

dia quadam mystica alia proponuntur, his cunctis diebus, & aditus omnes parentia sunt. Quapropter Sabbatorum aliorumque celebrandorum dierum excepta sunt tempora; quia ipsa hæc signum sunt, alteriusque signi connexionem non egeant. Schaar Orali sub Adonai. (sequitur כנה.)

הנקות דחוש השני Chorda filis coccineæ vocatur Malchuth & Cant. 4.3. Sohar Vajechi procul dubio ob mysterium rigoris, quo excitantur oscula. Pard.

תקיעת תרועה שברים Tres sicut Tuba, bassus, altus & fractus: sunt tres Patres: vide קשה & קשה. Sed in Sohar תרועה refertur ad Malchuth; ob vehementiam. Omnes tamen תקיעות sunt in Tiphereth, quatenus Gebhram declinat ad Cheted; cum autem תרועה ad Tiphereth refertur, id fit quatenus concipitur esse in Malchuth. Pard. vid. Sohar Breich. 17. 107. Behaaloth 71. 284. Pinchas 107. 6.

תשובה Conversio. Octava Sefhirarum ab imis ascendendo sapientibus hoc cognomine profertur nonnunquam; hinc evolvant mentes, quemadmodum ex pulchritudine Spiritus, ex Regno anime, quæ mens, inquam, Spiritus & anima, donec in orbiculum redeunt prudentiæ, munio se nexu complicant & involvunt; adhaerent namque anima spiritui, spiritus menti, mens quidem prudentiæ. Quod si peccatrix anima excisionis culpam subiverit, a spiritu præcinditur cui adhererat, & futuri seculi expers efficitur, quia præcinditur ab arbore superna, & huc pertinent loca de excisione Gen. 1. 7. 14. &c. At si denud expiata iustitiam se reddat, unde evulsa fuerat, spiritui rursus inferitur, & in prudentiam, venientique seculi vitam regraditur, quapropter conversio penitentiarum iure prudentia cognominis legitur. Hæc pertinet i. Schim. 7. 17. Et quia Nepheth spiritui huc menti; & hæc inundo visarum alligata est, hinc intelligi potest i. Schim. 25. 29. ubi per fundam denotatur penna ulla, quia Nepheth excisa & loco suo projicitur de loco in locum, de penna in pennam, de plagâ in plagam in illo penarum genere, quod vocatur כף הקלע curvatura funda. Hinc patet quid sit mysterium conversionis, quia Anima redit ad locum unde evulsa erat, adeoque quietis lux, de qua Psalm. 116. 7. quod fit per Legem Psalm. 119. 1. Jer. 1. 14. 22. Quod autem Conversio pertineat ad Binah, docemur loco Isteich. 6. 10. ubi concurrunt יבין & יבין. Et huc pertinet mysterium restitutionis in Iubilo Levit. 25. 31. 13. quo denotatur, quod per mysterium Binah redire potest Nepheth ad possessionem suam, locumque unde excisa erat. Schaar Orali Tr. 2. post יבין & יבין.

In Pardes huc pertinent 199. Binah vocatur תשובה reversio, reditus, quia illuc redeunt res & existentia omnes, sub mysterio Iubili per orbiculum. Sed & Sohar Vajekra præfere, illam tunc appellari hoc nomine, quando ob executiones iustitiae in mundo infinitas Binah ablata fuit, & deinde ad filios redit & misericordiam demittit. Sed quando ceteros gradus in ordinem redigit intra se, ut influxum accipere queant & suo loco; tunc vocatur Restitutio perfecta, quod fit, quando Corona summa manifestatur & infusa usque ad Malchuth. Sed Sect. Nafu cum Malchuth vocatur תשובה. Quando enim hæc influxum habet a rigore, tunc influit in pyramide & mundus iudicatur; sed cum misericordia in ipsam influit, tunc restituitur ut infusum demittere queat in turmas Sanctas, Pard. Tr. 23. c. ult. vid. Sohar, Breichich 10. 117.

45. 167. Chajeh Sarah 77. Vajechi 119. Mischpatim 42. Kedoshim 41. Vajekra 6. 7. Nafu 59. 135. Chukh. 37. Pinchas 119. 476.

Vajekra 69. Achaz 31. 14.

F I N I S.

APPARATUS IN LIBRUM SOHAR

PARS SECUNDA,
CUJUS

CONTENTA EXHIBET
VERSA PAGINA.

*Parte hac secundâ Apparatus in Librum Sohar
continentur sequentia:*

1. Excerpta ex Epistola quadam Compilatoris, de utilitate Versionis Libri Sohar.
2. Tabulæ duæ Synopticæ Kabbalisticæ, quarum altera est Clavis sublimioris Kabbalæ.
3. Aditus tentatus rationem reddendi Nominum & ordinis decem Sephirotharum in duabus Tabulis Cabbalisticis ex Scriptura, Platonismo, Rationeque liberâ D. Henrici Mori Cantabrigiensis.
4. Tractatus 1. Libri *Druschim*; seu Introductio Metaphysica ad Kabbalam autore R. Jizchak Lorja.
5. Quæstiones & Considerationes in Tract. 1. Libri *Druschim* D. Henrici Mori Cantabrigiensis; cum Ejusdem Epistola.
6. Ad Considerationes & Quæstiones in Tractatum 1. Libri *Druschim* R. Jisacii Lorjensis Amica Responsio ad D. Henricum Morum; cum Epistolis huc pertinentibus.
7. Tractatus de Anima autore R. Moscheh Kordvero.
8. Theses Cabbalisticæ, quod est compendium Libri *Emek ham Melech*.
9. Ulterior Disquisitio de rebus in Amica responsione Contentis D. Henrici Mori.
10. Visionis Ezechielis seu Mercavæ Expositio Ejusdem.
11. Fundamenta Philosophiæ seu Cabbalæ Aëtopædo-melisticæ Ejusdem.

Excerpta ex Epistola quadam Compilatoris de utilitate Versionis Libri Cabbalistici Sohar.

CÆterum, cum tanta Religionum Christianarum divortia non aliunde orta esse suspicerer, quam à tanta Principiorum Philosophicorum, definitionumque Metaphysicarum inter Christianos diversitate, quæ omnia tamen sinistram quasi Theologiæ manum constituunt, cum plerique fateantur, Philosophiam esse Theologiæ famulam: Illicò mentem subiit, illam ipsam indagare Philosophiæ antiquitatem, quæ ipsius etiam Christi & Apostolorum tempore viguit, & è cujus scaturigine quicquid fere est Sacrorum oraculorum fluxisse videtur. Scrutaturus igitur antiquas illas de Deo, cæterisque quæstionibus Pneumaticis atque Theologicis opiniones, in antiquissimum illum Judæorum librum incidi quem Sohar, seu splendorem appellant; cujus antiquitatem, quamvis ob recentiorum capitulorum ejus compilationem oppugnari viderem, ipsa tamen capitula atque tradita, quæ fragmenta potius dicenda sunt, antiqua satis esse, & antiquissimas explicare opiniones atque hypotheses abundè reperi. Non absteritus igitur incredibili styli ejus difficultate, nec abstrusissimis anigmatum quibus scater involucris, viam ingressus sum paucis tritam, à nemine, quod sciam, emensam, cæterum tot scrupis, salebris, voraginibus, præcipitiis, tantoque cœno refertam, ut mirum non sit quin plerique inevitabili terribi fastidio, eam deseruerint. Insisto tamen, nec

hactenus itineris tædio succubui, atque adeo paucis Tibi delineabo, quod aurum, quasque gemmas ex his fordibus jamjam eruerim, & quæ me spes ducat ulterius.

Primò etenim Theologiæ Judaicæ antiquissimæ campus sese aperit patentissimus, cujus vix primos terminos hactenus scire licuit, cum longè aliter illa decurrat, quam prout illam moderni proferunt istius gentis Magistrelli. Nempe insignia mysteria de Deo, ejusque Emanationibus, Nominibus eorumque ordine, Attributis, Personis sensu Judaico acceptis, Oeconomia cœlesti, revelatione & conversatione cum piis in Ecclesia, de divina Anthropopathia, Judiciis, Creatione, &c.

De Angelis bonis, & malis, eorumque vehiculis, ordinibus, officiis, ministerio, sede, inclinatione, &c.

De Anima ejusque Præexistentiâ, Natura, unione cum materia, gradibus, conduplicatione, metempsychosi, &c.

De Peccato originis, seu naturæ corruptæ, ejusque effectibus, poena, &c.

De Messia ejusque existentia moderna, futura revelatione; requisitis, voluptate super adventu ejus, quam spiritualem, non, ut allegariarum litera sonat, carnalem sperant: nec non de illius Regno, triumphantibus potissimum virtutibus glorioso, victoriis, &c.

De Statu post mortem, adeoque Paradiso & Gehenna, eorumque speciebus, gradibus, occupationibus, &c.

De resurrectione mortuorum.

De virtutibus & vitiis.

Deque cæteris omnibus Locis Theologicis, ad antiquam Religionem Judaicam pertinentibus. Quorum quidem Excerpta quædam Josephus Voisin & Rittangelius ediderunt, sed pauciora.

Secundò Ipse quoque libri stylus mirum quantum conducit ad meliorem multarum Phrasium Novi fœderis intellectum.

Tertiò non parum delectant, & profunt variae super historiis sacris, nec non Legibus & Institutis Mosaicis Allegoriæ.

Quartò occurrit usitatus ille orientalibus mos accommodandi sacros textus ad materias diversas, quo & Scriptores Evangelici non rarò utuntur in accommodatione Vaticiniorum veterum ad sui temporis eventus, à recentioribus Judæis plerumque nequiter exagitatâ.

Quintò majorem inde lucem capiunt quam plurimæ Antiquitates, explicandis textibus Novi Testamenti tam commodè inservientes.

Et quæ sunt plura sublimium istorum studiorum Emolumenta, à Reuchlino, Riccio, aliisque prolixiùs exposita: quæ omnia si publicè prostant, ut à pluribus accuratius examinari, & genuina à supposititiis secerni possent, proh! quanta indenascerentur commoda. *Versione* igitur librum Sohar eo minùs judicavi indignum, quod non tantum dignissima solerti ingenio existimem, quæ sunt difficillima, & à vulgari usu remotissima, sed & quod omnino sperem ab ipsius Regni Christi temporibus similia studia non fore aliena. Remque aggressus sum eo libentius, quod non tantum Magistro nunc uti queam in istis studiis versatissimo Judæo hoc sene, qui in Germania sui vix habet similem, sed & Commentarii ad hanc rem mihi suppetant Manuscripti R. Jizchak Lorja Germano, in Palæstina confarcinati, prolixi quidem & multo ob raritatem ære comparati, sed perspicui satis Ingenio in his studiis versato. Sed hæc omnia tamen horis tantum succisivis tractanda mihi sunt inter strepitus

& litigia fori, consiliorum consiliatus, aulaeque ministeria, sæpè satis defatigato, &c.

Tabula Kabbalistica prima.

Sephirah I.

כתר

Corona, cui tribuitur Nomen

אדירה

Sephirah III.

בינה

Prudentia vel Intellectus, ubi Nomen

יהיה

Sephirah II.

הכמה

Sapientia, cui tribuitur Nomen

יה

Conciliatrix

דעת

*Cognitio vel Scientia.**Sephirah V.*

גבורה

Severitas, cui Nomen

אלהים

Sephirah IV.

גדולה vel חסד

Magnificentia vel Benignitas, ubi Nomen

אל

Sephirah VI.

תפארת

Exultatio cui Nomen

יהיה

Sephirah VIII.

דוד

Gloria, cui tribuitur Nomen

אלהים צבאות

Sephirah VII.

נצח

Visio, seu Aeternitas Nomen

יהיה צבאות

Sephirah IX.

יסוד

Fundamentum ubi Nomen

אל חי

Sephirah X.

מלכות

Regnum, cui tribuitur Nomen

אדני

Tabula Secunda

Clavis sublimioris Kabbalæ, de ordine

divinorum Nominum pro resolutione diffi-

ciliorum: Ænigmatum Libri

Sohar.

Vid. Tab. II. 15.

aaa

Prima Sephirah Circulus Arich Anpin i. e. longa facie præditi (seu Longamini) & Coronæ summæ, quam denotat apex literæ Jod Nominis Tetragrammati: Hæc circa ima emanationis suæ, vocatur Longus, & Non Ens, circa summa verò Infinitum. In medio habet tria capita, propter quæ dicitur Antiquus dierum.

b Corona Coronæ summæ, Caput imperceptibile.

c Sapientia Coronæ summæ, Caput Infiniti.

d Intelligentia ejusdem, Caput Longa facie præditi.

e Reliquæ Sephiræ, Coronæ summæ, usque ad Regnum.

Cognomina & subordinata hujus Sphiræ sunt: 1. Lux nam אור, Infinitum & אור Lux numeris æquipollent. 2. Causa Causarum. 3. Color niger. 4. Lorum Phylacterii Capitis dextrum. 5. Ehjeh. 6. Fons sine fundo. 7. Misericordiarum Pater. 8. Aleph Magnum. 9. Timor Domini. 10. Lux inaccessibilis. 11. Dies Aternitatis. 12. Privatio. 13. Mens. 14. Tredecim oracula misericordiz. 15. Huc, ille. 16. Nihil. 17. Oriens. 18. Caputalbum.

ff Secunda Sephirah: Sapientia, Cujus cognomina & subordinata sunt. 1. Jah. 2. Jod Tetragrammati. 3. Principium. 4. Primogenitura. 5. Voluntas. 6. Terra viventium. 7. Jesch Ens seu essentia. 8. Lux primitiva. 9. XXXII. Semitæ Idearum. 10. LXX. Legis species. 11. Bellum. 12. Judicium. 13. Amen. 14. Liber. 15. Sanctum sanctorum. 16. Informis. 17. Profundum cogitationis. 18. Cogitatio. 19. Formido. 20.

Eden,

Eden. 21. Olei unctionis scaturigo. 22. Vinum asservatum ab orbe condito. 23. Quis? 24. Membrum virile summum. 25. Verbum seu oratio.

g Superior pars vocatur Pater, istique tribuitur Tetragrammaton valoris 72.

h Inferior pars vocatur Israël senex, istique tribuitur Tetragrammaton valoris 67.

ii. Tertia Sphirah: Prudentia. Cujus cognomina & subordinata sunt: 1. Jehovih. 2. Heprimum Tetragrammati, 3. Septima à Fundamento, seu Prima ad Fundamentum, atque inde Sabbathum magnum & 4. Jobilæus magnus & proinde Hæreditas Jacob. 5. Dies suprema. 6. Dies Propitiationis. 7. L. Porta. 8. Vox interior. 9. Tuba magna. 10. Rex sedens in throno miserationum. 11. Fluvius egrediens de Paradiso. 12. Conversio. 13. Mens seu Anima suprema. 14. Votum. 15. Mysterium fidei. 16. Fundamentum spirituum. 17. Lumen mirificum. 18. Aquæ profundæ. 19. Soror mea. 20. Filia patris mei. 21. Formatrix. 22. Redemptio mundi. 23. Seculum veniens seu Vitæ venientis seculi. 24. Palatium sapientiæ. 25. Matrix literæ Jod. 26. Justitia superior. 27. Gloria. 28. Fons vitæ. 29. Collaudatio. 30. Azyma. 31. Quid? item Mah. Quid? seu nomen Dei. 32. Ignis solis. 33. Ignis ignem consumens.

k Superior ejus pars vocatur Mater, eique tribuitur Tetragrammaton valoris 63.

l Inferior pars vocatur Tbhunah Intelligentia, eique tribuitur Tetragrammaton valoris 62.

mmmm Circulus Literæ Vav Tetragrammati, adeoque Seir Anpin seu Brevi facie præditi, quo nomine appellantur septem Sphiroth à Benignitate, sive secundum alios à Sapientia incipiendo.

nnnn Pars superior vocatur Israël Puer eique tribuitur Tetragrammaton Valoris 45.

nnnn Pars inferior vocatur Jacob, cui idem nomen tribuitur.

ooo De-

ooo Denotat Caput Brevi facie præditi, cum triplici cerebro. p Cerebrum dextrum Brevi facie præditi, sapientia, cui convenit Tetragr. valoris 72.

q Cerebrum sinistrum ejusdem, Prudentia, cui convenit Tetragrammaton valoris 63. item 72. item 52.

r Cerebrum tertium ejusdem, Scientia, quamvis hæc inter Sphiroth propriè locum non habeat.

s Sphirah quarta, Magnificientia seu benignitas, quæ est brachium dextrum Brevi facie præditi. Cujus cognomina & subordinata sunt: 1. El. 2. Abraham. 3. Color Albus. 4. Aqua. 5. Ignis candidus, 6. Velites albæ. 7. Argentum. 8. Chalschmal. 9. Michael. 10. Auster. 11. Oriens. 12. Dies tertius. 13. Innocens. 14. Facies leonis.

t Sphirah quinta, Robur Rigor, quæ est brachium sinistrum Brevi facie præditi. Cujus cognomina & subordinata sunt: 1. Elohim. 2. Jizchak. 3. Color ruber. 4. Caligo. 5. Ignis ruber & æter. 6. Aurum, divitiæ. 7. Altare aureum. 8. Gabriel. 9. Metatron. 10. Septentrio. 11. Occidens. 12. Nox. 13. Dies quartus. 14. Sanctificatio. 15. Judicium. 16. Præcepta Legis negativa. 17. Timor. 18. Veritas. 19. Meritum.

u Sphirah sexta: Pulchritudo; quæ est corpus Brevi facie præditi, eique tribuitur Tetragrammaton valoris 45. item 72. Cognomina & subordinata ejus sunt. 1. Jhovah. 2. Israël & Jacob modo supra dicto. 3. Color viridis vel flavus. 4. Spiritus. 5. Sol. 6. Ortus solis. 7. Sacerdos magnus. 8. Linea media. 9. Lex scripta. 10. Pax. 11. Cælum. 12. Speculum illuminans. 13. Lignum vitæ. 14. Homo supernus, Adam cælestis. 15. Voluntas. 16. Judicium. Sententia. 17. Pater noster qui es in cælis. 18. Species purpurea. 19. LXX. nationes in terra. 20. Mundus venturus. 21. Radix arboris. 22. Nun medianum. 23. Medulla spinalis. 24. Terribilis. 25. Tu. 26. Maritus Ecclesiæ. 27. Rex.

v Sphirah septima, Victoria: seu æternitas. Quæ est femur dex-

dextrum, & pes dexter, Brevi facie præditi, cui tribuitur nomen Ejeh valoris 161. Ejus cognomina & subordinata sunt. 1. Jhovah Zebaoth. 2. Mofcheh. 3. Visio prophetiæ, 4. Columna dextra Jachin. 5. Rotamagna. 6. Cœli nubilosus, 7. Locutus Consilii, &c.

* Sphirah octava. Gloria seu Decus: quæ est femur sinistrum & pes sinister Brevi facie præditi: Eique tribuitur nomen Ehjeh valoris 151. Cognomina & subordinata ejus sunt. 1. Elohim Zebaoth. 2. Aaron & ramus Aaron. 3. Disciplina Domini. 4. Columna sinistra, Booz, 5. Serpens antiquus. 6. Molæ molentes. 7. Filii Regis. 8. Cherub. 9. Conclave Gazith. 10. Seraphim, &c. Ambæ dicuntur Prophetæ veri.

† Sphirah nona: Fundamentum. Membrum fœderis (seu circumcissionis) Brevi facie præditi, cui tribuitur Tetragrammaton valoris 63. Cognomina & subordinata ejus sunt: 1. El Chai, item El Shadai. 2. Angelus redemptor seu Redemptio. 3. Fons piscinarum, seu aquarum viventium. 4. Fundamentum Mundi. 5. Sabbatum integrum. 6. Dies quinquagesima. 7. Arbor scientiæ boni & mali. 8. Mons, item Zion. 9. Recordatio item Medium inter Custodi & memento. 10. Robur. 11. Gloria Domini. 12. Justus. 13. Fœdus Domini. 14. Fœdus circumcissionis. 15. Seculum animarum. 16. Leviathan. 17. Ariës. 18. Joseph justus. 19. Noah justus. 20. Salomon. 21. Fundamentum prophetiæ David. 22. Dominus super arcam fœderis. 23. Intellectus bonus. 24. Pax. Columna pacis. 25. Messias filius Joseph. 26. Panis propositionis. 27. Septima à Prudentia. 28. Chok. Statutum. 29. Omne. 30. Tempus. 31. Hoc. 32. Robustus Jacob. 33. Portæ lachrymarum, &c.

*** Sphirah decima. Regnum. Litera quarta Tetragrammati: adeoque Uxor Brevi facie præditi, quæ pectore tenus junctis tergibus ipsi coaluit.

*** Pars superior vocatur Leah uxor Israël.

*** Pars inferior vocatur Rachel uxor Jacob.

Cogno-

Cognomina & subordinata ejus sunt. 1. Adonai. 2. Elohim. 3. Vita. 4. Speculum non illuminans. 5. Terra. 6. Luna. 7. Posteriora. 8. Finis. 9. Lex oralis. 10. Dominus universæ terræ. 11. Sponsa. 12. Ecclesia Israël. 13. Regina cœli. 14. Virgo Israel. 15. Domus David. 16. Hortus David. 17. Cherub secundus. 18. Templum Regis. 19. Janua Dei. 20. Arca fœderis. 21. Dux Tabulæ. 22. Arca Noë. 23. Piscina. 24. Mare. 25. Bases. 26. Puteus. 27. Bersheba. 28. Omne. 29. Sapphirus. 30. Domus Sanctuarii. 31. Lapis Capitalis. 32. Schechinah. 33. Tabernaculum Concilii. 34. Justitia. 35. Gladius. 36. Ego. 37. Aquila. 38. Copula. 39. Sic. 40. Arbor scientiæ boni & mali. 41. Terra vitæ. 42. Liber vitæ. 43. Hæc. 44. Et dixit. 45. Ignis consumens. 46. Arida. 47. Pauper. 48. Raphael. 49. Vespera. 50. Quartus pes solii. 51. Dominus judicii, &c.

* Caput Istius Fœminæ, Regnum propriè dictum, quod continet Sapientiam, Prudentiam & Scientiam; isti tribuitur Tetragrammaton valoris 52.

† Benignitas Regni, brachium fœmininum dextrum.

† Robur Regni, brachium fœmininum sinistrum.

† Pulchritudo Regni, cui tribuitur Tetragrammaton valoris 52.

† Victoria Regni Femur fœmininum dextrum, & pes dexter.

* Gloria Regni. Femur sinistrum & pes sinister.

* Fundamentum Regni. Membrum fœderis fœmininum.

* Pedes Fœminini, qui protenduntur usque ad finem mundi materialis; & vestiuntur à Metatrone: Metatron autem est in medio Sandalphonis: Et Sandalphon descendit usque in atmophæram Corticis Nogah, & operatur phænomena Mundi materialis.

B 2

Ufus

Ufus Tabulæ hujus de Ordinibus divinorum Nominum in explicandis [Locis] Scripturæ S. aliisque dogmatibus difficilioribus.

I.

EXod. 6, 3. Ego Jehovah & apparui Abrahamo Isaaco & Jacobo in El-Shadai; & nomen meum Jehovah non indicavi.

El Schadai est cognomen Fundamenti sub lit. y. num. 1. connotans fœderis divini initia num. 13. circumcisionem, illis patribus traditam Num. 14. Redemptionemque particularem Num. 2. Illis temporibus autem nondum constituta erat Ecclesia Judaica.

Jehovah autem est cognomen Præsidis Ecclesiæ juxta lit. U. num. 26. temporibus Moïsi instituendæ, unde quæ sunt officia Mariti erga uxorem, omnia à Deo sperare poterat Ecclesia Israëlitis *zzzaaa*. num. 12.

II. Prov. 8, 21. Ut hzriditatem dem iis qui diligunt me, Jeshid quod Est. Hæc intelligenda sunt de Sapientia vide lit. ff. num. 7. quæ summus est futurorum præmiorum gradus & alias etiam denominatur vinum &c. ut n. 23. ib. & Eden n. 21. &c.

III. Jesh. 40, 26. Videte Mi, (quis) creavit hæc. Hic per Quis intelligitur Sapientia, vide ff. num. 24. Illa enim est principium Creationis ib. num. 3. 25. 26. &c. videatur Job. 38, 29. Ex ventre *tz* Mi, (quis,) exiit Glacies.

IV. Quod tres Personæ denominentur in divinitate immerito cavillantur Judæi, quia ipsi plures Personas, Parzuphin dictas in divinitate admittunt, nempe Arich Anpin. lit. *aaa*. Patrem lit. g. Matrem lit. k. Dseir Anpin. *mmmm*. Israël. *mmmm*. Jacobum. *mmmm*. Uxorem Brevis facie præditi lit. *zzzaaa*. Leam. *zzz*. Rachelem *zzz*. &c. Si igitur hæ personæ non absurdæ, quare Notræ absurdæ erunt.

V. Pa.

V. Patrem in divinitate dari negant Judæi: Et ipsi tamen, non Patrem tantum, sed & Matrem exprimunt, imò membra generationis (quamvis debita modestia) eò collocant.

VI. Messiz animam cum aliquo divinorum modorum unitam esse negant Judæi: cum ipsi tamen Abrahamum Benignitati, Isaacum Robori, Jacobum Pulchritudini, Davidem Regno sic alligent. Si igitur hoc non est absurdum, quare illud?

Hæc festinante calamo: plura suo tempore.

B 3

Aditus

Aditus tentatus rationem reddendi

Nominum & Ordinis decem *Sephirotharum*

in duabus Tabulis *Cabbalisticis*, ex Scriptura, *Platonismo*, Rationeque libera.

In Primam Tabulam *Kabbalisticam*.

Kether, *Corona*. Nomen Symbolicum illius, quod primum est in Divinitate. Per hunc Circulum, Annulum, Coronamque primò significatur Infinitas in Amplitudine perinde ac *Duratio*ne, cum Annulus nec finem habeat nec initium, juxta tritum quoddam Proverbium Anglicanum, quod durabilem Amicitiam *Annulo finem non habenti* comparat. Ac propterea Kether Symbolum est illius quod vocatur *Arieh Anpin & Ensof*, (in secunda Tabula) quod Infinitudinem denotat.

Ceterum Kether porro à Figuræ uniformitate, talis enim Annulus est sive Corona (quæ Corona hic potius quam Annulus vocatur quippe quod ad ipsum Apicem summitemve Universitatis rerum pertineat, symbolum etiam est Unitatis, primæve Hypostaseos Triados *Platonica*, quam *triad* appellat. Quæ Unitas iterum significatur per Kether ab ipsa vocis derivatione, à קֶתֶר nempe, quod est cingere, quod confriktionem quandam innuit rerumque continentiam in unum.

Corona autem hæc sive *Chetura* Symbolum etiam est *Comprehensionis* perinde ac *Constrictionis*, significatque primam Hypostasim omnia sua plenitudine, prægnantiâ sive fecunditate perfectionis causaliter continere. Nam cum omnia ex ea proveniant, manifestum est omnia in ea fuisse, vel potius in ea etiamnum esse: Quo sensu, inter alia cognomina, appellatur *Causa Causarum*, cujus ex plenitudine ac bonitate omnia sunt. Quod *Platonicum* proinde necesse est esse *ἡγεμονία*. Quemadmodum & Psalmista de Deo argumentatur. Psal. 119. v. 68. *Bonus es & Benefa-*

Benefaciens. Nescio an & istæ Locutiones huc referendæ sint. Psal. 65. *Coronas annum bonitate tuâ.* & Psal. 103. *Qui coronat te benignitate & miserationibus.*

Præterea, inter Cognomina, vocatur *Lux*, quod Symbolum etiam est hilaris communicationis ac beneficentiæ. Et *Fons fonsendo*, quod alterum symbolum est hujus inexhaustæ Bonitatis: utraque autem conjuncta, *Platonica* illam Locutionem æquabunt vel adimplebunt quæ occurrit apud *Boëtium*, *Fontem Boni Lucidum*. Tam nullum subest dubium, quin Kether hæc, *Platonice* *ἡγεμονία* sit, quemadmodum supra ostendi ipsorum esse *ἡγεμονία*.

Enotatu quidem dignum est, quod *Parmenides* tam profundus Mysterisique plenus Philosophus DEUM definiverit *Ardoris Lucidi Coronam*: Non dubito quin cum relatione ad hanc ipsam Kether. *Tullius* enim eam memorans ait dixisse *Stephanen*, ac si *Parmenides* datâ operâ fœmininam illam terminationem elegeret (nam *ἡγεμονία* uſitatio vox est) ut responderet *ἡ Kether* quæ fœminini itidem generis est. Nec credibile est futurum fuisse, ut vocis *Stephane* omnino fieret mentio, sed vocabuli *Corona* tantum, si non vox mystica sacraque apud *Parmenidem* fuisset, qui sensum illius optimè callebat, quamvis *Tullius* ignarus illius esset. Unde & factum est, ut *Parmenideam* hanc Deidefinitionem parvi penderet. Cæterum verisimile est *Parmenidem* Kether hanc censuisse *ἡγεμονία*, (quemadmodum *Arminius* dicitur DEUM Patrem appellasse) eumque perinde definivisse *Coronam ardoris lucidi*, sed sensu Symbolico. Ut unquam vero sit, argumentum interim minimè obscurum est antiquitatis hujus Tabulæ *Kabbalisticæ*, cum *Parmenides* 460. fere annis antenatum Christum floruerit.

Jam verò secundam *Sephiram* quod attinet, illius cum secunda *Platonica* Triados Hypostasi convenientia tam manifesta est, ut celari non possit. Illud enim quod hic *Chochma* (i. e. *Scientia*) appellatur, ab ipsis etiam appellatur *ἡγεμονία*, & *ἡγεμονία*, ut etiam

etiam *bydy*. Quæ duo posteriora, nomina etiam sunt secundæ Hypostaseos in Trinitate Christiana. Adeo, ut nihil necesse sit diu his immorari. Cognomina etiam hujus *Sephira*, multa eorum valde consona sunt tum *Christianis* tum *Platonici* Titulis secundæ Hypostaseos, ut *Principium*, *Jesch*, *Ens*, *Essentia*, (*ἐν ἑστὴ ἐστία*, *ἐστία*, καὶ ἡ ἀληθινή ἐστία ἐστία, inquit, Plotinus) & *Primogenitura*. Philo appellat τὸ πρῶτόγονον τῆς θεᾶς, *Primogenitum DEI*. Verum hæc adeo obvia sunt ut nullam prorsus habeant difficultatem.

Res majoris difficultatis merito videri potest, tertiam *Sephira* distinguere ab hac secunda, cum altera *Sapientia Chochmah*, altera sit *Binah* *Prudentia*, quemadmodum in hac Tabula exponitur, veruntamen exponi etiam potest *Intelligentia*, cum relatione ad *Kether* & *Chochmah*, si per *Intelligentiam* intelligamus id ipsum quod Græci *νοῦς* vocant. Quæ facilis est, recta, promptaque perceptio eorum quæ ab altero dicuntur. Nempe in humanis Colloquiis & fermocinationibus. Hæc verò si fas sit ita loqui, communicatio sive fermocinatio est quam *Eternus* profert *Lagos*, qui inter alia cognomina appellatur *Scaturigo Olei Unctionis*, quique cum in carne esset, de tertia hac Hypostasi, quem *Spiritum* nos Christiani appellamus, dixit, *Ille de meo accipiet & renuntiabit vobis*. Johan. 16. v. 14. *Binah* igitur, pulchritudinis omnis, omnisque Sapientiae ac Bonitatis in *Kether* & *Chochmah*, laetabunda est Perceptio, estque unus purus in mutabilis & infinitus Divini Amoris ardor, ex Divina perfectionis perceptione ortus.

Hanc Hypostasin *Platonici Psyche*, seu *Animam* appellant, perinde ac *Kabbalists*, *Anima gradum superiorem*. Quem *Platonici* vocant *ψυχή*, quæ *Spiritui Sancto* in Christianitate responderet. Cujus proprius Character est *Amor*, quemadmodum & ipsi *Scholastici* notarunt. Atque etiam hic inter alia cognomina vocatur *Ignis ignem consumens*. Plotinus vero hanc Hypostasin *ἀνάλογον ἀπελάττει*, i. e. cælestem venerem appellat ut etiam *ἄγαπῃ*, καὶ τῇ ἐστὶν (ab amore) quam sororem facit uxoremque

remque Jovis sive Divini intellectus. Atque hic etiam inter alia cognomina vocatur, *Soror mea*, & *Filia patris mei*, ut præteream in secunda Tabula *Kabbalistica Chochmah* appellari Patrem, & *Binah* Matrem, quod parum profecto abest à faciendo *Binah* uxorem perinde ac Sororem *Sephira Chochma*, quemadmodum Plotinus *Psyche* facit utramque vicem præstare *Divino Intellectui*. Sed hæc credo sufficere posse ad evidenter demonstrandum, quod *Binah* tertiæ Hypostasi respondeat in *Platonica Trinitate*.

Et tamen aliquid superest haud parvi momenti quod eodem facit. *Platonici* enim suæ *Psyche* immediatam Mundi fabricationem attribuunt ut Scriptura *Spiritui DEI* incubanti aquis. Hic igitur eorum est *νοῦς* *δυνάμις*, nempe *Binah*, ut *Chochmah* eorum *νοῦς* *νοῦς*, ex eo, quod *Creatio* immediatè hinc profecta sit. Atque hanc ob causam, & quod Divina illa *Emanationes* sive *Effluxus*, quibus Mundus regatur, immediatè hinc promanaverint, hæc *Sephira* aptè appellatur *Prudentia*, & inter alia Cognomina *Fematrix* etiam nominatur. Quò & ipsum nomen *Binah* videri potest alludere, cum sono proximè ab sit à *Binnah*, tanquam si tale esset vocabulum à *בנין* extruere, fabricare, innuendo, *Binah* immediatam esse rerum omnium conditricem. Tanta sane convenientia est per omnia, tres primas *Sephiroth* inter & tres Hypostases *Platonica Trinitatis*.

Quod autem *Chochmah* Pater appelleretur, satis consentaneum est illi loco apud Esaiam *אבא נא מלכנו ביום*. *Pater seculi futuri* vel *mundi futuri*. Erat enim, quando Mundus ab eo extiturus erat, perinde ac Ecclesia. Quorum utrorumque *Binah* etiam mater est. Ex eo verò, quod appellatur etiam *Filia patris mei*, manifestum est, *Kabbalam Kether* etiam appellare *Patrem*. Quæ usitatissima appellatio est primæ Hypostaseos apud nos Christianos.

Quamobrem cum hæc conspicua sit congruentia inter primam hanc Triadem *Sephirotharum* & tum *Christianam* tum *Platonica*

roniam Trinitatem, concludere debemus, quanquam haud ita distinctè in hac Tabula indicetur, quod in his æterna Divinitas consistat, quæ quantum ad seipsam semper eadem est sive ulla Creatura existat sive non. Ac proinde hæc rectius *Immanationes* appellari possunt quam *Emanationes*, vel potius *Energies*. Prima enim ne *immanatio* quidem proprie est. Omnes verò sunt *Energia* in sublimi illo ac nobili sensu, quo *Aristoteles* dicit Deum talem esse *ὅς ἅμα τὸν αὐτὸν νοῦν, Cujus ipsa Essentia sit Energia*, nec possit non esse: Quod verissimum est de tribus hisce universis. Quod utique sunt infinita quædam, ac necessaria *Vita & Energia*, quæ non potest non esse, ac proinde existunt ab æterno. Unde *Arich Anpin* appellatur *Artik Jomin*, *Antiquus Dierum*, in secunda Tabula. *Antiquitate* illic pro *Æternitate* posita, ut *Arich*, quæ *largæ* productio est sive extensio, pro *Immensitate*.

Tales quidem sunt tres primæ *Sephiroth*. Quæ verò sequuntur, *Divina* sunt *Emanationes* in *Creationem* vel potius septem magis generales sive *Metaphysicæ* significationes modorum ordinis quæ earum (quibus & ipsæ continentur in hoc septenario) secundum ipsam rerum naturam. Ut primò, *Divina* hæc influentia extendi debet super totam *Creationem*, cum nullus Spiritus, *Spiritualis*ve *Operatio* *amplitudine* destituatur aut *ubieta*, ut ita loquar, cum *amplitudo* primum & generalissimum *Attributum* sit cujusque rei, quæ revera sit. Quamobrem primarum septem *Sephirotharum*, est *Gedulah*: quæ *magnitudinem* significat sive *amplitudinem*. Sit verò quid, quam voles, amplum, parum tamen valet, sine viribus aut vigore, ac proinde proximè sequi debet *Geburah*, quod est, *Rebur*. Sed nec *Amplitudo* *Vigor*que quicquam proficiunt, sine eo, quod apud *Græcos* vocatur *ἕξις*, quod non solum *ornatum*, sed & *aptum ordinem* significat, ac proinde additur *Tiphereth*. Hisce verò tribus conjunctis *Amplitudine*, *Vigore*, aptoque ordine, naturalis horum eventus est *Netzach Victoria* sive felix successus. *Victoria* verò futurus *Hod*, i.e. *Gloria*, *Triumphus*, aut exultandum Gaudium, ex operum

operum suorum successu. Quod crepitantis flammæ instar cito extingueretur, res omnino imperfecta esset, & propterea superadditur *Jesod*, *Fundamentum*, quod *Stabilitatem* innuit, talesque leges *Fundamentales*, quibus gloriosa hæc & victoriosa *Influentia Divina* certò ac inevitabiliter *Creationem* regat. Est certè illa *Divina Nemesis* in rebus. Et ex his omnibus simul concinnatis, æternum illud DEI Regnum emergit, qui imperat *Universis*. Ac proinde postremo loco occurrit *Malchuth*, Regnum. Quod est integra illa Potestas Imperialis, quam Deus exercet in totam *Creationem*. *Jehovah in caelis stabilivit solium suum, & Regnum ipsius dominatur omnibus*.

Atque hæc nominum ordinisque decem *Sephirotharum* brevis est ratio. Superest unicum nomen in hac Tabula proximè sub tribus primis *Sephiroth* collocatum, & ante septem postremas, estque *Daath*, vocaturque *locus Scientiæ*. Quem tanquam Symbolum considero status talium Animarum, quæ sub *Influentia* positæ sint, sive *Illuminatione Binah*, participesque fiant *Sapientiæ*, quæ superius est, & illuminatæ sint *Spiritu Sancto*. Cognomina cujus *Binah* sunt, *Lumen mirificum*, *vox interior*, *Facies Solis* &c. De titulo *Chesed* pro *Gedulah* posito, nomine primæ septem *Sephirotharum*, adnotamenta ponemus in Tabula sequenti.

In Secundam Tabulam *Kabbalisticam*.

IN hac secunda Tabula distinctio inter æternam Deitatem & *Divinas Emanationes* in *Creationem* profluentes magis est manifesta. Primò, Quia septem sequentes *Sephiroth*, tam conspicuè a tribus primis circulo distinguuntur. Et deinde, quia *generalis Divisio* cunctarum decem est in *Arich Anpin* & *Dessir Anpin*. *Infinita*que *Amplitudo* uni attribuitur uti patet ex *Inscriptione* *En-soph*, *Infiniti*, sed *contractio* *amplitudinis* alteri. Quandoquidem *Arich Anpin* *Macroprosopum* significat,

sive hominem vultu longe lateve extenso, *Dseir Anpin* autem *Microscopum*, sive hominem facie magis contractâ. Quod planè demonstrat Antiquam hanc Sapientiam *Kabbalisticam* Mundum conclusisse finitum, quemadmodum fieri oportere ostendi in *Enchirid. Metaphys.* cap. 10. Ac proinde cum Divinæ Emanationes Mundo commensuratae sint, eas etiam oportet esse *Dseir Anpin*, limitatas scilicet ac finitas.

Cum verò *Arich Anpin* infinitus sit amplitudine, manifestum est oportere ipsam esse *Divinitatem*. Quæ in generali Representatione simplicis *Arich Anpin* accuratè respondet *Extensio illi immobili infinito*, quod tam planè demonstravi in *Enchirid. Metaphysica* cap. 6. & 7. Et insinuavi porro, cap. 8. a viginti fere Divinis Attributis quæ ipsi competunt, confusio-rem quandam ac generaliore esse representationem Essentiae sive Essentialis Praesentiae *Divinae* quatenus à vita & operationibus præcitur. Et certè cum sit istiusmodi obscura adumbratio alicujus, quod tamen necessarium est (ac proinde meritò appellari potest *Ehieh*) puto me non temerè amicos sapenumèrò monuisse, quod illud censerem talem esse Deitatis representationem, qualem *Kabbalists* etiam fortean observaverint, appellaverintque *Aleph tenebrorum*. Divinis verò illis *Energis*, quæ supra memoratae sunt una consideratis earumque manifestatione per Mundi Creationem, tum demum appellatum fuisse *Aleph Lucidum*. Atque hic sane, ille *Arich Anpin* sive prima *Sephira*, inter alia cognomina vocatur *Color niger*, & *Privatio*. Quod admodum aptè respondet mæx Notioni, de *Infinito illo Extensio immobili*. Adeò, ut quod ipse anxîa ac severa ratione concluderam, antiqua hac Cabbalâ porro confirmatum videam. Sed pergo,

Hic *Arich Anpin* ulteriori rursus sensu, quàm supra notaverim, appellari potest *Kether Corona*, quippe cum Mundus finitus sit, hic *Arich Anpin* necessariò eum circumcinget & quasicoronabit, quatenus *Arich Anpin* sive *Ensofph*. Quantum verò ad

alteras

alteras rationes, quare prima hæc *Sephira* appellanda sit *Kether*, nihil necesse est hic repetere.

Ceterùm *Arich Anpin* sive *Kether* hoc ultimo sensu cum tribus capitibus describitur, *Kether*, *Chochmah* & *Binah*, utpote qui essentialiter sit *Kether*, causaliter *Chochmah* & *Binah*, immo verò omnia quæ existunt. Vide *Mysterium Pietatis* lib. 1. cap. 4. s. 2. Veruntamen ff & ii *Chochmah* & *Binah* describuntur etiam distinctis circulis ad utrumque latus *Arich Anpin* sive *Kether*, quippe quæ sunt, essentialiter & formaliter distinctim à *Kether*, quamquam necessario cum eo coexistentes & existentes ab eo, nec tamen ab eo realiter differentes. Et *Chochmah* appellatur *Pater* respectu Creationis Mundi & Regenerationis Animarum humanarum, quemadmodum & *Binah* ob easdem causas dicitur *Mater*. Sed ratione habita ad *Kether*, *Chochmah* appellatur *Primogenitura* heic, & *אֵלֶּיָּהּ הָיָה אֵלֶּיָּהּ* apud *Philonem*. Et *Binah* heic soror mea & filia patris mei, juxta illud de *Psyche* (quæ huic *Binah* respondet) quod occurrit in mea *Psychozoia*. Cant. 2. *Enneastich* 1.

Magnam illam primo cantavi carmine *Psyche*

Antiqui *Atluvi* gnataeque, *Ontosque* sororem.

Et *Binah* itidem juxta hanc *Kabbalam* Filia *Kether* est, & soror *Chochmah*. Verùm & illa Locutio, *Filia patris mei* aptè agnoscit *Kether* Deum Patrem quemadmodum nos Christiani primam Trinitatis Hypostasim appellamus. Quod & *Primogenitura* etiam planè implicat.

Notabo tantummodò Cognomina quædam sive subordinata *Binah* (quæ *Spiritui Sancto* respondet) istiusmodi scilicet quæ seculum illud futurum supponant, quod *Kabbalists* vocant *Regnum Spiritus*, & tunc considerabimus *Dseir Anpin*. Talia autem sunt: *Sabbatum magnum*, *Jubilæus magnus*, *Hareditus Jac b. Dies suprema*, *Dies propitiationis*, *Tuba magna*, *Rex sedens in throno* miserationis, *Fluvius egrediens e Paradiso*, *Penitentia*, *Conversio*, *Lumen mirificum*, *Redemptio*, *Seculum veniens*,

Vita venientis seculi, Collaudatio. Hæc omnia, quantum ego video, digitum intendunt in *Millennium*, sive *Regnum Spiritus* (qui hic appellatur *Binah*) tanquam effecta specialis illius influentia, operationumve, illis temporibus.

Circulus $\tau\omega$ *Dseir Anpin* minimum caput complectitur $\tau\omega$ *Dseir Anpin* 000, & sex primas præterea septem *Sephirotharum*. Et *qpr* triplex Cerebrum est hujus capitis videlicet *Sapientia, Prudentia & Scientia*, & respondet $\tau\omega$ *Daath*, in priori Tabula, *Loco Scientia*, sensu magis generali, cujus rei significationem jam supra declaravi, majusque quippiam est quam pro meis viribus plures ullius momenti instituire observationes super hisce *Sephiroth*.

Notabo solummodò circa primam harum septem, sublequentium *Sephirotharum* quod duo illius nomina *Gedulah* & *Chesed* talia sint quæ rursus initium arguant secundi generis *Sephirotharum*, quæ sunt *Creaturales*, sive *Emanationes* in *Creationem*, quæque distinguendæ sunt a tribus *Sephiroth aterna Deitatis*, illucque referendæ tanquam effluxus ab eis tribus. Ut: ad *Arich Anpin* cum Inscriptione $\tau\omega$ *Ensof*, quæ *infinitam* planè arguit *magnitudinem* referenda est *Gedulah* magnitudo vel *amplitudo creata* sive *finita*. Nullum enim signum *infinitalis* illi adjungitur. Cæterum $\tau\omega$ *Arich Anpin*, quatenus est *Kether*, eo sensu quo *Platonice* *Teyah* includit, (sive æternam & à senarum Bonitatem) *Chesed* manifestò responder, alterum utique illud nomen hujus primæ septem *Sephirotharum*, quæ est *Benignitas*, sive *misericordia*. Quæ altera Indicatio est, *Creaturales Sephiroth* hic incipere, hancque esse illam *Misericiordiam*, quæ est in omnibus illius operibus.

Ad primam etiam *Sephiram Deitatis* referri potest *Geburah* Robur sive Vigor, qui manifestò continetur in *Kether*, quæ non solum constrictionem & unionem significat, sed, quemadmodum reverà est, *primordiale* vigorem, *prægnantemque vim ac plenitudinem* ex qua omnis vita & Essentia promanat, idem ipsum

ipsum quod *Platonice* *Teyah* implicat. Adeò ut *Gedulah* cum *Chesed* & *Geburah*, manifestò referendæ sint ad *Arich Anpin* sive *Kether*, primam *Sephiram aterna Deitatis*.

Tiphereth verò ad *Chochmah* *Sapientiam*, referenda est, siquidem *Tiphereth*, hoc est, *Pulchritudo* sive *Ordo aeterno Logo* sive $\tau\omega$ *metz*, aptè responder, quem *Platonici* etiam vocant $\tau\omega$ *metz*, $\tau\omega$ *metz*, $\tau\omega$ *metz* sive *Arich Anpin*. Quatuor autem ultimæ *Sephiroth* *Netzach, Hod, Jesod & Malcuth* referendæ sunt ad *Binah* *Prudentiam*, quippe quum hæ quatuor prosperam, gloriosam, stabilemque rerum administrationem Regni Dei in *Creatione* insinuent. Et certè *Prudentia* proprium est vocabulum, quo illa significatur *Peritia*, quæ in rebus agundis cernitur.

Nihil superest quod notem ex *Cognominibus* sive *Subordinatis* nisi, quod quæ ad *Tiphereth* spectant videlicet *Jehovah, Spiritus, Sol, Ortus Solus, Sacerdos magnus, Homo supernus, Adam celestis, Maritus Ecclesie*, cum istis aliis eodem spectantibus, nempe *Mundus venturus, Judicium, Rex* Comparata, subindicare videantur *Regnum Christi secundum Spiritum*, cum *Tiphereth* hoc in sensu sit *Divinarum Emanationum* in *Creaturam* omnium pretiosissima, vel *Imago DEI* *Christive* in nobis nati, illudque ipsum quo ipse etiam *Christus* secundum *humanam suam naturam* gradu præconfortibus uberiori unctus est.

Jesod etiam *cognomina* habet quæ digrum videntur intendere in speciale illud sædus, quod *Prophetæ* prædixerunt *Deum* cum populo iæturum esse in Christo, in beatis illis seculis futuris. Quod sædus futurum est vitæ, Spiritus, ac virtutis populo suo. Ac proinde talia occurrunt *cognomina* *Jesod* videlicet *El-chai, Deus vitæ, El-schaddai* *Deus omnipotens, Angelus Redemptor, Redemptio, Fons aquarum viventium* (quod ipsum Christi promissum est omnibus in eum credentibus. *Johan. 7. 38.*) *Robur, Dominus super Arcam fuderis*, ut legem nempe cordibus ipsorum insculpar. &c.

sint *Sephiroth*, quæ actuent regantque Creationem, vel magis specialiter Ecclesiam DEI. Nec sanè dubito, quin admirabilis ille liber multis in locis valdè sit *Kabbalisticus*. Quod majorem profectò antiquæ *Kabbala* conciliare decet reverentiam, quemadmodum nec dubito quin veræ antiquæ *Kabbala* detectio effectura sit, ut ipsa Christiana Religio acceptatior futura sit & optatior apud omnes, & præsertim apud *Judeos*, postquam purgata fuerit ac liberata ab immensa illa mole scoræ ac ruderis sub qua jam jacet sepulta.

In usum Tabulæ de Ordinibus Divinorum Nominum. &c.

SECT. 4. Inquirendum utrum *Judæi*, quanquam vox illa *הי"ד* *Personæ* apud illos in ista significatione reperiatur, revera ipsam vocem applicent *א"י* *Arich Anpin*, *Chochmah*, *Binah*, *Dseir Anpin* &c. nec sit nostra tantum Collectio ex eo, quod *Chochmah* Patrem, & *Binah* Matrem appellent &c.

SECT. 5. Quod *Judæi* membra Generationis in ipsa Deitate admittant manifestum est ex eo, quod *Chochmah* vocant Membrum generationis Masculinum & *Binah* Matricem literæ *Jod*. Quæ quidem *Jod* Circulus est *Arich Anpin*, qui tamen includit *Chochmah* & *Binah* (adeo ut ista figura trium, primarum *Sephirotharum* *א"א*, *פ"י*, *י"ד*, & unitatem Deitatis & Trinitatem simul repræsentet:) quemadmodum *Pau* cum sit crassior *Jod*, circulus est *ד"ס* *Dseir Anpin*, qui circulus est Divinarum Emanationum abstractè consideratarum, *Malchuth* verò sive Uxor *Dseir Anpin* circulus est literæ *ק"ו*, quæ litera est magis composita, eoque Divinis Emanationibus in concreto convenientior. Unde manifestum est *Judeos* utraque membra Generationis in ipsa Deitate admisisse. Nec veteres quidam Theologi dubitarunt DEUM agnoscere *ה' ו' יו"ד*. Et *Synesius* expressim,

*ὁ δὲ πατὴρ οὐ δ' ἰσὶ μέρη
αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ, ἐν δὲ τῷ αὐτῷ.*

Sicut

Sicut & *Kabbala Chochmah* patrem appellat, *Binah* verò Matrem, membrum masculinum attribuens alteri, alteri verò foeminiū, Matricem *Jod*, facultatem utique percipiendi, ut quæ *א"י* *א"י* sit, vel concipiendi à *Chochmah* & procreandi etiam totam nempe Creaturam. Tam parum rationis subest, cur *Judæi* cum nobis cavillentur, quod Patrem in Divinitate admittamus.

SECT. 6. Hic considerare oportet an *Modus* apta sit Locutio quæ *Logo* sive *Sapientia*, secundæ Hypostasi in Trinitate possit applicari. Quod si *Judæi Chochmah* Divinum *Modum* appellare volunt, argumentum adversus ipsos fortius erit, præsertim si agnoscant reliquas septem *Sephiroth* non Creaturales esse sed æternos & immutabiles DEI modos. Quales fateor me eas minime esse censere, sed tales, quæ cum Creatione inceperint, & cessante Creatione simul sint cessaturæ, nihilque esse ipsum Deum æternum, præter tres primas *Sephiroth*. Veruntamen si *Abrahamus* agnoscat apud *Judeos* uniri cum *Chesed*, *Isaacus* cum *Geburah*, *Jacob* cum *Tiphereth* & *David* cum *Malchuth*, quibus tamen Scriptura nullam attribuit Divinitatem aut *א"י*, qualem attribuit *Messia* sive *Christo*, eequidem omnino par est, ut is, cui Divinitas attribuitur, uniatur cum una aliqua earum *Sephirotharum*, quæ reverà Divinæ sunt, nempe uni alicui ex Divinis Hypostasis conjugatur. Et cui obsecro congruentius, quam secundæ Hypostasi *Chochmah* sive *Logo*, per quem omnia facta sunt, quique proinde maximè est idoneus, qui corrigendis, redimendis, instaurandisque manuum suarum operibus se ipsum immisceret. Adeo ut utracunque ratione Argumentum

hoc vim suam obtineat adversus

Judeos.

D 2

Tra-

Tractatus I. Libri Druschim, seu Introductio Metaphysica ad Cabbalam Autore

R. Jizchak Lorientse.

Cap. I.

DUas hic proponemus Quæstiones, circa quas admodum defatigantur Kabbalistæ; quarum primam sapientius tractantur Sapientes priores & posteriores; nimirum quam ob causam creati sint mundi & quare fuerint necessarii? Re autem accuratè discussa, causa inventa est, hæc, quod DEUS laudatissimus debuerit esse perfectus, in omnibus operibus & nominibus magnificentia, celsitudinis & gloriae suæ. Nisi enim opera sua è potentiis ipso actu produxisset, non potuisset dici perfectus, siue quoad opera, siue quoad nomina atque cognomina sua. Nomen enim Tetragrammaton hanc habet etymologiam, ut Existentiā exprimat perpetuam, præteriti, præsentis atque futuri temporis, ante creationem in statu creationis, & post factam rerum immutationem: Si autem conditi non fuissent mundi, & quod in eis, non verè potuisset designari existentia omnibus temporis articulis continuata, adeoque vanum fuisset hoc nomen Tetragrammaton, ut dictum est. Sic etiam Nomen Adonai etymologia est, ut connotet, aliquos, DEO esse servos quorum ipse sit Dominus; quod si ergo servi quidam ipsi non fuissent creati, certè Nomen Adonai appellari non potuisset. Postquam autè creati sunt mundi, & ipso actu prodierunt opera ejus, è potentia suā, tum verè perfectus dici potest, juxta omnes facultatū suarum species; adeoque & perfectus est juxta omnia Nomina & cognomina sua nullo excepto. Atque hæc omnia eleganter dilucidata sunt in libro Sohar, Sectione Pinchas fol. 257. col. 2. his verbis: Præceptum decimum tertium concernit Lectionem Audi; Et sciendum, quod ipse vocetur Sapiens, juxta omnes species Sapientia, & Intelligent

juxta

juxta omnes species Intelligentia, &c. Antequam autem conderetur mundus, sapiens vocabatur juxta omnes sapientia species &c. respectu rerum creandarum; quod si enim creatura mundana non essent; quare vocatus esset misericors, judex: nimirum ratione futurorum ita dictus est, &c. Et sect. Ba. f. 42. col. 2. Quod si non extendisset lumen suum super omnes creaturas, quomodo potuisset cognosci, & quomodo verum esset illud, quod dicitur: Plena est omnis terra gloria ejus. Quæstio altera non procul abest ab illa quæstione: quid antea fuerit, & quid postea futurum sit, de qua agitur in Mischnâ Tractatu Chagigâ cap. 2. 1. sed valde tamen subtilis est, & profunda, ut humano intellectu parum indagari queat. Quamvis igitur Mischna dicat; Illi, qui inquirunt in ea, quæ sunt supra, & quæ sunt infra, & quæ fuerunt antea, & quæ futura sint postmodum, rectius fore si natus non esset; adeo ut prolixi hic esse non possim; Attamen cum in mundo hoc vix summa rerū attingamus capita, non erubui illam proponere. Quæstio autem est, Quare mundus hic factus sit illo tempore cuius momento est conditus; & non antea? Sciendum igitur est breviter, Quod Lux suprema omnium & celsissima sine carens, & infiniti Nomine appellata nulla cogitatione nullaque speculatione attingi queat, ejusque fundamentum abstractum planè sit & remotum ab omni intellectu: quodq; fuerit ante omnia Emanatione producta, creata, formata & facta, nullumq; in illā fuerit tempus, ejusvè caput vel initium; cum semper extiterit & maneat perpetuò, omni principio & fine carens. Ab hoc infinito autem postmodum descendit Existencia Luminis illius magni Emanatione producti, quod vocatur Adam Kadmon, Adam omnibus primis prior; Deinde similiter ab isto descendunt lumina ab ipso dependentia, quæ multa sunt admodum, prodeuntque ab ipso, & splendoris sui radios extra ipsam emittunt. Illorum autem quædam dependent à Cerebro, quædam à Cranio ejus, quædam ab oculis, alia ab auribus, à naso alia, alia ab ore, alia à fronte, alia circumcirca à corpore ejus; circa quæ multa alia sunt

Lumi-

Lumina, ab illis lucentia atque dependentia, quibus nomen est, Olam Hannekudim, sive mundus Punctarum, vid. Gen. 30, 39. Deinceps ab illo dependent quatuor mundi, Emanationis scilicet, Creationis, Formationis, & Factionis, noti satis & latè proposti in Libro Sohar & Tikkunim. Jam verò Emanatio Lucis hujus primæ, & ceteri mundi qui sub ipsâ sunt, principium & finem habent, nec tempore destituuntur quoad existentiam atque emanationem suam, quod ita se non habet in Infinito, supra commemorato. Ab illo igitur tempore, quo cœpit expansio & emissio ista horum luminum, Mundorumque dictorum; dependet existentia creationis, notio scilicet, omnium creatorum, sese invicem ordine subsequendum, usque ad hoc ipsum momentum. Quoniam igitur ordine quodam opus fuit expansioni & emissioni huic, tempore sibi ordine succedenti, non sanè possibile fuit, ut vel citius fieret vel tardius Creatio Mundi hujus: Quilibet enim Mundus creatus est, post creationem mundi semet superioris; & mundi singuli creati sunt, atque extensi, atque demissi, & procedunt alius sub alio, temporibus diversis; & à se invicem discrepantibus, donec ordo tangeret creationem mundi hujus: atque tunc iste creatus est, tempore sibi debito, creatis prius mundis superioribus. Atque ista sufficiant de hac questione; neque enim prolixior de talibus sermo institui potest.

Caput II.

Quæstio porrò insignis est, circa Infinitum ipsum, quomodo nimirum se habeat, circa initium Emanationis mundorum ab ipso effluentium; nec sine controversiâ, cui sermo omnes Kabbalisticæ involvuntur. Quidam enim scribunt, decem Sephiroth decem gradibus ordine sibi invicem succedere, aliis superioribus, aliis inferioribus continuo existentibus: Alii scribunt illas exseri columnatim, constitutis seriebus diversis dextrâ scilicet, sinistra, atque mediâ; ita ut Chochma, Sapientia, Chesed Clementia & Nezach Victoria sibi invicem immineant, lineâ dextrâ;

tres

tres autem alia, Binah, Intelligentia nimirum; Geburah robur, & Hod Honor, sibi succedant, lineâ sinistra: quatuor autem reliquæ, nimirum Kether Corona, Tiphareth Pulchritudo, Jesod Fundamentum, & Malchuth Regnum lineâ mediâ una supra aliam locentur. Multi porrò statuunt, decem Sephiroth existere sub figura Circulorum, sibi invicem inclusorum, & homocentricorum: Et qui perlustrabit verba R. Simeonis Jochaide in libro Sohar, & Tikkunim, nec non Librum Bahir, ibidem multa inveniet capitula admodum discrepantia, quorum aliqua in hanc, alia in alteram sententiam inclinant. Cabbalisticæ autem posteriores in primis occupati sunt circa evolutionem hujus questionis, nec tamen ad scopum perveniunt. Quæstio enim ardua est & difficilis. Si enim Infinitum omnimoda æqualitate, omnium nominum notiones respicit, non sanè decet, ut ipsi tribuatur superius quid, & inferius, antèrius & posterius: Cognomina enim omnia lumina sunt, quibus terminus, limes finisque competit: qualis mensura Luci Infiniti supremi tribui non potest. Sic etiam notum est quod Lux Infiniti permeet & transeat omnem Sephararum Substantiam, singulasque Sephiras ingrediatur, & iisdem sese immisceat, & post illas extrorsum promicet: sicut id deducitur in Libro Sohar, Sectione Behar Sinai: Tract. Pastoris Fidis, fol. 102. his verbis: *Tues Anima Anima, &c.* Et Sectione Pinchas f. 225. & 227. Sic quoque in Praefationibus Tikkunim, & initio 5. ubi dicitur: Supremo omnium loco est Causa omnium, supra quam non est Deus, sicut nec subter illam, nec versus quatuor Cardines mundi: Ista autem adimplet omnes mundos ipsosque undiquaque circumdat &c. Quod si ergo omnes decem Sephiroth eadem æqualitate propinquæ sunt Infinito, & omnes ab Illo lumen accipiunt, ipsæ per se; quænam ergo differentia est inter ipsas Sephiras, & quo respectu una elevatio est alterâ? cum omnes ipsarum gradus æquè distent sicut dictum. Et quidem si dici debet quod res est, omnia sanè hæc assera vera sunt, & verba Dei viventis, omnia quoque rectè intelligi possunt.

gipol-

gi possunt ab iis, quibus data est scientia. Discrepantia porro duarum illarum opinionum, supra propositarum, utrum scilicet decem Sphæroth ordine continuo sibi invicem succedant, unâ supra aliam, an verò linearum serie consistant, conciliata est suo loco, ubi tractatum est de mundo Punctatorum, quod nimirum ante institutum rerum ordinem alia supra aliam disposita fuerit; post illud momentum autem trium linearum ordine apparuerint. Utrum circularum an linearum rectarum forma procedant, hoc capite explicabitur. Si igitur animum adhibueris, intelliges, utramque opinionem esse veram, eò quod duæ sunt Notiones Infiniti, una, in respectu ad circulos, & altera in respectu ad tres lineas rectas hominisque figuram, capite, brachiis, corpore, cruribus pedibusque constantem, de quibus nunc & infra agendum.

Scito, quod antequam emanarent emanantia, & creata essent creata, Lux suprema extensa fuerit plenissimè, & impleverit omne Ubi, adeo ut nullus daretur Locus vacuus in Notione Lucis, nullumque spatium inane, sed omnia essent plena Luce illa Infiniti hoc modo extensâ, cui sub omni notione suâ finis non erat, eò, quod nihil esset, nisi extensa illa Lux, quæ unâ quadam & simplici æqualitate ubique sibi erat similis; atque ista vocabatur Or Haensophi Lux Infiniti.

Cum autem in mentem veniret Extensio huic, quod vellet condere mundos, & emanando producere Emanantia, atque in lucem proferre Perfectionem potentiarum suarum activarum, & Nominum atque Cognominum suorum, quæ erat causa impulsiva creandi mundi, prout supra dictum est, cap. 1. quæst. 1. tum compressa quadam tenus Lux ista, à puncto quodam medio circumcirca ad latera recessit; atque sic relictus est Locus quidam vacuus, dictus spatium inane, æquidistans à puncto illo, exactè in medio ejus constituto.

Compressio autem illa undique sibi æqualis fuit circa centrum dictum per omne spatium, adeo ut locus ille vacuus, ex-

actè

actè esset circularis sub perfectissima æqualitate: nec concipi hic potest ulla quadratura vel angulositas, cum contractio ista Infinitu statuatur undiqueque sibi fuisse æqualis, unde & circularis: cur enim Lux illa, quæ identica quadam æqualitate antehac ubique æqualis erat, inæqualiter sese contraxisset, uni lateri plus, alteri minus tribuendo? Jam verò ex Geometria notum est, nullam figuram plus participare æqualitatis, quam circulem: quadratum enim angulos habet, sicut & trigonum cum similibus. Apparet igitur Contractionem illam Infiniti statuendam esse circulem: cujus rei causa non est alia, quam in Infinito ipso, sicut dictum est. Videatur etiam Sohar Sectione Pekude fol. 25 r. ubi dicitur: *Palatia illa, & quæ in ipsis, circularia sunt.* Sic & Sectione Bo. f. 42. *Docuit per circulos, quorum sunt decem.* Datur tamen & alia ratio figuræ istius Sphæricæ, nimirum quod illa, quæ Emanatura erant intra locum istum vacuum, futura erant figura Sphæricâ sicut jam dictum: ista autem quam proximè debebant applicari Infinito illa circumdanti, idque ubique æqualiter, æquali namque irradiatione frui debebant ab Infinito ex omni parte; quod fieri non potuisset, si Emanantia figuram habuissent quadratam vel triangularem aut similem; cum tunc anguli quidam extantiores Infinito fuissent propiores, quam reliqua latera, nec æqualis fuisset participatio Infiniti. Capite tertio autem explicabitur Causa, quare ista Contractio fuerit necessaria, & quomodo sese habuerit.

Instituta igitur tali contractione atque compressione, per quam locus quidam vacuus spatiumque in medio Infinito relinqueretur inane; jam sanè Ubi quoddam constitutum erat in quo existerent Emanantia, Creata, Formata & Facta. Produxit igitur Infinitum lineam quandam à Luce Concavi sui, à summis partibus deorsum vergentem, illamque derivavit atque demisit intra Spatium modò dictum.

Quæ aucta ampliori facie extitit.

E

Sum.

Summum autem initium istius lineæ deductum erat ex ipso Infinito, hoc ipsum proximè attingens: Finis verò deorsum pergebat intra spatium illud inane; & hæc mediante, Emanatione produxit, creavit, formavit, atque fecit omnes mundos: Et lineæ hæc vicem sustinebat canalis cujusdam, per quem defluerent exundationes Lucis illius supremæ Infinitæ in Mundos intra hoc spatium constitutos. Jamque aliquatenus dilucidata est questio illa Kabbalistarum, utrum scilicet initium sit atque finis in Numerationibus?

Quamvis autem Lineæ istius summum initium proximè attingat Lucem Infiniti, in partibus Concavi ejus supremæ; finis tamen ejus non protrahitur ad tantam profunditatem, ut ipsam quoque Lucem infiniti subter mundis gyratam attingat, illique adhærescat; propterea quod finis ipsi tribendus sit cum initio; quem non haberet, si utrinque influentiæ Lucis Infinitæ particeps esset; cum tum potius duo ipsi competere Initia contrario situ à se invicem contradistincta, quorum utriusque notio superioris, non inferioris tribuenda esset; Unde Lucis infinitæ sic influentis nulla pars vel summa vel ima, vel anterior vel posterior, vel orientalis vel occidentalis vel septentrionalis vel meridionalis dici posset. Quod si verò Lux ista Infiniti influere statuatur per modum lineæ cujusdam subtilissimæ, & canalis tenuissimæ, tunc notio summi & imi, anterioris & posterioris, cardinis orientalis & occidentalis, &c. hic inveniri poterit.

Quo posito dicendum, lucem hanc post ingressum non statim via recta pergere deorsum, sed sensim illuc derivari; adeo, ut datis primis cursus rectilinei initiis, mox deflectat ad figuram circularem, orbemque illico constituat circum circa tenuem, qui circulus tamen Luci Infinitæ in circuitu suo non usquequaque adhærescat: quippe quod si fieret, res sanè ad pristinum recideret statum, & circulus iste per Lucem Infiniti destrueretur, nec apparere posset orbita ejus, & omnia tandem ipsa Lux illa Infinita forent, sicut antea: Unde circulus iste, propinquus quidem erit

con-

concavo Infiniti, non tamen adhærebit eidem ullo nexu, adeoque Emanatio Infiniti tantum sub tenuitate lineæ procedit, quæ viâ lumen ejus immanans circulo isti infunditur: Infinitum autem undique hunc circulum ambit æquali distantia, cum & illius concavum circulari figura extet; Quod autem influentia hæc Infinitum fiat per viam lineæ, hinc demonstratur, quod alias, si lumen istis circulis undique afflueret, Emanantia æquæ atque ipsum Scaturiens infinita essent, terminoque & mensura atque finibus carerent. Porro notandum ipsam quoque Lineam hanc admodum esse tenuem, ut nimirum Lux Emanantibus sub certa mensura affluere possit, certoque modo. Quæ una est ex illis causis, quare Emanantia vocentur decem modi, seu mensuræ vel decem Numerationes, ut nempe ostendatur, mensuram ipsis modulumque & terminum competere, numerumque definitum; quæ non inveniuntur in Infinito ipso: Sicut traditur in Libro Sohar Sectione Pinchas fol. 257, col. 2. his verbis: *Præceptum decimum tertium concernit Lectionem Audi &c.* Non verò quod mensura modusve ipsi competat dicendum, vel notum aliquod Nomen, qualia Numerationibus tribuuntur: Quælibet enim Numeratio Nomen habet definitum, mensuramque & terminum atque limitem. Cum igitur Linea hæc adeo tenuis est, tum influentia tanta saltem ipsis affunditur, quanta opus est ipsis in quantum scilicet Emanantia sunt, non verò quasi forent scaturientia. Jamque iste circulus, propinquior Infinito, Coronæ nomine indigitatur.

Postmodum verò hæc linea ulterius adhuc protenditur, paululumque promanans in orbitam agitur ad constituendum circulum alterum intra primi concavum: atque iste circulus Sapientię nomen habet.

Porro quoque protensa deorsum, & circumvoluta in gyrum, tertium circulum constituit intra secundi concavum, qui dicitur Circulus Intelligentię.

E 2

Atque

Atque sic simili itinere linea illa provolvitur, continuata sua extensione per vices circumgyrata usque ad Circulum decimum, quem Regni Circulum nominamus.

Et hac ratione doctrina de decem Numerationibus ob oculos posita est, in quantum illæ emanant per modum decem circuloꝝ homocentricoꝝ: idque generatim, repetitâ scilicet simili planè Emanatione per omnes Mundos. Notum autem atque perspicuum nobis est, quot mundorum species emanent, creatæ & formatæ atque factæ sint, millies nempe mille & myriades myriadum; quæ omnes simul subsistunt intra locum hunc vacuum supradictum, quippe extra quem nihil est horum. Quilibet autem Mundus decem habet Numerationes speciales, & quælibet Numeratio specialis cujuscunque Mundi composita est de decem Numerationibus specialioribus, quæ omnes figuram habent circuloꝝ homocentricoꝝ, & sic in Infinitum. Omnia ergò se habent ad instar sphæricularum capariorum, sibi invicem inclusarum, vel ad instar Systematis orbium cœlestium, de quibus in Astronomia.

Tota igitur textura omnium istorum Circuloꝝ simul sumta, è tenui ista Linea constat, quæ ab infinito protensa pergit; descendensque è circulo in circulum diffunditur, usque ad extremitatem omnium: Atque hac semitâ lineari Lux ipsa affunditur & Influentia necessaria tribuitur singulis. Et sic proposita est in materia de Numerationibus Circuloꝝ notio.

Nunc ad alteram Notionem pergendum, quæ decem numerationibus competit, quæ nimirum illæ per Lineam Lucemque rectam repræsentantur, & sub specie trium Linearum, atque figura Hominis supremi.

Illæ enim Lineæ à summo illo culmine deorsum protensa à qua procedunt omnes Circuli supradicti, simul etiam viâ rectâ deorsum pergit ab excellissimò summi illius Concavi Epistomio usque ad debitam Circuloꝝ depressionem, idque per medios illos Circulos omnes, & formâ quidem hominis recti, statum debi-

debitæ, Os cuiuslibet sublimè datum cœlosque tueri justum; in quo numerari queant 248. membra, dextro sinistroque & medio situ disposita. Atque hæc figurâ omnes infimul quoque Numerationes comprehenduntur tam Generales, quam speciales & specialissimæ.

Ista autem secunda Notio nomine suo Adam Kadmon sive Adam primus vocatur, quem indigitat Scriptura S. his verbis: *Et creavit Deus hominem in imagine sua, in imagine Dei, &c.* Quemadmodum & Liber Sohar & Tikkunim plurimis in locis de secunda hac Notione tantum loquuntur, prout alibi prolixius dictum.

Atque sic duæ illæ supradictæ Sententiæ conciliantur, quod nempe duplici viâ considerari possit Divinitas, quæ una tamen est, & vera utraque verbis Dei viventis æquipollens. Unde non paucae contradictiones apparentes resolvi possunt circa materiam de ordine situque decem Numerationum. Et hinc simul enodatur quæstio illa, quomodo Initium detur & finis, summumque & imum in decem Numerationibus? Cujus solutio ex utraque Notione desumi potest. Si enim Numerationes sub figura circulari considerantur, extremus sanè circulus, Coronæ scilicet, propinquior est Infinito quam cæteri, unde & omnibus est excellentior. Inter secundum autem circulum, sapientiæ nimirum, & Infinitum, Coronæ circulus interjectus est, unde excellentia ejus tanta non est, quanta Coronæ; & sic consequenter per omnes mundos in spatio isto comprehensos: quicunque enim circulus propior est Infinito, pro superiore & excellentiore habetur, donec inveniamus mundum istum materialem punctum esse medium circuloꝝ, & ipsius quoque Spatii Locique vacui supra descripti, adeoque & remotissimum ab Infinito, remotione *et* sic dicenda præ omnibus mundis reliquis: unde & corporeus est & materialis perfectè corporeitate.

Alia quoque hujus rei est ratio non admodum à priori diversa; Nimirum quod Linea illa ab Infinito promanans pri-

num in rectum protendatur, postmodum in circulum abeat, iterumque via recta ad ima magis progressa rursus circulum constituat, idque usque ad extremitatem. Circulus ergo existentie primæ circa initia Lineæ istius propterea summus est, & excellentissimus omnium, quod lucem hauriat è scaturigine omnium summâ, de qua hoc plura capite tertio infra.

Porro hinc quoque liquet, qua ratione decem Numerationibus etiam circulorum conceptu consideratis Linearum tamen Notiones reverà competant; & figura hominis, nec non dextrum sinistrum atque medium.

Sed quomodo altera illa Notio figuræ rectilineæ statueretur humanæ conceptus superioris & inferioris, anterioris & posterioris exhibeat, hinc apparet: quod quicquid initio Lineæ, propinquum est, Capitis Nomine dici queat, unde, quod paulò inferius sequitur, Corporis, quodque adhuc profundius, Pedum nomine appellabitur; & sic quoque in specialioribus & specialissimis.

Et hæc de conceptu Circulorum, de quibus Sohar Sectione Vajikra fol. 99. & f. 10. Et Sectione Breschith f. 19. col. 2. Sicut de Conceptu formæ humanæ quoque videri potest Sohar Sect. Toledoth Jizchak f. 134. c. 2. Infra autem cap. 4. explicabitur, quomodo omnes etiam Notiones figuræ hujus rectilineæ sibi invicem involvantur, ita, ut Attik Jomin seu Antiquus dierum sit intra Arich Anpin, seu Macroprosopum; Arich Anpin seu Macroprosopus intra Abba ve Jmma seu Patrem & Matrem, & sic consequenter usque ad finem graduum omnium.

Caput III.

Hic quoque, cum de utraque Divinitatis Notione agimus, in usum veniunt 5, illa Lumina, sive Nomina Animæ humanæ, qui sunt quinque gradus alter altero superior.

Decem Numerationes enim forma Circulari consideratæ bina semper continent, Oroth seu Lumina nempe, & Kelim seu Vasa:

Vasa: & Lux quælibet subdividitur in Lucem internam, & Lucem ambientem; prout & Vasa singula partes habent tam Externas, quam Internas.

Atque sic etiam in Notione Rectilinea hæc omnia occurrunt.

Differentia autem inter Circulos & Rectilineum hæc est, quod decem Numerationes sub Circulis notionem Lucis habent, quæ vocatur Nephesch seu Psyche; sed decem Numerationes Rectilinei notionem Lucis habent, quæ vocatur Ruach, Spiritus, qui gradus est Psyche superior.

Planum autem est, quod Notio Psyches, prius emanet, & postea Spiritus sequatur, seu superior; sicut in homine; (de quo videatur Sohar Sect. Mischpatim, quæ applicanda ad hominem superiorem.)

Idque per omnes Mundos sic invenitur.

Differentia tamen est inter Vasa Psyches & inter Vasa Spiritus: Hepar enim est sedis Lucis cui Psyche nomen, Cor Spiritus, Cerebrum Animæ, de quibus alibi.

His præmissis, ordinem emanantium sic intellige: primum emanant 10. Numerationes Notionis Circularis, & quidem initio decem Vasa, singula partibus suis exterioribus & interioribus constantia; his decem vasis autem vestiuntur ipsæ X. Numerationes, Lumina nempe quæ Nephesch dicuntur seu Psyche: præter quæ adhuc alia decem Lumina inveniuntur, quæ ambiunt Vasa extrinsecus: quæ quidem & ipsa sunt Nephesch, sive Psyche, sed Ambientium tamen Nomen habent, cætera autem Interiora Lumina vocantur; & omnia quidem forma circulari.

Postmodum autem emanant X. Numerationes formæ rectilineæ hominis instar, quæ excellentiores sunt circularibus, seu Spiritus: Suntque decem Vasa sub figurâ hominis, omnia illa continente; Singulis autem vasis partes sunt Interiores & exteriores; illisque vestiuntur ipsæ X. Numerationes, Lumina scilicet quæ vocantur Spiritus: præter quæ tamen & alia sunt Lumina

mina decem Ambientia, ut in circulis; quæ quidem & ipsa sunt Spiritus: & omnia quidem sub formâ hominis; idque per omnes mundos emanantes, creatos, formatos & factos, intra spatium hoc Vacuum de quo supra; ambiente desuper Luce Infiniti.

Et in circulis quidem quicunque interiores sunt, semper vi-
liores habentur, usque ad mundum materiale; In Rectilineo
verò resaliter se habet, ubi quicquid interius est, excellentius est
quocunque exterior: Rectilinei enim partes aliæ alias superin-
vestiunt usque ad extimam omnium, quod probè notandum.

His præmissis intelligere poteris quare necessaria fuerit
Compressio Infiniti, intra se Ipsum, in medio scilicet Lucis suæ:
ut nimirum relinqueretur Locus vacuus de quo supra; ubi hæc
simul fuit Intentio, ut conficeret Notio Vasorum. Nam medi-
ante compressione Lucis & diminutione ejus oritur possibilitas
vasis ut existere, & detegi queat: sed per augmentationem Lucis
destruitur vas, cum diminuatur facultas ejus suscipiendi Lucem
tam multam & tam magnam sicut dictum est, cum actum fuit de
V II. Regibus Edomitibus, qui appellantur Olam Hannekuddim
Mundus Punctatorum, quomodo regnaverint & mortui sint;
ubi satis declaratum, quomodo se habeat creatio & essentia vasis.

Primò enim opus est compressione Lucis & diminutione
ejus, qua mediante existentia vasis detegitur: quo hoc modo de-
tecto & actu producto Lux iterum in illud immanet: unde per-
manere potest Vas istud citra destructionem.

Atque sic actum est hic: Primum compressit sese Lux, &
orta sunt vasa: mox verò iterum affluxit linea illa lucida, ut illa
illustraret.

Unde patet ratio, quare Infinitum seipsum hoc modo com-
presserit, subducta omnino Luce illa vehemente è spatio isto;
quo factò eadem reversa est, sed certâ mensura & pondere cer-
to, sub forma lineæ illius: quæ causa est, quod potuerit perma-
nere sub notione Lineæ in loco suo, subtractâ reliqua Luce
magna

magna. Non enim potuissent subsistere vasa, nisi sublato peni-
tus lumine, moxque restituito suo pondere & mensura, & quidem
tantâ, quæ sufficeret illis illuminandis & inesse Vasorum citra
destructionem conservandis.

Caput IV.

NE existimes autem decem Numerationes, communiter E-
manantium cognomine insignitas, primas esse & summas
rerum Emanatione productarum; multi enim Mundi ipsis
sunt priores, In Libro Sohar autem multorum mundorum nulla
facta est mentio nisi anigmaticè; exemplo sint 3. orationes in
libro Tikkunim de Adamo primo inter omnia prima, & in libro
Sohar Sect. Breschith f. 23. & in Tikkun. f. 134. It. in Sohar
Sect. Noach f. 65. & Sect. Pekude f. 268, & f. 256.

Primum igitur hic dicendum de Speciali illo, quod totum
Spatium continet & amplectitur, & è quo omnes mundi proten-
duntur, dependentque & procedunt; Huic nomen est Adam
primus inter omnia prima. Iste enim prior est omnibus Entibus,
ejusque Celsitudo summa, & mundus ejus maximus omnium.
In libro Sohar ejus non fit mentio nisi paucis in locis, idque
teste admodum; ita & in Tikkunim, v. g. sub finem Tikk. X.
Numerationum f. 41. col. 2. sic & princ. Tikk. 70. fol. 119. &
fol. 122.

Scito igitur, quod lumina prima emanatione introducta
in Spatium hoc, per modum lineæ rectæ extensæ ab Infinito, &
undique circumactæ contineantur sub Notione X. Numeratio-
num, quarum essentia in genere vocatur Adam primus inter
omnia prima. Et hæc sunt illæ, quæ primò prodierunt & mani-
festatæ sunt formâ circulari, sub notione Psyches hujus Adami
primi.

Et istis competunt Notiones decem Vasorum Circularium,
interioribus & exterioribus suis constantium; quibus singulis
inest ipsa Essentia Lucis internæ, quæ Nephesh sive Psyche di-
citur

citur cum sua Luce Ambiente, quæ & ipsa ad hanc Notionem Psyces pertinet.

Et hæc omnia circulari forma extant, circulo extimo quam proximè applicito ipsi Infinito, omnia ista extrinsecus ambiunt. Hic autem circulus extremus maximus Corona Adami primi dicitur; sicut alter dicitur circulus Sapientiae Adami primi, & sic consequenter usque ad circulum Regni Adami primi. Atque isti decem circuli Adami primi ambiunt totum hoc Vacuum intra Infinitum, eidem quam proximi, & ab illo circumdati.

In medio autem decem horum Circulorum Locus vacuum & inane Spatium relinquatur pro reliquis Emanantibus & mundis.

Ne autem existimes velim, quasi in Adamo primo Notio vasorum realiter invenitur; quia vasorum notio non manifestatur, nisi circa Mundum punctatorum: quod si tamen Vasorum nomen hic admittitur, id tantum fit respectu majoris vel minoris copiae lucis mediae in ipsis repertæ: Vasa autem per se sunt lux tenuissima.

Manifestatis autem his decem Numerationibus Adami primi sub Notione Nephesh seu Psyces forma circulari, mox alia prodeunt sub notione Ruach seu Spiritus istius Adami primi forma rectilinea ad instar hominis erecti, constantis 248. membris per caput, brachia, manus, corpus & pedes divisus: Atque hic incipit emanare ab Infinito per lineam, & recta deorsum protenditur sub figura trium linearum, quarum una est dextra, altera sinistra, tertia media, per quas X. ipsius Numerationes distribuuntur.

Quamvis autem linea ista figura Adami primi initium capiat ab Infinito, & inter omnes circulos scissis ipsorum summitatibus descendat; tamen putandum non est ipsam produci usque ad imum omnium circulorum sub pedibus Adami primi circumvolutorum: nam extensio illius tantum durat usque ad imum concavum circulorum Attik Jomin seu Antiqui dierum, quæ est Notio Personæ competentis Coronæ in Mundo Emanationis;

adeo

adeo, ut circuli istius Antiqui dierum sub pedibus ejusdem Antiqui qui proximè circumvolvuntur, (quousque & pedes Adami primi pertingunt.)

Atque sic expositum est, quomodo Adam primus superius repleat formam circulari & rectilinea totum illud spatium:

Relictus autem est Locus vacuum inter Lucem Ambientem Rectilinei Vasa, & Lucem Internam ejusdem, in quo constituti & destructi sunt atque emanarunt omnes reliqui mundi, qui omnes pendunt, & contenti sunt in hoc Adamo primo, & ab ipso prodeunt. Atque sic declaratum est breviter, quomodo omnes mundi existant in spatio hoc vacuum, quod est inter Lucem ambientem Rectilinei, Adami primi, & inter vasa ejusdem.

Alibi verò latius traditur, quomodo in Notione Rectilinei Adami primi prodeant & manifestentur Lumina quam plurima, quæ in genere sunt Lumina findentia: Et prodeunt ex Auribus ejus foras: Sicut & postea prodeunt lumina Nasi; & mox Lumina Oris, quæ 3. dicuntur variegata Akudim: & omnia hæc lumina via recta prodeunt tantummodo; nec ulla notio circularis in ipsis invenitur.

Deinde autem prodeunt Lumina Oculorum Adami primi, quæ vocantur Olam Hannekuddim Mundus Punctatorum, quibus duæ competunt Notiones, nempe Circularis & rectilinea: Et locus, quo consistunt & stationem habent, est a fovea pectoris istius Adami primi deorsum usque ad finem pedum ejus, qui locus generatim vocatur Nezach, Hod, Jesod, Victoria, Honor, Fundamentum, Adami primi. Et hic est ordo illorum: primò prodeunt decem circuli Nekuddim, & circumgyrantur circa Vasa Nezach, Hod, Jesod Adami primi, rectilinei, vasis istis autem investitur lux interna ipsorum: Et isti circuli Nekuddim quæ sunt Notio Nephesh seu Psyces, ambiunt vasa, & lucem Internam Nezach, Hod, Jesod rectilinei Adami primi; constantes & ipsi Luce Interna, seu Psyche, & Vasis, & Luce Ambientis Vasa, & hæc in genere vocantur circuli 4. Nekuddim.

E 2

Et

Et super istis circulis $\tau\omega$ Nekuddim consistit Lux ambiens sub Notione Rectilineæ Adami primi, & super Luce ambiente rectilinei Adami primi circumgyrantur decem Circuli ipsius Adami primi constantes Luce Interna & Vasis, & Luce ambiente: Atque hæc ita fuerunt ab initio. Sed postquam deinceps emanarunt etiam X. Numerationes rectilineæ Mundi $\tau\omega$ Nekuddim, quæ est Notio Spiritus huc pertinens, tunc X. illæ Numerationes rectilineæ $\tau\omega$ Nekuddim constantes Luce sua Interna & Vasis & Luce ambiente rectilineis ceu vestis obvolunt sunt super Vasa & Lucem Internam rectilineam $\tau\omega$ Nezach Hod Jefod Adami primi: Et super Rectilineum $\tau\omega$ Nekuddim vestientium obvoluti sunt ipsi circuli eorum: & super circulos $\tau\omega$ Nikuddim Lux ambiens rectilinea Adami primi, & super istam Circuli Adami primi ipsi.

Alibique expositum est, quomodo ista Nekuddim sint Notio septem Regum Edomitiorum; qui mortui sunt, & postmodum restituti, & postquam recte constituti fuerunt, inde facta est Notio 4. Mundorum Emanationis, Creationis, Formationis & Factionis, quorum singuli constant ex sex Parzuphin seu Personis, quæ sunt Attik Jomin, Antiquus dierum, Arich Anpin, Macropropofos, Abba ve Imma, seu Pater & mater, & Seir ve Nukbeli seu Micropropofos & Uxor ejus.

Atque nunc ut breviter ostendatur statio locusque istorum, incipiemus à summis pergendo ad ima. Infinitum ambit decem Circulos Adami primi constantes tribus suis notionibus Luce internâ ceu Nephesh, & Vasis istius Nephesh seu Psyche & Luce Ambiente hanc Nephesh seu Psyche, quæ partes in omnibus subsequenter circulis æqualiter reperiuntur, unde non opuserit ista toties repetere.

Decem circuli autem Adami primi ambiunt Lucem ambientem Rectilinei ipsius.

Et Lux ambiens Rectilinei Adami primi ambit decem circulos $\tau\omega$ Attik Antiqui.

Et

Et decem circuli $\tau\omega$ Attik, Antiqui, circumdant Lucem ambientem rectilinei $\tau\omega$ Attik, seu Antiqui ipsius.

Et Lux Ambiens rectilinei $\tau\omega$ Attik seu Antiqui, ambit 10. Circulos $\tau\omega$ Arich Anpin seu Macropropofi.

Decem circuli $\tau\omega$ Arich Anpin autem seu Macropropofi circumdant Lucem ambientem rectilinei ipsius Arich Anpin seu Macropropofi.

Et Lux ambiens rectilinei $\tau\omega$ Arich Anpin seu Macropropofi circumdat decem circulos $\tau\omega$ Abba seu Patris.

Decem circuli $\tau\omega$ Abba seu Patris autem ambiunt Lucem ambientem Rectilinei $\tau\omega$ Abba Patris ipsius.

Et Lux ambiens rectilinei $\tau\omega$ Abba seu Patris ambit decem circulos $\tau\omega$ Imma seu Matris.

Et decem Circuli Matris circumdant Lucem ambientem Rectilinei Matris ipsius.

Porro Lux Ambiens Rectilinei Matris ipsius circumdat decem circulos $\tau\omega$ Seir seu Micropropofi.

Et decem circuli $\tau\omega$ Seir circumdant Lucem ambientem rectilinei $\tau\omega$ Seir:

Lux ambiens rectilinei Micropropofi autem circumdat decem circulos $\tau\omega$ Nukba seu Uxoris.

Et 10. circuli Uxoris circumdant lucem ambientem Rectilinei Uxoris ipsius.

Et Lux ambiens Rectilinei Uxoris $\tau\omega$ Seir seu Micropropofi Emanationum circumdat 10. circulos Creationis, qui itidem dispescuntur in omnes partes suas similes istis.

Et decem circuli creationis circumdant Lucem ambientem Rectilinei Creationis ipsius.

Lux ambiens Rectilinei Creationis autem circumdat circulos Mundi formationis, in suas partes divisi:

Et circuli Formationis Lucem ambientem ipsius Rectilinei Formationis.

F 3

Dein-

Deinde Lux ambiens Rectilinei Formationis Circulos Mundi Factionis etiam in partes suas divisi.

Et circuli Factionis Lucem ambientem Rectilinei ipsius Factionis.

Atque sic absolvitur ordo generalis omnium circularum & Luminum ambientium Rectilinea in omnibus mundis.

Ordo Rectilinei autem plane inversus est, in hoc enim, quicquid vilius est desuper, investit partem excellentiorem sibi vicinam hoc modo:

Lux ambiens rectilineum Factionis circumdat Vasa & Lucem internam Rectilinei Factionis;

Et Lux interna rectilinei semper adhæret vasis suis.

Vasa autem & Lux interna Rectilinei Factionis ambiunt Vasa & Lucem internam Rectilinei Formationis.

Et Vasa atque Lux interna Rectilinei Formationis circumdant Vasa & lucem internam rectilinei creationis.

Porro Vasa & Lux interna Creationis ambiunt Vasa & Lucem internam rectilinei Uxoris Microprotopi Emanationis.

Et Vasa atque Lux interna rectilinei Uxoris circumdant Vasa & Lucem internam rectilinei Microprotopi.

Dein Vasa & lux interna rectilinei = Scir Anpin seu Microprotopi ambit Vasa & lucem internam rectilinei matris;

Et hæc vasa & lucem internam rectilinei Patris;

Et hæc easdem Partes Macroprotopi.

Et hæc easdem Antiqui dierum.

Vasa autem & Lux interna Antiqui dierum ambit Vasa & Lucem internam = Nezach Hod Jesod = Adami Kadmon seu hominis primi.

Porro Vasa & Lux interna = Nezach Hod Jesod Adami primi ambit lucem internam Infiniti, quæ obvelatur intra hæc sub forma lineæ rectæ extensæ à solo Infinito ad illuminandum & vivificandum omnes mundos.

Nunc porro addendum, quousque pertingant pedes Adami rectilinei, qui omnes mundos pervadit.

Recta

Recta linea igitur revera adhæret infinito ambientu, & ab eo protensa descendit & obvelatur interioribus Adami primi; & protracta extenditur usque ad pedes Adami primi rectilinei, id est usque ad intimum concavum circularum Antiqui dierum. Hi intra circumdant pedes ejus. Si enim diceretur pedes Adami primi pertingere usque ad finem omnium circularum, tunc sanè iterum attingerent circulum Infiniti; adeoque Infinitum & ab Inferioribus partibus lucem immitteret, unde obliteraretur notio Superioris & Inferioris.

Dicendum igitur breviter, quod pedes Adami primi rectilinei protendantur usque ad medietatem inferiorem Circularum Antiqui dierum, adeo, ut isti circuli proxime ambiant pedes ejus. Omnes autem reliqui pedes rectilinei se habent ut pedes Antiqui, nimirum pedes Arich Anpin seu Macroprotopi & pedes Scir Anpin seu Microprotopi: & pedes Uxoris Microprotopi: omnes isti, inquam, occultantur eadem æqualitate; idque usque ad medietatem inferiorem Circularum Arich Anpin seu Macroprotopi, ita autem circuli isti proxime ambiant inferius pedes hos omnes.

Dantur autem & notiones personarum, quarum statura non est alta, quales sunt Abba ve Imma Pater & mater; quorum statura incipit à guttore = Arich Anpin seu Macroprotopi, usque ad Tibbur ejusdem tantum: sic quoque Persona Leah, quæ est Daath seu Scientia = Scir Anpin seu Microprotopi, pertingit saltem usque ad pectus ipsius: Atque harum personarum pedes non pertingunt usque ad pedes Macroprotopi, cum sint brevioris stature.

(Alibi tamen dicitur, quod utraque calx Antiqui longius protendatur ultra pedes Macroprotopi, ita ut subintrent limites mundi Creationis.)

Caput V.

Hic addenda adhuc specialia quædam. Supra enim dictum est, quod Persona Adami constet 248. membris per decem partes principales distributis; id fit hoc modo.

Kether seu Corona est Cranium.

Chochmah, Sapientia, Binah, Intelligentia, Daath, Scientia sunt tria Cerebra. Chesed, Benignitas, Geburah robur, Tiphereth, Pulchritudo, sunt duo Brachia & corpus.

Nezach Victoria, Hod Honor, Jesod Fundamentum sunt duo femora & membrum generationis.

Malchuth autem seu Regnum est Uxor ejus.

Porro præter alias divisiones varias, notanda est & illa, quæ est in Notiones Personarum, ubi

Kether seu Corona est una persona & X. Numerationibus & vocatur Arich Anpin seu Macroprophosus.

Chochmah etiam una est persona, & nomen α Abba seu Patris habet.

Binah autem Persona pariter est, & dicitur Imma, Mater.

Dein Tiphereth à Chesed usque ad Jesod, unam, constituit personam quæ vocatur Seir seu Microprophosus.

Decima autem Numeratio, nempe Malchuth una itidem est persona, quæ vocatur Uxor Microprophosi.

Uterius sciendum, Notionem α Malchuth seu Regni, occurrentem in singulis Personis jam nominatis ita se habere: quod Malchuth competens personæ Masculinæ, quales sunt Pater & Seir ibidem habeat Notionem Attarah seu Corollæ, Justo, id est α Jesod impositæ, vide Sohar Sect. Vajeze f. 162. In Persona Feminina autem quales sunt Mater & Uxor Microprophosi Malchuth pariter notionem habet Corollæ α Jesod, ibi enim Jesod est Matrix, & Corona ejus denotat notionem Pomi ejus. Sephira autem α Malchuth quæ est Persona per se, vocata Uxor

Uxor Microprophosi, ipsa est perfecta Fœmina ad instar reliquarum personarum.

Addo & hoc: Cum ab Adamo primo omnes mundi tanquam rami propagantur, res ita se habet, ut mundus Emanationis non sit nisi veltis α Nezach Hod Jesod istius Adami primi, quæ tantum sunt Notio Vasorum pedum ejus. Jam autem notum est, quod mundus Factionis correspondeat α Malchuth seu Regno, quæ locum suum habet à tergo α Seir seu Microprophosi versus α Nezach Hod Jesod ipsius: ita mundus factionis est Malchuth Adami primi: Unde solvitur quæstio, an liceat tam alta rimari? quod nimirum 3. summa Adami primi saltem prohibita sunt, non vero cætera.

Præterea observandum, X. Numerationes cujuslibet munditæ in genere quam in Specie sumtas, contineri literis Tetragrammati: ita ut apex literæ Jod Coronam; Ipsum Jod sapientiam, He primum Intelligentiam, Vav Pulchritudinem constantem 6. Partibus, quæ nobis Seir Anpin seu Microprophosus dicuntur, & He Ultimum Regnum, quæ nobis Uxor Microprophosi dicitur; denotet.

Sicut autem omnes Numerationes in una Persona proponuntur, tunc Apex literæ Jod seu Corona, est Cranium istius Personæ; Jod vero ipsum & He, seu Chochmah & Binah, sunt duo Cerebra dextrum & sinistrum; Vav denotat sex partes principales illius personæ, & He ultimum est regnum ejusdem, de quo supra.

Iterum notandum, Varias dari Tetragrammati exarationes per literas aliter atque aliter plenè scriptas. e. g.

α Jod, characteri Patris seu Sapientiæ, tribuitur exaratio plena per Jodin, hoc modo:

α יהוה

quæ exaratio dicitur α יהוה Ab seu septuaginta duo denotans.

α He primo, Characteri matris seu Intelligentiæ, alia tribuitur exaratio plena per Jodin, hoc modo:

quæ exaratio dicitur יוד ה' ואו ה' טו סג seu 63. denotans.

¶ Vav characteri Microprofopi, seu sex numerationum à Chesed usque ad Jesod; alia tribuitur exaratio plena per Aleph, hoc modo:

יוד ה' ואו ה' טו סג Mah, seu 45. denotans.

¶ He ultimo, Characteri Uxoris Microprofopi seu Regno, alia tribuitur exaratio plena per Hehin, hoc modo:

יוד ה' וו ה' בן Ben, seu 52. denotans.

Sic quoque in omnibus particularibus inter personas, semper Sapientiæ Personæ competit יב.

Intelligentiæ Personæ טו : Microprofopo Personæ טו : & Regno Personæ בן.

Et sicut quælibet Numeratio iterum in decem alias Numerationes dispescitur, & sic infinitum; sic & plenæ istæ exarationes multiplicantur in infinitum.

In lectione Libri Sohar autem sedulo videndum, utrum Sermo sit de Adamo primo ipso, an de aliquo Luminum ab ipso prodeuntium sive ex auribus, sive è naso, sive ex ore, quæ vocantur Akuddim variegata, sive ex oculis, quæ dicuntur Olam Ha'ekuddim Mundus punctatorum; quæ est notio Mundi Emanationis ante ipsius productionem actualem; sive è fronte, quæ est notio mundi Emanationis, post ipsius actualem constitutionem. Item utrû sermo sit de mundo creationis, an de mundo Formationis an de mundo factionis, eaq; omnia in genere: Prout & in specie videndum, utrum sermo sit de Persona Antiqui qui in quolibet mundo occurrit; an de Persona Macroprofopi, an de Patre vel Matre, an de Microprofopo vel Uxore ejus; an de Israël sene, an de Thebunah seu Prudentia, an de Jacobo, an de Leah.

Deinde etiam attentione opus est, circa specialissima, utrum Sermo sit de X. Numerationibus circulari forma consideratis, an de

an de rectilineo, utrum de Luce ambiente, an de Interna; an de Vasis.

Præterea status X. Numerationum observandus est, earumque plenitudo & defectus, adeoque numerus utrum Sermo sit de tempore quò emanarunt, an de tempore quò accusatur Luna, an de tempore Creationis hominis primi, an de tempore quo peccavit, quò mutati sunt omnes mundi; an de ætate deserti, an sub domo prima, vel desolatione ejus, an de domo secunda vel desolatione ejus; an die profesto, an Sabbatho, an festis diebus, item utrum interdiu an noctu; imò observandæ sunt horarum quoque differentia, cum horæ hora non sit similis. Vide Tikun. 12. f. 63.

Ut plurimum tamen Liber Sohar non tractat de X. Numerationibus sub circulari forma consideratis, sed de rectilineis tantum.

Epistola ad Compilatorem.

Multum jam temporis elapsum est, Vir Clarissime, ex quo tuas accepi, tum priores illas ad me ipsum scriptas, tum eas alteras ad Præstantissimum Virum, Dominum N. quæ ad metamen potissimum pertinebant. Scripta mea, quæ maxima ex parte perlegisse dicis, tibi tantopere placere; cum eo Viris judicio, vehementer equidem gaudeo. Speroque demonstrationes meas Principii, quod dicitur, Hylarchici, quas tanta cura ac conatu elaboravi, non relaxaturas esse hominum industriam in rimandis, quæ reverà insunt, rationibus Naturæ Mechanicis, sed excitaturas potius eorum vigilantiam, ne præ nimia credulitate se existiment solutiones earum rerum Mechanicas invenisse, quæ earundem sint incapaces. Qua de re Lectorem moneo in Præfat. ad Tractatum Immort. Animæ. Sect. 13. Cæterum quicquid judicet alii de opere illo Metaphysico, equidem dissimulare non possum, quin mihi ipsi in eo magnopere placuerim, plenèque omni ex parte satisfecerim. Nemòque quod sciam, apparuit hæcenus, qui demonstrationes meas ulla in parte enervare potuit. Quamquam haud oscitanter videntur legisse, cum quidam certè eorum, lapsum notaverint pag. 218. qui me prorsus fugerat, ut qui remissiori, ut videtur, animo eram in Latine reddendis hæc meis speculationibus, quam in eisdem fueram formandis excogitandisque. Legendum enim est juxta MSS. meum Anglicanum pag. 218. lin. 11. quam dimidium ejus, quod globuli occupant: Et lin. 13. spacium esse dimidium. Quemadmodum & ipse sensus contextus planè postulat, ut Sol quarta pars vorticis fiat. Quæ quidem Solis quantitas cum dicto Experimento, computatis computandis satis convenit. Qua de re tamen non est, ut sumus nimis solliciti, quando quidem quinta tantum, sexta septima velicet pars vorticis esset, omnia tamen in hoc capite pariter firmitudine procederent. Sed credo, te inter legem-

legendum, quæ es ingenii promptitudine, hæc tua sponte notasse. Benignior tua sententia de Conjecturis meis in Tabulas Cabbalisticas, cum in illis studiis adeò versatus sis, calcar addidit curiositati perlegendi Tractatum primum Libri Druschim, quem huc mittendum nuper curasti. Quid autem de eo sentiam, ex brevibus quibusdam Annotatis Anglicè scriptis percipere potes. Equidem nunquam adduci possum, ut credam istiusmodi commenta veros esse antiquæ Cabbalæ thesauros. Rationes in istis Annotatis subindicavi. Ita sanè Auctor philosophatur, ac si Sephiroth Numerationes non essent, sed Sephæroth sive Sphæroth, id est Sphæræ. Pænæque Orbes Aristotelicos cum suis Intelligentiis pro antiquæ Cabbalæ mysteriis reponere videtur. Sed præcipua perstrinxi in Annotatis illis. Singula notasse, eisve animum attendisse magno mihi futurum fuisset tædio, nec absumile vitiosarum nucum diffringendarum operæ: quibus nil nisi aridus ingratusque pulvisculus pro laboris pretio in os frangenti excidit. Quò majores profecto tibi gratia debentur, qui hunc laborem in publicum commodum tam alacriter devoras, ut quæ sint opes penuriæ Judæorum Philosophica, & tibi & Christianis pateat. Quantum ad me, ego certè credo Sephiroth, sicut & tu vertis, Numerationes omnino significare, esse quæ nihil aliud, quam Numeralia quædam Repositoria maximorum mysteriorum antiquæ Cabbalæ decadem non excedentia, manuumque decem digitis, super quos res numerari solent, respondentia: Denariumque Pythagoricum hinc originem suam traxisse. Varias vero Notiones sive Nomina ad singulos numeros relata fuisse: quemadmodum observare licet apud Johannem Meursium in Denario suo Pythagorico; quamquam multa quidem illic notata nomina spuria sint. Moditamen referendorum satis amplum est exemplum.

Sephiroth verò sive Numerationes Cabbalisticas duum fuisse generum puto: Physicas & Metaphysicas. Physicas fuisse Repositoria mysterii Creationis sive Mundi aspectabilis præ-

pue, subindicatis interim & in visibilibus ejus incorporeisque principiis. Septem autem primæ Sephiroth huic rei maximè inserviebant, septem diebus, sex primis operæ, septimo quietis, applicatæ: & sic quidem, ut singuli numeri imaginem quasi ferrent rerum, quæ singulis diebus appropriantur, sicut fuscæ demonstrationi in Cabbala mea Philosophica. Nec omnino hic otiosi decima Sephirah sive denarius quatenus ad quaternarium referri potest tanquam illius potentia. Tot è decem Numeris sive Sephiroth Mundi aspectabilis Creationi illustrandæ inserviebant.

Quantum verò ad Numerationes Metaphysicas, id maximè notatu dignum est, eas totum Denarium complecti, & in duas partes dividi, tribus prioribus ipsi Divinitati, septem reliquis Creationi spirituali & invisibili applicatis; ita ut septem postremæ Sephiroth Repositoria sint & capsulæ quasi rerum omnium creaturarum spiritualium & invisibilium, (quemadmodum septem primæ rerum corporearum & aspectabilium) tres verò primæ, quod dixi, Sacrosanctæ Trinitatis. Quæ quidem earum in tres ac septem divisione mihi supponi videtur Apoc. 1, 4. Est enim *αὐτῶν τὰ ἑπτὰ πνεύματα* periphrasis Jehovah, qui Triunus ille Deus est, ac proinde tres primas Sephiroth sive Numerationes occupat, septem autem Spiritus, qui dicuntur ante Thronum illius, reliquas septem. Intelliguntur autem per eos Angeli boni Divinæ Providentiæ ministri. Non quòd septem omnino sint, sed quòd ad septem Sephiroth referantur, quæ universalitatem bonorum Angelorum continent (nempe quando prima è septem Sephiroth appellanda est Chesed, si verò appelletur Gedulah, ne Angelorum quidem malorum ordines excludit) Quam etiam ob causam septenarius appellatur *שבעים*, & magis particulatim *שבעים*, quippe quòd septem hæ Sephiroth omnes coherces *שבעים*, vigillum, id est Angelorum continent. Ac proinde ubi septem Spiritus dicuntur, id non numeraliter intelligendum est, sed symbolicè, aut Universalitatem bonorum spirituum in septem Sephiroth contentorum, aut indefinitum nume-

numerum notando, nempe aliquos è septem, id est, ex universis. Etenim quin Angeli hic intelligantur, nullus dubito, ob eaque occurrunt cap. 3, 5. Est igitur hæc salutatio cap. 1, 4. *fausta precatio*, ut gratiam sive favorem obtineant apud Deum & Angelos Divinæ Providentiæ ministros. Non certè credo septem postremas Sephiroth universos Angelorum ordines tantum continere, sed omnem omnino Spiritualitatem, quæ à Deo in creaturam emanat, sicut noravi in Conjecturis meis in Tabulas Cabbalisticas, ubi nec Spiritum Naturæ exclusi, nec Gratiam internam, in Intellectuales Ordines, Angelos intellige & homines, Divinitus influentem. Quæ hic nihil opus est repetere.

Hic tantum inculco decem Sephiroth esse ex se nihil aliud nisi decem aridas Numerationes, non Emanationes Divinas, vacuas capsulas, non aurum margaritæve illic reponendas. Dumque rebus Methaphysicis inserviunt, tres primas Triunam Divinitatem sibi vindicare. Quippe tria omnino distinctim, quocunque nomine appellaveris æterna, necessaria & immutabilia (non ut transeuntes, alternantesve operationes sive actiones, sed ut stabiles *העצמות* sive Actualitates) in Divino Numine, menti se nostræ offerunt. Omnia sanè in Deo ineffabilia sunt. At si balbutire juvat; ubi eloqui non licet; Primum illud est essentialis quædam in infinitum sæcunda Bonitas. Alterum Sapientia omniscia; Tertium est infinitum quoddam ex his duobus mutuò intimèque perceptis profluens Gaudium sive Amor. Unde in Denario Pythagorico fortean sit, ut Ternarius appelletur *שנים* & *יחידים*, & tertia Sephirah apud Judæos Binah. Quod autem Unitas illic *אחד* dicitur, id fortassis sic intelligi potest, ut de Deo Patre apud Arminium, ac si esset *אחד*. An verò Binarius *שנים* illic appelletur, non fatis memini.

Quemadmodum verò tres primæ Sephiroth Deum sive Triunam Divinitatem complectuntur, ita septem postremæ, quidem sex priores in Malchuth desinunt, Mysteriorum Regni Dei videntur Repositoria. Nomina autem, quibus insigni-

untur, sunt omnium universalissima, & quæ Regno Dei interno pariter atque externo illustrando commodissime inserviunt. Nam Chesed, Geburah, Tiphereth, Nezach, Hod, Jesod, idest, Bonitas sive Benignitas, Virtus sive Fortitudo, Prudentia sive pulchra ordinatæque de rebus agendis dispositio, & felix inde Operatio, solidumque hinc gaudium & in Deo gloriatio, omniumque tandem horum tenor firmus ac stabilis Regnum illud constituit Dei internum in Spiritibus Hominum ac Angelorum. Atque sanè sex hæc priores Sephiroth in Malchuth omnino desinunt, ut sex Dierum opera in Sabbatismum.

Præter internum autem hoc Regnum Dei est triplex externum, nempe Regnum Naturæ, Regnum Angelicum & Ecclesia. Quorum singulorum mysteria particularia sub singulis illis Nominibus universalissimis inquirenda erant. De extensione sub Gedulah, de viribus sub Geburah, de Legibus, Politia & Ordinibus sub Tiphereth, de pugnis ac victoriis sub Nezach, de Splendore ac Gloria sub Hod, de stabilitate, permanentia ac duratione sub Jesod. Ut de Regno Naturæ sub Gedulah quæri poterat, Quousque se extendat Spiritus Universalis, Certosne quosdam ad limites, an in infinitum. Ætherinæ atque æreæ tantum permeet, an ipsum globum etiam terrestrem. Animæ brutorum an spirituales sint, & quousque per mundum disseminatæ. Sub Geburah, Spiritus Mundi quid possit, & qualis sit illius vis Magica? Sub Tiphereth, quænam potissima leges sint Spiritus Naturæ in ordinanda Mundi materia. Sub Nezach, Quæ pugna illius cum contumaci materia & quæ victoriæ. Sub Hod, An Spiritus Universi capax sit gaudii & gloriationis sensusque grati & ingrati, & quænam illius rei sint indicia. Sub Jesod de constantia operationum Naturæ, in quo fundetur & quamdiu duraturus sit Spiritus Mundanus: &c.

De Regno Angelico. Sub Gedulah, quousque extendatur Regnum Angelicum, & an totus Æther atque aer plenus sit illorum turmis. Sintque qui Igni atque Aquæ præsideant, qui que

Præ-

Præfecti sint Gentium ac populorum. Sub Geburah, Qualis Angelorum vis sit in movendis mutandisque Mundi Elementis, in malis averruncandis infligendisve, in cogitationes injiciendo hominibus & Arcana revelando. Sub Tiphereth, quæ sit Politia Angelica, quæ leges. Quor & quænam ordines Angelorum, ubi de Cherubin, Seraphin, Thronis &c. Sub Nezach de præliis eorum & victoriis. Sub Hod de Triumphis, Pompa ac Splendore Regni Angelici. Sub Jesod de firmitudine ac stabilitate Regni Angelici, ubi de Lapsum Luciferi cum sociis, & de confirmatione non lapsum, &c.

De Ecclesia sive Dei Regno peculiari apud Homines: Sub Gedulah, quæ fuerit illius latitudo à principio ad mundi finem. Sub Geburah, quales virtutes emicent in veris illius membris, puta in subdomando veteri homine, in edendis miraculis, in vaticiniis aut effundendis aut interpretandis. Sub Tiphereth, quæ sit illius Politia, Ordinationes & Leges, Quænam præcipui Legislatorum, ubi de Mose & de ipso Messia, quoad illius interna officia pariter atque externa. Et an principalis verèque Regia illius Imperii Lex non sit sincerus Dei Amor atque Proximi. Sub Nezach, quæ sint Ecclesiæ prælia, arma ac victoriæ, quibus tandem modis eventurum sit, ut omnia mundi Regna Christi sive Messie Regna fiant. Sub Hod, de externo splendore ac ornatu Ecclesiæ per omnes suas Ætates. Sub Jesod, de stabilitate ac perpetuitate Ecclesiæ, quo natus fulcro, humani arbitrii libertate, an æterno Dei fodere, &c.

Atque hæc paucula exempla sufficiant ad indicandam aptitudinem horum generalissimorum Nominum præ cæteris ut Repositoria fiant præcipuorum Arcanorum antiquæ Cabbalæ, quomodoque potissima Arcana Mosæica his capsulis recondi possint, indeque commodè depromi, non excludendo interim alia cognomina: Decemque Sephiroth meras Notas esse Numerales, sicut vulgò dicitur, decem esse prædicamenta, quæ dici possunt Sephiroth Dialecticæ. Sephiroth verò Sphæroth, Or-

H

bus

bes vel Sphæras fuisse imaginari immane profecto mihi videtur deliramentum, ac novum aliquod recentiorum Rabbiorum figmentum, taleque quod pessimè succedit, quemadmodum demonstravi in Annotatis.

Sephirotharum igitur Cabbalisticarum ejusmodi ferè usum fuisse valde equidem suspicor. An verò ea in re usque quaque rectè ariolatus sim, penes te esto aliosque viros doctos iudicium.

Interea loci dissimulare non possum, quantopere illud mihi placeat, quòd te expertū scire profiteris de Judæis, myſteria nempe nostra, terminis ipsorum Cabbalisticis, propoſita neutiquam eis videri absurda nullamque fere inter nos restare discrepantiam in Fundamentalibus, nisi super Persona JEſu Christi. Quem fanè illos tandem agnituros ſpero proclive fore ex Vaticiniis tum Veteris tum Novi Testamenti rectè intellectis: Præſertim ex hebdomadis Danielis. Quarum explicationem ſatis profectò concinnam abſolviſſe mihi videtur Vir acerrimo iudicio & ingenio Thomas Lydiatus Anglus. De quo opportunum hic ſit dicere, Prophetam honore non carere niſi in propria patria: Ego verò magnas tibi habeo gratias, quòd mihi per litteras tuas tam accurati Scriptoris mentionem feceris, illiusque mihi dederis notitiam. Fateor me nihil habere ſolidi, quòd obijciam contra hujus rationes, quibus Epocham illius Vaticinii in annum viceſimum Artaxerxis ſigendam contendit, niſi quòd Hiſtorici plerique omnes in annum ſeptimum deſixerint. Sed qui ſic fecerunt Paſſionem Chriſti, quòd tamen caput rei eſt, ad medium ultimæ ſeptimanz diem revocare hæcenus nesciverunt. Quòd quidem ſi commodè ſolideque hic præſtari poſſet, ea ratio ob ſuffragiorum multitudinem plauſibilior videretur. An verò id pari ſimilitudine fieri poſſit atque in rationibus Thomæ Lydiati, nondum ſatis video. Aliquam multum temporis interfluxit, ex quo Lydiatum legi, neque hic eſt ea de re dicendū

locus

locus. Cæterum præter inſigne Danielis Vaticinium de Meſſia ejusque morte ſive Paſſione eo ipſo anno, quo paſſus eſt JESUS Nazarenus, multiplices illæ viſiones Apocalypticz, quæ in ipſo exordio libri ei inſcribuntur (Apocalypſis JEſu Chriſti &c.) non poſſunt proſectò, ob admirabilem earum claritatem ac veracitatem & ſingularem JEſu Chriſti erga Judæos eo in libro præſignificatam benignitatem ac benevolentiam, quin ſuo tempore Judæos planè convincant cum ipſum JEſum Nazarenum fuiſſe & ætænum eſſe verum ipſorum Meſſiam, æternumque Regem Iſraelis.

Quòd Judæorum opinionem ſpectat, qui credunt animas humanas non ob lapſum primò deſcendere ſed ut probentur: Quæri equidem hic poteſt, an non fiat exploratio ſive probatio animarum in Regionibus æreis vel æthereis, ſtarene an labi velint, lapſæ verò an non hic iterum probandæ ſint, itaque & lapſus & probatio commodè poſſint conjungi opinioque Judæorum cum Platoniorum opinione quadantenus conciliari? Deinde an omnibus animabus deſcendendum ſit ut probentur? Quòd ſupervacaneum videtur, cum explorationem jam ſubierint, quædamque fideles ſe præſtiterint in illa exploratione. Præterea voluntaria illa exinanitio in Anima Meſſiæ, ſi omnes animæ ſatelli quadam lege teneantur deſcendere, qui fieri poteſt ut non multum obſcuretur minuaturque ex hac Hypotheſi?

Quantum verò ad delicatulam iſtam Judæorum ſcrupuloſitatem, qua tamenſi Perſonarum appellationem in ſua Trinitate admittunt, nolunt tamen ullam propriam in ipſis agnoſcere ſubſiſtentiam, equidem id minimè demuror, cum nec ipſi Scholaſtici Deum ſubſtantiam propriè appellari poſſe concedant, ut qui omnia prædicamenta tranſcendit nec ſubſtare poteſt Accidentibus. Cum igitur in ipſa Divina ſubſtantia aliquid eximium & ſingulare & quòd vocis ſubſtantie vim planè excedit agnoſcendum ſit, quidni idem fiat in Divinis ſubſiſtentis. Quin

& ipsi antiqui Patres hærent, ut videre est apud Calvinum, quibus appellanda sint nominibus tria illa in Divinis Numina eminentia distincteque percepta. Platonici tamen non dubitarunt tres appellare Hypostasas, ut constat apud Plotinum. Nec mirum est humana ingenia in tam præfulgida luce cæcutire, nec mirum quibus verbis tam ineffabile mysterium enunciari debeat. Tutò autem procul dubio eis Nominibus uti possumus quæ Sacra Scriptura nobis proponit. Quæ tria omnino illa æterna, necessaria & immutabilia quæ à nobis distincte in Divinitate percipi possunt, Patrem appellat & Filium & Spiritum Sanctum. In quibus Judæos facile nobiscum consensuros credo, cum & Philo Judæus æternum Logon unigenitum Dei Filium nuncupet. Præter modum verò mihi delicias videntur Judæi, quod à voce subsistentia tantopere abhorreant, cum ipsi Philosophi, Platonicos intelligo, tres in Divinitate Hypostasas admiserint. Quas tamen haud credo eos tam pingui sensu intellexisse, quàm si tres subsistentias trium hominum distinctorum innuerent, quippe quod unitati Divinitatis planè repugnaret. Impossibile est ut nomina crassa & ex communi sensu arrepta ineffabili Divinitatis Mystério propriè & adæquatè conveniant. Sed cautè sunt scienterque ac candidè interpretanda. Quod effecturam esse spero ut fiat, cœlestem illam mutæ Charitatis Lucem in Intervallo illo Ecclesiæ Philadelphico, quæ omnes hujusmodi obscuritates mira facilitate illustrabit ac dissipabit.

Cæterum vereor, ne diutius quàm æquum erat, te his haud ita necessariis speculationibus detinuerim. Libertatem qua usus sum & in hac Epistola & in Annotatis in enormia taxando Judæorum signimenta, ut excuses etiam atque etiam rogo. Quod te facile facturum autumo, cum ipse is sis, qui liberio rem philosophandi rationem juxta mecum approbas. Mitte ad me obsecro cum proximis tuis literis satis distinctas definitiones quatuor generum Mundorum Emanationis, Creationis, Formationis

tionis & Factionis, ut distinctè intelligam quomodo differant, dispiciamque quid solidi subesse possit isti distributioni, quidve minus solidi. Ut DEUS Optimus Maximus studia tua omnia ac egregios conatus porro secundet in sui Nominis gloriam & Ecclesiæ emolumentum animitus precatur.

Tibi addi&ctissus

H. M.

Quæstio

Quæstiones & Considerationes paucæ brevesque in Tractatum primum Libri Druschim.

Sive

Introductionem Metaphysicam ad Cabbalam Genuinam, Autore R. *Jsaaco Lorenzi.*

In Caput I.

I.

Mundum ideo creatum fuisse, ut DEUS perfectus fieri posset in facultatibus suis, operibus & nominibus magnificentia, ut *Jehovah* & *Adonai*, minus videtur accurate dictum. Durum enim mihi videtur, ut DEUS minus perfectus ante Creationem mundi existimeretur quam postea. Quippe quod, cum Mundus ab æterno non sit creatus, cumque æternitas fuisset, si ita fas sit loqui, antequam ullus Mundus conditus esset, tam diu Deus futurus fuisset imperfectus, quod valde videtur absurdum. Unde manifestum est, quod Deus æquè perfectus erat ante uliorum Mundorum Creationem, quam erat postea. Quodque proinde ex nulla *sui ipsius* ratione habitâ, quatenus *sui ipsius*, tactum sit, quod ullos mundos unquam crearet, sed ex mera benignitate propensæque voluntate benefaciendi aliis, non autem magnificandi *seipsum* quatenus *seipsum*, sed ut Creatio Intellectualis magna fieri posset ac beata in contemplanda magnitudine Bonitatis, Sapientia ac Potentia Divina, quæ ex operibus illius elucescunt.

2. Cæterum ut Deus Mundum crearet, quo statum suum sive conditionem illis nominibus *Jehovah* & *Adonai* adaptaret, magis adhuc videtur, magisque mirandum Paradoxon, quasi illa nomina

nomina haberet ante Mundi Creationem, cum nemo erat qui cum illis nominibus appellaret.

11. Quærendum de magno illo *Lumine*, quod appellatur *Kadmon* & *Adam* omnibus primis prior, an non *Kadmon* idem sit quod *Kedem*, & omnibus primis prior, idem quod *Reschith*, Prov. 8. 22. Vide *Defensionem Cabbala mea Philosophica in Genes. cap. 1. 1.* Et si rectè memini, *Aternus Logos* appellatur à *adonai* ut *adonai*, verus utique *Adam*, alicubi apud *Philonem*; Et *Nach* id est, *Intellectus*, ita nuncupatur, alicubi apud *Plotinum*. Et *Logos* videtur nominari *Lux* Johan. 1. *Lux* quæ illuminat omnem hominem venientem in Mundum. Adeo ut *Kadmon* hic, sive *Adam* omnibus primis prior, idem videatur quod secunda *Sephirah*, *Chochmah* appellata, id est, *Sapientia*. Unde equidem miror *Adamum* non reperiri inter cognomina *Sephira Chochmah*, æquè ac inter illa *Sephira Tiphereth*.

2. Nunc verò supposito, quod *Kadmon* hic idem sit quod *Chochmah*, quodque *Chochmah* secundæ Hypostasi Triados *Platonica*, Trinitatisve *Christiane* respondeat, incongruum placere videtur, ut ullum habeat principium Temporale.

3. Ut & valde absurdum, ut Deus concipiatur, aliquando non generasse quem *Philo* primogenitum Dei appellat, quasi unquam posset esse, ut Deus esset *ante seipsum*; Quod [*ab hoc Infinito post modum descendit*] videtur implicare.

4. Et mox prima hæc *Lux* rursus dicitur principium habere ac finem, quod æterno DEI Filio neutiquam competit.

5. Distributio verò hujus veri, primique *Adami*, quid dicitur omnibus primis prior, (vocaturque *Reschith*) in Cerebrum, Cranium, Oculos, Aures, Nasum &c. nimio crassior est Imaginatio, quam ut quenquam ædificet in vera rerum Divinarum notitia. Hæc profectò falsa videtur a recentioribus quibusdam *Cabbalisticis* crassiori ingenii filo, addita appendix, ex antiqua *Chochmah* appellatione nata, quam cum *verum* *Hominem* veteres appellat-

appellarent, illi sane, ne res satis omnibus non compareret, visibili formâ, cum naso reliquisque faciei partibus, finxerunt.

6. Si quam verò Philosophicam præ se ferat veritatem eorum *Olam Hannekuddim*, *Mundus* scilicet *Punctatorum*, æquidem verisimillimum videtur, quod sit *Physis*, sive *Spiritus Naturæ*, alludendo ad *seminales* Maculas *centrae Generationis*, quæ indeproveniunt, quemadmodum describitur *Psychozoia*. Cant. 1.

7. Cæterum quod quatuor Mundos attinet, videl. *Emanationis*, *Creationis*, *Formationis*, & *Factionis*, æquidem non intelligo aliorum ab aliis distinctionem.

8. Postremo, quantum ad solutionem Problematis, Cur utique Mundus hic nec serius nec citius creatus sit. Ratio certe, quantum ego intelligo, à scopo multum deficit. Prima enim illa Emanatio, (quippe quæ secundum hanc Philosophiam non erat ab æterno) cur non potuit serius esse aut citius? ac tum dein Mundorum intermediarum cur non velocius aut tardius esse potuit Creatio, atque sic demum Mundus hic fieri, citius aut serius? Et quantum ad ordinatam Successionem Temporalem, illa quidem talem Creationem probabit non potuisse fieri ab æterno, sola verò nunquam probabit citius aut serius fieri non potuisse. Illud Problema in solam Bonitatem primæ causæ reolvendum est, supponendo Deum Mundum condere voluisse quam primum capax esset ut conderetur, nec ante quidem condidit quam esset capax.

In Caput II.

I.

Tres illi modi quibus *Cabbalista* *Sephirotharum* Emanationes fieri contendunt, sive cunctæ alia super alias conponantur in unam struem, five in tres distinctas Columnas, seu denique in tot orbes alios intra alios disponantur, universi mihi videntur nimis pingvi atque crassi, tanquam si Divinæ Potentiæ non essent, aut Spiritus, sed corpora.

2. Ut

2. Ut taceam absurditatem agnoscendi Primum Ens uno in loco sapiens esse sive emittere *Sephiram Chochmah*, in alio non; in uno *Binah* in alio non &c.

3. Cum fingant omnes *Sephiroth* terminatas, solam verò *Lucem* supremi *Infiniti* interminatam, si intelligatur de ipsarum *natura*, manifestum est rem unamquamque determinatam suam habere naturam, sive nos intelligamus sive non: si verò intelligatur de *amplitudine*, satis quidem constat *Chochmah* & *Binah*, ubicunque est *Kether* sive *Or-Ha-Ensoph* ibidem etiam esse, ac proinde æquè illimitatas esse atque est Ipse; Cum hi tres Trinitati respondendant, quemadmodum vulgo notatur ab eis, qui hisce de rebus tractant. Hoc certè necesse est ut sit, propterea quod Trinitas *Platonica* nihil aliud concipitur quam Infinita Bonitas essentialis, ac Sapiencia ubique ex hac Bonitate, ac infinite læta ac amorosa Perceptio utriusque, atque hæc tres cunctæ in una Divina natura, non quidem ut tres mutabiles *Operationes* sed *Hypotheses*, *Energie* *Essentiales*, æternæ, necessariae & immutabiles, ante & post Creationem eadem, & in perpetuum. Quasin prioribus meis Notis intimavi esse *Kether Chochmah* & *Binah*, integrumque *Arieh-Anpin* æternam Dei infinitatem, reliquas *Sephiroth* Emanationes esse in Creaturas.

4. Jam verò cum hic *Or-Ha-Ensoph* naturæ sit necessariae ac immutabilis & ubique sibi similis, qui fieri potest, ut retrahat seipsum a puncto ullo, quo adeò vastam relinquat concavitate, in qua Mundis creandis sit locus? Quasi Natura Dei crassâ esset ac corporea, nec mundi, ubi ipse sit, esse possint. Præterea, Discernibilitas, sive separatio unius partis ab altera, corporis proprietates est, non Spiritus. Cumque Deus ubique sibi ipsi sit similis, si potest disjungere essentiam suam à tali puncto, potest profecto a quovis puncto, atque sic fissuram facere per totam suam essentiam, atque sic dividere seipsum in duas partes. Quod etiam demonstrationi esset contra Infinitatem illius. Quemadmodum intelligere est ex *Enchirido* meo *Metaphysico*, Cap. 10. sect. 8.

I

Postre-

Postremo, vacuum illud quod imaginantur, postquam DEUS se a puncto quopiam subtraxerit, non est mera *Non-Entitas* sed substantia incorporea & necessario existens. (Vide Enchirid. Metaphys. cap. 8.) Unde sequeretur, quod Spiritus sit necessario existens, & tamen distinctus a Deo, quod est impossibile. Ac proinde manifestum est, verum Deum, quem hic *Or-Haensoph* denotat, non posse subducere se à puncto, ut vacuum fiat, in quo Mundi sint creandi. Et certè cum primum hoc Fundamentum tam manifestò vacillet, indicio est, universam Fabricam, meram esse Imaginationem recentiorum quorundam Judæorum, qui antiquam *Cabbalam* corruperint.

II. Porro, parum profecto concinnitatis est, quantum ego existimo in ista opinione, de subtili linea ex *Or-Haensoph* in vacuum concavum emissâ, ut se possit in tot Orbes concavos formare. Quærendum est, an Orbes hi ex Radiis secundariis hujus Lineæ fiant, an vero ab hac Linea Lux primaria sic procedat, tali utique mensurâ, quæ orbi, talis ambitus, conveniat. Si prius, quid opus est istâ delicatâ cautione, ut Orbis primus superficiei concavæ *Or-Haensoph* non sit contiguus, cum satis ab ea distinctus sit, ex eo quod Lux sit secundaria, tamen si ei esset contiguus? Quod si ipsa primaria lux sit, est ipse *Or-Haensoph*, & consequenter Deus ipse, hæque Emanationes sive Mundi sunt ipse Deus. Quod absurdum est.

2. Denique, valde incredibile videtur, ut secundarii Radii hujus Lineæ influxum his orbibus suppeditent, nec tamen Concavum *Or-Haensoph* infinito plus affunderet. Quod planè destruit argutum hujus Lineæ Inventum tanquam tenuis Canaliculi perquam affabrè facti, qui Lucem tam moderatè derivaret. Nam uberius undeque influxus *Or-Haensoph* hoc propositum penitus subverteret. Quod igitur indicio est, tenuem hanc lineam non esse nisi scitum quoddam ac subtile recentiorum Cabbalistarum Imaginamentum. Deus omnia potest in numero & mensura ordinare sine hujusmodi argutis Inven-

Inveniunculis, idque se præsentem præbendo hinc Mundis, non subducendo se ut vacuum spatium faceret quod postea implendum sit exilissimo Tubulo Lucis.

3. Nec Creatura ulla ipsa Dei substantia est, sed substantia ab eo creata. Et qualis obsecro ille Deus reputandus est, qui formari potest in Mundos ac Orbes?

III. Quærendum: Annon formatio decem *Sephiroth* in decem orbes alios involutos, spuria sit Inventio ex antiqua Traditione *Sephirotharum* Numerationes significantium, & ex decem *Sphæris* cum suis Intelligentiis apud *Aristotelicos* celebratis genita, cum *Sephirah* & *ἑνδεκά* sono quam proximo sint, tanquam si *Sephiroth Sphæras* significarent perinde ac *Numerationes*. Verum hanc opinionem *Aristotelicam*, satis jam notum est, merum esse commentum & universim ab omnibus Philosophis explodi.

Pythagoricum vero systema idem fuisse, quod antiquorum *Judeorum*, satis manifestum est ex *Defensione Cabbala* meæ *Philosophica*. Interea loci observare possumus quàm absurdum sit decem has *Sephiroth* in tot Orbes distinctaque spacia alia sub aliis, formare.

2. Nam ut missum faciam, nullam bonam solidamque causam esse, cur prima *Sephirah* appelleretur *Kether*, cum nec duratione nec amplitudine sit infinita;

3. Hoc etiam durum est, ut *Kether* Sapientiâ destituatur, cum hac ad secundum Orbem relegetur: ut *Sapientiâ* destituatur *Intelligentiâ*, cum hac relegetur ad Orbem tertium. Ut Orbis quartus mera sit *Magnitudo viribus* destituta, cum istæ restringantur ad quintum, ut utæque destituantur *Ordine* seu *Pulchritudine*, cum illa sexto Orbe claudatur, ut *Victoria* Orbis per se distinctus sit, *magnitudine, viribus ac ordine* destitutus. Et *Gloria* alter, quanquam destitutus *Victoriâ*. Et *Stabilitas* separatim in Orbem compingatur, atque sic sinat omnes reliquos fluat. Et ut *Regnum* denique *scorum* in Orbe sit, sine *Stabilitate*,

rate, sine Amplitudine, sine Viribus, Ordine, Victoria aut Gloria &c. Hæc certè admodum dura videntur ac absfona, planèque indicant rem Figmentum esse, non autem doctrinam antiquæ Sapientia Judæorum:

4. Sed tres primas *Sephiroth* respondere Trinitati Christianorum ac Platoniorum,

5. Septemque sequentes non orbes quidem esse, sed Classēs Metaphysicas Divinarum virtutum, quas Deus in Creationem emittit, tales utique ex quibus consistat, aut per quas ordinatur vel regatur, non distinctas in Orbes distantes, sed juxta quosdam modos ac qualificationes, ubique inveniendas. Sunt certe tanquam Prædicamenta septem Cabblistica ad quæ res referendæ sint, ut *Pythagorei* olim ad Numeros referebant.

IV. Jam verò cum viderimus horum decem *Sephiroth* Orbium vacillantiam in uno hoc Exemplo, minimè necesse est, ut repetamus, quàm infinita sit *sepius* enarrare quod in his multis Mundorum Myriadibus singuli hos denos Orbes habeant, & unusquisque iterum Orbis suos denos Orbes & sic infinitum. Quodque sic se involvant alii alios, ut cœlestes orbes apud Astronomos.

2. Quodque decem hi Orbes, cum suis denos orbes habeant singuli, eos habere debeant tanquam denos *Epicyclos* alios ab aliis involutos. Quod cum fiat in infinitum, Mundi demum æquè minuti fient atque Atomi. Sed totum commentum videtur omni ratione, concinnitate ac ædificatione destitutum.

V. Nec plus sanè habet aut rationis aut ædificationis, illa inopinata eorum notio, *Kadmon* nempe sive *Adamus primus* in membra per distincta spacia extensus. Quæ profecto utrum possit astum aliquem Politicum sapere ad retinendos animos infantiōrum Judæorum, videtur tamen omni ratione solidâ ac Philosophicâ penitus carere.

2. Imaginari vero hanc Fictionem apud *Mosē* insinuari. Gen. 1. 16. intoleranda certè videtur credulitas & oscitantia.

Homo

Homo enim sive *Adamus* ibi creatus in Imagine Dei, creatur post volucres, Pisces & Bestias, & super Terram etiam creatur, cum hic *Kadmon* supponatur & ante Terram, & ante omnem in terris Creaturam, creari.

VI. Cum punctum in medio vacui *æ* Or-Haensophi, *Mundum* Materialem ac corporeum perfectâ corporeitate faciat, querendum quidem hic est, an non punctum hoc sit Terra in medio Mundi sita? Quod optimè cum hac Hypothesi convenit, *Sephiroth* nempe Spharæ esse Aristotelicas.

2. Et tum dein, an in medio cujusque Decadis *Epicyclicarum Sephirotharum* Terra sit nec ne. Ac denique, an unaqueque particularis *Sephirah* unam tantum habeat Decadem *Epicyclicam Sephirotharum*. Inde enim distantias immane quantum disproportionatas perinde ac magnitudines terrarum fore &c.

In Caput III.

I.

Querendum, quomodo Vasa ac Lumina Numerationum tam Circularium quam Rectilinearum distinguantur, utrum ut Lux & Diaphaneitas, vel quonam demum modo. Nam Vasa Numerationum *Adami primi* dicuntur tenuis esse Lux. Cap. 4.

Declarari etiam debet, quid significetur per *Nephech*, quid per *Ruach*, quibus Circulares & Rectilineæ Numerationes distinguantur, & substantiane per ipsa intelligantur an Facultates. Et quando dicitur, quod Jecur sit sedes *Nephech*, Cor *Ruach*, & Cerebrum *Anima*, quid intelligatur per vocem *Anima*. Si illa Anima sit quæ est substantia, non est nisi una, eaque per totum corpus diffusa. Et tunc, non est ulla alia substantia incorporea præter ipsam. Adeo ut *Ruach* in corde, melior eâ esse non possit, sed ad summum non nisi calor vitalis ac Spiritus. Et quàm

misella res tunc futura est *Nephesh* sive *Psyche* in *Jecore*, aut quid utilis eruditionis est in toto hoc mysterio?

II. Quid intelligendum sit per *Circulares Emanationes* ipsarumque *vasa*, quodque *Lumen* in his vasis appelletur *Nephesh*, quodque sint alia *vasa* ac *Lumina* (seu Numerationes) quæ sint *Ruach*, utraque in humana Figurâ. Si corporea sunt, quomodo esse possunt in eodem loco? Et quàm inopinatum est, ut sint in omnibus Mundis quantumcunque materialibus? An verò Intimatio Parabolica est, quâ doceamur cælestes Orbes totumque adeo Mundum Animâ non solum sensitiva & imaginativâ sed rationali etiam informari? Cujus rei vasa & Numerationes *Hominiformes* sint Symbola. Cæterum *Spiritus Mundi*, tametsi vitâ præditus sit (& sensu fortean ac Imaginatione) ratione tamen carere, ex variis Experimentis in *Enchiridio* meo *Metaphysico* occurrentibus, facile esset demonstrare. Adeo ut nihil solidi deprehendere possim in hac Notione circa *Nephesh* & *Ruach*, quæ *vasorum* circularium & Rectilincorum seu *Hominiformium Lumina* constituuntur.

III. Illud etiam mirandum mihi videtur Mysterium, ut *Or-Haeneph* subduceret seipsum ad magnam faciendam vacuitatem, in qua nihil concipiatur relinqui, in eum finem ut vasa Emanationum vel Numerationum ibi primum fiant & appareant, tanquam si rationi non esset magis consentaneum, quod *Præsentia DEI* ad talia vasa creanda magis requisita sit quam ejusdem *Absentia*. Ubi enim nihil est, ibi nullius rei actus aut effectus esse potest. Nec destruit quidem *Divina Præsentia* ullam rem quæ bona sit ritèque comparata, sed corroboret eam, quippe quæ ad æternæ suæ *Sapientia* modulum sit concinnata (quæ non potest non ubique esse) & sustentata conservataque virtute *externi sui Verbi* qui *Spiritus est Natura*.

2. DEUM verò talem *Lucem* fingere, quæ vasa ab ipso creanda per præsentiam suâ destrueret, idem est atque si eum *Lucem* materialem faceremus, ignemve vehementem, qui fistulas

me-

metallicas ligneasque consumit. Qua in re apertè se produnt, ostenduntque se non quidem cum ratione Philosophari, sed temerarias impuræ Imaginationis, corporeæve Phantasiæ scenas erigere, in derogationem excellentiæ Divinæ Naturæ, quæ purè est incorporea. Cæterum haud ita mirum videri debet, quòd Mysterium tam inauspicatò inceprum (quemadmodum ostendi in secundo capite) Deum fingendo tam vastam Lacunam in se excavasse, meliorem non fortiaur exitum.

In Caput IV.

I.

Adamum omnium primorum primum quod attinet, in hoc capite memoratum, qui dicitur ante res omnes esse, & a quo Mundi omnes dicuntur dependere ac procedere: Quidnam est hoc? Deus an Creatura? Illudne Creatura esse potest a quo omnes mundi dependent, ab eoque procedunt? Deusve id quod non est æternum? Neque enim erat ante rotundum vacuum factum, cujus partes à centro remotissimas *Adamus hic primus* possidet ex decem *circularibus* Emanationibus sive Numerationibus sub notione *Nephesh*, ut & *Rectilineis* seu *Hominiformibus* sub notione *Ruach* constitutus, possidet opplevitque.

2. Verùm qui potest hic *Adamus primus* ad istud spacium relegatus quod *Concavo Or-Haeneph* proximè adjacet, Mundos producere ad tam vastam à seipso distantiam? Quive eos ordinare potest, cum ipsis minimè sit præsens, et qui porro fieri potest, ut hic *Adamus primus* Animas Spiritusque hisce Mundis creet, si ipse sit Creatura, finitusve sit amplitudine, si sit Deus.

3. Et postremo. Quænam est hæc Intellectui meo satisfactio? quomodo ve Creationis Mundi Fides faciliior ob hoc commentum mihi evadit, aut confirmatio? Adeo ut nulli facultati gratificetur, nisi quis forte tam infirmo sit ingenio, ut in deliciis habeat commoveri incredibilibus & inauditis Imaginationibus & Narrationibus eisdemque quasi obstupefieri.

In Caput V.

I.

Hic rursus inquirendum est, quid intelligi debeat per hanc Personam *Adami*, Deitasne intelligenda sit an Creatura. Ut Deitas cranium sit uno in loco, Cerebrum in altero, corpus brachiaque in alio, in alio crura ac pudenda, equidem admodum est absurdum. Utque *Kether* appelletur *Arich-Anpin*, *Chochmah* Abba, & *Binah* Immah, parum confert ad Christianitatem nisi hic *Adamus* omnium primorum primus ipsa esset Deitas. Decem fuisse *Sephiroth*, *Numerumve Denarium* haud contemnendorum Mysteriorum, tum *Physicorum* tum *Metaphysicorum* apud antiquos *Judeos* fuisse Repositorium, facile admitto. Quod verò ullæ structuræ super has *Sephiroth*, in his capitibus memoratæ, antiquæ Divinitusque inspiratæ *Cabbala* pars sit, equidem animi inducere non possum ut credam. Nullæ Inspirationes à Deo sunt nugatoriae & inutiles, sed tales, quæ nostram in eo fidem vitæque futuræ confirmant. &c.

Ad

Ad Considerationes & Quæstiones in
Tractatum I. Libri Druschim R. Isaaci
Loriensis.

Amica Responsio ad D. Henricum
Morum.

§. 1.

ERuenti mihi atque indaganti genuinas antiquæ Philosophiæ Judaicæ hypotheses non immerito, Vir Clarissimè, duæ in limine statim proponuntur quæstiones; Una nempe, cui bono, & in quem finem istis difficultatibus me involvam? & altera: quibus conjecturis inducar me illas hac methodo & ex his scriptoribus inventurum?

§. 2. Nimirum quod inutilis sit tota illa disquisitio, non pauca videntur evincere: & primò quidem, quod hic labor jam ab aliis sit susceptus, & hypotheses illæ hodie ab Eruditis non ignorentur: secundò, quod licet fortè clariùs evolverentur, assensum tamen non mereantur; cum Theologia Christiana jam penes omnes Sectas habeatur pro omnibus numeris absoluta, librisque symbolicis & autoritate publica toties sit confirmata: tertio, quod scriptura sacra sufficienter, quæcunque ad salutem sunt necessària, exhibeat.

§. 3. Quod autem apud Judæos hæc quæ quærentur, vix reperiri queant, sequentia suadere videntur: primò, quod accuratius eos nos ducant, quæ ex Antiquitate Philosophiæ Pythagoricæ atque Platoniciæ, eruuntur, cum hi Philosophi inter Judæos antiquitus vixerint, & dogmata sua ab illis maximam partem hauserint: Secundò, quod scripta Judæorum videantur interpolata esse recentibus Hypothesibus & Philosophiæ Aristotelicæ petitis: tertio, quod eadem scripta multis ubique scateant absurditatibus, cumque rectâ ratione parum congruant.

K

§. 4.

§. 4. Hæc omnia abstergere me potuissent in ipsorum studiorum versantem limine, nisi alia quædam fuissent, quæ, præter iterata Amicorum quorundam monita, id saltem effecerunt, ut ad minimum exsatiandæ curiositatis gratia, in hoc studio pergerem. Et primum quidem sæpe, cum de convincendis atque convertendis Judæis meditatus sum, non parvum exinde observavi oboriri impedimentum, quod illi terminos nostros vel non intelligant, vel tanquam insolitos, atque absurdos abhorreant; cum è contrariò postquam ipsorum phrasibus cum ipsis loquerer, patulas semper habuerim aures, occasionemque nactus sum, omnia Christianismi mysteria, quæ tam absurda hæcenus ipsis visa fuerant, mollissima interpretatione ipsis proponere: ex quo tempore multorum animos à vero Christianismo non usque adeo persensu alienos. Imo quosdam doctissimorum admiratos audivi, talia à Christianis doceri, quæ hæcenus ipsi ne per somnium quidem fuissent suspicati. Unde sæpius exoptavi, ut intimior ipsorum Theologia pluribus nostratum innotesceret & studia nostra Rabbinica non in nudis hæerent observationibus Grammaticis, vel si summa fuerint, Antiquitatum profanarum indagatione: quò tandem & scripta nostra illi legere possent & ita pederentim ad veritatis iter reducerentur. Secundò, cum animo mecum volvi fore aliquando ut Mosis velum ab oculis hujus gentis tollatur, & gratiosissima illa à piis sperata misellorum conversio tandem contingat; dubià aliquoties distractus sum sententia sitne futurum, ut Gens illa eruditique ipsorum Magistri, relicto consueto atque antiquo Philosophiæ suæ Barbaricæ tramite, Philosophiam nostratam, quæ Græcanica atque gentilis, & ab illà quoad methodum quam diversissima est, suscipiat; an verò Christiani tam usuri sint ancillante antiquà illa sapientià, quàm ministrà tam Veteris quam Novi Fœderis scriptores divina nobis reliquerunt Eloquentia. Illud ut credam induci vix possum, quamdiu inveteratum illud Sophorum hujus gentis odium erga omne id, quod quacunque ratione Gentilissimum sapi-

pit,

pit, considero; præsertim cum hæc Philosophia Judaica cum libris divinarum scripturarum quoad tractandi modum multò magis conveniat, quam Paganica nostra; & per se obscuritate sua profundissimam ubique reportet venerationem; concordique sua methodo, ab omni distractione in Sectarum periculosa discrimina, cui hæc nostra jam à primis suis succubuit initiis, quam maxime sit aliena. Hoc verò si futurum est, non immerito tandem aliquando ad felicioris illius ævi primordia præparandos nos esse judicavi. Tertiò, quotiescunque detestandam illam Ecclesiarum discordiam dolui, cujus mala potissimum ab ista dissensionum seminatrice Philosophiâ nostrâ Gentili exorta esse, facillimè demonstrari posset; viam quoque mediantibus his studiis inveniri posse quandoque censui ad concordiam Christianam in distractas reducendam Ecclesias; si frequentius illa admitterentur, meliusque innotescerent. Interim Zeteticè potius hæcenus quam theticè omnia tractavi; ut historia saltem opinionum atque hypotheson antiquarum luculentius mihi pateretur: illaque perspectà tandem omnia probare, quodque bonum foret, tenere possem; à præcoci judicio, præconceptarumque opinionum pernicioso glauccinate quam enixissimè cavens; cumque timore potius atque tremore tam divinis ubique disquisitionibus invigilans, quam cum convicio, peregrina hæc ridens; quippe quæ cum magis nobis facta sunt familiaria, suâ etiam alicubi non carere dulcedine sensi.

§. 5. Quod autem in Scriptis Judæorum Cabbalisticis me inventurum sperem, si quid superest Antiquæ Philosophiæ Barbarico-Judaicæ, ista sunt quæ me moverunt: primò, quod omnino adhuc supersint fragmenta quædam satis Antiqua, scriptorum Talmudè priorum, vel coævorum, qualia sunt Liber Sohar, & quæ in eo continentur, Liber Bahir, Raia Mehimna, Sithre Thora, Midrasch haneelam, Tosiphthoth, Siphra de Zeniutha, Idra Rabba, Idra Suta, Hechaloth, item Zohar Chadafsch, Tikkunim

K 2

Jesche-

Jeschenim, & Tikkunim Chadaschim, &c. quæ cum materiis Theologicis ubique sint plenissima, dialecti tamen proprietate, styli Majestate, & obscuritate, ænigmatum & allegoriarum multitudine, orationum dispositione aliisque characteribus antiquitatem suam satis superque produnt, nemine quasi contradicente; Atque ista quidem ob insignem obscuritatem a Christianis hætenus ferè fuerunt neglecta; imò à Judæis ipsis veneratione potius quam studiis exculca, & pro summo studiorum suorum apice habita. Cum quibus silegantur Scripta R. Mosi Corduera, & R. Isaac Lorja, illa quidem typis expressa, hæc verò MSS. multo pretio conquirenda, quæ illis vicem Commentariorum præbent, tum sanè Sphynge illi aliquo modo invenitur Oedipus; unde spes mihi non usque adeo nulla, fieri posse, ut ad desideratum tandem hæc viâ quis pervenire queat scopum. Secundò, haud parum moverunt me illa quæ Autoribus Joanne Reuchlino, Joanne Carolo Saraceno, Pico Mirandulano, Archangelo Bèrgonovenfi, Paulo Riccio, collectoreque horum Joanne Pistorio Nidano, deinde Josepho Voisinio, Rittangelio Postello aliisque ante hac jam Lingua latina prodita sunt istorum studiorum specimina vel fragmenta potius; è quibus cum aliqui genuinæ Antiquitatis mihi affulgere viderentur radii, nihil magis in votis habui, quam ut dissipatis omnibus obstantium impedimentorum nubilis Sole ipso atque Luce ejusdem clariore frui mihi liceret; quam aspicere posse vix speravi, nisi ipsorum vestigiis insilens rivulorum horum ductu ipsam persequerer scaturiginem; quam in antiquioribus illis Libris me inventurum adhuc opinor.

§. 6. Objectionibus autem supra memoratis ita satisfieri putavi, si considerem, primò ab Aliis quidem tentatum aliquod esse in isto studiorum genere, nihil autem penitus inveniri absolutum; prout legenti atque conferenti cuilibet, evadet manifestum. Et sanè promisit Rittangelius se daturum operam ut Theologiam Judaicam plenè erueret, orbique Christiano communicaret; sed id præstitum ab ipso esse, hætenus non patuit.

Incu-

Incubuit in id quoque Gentius, conquistis in ipso Oriente libris non exigui pretii; sed nec ab ipso hætenus aliquid editum est. Quæ verò à Voisinio extant pauca sunt. Et profectò cum MSS. R. Isaaci Lorientis è Syria nondum omnino sint Germanice communicata, & volumina quæ penes nos habentur paucorum terantur manibus; in illis tamen quasi solis quicquid ænigmaticum est in Zohare, paulo proponatur apertius; fieri vix potuit hætenus, ut hypothesis enuclearetur integra. Unde si dicendum esset messem istorum laborum jam contigisse; spicilegium sanè adhuc superest longè uberrimum. Quod autem assensum pleraque istorum dogmatum non mereantur, à Viro cordato asseri vix poterit, antequam perspecta sit tota Hypothesis: qua in re Jure Consultorum illud axioma meritò sibi locum vendicat, quod incivile esse asserit, non inspecta tota lege, de aliqua ejus particula judicare. Nec ob stare poterunt Libri variarum Ecclesiarum Symbolici, quo minus istarum antiquitatum diligentior fiat indagatio; quippe qui intra Cancellis Facultatis suæ Theologicæ consistentes, ad Antiquitatis Philosophicæ historicam inquisitionem sese non extendunt: Unde forte & in Scholis atque Academiis distinctâ Professione utraque hæc studia haud incommode simul propagari possent. Atque utinam pluribus in locis ea Doctioribus concederetur opinandi Latitudo, quam quidam in Anglia vestra obtinuisse dicuntur; ut sicut Platonica Philosophia illis in locis majores exinde habuit progressus quam alibi, sic & Antiquitatibus aliis sua in posterum ne offusceretur dignitas. Scripturæ sacræ vero sufficientia ulterius non objicietur consideranti, quod cæteroquin eadem objectio officere posset & aliis scriptis Theologicis in genere omnibus: quare enim hæc in lucem prodeunt tanto numero, si scriptura sola sufficit? nempe ut explicatius & ordinatius dicatur, quod succinctè ibidem atque generatim & occasionaliter propositum est. Quod fortè beneficio Philosophiæ hujus Barbari-

cæ, à qua Scriptores sacri omnes haud ita fuerunt alieni atque à Gentili nostro, longe melius aliquando fieri poterit.

§. 7. Quæ autem porrò scriptis Judaicis opponuntur, suo certè non carent pondere: nec abs re est in Philosophia Pythagorica atque Platonica multa occurrere Philosophiæ hujus Barbaricæ vestigia: quæ à Te, in Conjectura Cabbalistica quam felicissimè detecta esse sæpè gavissus sum. Videtur tamen inter utrumque scriptorum genus id esse discrimini, quod Antiquissima illa Judæorum Tradita quæ istius Philosophiæ, quam quærimus, fons sunt atque scaturigo per Doctores suæ gentis ad nos defluxisse videantur tanquam per contextos atque inclusos undique aquæductus atque canales: cum è contrario Pythagoræorum atque Platoniorum Scripta rivulorum habeant rationem publicorum, easdem quidem simul aquas ad nos devehentium, sed aliis subinde rivulis profanarum atque Paganicarum opinionum insigniter adauctorum; suoque simul cœno, discipulorum potissimum vitio, non carentium, quo desiderata veri limpiditas mirum in modum defædatur. Nec obstat, suspensionem esse corruptionis è Philosophia Aristotelica; duorum enim sunt generum Judæorum Magistri, ævi quoque periodis & locorum varietate, nec non studiorum gradibus satis invicem discreti. Nam qui vastationi Urbis fuerunt propriores, quique in Terra Sancta suas habuere Scholas, & ad Cabbalisticorum dogmatum culmen ascendunt, puriores sunt; & à pollutionis Græcanicæ suspitione liberiores. Postquam autem Saracenorum tempore Aristotelis Philosophia Arabica lingua tradi cœpta est Judæorum quidam ejusdem linguæ periti & inter eos quam maximè R. Moses Maymonides, hæc amplexi sunt studia, unde Maymonides à multis gentis suæ Doctoribus diu habitus est pro hæretico; librique ejus, (quamvis illum quidam Christianorum appellent, primum inter Judæos, qui delirare desierit,) diu inter ipsos fuisse controversi, prout notorium est ex Appendice Epistolarum Buxtorffianarum, Epist. 5. 6. 7. & potissimum 10.

13. 17. Ab istis temporibus multi alii Occidentales, præsertim qui sublimitate Cabbalisticâ neglectâ solius Talmudis studiis fuere contenti, Peripatetica dogmata scriptis suis hinc inde, immiscuerunt, quod postremis hujus temporibus Germani quidam, etiam Cabbalam tradituri, sunt ausi, inter quos potissimum est Autor Libri Schepha-Tal, Maymonidæ amore deceptus sed à genuinis Cabbalisticis orientalibus nequaquam hoc in puncto receptus. Ex quibus omnibus apparet, vestigia Paganicæ hujus Philosophiæ in modernis Judæorum Scriptis non adeò esse contexta, quin accuratius intuenti primo quasi intuitu patefiant: antiquioribus Traditis propriâ interim luce semper coruscantibus.

Et quamvis multa horum externo quodam cortice variorum absurditatum videantur obtecta; sanæque rationis Examinatione rigorosiora omnino fugere: effracta tamen, gustatoque nucleo longè aliter sublimioribus sese offerunt animis; satisque atque insuper ostendunt, Theologos antiquos, ad arcendos saltem profanos, tot usos undiqueque velaminibus; prout istud jam dudum ab aliis latius est demonstratum.

§. 8. His itaque breviter præmissis, ne causæ planè desperatæ videar patronus esse, ad ipsas jam considerationes in Introductionem Lorientensem me accingo; non profecto, contendendi animo, nec conviciandi; sed ponderandi saltem quæ trutinæ imposita sunt, citra causæ decisionem; ut penes alios commodius esse queat judicium.

In Caput I.

Consideratio prima.

I.

Hic ponitur: Minus accurate dici: Mundum propterea creatum, ut Deus esset perfectus, in actum deductis potentiis suis. Ubi considerandum: An hic non posset reponi: 1. Perfectum aliquid

aliquid dici vel propriè atque intrinsecè perfectione transcendentali: vel impropriè & per externam denominationem? ut fons actu ebulliens: architectus actu ædificans; sol actu splendens. Christus in statufuturæ consummationis. &c.

2. An stylus linguarum orientalium commodè possit examinari juxta ^{anglicanæ} Philosophiæ Scholasticæ?

3. Cum ex asserto Judaico fluat, Mundum conditum necessitate quadam: annon hæc esse possit ratio quare Pythagoræi Decadem seu mundum appellarint ^{ἀνίσταται}: & quare Plotinus asserat: mundum esse necessariam Emanationem à Deo? Ennead. 5. lib. 9, c. 12. En. 3. l. 2. c. 3. En. 1. l. 8. c. 9. Confer. Append. Tua ad Apologiam Cabbalæ Philosoph. p. 138. 139.

4. Annon si emanatio statuatur Deo coæterna, illud momentum quo Deus argui posset dicendus esse imperfectus, cessaret?

II. Dicitur: mirè paradoxum esse, Deo tribuere nomina ante Creationem; cum nemo tunc ipsum appellare potuerit. Hic considerandum:

1. Annon Deus, prout se ipsum potuit cognoscere, ita & se ipsum nominare potuerit?

2. Annon sint idæ tam nominum, quam rerum in Deo?

In Caput I.

Consideratio secunda.

I.

Queritur: annon Adam Kadmon sit ^{ἀνὴρ} seu secunda Persona Divinitatis? Respondeo. Ex ista Hypothesi, nisi fiat insignis notionum Confusio, id non posse deduci. Cum nempe juxta Scripturæ verba in divinis omnino retinenda sit appellatio Filii; hæc sanè, si Judæorum vulgo reddi debet tolerabilis, nulli personarum Judaicarum applicari poterit, quam

Seir

Seir Anpm, qui secundum generalem Numerationum conceptum reperitur in Tiphereth, & à Cabbalistis propriè atque constanter Filius appellatur; etiam primogenitus sex comprehendens Numerationes à Gedulah usque ad Jesod. Pater vero secundum istam hypothesein est Chochmah, cui Binah ad integritatem personæ Androgynæ constituendam annexa est. Claudique decadem non minus quam triadem Spiritus Sanctus, seu Malchuth. Appositè omnia ad Sensum Cabbalisticum. Corona summa verò explicitè in personarum computum non venit, sed Sapientiæ involvitur. Atque sic Christus in compendium redigisse videtur totam Cabbalam, discipulis suis in pietatis potissimum praxi exercendis, sufficientissimum. Cui usui autem inserviat hæc Adami primi notio, longè à Microprosopo distincta, quamvis eodem prænominè, quod sæpe fit, insignita alio loco disquiri poterit.

II. Incongruum esse dicitur, tribuere Adamo primo temporale quoddam initium. Ubi Considerandum:

(1.) Annon distingui possit inter notionem temporis, è motu & gyratione corporum cælestium exorti, cujus initium cum effluxu & efformatione materiæ fuit: & inter notionem temporis eminenter ita dicti, purgato nimirum termino ab omni imperfectiōe, quod applicari posset omnibus antecedaneis zonibus secundum magis & minus.

(2.) Utrum absolute repugnet purgatissimæ rationi, alicui divinatorum modorum qualescunque tribui initium? Cum primò imminet illæ æternitatis periodi ab humanâ mentē neutiquam possint ordinari; deinde in sacris literis quoque expressè id non negetur: imò tertio principium efficiens modis illis omnibus, ambabus manibus concedatur: quartò in Antiquatibus Cabbalisticis tale quid sæpe innuatur. Quinto Logos à Philone saltem dicatur primogenitus, non simul existens.

(3.) An non natura divinitatis (quia à creatura comprehendendi nequit) obvoluta ineffabili existentia suæ veritate, variis

L

per

per continuatam œconomiam sese exhibeat repræsentationibus quibus suo modo competere queat initium? & annon inter illas referendi quoque sint hi gradus Cabbalistici, non denegata illis interea æternitate sensu scripturæ atque Judaico accepta?

(4.) Annon descriptio succedentium sibi hoc modo emanationum, prioritatem & posteritatem ordinis saltem involvere posset, non temporis, donec deveniatur ad mundum creationis.

(5.) Huc videntur referri posse, quæ adducit Rittangelius ad Libr. Jezirah. p. 76. ex R. Schabthi: Vidimus, inquit, necessarium esse in hoc Capite explicare mysterium unum ex mysteriis sapientiæ, quæ concernit modum Emanationis Numerationum, & est illud. Ecce hæc est summa omnium, quæ explicavimus in Capitulis præcedentibus in negotio Innovatorum & Veterum, quod 10. Numerationes emanarint & non creatæ aut innovatæ sint; sicuti innovatum est corpus primi Hominis. Et ecce adhuc erit hic adversario oris dilatatio ad discipulandum & dicendum: Si ita? Emanatio earum est ipsa innovatio earum, quia fuit tempus aliquod, antequam emanarint; & in illo ipso tempore non fuerint in existentia: postquam vero emanarunt, tum demum extiterunt. Ergo fuit tempus, &c.

III. Absurdè dici asseritur: Deum aliquando fuisse *עוֹלָם* *עוֹלָם*: Ubi considerandum:

(1.) Annon distingui possit inter *עוֹלָם* Existentiam, atque ejusdem repræsentationem?

(2.) Annon lusus sit in termino *עוֹלָם*, nunc nudum attributum, nunc alterum *עוֹלָם* suppositum denotante?

IV. Incompetibile dicitur æterno Dei filio, principium habere & finem. Hic considerandum:

(1.) Sermonem esse de Ubietate non de duratione.

(2.) Annon exinde explicari queat locus Joh. 14, 28. Pater major me est?

(3.) Quid

(3.) Quid sit absurdi, si dicatur Filium Dei alicubi non repræsentari?

V. Distributio Adami primi in membra, crassa dicitur imaginatio. Ubi considerandum:

(1.) Hæc omnia spiritualiter intelligi; quod ut appareat non fuisse insolitum Antiquis, apposui hic latinitate donatum librum, qui dicitur Idra Rabba; quique etiam compendium est rerum Cabbalisticarum, sed antiquum.

(2.) Sic & Scripturam S. laxissime loqui.

(3.) Hunc esse morem philosophandi penes orientales; prout & in Hermete Trismegisto videre est.

(4.) Ordine membrorum non nisi ordinatas divinarum nominum atque attributorum classes effigurari.

(5.) Huc pertinere quod dicit Dionysius Areopag. Hierarch. cœl. c. 1. 'Επει μὲν δὲ τὸν ἐν τῷ κατὰ φύσιν, ὅτις τὸν ἄλλον ἐκείνου ἀναμίσχον τὸν ἑαυτοῦ ἡγεμονίας μὴ τῶν ἡμετέρας, οὐδὲ τῶν κατὰ φύσιν ἐλάττω πνεύματος ἀποκαταστήσκει, &c. vide & c. 2. ib. p. 1.

VI. Olam Hannikuddim comparatur cum Spiritu Naturæ. Ubi considerandum:

Non descendi hoc loco ad ima hæc, quæ ad mundum Factionis, sed de summis adeoque iis quæ ad mundum Tohu, seu abolitionem pertinent, sermonem esse: de quo plurima in Libro Emek Hammelech, seu Vallis Regia, cujus aliquot tractatus latinitate donatos his apposui.

VII. Quæritur quid sint mundi 4. Emanationis, Creationis, Formationis, & Factionis; & quomodo differant?

Hæc explicabo verbis. R. Moscheh Kordueri, qui ita habet: Sect. 16. Pard. c. 1. f. 92. a. מַצְלִיחַ Emanationis significatio desumpta est ex illis verbis: Num. 11, 17. וַתִּצְלַח מִן הָרֶחָק & separabo de Spiritu, qui super te. Sensus autem est, rem ira se habere, ut virtus Emanativi in emanato sit, nec tamen Emanativum ullum patiatur defectum, sicut cum quis lucernam ab alia accendit, non tamen deficiente prima. Sic in infinito, defectus nullus est

L 2

est post factam Emanationem, prout nec superfluitas sive ante sive post eam; Nam vis illius in hoc protenditur. Alludit autem vox Aziluth ad vocem לִשְׁנָה, quæ denotat rem propinquam; denotaturque quam proxima adhæsiō radicū cum Causa sua. Jamque adeo Sephiroth quæ quā proximè assunt scaturigini causæque suæ, nominantur Decem Numerationes Aziluthicæ seu Emanationis. Unde omnia valdè tenuia, (quæ tamen propè causam suam constituta, aliquantulum incrassescunt) de nomine Aziluth participant: quare & Prophetia LXX. Seniorum ita agnominatur, quod omnes Spiritum S. à Mose haurirent, ipsique quam proximi essent, sicut propinqua admodum sunt splendor Lunæ, lumenque solis matutini, donec tandem existant unum.

בְּרִיאָה Creatio convenit cum illo Num. 16. 30. Et si creationem creaverit Dominus &c. Sensusque est, talem esse rei essentiam, ut manifestior sit quam Aziluth; (incrassescendo quasi:) hæc autem incrassatio rerum fieri nequit, nisi per amotionem & separationem à tenuitate & (subtilissimā) spiritualitate: Cum ergo negotium devenit ad statum creationis, necessum est, ut separantur & amoveantur Essentiæ à causā causarum penitus occulta, & omni crassitudine vacuā. Et quamvis Essentiæ (per quas intelligit Animas humanas:) non participant de crassitie corporea, quod absit! nihilominus remotiores sunt à definitionibus divinitatis; suntque naturæ separata & affirmationi subiecta: & alterabiles atque terminata: unde necessario amotæ atque separata fuerunt à radice. Vel denominantur à Briah ex significatione בְּרִיאָה cum Parthach, quod significat Extra, foris: ex significatione Præscindendi, ut denotetur rem separatam esse à scaturigine sua, quamvis non omnino sint separata quod absit!

צִוְרָה Formatio convenit cum illo Jesh. 26. 3. צִוְרָה פִּלְטָה Fignento sulto custodies pacem. Tale quid enim adhuc crassius est, & manifestius quam Briah, sicut & dicitur: Gen. 2. 7. Formavit Dominus Deus hominem pulverem de terra; ubi de pulve-

pulvere adhibet vocem formandi: Sic quoque: Jesh. 43. 21. Populum istum formavi mihi: Sensusque majorem ubique crassitudinem indicat.

עֲשֵׂה Factio, rem denotat adhuc manifestiorem tribus prioribus, nomenque per se clarum est: vox faciendi enim crassitiem rerum designat insignem.

Ratio autem quod eo ordine hæc tria ponantur, involvitur illi dicto: Jesh. 43. 7. Omnis qui vocatur in nomine meo & ad gloriam meam, creavi eum, formavi eum, etiam feci eum.

Nominibus ita præfatione hac expositis, nunc quoque de re ipsa discipiamus; deque illius essentia.

Res ergo ita se habet: quod Sephiroth, quoad substantiam suam cum primæ sint, quam proximæ sint Causæ causarum; sintque Emanatio tenuis, quæ occulta fuit in scaturigine sua; cum verò beneplacuisse ipsi manifestata est; unde unitæ sunt cum radice sua quam perfectissima unitate. Istæ ergo insigniuntur nomine Aziluth. Post puram hanc sanctamque Emanationem placuit Benedicto, secundam creare Essentiam respectu Aziluth; quæ est Briah: Et hæc dicitur Thronus gloriæ; (Mundus Animarum) ubi etiam decem Sephiroth inveniantur; cujus rei hæc est ratio, quod omnia quæcunque sub decem Numerationibus constituta sunt, graduatim per decades enarrantur, prout Sephiroth ipsæ. Decem autem hæc quæ in Briah sunt, Thronus sunt atque vestis Decadi Aziluthicæ, quæ decade hac Briahicæ vestitur. Ipsæ autem ramositates emanantes è decem Sephiroth (Superioribus) atque resplendentes intra Thronum hunc, deinde Sephiroth Briahicæ vocantur. Nolim autem sic intelligi, quasi dicam, Ipsam Briam, quæ Thronus est (Animarum scilicet tota species,) esse decem Sephiroth Briahicæ, id enim non volo; sed decem illos ramos Sephirothicos in Briam propagatos, illamque collustrantes decem Sephiroth Briahicæ esse assero; quæ tamen re ipsa nihil sunt aliud quam decem Sephiroth Aziluthicæ: cum autem protensa sint in Briam

usque, quæ Thronus est, hinc est quod Briathicarum nomen habeant.

Post Thronum hunc formavit decem Turmas Angelorum, quæ insigniuntur Nomine Metatronis, quoniam Metatron Angelus Princeps faciei (divinæ spectator continuus) ipsarum est Præfectus, singulis panem distribuens constitutum, influentiamque suam atque vitam, ita ut omnes ab ipso sua hauriant. Ille igitur inter Angelos est instar Cordis in corpore, quod sedes est vitæ, unde vitam suam omnia hauriunt membra. Hinc Metatron generale nomen factum est totius generis Angelici. Atque iste est qui vocatur Mundus Formationis. Rami autem protensis à decem gradibus Briathicis, de quibus supra, & in hocrefulgent, eoque vestiuntur; decemque Ejus gradus vestimenti vicem illis præstant, appellanturque decem Sephiroth Jezirathicæ.

Post istam Jeziram adhuc fecit Asiam, id est omnes resfactas ab initio puncti Factionis; usque ad punctum Abyssus, in quo comprehenduntur Klippothe, seu Cortices maligni. Torum autem hoc vocatur Asiah. Et quia Lux occulta à Mundo Jezirathico atque Angelico profluens, protenditur in Mundum Asiaticum usque, hinc isti decem Corticum nomine insigniuntur, nec quicquam in istis est, nisi virtute rerum Sanctarum; Quod autem Sanctitas in istos quoque descendat hæc est ratio, ut scilicet deprimantur, & humiliantur. Illa autem vocatur nomine decem Sephiroth Asiaticarum. Ubi non dico, Asiam esse decem Sephiroth Asiaticas, sicut nec Jeziram decem Sephiroth Jezirathicas, nec Briam decem Sephiroth Briathicas, nec Aziluth similiter appellari, alias enim quadraginta existunt æffluent Numerationes; cum tamen in Libro Jezirah dicatur; decem esse & non novem; decem & non undecim. Sed id volo, substantiam Briæ esse Thronum, & Jeziræ, esse Angelos, Asiæ autem Corticem esse & quicquid sub isto est in cælis & Planetarum gyris: Lucem autem quæ protenditur è substantia Sephiro-

Sephirotharum pro modo ipsarum, ut provideatur superis atque inferis; (lux earum etenim extenditur à summitate mundorum usque ad punctum ultimum:) sic explico: Splendor lucis earum protensus in Briam decem Numerationum Briathicarum, in Jeziram Jezirathicarum, in Asiam, Asiaticarum appellatur: Semper enim radii à Luce suprema protensæ proveniunt; & illi sunt ipsæ Numerationes; nec dubium est, quin in Briah, Jezirah, & Asiah virtus illarum decem existat; & Decas Aziluthicæ per Briathicas intermedias in Jezira & Briathicæ per Jezirathicas in Asiah, vestiuntur. Unde discimus decem Asiaticas non existere nisi per tres gradus superiores Emanationis, Creationis & Formationis, nec decem Jezirathicos nisi per duos gradus Emanationis scilicet & Creationis, nec decem Briathicas nisi per gradus Emanationis. Hæc ille.

Idem ib. cap. 2. Ipse (scilicet Æn-Soph) est vita earum (scilicet Numerationum,) & ipse substantia earum, quod ita non est in Briah, multò minus in Jezirah; Lux etenim protensa & Briah non sunt unum; nec vita Lucis protensa & Briah ipsa unum sunt; nullibi enim vera est ipsorum unitas nisi supra in Numerationibus Aziluthicis; & hæc est virtus Emanativi in emanato, quod illa ipsa sit extensa in vasis sine separatione ulla ne momentanea quidem; Sed in Briah Jezirah & Asiah unitas est partium. Jam verò ad Regem unum cum Emanantibus à se cultus noster & oratio nostra, & benedictiones nostræ, & laus nostra, & observatio præceptorum nostrorum, & studium in lege nostra, & unio nostra, & psalmi nostri, ad ipsum, ad ipsum inquam revera, tendunt, & non ad modos ejus, nisi quantum substantiæ ejus in hærescunt, & quidem ut capere eum possit oratio nostra, & ut ipse possit terminari Nominibus & vocabulis & sermonibus: Infinitum enim in propria notione non est terminabile ullo Nomine nec cognominari potest vel cognomine vel Nomine, ullo: sed beneficio modorum ejus emanantium, possumus ipsum cognominare, nominibus pro natura singu-

singulorum nominum singulis Numerationibus tributorum. Omnia autem Nomina sacra & omnia cognomina eorum, & Tetragrammaton & Plenitudines ejus, omnia inquam substantiam ejus respiciunt mediantibus Numerationibus ejus emanantibus. Sed in Bria, Jezirah, & Asiah, non est nomen ullum & nominibus Tetragrammati & plenitudinibus ejus, nec Nomen ex Nominibus reliquis, quod non expungatur nec cognomen ullum & Cognominibus Benedicti, nec ista attribuantur his: In his enim nulla est potentia nec vis; Tantummodo in extenso in media Bria lumine cognominatio quædam fit, &c.

VIII. Solutio Problematis, Quare mundus hic non citius nec tardius sit conditus? per Successionem Emanationum, refutatur. Ubi considerandum:

Annon Problema possit intelligi de momento Creationis supposito prius qualicunque initio Emanationum: aliud enim foret, si interrogaretur: quare hoc momento cæperint Emanationes primordiales & non antea &c. & aliud, si quaestio hæc sit: Postquam semel instituit Emanationes suas Deus; quare non hujus mundi corporei isto momento cæperit, & non prius &c.

In Caput II.

Consideratio prima.

I.

MOdi Emanationum Rectilineus & Circularis crassi dicuntur; quasi illæ forent corpora. Ubi perpendendum:

Annon, si extensio statui potest generale attributum omnis substantiæ, De immortat. animæ l. 1. c. 2. §. 11. 12. etiam extensionis modi, inter quos sunt rectilineum & curvilineum, omni substantiæ possint attribui, modo termini in sua sumantur Eminentia, ab imperfectione penitus liberati.

II. Absurdum esse dicitur, statuere, Primum Ens in uno loco emittere sapientiam, in alio non &c. Ubi considerandum:

(1.) An-

(1.) Annon Deus statui possit in quolibet puncto sui esse sapiens implicite; sapientiam manifestam autem creaturis ita distinctè representasse, ut citra confusionem notionum commodè ab illis possit cognosci? videantur quæ supra & Korduero de Aziluth sunt tradita.

(2.) Ad evitandam hanc absurditatem Judæos in Infinitum multiplicare Numerationes, singulas decades in alias distribuendo Decades, & has in decades iterum, & sic in infinitum: ut ne unicum quidem punctum concipi possit in Deo, manifestato, in quo non reperiatur notio quoque sapientiæ &c.

III. Non admittitur Numerationes omnes terminari amplitudine. Ubi considerandum:

Annon, supposito Emanationes in creaturas incipere cum Bria, & Trinitatem Christianam exhaustire totam Decadem Aziluthicam, tam summæ tres, quam septem imæ Sephiroth futuræ sint terminatæ, suo modo? quamvis interminatæ maneant quoad unitatem Essentiæ, cum qua sunt ubique.

IV. Evacuatio infiniti intra se ipsum evertitur, quod Deus non sit corporeus; & quod inde videatur impugnari posse ejus infinitas; unitas &c. Ubi perpendendum:

Evacuationem istam à Judæis ita explicari; non quasi spatium istud Deo plane sit vacuum; sed quod gloriosissima infiniti luminis copia ibi saltem sit diminuta, sicut cum evacuato vitro fragrantis olei pleno non planè tollitur sed saltem diminuitur fragrantia.

Et annon Deus sicut mutavit modum præsentis suæ, qua quondam fuit in rubo ardente, in Arca fœderis, in monte Sinai, in loco transfigurationis Christi &c. ita etiam diminui potuit modum præsentis suæ intra hoc vacuum? præsertim cum & nunc alio modo præsens dicatur universo; alio sanctis, alio beatis &c. Et profectò hæc hypothesi materia in centrum relegatur angustum, cum contraria hypothesi eandem in circumferentia

rentia Emanationum collocet amplissimam, conceptu sanè difficillimo.

In Caput II. Consideratio secunda, I.

INfluxus lineæ lucidæ infringitur per dilemma de orbium luce, utrum primaria sit an secundaria. Ubi considerandum:

(1.) Extremitatem orbis primi statui consistere ex Lumine ambiente orbem hunc, quod suo modo est secundarium; sicut cum intra vitrum noctu detinetur candela, lumen externū secundarium est. Et propterea tamen non ponitur adhaerere concavo infiniti, ut evitetur notionum confusio; in qua profecto nemo nisi valde delicatulus, si cætera stare permittantur, absurditatem inveniet.

(2.) Voluntaria statuitur effiguratio istius Dei insistentiæ, atque arbitraria, non mechanicè necessaria, unde ipse sic potuit limites sibi statuere, prout commodum iudicavit bonitas ejus rebus productis. Nec absurdum est Emanationes istas quam diu durat Aziluth, etiam per cæteros mundos continuata Deum esse ipsum; cum absurdum quoque foret Filium atque Spiritum Sanctum in Triade Christiana, esse Deum; Essentia enim Dei his characteribus, qui à nobis hypostatici dicuntur, ita sese definiunt; ut sese tamen non excluderent.

II. Incredibile dicitur radios secundarios lineares illuminare orbem, cum Concavum infiniti id melius præstare possit. Ubi considerandum:

Annon Deus libere possit inhibere influentiam luminis sui ubicunque & quandocunque velit; sicut in Christo factum, in quo tota plenitudo divinitatis habitabat: & economias communicationum suarum pro suo distribuatur arbitrio? Unde sic

sic voluisset pro commoditate rerum productarum, quid absurdi?

III. Rideretur, Deum dici factum orbem. Ubi considerandum:

An magis risu dignum sit hoc, quam quòd sit Pater & Filius & Spiritus egrediens; item quòd sese representaverit ut homo, ut ignis, ut fumus, ut lux, &c. in gratiam contemplatorum omnia.

In Caput II. Consideratio tertia, I.

QUæritur, annon conceptus ²⁰ Sefihiroth generatus sit ex hypothesi Sphærarum Aristotelicarum, movente suspitionem vocum sono & rerum ordine. Respondeo. Cum circulo-rum hypothesi in Zohar inveniatur, qui conscriptus esse iudicandus est illis temporibus, cum in Judæa scholæ Judaicæ adhuc essent celeberrimæ; Paganicæ quocunque Philosophia, quam olim tantopere abhorruerunt, vix cognita inter ipsos tunc temporis, nedum admissa; non ausim affirmare quæstionem. Quod autem Recentiorum plerique Astronomiam suam, cui olim studere ipsis non licuit, ex principiis Peripateticis confarcinavere, antiquioribus non præjudicat; & decas Numerationum Asiaticarum non Sphæras denotat materiales, sed radios divinitatis illuc transmissos, ordineque denarii contemplandos.

II. Rationem dari non posse dicitur; quare prima Numeratio appelletur Kether, cum infinitate careat tam durationis quam amplitudinis ratione. Hic notandum:

Primam Numerationem Coronam dici, (1.) propter summitatem, & quod sicut corona super caput, ita corona super Numerationes reliquas emineat: (2.) Propter excellentiam &

splendorem, quem numerationibus conciliat, sicut corolla homini: (3.) Propter non adhaerentiam; sicut enim corona quamvis capiti sit imposita, ad caput tamen non pertinere videtur: ita Kether, quamvis Numerationibus immincat, ad Numerationes tamen à quibusdam non computatur ob abstrusissimam naturam; substituta in locum ejus ad complendum denarium loco debito Daath. Quod autem ad denotandam infinitatem ita denominetur penes Judæos non inveni.

III. Durum esse dicitur, Coronam statui sapientiæ carentem, hæc scilicet ad secundum Orbem relegata, &c. Hic observandum:

Numerationes nullibi statui sociarum suarum participatione vacuas; sed Coronæ v. g. decadem suam tribui specialem, ut de specialissimis his nihil dicam: Unde & in Corona, ubique Sapientia reperitur, & ita porro.

IV. Admitti posset tres primas numerationes correspondere cum Triade Christianorum & Platoniorum. Ubi notandum:

Me ad convincendos & convertendos Judæos plures invenire analogias inter secundam (inclusis prima & tertia) sextam, (inclusis quarta, quinta, septima, octava, nona, pro more Cabbalistarum) & decimam Numerationem cum allegata Triade, quæ alio tempore evolvi possunt, quam trium superiorum.

V. Septem inferiores esse classes Metaphysicas ut Numeri Pythagorici sunt. Ubi dico:

Suo modo id simul de omnibus dici posse: ita tamen, ut sicut Numeri certa ratione per se sunt aliquid, & deinde multa admittunt cognomina Pythagorica; & sicut Dii gentilium habebantur pro re quadam, & deinceps sub illorum Nomina tanquam classes quasdam Physicas, Ethicas, Politicas, multa referebantur: ita & Numerationes statuuntur esse aliquid, nempe effluxus divinos, variis repræsentationum modis gradibusque limitatos, variisque nominibus, distinctioris cognitionis gratiâ discretos, & nam tamen si simul sumantur cum Infinito Dei essentiam constituentes:

tuentes: His positis admitti poterit, quod pro Locis communibus simul adhibita fuerint à Theologis ad varietatem divinum Nominum diversasque de divinis attributis allegorias, analogias, & parallela alia certo ordine distribuenda atque locanda.

In Caput II. Consideratio quarta.

I.

VAnissimam esse multiplicationem illam decadam. Ubi notandum:

Observasse me id fieri ad denotandum (1.) Istos modos indefinitos esse, & ab humani mentis speculatione non posse terminari; unde augusta quædam ipsis accedit majestas, atque veneratio; sicut si quis dicat singulos vortices suas habere stellas fixas, singulas stellas fixas suos planetas primarios, quosdam horum suos secundarios, singulos horum suos habitatores: vel potius sicut, si quis totam illam altitudinem quo Saturnus à Terra distat in tot distribuatur terræ semidiametros istasque in tot milliarum, & hæc in tot gradus, istos verò in tot minuta, prima, secunda, tertia, &c. quæ tandem ad admirationem commovent animum. (2.) Ad denotandam omnium modorum substantialium cum ipso Infinito conformitatem, in attributis, in communicatione & propagatione sui, cæterisque omnibus, exceptis præsentis modis: (3.) Ad denotandam modorum inter se participationem, veramque non attentam nominum graduumque multitudine, unitatem. (4.) Ut denotetur Deum ubique esse eundem, omniaque ejus attributa ubique ipsi debere tribui, variata licet æconomiz suæ manifestatione.

II. Quod Orbibus tribuantur Epicycli homocentrici, & cætera ratione concinnitate, atque ædificatione carere. Ubi notandum:

(1.) Epicyclorum notionem, quippe qui Eccentrici sunt,

in hac Hypothesi, in qua homocentrica omnia, non inveniri, excepto canali cylindraceo, qui tamen & ipse, uno saltem axe constat.

(2.) Ædificatione non carere ista, si ab animo purgato tractentur, præeunte Paulo 2. Cor. 4, 6. Gal. 4, 24. sqq. 2. Cor. 3, 18. Eph. 4, 13. c. 5, 32. Et crediderim hanc esse aliquam divitiarum illarum cognitionis partem, de qua 1. Cor. 1, 5. Eph. 1, 8. 17. Phil. 1, 9. Col. 1, 10. c. 3, 16. occultæque Sapientiae Dei, in quantum mysterium de Christo illustrent, de qua 1. Cor. 2, 7.

In Caput II.

Consideratio quinta.

I.

Conceptum Adami primi in sua membra divisi ratione carere. Ubi observanda, quæ supra In cap. I. Consider. 2. assert. V.

II. Intolerabilem esse extravagantiam ad Adamum hunc primum accomodare locum Gen. 1, 26. Ubi consid.

(1.) Hunc modum accomodandi usitatissimum esse Cabbalistis.

(2.) Observari etiam in allegationibus Novi Testamenti, Matth. 1, 23. ubi litera Prophetæ Jes. 7, 14. procul dubio puerum sui temporis designat, ut 1. 16. ib. videre est. Matth. 2, 15. 17. Quæ cum similibus à Judæorum vulgo non amplius ita poterunt exagitari; si ipsis antiqua hæc accomodandi apud Cabbalistas consuetudo, opponatur.

(3.) Si quis ad probandam vel illustrandam hypothesein Pythagoræam de motu terræ alleget Gen. 1, 16. 19. quis modus allegandi ille foret?

(4.) Annon hic usui esse queant, quæ traduntur Mystery of Godlin. l. 7. c. 7. n. 3. 4.

In Caput II.

Consideratio sexta.

I.

Videri per punctum vacui medium intelligi terram, unde augatur suspicio de hypothese Aristotelica huc illata. Ubi Consider.

(1.) Annon intelligi potius debeat totus mundus Factionis, cum omnibus corticibus suis?

(2.) In medio mundi Factionis potius locari abyssum magnam seu tenebras Carceris Spirituum, tanquam aliquid à Luce Infiniti quam remotissimum.

II. Quæritur: An in quacunque Decade Epicyclica terra detur? Resp. Epicyclorum notionem hic nullibi admitti: sed homocentrica statui omnia; ut supra dictum. Unde omnis de tot terrarum distantis disproportionatis & magnitudinibus difficultas cessat.

In Caput III.

Consideratio prima.

I.

Quæritur quid intelligatur per Nephesh, Ruach & Neschamah? Hic adscribam verba R. Moïsi Kordueri Pard. Sect. 3. c. 1. Neschamah seu Forma hominis dividitur in tres partes, quæ sunt Nephesh, Ruach & Neschamah; & Nephesh est vehiculum Ruach, sicut Ruach vehiculum est Neschamah. Emanant autem omnium trium est à Sephiroth superioribus, quæ sunt radices omnium radicum. Differunt autem emanatione sua: Nam Neschamah emanat à Binah, ut designatur Jobi 32, 8. וְנִשְׁמַת שְׁרִי חַיִּים Et anima Schadai intelligere faciet eos. Ruach autem emanat à Tiphereth, atque sicut Tiphereth Thronus est & habitaculum Binæ, ita Ruach thronus est & habitaculum Neschamah. At Nephesh emanat à Malchuth,

chuth, unde Nephesh thronus est & habitaculum ⁷² Ruach, sicut Malchuth sedes atque habitaculum est ⁷³ Tiphereth, (quæ confirmantur ex Zohar Parafch. 321, & Tikkunim) Et ecce virtute Benedicti, tres istæ virtutes, nodo connectuntur firmissimo atque validissimo, pro cuiusvis gradu, habentes functiones pro servitio atque opere suo.

Et mox adducit locum ex R. Jehuda Chajit; his verbis: tres formæ proveniunt à 3. gradibus Aziluthicis à quibus influentiam habent ⁷⁴ 1. gradus, ⁷⁵ 2. gradus, ⁷⁶ 3. gradus sub arcano ⁷⁷ Nephesh, Ruach & Neschamah. Et cap. 2. dicit: Quod si ita est fieri deberet, ut sublato homine à mundo, omnes tres partes istæ eleventur ad fontes suos. Verum enim verò res ita se non habet: tradit enim R. Schimeon ben Jochai, habitaculum ⁷⁸ Nephesh esse in sepulchro, ⁷⁹ Ruach in Paradiso inferiore, & Neschamah in Paradiso superiore.

Et in fin. c. 2. Quod in genere dictum est Neschamah, Ruach & Nephesh esse è Binah, Tiphereth, Malchuth, intelligendum, de Luce Binæ manifestata in Briah, & Luce Tiphereth, manifestata in Jezirah, & Luce Malchuth manifestata in Asiah; quæ dicuntur Thronus, Metatron, & Sandalphon, qui est rota (Ezechielis 1. 15.)

Et in init. c. 3. ib. Invenitur autem aliquando Nephesh Asiæ sine Ruach Jeziræ, & sic Ruach Jeziræ sine Neschamah Briæ, quia non omnes dignos se præstant spiritu vel Neschamah.

Ex his satis apparet hypothesis de differentia trium in homine animarum, quibus raro dicitur accedere Chajah, tanquam legalis vitalitas, ex Aziluth, & Jechidah, tanquam additamentum singulare ob benefacta, è summis gradibus, innuente Pl. 22, 22. Atque ista sententia de tribus formis in homine distinctis, quæ & inter Christianos Doctores haud adeo est infrequens, non alio magis argumento stabiliri mihi videtur, quam quod à contrarietate actionum animæ simultanearum desumitur, concupiscentia scilicet appetitus sensitivi & repugnantia men-

mentis: quarum actionum Accidentia, seu potentia nudæ quomodo possunt esse principia? præsertim si suppositorum dicantur Actiones. Istarum Formarum ergo analogiam ad superiora quoque adhiberi, quid mirum? cum corporis similitudines illuceleventur. Spiritualia autem in superis omnia censerentur diminutam saltem variis gradibus divinam præsentiam referentia. Et si fortè nimia ubique minimorum adhibita sit cura, quam facile per Christum Dominum nostrum instructi, si quid superest, contrahere & ad usum debitum accommodare poterimus?

In Caput III.

Consideratio secunda.

Queritur: An fortè alludatur ad Spiritum Naturæ per Ruach & Nephesh in superioribus?

R. Spiritum naturæ sub nomine Sandalphon in Asiah sola commorari. Controversiam autem, utrum rationis iste sit capax, an vitæ saltem sensusque & imaginationis, huc non pertinere arbitror.

In Caput III.

Consideratio tertia.

I.

Absurdum esse vasa fieri potuisse absente & evacuato Deo; qui res non destruat sed producat. Ubi notandum:

Supra jam dictum non absentem ibi esse Deum, sed diminutionis saltem ad essentiam modo præsentem: autorem tamen & effectorem omnium, quæ extiterunt.

II. Dicere præsentiam Lucis infinitæ destructuram fuisse vasa, idem esse, ac vasa fingere lignea, &c. & Infinitum Igneum. Ubi notandum:

Idem saltem innui ac si dicatur, præsentiam Dei naturalem in arca fœderis, per præsentiam gratiosam esse immutatum; variato scilicet modo adessendi.

In Caput IV.

I.

Quæritur: Utrum Adamus primus sit Deus an creatura?
 R. Esse conceptum distinctum Dei quatenus ut causa prima in actu causandi consideratur. Si porro quæritur: an causa sic in actu constituta sit æterna? R. Causam nihilominus æternam manere quamvis actus causandi sit voluntarius.

II. Quomodo hic Adamus primus causa possit esse mundorum, à quibus tam procul abesse dicitur? R.

Præsentem ubique esse prorogatione radiorum suorum; uno verbo præsentem revera, quamvis aliis, ob variatum præsentis modum, nominibus expressum.

III. Quid ista figmenta possint ad fidem creationis confirmandam?

R. Ad minimum in ipso creatore primaque causa statim distinctè proponi, quid sit in illo quod amari, quodque metu debeat: & talia si proponi nequeunt tyronibus ad fidem creationis commovendis; arcere tamen adultos contemplationis assiduitate ab adhæsiōe cum rebus terrenis, & eorum fortè non parum promovere cum prima causa unionem.

In Caput V.

Inspirationes Dei non esse nugatorias & inutiles. Ubi considerandum:

Inspirationes tamen Dei angelos proponere ut aquilas, boves, Leones; Deum ut hominem, ignem, nubem, &c. Omnia probanda, quod bonum est, tenendum.

Epistola ad eundem.

Reverende plurimum atque Clarissime Domine, Domine honoratissime. Ad Doctiss. Tuas Considerationes Cabbalisticas tam Anglico, quam latino idiomate ad me transmissas, præmissa gratiarum actione debita, amicam dirigere volui responsionem; in qua tamen non quid ego de re ipsa statuum, vel asseram, proposui: suspendere enim malo quantulumcunque iudicium meum, quam immaturos exhibere conjecturarum fructus; sed qua potissimum ratione, si stare deberet hypothesis illa, ab absurditatibus liberari posset. Cæterum his imitari me posse mihi videor Cabbalistarum disputationes; qui proposito problemate quodam, singuli suas proponunt sententias citra contentionis fervorem; illibato interim textus Sacri tenore; unde & Tuas eò libentius legi opiniones, (quarum ultimis de effectu Vaticaniorum, descensu animarum, & appellatione divinissimarum beatitudinum prout à Dionysio Arcopagita vocantur, totus accedo,) quod ad enucleandam veritatem insigne illas pondus habituras existimem. Si autem in responsione mea pro climatissimo iudicio tuo aliquid invenire poterit, quod tolerabile sit, erit profecto quod gaudeam; optarem enim, multas ob rationes, ut aliqua horum ita retineri possent, ut ne tamen vis inferatur principio animæ nostræ discretivo. Omnia fiebat omnibus Paulus, ut omnes converteret: hic scopus si & nobis fuerit, satisfactum reor charitati quoad hæc. Cætera dirigat, qui omnia gubernat Dominus; cuius gratiæ Te commendatum, cum appreciatione cœlestis adiutorii, ad omnia pro Ecclesia Domini suscepta laudatissima studia Tua, Valere velim, & favere ulterius

CL. T.

additisimo semper

N 2

TRA.

Tractatus de Anima R. Moscheh Korduero.

Pardes Tract. 31. Præf.

TRactaturis de Homine, i.e. de forma ejus, quæ est Neschamah ejus & Ruach atque Nephesh ejus, agendum erit de tribus potissimum: nimirum primò de Loco Animæ & quid in hoc mundo agat, & quid profit ipsi Creatio ejus. Secundò de unione ejus cum corpore materiali, cum ipsa sit naturæ subtilioris & magis spiritualis quam Angeli ministri: terciò de peccato & pœna & violatione supremarum radicum, deque violatione sui, atque sic de succisione plantarum.

Annotatio ex Eodem; Tractatu de Palatiis

24. cap. 10.

DEclaraturus quare Anima superior sit Angelis, præmitto, res omnes superius in cœlis, & inferius in terra, emanasse è loco quodam superiore, unde cavent Pii ne ignominiosum quid dicant, de ulla creaturarum. Res autem ita se habet: Quatuor Elementa superiora sunt hæc: Gedulah elementum Aquæ, Gebhurah elementum ignis, Tiphereth elementum spiritus, Malchuth elementum terræ; ista unita sunt in unitatem verissimam atque firmissimam. Atque per 4. hæc elementa superiora Emanata tenuiora, extiterunt 4. elementa ordine sequentia, nempe post Aziluth, in Briah, in Jezirah & Asiah, succedentia de gradu in gradum, à causa ad causatum, ab Aziluth nempe ad Briam, & ex Briah ad Jeziram, & ex Jezirah ad Asiam.

Et quatuor isti gradus in singulis quoque gradibus ipsis per se inveniuntur, ita ut in Aziluth per se sit אֵלֶּיךָ sive Aziluth, Briah, Jezirah, Asiah; quamvis omnia sint Aziluth: sic quoque in ipsa Briah est Abia, cum omnia tamen sint Briah;

&

& sic in omnibus gradibus. Quod ut intelligatur, consideretur simile ab aurifice desumptum, qui singulas argenti species in quatuor subdividit genera: quorum primum est Argentum purum omnibus carens scoriis; alterum, argentum est uno gradu purissimo vilius; tertium tale est, cujus medietas scoriz sunt: quartum, cujus maximam partem scoriz constituunt. Quæ cum ita facta sunt, fieri tamen nequit, ut argentum purum, nil sit nisi argentum æquale, ab omni scoriarum participatione liberum, sed necessariò & in illo 4. diversæ species inveniuntur, à gradibus puritatis suæ denominandæ, secundum proportionem primorum 4. generum; e.g. Argentum purum cui non sit simile, quæ portio minima erit totius massæ, deinde argentum purum quoque, sed non ut primum, cujus puritas nulli amplius competet; sic & tertia portio existet, quod purum similiter dici poterit, nec tamen ut secundum, quartum denique cui tantillum scoriarum immixtum sit, quod æstimari tamen non debeat. Et hac ratione quatuor has portiones & secunders, atque tercio, dividere poterit; eodemque modo & cæteras. Ita & Abia se habet: Nam Asia Aziluthica, prior est Aziluth Briathica, & Asia Briathica Jezirathica prior est, & Jezirathica, Asiatheica. Et ex quatuor catenis graduum horum concatenati sunt omnes mundi, ab Aziluth ad Briam, à Briah, ad Hechaloth seu palatia Angelica; ab Hechaloth, ad Klippoth, seu Cortices externos: (Angelos malos) à Klippoth ad substantiam cœlorum, ubi Planetarum orbes, & ab illis ad elementa hæc crassa, & ex iis composita, oculis nostris obversantia. Hinc patet, quod Aziluth radix sit Briæ, & Briah, radix Jeziræ, & Jezirah Asiæ; quodque mundus iste participet contiguitatem corticum, qui sunt Principes, quorum usus impurus est. Septuaginta principes enim non usque adeò puri sunt: Principes autem Jezirathici Angeli sunt; sed septuaginta principes (populorum) intermedii sunt inter orbes Planeticos, & Currus: Throni autem Numerationes participant, sicut illæ,

N 3

sub-

substantiam Infiniti, quæ protenditur è vitâ ipsarum. Inde consequitur, quatuor hæc Elementa eadem quoque esse, quæ in cælis sunt, si ista ut Sephirothica considerantur: Nam Quatuor Elementa Cælorum eadem sunt, quæ in Jezirah, & sic usque ad summâ; propter continuatam verò dependentiam incrassescunt, & manifestiora fiunt; quod fit secundum majorem vel minorem elongationem à Scaturigine sua.

His positis, nihil est in mundo cui non affluat è supernis influentia & lux quedam, quamvis illa differat pro diversitate descensus à Posterioribus, (seu Malchuth), quæ sunt anteriora respectu cæterorum graduum inferiorum. Sic ergo hæc incrassescunt & manifestiora atque quasi corporea fiunt, de gradu in gradum, prout congruit materiæ illi turbidæ; ita ut nihil penitus inveniatur in hoc mundo, in quo non sit aliquid spirituale, & vitale, secundum proportionem corporeitatis & materialitatis suæ, & pro gradu distantie suæ à fonte & latomia rerum omnium: Et quando crassa ista materia sic elevatur ut propinqua fiat tenuiori suæ materiæ, tum allucet ipsi lux aliqua materiæ illius elevatioris. Quemadmodum si magna quædam lucerna accensa sit in media Basilica; illa certè ob Basilicæ magnitudinem non illustrabit omnes angulos Basilicæ, nisi modico saltem lumine, ita ut alter alterum ibi videre nequeat: qui verò accedet ad lucernam, majore atque copiosiore luce collustrabitur; ita ut si proprius ad vasculum ejus accesserit caligare incipiant oculi ejus nimio perstricti fulgore. Ita & hic sese res habet.

Et f. 180. b. Homo igitur præter collectionem partium suarum Animam habet puram excisam è loco sacro. Unde Sapientes nostri felices mem. dixerunt: Israëlita non sunt sub Planeta, vel Angelo, vel Seraph; ista enim (inferioris gradus) causata sunt; & illorum anima superior est angelis, sicut & in Sohar dicitur, Par. Breschith p. 120. quod inter Mansiones (Paradisi inferioris) septima (supra omnes Angelorum Mansiones

nes constituta,) sit attributa animabus iustorum, quæ ibidem delectentur splendore superno, deliciisque summis. Lux autem quæ istis affunditur est Lux Domini benedicti, quæ omnes mundos illustrat. E contrario verò Angeli aliquid hauriunt influentiæ, à Justis; unde si quis justus est in hoc mundo, etiam Angeli bonitatem de manu ejus participant. Et hæc est ratio, quod Israëlita, vivente adhuc Mose, influentiam suam acceperint à Schechinah ipsa: postquam autem peccassent, dicitur: Exod. 23, 20. Ecce Ego mittam Angelum meum, &c. quoniam deflexerant gradum Excellentie suæ sub istud, quod ipsi erat inferius: quare Moses acquiescere nolebat, respondens: Exod. 33, 15. Nisi facies tua ambulaverit, ne facias nos ascendere hinc.

Angeli verò quantum ad collectionem partium, quæ in eis sunt (vehiculum scil. illorum) attinet, puri omnino sunt, elementisque superioribus valde propinqui; qua consideratione homo ab illis est remotior, nec tanta, qua angeli, præditus collectarum partium excellentia. Angelus tamen secundum interiora sua non est nisi Lux simplex, sicut alia, Luce influente imprægnata: Homo autem non ita, quippe in quo Anima munda est, ita, ut si Anima hæc prævaleat partibus materiæ ejus, ipsi affulgeat Lux superna excellentior luce illa, quæ angelis affluit; eo quod anima ejus sit Aziluth, Briah, Jezirah, Asiah, ut opus non habeat aliquid accipere, per ullum cæterorum graduum, sed ipsa per se idonea sit, ut suscipiat influentiam è loco Scaturiginis suæ. Hæc ibi.

CAPUT I.

De Loco unde emanant tres Animæ

partes.

AD explicandum punctum propositorum primum de Animæ Loco, multa invenimus in verbis R. Simeonis Jochai-
da f. q. p. Dividitur enim Neschamah, seu Forma hominis in tres

tres partes, quæ sunt Neph. Ruach, & Neschamah, & Nephesh est vehiculum ☿ Ruach, sicut Ruach vehiculum est Neschamah. Emanatio autem omnium trium est a Sephiroth superioribus, quæ sunt radices omnium radicum. Differunt autem emanatione sua; quia Neschamah emanat à Binah, ut designatur Jobi 32, 8. וְנִשְׁכַּח שָׁרֵי הַבְּיָסִים Et anima Schadai intelligere faciet eos. Ruach autem emanat à Tiphereth, atque sicut Tiphereth Thronus est & habitaculum Binæ, ita Ruach thronus est & habitaculum Neschamah. At Nephesh emanat à Malchuth, unde Nephesh thronus est & habitaculum ☿ Ruach, sicut Malchuth thronus est & habitaculum ☿ Tiphereth. Atque ita Emanationem horum exponit R. Schimeon Jochaides f. q. p! in Sectione יג in Sohar f. 113. d. his verbis: Discipuli, omnia gradibus constant alio super alium constitutis, Nephesh, Ruach, Neschamah, gradus gradu superior: Nephesh primò, qui gradus est infimus, ut dictum alibi; deinde Ruach, qui super Nephesh quiescit, & super se consistentem habet Neschamah, gradum omnibus superiorem; ut stabilitum alibi. Nephesh ille est Nephesh Davidis (de qua 2. Sam. 5, 8. i. e. Malchuth,) cui constitutum ut acciperet Nephesh ab illo Flumine, qui promanat & egreditur. Ruach constitutus est super eo, nec potest subsistere Nephesh nisi per Ruach, illum scil. qui locatus est inter Ignem & Aquam (nempe Tiphereth, qui inter Gebhurah & Gedulah.) Et ab isto Ruach nutritur hic Nephesh. Ruach autem subsistit per statum gradus alterius superioris, quæ est Neschamah, unde Nephesh & Ruach sustentantur, ita ut cum participavit Ruach, tunc participet & Nephesh, & omnia sunt unum, & adhærent sibi invicem, Nephesh ☿ Ruach, & Ruach Neschamah, & omnia unum sunt. Hæc ille. Quorum sensus est, quod Neschamah sit Binah, Ruach, Tiphereth, & Nephesh Malchuth. Atque sic exponitur in Tikkunim, his verbis: Lucerna Domini Neschamah hominis, Proverb. 20, 27. נֵר לְלֻחָנִי denotat Nephesh, Ruach,

Ruach, quæ sunt emanatio à Schechina, & columna media, comprehendente sex Numerationes; Neschamah hominis verò Emanatio est à Matre superna; hæc ibi. Ecce, Virtute Benedicti tres istæ virtutes nodò connectuntur firmissimo atque validissimo, qualibet secundum gradum suum, habentes functiones, pro servitio atque opere suo. Oritur autem questio: Cum tres istæ partes emanent à Binah, Tiphereth & Malchuth, cur dici soleat, quod Anima Abrahami fuerit ex parte Chesed, atque sic Isaac ex parte Gebhurah; & Jacob ex parte Tiphereth; & sic porro? Quam questionem R. Jehudah Chaijat proposuit R. El-Kaltoli, qui sic respondit: quod interrogasti de eo, quod dixerunt Magistri nostri b. m! Abrahami scil. Nephesh attribui dextræ, & Isaac sinistræ, & sic plures, suis metris; Unde dubium formasti, cum quilibet homo consistat ex tribus gradibus Nephesh, Ruach, & Neschamah; Nephesh è Malchuth, Ruach è Tiphereth, Neschamah è Binah emanantibus; quomodo hæc possint consistere? Circa hæc jam nosti, frater, singulos gradus includi sibi invicem, ita ut momentum eorū finale initius eorum applicetur, unde qualibet (Numeratio) totam Aziluth complectitur; Et quia tres illæ formæ è tribus gradibus Aziluthicis proveniunt, à quibus functionem habent ☿ נפש, ☿ רוח, & ☿ נשמה sub arcano ☿ Nephesh, Ruach & Neschamah; hinc ista ipsa inveniuntur in qualibet Numeratione. Hactenus ille. Sensus autem verborum ejus hic est, quod tres isti gradus sint ex Binah, Tiphereth, & Malchuth, quæ in Chesed sunt: quodque ita Isaac sit ex parte Gebhurah, & Jacob ex parte Tiphereth. Alii tamen aliter, atque sic explicant: Quod sc. Neschamah Abrahami sit ex parte Chesed Binathicæ, & Neschamah Isaac ex parte Gebhura Binathicæ, & Neschamah Jacobi ex parte Tiphereth Binathicæ: deinde Ruach Abrahami Patris nostri f. q. p! ex parte Chesed Tipherethicæ, & Ruach Isaac ex parte Gebhura Tipherethicæ; & Ruach Jacobi ex parte Tiphereth Tipherethicæ:

& tandem, Nephesh ex Chefed Malchuthica, vel Gehhura Malchuthica, vel Tiphereth Malchuthico. Nobis autem alia adhuc superest via: quod nempe qualibet anima consistat è decade; atque sic exponit R. Simeon Joachides f. p. 134. d. hæc sunt: Sunt & alii Domini Arcanorum Legis, Domini Metrorum, qui accipiunt Nefchamas ex parte Malchuth Sanctæ, quæ consistit è decade Sephirothica: unde quicumque illam accipit, illaque dignus evadit, dignus sit decem Numerationes participare, absque separatione, & non Novem. Si enim acciperet Malchuth solam, cæteræ novem ab ipsa separatæ essent; quia autem ibi nulla est separatio, Autor Libri Jezirah dixit: Decem & non novem. Si autem dicere velles, denarium transcendit: exemplum sit in Nomine exposito per נחמא in quo Jod cum illounitum, denarium non transcendit, unde decem sunt, & non undecim. Hucusque ille.

Annotatio super hæc verba ex Pardes

Tract. 1. c. 5. f. 7. d.

Sensus horum verborum hic est: Cum dicit: sunt & alii, id respicit quod dixerat, Esse inter Practicæ vitæ homines quosdam, quorum Nefchamah sit Ancilla, ex parte Briæ; nunc ergo pergit, alios esse, quos dicit Dominos Arcanorum Legis, i.e. qui in Lege divina ejusque mysteriis student: & quia per hos etiam intelligi possunt ii, qui arcanis Decisionum, expositio- num allegoricarum, discursuum historicorum, & statutorum, atque judicialium traditionum, & ceremoniarum secundum sensum literalem tantum invigilant, ideo de his dicit, mercedem illorum duplicatam esse. Est tamen modus his omnibus præstantior, istique nondum digni sunt tali animæ excellentia, nisi pertingant ad mysteria Numerationum, quæ sunt arcanum Divinitatis, atque isti vocantur Domini metrorum, quia quicumque studet Cabbalæ, in Metris seu modis divinis

ver-

versari dicitur, & quæ illuc pertinent. De his dicit, quod accipiant Animam ex parte ipsius Malchuth: non ex parte Metatronis, servi, nec ex parte Ancillæ; Pergitque talem dignum fieri Animâ, consistente è denario. Cum autem dubium esse posset, an non fortè & cæteræ animæ consistant è denario, item an non fieri possit, ut talis anima non consistat è denario, & quomodo una anima ab alia distingui debeat, ista quidem in medio relinquit, id autem asserit, quod Malchuth, i.e. anima, quæ provenit ex parte Malchuth, consistat è denario necessario, propterea quod Numerationes non possint separari sineque connexæ atque adunitæ invicem; ita ut cum Malchuth dicitur, reliquæ numerationes necessario simul implicentur. Quod ita se non habet in Anima proveniente ex parte Metatronis, vel Ancillæ, qui sunt Mundus separatus, postquam descensus factus est ab Aziluth; & ista assertio non verificatur nisi in Aziluth, & non in his. Unde non constat denario ulla anima, nisi quæ è Malchuth est. Cum autem dicimus, Animam è Metatrone vel Ancilla proveniente non consistere è denario, non id intendimus, quod denarius ibi planè non involvatur, prout verba sonant; impossibile enim est ullam operationem è summis derivari, nec tamen complecti totam decadem; tunc enim appareret separatio; Atque hæc est ratio, quare quidam laborent aliquo corporis vitio, qualia sunt mancum esse, & similia, qui sunt defectus ostendentes malignitatem operum eorum, qua rupturam causati sunt in loco sacro & separationem; unde anima eorum non extenditur in illa membra eorum corporea, daturque ruptura, & defectus, & omnia quidem pro ratione loci rupturâ violari, ita nempe derivantur nævi ipsorum; unde nævus, qui ab initio creationis inest, defectum ostendit, causantem metempsychosin. Animam autem vel operationem ejus non comprehendere Decem Numerationes planè impossibile est; & si quis dicit Animam Metatronicam vel Ancillarem, non negat illam esse è super-

nis, quod absit! omnes enim animæ e supernis deducuntur, semperque denario constant, nec separantur: Differentia autem quæ inter animas Malchuthicas & reliquas intercedit, hæc est; quod reliquæ animæ quidem consistant e decade, sed ita tamen, ut decas ipsa in illis non appareat ullatenus, & ratione tantum illic adesse concludatur, quamvis per se quoque illam complectantur: Anima Malchuthica verò, e decade Sephirothica, quæ in Malchuth, emanavit, & Malchuth in ipsa apparer, cum decem suis Numerationibus, & ipsa cum illis est unita. Hæc ibi.

Quoniã igitur omnis anima consistit e denario, fieri potest, ut sicut Homo operibus suis debitis intendere & roborare potest unum aliquod divinorum metrorum ad opus quoddam manu suarum, ut deinceps omnes reliqui modi involvantur negotio istius metri secundum vehementiam influxus ejus: Ita quoque si homo velit intendere aliquam animæ suæ partem ejusque operationes, verbi gratia, si sibi proponat Tiphereth; tum intendat in sese virtutem Tipherethicam; atque inveniet partem Animæ suæ Tipherethicam sic illuminari, ut illa tandem fiat radicalis, & ceteræ partes tantum quasi adjuncta ejus sint. Et hinc intelligi potest, quod de Abrahamo dictum est: de quo in libro Bahir ad versum: Lapis quem respuerunt ædificantes, factus est in caput anguli; talis est expositio: quod scilicet Abraham Pater noster propulerit Malchuth, atque sic & Isaac & Jacob. Si autem Anima eorum emanavit ab illa, quomodo propulerunt eam a se: ita quoque si Anima Abrahami emanavit ex parte Chesed, tum necessariò vehiculum fuit Chesed; quod si ita, quid dicitur de propellendo? Responso autem petitur ex iis quæ diximus, quod nempe homo possit intendere in anima sua partem aliquam quam libuerit, secundum opera sua; Patres ergo noluerunt adhærere, nisi locis sublimibus, intenderuntque in anima sua, Abraham quidem portionem Chesedicam, Isaac portionem Gebhurathicam; & sic omnes

homines, de quo alibi. Atque hac ratione Israëlitæ transmutare potest in Sacerdotem, vel Levitam, secundum roborationem portionis cujusdam quam intendere meretur operibus suis ante transmigrationem suam.

Præterquam autem quod Anima consistat e denario, alio modo eadem quoque consistit e 4. Elementis superioribus, sicut & corpus e 4. elementis consistit. Elementa animæ autem sunt Aquæ spirituales, ex parte Chesed, Ignis spiritualis ex parte Gebhurah, spiritus ex parte Tiphereth, & terra tenuissima ex parte Malchuth. Et sic docuit R. Schimeon Jochaides s. q. p. in Sohar, Sect. ותרנ"ה, his verbis: Dixit R. Simeon, ad id quod dixerat R. Chiskiah, Sanctum i. q. b. s! cum crearet Adamum, de pulvere Sanctuarii inferioris creasse illum, & de pulvere Sanctuarii superioris dedisse illi Animam: & sicut cum crearet illum de pulvere inferiore, adjungebat illi tria genera elementorum mundi, sic etiam cum crearet eum de pulvere superiore, adjunxit illi tria genera Elementorum mundi, atque sic perfecisse Adamum. Hæcenus ille. Cum enim Anima e Denario consistat, decem illi respectus semper quidem in ea sunt; apparitio tamen illorum quatuor magis in ipsa viget, donec respectus isti quatuor magis magisque in illa illustrentur præ reliquis e decade. Eodem modo res se habet in ipsis quoque Numerationibus: quamvis enim quælibet illarum consistat e decade sua, tamen e quatuor quoque, quinque septem, &c. consistit, nempe cum præter denarium in ipsa prævalent septem modi, donec isti illustriores fiant omnibus: Exemplum sit in Tiphereth: quamvis enim iste constet sua Decade, ut reliquæ Sephiroth, nihilominus tamen dicitur constare sex terminis; & sic in reliquis Numerationibus omnibus. Præter generalia verò ista in Anima existentia, in substantia ejus quamplurima specialia alia inveniuntur.

CAPUT II.

*Quonam revertantur post obitum partes
Anima?*

POSTquam capite præcedente explicuimus Emanationem trium partium Formæ humanæ è loco sublimi Binah, & Tiphereth & Malchuth, quæstio oritur, annon, si res ita se habet, sublato homine ex hoc mundo, meritò singulæ istæ partes reverti deberent ad Scaturiginem suam, suæque Elementa spiritalia? Ubi sciendum istud ita non fieri; Enarrat autem R. Simeon Jochaides f. q. p! mansionem Nephesh esse in sepulchro, & mansionem Ruach in horto inferiore; Neschamæ autem mansionem in horto superiore. Ubi quæri potest, quare sic fiat? Verba autem R. Schimeonis in Sohar sunt ista: Traditio. Mille & quingenti odores quotidie ascendunt ex horto Eden, quibus fragrantès redduntur illæ vestes pretiosæ illius mundi, quæ in Coronam præparantur à die Hominis. Dixit R. Jehuda: Quot sunt vestes? Respondit R. Eleasar: Montes mundi in hoc discrepant; Verum tres sunt; una qua vestitur Ruach, qui est in Horto Terræ; & una, qua vestitur Neschamah, in Fasciculo Viventium, inter Purpuram domus Regiæ; una autem est vestis externa, quæ subsistit, & non subsistit, videtur & non videtur; hac vestitur Nephesh, qui vadit & circumvolitat in mundo; in Sabbatho autem, singulisque Neomeniis vadit atque adunitur Ruach in Horto terreno, qui est inter Cortinam pretiosam; ab illo discit atque cognoscit, quicquid cognoscit, circumvolitansque manifestat illud in mundo. Huc usque ille. Inde planum est, quod principalis Nephesh mansio sit in mundo hoc, Ruach autem in Horto Eden inferiore, & Neschamæ superius. Atque sic etiam exponitur in Sect. אררי מרי, p. 126. his verbis: Tres mansiones paravit Sanctus, (benedictus sit ille!) pro Justis. Unam,

qua

qua merentur non tolli ex hoc mundo; & cum in necessitate constituti sunt filii mundi, viventesque in angustiis sunt; hi sedent fundentes preces pro illis, abeuntesque; notificant rem illis qui dormiunt in Chebron; eosque excitant, abeuntque in Hortum Eden terrenum, ubi Ruchim Justorum vestiuntur Coronis lucidis, & Consilium ab illis capiunt, decernuntque quid faciendum, & Sanctus, benedictus sit ille! facit quod isti volunt, placaturque mundo: Et isti Nepheshchin Justorum inveniuntur in hoc mundo, ad protegendum viventes. Atque id vocatur Nephesh; qui non aufertur è mundo, ut animadvertat, & notificet, & protegat generationem; Et istud est, quod mortui sciunt angustias mundi, & pœnam peccatorum; & de hoc scriptum est: Gen. 17. 14. & excidetur Nephesh illa de populis suis.

Mansio secunda est hortus Eden, qui in terra in quo Sanctus i. q. b. f! fabricavit habitacula sublimia atque pretiosa, ad modum hujus & ad modum superioris mundi, & palatia duplicis formæ, quorum non est Numerus, & arbores herbasque, aurasque (in Soh. & fragrantias) quæ quotidie elewantur: Et hoc in loco habitat qui dicitur Ruach illorum Justorum, & mansio istius Ruach hic est. Quilibet autem Ruach vestitur veste pretiosa ad modum hujus mundi, & ad modum illius mundi superni.

Mansio tertia est supremum illud habitaculum Sanctum, quod appellatur *fasciculum viventium* (1. Sam. 25. 29.) ibi enim delectatur gradus ille superior Sanctus, qui Neschamah dicitur, & hic illa hæret, ut afficiatur deliciis summis: de ea scriptum est: (Jesch. 58. 14.) *Tunc delectaberis in Domino, & equitare faciam te super excelsa terra.*

Traditio alia. Quando mundus opus habet misericordia, danturque Justi qui illâ digni sunt; ille Nephesh qui reperitur in mundo ad protegendum illum; hic Nephesh inquam, ascendit, abiensque circumvolitat in mundo, remque

noti-

notificat π Ruach, & Ruach ascendit coronatus, & notificat Nefchamah; Nefchamah autem Sancto i. q. b. f! & tunc Sanctus i. q. b. f! placatur mundo: tunc descendit e summis deorsum Nefchamah; idque notificat π Ruach, & Ruach π Nephefeh. Singulis autem Sabbathis & Neomeniis omnes gradus aduniuntur, simulq; coronantur, donec ita copulati veniant ad adorandum Regem Summum, postea redeunt ad loca sua, atque istud est quod scribitur (Jes. 66, 23.) *Et erit a tempore mensis in mensum suum, & a tempore Sabbathi in Sabbathum suum: veniet omnis caro ad incurvandum se ad faciem meam, dixit Dominus.* Et quando mundus opus habet misericordia, viventes abeunt, idque notum faciunt illis Nephefchis iustorum, flentque super sepulchris eorum isti, qui digni sunt id illis notificare. Quam ob causam? quia disponunt voluntatem suam ut jungatur Nephefeh cum Nephefeh, tunc excitantur Nephefchim iustorum, suntisque alii abeunt, volitantesque ad dormientes in Chebron, illis afflictionem mundi aperiunt; Et omnes ingrediuntur per illam Horti Edenis januam, & π Ruach id significant; atque cum illis Ruchin, qui in horto Eden coronantur, Angeli sublimes abeunt, cunctique rem aperiant Nefchamah; & Nefchamah id proponit Sancto; i. q. b. f! & omnes misericordiam exorant pro viventibus, & Sanctus i. q. b. f! parcat mundo propter ipsos; & propterea dicit Salomo (Eccles. 4, vers. 2.) *Et laudavi ego mortuos, qui jam sunt mortui, supra vivos, qui & ipsi vivi adhuc.* Quæ omnia latius ibi deducuntur; ut & in multis aliis locis Libri Sohar.

Jam igitur, quare non elevantur Nephefeh & Ruach ad radices suas superiores, cum tamen inde emanarint? Ad hæc dicendum: Quod nulla Nefchamah Emanata descendat in mundum inferiorem nisi ut Creationis, Formationis & Fabricationis fiat particeps, quæ notiones non separantur; id volo, non existere Aziluth in mundo nisi dependeat ab illa dicti gra-

gradus: Vestis enim Aziluth est Briah, & vestis Briæ, Jezirah; & Jeziræ vestis Asiah. Unde necessarii Nefchamah Aziluthica vestem aliquam habere debet; quæ est Nefchamah Briathica. Atque hæc magis invenitur: quis enim dignus est Aziluthica? Jam verò qui in se habet Nefchamah Briathicam, appellatur servus Domini: in quo autem fuerit Nefchamah Aziluthica, Filius vocatur. Sic enim rem exponit R. Schimeon Jochaides f. q. p! in Tikkunim, his verbis: Ex parte (throne) Gloriæ creata est; Dixerunt Israëlitæ ad Dominum mundi: sumusne ad eos: num tanquam filii? hæc ibi. Et sic etiam explicatur in Libro Raja Mehimna. Nefchamah Jezirathica & Asiatheica non invenitur penitus; quoniam Ruach est Jezirah ad Nefchamah Briathicam; Nephefeh autem Asiah, ad Ruach formatum. Et sic exponit R. Simeon Jochaides f. q. p! in Tikkunim his verbis: Faciamus hominem: congressi sunt Ophan (Rota, mundus Asiah, ob Sandalphon qui dicitur Ophan) & Angelus (Metatron, seu mundus Jezirah,) & Thronus (seu mundus Briah,) atque dixerunt: Faciamus hominem; nam ex compositione nostra Nefchamah ex throno, & Ruach ex Angelo & Nephefeh ex Ophan (Rota desumetur,) ut fiat ad imaginem nostram, &c. Hæc sufficiunt ad propositum nostrum. Idem ulterius explicatur loco alio in Tikkunim: *Non capies matrem cum filiis* (Deut. 22, 6.) Ova sunt ex parte Rotarum; pulli ex parte Pueri Metatronis, filii ex parte Throni; iste enim est tabernaculum pacis, atque nidus Schechinæ, quæ est Mater superna, residens in throno, in tribus numerationibus superioribus: Columna media complectens sex numerationes, residet in Metatrone; Mater inferior residet in Rota, de qua dicitur: (Ez. 1, 15.) *Et ecce Rota una in terra.* Item: Schechinah ex parte Throni vocatur aquila, & ex parte Pueri (Metatronis) Columba, & ex parte Rotæ, Avicula: Schechinah autem est illa *similitudo hominis* (Ezech. 1, 26.) istorum re-

ſpectu (pergit textus Deut. 22, 7.) *Dimittendo dimittes*; Veni, Vide: Eſt Angelus, qui Præſectus eſt iſtis avibus, Animabus ſcil. quæ vocantur Aves; cui nomen Sandalphon; & quando Iſraëlitæ obſervant iſtud Præceptum, & abiens mater exturbatur; filii autem vociferantur; ille patrocinator avibus; dicens coram Sancto, i. q. b. ſ! ſcriptum eſt, *Et miſericordia eius ſuper omnia opera eius*, (Pſalm. 145, verſ. 9.) quare decreviſti ſuper hanc ave, ut exturbetur è nido? Atque ſic Metatron patrocinator avibus ſuis, quæ ſunt Ruchin; nam quæ ex throno, ſunt Niſchmathin: Ex iſto animali (Meſſatrone Animale Ezechielitico) ſunt Ruchin, ex Rota autem Nephachſchin; ſuntque Briah, Jezirah, Aſiah. Sabbatho autem & die feſto, deſcendit ad illos Neſchamah, Ruchinque & Nephachſchin perviam Aziluth, quæ ſunt Spiritus Sanctitatis; huc uſque ibi. Hic per Thronum intelligitur Briah, & per Metatronem Jezirah, Sandalphon autem eſt Rota, cujus beneficio Sanctus i. q. b. ſ! habitare facit Schechinam (ſeu Maieſtatem) ſuam in mundo, & de illa dictum eſt (Ez. 1, 15.) Et ecce Rota una erat in terra: Iſte eſt veſtitus Schechinæ, quo veſtitur in Aſiah;

Neſchamoth igitur proveniunt ex parte Lucis manifeſtæ, atque veſtitæ, & protenſæ cum ſubſtantia Numerationum in Briah; Ruchoth verò, ſunt ex luce veſtitæ in Jezirah, & Nephachthoth ex Luce veſtitæ Aſia; ſive Rota; Adeoque cum ſimpliciter dicitur, Neſchamam, Ruach & Nepheſch eſſe Binam, Tiphereth, & Malchuth, id innuitur; quod Lux Binæ manifeſtetur in Briah, & Lux Tiphereth in Jezirah, & Lux Malchuth in Aſiah, quæ appellantur Thronus, Metatron & Sandalphon ſive Rota: Unde ſequitur, Neſchamam, quæ eſt Briah, veſtiri ꝛ Ruach, qui eſt Jezirah, iſtum verò, ꝛ Nepheſch qui ex Aſiah; Aſiah autem eſt mundus iſte, ſecundum omnes ſignificationes ejus, prout in Sohar multis in locis dicitur. Per Pur-

puram

puram autem de qua in oratione R. Eleaſaris, intelligitur Briah, veſtis pretioſa Regis, ut dictum alibi. Cum itaque Lumina iſta alibi non fundentur, niſi in lumine eſt modo dictis Notionibus profulgente, inde ſit, ut homine ex hoc mundo ſublato, ſinguli illius gradus omnino elevètur ad radices ſuas, quæ ſunt Briah, Jezirah & Aſiah: Atque ſic Ruach abit in hortum, ibi enim Jezirah in palatiis Sanctis: Nepheſch autem circumvolitat in hoc mundo longè lateque, juxta (naturam &c.) myſterium illius luminis, quod in hoc gradu emicat, quodque eſt Aſiah.

Cum verò tres iſtæ Virtutes ortu habent ex gradu Aziluthico (tum illiſtribui poteſt analogicè, quod ſuprà dictum) de Sabbathis & Neomeniis. Atque hoc iſtud eſt, quod dicitur Toſephoth Neſchamah, (augmentum Neſchamæ,) quod eſt quaſi augmentum aliquod Lucis, ſuperadditum ipſi ex parte Kether. (Coronæ.) Atque iſta eſt (ſcaturigo) Briah ſuperior: Binah enim involvitur Briæ, ſed ſuprà ſe habet Kether (Coronam) & Chochmah (Sapientiam.) Revera autem hoc ipſum nihil eſt aliud quam Aen-Soph (Infinitum) quod huc inſiuit per myſterium Emanationis earum. Exinde derivatur additamentum Neſchamæ: & quoniam duæ illæ (Numerationes ſupremæ) non involvuntur Briæ, ſicut dictum, hinc R. Schimeon Joſchades, ſ. q. p. quibusdam locis tradit, additamentum Neſchamæ provenire ex Kether (Corona.) Quando igitur Neſchamah eſt Aziluthica, tum ſanè illa elevatur ad radices ſupremas juxta myſterium & naturam Aziluth. Propterea ratione dierum perfectiorum dicitur (Exod. 20, 9.) *Sex diebus operaberis*. Ubi invenitur connotatio ſervitutis: quoniam homo tantum ſervus eſt, cum Neſchamah ejus eſt ſolummodo ex Briah; id quod nec in perfectioribus aliter ſe habet. Aliquando igitur eo uſque exaltantur Nepheſch, & Ruach, & Neſchamah coadunita invicem, ut ſubvehantur ad radices (ſummas) cum ſcil. radii ſunt promicantes è Luce ſuperna. Quando igitur uniuntur mundi, ſurculi quoque radicibus inferuntur, ſicuti colligantur

& coaduniuntur in palatiis, atque adeo eleuantur ad Radicem suam excellissimam; idque per mysterium precationis, prout alibi docetur. Ita se res habet circa Nephefeh, Ruach & Nefchamah, atque sic quoq; hæc proponuntur in Sohar, Section. Thruma, his verbis fol. 64. col. 1. Nephefeh, cui paratur quies, cum ambiens huc illuc oberrat, occurrit illi (Animarum collocandarum Præfecto, cui nomen) Jedumiam ejusque Satellitibus, qui susceptam per omnes Paradisi portas introducunt, monstrantes eidem Gloriam Justorum & Gloriam Spiritus ejus (c. quo antea vixerat) Illa verò eidem adhæret suavissima quies intra illum vestitum ejus: Atque tum edocetur negotia mundi hujus. Et cum Spiritus ille ascendit, ut coronetur intra Nefchamah excelsam superiùs, iste Nephefeh c. ipso adunitus ab eodem illuminatur sicut Luna, cum lumen accipit à Sole: Spiritus autem copulatur cum illa Nefchamah, quæ coronatur intra ultimum terminum Machschaha (Cogitationis) quod est mysterium Nephefeh supernæ: Illa Nephefeh autem unitur cū Spiritu sic exaltato, qui cum sublimi illa Nefchamah unitur: Hæc autem Nefchamah copulatur cum Infinito: Atq; tum quietem habet super omnia, & unionem omnium, superiorum & inferiorum: Atque hæc est quies illa Nephefeh inferioris, unde scriptum est (1. Sam. 25, 29.) *Et erit Nephefeh Domini mei colligata in fasciculo vitarum cum Domino Deo tuo.* Hæc ibi. Ex his lumen habent, quæ dicta sunt de unionem & insertionem furculorum, deque elevatione eorum ad Scaturiginem suam, ut dictum. Asiah enim unitur cum Jezirah, & Jezirah cum Briah, Briah cum Aziluth, & Aziluth cum puncto supremo.

CAPUT III.

Dari homines, in quibus est Nephefeh sine Ruach, multò magis sine Nefchamah; darique altos, in quibus & Ruach sit, aliosque iterum, in quibus & Nefchamah. Item qua sit ratio duorum Angelorum comitantium hominem, & unde influentiam habeant & emanent, atq; adeo natura signi mali & signi boni.

Quamquam Cap. præcedente asseruimus, non dari Nefchamah Briathicam nisi vestitam Ruach Jezirathico; nec dari Spiritum Jezirathicum nisi vestitum Nephefeh Asiathica; non tamen ita se res habet vice versa: Inveniri enim potest Nephefeh Asiathica sine Spiritu Jezirathico, atq; sic Spiritus talis sine Nefchamah Briathica: quoniam nō omnes digni sunt Spiritu, sicut nec omnes digni sunt Nefchamah. In quantum enim homo appropinquat Conditori suo, in tantum affunditur ipsi de Spiritu; & prout magis dignum se præbet, sic Nefchamah quoque ipsi affluit; & si ad ultimam ^{usque} perducat cultum suum, derivatur in illum Nefchamah Aziluthica, ita ut appellari queat Filius familias Sancti illius q. b. f. Veruntamen Gradus isti non conferuntur ipsi, nisi statutis temporibus pro mensura puritatis ejus. Et sic exponunt rem in Sohar Sect. Vajikra, his verbis: fol. 42. col. 2. Homo sanctificet seipsum inferiùs & sanctificabunt eum desuper; & cum sanctificatur homo sanctificatur Domini sui, superinduunt ipsum Nefchamah sancta, quæ est hæreditas Sancti i. q. b. f. & congregationis Israëlis & tunc hæres fit omnium: Et tales vocantur filii Sancti, i. q. b. f. sicut dicitur (Deut. 14, 1.) *Vos estis Filii Domino Deo vestro.* Atque id sic esse determinatè statuerunt. Hactenus ibi. Istud autem dicitur de Nefchamah Aziluthica: & propterea loquitur de hæreditate Sancti i. q. b. f. & congregationis Israëlis: Illa enim prodit ex unionem Tiphereth & Malchuth Aziluthico-

thicorum; Exinde enim appellantur filii; ut dictum supra Cap. præced. Unde Sohar quoque jungit hæc: Et illi vocantur filii, &c. Occurrit tamen & alia insuper explicatio R. Schimeonis Jocheidæ f. q. p. Sect. eadem his verbis: Datur quidam qui dignus Neschamah, & datur quidam, qui dignus est exuscitatione Spiritus, & alius datur, qui non dignus est nisi Nephefch. Hæc ibi. Similis explicatio occurrit in Sect. Achare moth his verbis: fol. 32. col. 2. Dixit R. Jos. Omnibus hominibus est Nephefch & datur Nephefch infimo Nephefch superior: si dignum se præbet homo in ista Nephefch, Coronam quamdam ipsi affundendo applicant, quæ vocatur Ruach, juxta illud (Jes. 32, 15.) *Donec effundatur super nos Spiritus de excelso*: Tunc excitatur homo exuscitatione alia sublimi ad contemplandum statuta Regis Sancti. Si dignum se præbet homo in statu illius Ruach, tum coronant eum cinctura coronæ Sanctæ supremæ, quæ omnia complectitur, & Neschamah dicitur. Nimirum juxta illud (Job. 4, 9.) *A Neschamah Dei, &c.* Hæc ibi. Hic notandum, quod R. Josef in ista Oratione adhuc aliam explicationem memorabilem adjungat, dari nempe, qui nequidem ipso Nephefch digni fiant. Cum autem clarissimum & notorium sit, hominem si ipsi non sit Nephefch, non posse vivere; præterea duplicis Nephefch mentionem facit. Alia enim est Nephefch vitalis & naturalis, quæ est vehiculum Nephefch Divinæ, prout dicitur. Poterit igitur vivus esse homo, quamvis in ipsum non emanet Nephefch; quoniam vita ipsi suppetet ex Nephefch vitali: Cum igitur tunc dignum se præbet, tunc affluit ipsi Nephefch Divina; & si ulterius dignum se exhibeat, Spiritum quoque ipsi affundunt: & deinceps ulterius inveniatur dignus, affluentiam Neschamæ ipsi conciliant, ut supra expositum. Ulterius dilucidatur hæc natura in Sohar Sect. Vajigafsch his verbis fol. 13. col. 4. Tres gradus comprehenduntur in hominibus, qui dignos se præbent in cultu Domini sui. Primò enim in tali est Nephefch, quæ est præparatio

paratio sancta, ut homo rectè conformetur per illam. Si homo eo pervenit, ut purificetur per hanc; tum congruus fit, ut coronetur Spiritu, qui est gradus Sanctus, mansionem habens super Nephefch ad excitandum hominem. Qui dignum se præbet, ut elevetur per Nephefch & Ruach, ingressusque ulterius præparatur ad ministerium Domini sui ritè peragendum; super illo residet Neschamah gradus superior sanctus omnibus prædominans. Qui coronatur gradu sublimi hoc sancto, perfectus est in omnibus, & ex omni parte, ut dignus sit mundo futuro. Et hæc est dilectio Sancti. q. b. f. juxta illud (Pr. 8, 21.) *Ut hæreditatem tribuam diligentibus me Jeshb*, (est) &c. Quinam sunt ibi diligentes? Illi in quibus Neschamah sancta est. Hæc ibi. Et hinc sententia nostra pulcherrimè dilucidatur. Ulterius quoque in Sohar narratur, quod R. Schimeon Jocheidæ f. q. p. convivium paraverit in honorem R. Eleasar filii sui, cum eidem tribueretur Neschamah. Nec minus hæc materia in Tikkunim exponitur his verbis: Veni, vide. Quam primum homo nascitur, Nephefch illi tradunt de parte brutali: quoad fortem puritatis verò ex illis, quæ vocantur vitæ sanctitatis: si magis se præstat dignum, Spiritum illi præbent animalium Sanctorum. Majori præstantia prædito, ob partem ex animantibus istis acceptam, dant Neschamah de loco throni. Et tria hæc sunt serva & servus, & ancilla filix Regis. Si ulterius mundatur, conciliant illi Nephefch è via Aziluthica ex parte filix unicæ, & tum illa vocatur filia Regis. Plura merenti Spiritum tribuunt è via Aziluthica de parte columnæ mediæ, & iste vocatur filius Sancti i. q. b. f. sicut scriptum est (Deut. 14, 1.) *Vos estis filii Domino Deo vestro*. Majora merito tribuunt Neschamah de parte patris & matris, &c. Hucusque ibi, & hæc sufficiunt proposito nostro.

Ex hinc patet pro mensura studii hominis in hoc mundo, derivari super eum Neschamah ejus, Ruach quæ & Nephefch ejus;

ejus; omnia scil. pro mensura cultus ejus. Quomodo autem in his deficiat homo, ut hoc in corpore ista non accipiat, juvante Deo, explicabitur alibi.

Dantur autem casus, ut Neschamah affundatur illo tempore, cum homo præceptum aliquod adimplet, aut in aliqua parte studii legis ardentem versatur; tunc Providentia ipsi Neschamah tribuit, ejusque affluentia ipsi tribuitur, prout ipse fuerit constitutus circa aspirationem ad statum perfectionis.

Præter tres illas partes adhuc aliæ dantur, qui sunt Angeli illi comitantes hominem in custodiam ejus. De illis enim dicitur Psalm. 91, 11. *Quoniam Angelis suis mandabit de te, &c.* Atque sic sentit R. Schimeon Jochaides in Libro Sohar: ubi in partes scinduntur R. Schimeon & R. Pinchas super numero eorum, R. Schimeone duos esse, & R. Pinchaso 3. esse assensibus (qui indigerentur verbis illis) Quoniam Angelis suis mandabit de te, &c. De illis enim dicitur, Job. 33, 23. *Si fuerit pro eo Angelus;* Ecce unus: *Advocatus;* Ecce duo: *Unus ex mille;* Ecce tres. Et alio loco tradit, illos esse separatos ab homine, ipso peccante. Et de illis dicitur, Ies. 57, 18. *Et reddidi consolationes ei & lugentibus ejus: Qui sunt Angeli isti lugentes super eo, & separantes sese ab eo, secundum opera ejus mala.* Ratio autem est, quia modo occultantur ipso operante, modo manifestantur circa opera ejus: Ex hac ratione, quoniam emanarunt cum emanatione Neschamah ejus. Quando enim Neschamah emanat ex copula Sancti i. q. b. f. & Schechinæ ejus, Angeli isti emanant cum ea. Atque sic tradit R. Schimeon Jochaides his verbis: Gen. 1, 19. *Producant aqua reptile animæ viventis:* Hoc est sædus stabile sanctum flumen promanans & prodiens, & a quæ ejus multiplicantur, & ut ita dicam, vermicultant vermiculationem & multiplicem progenerationem Neschamarum pro illa vita: Ex illis Neschamis autem, quæ in hanc vitam ingrediuntur, prodeunt multi furculi, & immensas copię oberrant per totum mundum: Et quatenus Neschamah

exit

exit in hunc mundum, ista avis, quæ volitat & egreditur cum illa Neschamah ex ista arbore: simul cum ipsa exit. Quot egrediuntur cum singulis Neschamis? Duo: Unus à dextris, & alter à sinistris. Si dignum se præbet, isti custodiunt eum; sicut scriptum est, Psalm. 91, 11. *Quoniam Angelis suis mandabit de te: sin minus, accusant ipsum.* Dixit R. Pinchas, tres esse constitutos curatores super hominem; quia scriptum est. Job. 33, vers. 23. *Si fuerit pro eo Angelus Advocatus, &c.* Ibi profertur R. Schimeonem assensisse R. Pinchaso. Nec dici potest, Angelos istos aliud quid esse, quam id quod Rabbini nostri b. m. appellarunt figmentum bonum & figmentum malum, quoniam in Libro Sohar expressè traditur, eos ipsos quod eadem hæc figmenta esse. Hæc autem sunt verba libri modo dicti: R. Jehuda exorsus est: *Quoniam Angelis suis mandabit de te, &c.* Hujus textus explicatio determinatè statuta est. Eadem enim hora, qua homo venit in mundum, statim ipsi applicatur figmentum malum, ut accuset hominem istum perpetuo sicut dicitur: Genes. 4, 7. *Ad ostium peccatum cubat.* Quid hoc est, peccatum cubans? Hoc est figmentum malum. Et David quoque peccati nomine id appellat, quoniam incitat hominem ad peccandum coram Domino suo. Scriptum est enim Psalm. 51, 5. *Et peccatum meum coram me est semper:* Nam figmentum hoc malum non recedit ab homine à die nativitate ejus perpetuo. Et figmentum bonum accedit ad hominem ab illa die; qua incipit mundari. Quando autem incipit mundari, prout decet? Cum est filius 13. annorum: Tunc associatur homo utrique, ita ut alteram à sinistris, & alterum à dextris ipsi adsint. Et hi sunt duo illi Angeli, revera ipsi præfecti, semperque cum ipso inveniuntur. Si itaque homo incipit purgari, figmentum illud malum subigitur ab eo, & dextra prædominatur sinistræ, & ambo sociantur ad custodiendum hominem in omni via, qua ambulat, sicut dicitur, Psalm. 91, 11. *Quoniam Angelis suis mandabit de te.* Hactenus verba ejus. Exinde

Q

spa-

manifesto apparet, quod duo illi Angeli, de quibus supra erat questio, sint figmentum bonum, & figmentum malum. Eadem quoque Sectio. sicut R. Abba: Illo tempore, quo homo ambulat in semitis Legis, omnesque viae ejus decenter dispositae sunt, multi advocati pro ipso exurgunt, ut mentio ejus fiat in meliorem partem. Exorsus dixit Job. 33, 23, 24. *Si fuerit pro eo Angelus Patronus, &c.* Et misertus fuerit ejus, & dixerit: Redime eum, &c. Veni, vide. Hoc in textu invenies declarationem rei. Dicitur: Si fuerit pro eo Angelus. Si plura non scriberentur, bene foret: dicitur autem Angelus Patronus. Quis est iste? Hic est Angelus ille praefectus homini ex parte dextra, de quo intelligendus locus, Ps. 91, 7. *Et myrtus à dextra tua.* Sed quod additur, Job. 33, 23. *Unus è mille.* Illud est figmentum malum. Ille enim est unus è mille illis, qui sunt ex parte sinistra. Psal. 91, 7. Quare remotio decernitur superius, sumtaque venia ascendunt. Quare si homo ambulat in via veritatis, & illud figmentum malum agit cum ipso, sicut scriptum est: Prov. 12, 9. *Melior est, qui floccipendit se & servum eius.* Tunc illud ascendit fitque Patronus ejus, & dicit coram Sancto i. q. b. f. de meritis hominis huius. Tunc S. i. q. b. f. dicit: Job. 33, 24. *Redime eum, ne descendat in corruptionem, &c.* Hæc inde pro re praesente exscribere volui. Atque hinc manifestum est, per duos illos Angelos intelligi figmentum malum, & figmentum bonum. Et sicut dictum est supra, Figmentum malum pariter cum Nefchamah emanat, sicut figmentum bonum cum eadem profuit: Figmentum enim malum provenit ex parte Gebhura, estque Angelus Sanctus, & vehiculum ejus tantum impurum est, ipseque vestitus est facultate immunditiei. Atque sic multi Angeli Sancti se habent, qui praefecti sunt potentis alienorum, quæ sunt vehiculum eorum. Ista facultas dilatatur quatuor corticibus immundis, qui sunt Aven, Mafchith, Aph & Chamma (iniquitas, exitium, ira & fervor). Ipsum autem procedit ad sinistram hominis & inequitat. 4. illis. Sic etiam

etiam figmentum insidet vehiculo sancto, quod est facultas Michaelis, Gabrielis, Urielis, & Raphaelis; ipsumque quatuor istis insidet ad dextrum hominis latus. Homo autem inclinat se ipsum in alterutrum latus estque in manu ejus facultas, ut praeponderare faciat lancem peccati præ latere justitiae, & vice versa; prout hæc diducta in Lib. Raja Mehimna.

CAPUT IV.

De Imagine & quomodo à Radicibus suis & Scaturigine sua prodeat.

Hic tractandum de natura imaginis, de qua in Sohar multis in locis. Est autem imago hæc res aliqua quarta, quæ nec est Nephesch, nec Ruach, nec Nefchamah; sed magis manifesta illis; prout inveniuntur quidam pii, qui assequuntur similitudinem hoc in mundo. Quomodo autem se habeat & quaratione formetur, exponitur in Sectione Amor fol. 44. col. 3. his verbis: In Libro Salomonis Regis invenitur: Cum copula maritalis exercetur inferiis, Sanctus i. q. b. f. demittit figuram quandam forma hominis configuratam, & ad modum imaginis exsculptam, quæ assiluit penes illum congressum: Et silencia datur oculo, ut videat, vider homo super caput suum imaginem quandam configuratam ad modum personæ humanæ; & in illa imagine procreatur. Et antequam imago illa accedat, quam demisit Dominus ejus super caput ejus, ibique invenitur, non procreatur homo. Atque illud est, quod dicitur: Gen. 1, 27. *Et creavit Deus hominem in imagine sua.* Imago illa paratur ipsi, antequam exeat in mundum, cumque prodit, sub illa imagine adolescit, & in illa imagine ambulat. Id ipsum est quod dicitur: Psal. 39, 7. *Verumtamen in imagine ambulavit vir.* Et hæc imago desuper advenit: Quando enim Spiritus illi prodeunt è locis suis, singuli exornantur coram Rege Sancto ornatu pretioso, nempe Personam hominis res-

præsentantes, prout illa in hoc mundo visitur: & ex illa figura, ornatuque hoc pretioso prodit hæc imago. Estque tertium quid à Spiritu, illoque prior in hunc mundum venit, tempore nimirum concubitus: nec ullus datur homo in mundo, in quo non inveniatur hæc Zelem seu Imago. Israelitis autem, quoniam Sancti sunt, hæc imago Sancta est, illisque è loco Sancto advenit; cum aliis, qui cultum habent alienum, imago hæc descendat è speciebus illis malignis, atque latere impuritatis. Unde non licet homini miscere imaginem suam, cum imagine hominis gentilis, quoniam illa sancta, hæc verò impura est. Hæc ibi. In quibus verbis observandum est, quod dicitur, imaginem tertium quid esse à Ruach puro atque sancto: Habee enim locum secundum à Nephefeh & quartum à Neschamah. Cumque porro dicit de tempore, quo Spiritus illi prodeunt è locis suis, &c. omnino loquitur de modo, quo producatur existentia ejus: Sicut enim se habet constitutio animæ, sicuti cum aurifex formaturus est fusile quoddam pro arbitrio suo, fusurusque argentum in hunc finem: tum sanè antequam figuram debitam operi suo conciliet, necesse est, ut prius locum aliquem effigiet, in quo efformetur figura illa, & postmodum concresecet in aëre figura illa, argento in hunc finem destinato impressa. Animæ tamen spirituales sunt, seu quoad partem Ruach, seu quoad partes Nephefeh atque Neschamah. Postquam igitur beneficio concubitus directionem suam adepta est influentia partibus istis debita, tum notio quædam quarta huc requiritur, juxta quam istæ concresecant in figuram hominis, quæ configuratur in aëre Horti. Typus autem atque modulus ille aëreus, in quo effigurantur figuræ istarum partium in formam hominis, vocatur Zelem; quæ vox derivatur à significatione effigierum typorumque atque modulorum, quibus artifices utuntur: Atque ad hunc modum se habet modulus iste, in quo effigurantur formæ partium supra dictarum. Unde non immerito tertium quid à Ruach, & quartum à Neschamah, atque

quæ secundum à Nephefeh dicitur. Nephefeh enim configuratur in modulo imaginis & Spiritus in medio Nephefeh, Neschamah autem in medio Spiritus, & hæc est illa forma, de qua loquitur Sohar loc. supra dicto, quod nempe Spiritus exornetur coram Rege Sancto, personati sub forma hominum, quodque ex ista forma atque ex ornatu hoc pretioso prodeat ista imago. Per naturam moduli enim partes supra dictæ consistunt; & modulus eorum est imago hæc. Quare quamprimum homo rem habet cum uxore sua, propere adest imago ista, ut illius beneficio effigietur infans tanquam in modulo pro forma personæ illius necessario, ut dictum supra.

Atque hæc est natura istius Zelem, quæ dicitur Zel, seu umbra, quoniam quasi umbram constituit super capite hominis, ut dictum, atque huc illuc versatur. Veruntamen sicuti conformationem antecedit, sic quoque abscedit ante mortem die trigesima; prout tradit Sohar Sect. Vajechi fol. 117. c. 1. his verbis: Dixit R. Jose: Cum appropinquant dies hominis illius, per 30. dies præconium id divulgant de ipso in mundo, imò & aviculæ cæli id de ipso divulgant; sique fuerit iustus, per 30. dies quoque præconium de ipso habetur in Paradiso. Sicque traditum est: Toto hoc spatio 30. dierum durante anima ejus egreditur ex eo per singulas noctes, elevataque contemplatur locum suum in mundo altero, inscio tamen homine illo, nec considerante hoc, cum non habeat dominium in animam suam totis illis 30. diebus, sicut antea: secundum id quod scriptum est: Eccles. 8, 8. *Non imperat homo in Spiritum, ad prohibendum Spiritum, nec est potestas in die mortis, nec dimissio in prælio.* Dicebat R. Jehuda: Ex quo incipiunt 30. illi dies, imago hominis obtenebratur, & forma, in qua apparuerat in terra, diminuitur. Hæc ibi. quæ tamen latius ibidem deducuntur. Similia autem occurrunt alio quodam in loco ejusdem Seditionis fol. 120. col. 3. his verbis: R. Chiskia exorsus est; Genes. 15, 12. *Et factum est Sole occumbente & sopor secidit super Abrah-*

ham, & ecce terror tenebrosus magnus cadens supra eum. Veni, vide. Hæc dies dies est iudicii gravioris, quod advocat hominem ex hoc mundo. Sic enim traditum est: Illa dies, qua exit homo ex hoc mundo, dies est iudicii magni, quâ obscuratur Sol & Luna, sicut scriptum est Eccl. 12, 2. *Antequam obtenebrescat sol & lux, & luna & stella, &c.* Hæc est Neschamah Sancta, quæ amove-
tur ab homine 30. diebus, antequam exeat de mundo: illaque die apparet, quod imago auferatur ab eo, nec conspici possit ab eo. Quare autem hæc auferatur ab eo? Quoniam ablata est Anima sancta: Hinc & ista discedit ab eo, nec apparet. Nec dicendum: homine moriente, & debilitato animam illam ab eo discedere: siquidem dum adhuc persistit in vita sua in quo robore suo, Neschamah ab eo tollitur, nec illuminat spiritum, nec spiritus illuminat Nephesh: tunc imago ab eo auferatur, nec affulget ipsi. Ex illa die undique præconium de ipso divulgatur, vulgantibus & cæli aviculis: quoniam Neschamah ablata est & spiritus non illuminat Nephesh; atque tunc Nephesh debilitatur & consumitur, & omne desiderium corporis tollitur ab eo atque recedit. Hæc ibi. Ex quo pariter apparet, discessum hunc imaginis cum reliquis partibus contingere 30. diebus ante obitum. Alio tamen in loco Sohar sic non loquitur, sed id fieri nocte festi Hoschanæ asserit: ubi verba ejus sunt hæc: fol. 198. c. 3. 4. Veni, observa. Illa die qua iudicium exsuscitatur in mundo, cum scilicet Sanctus i. q. b. f. sedet super throno iudicii ut iudicet mundum, peccat hominem excitare in se conversionem, convertique à peccatis suis. Illa enim die parantur Scripturæ, omnesque inveniuntur in scriniis celestibus, quæcunque scriptæ sunt. Si dignum se præbet homo, ita ut convertatur coram Domino suo, Schedules decretorum de illo conscriptæ lacerantur: & Sanctus i. q. b. f. parat homini illi diem expiationis, diem conversionis: si convertitur à peccatis suis, bene habet: sin minus, tum jubet Rex obsignari decretorum Schedules. Væ isti! Tum enim & con-

versio

versio tolli ab isto petit. Si tamen dignum se præstat conversione perfecta prout decet, bene habet: sin minus, negotium suspenditur, ulque ad ultimam diem festi, quæ est octava festi: sique perfectum se exhibet conversione coram Domino suo, decretorum Schedules lacerantur, nec remoram faciunt. Sin talem se non præbet; Schedules illæ de domo Regis ablatæ, in manus Prætoris (coelestis) traduntur: quibus ita traditis profecto actum est de eo, nec revertuntur decreta in domum Regiam. Tunc imagines auferuntur ab eo, nec amplius cum eo inveniuntur. Quo facto profecto ultima voluntas Regis de eo executioni mandatur, ut gustet herbam mortis. Atque illa nocte festi ultima Prætores sese parant & decreta tollunt: quibus ablatis imagines auferuntur, ita ut non amplius repantur. Si autem inveniuntur, indicium est vel mutatam super eo esse sententiam, vel morbis malignis hunc plectendum minuendamque sententiam. Idque sic se habere constitutione sancitum est. Et hæc dicta sunt. Hucusque ibi. Ex his apparet, ablationem imaginis fieri nocte Hoschanica. Videtur autem dicendum esse, ablationem illam omnino fieri nocte ista obsignationis, sicut ultimo hoc loco traditur, & præterea alibi. Amotio autem hæc alium in finem non fit, nisi ut debito tempore remonstraretur homini, quid geratur tempore obsignationis: Postmodum enim revertitur umbra super caput ejus donec adveniant 30. dies mortem ejus antecedentes, atque tunc sic amovetur, ut non redeat amplius. Traditur quoque in Sohar, ex umbra hac fieri imaginem quandam, ambasque coaduniri. Verba autem ejus hæc sunt, Sectione Amor fol. 198. col. 3. Veni, observa. In hac imagine sancta ambulat, homo & adolescit, & inde fit persona formæ excelsæ, imago alia quæ coadunantur invicem, ita ut una suscipiatur iterum. Quamdiu inveniuntur, homo ille corpusque ejus in statu debito conservantur, Spiritu ipsum inhabitante: cum autem appropinquant dies, auferuntur, altera ascendente ad-

alte-

alteram, ita ut ipse incustoditus relinquatur. Tunc evenit, quod scriptum est: Cant. 2, 17. *Donec aspiret dies & fugiant umbræ*: ubi umbræ duæ intelliguntur, &c. Exhinc intelligitur, quod detur imago imaginis.

Unde apparet, in homine hoc in mundo quoad formam ejus inveniri septem virtutes; quarum tres sunt Nephesh, Ruach, Neshamah; duæ, figmentum malum, & figmentum bonum, quæ sub nomine Angelorum supra descripsimus, quorum numerus, juxta mentem R. Pinchas ad ternarium ascendit: quibus accedunt tandem duæ imagines, ita ut septem in universum vel octo sint juxta Pinchasum: Quamvis forte R. Pinchas & R. Schimeon non admodum discrepent: Non tantum propterea quod R. Schimeon hic dicat, recte dictum, quodque R. Schimeon duas esse asserens benevolè refutet adversarium; sed quod duo fortè sint & tres, eò quod Angelus sinister, qui est figmentum malum, duas per vices agat partes, accusatoris nim. & quandoque advocati, ut adeò duæ in ipso occurrant virtutes, duorumque loco unus ille haberi possit: Ut rectè adeò dixerit R. Schimeon Jochaides, & R. Pinchas, ille duos, hic 3. esse asserens; quæ tamen in unum recidunt. Cumque hætenus de forma hominis tam in genere, quam in specie locuti simus, nunc exponendum nobis erit, quid emolumenti habeat, quod in mundo hoc imo degat, cum habitaculum ejus tam sublime sit.

CAPUT V.

Cui bono Anima, in hunc mundum descendat.

EXposituro mihi, quid emolumenti habeat Anima hoc in mundo, præmittendum est, hæc esse de Anima fundamenta, quod ascendere debeat à mundo Operum ad mundum mercedis. Antequam enim descendat Anima, multa sanè defunt ipsi, quamvis in loco elevato fatis, inque sublimitatibus mun-

di

di degat. Res autem ita se habet. Nulla est animæ existentia ante generationem superiorem: Post istam generationem autem nuda nihilominus est, nec vestitur nisi postquam descenderit in hortum Eden inferiorem, ubi vestis ipsi datur pura ex aere Horti Eden: Atque sic gradus singuli elevandi aliquando tunc descendunt atque vestiuntur. Postquam autem hoc in mundo operam dat operibus Legis, tum digna sit veste pulchra, quæ vocatur tunica Magistrorum; estque vestimentum legis præceptorumque, quibus operam dat in hoc mundo. Hæc igitur in veste ascendere meretur, ut videat faciem Domini Exercituum, Regemque & Patrem suum. Antequam enim hunc in mundum veniat, nuda est, & ex hoc mundo egressa progredi ad Regem nequit, nisi vestita vestibus Legis & præceptorum. Vestis enim aerea Paradisi simplex admodum est & alba tantum, omni decore vacua: Debebat autem esse byssina & purpurina, quæ sunt vestes decoris, nimir. spirituales, & præceptis constantes, quæ sunt tenuia & spiritualia, ita ut in illis admoveri posset altari per Sacerdotem magnum.

De vestibus autem istis videri potest R. Schimeon Jochaides, lq. p. in Lib. Sohar Sect. Vajakhel, ubi sic ait: Ista duo vehicula intrant in palatium occultum horti, quod vocatur aloës, & ibi sunt reconditæ 1. 2. species aromatum, de quibus scriptum est: Cant. 4, 13. *Nardus & crocus, calamus odoratus & cinnamonum, &c.* Suntque 1. 2. species aromatum inferiorum. Et ibi sunt omnes illæ vestes animarum, quæ dignæ sunt iisdem vestiri singulæ pro meritis suis. In illa veste delineata sunt omnia illa opera bona, quæ hoc in mundo fecit: Inque ea hæc extat inscriptio: Hæc est vestis N.N. Hanc igitur vestem accipiunt, & illa anima justorum eadem vestitur ad similitudinem formæ hujus mundi, &c. Beatus ille, qui dignus est his vestibus, quibus vestiuntur justi in horto Eden; Illæ constant ex operibus bonis peractis ab homine hoc in mundo, juxta præcepta Legis. Et in illis persistit anima in horto Eden. Cum

R

autem

autem anima ascendit ad illam superiorem firmamenti portam, parata ipsi sunt vestimenta alia pretiosa atque sublimia, quæ constant è Beneplacito & destinato animi proposito erga legem atque è precibus: Cum igitur ascendit ille, qui coronandus est, ista corona coronatur; aliqua autem pars ipsi residua manet, ex qua fiunt vestimenta lucida, quibus investitur anima, ut ascendat sursum. Et quamquam diximus, istas vestes, derivari ab operibus; non tamen derivantur nisi à via bonæ voluntatis (in ipso textu Sohar legitur: Non nisi à bona intentione Spiritus) &c. Luminare tamen Sanctum ait, vestes inferiores in horto terreno derivari ab operibus; superiores dependere à Spiritu, & à bona voluntate & intentione cordis. Quæ ut rectius intelligantur, sciendum, essentiam Neschamæ, Nephesh & Ruach, dum adhuc insunt radici suæ, antequam emanent, non esse terminatam existentia quadam definita; sed existentia ipsorum dicitur respectu extensionis & influxus eorum in sceminam, illa se habet ad instar lucis, aquæ, cæli: Id volo, quod ibi planè nullam habeant existentiam, sicut se habet semen, quod subsistit per tenuem quandam virtutem extensam in illud è cerebro, ubi nulla est seminis substantia nisi ad instar lucis, potentia nimirum congrua, è qua fieri possit semen: donec defluat in locum excoctionis: Per descensum suum autem efformatur in sanguinem, & in loco excoctionis demum maturatur & convertitur in semen, cumque devenit in uterum, ex ipso fit forma illa. Et ita se habet Neschamah; Quæ in Binah est ad instar lucis: qualiter etiam se habet influentia congrua pro Ruach in *אֵל*, & influentia congrua pro Nephesh in Malchuth. Nam per unionem demum influentia hæc redigitur in formam Neschamæ, & Ruach & Nephesh: Et per copulam sanctam atque puram è natura hac informi fit essentia formata.

His præmissis non difficile erit intelligere, quid commodi habeat Neschamah, si actu effluat è radice suâ; quoniam hæc

hac ratione adipiscitur formam. Anima enim sunt progenies Dei, & pater & mater earum sunt *אֵל* & Malchuth. Id saltem ulterius quæritur: Postquam jam emanarunt de radicibus suis in hortum superiorem, quò primum prodeuntes naturam animæ fortiuntur; quare deinceps de horto deliciarum descendunt in turpem hunc mundum: cum longè foret melius, si ibi manerent. Hic enim subjecti sunt periculo deperdendi omne præmium; & quicquid à Deo boni illis tribui potest, in eo consistit, ut rursus eleventur in locum illum, unde exiisse sunt, unde sanè nullum animæ emolumentum, cum idem jam habuerint ante descensum suum; jam verò appropinquantes materiæ huic turbidæ omnino corruptionem aliquam patiuntur: Non est enim iustus in terra, qui faciat bonum & non peccet? Ad hæc responderi potest ex prædictis. Cum enim superius esset ante descensum in mundum hunc Asiah, nuda sedebat sine ulla veste, non visura Regem patrem suum ante descensum in hunc mundum: Tunc autem digna fit *tunica clavata* Gen. 37, 3. 2. Sam. 13, 18. quod est indusum Magistrorum. Sic enim vestiuntur filiæ Regis palliis, ut accedere queant ante faciem Regis. Præter istam duplici ulterius vestium specie opus habet, una nimirum pro Paradiso inferiore, & alia pro Paradiso superiore; idque propter duas ejus naturas, Ruach nempe & Neschamah: Ista enim tenuior, est in Paradiso superiore, & in Paradiso inferiore est Ruach, ut supra memoratum.

Deinde alibi jam diximus de spiritualitate literarum earumque ascensu, & unionem cum radice sua: Unde precum tempore, cum quis orat sine attentione mentis, oratio illa opus est adhibitione mentis carens; unde cum ascendere vult ultra hortum Eden, non potest, eo quod opus ibi deficiat. Abhinc autem & ulterius exuendum est corpus & materialitas, quod est opus, scandendumq; ad naturam spirituales, qualis est cogitatio & adhibitio mentis: Intentio enim est anima operis. Un-

de oratio illa ē Paradiso superiorem eicitur, nec locum invenit ascendendum. Datur tamen etiam oratio, quæ ex parte ascendit in Paradisum; non tamen meretur progredi ad gradus intimiores. Sunt etiam qui dicunt tractando de Anima, ascensum fieri pro ratione operis, ita, ut si opera sint spiritualia & subtilia, ipsa deinde pro ratione vestis suæ magis magisque elevetur (cum gradus superiores etiam sint subtiles atque tenues) ascendatque de gradu in gradum, quousque admittit natura vestimenti ejus, non admissa nisi eo pertingat meritum ejus ulterius pro ratione intentionis ejus. Et hinc intelligi poterit, quod dixit R. Schimeon Jochaides tract. de Palatiis in materia precum: Nimirum Orationē etiam si admittatur in palatio primo, ulterius tamen examinari in palatio secundo: danque rationem, quare cum dijudicata sit in palatio primo digna esse ascensu, tamen non admittatur in palatio secundo, & sic in palatiis exteris. Item aliquando fieri, ut extrudatur ē palatio quodam, postquam ibi antehac jam fuerat recepta; eo quod condemnatur ex parte judicii. Ubi tamen dici nequit, quod pravè judicaverint in palatio priori: Quamvis enim iustificetur pro natura tenuitatis palatii unius, judicanda tamen ulterius est in secundo palatio, an etiam qualitates operum ejus congruant spiritualitati palatii secundi: Atque sic in cæteris gradibus. Et ex his intelligi poterit, quor rationes reddere teneatur homo à tempore mortis suæ usque ad revivificationem, sicut in Sohar traditur. Et sic quoque clariùs intelligitur natura diei judicii magni: & quare, postquam jam judicata sunt & ad præmium admittuntur in Paradisum, tamen iterum subiacenda sint iudicio ad reddendum rationem: Nimirum ut appareat, utrum in ipsis reperiatur ^{ascensum} illa meriti ad genuinum mundum venturum requisiti, qui demum post resurrectionem erit. Et sic quoque intelligi poterit, quod dixerunt M.N. b.m. Quod nempe Moses audiens, quod S.I. q. b.f. Abrahā appellaret filium suum, sic allocutus sit Deum: Ostendi-

sti mihi studium legis ejus; ostende mihi præmium ejus. Ubi vidit, quod carminaretur caro ejus pectine ferreo. Obijcienti autem an tale studium tale deceat præmium, responderit ille: Sile, sic ascendit in intentionem. Nimirum S.I. q. b.f. exactissimè agit cum iusto pili instar; quia pro mensura operum ejus bonorum Anima ejus elevatur in gradus suos, ita ut etiam si peccasset minimum in mundo peccatum, & minima laborasset macula, tamen non admittatur ad dignitatem gradus majoris, eo quod exactitudo operum ejus eo non pertingat. Unde nisi puniretur & purificaretur ab illo, jacturam pateretur immunitatem, perditis operibus bonis, & meritò spiritualitatis eorum, (quæ gradatim ascendunt) propter peccatum illud: Quod tamen fieri non deberet: Unde Deus mundare illum studet, ut ingredi queat ad gradum illum operum ejus. Hinc cum iustis accuratissimè procedit. Hic igitur erat gradus R. Akhibæ, cujus opera pertingebant usque ad intentionem summam: Hinc pœnam ejus tam magnam esse oportebat. Quantò enim altior est locus, in què elevanda est anima, tantò major ob peccatum est pœna ejus. Unde Deus Mosi ostendebat, quod cum peccerent pectine ferreo, ita ut gradus animæ ejus eo reperiretur insignior. Cum enim esset perfectè iustus, & tam insignie ejus studium in Lege; hinc tanta etiam præparatione opus habebat, ut anima ejus extolli posset in gradum operum ejus, quæ summum merita erant locum. Hinc admiranti Mosi Deus respondebat: Sic ascendit in intentionem: Id est, sic ascendit gradus operum ejus bonorum in gradum intentionis: Ut autem ad illum ascendere posset citra labem, hac prius opus erat pœna.

Sed redeamus ad priora. Oratio igitur gradatim ascendens elevatur secundum gradum applicationis animi atq; intentionis in oratione illa vel opere præcepto adhibita. Opus enim non ascendit ultra Paradisum inferiorem: Nam ibi est mansio corporis. Abhinc autem & superius deficit virtus corporea, nec

idonea est ad ascensum nisi anima orationis, quæ est intentio & qualitas ejus spiritualis. Atque eadem quoque ratio est circa præcepta: attentio enim precum & operis juxta præceptum peracti sunt anima eorum, sicut dixerunt Magistri nostri b.m. Oratio sine attentione est sicut corpus sine anima. Et quoniam non omnes animæ similes sunt sicut nec omnes devotæ meditationes similes; hinc pro modulo talis devotionis magna erit anima. Et hoc ipsum est, quod supra jam est monitum: Nempe parata ipsi esse vestimenta alia pretiosa, quæ constant de Beneplacito & attentione cordis circa Legem & Orationem, &c. Quando enim ascendit oratio, iidem coronatur, & aliqua remanet portio. Notum enim, hunc esse finem precum, ut benedictiones superadducat mundo atque influentiam: Et quamvis illa toti mundo profit; nihilominus de illa influentia atque luce, quæ descendit per preces, inibi relinquitur portio quædam, ex qua luce deinde fieri debet vestis tali animæ, cum ascensura est in locum suum. Atque hinc intelligi poterit natura illarum vestium: Non enim è præceptis vestimentum ipsi fit, sed in quantum ille qui orat, vel opus aliquod juxta præceptum peragit, meretur, in tantum ascendit opus ejus vel oratio ejus per gradus superiores: Et palatia ista recipiunt; & inde ea suscipit Malchuth: Atque tunc istius virtute excitatur maritus, eique affluentiam largitur de gradibus superioribus, & propter illius dignitatem multa ipsi affluit influentia atque benedictio. Et de illa luce affluente tribuitur oranti portio sua, faciuntque quasi vestem. Et istæ sunt tunicæ Magistrorum atque præcepta, quæ stant coram Rege mundi, ut hominum merita propalent dicendo, Ego ab hoc vel illo prodii. Ergo pro virtute influentiæ per preces ejus producit quis dignus sit luce per lucem vestis suæ. Et hinc patet, quid etiam vestes illæ è luce constent superna nempe è luce Septuagintarum: Quamquam magna inter illas sit differentia: Anima enim per copulam maritalem prodit, sed vestes illæ è copia

Malchuth & נִרְי proficiscuntur, si nempe illa influentiam sortiantur multam atque bonam, lucemque magnam.

CAPUT VI.

Adhuc alia quedam de Vestibus, & de Israëlitis consideratis post statum cessantis impuritatis eorum, quare non intrent in Paradisum: item de Adamo primo, deque iis, qui non moriuntur in quo consistant gradu.

HUc pertinet adhuc alius quidam textus è Sohar Sect. נִקְרָה. Cujus hæc sunt verba: Anima non ascendit, ut appareat coram Rege Sancto, donec digna fiat vestiri vestimento hujus mundi, & omnia sint juxta naturam illius loci, quò vadit. Atque id certum est, quòd non ascendat nisi in illa veste lucida. Et veni, vide. Adam primus, cum adhuc in Paradiso esset vestitus erat veste superna: Quæ est vestis Lucis supernæ. Cum autem ejiceretur è Paradiso & applicandus esset ad statum hujus Mundi; scriptum est: *Et fecit Dominus Deus Adamo & uxori Mundi; scriptum est: Et fecit Dominus Deus Adamo & uxori tunicas de pelliceis.* Prius enim habebant tunicas נִרְי Lucis, quæ erat lux de lumine superno, cujus usus datur in Paradiso; de Paradiso enim lux affulget talibus superna, quæ inibi lucet, quaque utuntur illius incolæ: Hinc Adam primus cum intraret in hortum, vestiebatur à S. I. B. vestimento illius lucis, atque illuc introducebatur. Et nisi prius vestitus fuisset illa luce, non ingressus fuisset illuc. Postquam autem extrusus esset inde, opus habebat veste alia, &c. nempe prout opus erat. Sic quoque eodem modo hæc factæ sunt vestes ministerii administrandum in Sanctuario, ad intrandum in sanctum. Jamque decisum est à nostratibus, quòd operabona, quæ homo peragit in hoc mundo, producant de Luce splendoris superni vestem aliquam, qua quis potest instrui & parari pro illo mundo, ut apparere possit coram Rege Sancto. Et de illa veste qua vestitur, frui quis potest & contueri speculùm lucidum, sicut dicimur:

Pf. 27, 4. *Ad videndum amantates Domini & ad visitandum palatium ejus.* Unde Anima vestitur in utroque Mundo, ut sit perfecta in omnibus; nempe in hoc Mundo inferiore, & in Mundo superiore. Hinc f. c. Pfal. 140, 14. *Veruntamen iusti confitebuntur nomini Tuo, habitabunt recti cum vultu Tuo,* nempe in illo mundo. Hactenus textus in Libro Sohar. Hic primo dicit, animam non ascendere, &c. Nempe quoniam anima nuda est, antequam ex hoc Mundo abeat in vestibus suis honorificis. Quæ sunt vestes operum. Quod autem dicit, id fieri veste hujus mundi, ista denotant eam vestem, quæ sit per opera perfecta juxta præcepta in hoc Mundo: Hanc autem non potest accipere, nisi prius veniat supervestienda hoc in Mundo, in quo præcepta & opera peraguntur. Porro tradit hominem vestiri de luce superna, quam ipsi superinducunt opera, sicut & nos supra diximus. Porro dicit, opera illa de luce aliquid conferre, quæ etiam concordant cum assertis nostris, quod nempe per preces & opera legalia uniantur Sefiroti & effundant lucem magnam; quodque de Luce illa portio homini reservetur, donec ascendat & illa superinvestiatur. Deinde hinc etiam intelligi poterit natura creationis Adami primi: Illius enim cultus consistebat in contemplatione & intentione, & studio atque intellectu occultorum de mysteriis præceptorum sublimium tantum, quoniam non opus habebat veste de mundo operis, qui est Paradisus inferior, ut supra dictum. Atque id confirmatur explicatione M. n. b. m. qui (Gen. 2, 15.) exponunt verba: *Ad colendum per præcepta affirmativa, & ad custodiendum, per præcepta negativa:* Ubi quæri posset; quomodo Adam ibi potuerit arare, quoniam præceptum est: Deut. 22, 10. *Non arabis simul cum bove & asino?* Quæ questio etiam occurrit, circa spicilegia, angulum agri, & decimas pauperum, &c. Et responso est, sensus ibi latere mysticos & spirituales: Et præceptum illud de aratione cum bove & asino; hunc sensum habet: Non combinabis duos istos cortices, ita ut illos secedis

ipfis.

ipfisque vini tribuas vivendi. Et talis est aliorum quoque præceptorum sensus, qui plenius explicatur in Sohi. Istud igitur est fundamentum illius cultus Paradisiaci: Opera autem hæc crassa locum ibi planè non habent. Postquam autem ejectus esset e Paradiso, tum sicut anima induta est veste corporea; sic & Lex corporeo induitur vestimento. Si cui autem corpus materiale exiit, tum Lex quoque corpus suum deponit ut in genere & in specie quam subtilissimè secundum sensus internos intelligi queat. Atque hoc est studium justorum in Paradiso. Et sic alia occurrit questio: Nimirum, cum inter Israëlitas, dum starent super monte Sinai, cessaret impuritas ipsorum; quare non intraverint in Paradisum inferiorem, & quare coacti fuerint ulterius inhabitare mundum hunc? Ubi responso est, quod homo cum expelleretur ex horto Eden, perdidit vestem suam & remanserit nudus: Nam ab eis auferebatur מן Lux, & remanebant spiritus nuduli, veste carentes, donec Deus illos vestiret tunicis מן tenebrosis de aere mundi hujus. Tunc aliquanto temporis spatio homo hoc in mundo persistit, donec per opera sua & impletionem præceptorum iterum vestiri queat in Paradiso, ut dictum supra. Quamvis igitur inter Israëlitas cum starent in monte Sinai, omnino cessaret impuritas eorum; nihilominus tamen si ingressi essent in Paradisum, nudi inibi stetissent sine veste, quoniam nulla adhuc impleverant præcepta, sine quibus nulla sit vestitio. Nec dici potest, illos potuisse ingredi illuc in vestibus hujus mundi, quia quamvis homo subtilissimi sit corporis, in Paradisum tamen intrare nequit cum materia hac turbida vivus, nisi exuerit vestem istam, atque ista fuerit absument, ut vestiri queat vestibus illius mundi: Quoniam & Elias inter Angelos elevatus non retinebat vestem corpoream, qua indutus fuerat in mundo hoc, & sic alii quoque. Quomodo enim Sponsus inter Paranymphos & Paranymphus inter novos conjuges stare posset veste indutus aliena? omnes enim æquales ibi esse debent. Et si quæras, quæ sit

differentia inter eos, qui vivi recipiuntur in Paradisum & justos huius mundi? Scito, quod illi, quibus degustanda est mors, ex parte adhæreant morti & cortices, qui sunt mors prædominantur illis, sicut toro dominantur in orbe; unde cum terra sint, in terram reverti coguntur, ita ut terra absumat corpus eorum: Unde etiam iustissimi non digni sunt, ut vestiantur in Paradiso, antequam consumtum sit corpus eorum. Longè igitur excellentior est talis quidam iustus, qui non cogitur degustare mortem: Illius enim corpus absimitur quidem, sed exustum virtute aëris puri & sancti, ita ut veste sua indui queat citra gustum mortis: Ibi enim cortices non sunt.

CAPUT VII.

De Vestium communicabilitate.

HIC inferendus est textus alius è Sohar Sect. טו ח"י cuius hæc sunt verba: Traditum est, quod opera bona, ab homine hoc in mundo peracta, fiant ipsi vestis pretiosa in mundo illo. Quod si quis autem cesserit benè agere inque eo prævaleant opera mala, ita ut, observante Deo, mala ejus opera præpollant, ipseque sit impius, & inveniatur peccare coram Domino suo, ut etiam poeniteat eum benè prius egisse; talis perit penitus in mundo hoc & in mundo venturo. Quid autem Deus facit ex bonis ejus operibus, quæ rectè fecerat? Quamvis enim pereat ipse peccator, bona tamen illa merita non pereunt. Si igitur iustus aliquis est, qui in viis Regis superni quidem ambulavit, aliqua tamen vestium parte deficiat, illi Deus ab impio illius operibus defectum suum supplet, ut ornari queat pro mundo illo. Et hoc ipsum est, q. f. Ijob. 27, 17. *Parabit impius & iustus induet.* Atque hoc vocatur tegumentum peccati. Quæ cum clara sint per se, ulteriore explicatione non egent. Talia igitur opera imprimis dantur iustis illis, qui tolluntur in juventute sua, non impletis præceptis omnibus.

CAPUT VIII.

De Anatomia hominis eiusque membris.

§. 1.

Certum est, quod prout dispositæ sunt res inferiores, ita superiores his adhærere desiderant, quod egregiè demonstrari potest ex opere tabernaculi. Quoniam enim omnes illius partes tam generales, quam speciales designabant res supernas vehicula nempe superiora; hinc mundi illi currusque superni huc tracti ad typos istos influentiam contribuebant: Et quamvis typi per se essent mortui, tamen ob res designatas vita ipsis accedebat superna; unde Schechinah seu præsentia Domini inibi habitabat, & gloria Domini tabernaculum implebat. Sic etiam cum corpore se res habet: Quod si enim hoc assimilabitur rebus spiritualibus; tum spiritualia corporeæ huic moli quam intimè adhærebunt illamque amplexabuntur. Ratio est, quod inferiora habitaculum sunt superiorum. Et sicut causatum desiderat ascendere ad Causam suam: Sic etiam causa desiderat ut causatum prope ad ipsam accedat. Et in hoc consistit connexio mundorum. Quod si enim Causa ascendere & causatum descendere studerent, nihil in mundo subsistere posset. Ex hac causa in Lege dicitur: Sancti eritis, quoniam ego sanctus sum. Et hæc una est ex illis rationibus, quare Infinitum unitum sit cum modis suis ab ipso distinctis, de quo alibi. Juxta hæc igitur unio spiritualium cum corporeis non difficulter à nobis explicabitur. Atque sic etiam se habent gradus in tota illa concatenatione de Aziluth in Briah, de Briah in Jezirah, de Jezirah in Asiah, ubi forti omnia ligantur vinculo.

§. 2. Sic etiam anima concatenationes habet Causæ & causati, juxta gradus alibi dictos: Et corpus vehiculum ejus, quod Deus ipsi creavit, eidem simile est in omnibus partibus suis. Ut igitur aliquid dicamus de structura corporis, hic re-

tendum est, quod tota Aziluth contineatur in Chesed, Din & Rachamim, Benignitate, Judicio & Miseratione, quæ sunt Gedulah, Gebhurah, Tiphereth, quibus singulis 72. sunt ramuli, qui omnes efficiunt 216. quibus si addatur scaturigo numeri 72. quæ sunt 32. semitæ Sapientiæ, tunc producit numerus 248. quæ sunt 248. membra hominis; 248. virtutes supernæ, quæ sunt 248. præcepta affirmativa, 248. lumina ex parte Chesed.

§. 3. Porro in homine sunt 365. venæ, juxta numerum 365. luminum, quæ in Gebhurah, quorum respectu data sunt 365. præcepta negativa: Et hi duo numeri efficiunt 613. quæ sunt 613. præcepta, quæ dependent à Nomine Tetragrammato, sicut uvæ à racemo. Et hæc de membris in genere. Specialium autem magnus est numerus. Capite enim designatur 3. priores & meninges, atque cranium, cutisque desuper Coronam Summam designat: Inque ea sunt capilli, ad denotandam radicem ejus supernam: Isti enim sunt mundi & canales prodeuntes è virtute Infiniti, quæ in ipso occulta latet. Et ut appareat singulorum pilorum capitis excellentia succum quilibet habet per se, assuptionem per se, unde validitas & vehementia clucescit influentiæ supernæ, à qua omnia emanata suum hauriunt influxum: Scaturigo autem summa Infinitum est. Hinc quilibet capillus per se subsistit, nec opus habet socio suo: Non enim invenitur egestas in loco divitiarum. Et notum est, quod quilibet capillus mundus quidam sit per se: Et quilibet radicem habet occultam, qua unitur cum Causa sua, sicut in ipso pilo apparet, cujus portio cuti inserta carnis naturæ propior est.

§. 4. Cerebrum autem sub meninge in 3. dividitur partes quibus designatur triplex natura, quæ in Chochmah, quæ sunt Chochmah, Sapientia, Thebhunah Intelligentia & Daath, Scientia. Sic cranium multa habet receptacula & cameras, quibus designatur mundi occulti in mysterio 620. columnarum Lucis, quæ in Ke-

Kether. A cerebro autem dependent sensus, qui sunt 7. visus, auditus, olfactus, loquela. Porro dicunt Anatomici, à Cerebro descendere 32. semitas in corpus, quibus designantur 32. semitæ Sapientiæ; Et hinc derivantur 32. scarigines de capite in 32. dentes, qui etiam denotant 32. semitas Sapientiæ. Et dentes dividuntur ad modum spiritualium: Quatuor dentes superiores, & 4. inferiores, & duo canini superiores, & 2. inferiores, efficiunt 12. & quinque molitores ex parte dextra, & 5. ex parte sinistra efficiunt 10. in superioribus maxillis, & totidem in inferioribus. Et quia 5. sunt hinc, & 5. illinc & 6. in medio, hinc denotant duo He & Vav in medio, sicut in Tetragrammato, & Jod est Cerebrum omnibus imminens: Exinde enim omnes 32. emanant. Et quia invenitur in dentibus superioribus, & in dentibus inferioribus, hinc maris & femine typus effulget; Et septeni imminet septenis, sicut 7. infundibula, 7. nempe canales candelabri superioris, sub mysterio influentis, & 7. brachia candelabri inferioris recipientis: Et hi sunt Tiphereth & Malchuth: Et spiritus qui inter eos è linea media, quæ coadunit eos prodians virtute loquela. Et hinc intelliges, quare dicatur: Israelitæ non loquentur mendacium, quæ vox cum literis efficit 32. Porro ore designatur Binah, & palato Chochmah. Et sicut attingi nequit Sapientia, ita etiam palatum in sese privatum est omni gustu. Sex annuli arteriæ asperæ denotant 6. Numerationes quæ in linea media. In facie sunt duo poma genarum, sicut poma superna, unde influentia descendit in Malchuth, quæ vocatur ager pomorum: Et color eorum ruber est, juxta illud: Amicus meus candidus est, & ruber. Et barba designat barbam Aharonis. Et duo oculi denotant duo Jod, natus v. Vav medianum in litera N. Duæ nares designant duas influentias, quæ derivant è Tiphereth, dextra Benignitatem & sinistra severitatem. Porro duo oculi etiam designant duo He, quæ singula constant è tribus Vav, qui sunt

tres Patres. Et pupilla oculi denotat Jod, quæ intra He: Albugo autem oculi naturam Malchuth designat, quæ vocatur mare. Et tunica oculi denotant 7. Numerationes: Et lux quæ in eis, Coronam designat: Et pupilla interior est Jod, quatenus combinat Binah, ejusque fundamentum est Chochmah; & si quis accuratè inquirat, ibidem inveniet Nomen cum plenitudine Jodin. Generalius oculis denotantur Chochmah & Binah, & Naso Daath intermedia, Fronte verò Corona summa. Et barba denotat Chesed, nempe mundos illos à Corona derivatos, sub mysterio 13. mensurarum miserandi, de quibus & Barbæ configurationibus videatur Idra. Collum deinde Binah est palmæ affinitate, cui etiam similis est statura corporis, ubi per transpositionem עמקמטא statura, fit מיםמקמטא cisterna aquarum: Ipsum autem corpus est Tiphereth, & duo brachia Gedulah & Gebhurah & sic cætera.

CAPUT IX.

*Quaratione Anima unita sit corpori, & quomodo
veniat in Mundum hunc.*

§. 1.

PRæter elegantem hanc corporis structuram ibidem quoque habitat spiritus vitalis, qui non est ille, qui de altiori emanavit loco, sed natus in ipso corpore è subtili quadam materia, in quantum nimirum illa attenuari potest. In hoc vitali spiritu residet Nephesch, & in Nephesch Ruach, & in Ruach Neschamah. Hic porro sciendum, omnia quæ homo agit, sursum ferri: Et sic etiam halitus oris se habet: ex illo enim fiunt literæ & spirituale quid, quæ ascendunt de causa in causam, usque ad locum debitum, ubi uniuntur cum radice animæ illius. Et hoc est mysterium novorum cælorum & terræ novæ, quæ fiunt ab iis, qui noviter aliquid deregunt in Lege. Et huc etiam spectant preces. Et sic quodlibet opus intentione opus ha-

habet; & quò majore est intentio hominis, eò major fit spiritualitas ejus. Cum igitur quis copulatur cum socia sua perfectæ intentione ad unionem Sponsi cum Sponsa directæ, quæ mediante in se derivare possit animam aliquam de Sanctitate, tunc sanctè destinatur semini ejus anima quadam de animabus sanctis, præsertim si præmiserit preces debitas, ubi intentio duplicatur: Ex illo enim opere tunc corpus aliquod prodit & gutta idonea pro sancta illa anima. Et sicut ex unione maris & feminae corporali corpus provenit aptum animæ introducendæ: sic ex unione pulchrarum animarum, si tales sint in mare & femina perficitur intentio eorum, ut anima introducenda admodum proveniat decora. Desiderata igitur hæc intentio est gutta illa, quam elevat Angelus ille præfectus huic negotio imprægnandi: Non enim gutta corporea hic intelligenda est: Nec est conceptus de tali gutta, quæ perit, sed de cupiditate illa, qua homo incalcescit ad emittendum semen. Cum igitur elevatur gutta ista sancta spiritualis ante Dominum exercituum, Judicem supernum, tum judicatur super illa secundum intentionem supra dictam, & decretum fit, & anima introducenda isti guttæ applicatur intimè. Et hinc quoque patet, quare consultum sit ducere filiam sapientis, ut nempe puriorem habeat animam, & meditari possit Divina. Et huc pertinet illud, quod dicitur de eo, qui sanctificat seipsum tempore concubitus. Porro hinc elucescit, quare licitum sit coire cum gravida & lactante, quòd nempe si ad generationem corpoream non conducatur talis concubitus, ad spirituale tamen conducat, quoniam ob bonam intentionem talium conjugum uniuntur Sponsus & Sponsa in Divinitate, sicut per cætera opera. Et h. e. mysterium de Abraham & Sara, qui progenerarunt genituram supernam, animas nempe sanctas pro proselytis illis, de quibus dicitur: Genes. 12, 5. *Et animam quam fecerant in Charan.* Et huc etiam spectat materia de spurio, & similes. Cum igitur gutta illa ante Regem devenit, infunditur ipsi ani-

ma. Et in Sohar traditur, quod homo amore flagrans erga conjugem suam immittat in ipsum radium quandam de spiritu suo; & spiritus ille persistit in corpore ejus & incrustatur. Sic igitur anima illa superna demissa in prolem vestitur gutta illa spirituali intra animam uxoris, atque hæc imprægnatur, non tantum per se, sed & quoad animam suam. Alia autem est ratio, cum imprægnantur masculi; sicut Pinchas imprægnabatur anima Nadabi & Abihu, ut in Sohar traditur, & sicut Adam primus coaduniebatur Abrahamo, Isaac & Jacobo juxta assertum libri Sohar in Raja Mehimna & Tikkunim. Talis enim imprægnatio spectat ad mysterium *metempsychos*. Deinde anima in corpore sic habitat. Nephesh radicaliter habitat in spiritu vitali, qui est res Physica, qualis & in brutis datur, non vero emanans de super, sicut 7. partes hominis, de quibus supra; unde aliqui ipsum appellant Nephesh brutalem; quod brutis quoque vim tribuat vitalem. Nihil autem intelligit, sed vapor tantum est fumosus, in cavitate cordis habitans & per totum corpus dispersus: Et hic est vitalitas producta à subtiliatione materię in gradum figurę hominis, sicut apparet in illis hominibus, qui procreantur per studium libri Jezirah. Et cum spiritus hic vitalis habitaculum sit pro Nephesh, necesse est, ut similis sit ipsi Nephesh emanatione producta per intentionem supra dictam: Membra igitur ejus interiora pulcrè sunt ordinata, ut supra explicuitur est. Ad vitam deinde hanc opus est, ut extendatur & propagetur ad instar imaginis, quæ in corpore est. Et quoniam Nephesh illa admodum est tenuis; hinc opus habet re quadam etiam tenui, qua investiatur: Hic est sanguis tenuis in arteriis cordis detentus, quæ sunt arterię vitales pulsum habentes. Et quoniam iste ex vita hac propellitur in venas nondum compaginatis ossibus & nervis, sanè subsistere non posset, & faciliè infirmaretur; hinc deinde opus est structura ossium, quæ quasi pontes sunt, super quibus provehi possunt venę illæ. Et quia ossa dura sunt & inæqua-

lia, carne opus est, quæ coæquantur, unde tandem forma illa humana superna similis, intra quam venæ latent hepatis, in se quasi mortuæ, nec alii fini destinatae quam rigando huic hereto carneo. Porro spiritus ille vitalis in homine permanet, etiam somni tempore, & non ab homine aufertur Nephesh ejus, ut rationem reddat coram Creatore suo: Arque tum spiritus ille vitalis interea æconomiam conservat humanam: de quibus videatur Sohar S. Lechlecha. Et sicut spiritus iste vitalis vehiculum est gradus Nephesh, ita Nephesh vehiculū est Ruach & Ruach Neschamæ: Eaque omnia per Zelem imaginem illam supra descriptam. His positis nemo mirabitur, quomodo anima, quæ tenuis & spiritualis est, uniri queat cum corpore, quod spissum & materiaturum est.

CAPUT X.

De corruptione Anima & excellentia penitentium.

Sunt qui dicunt non esse peccatum in Neschamah, sed tantum in Nephesh, eo quod in tota Sectione de Sacrificiis nihil inveniatur de Neschamah vel Ruach, si fortè peccaverint; sed si Nephesh peccaverit: Item: Et Nephesh peccans moriatur: Non enim datur mors, nisi quoad Nephesh, unde dicitur: Job. 14, 22. *Et Nephesh ejus super ipso dolebit.* Ruach enim etiam tollitur quamprimum homo incidit in manus peccati. Sed hæc sententia non ab omnibus probatur. Et verum quidem est, quod excisio & perditio competant Nephesh, non autem cæteris partibus, sicut etiam in Sohar latius explicatur, quod nempe pœna peccatorum hac in parte luat, quod de excisione intelligendum. Cæteræ autem partes inquinantur tantum, & deinde purificandæ sunt ab immunditie sua per fluvium ignis. Hinc igitur & ex aliis locis libri Sohar patet, quod etiam Neschamah corrumpatur & inquinetur. Sicut enim è summis emanat Neschamah; ita character essentia

ejus effiguratus manet in loco illo, unde excisa est. ituris tenuissimis & pulcherrimis : Gradus autem ejus ordine descendunt ad instar scalæ, donec descendat in mundum istum infimum : de quibus hæc extant in Tikkunim : Vestigium Neschamah effiguratum est superius, sicut definitum est de Jacobo, quod figura ejus exsculpta sit in throno ~~Chamae~~, unde omnes animæ excise sunt : Atque illa figura furium designata typus est istorum quæ infra sunt. Et de typo illo superno, deque iis quorum figura infra est, dicitur : *Et ecce Angeli Dei ascendunt & descendunt in ea.* Nimirum ascendunt & contemplantur effigiem animæ in luce existentis inque sculptura ; & illa exhilarantur : Sed & descendunt & contemplantur typum effigiei inferioris visuri an non mutata sit à forma superna. Hæc ibi. Hinc pater, quæ sit animæ cognatio : Unde summa illa Neschamah, quatenus per gradus suos affinis facta est corpori, quamvis à corpore semotior sit, omnes tamen corporis operationes persentiscit iisque necessario corrumpitur. Sicut enim gradus sunt in Sanctitate, ita gradus sunt in impuritate ; & sicut homo cum peccat, virtutem impuram in se derivat, ita similem derivat in Neschamah suam. Nam etiam in immunditie natura datur subtilior, quæ quasi Aziluth est impura : Unde qui seipsum inquinat, Neschamah suam inquinat, atque corticibus involvit tam tenuioribus quam crassioribus. Et sicut in virum probum Sanctitati adhaerentem per opera ejus multa pro illius Neschamah affunditur influentia è loco superno juxta gradus suprâ dictos, unde intellectus ipsi datur atque Sapientia, ut videre est in Prophetis & iis qui loquuntur agitati Spiritu Sancto, qui usque adeo adherent Creatori suo, donec spiritus ille attrahatur super animam eorum, eidemque inspirantur mysteria superius accepta & verba Sapientiae occultæ : Sic etiam in impuritate est. Quamprimum enim peccat homo, virtus quædam immunda in ipsum habet dominiû pro majori vel minori gradu

du operis ejus mali ; Quod latius deducitur in Sohar Sect. Kedoshin, & Sect. Naso, ubi hæc : Cum homo ambulat in viis legis, attrahit sibi Spiritum Sanctum supernum, s. d. Donec effundatur super nos Spiritus ex alto. Sed cum homo deflectit viam suam, attrahit sibi Spiritum de parte adversa, quæ est pars immunda, quæ excitatur ex parte foraminis Abyssi magnæ, ubi sunt mansiones spirituum immundorum, qui noxii sunt hominibus & vocantur noxæ Mundi. Hæc igitur impuritas est corruptela illa, cui succumbit Neschamah. Et corruptela hæc non abluitur nisi conversione. Dum enim quis revertitur ad Deum suum & seria ducitur poenitentia, prout magis vel minus involutus fuerit cortici, seque ipsum humiliat, donec confringat cortices illos, intra quos peccato suo introiit ; tunc redire potest Neschamah ejus in locum sanctum gradumque spirituale assequi. Et hinc intelligi potest, q. d. Ad locum illum, ubi poenitentes consistunt, non perungere perfectè justos. Si enim quis corticibus involutus illos perfringat & prosterнат, ipsosque & potentiam eorum humiliet & confringat, magnus sanè gradus est, quoniam præter conversionem suam perfectam reditumque ad locum pristinum, hic reperitur subactio & confractio corticum, quæ non reperitur penes justum, qui planè non peccavit ; quamvis enim hic se probè gerat, tamen nihil destruxit alieni, nec confregit cortices, quorum vis adhuc integra manet ad nocendum aliis coram Domino suo. Et de his multa habet Sohar Section. Vajikra in textum illum : Psalm. 51. *Sacrificia Dei, &c.* Et res ista non est vilis, sed potius fundamentum & columna mundi. Sic etiam Abrahamum oportebat descendere in Ægyptum ad subigendum vim corticum illisque involvi & inviolatum egredi. Nisi enim ingressus esset, non potuisset fieri vehiculum Chesed. Vid. Sohar Sect. Lechlecha, ubi etiam de Israelitis, quare in Ægypto detenti fuerint, & de terra Sancta, quare fue-

rit sub Cananæis. Sic & Bathsheba prius data fuit Uriæ, antequam illam duceret David, de quo plura in Sohar Section. Noach.

CAPUT XI.

De Violatione Summarum Radicum.

EXposita corruptione animæ in seipsa, nunc dicendum etiam est de corruptione & violatione, quæ supra contingit. Cum enim Cap. præcedente dictum sit, in quantum natura animæ in supernis inveniatur, sciendum jam est, per operationes ejus omnia violari cum certa tamé differentia. Sicut enim cum quis Nephesch suam tali peccato violat, quod morte non plectitur, in se non attrahit virtutem quandam usq; adeo impuram, sed ex parte tantum, qui est gradus aliquis corticum: Dantur enim cortices etiam tenuiores & molliores. Sic etiam è contrario. Quanta igitur oneratur influentia, tâta superius oritur violatio. Cortex enim dominium acquirit in loco illius peccati, ad quem pertinet præceptum. E.g. si quis transgreditur præceptum aliquod levius, circa mores, tum cortex dominium acquirit super locum illum, ubi invenitur natura animæ ejus superna. Prout quis submittitur cortici infra, sic idem quoque supra fit. Non tamen putandum est, corticem subintrare locum sanctum. Sed hæc est mens, Judicium sic exposcere: Hæc anima avulsa est & hinc ejicienda è loco sancto; dominium enim in illam habet cortex tenuis. Quod si autem quis graviori succumbat peccato, erga Sephiram quandam, ut cortex etiam dominium habeat in Neschamam illam subtilem supernam, tum hæc ejicitur è loco suo, & hinc violatio exoritur superius, atque truncatio plantarum, quoniam locus ille vitium passus est, & Neschamah intra cortices abiit. Et sicut de operibus

bonis

bonis vestes fiunt justo; sic de operibus malis sordidæ vestes fiunt peccatori, de quibus intelligendus est locus Zach. 3, 3. ut latius deducitur in Sohar. Et ex istis vestibus argumentandum ad violationem superius exortam in gradibus sanctis. Ista enim vestis portio hominis est ex omni labore ejus. Cum enim impius v.g. orat, cortices sic contra ipsum insurgunt dicentes: Ecce preces istius in usum nostrum fiunt. Atque tunc influentia pro ipsis dimanat, ut ita ancilla heres fiat Domina sua. Et hæc de violatione.

FINIS.

THESES CABBALISTICÆ.

צמצום

I.

DEUS creaturus mundos Contraxit præsentiam suam.

אור קרמון

2. Unde spatium quod dicitur Aër primus.

רשימו עילאה

3. In hoc remanserunt Vestigia Lucis divinæ.

אור קרמאה

4. Quæ etiam dicuntur Aura prima.

טהירו עילאה

5. Et splendor supernus.

6. Nutu divino autem descendit Jod ultimum Nomi-

nis 63.

7. Et in Aerem primum Lucem immisit aliquantò crassiores.

8. Mundi enim non poterant provenire ibidem ob nimiam tenuitatem & lucis copiam.

9. Mox autem regressa litera Jod ad sublimia, secum elevavit aliquid de supra dictis Vestigiis.

10. Per Lucis autem evibrationem & recessum, nec non Lapsum, Benignitas denotatur & Judicium.

11. Regresso Jod, aliqua pars de Aëre primo aliquantum condensata est, orta que Sphæra splendoris.

12. Qui splendor postmodum extensus est intra Aërem, donec istius spatium paulatim impleteretur.

13. Cum autem nec in hoc splendore subsistere possent mundi ob nimiam lucis copiam & tenuitatem; nutu divino iterum descendere debebat Jod; ad alterandam Lucem.

14. Quia autem primitis omnem Lucem suam in Aëre primo reliquerat, nec jam vires ipsi suppetebant ut descende-

ret;

ret; hinc Lucem assumebat He præcedentis, descendensque splendore perfisso intra Aërem primum lucebat; atque iterum recedebat.

15. Ex hoc regressu altero extitit intra splendorem Sphæra alia, quæ dicitur Corona; in qua potentialiter latebant omnes Sphiræ.

16. Ut autem Sphiræ illæ è potentia prodirent in actum, Dei nutu, Jod illud rediens perfissa Corona ibi lucebat mox iterum recedens tertio.

17. Ex hoc lucis accessu atque recessu manifestabantur omnes reliquæ Sphiræ quasi condensatæ, ut dignosci possent: erantque intra Coronam figura Sphærica.

18. In tertio hoc Recessu Jod, Deo innuente, non penitus ascendit ut antea, sed fixum manebat in superficie Vasculari Coronalis.

משי ולא משי

19. Et quia producenda primum erat Sapiencia, è Corona, Eadem litera Jod Lucem atque Influentiam insignem vibrabat in illam Sapienciam: Apertâ ergo Sphæra Coronæ prodibat Sapiencia, confidens subter fundo Coronæ, & intra se continens omnes Sphiras reliquas.

ין

20. Influentia illa luminosa Literæ Jod summitati Coronæ adhærentis lineam quandam constituerebat lucidam, cujus initium prodibat ex ipsa litera Jod, finis autem ad Sapienciam pertingebat, eidem adhærens.

מן המורה

21. Pars ima hujus Lineæ ob nimiam Influentiam ex ipso Jod descendente in Sapienciam, usque adeo adaugebatur & dilatabatur, ut illa extremitas quæ Sapienciæ inhærebat, excresceret in Naturam alterius literæ Jod, cujus imum in ipsam Sapienciam intrabat; corpus verò desuper eidem imminebat.

22. Prodeunte igitur Sapiencia è Coronâ, hoc ipsum Jod

Jod, cum illâ protraheretur, ita ut jam duo Jodin in eadem existerent lineâ, pro derivandâ ulterius influentiâ.

23. Jod igitur hoc secundum per apicem imum Sapientie infertur influentiam affundebat Prudentie cujus Sphæra intra Sapientiam erat, quæ inde vires acquirebat prodeundi, & intra se colligendi reliquas Sefhiras; & Prudentia prodibat cum cæteris intra se contentis.

24. Hujus quantitas tertiam tantum Sapientie partem exæquabat; qualitate autem Vasis, Sapientie admodum erat similis, multoque pollebat splendore, hinc non sub fundo Sapientie penitus residebat; sed post illam declinabat versus sinistram ejus descendendo ad regionem pedum ejus.

25. Cum autem Lux superna nihilominus copiosè afflueret soli Sapientie Vasculo, & hoc per se quoque multo abundaret splendore, hinc etiam retrò Vasi Prudentie sua dabat commoda, ad illud spontè inclinata.

26. Prudentia autem ob influentiam à tergo Sapientie ipsi accedentem facultate pollebat de sese producendi omnia septem Vasa reliqua, quæ concatenata ex ipsa prodibant.

עולם הנקודות

27. Primum Basileia & ultimò Benignitas ad instar annulorum in catena sibi invicem adhærentium. Et hæc fuit statio illarum in Mundo Punctorum.

הלון 94. ז"ר 94.

28. Egressis ita 7. inferioribus, Influentia è Causa Causarum per splendorem & Jod primum, atque secundum, derivata è Fenestra Sapientie in Latere ejus existente in Prudentiam profuebat, unde Vasa reliqua ordine adimplebantur.

29. Nimirum Binah omnem Influentiam suam affundebat Gedulæ, quæ cum tantam Lucis copiam sustinere non posset, fractum est Vas ejus, influentiâ illâ ad Gebhuram prolapsâ; quæ & Ipsa confracta est, & sic porro.

30. Vasa hæc confracta non tamen destituta sunt omni Luce,

Luce, sed aliquid hujus adhæsit lateribus fragmentorum, quæ vocantur Gutte seu scintillæ.

31. Fragmenta autem hæc delapsa sunt in locum, qui deinde dictus est צדק.

32. Et ex illis facta sunt Judicia, & Cortices, & bonum atque malum; cum sine fractura hæc omnia non nisi bona fuissent; nec fuisset liberum arbitrium.

33. Et scintillæ illæ absorptæ sunt in 4. gradibus דצדק.

34. Jesod non omnem influentiam ab Hod delapsam simul accipere decreverat, sed aliquam saltem partem suscepit, quam paulatim derivabat in Vas Basileiæ. Portio autem reliqua nihilominus ipsi prævalebat, ut frangeretur.

35. Vas verò Basileiæ, quamvis & sustinere non posset influentiam illam, tamen non frangebatur, sed tantum comprimebatur, unde Lucem reliquam descendentem non poterat admittere. Unde etiam tales inde non facti Cortices, ut de reliquis.

36. Vas tamen Jesodicum non confractum est statim, ut reliqua, unde dicitur Vivum.

37. Peracta sic confractione, fragmenta delabebantur; Lux illorum verò sursum redibat in Binam.

38. Relictis tamen Vestigiis ubicunque pertransierant Vasa & fragmenta, ad instar arboris cum 7. ramis.

39. E quolibet autem Vase facta sunt 60. myriades fragmentorum.

40. Et in quolibet fragmento fuerunt 60. myriades Punctorum, quæ aliquando dicuntur Animæ.

41. Exinde autem exorti sunt 4. mundi, nempe ubi advoluta est Vasorum pars anterior, Aziluth, ubi dextra, Briah, ubi sinistra, Jezirah, ubi posterior, Asiah.

42. Quatuor isti mundi autem primitus permixti erant invicem ad instar Materie primæ.

43. Chochmah autem & Binah, viso lapsu inferiorum,

præ metu contraxerunt vasa & dimiserunt aliquid Lucis; & ex illa portione quæ prodiit è Chochmah extiterunt Nobeloth Chochmah, ex altera, quæ de Binah, Nobeloth Binah; i.e. Decidua.

44. Lumina autem septem horum inferiorum quæ in Binam redierant, singula constabant è Decade sua. Binah G. igitur ex illorum congerie seligebat 7. Coronas H. eorum, illasque sursum mittebat per Chochmah F. in Coronam C. B. Basilæ A. Coronalis.

45. Nam è 9. supernis A. Coronæ factus erat Adam primus occultus, unde ex Decade Coronali non supererat nisi B. Malchuth, cum sua Decade & Decadibus subalternis.

46. Et sic in Chochmam ibidem D. quoque mittebat 7. Chochmas.

47. Totidem Binas autem mittebat in Binam E.

48. Deus igitur producturus 4. Mundos, in debita perfectione, nutu vocabat Coronam C. Chochmam D. & Binam E. quæ in illa Corona f. d. A. ut primum prodirent in actum; quæ etiam prodeuntes Catena instar sibi invicem subnectebantur, perficiendæ in Personam.

49. Et quia in tribus illis Heptadibus H. I. K. in Coronam C. Sapientiam D. & Intelligentiam E. sublimatis, singulæ Sefhiræ suas continebant Decades, hinc omnes illæ septem Coronæ Heptadis Coronalis a. constituiebant Coronam unam f. in Corona C. Basilæ B. Coronalis A.

50. Et septem Chochmæ illæ ejusdem heptadis b. constituiebant Chochmam unam g. in eadem Corona C.

51. Et septem c. Binæ ejusdem Heptadis Coronarum unam constituiebant Binam h. in eadem Corona C.

52. Et sic septem Gedulæ, d. & 7. Gebhuræ & reliquæ Heptades Sefhirarum suas constituiebant Sefhiras.

A. Coro-

A. Corona in integritate relicta, è cuius
9. superioribus factus est Adam primus occultus; ita ut non remaneret nisi

B. Malchuth.

C. Kether.

f. Kether.

כ ה

ב ה

ג ה

ד ה

ה ה

ו ה

ז ה

D. Chochmah.

כ ח

ב ח

ג ח

ד ח

ה ח

ו ח

ז ח

E. Binah

כ ט

ב ט

ג ט

ד ט

ה ט

ו ט

ז ט

F. Chochmah

G. Binah } In punctis quarum illa
} altior est hæc.

53. Atque sic exorta est Persona Kether C. tali Sefhirarum ordine, qualis apparet in f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q.

54. Et hoc ordine constituebatur & Persona Chochmæ D. nempe è 7. Chochmis I.

H. Coronæ.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

a כ כ כ כ כ כ כ

b ה ה ה ה ה ה ה

c ב ב ב ב ב ב ב

d ג ג ג ג ג ג ג

ה ה ה ה ה ה ה

ו ו ו ו ו ו ו

ז ז ז ז ז ז ז

ח ח ח ח ח ח ח

ט ט ט ט ט ט ט

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

מ מ מ מ מ מ מ

נ נ נ נ נ נ נ

ס ס ס ס ס ס ס

ע ע ע ע ע ע ע

פ פ פ פ פ פ פ

צ צ צ צ צ צ צ

ק ק ק ק ק ק ק

ר ר ר ר ר ר ר

ש ש ש ש ש ש ש

ת ת ת ת ת ת ת

י י י י י י י

כ כ כ כ כ כ כ

ל ל ל ל ל ל ל

55. Quod etiam faciebant 7. Binæ K. pro Binah E.

STATIO.

C. Kether.

ב		ה		א	
ד		ג		ז	
ה		ב		א	
ה		ב		א	
ה		ב		א	
ה		ב		א	

56. Statio autem trium illarum Personarum talis erat, ut pertingerent usque ad finem splendoris, locarenturque alia intra aliam, ceu vestem suam, eminentibus tamen supernis in hunc modum: Kether C. Regni B. Coronæ A. præ Chochmah D. eminebat unam tertiam; & Chochmah illam tenebat à Gedulah usque ad finem. Eminentia autem hæc, nempe Kether, Chochmah, Binah, Coronæ C. Regni Coronalis vocatur Caput quod ignoratur: item Cranium: item Caput quod non est Caput. Atque hinc sursum pergendo locum habet appellatio An-Soph.

57. Binah autem quia quantitate quasi exæquat Chochmah, hanc superintebat ferè totam, excepta tertia parte Coronæ ejus, quæ supereminet, diciturque Caput Non-Entis. Cohærent autem Arich & Ain faciebus ad invicem versis.

אריך

58. Ipsa autem Binah vocatur Longanimus.

59. Elevatio autem 3. illarum Sefhirarum propter facta est, ut cujuslibet rei quædam esset radix in supernis; & hæc

hæc est Radix Cerebrorum; ibidemque radix est omnium Animarum.

60. Postquam autem Binah sursum misisset 3. illas Heptades Coronarum, Chochmarum & Binarum, decidebant ab ea reliqua Lumina, sex nempe Valorum fractorum, sequentium, & ab illis factus est Seir Anpin.

61. Antequam tamen id fieret, Deus voluit, ut familiaritas intercederet inter Chochmah & Binam Mundi Punctorum, qualis exciterat inter Easdem Sefhiras è Corona productas: unde jussit ut se invicem amplexarentur, dextris ad sinistras applicitis.

62. Quo facto Flamma prodiit ab Arich ut conformarentur in Naturam Maris & fœminæ, & dissecuit eas (per media pectora) & hoc est mysterium Serraturæ: ita ut Binah relinqueretur cum sinistra Chochmæ, & Chochmah cum dextra Binæ.

63. Cum autem nondum sibi constaret Natura Personarum, Nutu jubebat Deus, ut Arich extenderet quartam dextræ suæ, (i. e. Gedulam & quartam supernam Pulchritudinis) à dextris versus Gedulam ejus, quæ quarta contegeretur à Chochmah Punctorum & hinc conficeret Persona Chochmæ: concurrente & de facie ad faciem Longo.

64. Nec minus, ut idem Longus è brachio suo sinistro (quod est Gebhurah, & quarta sinistra Pulchritudinis è medietate ejus superna) construeret Binam Punctorum, ita ut Gebhura & quarta illa Pulchritudinis contegeretur à Binah illa, quod sic factum: & Chochmah dicta est Pater, Binah autem Mater.

פ"מ Chochm. Kether.		
כ ח	א	Arich-Bin. ב
ג	ד	ה
ע א & י ה = Arich factal		פ א & י ה facta
Chochmah, Abba.		Binah, Imma.

65. Chochmah autem & Binali Longicum Daath vocantur³ concavitates Cerebrorum, item tria Cerebra; Et illarum Luce, ob nimium fulgorem non poterat uti mundus.

66. Cum autem ad structuram hanc etiam concurreret qui Non dicitur, à Capite nimirum usque; duæ quidem videntur Personæ tam in Chochmâ, quam in Binâ; duæ tamen non sunt, sæpè enim coherent invicem; Persona igitur Chochmæ locum habet usque ad umbilicum Patris, & abhinc deorsum dicitur Israhel senex: & Persona Binæ sic appellatur usque ad umbilicum Matris, & abhinc deorsum dicitur Tebhunah seu Intelligentia; uxor Israhelis Senis. Keneseth Israhelis autem est Malchuth Tebhunæ. Et sic etiam duæ videntur Personæ in Seir, qui supra umbilicum dicitur Puer Israhel: & infra eundem Jacob; nec minus in Regno ejusdem quæ uxor ejus, Rachel & Leah occurrunt.

67. Cum autem hoc modo non concinnarentur nisi
Gedulah & Gebhurah cum medietate superna Pulchritudinis;
hinc tertia inferior cum medietate Pulchritudinis inferiore
plorabant, propter Lucem Tahiru, metuentes ne frangerentur,
hinc jubebat Deus ut tertia hæc inferior i. e. ۱۷۱ & medietas

inferior ꝑ reduplicarentur in medietatem ꝑ supernam, & tertiam mediam, Gedulæ & Gebhuræ.

68. Conduplicatis ita נָחַי cum dimidiâ חַי congregata simul cum illis ascendebant 7. Lumina Vasorum contractum ē Binah delapsorum.

69. Sex autem ex illis coibant in locum unum, nempe in Nezach Longi, dilatata per totam illius Decadem.

70. Malchuth autem, cujus Vas tantum Compressum erat, sedebat in Hod Arich. Et huc pertinet actio Lunæ adversus solem; quod nempe duo Reges una non possent uti Corona, (i.e. simul stare sub medietate הָה, quæ instar Coronæ super נָה.

71. Jussit igitur Deus ut Seir ascenderet in umbilicum
Arich, in רֶחַרְחַר Pulchritudinis, Malchuth verò illum sequuta,
esset cauda omnium.

72. Cum autem Seir & Uxor ejus adeo essent in umbilico Arich, adhuc erant sub natura Guttarum. Ut igitur conformarentur ad Naturam Personæ, Deus mandavit Longo, ut unam Guttam traderet Patri, unde Guttu illa ascendebat in Daath Arich, quæ locanda è regione Jesodi 73 Lo: quo cum pervenisset, eam dabat Patri, per cavitatem cerebri ejus; ex hinc eadem descendebat per medullam spinalem & 18. vertebrae usque in חן ad Jesod Patris, ubi cohibeat in se femine: quod excoctum pergebat ascendendo usq; ad orificium membri Paterni, quod est חן Jesod in Patre. Et tunc inclinabat se Pater versus Matrem sinistrorsum, & mater patrem versus, & hæc accipiebat semen hoc in collum suum uterinum, quod est Jesod Matris.

73. Notandum autem in Patre reperi *Tetragrammaton* Iodaddat h. m. יהוה יהוה, ita ut in capite atque fronte ejus sit יהוה plenum, à dextris atque sinistris יהוה primum & ultimum, וו autem in medio.

74. Ut igitur è gutta illa fieret Persona, Seir, Jod plenitudinis

tudinis He primi dextri in Patre affuit illi gutta; in utero matris exisienti; nec minus fulgorem admovit plenitudo יי; & gutta illa coagulata est ad instar lactis.

75. Huc contrahit etiam splendorem Jod plenitudinis He ultimi, quod Judicium denotat, formavitque in eificationes membrorum Seir; & adhæsit ipsi Malchuth.

76. Mox etiam Vav plenitudinis יי irradiavit, cumque formavit ut haberet sex extremitates.

77. Deinde Pater א Seir dabat literam Daleth plenitudinis Jod, per Matrem, quæ in eo abs. rpta, & fulgorem emittens, efformabat Basiliam sub mysterio caudæ; seu personæ minoris.

78. Porro Pater etiam Vav de plenitudine Jod matri præbebat, ut omnia membra Seir exactius formarentur, atque singula dignosci possent; ubi nempe Gedulah ubi Gebhurah, &c.

79. Tandem eidem etiam dabat crus He ultimi: atque sic conformabantur membra Seir, ejusque cutis, & caro, & ossa, atque venæ, nervique.

80. He ultimum autem jam remanebat ad instar Daleth, quæ dabatur uxori; ut perficeretur & ipsa. Atque sic Seir & uxor ejus è nomine יי capiebant, 3. Jod. 3. Vav. & 2. Daleth; quæ sunt 56. Restant יי initialia.

81. Nec defuit Mater in struttura Seir, sed & ipsa suam addidit portionem, cum 5. Gedulis & 5. Gebhuris suis.

82. Membra autem Seir facta sunt h. m. Chochmah & Gedulah, (quæ sunt 2. Chafadim priores) factæ sunt per mysterium osculorum, Pater enim matrem osculabatur facie ad faciem conversa, unde duplex osculum, & sic mater, unde iterum duplex osculum. Ex oculis ergo Patris (quæ sunt Chafadim) exortæ sunt Chochmah & Gedula א Seir; quæ etiam Chafadim. Ex oculis autem Matris quæ Judicia, exortæ sunt Binah & Gebhurah quæ etiam Dinim.

83. Et quia singulis oculis adest halitus quidam ab ore egrediens, hinc ex uno halitu Patris factæ sunt medietates dextræ Coronæ & Daath א Seir; & ex altero, Nezach Seir: dein ex uno halitu matris factæ sunt medietates sinistræ in Kether & Daath א Seir, & ex halitu altero Hod ejusdem.

84. Et quia Halitus illi habent naturam spirituales, hinc ex illis factæ sunt 4. Sephiræ illæ. Kether autem Chochmah & Binah nondum erant actu, sed saltem potentia, & præ subtilitate vix poterant dignosci. Ex universalitate autem omnium osculorum, facta est הן: & ex universo genere Halituum factum est Jesod. Ex loquela autem quæ ad Patrem solum refertur, ob mysterium blanditiarum, facta est Malchuth.

85. Et quia Kether Chochmah & Binah adhuc saltem materia prima erant, ad instar punctorum, jam dicendum, quomodo acceperint naturam Vavorum. Sciendum igitur quod cum 7. illæ Coronæ, & 7. Chochmæ, atque 7. Binæ ascenderet in Kether Basilæ Coronalis, ex mundo punctorum, nempe ex Matre, hæ omnes ibidem reliquerint vestigium: sicut etiam tale vestigium reliquerunt in Patre in transitu nempe: Decidua igitur Patris & Matris coaluerunt cum punctis vestigiis hujus, & simul delapsa sunt. Cum autem reduplicaretur tertia in tertiam in Arich, iterum collecta etiam ascenderunt Lumina vestigiis hujus, sicut factum erat, in reliquis 7. Luminibus. Sed non commixta sunt cum iis, quæ è confractis proveniant, eo quod tenuiora essent.

86. Et è luminibus Vestigiis hujus facta sunt Cerebræ Seir; nempe Kether Chochmah & Binah, quæ antea nondum poterant dignosci.

87. Notandum autem quod tempore partus demum Lumina hæc Pater dederit Matri, per Jesod Abba & Imma, Mater autem eadem dederit Seir & Uxori ejus, unde Vasa istorum cerebrina.

88. Sicut autem embryo in utero Matris non videtur habere Caput, cum illud lateat inter Genua, & tempore partus demum erigatur; Sic etiam Seir se habebat; quoniam puncta vestigii Vasis cerebrini præ subtilitate vix poterant dignosci.

89. Cum autem Seir & Uxor ejus prodirent atque nascerentur e Matre, Uxore ejus cum ipso cohærebat à tergo erga pectus ejus; ita ut unum saltem constituerent tergum: postmodum autem dissecti sunt; atque hæc est vera illa serratura, qua tergum unum dissectum est in duo, quod si enim duo fuissent terga, videri poterat, non nisi separationem factam esse.

90. Et quoniam parvæ adhuc erat staturæ, nec pertingeret, nisi usque ad pectus Seir, i.e. sub tertiam supernam Tiphereth, hinc ut cresceret, Mater superna derivabat in eam lac suum, è duobus uberibus, quæ sunt שן & ח: & ubera hæc sunt Nezach, Hod, Binæ, ingredientia in cerebrum Seir & pertingentia usque ad Nezach Hod ejusdem. Et his uberibus Mater lactat Seir & Uxorem ejus, & hoc vocatur *Incrementum primum*. גרלות א.

91. Cum autem transiret gutta quæ in Patre fuerat, in Matrem, tunc Malchuth Tebhunæ inde separabat sibi que assumebat unicum punctum de punctis Caudæ illius Guttæ; ita ut cum Seir de utero Matris prodiret, ipsi non adhereret nisi dimidium punctum caudæ supra dictæ; quod erat mysterium Rachel, quæ adhærebat Seir à tergo è regione pectoris ejus.

92. Postea autem cum Mater influeret in Seir, Eadem ipsi quoque largiebatur medietatem puncti caudæ reliquam, quod erat mysterium Leæ. Et quia punctum hoc non inveniebat locum prodeundi è regione pectoris ejus, eò quod ibi esset Rachel; nec etiam inveniret locum ad ascendendum per foramen Cerebri, propter capillos Arich, superinstratos capil-

lis

lis Seir, ideo exibat per foramina Cervicis, ubi est punctum Lus; atque inibi formata est in Personam; ipsiusque pedes pertingunt usque ad caput Rachel. Unde patet, quod persona Leæ extendatur per tertiam partem supernam Pulchritudinis Seir: nam Lea & Rachel ambæ constant ex una tertia.

93. A tergo autem Seir est quasi foramen, & corpus Seir influit per illud: & foramen illud apertum est; & huic correspondet scrobiculus pectoris in homine.

94. Hinc prodit influentia in capillos Rachel, qui cum rubri sint sua natura, hoc affluxu opus habent ut dealbentur: sicut Arich capillitio suo dealbat capillos Seir, qui nigri sunt. Rachel autem oculis caret per se.

95. Et capilli Seir pertingunt usque ad foramen istud.

96. Ut autem perficerentur Vasa Cerebrina Seir, Pater & Mater primum quidem amplectebantur Seir (ut supra dictum) dextris atque sinistris permutatis, deinde autem cuilibet, quod suum fuerat, redditum est: & postea Pater applicuit (vide Schema sequens.) Chochmam A. Matris ad Nezach suam B. & Mater Binam suam C. ad Hod Patris D, ita ut faciebus mutuo oppositis Nezach Patris B. obverteretur Hod Matris E. Et quia Nezach Patris B. etiam aderat Chochma ejusdem F. sicut in Hod Matris E. Binah ejusdem C. hinc è 4. his fiebat punctum unum. Chochmah enim & Binah sunt radix Cerebrorum in duobus vasis supra dictis.

97. Deinde hoc punctum dividebatur in tres partes, quarum una remanebat in Hod Matris E. una autem abibat in Nezach ejusdem G.

98. Nezach autem Matris G. in qua tertia illius puncti erat emittebat tertiam suam inferiorem H. חך scil. & adimplebat tertiam supernam חך. I. Chochmæ Seiricæ K.

99. Cum autem Chochmæ huic Seir K. adhuc deessent duæ tertiæ inferiores, hinc istæ complerentur, ascendit

103. Atque sic lux ^{וְהָא} H. è Nezach Matris G. non tantum cerebrum Seir formabat, sed per omnia ejus membra extendebatur ad pedes usque.

104. Ratio autem hujus circulationis, & quare non simul ac semel omnia à Matre affluerent hæc est, nesc. frangeretur Vas Chochmæ Seir ob nimiam lucem.

105. Eodem modo etiam prodibat influxus ex Hod Binæ, f. Immæ E. in Binam Seir k. intermixtis nempe Gebhuran Seir l. & Hod ejusdem m. eadem penitus ratione. Nec aliter se habebat derivatio è Jefod Matris n. in Daath Seir o. concurrentibus חת Seir p. & Jefod ejusdem q. ut supra descriptum. Et sic magna illa Lux è Matre hic sufferri poterat citra noxam.

עִיבוֹר בִּ
גְדֻלוֹת בִּ

106. His factis Mater in uterum seu Jescd suum iterum colligebat lumen internum ē Seir & uxore ejus, ut fieret particeps Usus rationis, & hæc vocatur Imprægnatio Secunda, unde illis Incrementum alterum, quo roborabantur membra eorum annexa 6. extremitatibus Matris atque Patris.

קטנות ב.
קטנות א.

107. Ut autem Mater illos capere posset in utero suo, opus erat ut Seir & Uxor ejus conduplicarentur complicatis invicem tertiis eorum h. m. ut a parte anteriore, נִינְּי complicaretur cum Chesed & Gebhurah: nec minus חֵן medietatem imam reduceret versus medietatem supernam, ita ut Jacob coordinaretur Puero Israhel. Qualis conduplicatio & fiebat a parte posteriore, ita ut Rachel obverteretur Lex. Et ista conduplicatio vocatur Parvitas seu infantia secunda: cum enim primum adhuc essent in utero Matris locum habebat infantia prima:

108. Et imprægnatio hæc secunda durabat 12. menses, cum Gestatio prima tantum durasset menses 9.

109. *Mysterium autem Conceptus primi novimestris*
hoc est, quod Seir tum alligeret de Matre ista Nomina, nempe
Nomen קסא, i. e. איהו sub plenitudine Joddin; h. m.
יהוה הוה הוה Tetragrammato & אלהי יהוה, quae
duo Nomina efficiunt 213. quibus adde 3. portiones Nominis
אלהים, sic divisas ים אל ה & habebis 216. & si adjeceris No-
men עב fient 288. juxta valorem vocis עיבור. א. וישר

110. *Mysterium autem Conceptus secundi Duodecim-*
estris istud est, quod Seir affugeret Nomen אֹהִיָּה quod est
Hehatum h. m. אֶלֶף הָהָ יוֹד דָּהָ 151. cui si addis Nomen
אֲדָנִי 65. etiam habes 216. & cum עֵיבּוֹר 288. juxta valorem

111. Datur tamen etiam tertius Conceptus septime-
stris (pro diversa ratione computandi) quo Seir affugebat No-
men אלה יהוה quod est Alephatum h.m. אלה יהוה 143.
adde 45. & numerum Tetragrammati 26. & duas portio-
nes Tetragrammati h.m. divisas יהוה & habebis 216. & adje-
cto עב Patris 288. עיבור.

112. Cum ita Seir fuisset in utero per duodecim hos-
meses, prodiiit ex eo cum uxore, ipse quidem membris jam
perfectis & cum statura debita; uxori autem statura nondum
aderat debita, & membra ejus tantum erant ad instar cornuum
cicadarum.

113. Ut tamen ipse quoq; Seir ulterius coronaretur Benignitatibus, Pater in Matrem immittebat 5. suas Chafadas, quæ sunt radix omniũ Chafadim Seir, i.e. Internũ de ejus Chafadim: Et mater easdem immittebat in Seir per Jesod suum, idque sic, ut qualibet de 9. Sephiris Seir acciperet dimidiam portionem Chafedæ, è 5. Chafadis. Dimidia autem Chafed residua erat, quæ dividebatur in tres portiones. Et è tertia prima dimidiæ hujus Chafedæ fiebat Kether pro Uxore Seir; & è duabus tertiis reliquis fiebat Kether pro ipso Seir, sub mysterio lucis reversæ.

114. Necesse autem erat ut Mater immiffura §. has
Cha-

Chafadas in Seir sese inclinarer, quoniam Jefod ejus nimis breve est, nec æquale toti corpori Seir; idque fiebat sub mysterio Vasis Jefod ejus; unde corpus Seir contagebat usque ad tertiam ejus supernam נח, illuc usque enim pertingebat illuminatio, Fundamenti Materni; Caput autem Seir manebat apertum.

115. Distributio autem 5. Chafadim illarum ita fiebat: una Chesed integra dabatur Chochmah, & una Binah, una quoque Gedulah, & una Gebhura: & deinde Gedula medietatem suam Chesed dabat נח Nezach, quoniam illam integram non poterat sustinere; & sic quoque Gebhura נח Hod; Daath autem cum nondum esset sub natura Vasis, ideo nihil poterat participare de istis Chafadis, sed omnia ex ipsa profluebant, & tota illa Chesed devolvebatur in Tiphereth: sed nec hæc eandem totam sufferre poterat & medietatem dimittebat ad Jefod. Deinde vero & Chochmah medietatem de sua Chesed communicabat נח Daath, quod & Binah imitabatur; sed nec tum Daath sustinere poterat utramque illam medietatem, unde unam ex illis demittebat ad Tiphereth, alteram pro se retinendo; jam enim ob vestigium antea inibi relictum, valebat: נח autem cum jam alteram medietatem acciperet, priorem dimittebat, in Jefod; sicut & Jefod priorem dimittebat; quæ ascendens inde in Hod egrediebatur in Rachel; & tertia ejus fiebat corona pro capite Rachelis; reliquæ autem tertiæ duæ fiebant Corona Seir ipsius; roboratæ vestigio in Daath invento atque assumpto.

116. Infeminatis his 5. Chafadis Patris in Seir & Uxorem ejus, curandum quoque erat, ut pruritus atque appetitus copulæ conjugalís inter eos exfuscitaretur, hinc & Matrem oportebat derivare in Seir Chafadas & Gebhuras supernas.

117. Istæ autem producebantur è percussione illa, quæ percutiebantur duæ partes barbæ è 13. quæ in Arich, nempe Nozer, & Nakkeh 8. & 13. Nozer enim est Influentia superior & Nakkeh inferior, nempe duo apices barbæ, quarum prima paulo

paulo longior alterâ, & dextra vocatur superior. Et è percussione hac exortæ sunt 5. Chafadim & 5. Gebhuroth. Et percussio hæc idem est quod congressus, cujus nomen hic non adhibetur, quia ibi insolitus est. Exortæ autem sunt 5. Chafadim è Nozer, & 5. Geburoth è Nakkeh; omnes autem simul constituiebant guttam unam præcellentem admodum.

118. Arich autem 5. illas Chafadas dabat Patri, nimirum in Daath ejusdem, quæ est distributrix pro sequentibus: 5. autem Gebhuroth dabat Dæ Matris: & ex hoc influxu Arich in Patrem & Matrem excitabatur appetitus eorum, ita ut congregarentur. Quamvis enim semper cohæreant, nunc tamen coitus iste magis emicuit, propter influxum excellentiorem.

119. Daath autem Paterna ita distribuebat Chafadas suas, ut unam acciperet Gedulah, alteram Gebhura, reliquas נח Nezach & Hod, unde omnes confluebant in Jefod, Patris: & sic & in Matre: congregientibus igitur Patre & Matre 5. Chafadim Patris immittebantur in Jefod Matris.

120. Mater igitur derivabat illas omnes in Seir & Uxorem ejus: idque h. m. primò omnes Chafadas & Gebhuras simul immittebat in Daath Seir: Daath autem 5. Gebhuras derivabat per נח in Jefod, sub mysterio Guttæ, retentis adhuc Chafadis; Jefod autem cum ad naturam amorum spectaret, Gebhuras illas retinere nolebat, sed illas iterum sursum remittebat, cumque venirent ad foramen illud, supra dictum, per illud egressæ in Caput Rachelis intrabant, ut in illa formaretur Vas capitis, & Vas cerebri, quæ adhuc minuta erant, & per istas Gebhuras crescebant.

121. Sed 5. Chafadæ ita distribuebantur per Daath in reliqua membra Seir: primo Daath Chesedam integram dabat Gedulah, & aliam integram Gebhura; postea integram quoque Tiphereth; cujus tertia superna pro se retinebat tertiam de hac Chesed; sed duæ tertiæ Tipherethicæ reliquæ non poterant supportare duas tertiæ Chafadicas reliquas; unde ex

una tertia Chesedica, implebantur ambæ tertiæ Tipherethicæ, & residua erat una tertia Chesedica.

122. Deinde Daath integrum quoque Chesedam dabat Nezachæ, & aliam Hodæ, quæ singulæ tantum medietatem de qualibet retinere poterant; duæ igitur medietates, quæ efficiunt integrum in 3. tertias divisibilem descendebant in Jesod; sed nec Jesod illas supportare poterat; sed illas elevabat per foramen Tiphereticum; in ipso vero non remanebat nisi lux Vestigiorum omnium 5. Gebhurarum, quæ ibi transferant; cum luce Vestigiali duarum medietatum Chasadicarum ut sup. dictum.

123. Duæ igitur istæ medietates Chasadicæ exhibant per foramen Tiphereticum & hinc formabantur Cerebra Rachel; quoniam tertia una cum dimidia, quæ prodierat è Nezach constituebat cerebrum Chochmæ Rachelis; & tertia una cum dimidia quæ prodierat è Hod constituebat cerebrum Binæ Rachelis: Vestigium autem duarum harum medietatum Chasadicarum quæ fuerant in Nezach & Hod, ibidem relinquitur, nec tamen retentum, sed etiam in Jesod derivatum, ubi commixtum, factum erat ad instar scintillæ proflientis sub malleo, abibat in Daath Rachelis, eamque retinebat Cranium ejusdem, quod est Kether.

124. Tertia autem illa quæ residua manserat in Tiphereth (§. 121.) iterum dividebatur in duas partes, quarum una paulo major altera; Pars igitur prima iterum bipartita ascendensque exibat per foramen, in Daath Rachelis, nimirum cum Vestigio modo dicto (§. 123.) pro Cranio ejus.

125. Tunc Mater, quæ hæc tunc sese inclinaverat, iterum erecta priorem suum reassumebat situm, ita ut Gedulah & Gebhurah, & tertia superior Tipheretica (quæ hæc tunc fuerant contextæ, ita ut Gedulah Chesedam integrum retinere potuerit, ut & Gebhurah, & tertia Tipheretica, tertiam Chesedicam integrum acceperit; quoniam Chasadæ illæ seipsas dimi-

diminuerant coram luce Jesodica Matris) nunc deteguntur, & Chasadæ in illis contentæ excrescerent & auferentur; ita ut pars una Vasorum Seiricorum non posset capere nisi partem dimidiam unius Chesedæ à Daath acceptæ; Hinc tertia superior Tipherethica, quæ antea retinuerat tertiam integrum unius Chesedæ, jam non poterat capere nisi tertiam dimidiam; unde nunc superflua iterum erant tres tertiæ cum dimidia.

126. Egressæ igitur medietates illæ Chasadicæ è Gedulah & Gebhurah, ascendebant, ita ut Gedulah in Chochmam Seiricam & Gebhura in Binam intrarent; Nec tamen totæ ibi manebant, sed Chochmah non nisi unam retinebat tertiam, superflua manente tertia dimidia; & sic quoque Binâ. Tertia autem dimidia è tertia superna Tipherethica egressa per Daath rectâ elevabatur, eamque retinebat Cranium Seiricum.

127. Eodemque momento etiam ascendebat pars altera tertiæ Chesedicæ (§. 124.) quæ residua fuerat è duabus tertiis Chesed, quæ prius descendebant in duas tertias Tiphereticas, (una enim medietas ascenderat pro cranio Rachel, §. 124. & jam hæc medietas altera ascendeat in Cranium Seiricum, pro eo roborando.

128. Chochma autem Seirica, quamvis insignis esset ipsius qualitas, quantitate tamen non adeo præpollebat, unde unica ipsi sufficiebat tertia è medietate illa in Gedulah transmissa, tertia autem altera dimidia, per Daath abibat in Kether Seiricam, quod est cranium; & sic quoque in Binah.

129. Et nunc Kether Seirica perfecta erat & integra; Nam antea in Ibbur secundo, habebat duas tertias è dimidia Cheseda, quæ est tertia una, quæ venerat è Daath in Tiphereth, & hinc medietas ejus in Jesod; & è Jesod ascenderat, & facta erat ex hac medietate unius tertiæ, Corona Rachelis, & è duabus tertiis reliquis Corona Seirica, assumpto vestigio duarum Chasadarum de quibus supra, nunc accedente dimidia ter-

ria ex illa tertia Chesedica, quæ ingressa erat in foramen; & aliquantò plus. Cui accedit dimidia tertia residua in tertia superna Tipheretica, nuper erecta Matre, detecta; unde jam duæ tertiæ & aliquantò plus: cui adde, quod Chochma & Binah illuc derivant, tertiam nempe integram; unde Kether Seirica jam habet tres tertiæ.

130. Rachel tamen nondum ita consummata erat ut membra ejus ritè fungi possent munere suo, quippe quæ adhuc erant ad instar cornuum cicadæ; Ut igitur ipsa quoque decadem suam acciperet ut Ipse, diaphanæ factæ sunt Nezach, Hod, Jesod, Seirica, & emiserunt lumina à tergo; (Non per foramen s. d. quippe per quod non transeunt nisi ea lumina, quæ è supernis descendunt; quæ verò ab ipso Seir proveniunt, ipsa resplendescunt & prodeunt.)

131. E luminibus igitur promicantibus è Nezach Seirica constructa est tota linea dextra Rachelis, idque h. m. è tertia superna Nezachica nempe Kether Chochma Binah, facta est Chochma Rachelis; è luminibus prodeuntibus è tertia altera, Gedulah, Gebhurah, Tiphereth, facta est Gedulah Rachelis: & è tertia ima, Nezach, Hod, Jesod, orta est Nezach Rachelis. Sic è posterioribus Jesodicis ejusdem Seir constituta est linea media Rachelis; & è posterioribus Hodicis linea sinistra ejusdem.

Ad Clarissimum ac Eruditissimum Virum

N. N.

De rebus in Amica sua Responsione

contentis

Ulterior Disquisitio.

St.

JAM much ashamed that I have been so long silent since my receipt of your last. But I beg your pardon for this incivility, that I was necessarily forced to by reason of my Theological volume that was in the presse, and is but newly come out. Which necessitated my stay in Cambridge till I saw that businesse dispatched, vvhich was much later then they promised me. Which made me so long ere I came to Ragley, or had any opportunity or leasure of reading the Cabbalisticall MSS. you was pleased to send thither, for which I returne you many thanks. They with yor ingenious and learned Answer to my Objections and Querres about some Passages in Tractatus primus Libri Druschim, have given me further insight into the Cabbalisticall learning of the Jews. But that MS that is called Emek Hammelech is writh with so many abbreviations and so small an imperfect a letter that much of it was unlegible to me. How ever I have a generall conception of the drift of the boock, and have taken notes of severall particular passages thereof. Jam much incumbered with two great imperfections, the one that I cannot write a good hand, the other that I can not easily read a bad one. Monsieur van N. is so soon to take a jorney hence into Holland that I cannot write an Answer to Your Amica Responsio, but shall frame one at Leasure after his departure hence, which I hope to have in readinesse against his returne, which he promiseth will not be long. And I shall endeavour

vour to imitate that excellent good temper in your Amica Responsio. For upon my reading againe my ovvn Objections and Quæres, they seeme in some places to haue more heat and acrimonie then is needfull or sutable to the present disposition of minde I am now in. But I was surprized with the unexpectednesse of the doctrine of that Tractate. But it is sufficient to intimate a mans reasons of dissent, where onely simple errorr is at the bottom. What so ever is more then this cometh of evill. In my Reply to your Answer I intend to take occasion, if I finde it to come off easily and naturally to hint something toward the finding out what may be the sound and irrefutable meaning of the Mercabah, as I do not much disside, but that I haue hitt on the true Cabbala of their Bereshit. In which I suppose a Creation properly so called. Which Hypothesis is laden with no absurdities that I know. The other, which denyes Creation properly so called seemes to me to be burdened with insuperable difficultyes viz. That either Matter is of it self and Soules and Angells themselves are made of matter, or else that God is as well the materiall as the efficient Cause of all things, and consequently may be turned into clay and stones. But this I onely hint by the by.

I understand by Monsieur van N. that he would haue you forthwith publish, so far as you haue gone in the Zohar, which intention of his I like very well, that the labour you haue taken already may be in no hazard of being lost. Or that it may not all be lost, that you publish part of that you haue translated, and so sett it out at leaseure by parts. And if you do (as I suppose you doe intend) besides an Index of so much as you do publish at a time, make also a generall Alphabet of the more obscure Cabbalisticall termes and phrascs (as I haue made in my Synopsis Prophetica an Alphabet of Prophetik Iconismus) it will conferre much to the benefit of the Reader

derand make the buk more saleable, and the more effectually invite men to search into those studies, and to understand what there is in the Jevvish Cabbala. Your two Cabbalisticall Tables vvith the Names and Attributes congested under each Sephirah (vvhich vvill not be much unlike in nature and use to Johannes Meursius his Denarius Pythagoricus) vvill also be very fitt for this first volume you intend. And if your Systema Theologiæ Judaicæ vvere in this volume too, all these vvould tend to the Sharpening mens appetitts for the reading and understanding of the Soar: When they haue something afore hand to understand it by and something to search for and examine by it; it being the most authentick Treasure of their Cabbala. And Monsieur van N. is of opinion, nor am I contrarie to it, that if you publish also your Amica Responsio you haue vvrit to me, and I reply to it (vvhich I intend to doe in all fairenesse and vvith such a suspension of assent as you use in your Responsio) that this may also further vvith the Readers appetite tho the perusing of the Soar and the being inquisitive vvhere the truth lyes, and vvhat the ancient Cabbala may be, vvliether Isaac Lorias vvay, vvhich you vvill most vvhat follow, I suppose, in Your Systema Theologiæ Judaicæ, or vvwhether in vvhat I shall hint, or els some third vvay, or in something mixt of all. But in the meane time he conceives this to be a very probable vvay, of engaging men to look vvith more eagernes into the Zohar, and to try vvhat there is in the Jevvish Cabbala, they having such a game started before them. And that they may the better understand Your Amica Responsio, it vvill be convenient that my considerations and Quæres be published vvith it, and also Tractatus primus Libri Druschim. And therefore I vvill turne my considerations and Quæres into Latine, and distinguish each Consideration into such parts as you haue done in Your Amica Responsio.

As you are very cautious of asserting any thing in Your Amica Responsio vvhich prudent example I intend to imitate in my Reply, so I beleeeve the same prudence vvill prompt you to suspend Your Assent in Your Systema Theologiae Judaicae, affirming nothing for true, but vvhat the Christian as vvell as the Jewv is agreed in, but onely declaring this to be the Theologicall Cabbala of the Jewves, according to such or such of their Rabbies, and that it is vvorth the paines of both Jewv and Christian to examine it further, hovv much truth there is in it, and vvwhether it may not be further rectified or amplified out of the Zoar, intimating there vvithall hovv beneficiall this may prove for the preparing of the Jewvs to receive Christianity, the difficultyes and obstacles being cleared and removed by the right understanding of their ovvn Cabbala. You may also if You think good, make some returne to my Reply for the further entertaining the Reader, suggesting vvhat may further confirme vvhat you like mit, or intimating vvhat ever I may seem mistaken in, that truth may haue the more free course. And then the matter may rest there, for I am not at all desirous of hauing the last vvord. This is all that for the present occurs, but my hearty vvishing you good successe in your learned and laborious undertakings, and the subscribing my self

Honourd S.

From Ragley. April. 22.
1675.

Your most Affectionate Friend
and Humble Servant.

Per.

Perlecta, Vir Clarissime, *Amica tua Responsione*, nesciebam profecto, an eximium tuum acumen ac Eruditionis copiam, an vero prudentiam candoremque animi, dulcedinemque ingenii ac mansuetudinem magis admirari deberem. Quarum virtutum tuarum, cum priores quidem nobis haud ita facile assequi liceat, posteriores in hac nostra *Ulteriori Disquisitione* de rebus in *Amica tua Responsione* contentis quantum possumus, imitabimur. Non quod res singulas, quae in erudita tua Responsione occurrunt, mihi accuratè discutendas proposuerim, sed quae majoris sint momenti, quasque è re nostra fore magis pensiculatè Examinare, persenserò. Quod quantà possum brevitate ac perspicuitate effectum dabo.

Primo igitur quae in *Prasatione* occurrunt, levi brachio perstringam, ad ipsam *Responsionem* mox perrecturus.

§. 4. Equidem studium tuum atque sollicitudinem de convertendis *Judais* magnopere laudo, quippe opus dignum viro non nomine solum sed & re ipsa, *Christiano*. Tuæque sententiæ accedo, quòd non solum utile, sed fere necessarium sit, antequàm res tanti momenti suscipiatur, ut Christianus ac *Judæus* mutuam utriusque intelligant Theologiam sive Theosophiam. Ac proinde quòd non contemnendum gradum ad hanc rem faciat, qui se communem utrisque præstat Interpretem. Qua de causâ ingentes profectò tibi debentur gratiæ, non tantum à Republicâ literaria, sed à toto Christiano orbe, quòd hanc tam difficilem Provinciam in te susceperis. Conversi verò *Judæi*, an sua *Barbaricâ* Philosophiâ usuri sint, an verò *Græcicâ* rem puto esse in ambiguo, vel potius eos viros factos Christianos, nulli Sectæ addictos fore, sed liberos veritatis indagatores & amplexatores ingenuos undecunque emicuerit, nec tam indulturos oralibus traditionibus, quam Sacris Scripturis Sanctoque Spiritui à Christo omnibus verè credentibus promisso solidæque Rationi innixuros. Nec fa-

Z

nè

ne credo probabile, eis temporibus fore, ut per longas & ænigmaticas ambages Erudiantur homines, in rebus Divinis, sed ut velo *Mosaic*o remoto, prout quisque in Divina vita profecerit, nudam contempletur veritatem unctionem utique naturæ, quæ eum omnia edoctura sit, quæ sana sint & solida ac utilia, nec *ænigmatibus* gavisuros, sed certis ac ponderosis mysticorum locorum Moſis ac Prophetarum, internoque luminis ac Spiritui congruis explicationibus abunde futuros esse contentos. Quod denique *zeticæ* potius quam *theticæ* omnia tractas in *Theologia tua Judaica*, id meritò singulari tuæ, tum prudentiæ, tum charitati imputandum est, quippe quæ via expeditissima est, quâ & Publico prodesse possis & neminem interim privatum offendere.

§. 5. Satis splendidam sanè ac opulentam in hac Sectione nobis ante oculos exponis librorum Cabbalisticorum supellectilem, teque tam benè undiquaque ad susceptum onus instructum esse vehementer gaudeo. Nam supposito quidem, quod multos hic prævideo eosque non indoctos viros avidè sibi arrepturos, nempe, cum libri hi Cabbalistici, publicationem Talmudis Babylonici (quod & ipse fateris) antiquitate non multum superent, quæ facta est circa annum à N. C. quadringentesimum, satis ab eo tempore spatii Judæos habuisse, ne dicam plus satis à receptione *Cabbalæ* per Moſen in monte *Sinai*, ad eam propriis inventis corrumpendam, quippe quum tam clarè constet temporibus Christi eos Cabbalam *Ritualem* *Moralemque* turpiter corrupisse. Et certe tamen si regei possit, non easdem ipsis fuisse occasiones corrumpendi Cabbalam *Theosophicam*, quæ ad *Ritualem*, *Moralemque* corrumpendam datæ fuerint, meminisse tamen oportet, inter excidium Urbis per Titum & Publicationem Talmudis satis temporis interfluxisse, quo, propter calamitatem temporum, in quæ inciderant *Judæi*, quibusque *Judæorum* animi ab istiusmodi studiis penitus avocarentur, præcipuas etiam Cabbalæ *Theosophicæ* partes planè

planè perderent & oblivioni traderent, & mox ne perdidisse viderentur, nova commenta earum loco advenirent. Id quod R. *Moses Ægyptius* in *More Novechim*, part. i. c. 71. apertè videtur confiteri. Quod si, inquit ille, circa Legem *oralem* cautum est, ne illa publicè in libro conscripta omnibus proſtaret, ne forte corrumpetur aut depravaretur: quanto magis debuit hoc fieri circa Arcana ista Legis *Theosophicæ* vel *Philosophicæ*, & caveri, ne divulgentur publicè & ita Margaritæ porcis obijcerentur? Quamobrem partim longitudine temporis, partim infidelium & stultorum populorum in eos dominatione, partim etiam quod non cuivis concessa erant, multa mysteria Gentis *Judaicæ Theosophicæ* & *Philosophicæ* palà agnoscit periisse & in oblivionem devenisse. Præterea scripta hæc antiqua quæ extant, quod & ipse innuis, ænigmatum & allegoriarum multitudine perinde ac ipsa antiquitate apparere venerabilia. Quorum altera alteram destruit, Ænigmatum, & Allegoriarum multitudo Antiquitatem, quippe incredibile videri antiquam illam *Cabbalâ Mosaicam*, ænigmaticam fuisse, cum veritas esset, [מֹשֶׁה] i. e. vera ac aperta interpretatio locorum maximè ænigmaticorum in *Pentateucho*, & præsertim trium primorum Capitum *Geneseos*, rerumque ad *Tabernaculum* spectantium *Summumque Sacerdotem*, ipsiusque adeo *Mercava* sive cursus Triumphalis DEI *Israëlis* in monte à *Mose*, *Anrone*, *Nadab* & *Abihu* conspecti, cum Throno *Saphirino* ut in visione *Ezechielis*. Quorum rerum Interpretatio procul dubio plana erat & perspicua, apertaque doctrina maximè sublimem veritatum *Theosophicarum* vel *Philosophicarum*, & à vulgi captu longissimè abhorrentium, sed à *Mose* ipso penitissimè intellectarum, quamvis figuris *Mosaicis* Propheticisq; visionibus oblectarum, unde & facies *Mosis* descendens de monte lucere dicitur, & mox ob captum populi velo obduci. In *litera* est *velum*, in *orali doctrina* de sensu Mystico, est *Lux*. Quæ ipsa igitur ænigmatica non erat, nec solent Allegoria per Ænigmata & Allegorias exponi.

Sed concessis, inquam, his omnibus & suppositis, præclarum tuum institutum parum profectò inde labefactatur, tum quod ipse *Maimonides*, qui tamen satis severum harum rerum æstimatorem segerit, pauca doctrinæ illius veteris vestigia & indicia, quæ in *Talmud* & *Medraschoth* sparsim hinc inde extant, tanquam nucleos parvos magnis cinctos corticibus etiamnum agnoscit comparere, tum quòd res ipsa docet, tam profundam scientiam intelligentissimi cujusque ac pieatissimi fidei concreditam, etiam in maximis rerum vicissitudinibus, temporumque mutationibus neglectui prorsus haberi non potuisse, cum ut ipsa virtus, *אמת* esset *אמצאות*, nec ipsis eripi aut surripi potuisset, sed cum nec palam per conscientiam sublimes istas veritates ac arcanas, publicare, nec eas pati omnino interciedere ipsis, liceret, novis tandem involucris ænigmaticis eas abscondisse, ut essent, quod olim *Aristoteles* respondebat *Alexandro* de scriptis suis *Acroamaticis*, *הם דברים נאמרים להם בלבד* Editæ & non editæ, edita quidem ipsis *Judæis*, Magistris suis eos docentibus, gentibus verò non edita, nisi quatenus placuerit *Judæis*; & ipse opportunè gloriaris inventum esse huic Sphynxi *Judæica* *Oedipum* etiam *Judæicum*: Tum denique, quòd præcipua laudatissimi tui Instituti pars non tam cò collinear ut unam certam integramque Cabbalam, ex his rudibus *Judæicis* extruas, quàm ut *Judæi* & *Christiani* suam utriusque Theosophiam mutuò intelligant libereque, quid solidum quidve secus utrobique reperiatur, apud seipsos perpendant. Unde de præcipua hac parte præclari tui Instituti, per supra dictas difficultates nihil omnino videmus decerpi.

Et quantum quidem ad nova illa Involucra, ex paucilla mea experientia, ut qui hospes planè in his studiis ac peregrinus sum, reperi tamen veritates maximi momenti, & quas credibile est partem fuisse antiquæ Cabbalæ, ænigmaticis Imaginibus iisque mirum in modum crassis & distortis, malignè suis atque invide obrectas & quasi oblarvatas. Ut in MS. illo (quod

huc

huc mittendum curasti & de quo gratias tibi ago) *Idra Rabba* appellato. Ubi certè vehementer suspicor Divinitatem *Messie* conditionemque Regni illius Spiritualis, Ecclesiæ veræ ac Catholicæ latissimo sensu sumptæ, quatenus superiorem etiam *Hierosolymam* includit, per omnes æonas deductam, depravatam simulachris & ænigmatibus *אמית* Scir Anpin, & uxoris ejus, suo modo adumbrari. Nec fortean ineptè huc referri posse illud *S. Pauli Ephes. 5, 32. Mystrium hoc magnum est, loquor autem de Christo & Ecclesia.* Sed cum summam mihi breviter proposuerim hisce non licet immorari.

§. 6. Spicilegium, pro tua modestia hîc vocas, quam meritò nos speramus mellem uberrimam fore. De Assensu verò Dogmatis *Judæicis* aut adhibendo aut denegando, juxta tecum sentio, ante auditam utique causam neutrum esse faciendum. Nec miraberis *Platonicam* Philosophiam aliquantum loci habere in Academiis nostris *Anglicanis*, cum & statuta *Academiarum*, saltem *Cantabrigiensis*, aut jubent, aut commendant lectionem non folius *Aristotelis*, sed & *Ciceronis* & *Platonis*. Nec iniquum votum est, ut Latitudo opinandi apud Doctiores & prudentiores longius se diffunderet, qui eâ Legge libertatem acceptaturi sint, quâ aliis in rebus promittit Poeta:

----- Dabiturque licentia sumpta pudenter.

§. 7. Discrimen quod ponis in hac Sectione inter *Judæicam* Philosophiam & *Pythagoricam* ac *Platonicam* non caret acumine ac judicio. Cæterum dum *Judæorum* Magistros in duo genera dispescis, locis ævique periodis distincta, magnum mihi injicis scrupulum etiam de eis, qui Urbis vastationi sunt propiores, & in terra Sancta suas Scholas habuere. Sunt enim qui contendunt etiam ab *Antiochi* temporibus, Philosophorum Scholis, & certè *Aristotelis* præter cæteros *Judæam*, corruptam fuisse. Quo minùs mirari debemus, *Jonathancm F. Uriel*, Sectam *Aristotelicam* sapere in sua Paraphrasi in visionem

nem *Ezechielis*, qui tamen multis annis vixit ante Urbis excidium. Nam *Rotas* ille *Cœlos Aristotelicos* esse fingit, & in illius opinionis gratiam, *Et ecce una Rota in terra*, interpretatur dicam, an pervertit ad hunc modum, *Sphæra una posita erat sub altitudine Cœli*. Quod ipse *Maimonides* etiam notavit in *More Nevochim* part. 3. c. 4. Vides quàm maturè corrupta sit *Cabbala Philosophica* apud *Judeos*, etiam aliquot annis ante Christum natum, immò multis si calculum in eas ab *Antiocho*. Quam quidem ob causam seriò considerandum est, annon certiora veteris Philosophiæ *Judaicæ* vestigia inveniendâ sint apud *Pythagoreos*, quàm apud ipsos *Judeos*, cum *Pythagoras* edoctus sit Arcana *Cabbalæ Philosophicæ* à Sapienribus *Judeorum*, quadringentis aut quingentis annis ante modò memoratam corruptionem. Atque hoc breviter de *Præfatione*. Ad ipsam *Responsionem* jam pergimus, ubi pari ferè brevitate operam dabimus.

In Caput I. Consideratio prima.

I.

Minus accurate dici: *Mundum propterea creatum ut Deus esset perfectus, &c.*

1. Satis ingeniosè hic ab te excogitata est *Perfectionis Divisio in extrinsecam & intrinsecam*, quasi extrinseca Imperfectio in Deum cadere posset, quàmvis intrinseca non possit. Cæterum hic porro disquirendum est, an ulla omnino Imperfectio sive extrinseca sive intrinseca cum Divina *divinitate* possit consistere?

2. Quod stylum linguarum Orientalium attinet, equidem hic ingenuè propriam profiteor imperitiâ. Haud tamen credibile censeo, quin certæ quædam notiones sint omnibus gentibus cujuscunque linguæ communes, ne principia naturalis scientiæ videantur pro linguarum varietate variari.

3. *Διότι* *Pythagoricam* quamvis admitteremus, dispiciendum porro est, rectiusne hæc *Necessitas* oriri intelligatur, ex eo quod *Mundus à Deo factus* aliquam ulteriorem perfectionem illi superaddat. (Quæ necessitas esset *Indigentia*, ex parte DEI,) an verò ex eo, quod ita comparata sit Divina Natura, (quippe quæ perfectissima & absolutissima Bonitas est sive Benignitas) ut non possit non agere quod simpliciter optimum est. Ut verò *Mundus*, quàm primum potest, existat simpliciter optimum est. Atque hinc à *Pythagoreis* *Decadem* dici *διότι*. Ut verò prior necessitas, necessitas erat *indigentia*; Hæc è contra, necessitas est *Perfectionis*, ex parte Dei, quæ illius naturæ magis est consentanea.

4. Quid ipse statuam de Emanatione Mundi Deo cœterna, videre potes in *Enchiridio* meo *Metaphysico* cap. 10. ubi impossibile demonstro, ut *Mundus* existat ab æterno. Et certè admissio *Mundum* extitisse vel emanasse à DEO ab æterno, quamquam hinc concedendum est, DEUM sic semper & fuisse & fore æquè perfectum, considerandum tamen est annon etiamnum hoc pugnet, cum Divina *αὐτονομία*, quasi omnibus numeris DEUS perfectus non esset nisi Mundo superaddito. Atque sic id tantum efficeretur, nempe ut Deus quidem semper æquè perfectus sit, nunquam tamen per se (*Mundo non superaddito*) plene perfectus.

II. *Μὴ* *Paradoxum esse DEO tribuere nomina ante Creationem, &c.*

1. Ut DEUS se cognosceret ab æterno (quæ certè mihi videtur æterna Filii Generatio) planè necessarium erat. An verò ut sibi nomen ab æterno daret, perinde necessarium sit, magis ardua est quæstio, neque enim suam ipsius notitiâ apud se quicquam illustraret. Apud homines quidem, illud *Platonis* valere potest. *Ὅς ἄν τις τὴν εἰρηνην ἑωρτάσῃ καὶ τὴν ἀνδραγαθίαν*, non item apud DEUM, qui immediatam rerum naturam novit, nulla nominum manu ductione indigens. Et præterea disquirendum

rendum est, an Hebraicè se tantum nominaverit, an verò Græcè etiam & Latine & Gallicè & Germanicè & Hispanicè & omnibus in universum nominibus, quibus apud ullam gentem appellatur. Hæc inquam per otium disquirenda sunt, nec temerè quicquam statuendum.

2. Hæc quæstio priori admodum affinis est. Et certè quamvis leve quid præ se ferre videatur, viam aperit in immensum philosophandi campum, eumque spinosum satis ac dumetis oblitum. Nec certi esse possumus Ideas nominum & linguarum ab æterno esse, & dialectorum singularum, singularumque mutationum ac depravationum, nisi omnium omnino rerum & personarum, actionumque ac motionum in Mundo vilissimarum pariter atque honestissimarum ab æterno concipiatur in mente Divina Idealis descriptio, atque hæc non solum *in se*, sed & *in aliis*, uti distinguit alicubi *Aristoteles*, ne liberum hominis arbitrium funditus subvertatur, ac proinde rebus personisque infinita fere Bivia, Trivia, Quadriviaque patere in Divino fato delineata, de quibus hic disputandi, nec locus est, nec animus. Interea loci concessi hæc omnimodè rerum, Personarum, motionumque atque actionum in mente Divina, ideali prædelineatione, (quæ sanè illius infinitati maximè est congrua) minimè dubium est, quin & nominum omnium inibi sint Ideæ ab omni retro æternitate; & proinde Nominum *Jehovah* & *Adonai*, & *Ciceronis* & *Platonis*. Sed hic tamen porro dispiciendum est, an rectius *Cabbalists* ratiocinentur Mundum creatum, ut sit quod conveniret nominibus *Jehovah* atque *Adonai*, quam si quis concluderet *Ciceronem* & *Platonem* genitos esse alterum cum latissimis humeris, cum cicere in naso alterum, ut existeret aliquando in Natura quod istis nominibus responderet.

In Caput I.

Consideratio secunda.

I.

Quod impedire ais, ne *Adam Kadmon* sit *Logos*, sive secundum personam Divinitatis, nempe quod in sacris paginis appellatio *Filii* illi approprietur. *Cochmah* verò apud *Cabbalistas* nunquam appelletur *Filius*; sed *Seir Anpin*, (qui in *Tiphereth* reperitur) propriè & constanter *filius* à *Cabbalists* vocatur, aut *Primogenitus*; hic, seposito omni præiudicio, liberè perpendendum est, an non *Seir Anpin* idem sit qui *Sacerdos magnus*, *Homo supernus*, *Adam Cælestis*, *Maritus Ecclesiæ*, quæ nomina omnia sunt in *Tiphereth*, cur non *Adam Kadmon* igitur ibi collocandus? Addo ex *Idra Rabba* Microposopum sive *Seir Anpin*, esse Hominem super Thronum Saphirinum in Visione *Ezechielis*, & *Adamum Androgynum* vocari. Etiam in eodem libro legimus *Sapientiam* esse *Hominem superiorem*, & nisi esset hic homo, mundum constare non posse, citato etiam Prov. 3, 19. *Dominus in Sapientia fundavit terram*. Hanc verò *Sapientiam* absconditam efformari formam hominis ut consistat super folio. *Ezech. 1. 26*. Hic igitur seriò & circumspèctè dispiciendum est, & diligenter inquirendum, an non *Seir Anpin* apud *Cabbalistas* revera sit *Anima Messia* cum æterno *Logo* unita, quamvis mysterium variis iisque distortis Imaginibus ac ænigmatis obvelaverint, & ferè turpiter oblarvaverint. Quis est enim ille *Adamus* nisi *Maritus Ecclesiæ*, quis *Maritus Ecclesiæ* nisi *Messias*? Hominem verò super Solium Saphirinum sedentem in visione *Ezechielis* esse Animam *Messia* cum *Logo* unitam satis fusè doceo in expositione illius Visionis; *Sapientiam* verò in illo Throno federe sub forma humana monemur ex ipsa *Idra Rabba*. Cum igitur revera *Seir Anpin* sit *Messias*, eisdemque nominibus gaudeat quibus *Adam Kadmon*, nam sub *Tiphereth* dicitur *Adam superior* & *Adam cele-*

fitis, immò verò ni fallor, *Adam Kadmon* in *Idra Rabba*, sequitur, quod reverà *Adam Kadmon* etiam sit *Messias*. Homo ille *caelestis*, atque sic *Logos* sit in concreto quamvis non in abstracto. Atque hinc certè minimè mirandum est *Seir Anpin*, Filium DEI, tam constanter à *Cabbalistis* appellari, cum sit ipse *Messias*, sive *Anima Messia* cum *Logo*, æterno DEI Filio, unita. Huiusce verò rei ignorantiam, nempe quod *Anima Messia*, cum æterno *Logo* unita, sit Homo ille Throno insidens in Visione *Ezechielis*, fontem esse credo deformatissimorum Ænigmatum apud *Cabbalistas*, & in varios Labyrinthos eos deduxisse. Atque è contra hujus Mysterii cognitionem *clavem* esse verè auream ad referenda pretiosissima Mysteria Cabbalæ Theosophica, quin & *Limam* etiam *Chalybeam*, quā omnis rubigo, sitrusque & quicquid alienum est ac sordidum, deteratur ac defricetur, & antiqua Cabbala purè ac sincerè restitatur.

Sed secundam *Sephiram* non vocari *filium* apud Cabbalistas innuis, sed *Patrem*. At verò, cum *Philo Judæus* plus semel Æternum Logon *ὁ ἀρχαῖος θεὸς* appellat, considerandum est, quanto majoris illius autoritas æstimanda sit, quam eorum quos quingentis minimum annis antiquitate superet. Ut præteream *Chochmah* per *Filium Summi Regis* etiam apud alios *Cabbalistas* indigitari, quomodo autem *Pater* dici possit explico in Annotatis ad Tabulam Cabbalisticam. Denique unionem Animæ *Messia* cum *Chochmah*, ii *Cabbalists* insinuant, qui descriptionem sive circumscriptionem *Seir Anpin* à secundam *Sephirah*, *Chochmah*, incipiunt. Quosdam verò Cabbalistas sic facere ipse doces in *Clave sublimioris Cabbalæ*. Quod mihi egregiè videtur confirmare supra dictam opinionem. Postremò ut præmittamus contractionem trium primarum *Sephiroth* in unam *Chochmah*, quæ *Pater* sit, & sex proximarum in unam *Tiphereth*, quæ sit *Filius*, ut decima *Sephirah*, *Malcuth* sit *Spiritus S.* hic seriò dispendendum est, an non multo sit probabilius, ut *Malcuth*, quæ & uxor dicitur *Seir Anpin*, sit Ec-

clesia latissimo sensu sumpta, quatenus superiorem perinde ac inferiorem *Hierosolymam* complectitur, adeoque sit Regnum *Messia* Spirituale, quàm ut sit ipse *Spiritus S.* una enim Persona non facit Regnum, *Malcuth* verò Regnum significat, *Spiritus* verò Sanctus unica est persona, & vocatur *רוח ה' הוה* in visione *Ezechielis*. Cujus subiectum est Regnum *Messia* Spirituale, quemadmodum abunde demonstrabimus in explicatione *Mercavæ*. Interea loci quantum ad istam *Adami primi* notionem, tam longè à *Microprosopo* distinctam, equidem multum suspicor eam originem suam debere ignorantie styli Prophetici apud recentiores *Cabbalistas*. *Adam*, fateor, universalissimum habere sensum omnesque complecti creaturas Intellectuales, cujuscunque generis aut ordinis, & ad animas Angelicas pariter ac humanas referri. Ac proinde cum sub singulari nomine *Adami* in monumentis *Cabbalisticis* descriptiones occurrerent, quæ, si unus hic *Adamus* literaliter intelligendus esset, tantum esse subindicarent, ut cælum terramque impleret, recentiores, cum quid sit *Henopaia Prophetica* vel *Cabbalistica*, non intelligerent, aut saltem non satis attenderent, prodigia planè pro mysteriis amplexati sunt, & quod fieri solet, ad majorem admirationem movendam, quam repertam putabant monstrositatem, novis appendicibus adauferunt. An verò status omnium primus, *Adami Henopatie* intellecti (qui status erat *Adami* Aziluthicus) in horto Eden *מקד* occasionem non dederit mirabili illi notioni de *Adam Kadmon*, qui dicitur omnium primorum primus, sagacissimis ingeniis mihi digna videtur disquisitio, & tuo quidem præceteris, quam in his studiis sis omnium versatissimus.

II. Hujus Sectionis Titulus est, de *Incongruitate tribuendi Adamo primo temporale quoddam initium*. Quanquam non satis inter nos convenit, quid sit hic *Adamus primus*. an Superior ille Homo, quem *Sapientiam* appellat *Idra Rabba*, an aliud

quippiam, ad singulos tamen hujus Sectionis articulos aliquid dicendum censui.

1. Nescio igitur an tempus eminenter sic dictum & ab omni imperfectione purgatum adeo ut applicari possit omnibus antedecaneis *Æonibus* quicquam aliud sit, quam duratio in genere. Quæ generalis tamen notio ipsam à perfectionibus perinde purgat atque ab imperfectionibus. Sed ut fatear quod res est, ego tempus proprie dictum, hoc est durationem successivam omnibus *Æonibus* quos ego noverim competere autumo. Quos ego quatuor omnino in genere statuo, *Aziluthicum*, *Briathicum*, *Jezirathicum* & *Asiathicum*, nec veterem ac genuinam Cabbalam *Theosophicam* *Judeorum* supra hos *Æonas* unquam assurrexisse, quippe super visionem *Ezechielis* fundatâ ac stabilitam, quæ visa est super fluvium *Chebar*. Quod mihi aperte indicare videtur, visionem esse de rebus, quæ cum defluxu seculorum fiunt, quemadmodum in Explicatione *Mercatorum* plenius moneo.

2. Disquirendum hic primum est. An sint modi Divini, & quid sint & denique quot sint. Nam si per modum *שבע* intelligitur, nego plures esse tribus. Et certè *R. Menachem Haraknati* septem posteriores *Sephiroth* solas *שבע* sive Modos appellandas censet, ego verò locos communes esse censeo, sive repositoria nominum ac notionum, & ne modos quidem Divinos esse, sed locos, quod dixi, communes questionibus de *Regno Messie* & fortean de *Nature Regno* insituentis apte accommodatos. Ut per compendium igitur quinque Rationibus hic subjectis respondeam. Dico anxie circumspicereque considerandum esse, an quicquid DEO competere concipi potest, ad hæc duo non sit referendum, ad *Essentiam* puta aut *Operationes*, cum autem Deus is sit, cujus *voluntas* est *divina*, definiente *Aristotele*, nempe quatenus opponitur *divinali*, ita ut *Actus* sit simplicissimus absolute æternus & immutabilis, an non inde palam sequatur, cum & Pater sit DEUS, Filius DEUS & Spi-

& Spiritus S. DEUS, ut singuli sint Actus simplicissimi absolute æterni & immutabiles & coexistentes simul ab æterno in æternum, & *אב* & *בן* sive *pater* cum DEO Patre. Quantum verò ad *operationes* propriè sic dictas, non fuisse ab æterno & definire posse vel intermittere ac resumere haud cunctabundus concedo. Sed *Adamum* hunc omnium *primorum primum* ad horum alterutrum referri posse vehementer dubito. Ac proinde diligenti exploratione digna res est, an hic *Adam Kadmon* commentum quoddam non sit paulò alienius ab antiqua Cabbala, & ex ignoratione styli Cabbalistici, quemadmodum suprà monui, aut Unionis Animæ Messie à primis usque seculis cum *Æterno* Logo factæ, procreatum.

3. Ex modo proposito compendio breviter hic respondeo, quicquid ad DEUM refertur aut illius *essentiam* esse aut *operationes*. In *essentia* verò Divina nullam esse successivam Representationum varietatem. Cæterum si gradus hos Cabbalisticos operationes esse concedis, quod initium habere dicantur nulla est apud me difficultas. Sed quàm bellè tunc merita operatio *Adam Cadmon* appellanda sit ulteriori indiget indagatione.

4. Quod hic quaris, Annon descriptio, Succedentium sibi hoc ordine emanationum, prioritatem & posterioritatem *ordinis* tantum involvere posset non *temporis*, scopum propius mihi attingere videtur, si darentur utique istiusmodi Emanationes interpositæ Mundum Creationis inter atque DEUM. Quod suo loco porro est discutiendum. Interea perpendendum est, an non satius sit humanum animum aliqua verà suppellectile carere, quam falsâ eaque nimis moliminosâ & tumida oppleri. *Entia non multiplicanda esse sine necessitate*. Effatum est in Scholis vulgarissimum, nec minus solidum.

5. Quæ hic proferes ex *R. Schabthi* apud *Ritt. angelium* ad Libr. *Jezirah*, Scopu tuo admodum sunt appositæ. Sed enim verò, dum *Numerationes*, quatenus Deum ipsum respiciunt,

ciunt, de ipsa essentia Divinitatis esse agnoscit, atque eo ipso æternas, manifestum est si quid omnino sint, esse ipsam Divinam Essentiam, quatenus verò *Emanationes* dici possunt, dum respicere ait Creaturas, inde profectò satis mihi liquere videatur, eas meras esse *Operationes*, nihilque necesse esse ut inde Mundus fingatur *Emanationum*, rebus personisque scarentium, inter quas numerandus sit *Adam Kadmon* omnium primorum primus. Et certè hic seriò considerandum est, quanto correctius & castigatius quantòque veritatis Philosophicæ congruentius Christus & Apostoli totaque adeo Ecclesiæ Christiana, qui prætermisâ omni mentione Mundorum *Emanationis*, illorum loco *operationes* tantum *Spiritus S.* (qui *רוח הקודש* in visione *Ezechielis* dicitur) commemorarunt dictisque ac monitis ubique celebrarunt, jam olim locuti sint, quam recentiores isti Cabbalistæ qui animos nostros suspectâ illâ Mundorum Emanationis supellectile opplere satagerunt, quibus tamen nihil opus est ad eas res quibus *R. Schabthi* eos destinatos autumat nempe ut per has Emanationes Divinum lumen fluxu suaviori ac mitiori in mentes nostras descendat. Etenim, cum quicquid recipitur, recipiatur ad modum recipientis, nihil periculi est, ne nimium luminis (defectu illarum Emanationum) in animos nostros immittatur, solaque operatio Divina ad mensuram mentis nostræ recepta, emanationum istarum vicem potest supplere. Nam ut oculus corporis pro distantia objecti luminosi, plus minusve luminis ab ipso haurit, ita & oculus mentis pro distantia aut *specificâ* aut *adventitiâ* à Divina excellentia magis minusve remota plus minusve illuminationis à Patre luminum recipit, ejusve Spiritus operationes fortius aut remissius sese ferientes perscrutiscit. Equidem fateor si Theoremata, quæ supponit *R. Schabthi* vera essent, per similitudinem vespertilionis, quæ Lumen Solis nisi à Luna reflexum ferre non potest, satis ingeniosè illustrari. Verum *רוח הקודש* *אֱלֹהִים*, in re quaque investigare & eruere, hic labor hoc opus est, vel potius Divina quædam *מַעֲשֵׂה*.

III. Absurditas asserendi DEUM aliquando fuisse *אֱלֹהִים*, super hacre quæris.

1. Annon distinguatur *אֱלֹהִים* Existentiâ atque ejusdem Representationem. Per existentiam *אֱלֹהִים* secundam Hypothesin te innuere opinor, illudque sine quo DEUM aliquando fuisse, non videatur absurdum, esse aliquam illius representationem, quasi speciem illius intentionalem externo alicui Intellectui impressam. Hic verò dispiciendum est, an Representatio illa alia esse possit quàm Operatio, ut quando Signillum figurat ceram. Et reminiscendum porro non de Representatione hic agi, sed de ipso Logo.

2. Ac proinde lufum non esse in termino *אֱלֹהִים*, cum ipse Logos intelligatur, qui æquè necessario in Divina ac immutabili Essentia continetur atque Ratio in Humana.

IV. Fieri non posse ut Æternus DEI filius principium habeat & finem. Hic est Titulus hujus Sectionis, ubi

1. Primò asseris, de Ubierate sermonem esse non de duratione. Id verò an ita sit optimè dispicitur allatis verbis: Jam verò Emanatio Lucis illius prima (Adam Kadmon indigitatur) cum cæteris Mundis, qui sub ipsa sunt, principium & finem habent nec tempore destituntur. Quæ postrema verba *אֱלֹהִים* addita putabam, ne quis principium & finem aliter quàm de tempore acciperet.

2. Locum illum *Johan. 14. 28. Pater major me est*, hinc explicari posse, supponit sermonem suprà fuisse de Ubierate, cum verisimilius videatur fuisse de tempore. Sed nasc Ubieratem Patris ubierate *אֱלֹהִים* majorem esse ex hoc loco evinci posse puto, sed Divinam naturam hic potius cum humana ac visibili comparari. Quanquam interim non diffiteor, quin majus aliquod privilegium Patris quàm *אֱלֹהִים* possit simul hic subindicari.

3. Nihil absurdi subesse existimo si Representatio Filii DEI ubique non fieret, hoc est, Operatio qua representetur.

Sed porro considerandum est, an hæc operatio *Adam Kadmon* appellanda sit nec ne, fingendæ *Emanatio* esse, & non simplex operatio, ut aliæ operationes Spiritus Sancti, qui communicat, quæ sunt Filii. Hæc spero penitus introspecta non tantum magis orthodoxa, sed & magis solida magisque Philosophica visum iri rectè pensitantibus.

V. Hujus Sectionis Titulus est, *Distributionem Adami primi in membra crassam videri Imaginationem.* Ad quod mitigandum satis appositè suggeris.

1. Hæc omnia spiritualiter intelligi debere. Rectè id mones, ut & Antiquis hoc genus non fuisse insolitum, tam crassas nimirum ac prolixas Allegorias & Enigmata. Cujus quidem modi scribendi *Idra Rabba*, quam huc mittendum curasti, & qua de re gratias tibi ago maximas, exemplum est locupletissimum, nec certè dubito quin antiquitate cum ipso Talmude possit contendere, verum interim reminiscendum, hanc antiquitatem cum antiquitate veræ Cabbalæ Mosi à Deo traditæ in Monte Sinai minimè esse conferendam, ac proinde satis temporis interfuisse quo novis additionibus aut perversionibus corrumperetur.

2. Scripturam sic sæpe loqui agnosco, nempe ac si membra humani corporis DEO competerent, verum hoc fieri per antiquos ut vulgò docent. Sed & ipsam *Cabbalam*, quæ reverà *Judaica* vel *Mosaica Philosophia* est, tam crassis usam fuisse Imaginibus, & adeo datâ operâ *Anthropomorphitismum* inculcasse, mihi minus videtur credibile.

3. An verò hic mos sit philosophandi apud Orientales nescio, aut ad quæ loca hic respicere possis apud *Trismegistum*, quem tamen, sed ante multos annos diligenter perlegi, neculla memoriæ meæ hujus moris philosophandi inhaerent vestigia.

4. Concesso, quod ordine membrorum, non nisi ordinata Divinorum Attributorum classes effigantur, ut Cerebro

Sa.

Sapientia, oculis Providentia, Auribus Intelligentia, Brachiis Potentia, & virili membro vis creandi omnia, meritò tamen hic quærere quis potest, quorsum ista tot Mundorum, in Cranio novies mille Myriadum, in Naso 375, & in membro virili 208. in *Idra Rabba* facta sit descriptio. Quæve ulla eximia veritas Philosophica hæc crassis simulachris illustrata sit, aut quæ tam excelsa & supra captum vulgi posita, ut digna reputetur quæ tantâ Involutorum spissitudine a vulgi oculis abscondatur.

5. Quantum verò ad istam *Idra Rabba*, quam sanè satis ingeniosè & appositè profers ex *Dionysio Areopagita*, ea certè nusquam locum habere debet, nisi ubi Imagines illæ materiales, aliqua ex parte revera sint Imagines rerum immaterialium, quas representant, adeo ut aliquid saltem ad faciliorem earum cognitionem conferant, quod fateor equidem in *Anthropomorphitismo* hoc Cabbalístico, si fas sit ita loqui, me minus deprehendere. Ac proinde postremo, altè profectò fixèque considerandum est, an commentum recentiorum Cabbalistarum, (& omnes quidem Cabbalisticæ *Talmude* haud antiquiores, apud me recentiores audiunt, cum antiquitate veræ Cabbalæ collati) de *Adamo* primo, qui & *Adam Kadmon*, & *Seir Anpin* appellatur, originem suam non debeat *Adamo* *ἄδამ* in Horto *Eden* posito & ab Antiquis Cabbalisticis *Henopoieticè* descripto, à posterioribus verò perperam intellecto, aut Homini *Ezechielitico*, similitudini utique Hominis in folio collocatæ, quæ cum Anima *Messia* sit, quæ est Creatura, cum æterno tamen *Logo* Hypostaticè unita, qui revera est DEUS, illi re malè intellecta, talem notionem efformarunt, quæ nec DEO, nec Creaturæ competat, majora illi attribuendo quàm quæ Creaturæ, minora verò quàm quæ convenient DEO. Quod factum est ex ignoratione tam maturæ Unionis, & à primis usque seculis, Animæ *Messia* cum æterno *Logo*, cuius mysterii notitiam, in nostra *Mercuria* Expositione, opportunè, ut spero, renovavimus.

Bb

VI.

VI. Quantum ad *Olam Hamnekuddim*, fateor me toto cœlo, quod dicitur, errasse: Nec mirum, cum adeo peregrinus sim in his studiis, me nescivisse ubi gentium essem, in terra Divinarum Idearum, an in Mundo materiali, ubi *Spiritus Natura* suas partes agit. Quomodo vero ista quæ de *Olam Hamnekuddim* dicuntur, ad Mundum *Tohu* potius quam ad Mundum *Divinarum Idearum* pertineant non satis intelligo, nisi quod ego nullum Divinarum Idearum Mundum esse intelligam præter ipsum Intellectum Divinum, concessio autem quod sit Mundus Idearum à Divino Intellectu distinctus, Mundus *punctatorum*, non sine probabilitate ad eum Mundum videtur posse referri, quasi aliquanto compositior quam Mundus *punctatorum*. Quæ in MS. *Enek Hammelech* dicto (de quo gratias tibi ago) describuntur. De Mundo vero *Tohu* sic seres habet in *Enek Hammelech*. Tres nempe Mundos condere in Idea Deum sibi proposuisse, Mundum *NEPHESCH* in quo malum prævaluit bono, qui fuit Mundus *TOHU*, quem igitur destruxit. Mundum hunc, qui est *Mysterium RUACH*, qui scissus est in Medietates, unde vocatur Arbor scientia boni & mali, sicut scriptum est: Et terra erat *Tohu* & Spiritus Domini ferebatur super aquas, hæc vero destructo S. J. B. creaturum esse Mundum *NECHAM*, qui vocatur *Mundum totum bonum esse, nec esse malum in eo*. Aliaque plura ad eum sensum, ex quibus liquere potest, hæc ad *Cabbalam* quandam *Propheticam* pertinere potius quam ad *Cabbalam Philosophicam*, & ad Mundos *Physicè* vel *Metaphysicè* intellectos. Unde dubito ne non satis bellè *Olam Hamnekuddim* ad Mundum *Tohu* referatur. Fateorque ad *Spiritus Natura* rectè referri non posse, cum ordine præcedat ipsos Mundos *Emanationis*, quod antehac profectò non observavi, in seius etiam quid sibi velint quatuor isti Mundi *Emanationis*, *Creationis*, *Formationis* & *Factionis*, quos sequenti Sectione satis accuratè describis.

VII. Et magnas sanè habeo tibi gratias quod tam graphicè mihi depinxeris quatuor istos Mundos ex R. *Mose Corduero*. Quæ certè Descriptio occasionem mihi dedit investigandi veram *Mercava* Expositionem. Nam quatuor hos Mundos ad quatuor Animalia quatuorve Rotas in visione *Ezechielis* referendos esse nullos dubito, nec ab ullo credo *Cabbalisticè* negari. Ipsasque appellationes satis antiquas esse facile concedo. Verum enimverò an sensum earum rectè acceperint *Posteriores Cabbalisticæ*, non parùm subest scrupuli. Equidem non tot Mundos specificè distinctos intelligendos censeo, sed unum eundemque Mundum, *Mundum* nempe *Animarum* per quatuor status variatarum, isto Mylterio figurari, quemadmodum in *Expositione Mercava* satis copiosè explicavi. Mundumque *Emanationis* nihil aliud esse credo, quam influentiam Spiritus S. in Animas in statu *Aziluthico*, quemadmodum ex ista mea explicatione satis potes intelligere. Nec opus est hisce rebus hic diu inhærere, cum nulla alia hic dicenda sint, quam quæ illic tibi legenti occurrent. Committere verò non possum quin hic notem, quam opportunè secundas illas significationes vocum *אצילות* & *בריאה* animo meo obijeceris, juxta quas expositionem meam formavi, excogitato, proprio Marte, satis commodo significatu vocis *יצירה*, vox verò *יצירה* cum & *Mundus fabrica* dicatur, ex vi nominis, sua sponte nostro Instituto aptissimè quadrabat. Mundumque illum indigitat ubi *Magia* magna ex parte deficit, maximèque in usu sunt opera *Mechanica*. Quod maximè intelligendum est de infima illius Mundi parte. Et profectò magna animo meo infidet suspicio, huc etiam inter alia alluisse S. *Johannem*, in mentione septem Ecclesiarum in *Asia*, innuens omnes Ecclesias in inferiori hac parte Mundi *Asiaticæ* constitutas. Hæc verò obiter. Interea loci non possum non profiteri, mihi nullam sufficientem innotescere causam, cur R. *Moses Corduero* Animas humanas creatas fingeret ante Angelicas, aut ordine

dignitatis eas præcedere, ego potius æquales existimem & eodem tempore creatas, & eadem planè conditione, nempe in statu *Aziluthico*, & utrasque illas in innocentia in statum *Briathicum* descendere potuisse, atque huc sanè quasi pari passu processisse. Postea verò factum esse, ut Animæ *Angelicae* ulterius se auderent proripere, & in Mundum *Jezirathicum* in iussu Divino prorumpere, quod præclarum facinus reputantes, seque eo ipso *Elohim* factos venditantes, quippe scientes boni ac mali, nullique se legi subicientes, in novam quasi speciem aut saltem ordinem *Animarum* sibi visæ sunt emeruisse, fastuoso nomine *אנלים* ob insigne robur & effrenem vigorem vehiculorum se appellitantes, dum interim Divinorum Oraculorum veritas eos appellat *רפאים* ob relaxatam & fere prorsus amissam aut abolitam primævam attentionem *Aziluthicam*. Hujus verò facti incertam famam apud posteriores *Cabbalistas*, tandem in opinionem abiisse suspicor, de Mundo *Angelico* post Mundum *Animarum* creato. Abstinere me non potui quin pauca hæc de quatuor Mundis hic prælibarem, cætera ex *Expositione* mea plenius intelliges nostræ huic *Ultiori Disquisitioni* subijcienda. Verum interim præterire non possum, quin moneam serio hic dispiciendum esse, an Mundus *Emanationis* aliud quicquam esse possit, quam operationes *Spiritus S.* in omnes ordines Intellectualium Creaturarum transfusas, nam Harum *Sephirotharum*, quas Mundum *Emanationis* constituere innuit *R. Moses Corduerus*, substantiam, DEUM ipsum (scil. *Ensofph*) ipse esse agnoscit, relinquatur igitur ut *Sephiroth*, illius tantum sint operationes.

VIII. Problema est quare Mundus hic non citius nec tardius sit conditus. Solutio Problematis rejicitur in graduales descensus Luminum à prima illa Luce infinita quæ *En-Soph* dicitur, quorum primum est *Adam Kadmon*, dein multa alia Lumenta quæ ab ipso dependent, tertio loco occurrit *Olam Hannekuddim*, & ab illo denique dependent quatuor Mundi, *Emanationis*,

nationis,

nationis, *Creationis*, *Formationis* & *Factionis*. Sic igitur solvitur Problema. Quoniam scilicet ordine quodā opus fuit expansioni & emissioni horum Luminum ac Mundorum sibi ordine succedentium non sanè possibile fuisse, ut vel citius fieret vel tardius creatio Mundi hujus. Quilibet enim Mundus creatus est post creationem Mundi semet superioris, & Mundi singuli procedunt alius ab alio temporibus diversis, donec ordo rangeret creationem Mundi hujus. Hæc sunt ipsissima verba in Libro *Druschim*. Hinc verò manifestum est solutionem Problematis in graduales & successivos descensus Luminum ac Mundorum rejici. Quæ quidem solutio maximam Quæstionis difficultatem intactam mihi videtur relinquere. Cum quæri porro possit, cur magnum illud Lumen *Adam Kadmon* prius non extiterit. Qui ipse apex est Quæstionis. Ubi verò asserit quemlibet Mundum creatum esse post creationem Mundi semet superioris, Mundosque singulos procedere alium ab alio temporibus diversis, attente quidem hic observandum est, quam pulchrè hujusmodi successiones diversis rerum creaturarum statibus convenient, Animarum putà humanarum & Angelicarum, cum interim vix credibile videatur, quin substantia rerum omnium & singularum creata sit simul.

In Caput II.

Consideratio prima.

I.

Hic notandum est, scopum argumentationis nostræ eum non esse, ut arguamus corporeitatem Numerationum ex eo duntaxat, quod aliquam extensionem habeant, sed quod dicantur aut in unam struem componi, aut in tres disponi columnas, aut in Orbes conglobari. Quæ locutiones meritò suspicionem movere poterant, res aliquas corporeas per has Numerationes intelligi, non autem Spirituales.

II. Titulus hujus Sectionis est, *Absurdum esse statuere Primum Ens in uno loco emittere Sapientiam, in alio non, &c.*

1. Ad quod responderetur. Quamvis DEUS statui possit in quolibet puncto sui esse Sapiens *implicitè* aliter tamen se habere posse quoad Sapientiam *manifestatam* Creaturis, &c. Sed hic considerandum est, quàm incredibile sit, Manifestatam Sapientiam, quatenus *Aziluth* est, ullo abesse loco, quasi essent aliquæ Mundi Regiones in quibus non præsto sit Divina Illuminatio, aut igitur ubique *Aziluth* Sapientia est aut nusquam. Ego verò sensu *Cabbalistico* nusquam esse suspicor. Illiusque in locum *Operationem Spiritus* substituo, quæ hujusmodi difficultatibus prorsus liberatur.

2. Et huic primo quidem Responso ipse videris diffidere, dum ad alterum recurris, *Judeos* nempe ad evitandam hanc absurditatem in infinitum multiplicare Numerationes, singulas *Decades* in alias distribuendo *Decades* & has in *Decades* iterum & sic in infinitum, ut ne unicum quidem punctum, &c. At verò hic primò considerandum est, an non multiplex hæc Divisio Commento huic decem Emanationum aliarum alias orbiculariter involventium oscitanter excogitata, tanquam *postmodum* sit ad inventa, ut nos solemus in Scholis Falsitates semel factas Authenticas, multis mirisque distinctionibus defendere. Deinde accuratè dispiciendum, an vel sic notata absurditas reverà possit evitari. Nam cum certo ordine hæc faciendâ sit Divisio, manifestum est, si vel in infinitum dividas, aliquod intervallum fore inter datam *Sephiram* & Sapientiam, ut si data *Sephirah* sit *Hod*, atque ista *Hod* dividatur in decem *Sephiroth*, ut sui partem habeat *Chochmah* sive Sapientiam, atque eadem *Sephirah* *Hod* in secunda Divisione iterum dividatur in decem *Sephiroth* & sic infinitum, necesse tamen erit semper ut *Hod* quatuor *Sephiroth* distet à *Chochmah* sive Sapientia, nec verum erit, quod ne unicum quidem punctum relinquatur Sapientiâ destitutum.

III. Quantum ad terminationem Amplitudinis Numerationum, equidem non video, qui ista difficultas evitari possit, supponendo Trinitatem Christianam exhaustire totam Decadem *Aziluthicam*, cum necessariò tenendum sit tres primas summasve, esse interminatas, vel infinitas, utpote quæ tribus Hypostasibus, quæ sunt in Trinitate Christiana respondent, *Kether* quidem *אֵל עֶלְיוֹן* Johan. 1. *Chochmah* *חֵכֶם*, & *Binah*, quæ in visione Ezechielis *רוּחַ הַרוּחַ* dicitur *רוּחַ הַרוּחַ*. Quæ vita dicitur *רוּחַ הַרוּחַ*. Quod Prophetæ virique Sapientes Luce viventis hujus Spiritus illuminentur atque actuentur. Atque hæc certè *Operatio Spiritus*, quæ sola *Emanatio* est, quam ego admitti posse putem cum ratione, rectè dici potest terminari, cum sit tantum operatio Spiritus varia pro variis subjectis & circumstantiis in *Briah* descendens & in omnes omninò Creaturas Intellectuales ejusdem capaces, *Kether* verò *Chochmah* & *Binah* non sunt meræ operationes sed *Hypostases*, Æterna nempe Divinitas, infinita, immutabilis ac necessaria, qualis utique est, si nulla existeret Creatura. Neque quicquam nunc esse in rerum natura credibile est præter hanc æternam Divinitatem, Mundumque ab ipso creatum, & operationes ipsius Spiritus in Mundi partes præsertim Intellectuales, Homines intelligo & Angelos, adeo ut nulla mihi videatur necessitas cur istiusmodi *Decas Aziluthica*, ad inveniretur, quæ celebratur apud *Cabbalistas*, nec satis perspicuo cuiusvis inserviat. Sufficit *Operatio Spiritus* magnum illud & inestimabile donum à *Jesu Nazareno* vero *Messia* omnibus in eum credentibus promissum. De *Sephiroth* verò *Aziluthicis* non solum apud *Christum* & *Apostolos*, sed & apud *Pythagoræos* & *Platonicos*, apud *Philonem*, *Plotinum* omnesque Philosophos altum est silentium.

IV. Circa Evacuationem *Or-Haeneph* sive *Infiniti*, notandum est *Cabbalistas* rem hanc se exprimere, ac si ipsa substantia *Infiniti* comprimeretur, contraheretur, retrahereturve à puncto quodam, ut ingens fiat vacuum concavum, in quo

Mundi creari possint. Res sic describitur in Libro *Emek Hammelech* seu *Valle Regia*. *Dimensum scilicet esse כול הרצון* (Deum scilicet liberrimum illud Agens) intra substantiam suam, magnitudinem circuli cuiusdam evacuandi, ubi foret statio Mundorum; illamque Lucem, quæ erat intra Circulum hunc, compressisse, & multiplicasseque, quandam ejus partem, veluti cum quis colligit atque conduplicat vestem suam, nudando se, & Lucem eam elevasse in sublime, atque secretum esse locum prima Luce vacuum. Quæ tamen Lux est *Or-Haeneph*. Et præterea compressio & complicatio quasi vestis, satis innuit substantiam saltem intelligi, si non corpoream. Et certe similitudo tua, quæ rem excusare velis, non minus sapit corporeitatem, dum gloriosissimam *Infiniti Luminis* copiam tantum minui contendis non in totam tolli, sicut cum evacuato vitro fragrantis olei pleno, non planè tollitur sed tantum diminuitur fragrantia. Et certe quantum ad interrogationes illas: Annon DEUS sicut mutavit modum præsentis suæ quæ quondam fuit in rubo, in arca fœderis, in Monte *Sinai*, in loco transfigurationis Christi, &c. ita etiam diminueret potuit modum præsentis suæ intra hoc vacuum; respondeo fuisse ante ullum Mundum conditum, immutabilem quandam Divinitatis Lucem sive gloriam, quam nefas est existimare ulla ex parte minui posse, sed eandem prorsus ubique esse & ante & post Mundum conditum, nec ullam aliam fuisse ante Mundum conditum præter hanc essentialem. Mutabiles verò DEI præsentias tantum fuisse post Mundum conditum & meras esse operationes ad extra. Quando verò nulla fuit externa Creatio, incredibile est Deum tunc ullas induisse mutabiles & variabiles glorias aut præsentias, cum nulla esset Creatura cui irradiaret, suaque Essentialis gloria abunde sibi sufficeret. Nec video denique quomodo hæc Hypothesis, major minorve materia futura sit, quam sine illa, quippe infinita esse non potest, sicut demonstravi in *Enchiridio Metaphysico*, & certe si esset infinita, creationem imma-

immaterialem ista Hypothesis minimè angustaret. Mira igitur hæc *Haeneph*, sive *Infiniti* Evacuatio, nullo mihi videtur solido niti fundamento. Occasionem verò hujus Inventi hinc originem duxisse arbitror, nempe cum recentiores Cabbalisticæ *ספר* inter Divina nomina apud Scriptores Judaicos antiquissimos recenserent animadvertissent, illi omnem veritatem modio *Aristotelico* metientes, naturamque loci in eo omninò consistere putantes ut rem locatam circumambiat, de interno loco ne somniantes quidem, aut cum suo *Aristotele* strenuè negantes, (cum è contra *Pythagorei*, & locum internum admittunt, & Spiritum esse planè definiunt uti videre est in *Enchiridio* meo *Metaphysico*) illi inquam, cum DEUM *ספר* locum esse ex Reliquiis antiquæ Cabbalæ edocti essent, statim rem ad sensum Philosophiæ *Aristotelicæ* intellexerunt, nec aliter DEUM Locum esse posse censuerunt, quàm ita se excavando, ut concavâ Divinitatis suæ, si fas sit ita loqui, superficie convexam Mundi superficiem circumcingeret. Hæc prima videtur basis argutæ hujus Theosophiæ, à recentioribus *Cabbalisticis* post *Aristoteles* tempora inventæ, cum antiquiores Cabbalisticæ, inter quos *Pythagorei* numerandi sunt, longè aliter de natura Lociferent.

In Caput II. Consideratio secunda.

I.

Difficultas de *Influxu Lineæ Lucidæ*, sive *Lux primaria sit, sive secundaria hic proponitur.*

1. Extremitas Orbis primi hic statuitur consistere ex lumine cum ambiente, quod suo modo est secundarium, &c. Ego verò quærebam, utrum ex ipsa *Luce directâ* lineæ emissæ hi orbes fierent, an ex illa, quæ è latere lineæ circumcîrâ secundum Longitudinem lineæ eradiaret, quam *secundariam lucem* esse intelligebam. Tu verò, si rectè rem capio, *directum* Lu-

men ab *Haensoph* extremitatem primi Orbis constituere supponis, & *secundarium* Lumen suo modo esse contendis, sicut cum intra vitrum noctu detinetur candela Lumen externum *secundarium* est. Quæ si ita sint, necesse videtur, ut orbis primus non contingat modo Concavum *Haensoph*, sed arctissime cum eo cohæreat, nec nisi notionaliter ab eo distinguatur.

2. Dum verò voluntariam statuis esse effigurationem Divinæ Influentiæ non Mechanicè necessariam, dispiciendum hic est quàm bene hoc conveniat cum prima Hypothesi, quæ docetur DEUM quasi essentiam suam compressisse & à puncto circumcirca retraxisse, quod fecisse nihil opus habuisset, si suas influentias pro libitu suo suspendere potuisset. Postremo, dum ais, non absurdum esse *Emanationes* istas, quamdiu durat *Aziluth*, DEUM ipsum esse, cum nec absurdum sit Filium atque Spiritum S. esse DEUM, discrimen ipse mihi offers dicendo, quamdiu durat *Aziluth*, quod subinsinuat eas posse cessare. Nihil autem quod cessare potest ab essendo potest esse DEUS. E quo genere neutiquam sunt Filii & Spiritus S.

II. Ad difficultatem in hac Sectione propositam idem fere affertur Responsum, quod proxime datum est. Unde idem regerendum, quod modo regressimus, frustra utique DEUM substantiam suam subduxisse ex Circuitu Mundis condensis destinato, si liberè potest inhibere influentiam luminis sui, ne præter quàm quod Creaturis commodum sit, effluat. Ac proinde hic considerandum est, an non partes hujus *Cabbalistica* Hypotheseos inter se pugnent.

III. Breviter hic respondeo parem utrobique non esse rationem, nempe ubi DEUS dicitur factus Orbes, atque ubi dicitur idem DEUS Pater Filius & Spiritus S. nam hi tres concipiuntur ut unus æternus, necessarius & immutabilis DEUS, idem ante & post omnes Mundos conditos. Quod verò cum tempore incipit, nec æternum est, neutiquam potest esse Deus, nec

nec quod ullà terminatur figurà, quod fit in his Orbibus. Unde satis ingens apparet discrimen inter DEUM factum Orbes, & DEUM, qui Pater & Filius & Spiritus S. dicitur, quippe qui unus æternus sunt, infinitus, omniscium, omnipotens & immutabile Numen. Quantum verò ad Repræsentationes Divinas, quatenus repræsentatur ut Homo, ut Ignis, ut Fumus, &c. non spectare videntur ad hunc locum, ubi de DEO ipso loquimur, non de ejus externis Repræsentationibus aut Operationibus.

In Caput II. Consideratio tertia.

I.

Responsum hoc tuum de conceptu ^{re} Sephiroth ex Hypothesi Sphærarum *Aristotelicarum* genito, solidum perinde ac ingeniosum videri posset, si de antiquitate Inventi, & puritate Scholæ *Judaica* immunitateque à Paganicæ Philosophiæ corruptionibus satis constaret. Verùm Scholam *Judaicam* Philosophiā *Aristotelicā* etiam *Antiochi* temporibus corrumpi potuisse suprà subindicavi, & insigne illius rei exemplum in *Jonathane*, *Ben Uzziel* protuli. Adoque præterea in *Sepher Jezirah* (qui tamen liber omnium antiquissimus reputatur apud *Judeos*) Hypothesin *Aristotelicam* planè supponi, ut nugæ Astrologicas ibi memoratas præteream. Nam non solum Orbium signorumque cælestium ibi fit mentio, sed *semita 31.* vocari dicitur *Intelligentia* perpetua, eò quod ducit motum Solis ac Luna juxta constitutionem eorum, utrumque in Orbe sibi conveniente. Ad quæ R. *Abraham* *semita* trigesima prima vocatur *Intelligentia* perpetua, Et illa ducit Solem & Lunam & reliquas stellas & figuras (Planetas nempe reliquos & signa cælestia) unumquodque in Orbe suo. Et in *Tykkunin Ze'ar*. Ibi planè asseritur Hypothesis *Aristotelica*, affirmando Mundum Fabricæ, Mundum esse Sphærarum seu Orbium cælestium, & omnia quæ in

eosunt, usque ad centrum Terra. Vide Rittangel. Lib. *Jezerah* pag. 163. Denique in MS. *Emek Hammelech*. Hæc occur-
runt, *Infimum autem Circuli & Sphæra huius splendoris est Asiah*
Spiritualis & Corpora, in cuius medio nos jam subsistimus nempe
in terra hac que vocatur *ארץ* i.e. Terra habitabilis. Quæ cer-
te mihi manifesta sunt indicia, Judæos *Physicæ* suæ *Cabbale* par-
tem quidem potissimam jam olim perdidisse, & in illius lo-
cum Hypothelin *Aristotelicam* assumpsisse, Sphærasque decem
Aristotelicas, suas *Sephiroth Asiaticas* esse, ratos, ad eam men-
suram reliquas excogitasse. Quod verò addis, *Decadem* Nume-
rationum *Asiaticam* non Sphæras denotare Materiales, sed ra-
dios Divinitatis illuc transmissos, id nihil obest, quo minus
Sphæras immateriales ad illud exemplum comminiscerentur,
præsertim cum *Aristoteles* singulis Sphæris Intelligentiam præ-
fecerit, affixeritque.

II. De rationibus cur prima Numeratio Kether sive Coro-
na appelletur.

1. Agnosco fanè inter aliàs etiam ob hanc sic appellari
posse, quod sit quasi Summitas Divinitatis, ut Corona quæ su-
per caput eminet, & ob eam ipsam causam *קונו* nuncu-
pari apud *Pythagoreos*.

2. Secundam verò rationem ferè cum priori coincide-
re autumo, nisi quod splendoris notio addatur, qui *מאור* Sym-
bolum est apud *Platonicos*, nitoremque materiæ coronæ, gem-
mæ putæ aut aureæ respicit.

3. Cæterum quomodo Non-adhærentia inter causas ap-
pellationis connumerari possit, non satis intelligo, quandoqui-
dem, cum *Kether* causa sit causarum, reliquæque *Emanationes*
ab ea dependere supponantur, necesse est, ut Corona cum ca-
pite artissimè cohareat.

4. Veram autem principalemque Occasionem huius
Denominationis à Visione *Ezechielitica* arcessendam puto, ubi
ingens Iris, Halo seu Corona conspicitur in circuitu Hominis
Solio

Solio Saphirino insidentis, quemadmodum notavi in Explica-
tione illius visionis. Quod tamen nihil impedit, quo minus si-
gnificationem præ se gerat Infinitatis. Immo verò hæc duo oc-
currunt, ni fallor apud R. *Simeonem Jochaidem*, in *Tykune Soar*,
nempe *Menti summa non esse finem*, & *Sphæram*, quæ à natura
coronæ non multum abludit, *ratione rotunditatis suæ, nec prin-*
cipium habere nec finem, vide *Sepher Jezerah*, p. 59.

III. *Durum esse dictu, Coronam statui Sapientiæ carentem*,
hæc scilicet ad secundum Orbem relegata, &c. huius Sectionis
est Titulus. Ubi eadem ferè afferenda sunt, quæ supra attuli in
Cap. II. Conf. I. Sect. II. 2. Quò Lectorem remitto, neque enim
opus est, nova hic Responsa comminisci.

IV. Cur *Chochmah*, *Tiphereth*, & *Malchuth* tribus Hy-
postasibus in Trinitate *Christiana & Platonica* respondere pu-
tes potius quàm *Kether*, *Chochmah* & *Binah* vel *קונו* equi-
dem nondum video. In parato vero sunt rationes & quasi ul-
trò se offerunt, cur quis credat contrarium. Nam præterquam
quod *Malchuth* Cætus sit personarum non persona singularis,
manifestum est porro cum *Kether* & *Binah* æque personæ sint
atque *Chochmah*, & quinque illæ *Tiphereth* accensitæ æque
personæ singulæ atque ipsa *Tiphereth*, quod eadem ferè absur-
ditas in his occurrit atque in *Malchuth*. Unde meritò videat-
ur dogma minus consentaneum. Error verò mihi hinc or-
tus videtur apud *Cabbalistas*, quòd cum Nomen Filii subiectum
sit Numerationi *Tiphereth*, non intellexerint subindicatam
esse Animam *Messia*, sive *Messiam*, cujus etiam gratiâ hæc nomi-
na huic *Sephira* accensentur, videlicet *Sacerdos magnus*, *Maritus*
Ecclesia, *Rex*, ille ipse *Rex*, cujus Regnum sit *Malchuth*, & ta-
men ex eo solo quod *Tiphereth* secundam Hypostasim statue-
runt, *Malchuth* statuerunt tertiam, ob nullas equidem ratio-
nes probabiles quas mihi hætenus licuit odorari.

V. Quod septem inferiores *Sephira*, tot quasi Prædica-
menta sint *Cabbalistica* Locive communes, secundum quos

Quæstiones institui, Responsionesve formari perquam commodè possint, ex *Catechismo* nostro *Cabbalistico* facillè intelliges. Quòd tamen non tam aptè quadrat tribus prioribus. Cæterum ut ingenuè fatear quod sentio, ego Numeros *Pythagoricos* ac *Sephiroth* perinde aliquid esse existimo, nempe neutra res ullas externas esse quatenus *Numeri* sunt aut *Sephiroth*, sed modos tantum, rationesve secundum quas realia Entia & externa concipimus & consideramus, ac proinde esse ex genere *Notionum*, quas vocant, *secundarum*, quæ cum certis & determinatis Ideas habeant, possunt esse Symbola earum rerum quæ verè existunt, aut saltem nuda *Repositoryia* ordinalia, ut quando in prosequendo aliquo argumento, eoque dividendo, dicimus *Primo*, *Secundo*, *Tertio*, &c. Atque huic usui inservire possunt meri *Numeri* meræve *Sephiroth*, atque sic aliquo modo Memoria fieri adminicula. Postquam verò communiora quædam Nomina singulis *Numeris* sive *Sephiroth* affixa essent, tum septem posteriores præsertim, nomina nempe ipsis affixa speciem induerunt tot *pradicamentorum*, nec magis *Emanationes* censenda sunt, quam decem *pradicamenta Logica*, quas decem *Divinas Emanationes* esse nemo quisquam, quod sciam, unquam hæcenus somniavit: sed decem tantum generaliores rerum notiones, secundum quas de re qualibet accuratius institui possit disquisitio; Ad eum ferè modum qui adhibetur in *Catechismo* nostro *Cabbalistico*. Et certè hæc res digna videtur, quæ omni cum curâ ac diligentia omniq; seposito partium studio à *Cabbalisticis* tum *Judaicis*, tum *Christianis*, seriò ac solitè perpendatur, ne tam fundamentali errore admissio, tota disciplinæ *Cabbalistica* structura apud Homines nasutioris ridicula videatur ac ruinosa.

In Caput II.

Consideratio quarta.

I.

NE vana videatur illa *Decadum Multiplicatio*, quadruplex hic, idque ingeniosum excogitasti Responsum.

1. Verum, quantum ad primum, considerandum, an *Multiplicatio* hæc *Decadum* in infinitos *Decadum* numeros apud homines Philosophiæ gnaros ac Sapientes, majorem excitatura sit admirationem, quam pervulgata illa *Quantitatis Divisio* in infinitum, Quâ nihil magis tritum in Scholis.

2. Hic perpendendum est, an *Haensoph* sive *Infinitem*, quod *Ens simplicissimum* est, respondetque *Platoniorum Hypothesi*, quæ *τὸ ἄνυστον* appellatur ullam intelligi possit habere conformitatem cum tam multiplici divisione variatorum modorum, ne tantam quidem, quantam Sol habet cum diversicolore Iride. Et *Malcomb* sane cum sit ordinata rerum ac personarum congeries, quanto pluries multiplicatur tanto immenioribus intervallis recedit ab unitate.

3. Hic autem querendum, an ipsi modi quatenus modi sunt, rectè dici possint de se invicem participare, Unitasve illa ipsorum, quæ hic illustrari intenditur, usquam alibi invenitur, quam in *Causa* unde profluant, aut in *subiecto* in quod recipiantur. Unde Scopus hic tertius *Multiplicationis* videatur frustraneus, cum nulla sit modorum inter se participatio, & unitas, sed naturæ rationesve singularum distinctæ, *Unitas* autem quæ ipsis competit, aut sit in *Causa* aut in *subiecto*.

4. Denique hic etiam querendum est, an non facilius esset intellectu DEUM ubique esse eundem omniaque ejus attributa ubique ipsi debere tribui, si ingens illud vacuum in se ipso nunquam fuisse supponeretur, nec essentiam suam æternamve suam gloriam ac lucem, quam habuit antè Orbes hos *Emanatorios*, è medio spatii illius puncto retraxisse, sed pro

re nata, post Creationem Mundi, emanare in Creaturas Intellectuales per præsentiam Spiritûs qui ubique est, & dona multiplicia pro occasionibus & temporibus, rectè prædispositis imperit. Quæ quidem vulgò dicitur *Operatio Spiritûs*. Ad quem sensum loquitur Servator. Johan. 5. 17. Pater meus usque adhuc operatur & ego operor. De Emanationibus autem decem, quales recentiores finxerunt *Cabbalists*, altum (quod & supra innui) apud Servatorem & Apostolos silentium.

II. Equidem hic fateor me haud satis attento animo legisse Scriptum tuum, librum nempe *Druschim*. Quod autem in errorem me duxit, fuit, quod præter similitudinem Involucrorum Ceparum, de Orbibus cœlestibus facta sit mentio.

1. Hinc igitur erat, quòd singulos Orbes suos Epicyclos habere somniarem, & hos Epicyclos in decem Orbes iterum distribui, & sic in infinitum. Hunc autem sensum esse putabam, quod singulorum Orbium apud Astronomos in decem iterum Orbes, & singulorum istorum in decem alios, omnes utique concentricos nusquam inveniatur distributio. Adeo ut nihil opus videretur mentionem fecisse Astronomorum, cum ceparum tunicis, nisi Epicyclorum gratiâ.

2. Quantum verò ad ædificationem ab his Inventis expectandam, agnosco cum S. Paulo: *οὐκ ἔστιν ἡμεῖς θεοὶ*. Rom. 8. 28. Et errores aliquando ad Pietatem aliquid conferre; nec tamen cuiquam scienti prudenteque admittendos esse aut fovendos, præsertim si præsto sit veritas, quæ parem saltem si non maiorem vim habet, ad promovendam Pietatem. Qualis illa mihi videtur, quæ supponit Deum quidem non retraxisse lucem suam è spatio Mundorum conditorum, sed eodem ubique modo se habere post Mundum conditum, atque antea, nec distare à nobis tot immensis Orbibus Intervallisque Emanatoriis, sed unicuique nostrum essentialiter intrasadesse, & per Spiritum Filii nos subinde urgere ad ea, quæ bona ac pulchra sunt, ac præsertim ad omnimodam puri-

puritatem ac sanctitatem, nos commonesciendo, corpora nostra Tempia esse DEI viventis, ut cum omni reverentia ac timore coram eo versemur, illiusque templa nulla immunditie sinamus coinquinari, ut sic idonea fiant Divini Spiritus habitacula, nec Numinis adeo nobis præsentis ac domestici Majestatem, ulla levitate aut temeritate actionum nostrarum unquam audeamus ledere aut offendere.

Quantum verò ad locos Scripturæ à te hic citatos, plerique pro me faciunt, ut 2. Cor. 4. 6. *Quoniam DEUS, qui dixit, ut tenebris lux splenderet, is est qui splenduit in cordibus nostris, ad præbendum lucem notitiæ gloriæ DEI in facie JESU CHRISTI. Qui locus interpretandus est ex altero illo loco quem citas. 2. Cor. 3. 18. Nos autem omnes relecti a facie gloriæ Domini quasi in speculo intuentes in eandem imaginem transformamur ex gloria in gloriam, ut in gloria dei gloriamur in speculo*. Quæ loca planè innuunt faciem Christi sitam esse non quidem in orbibus istis Emanatoriis immane quantum à nobis distitis, sed in cordibus nostris, illicque non per decem Emanationes, sed per Spiritum Domini, nempe Spiritum Messia, quem promisit verè credentibus, revelari. Id verò Ephes. 4. 13. intelligitur de Ecclesia Christi, quæ illius corpus est, nec ullum talem supponit Adamum Cadmonem, qualis à *Cabbalists* describitur. Descriptionem verò *Seir Anpin* & *Malchuth* uxoris illius depravationem quandam esse suspicor Mysterii ad quod respicit Paulus. Ephes. 5. 32. Quædam verò loca Scripturæ etiam allegoricè intelligenda esse, quò respicere videtur Locus ille Pauli Gal. 4. 24. Iubens illi accedo sententiæ. Ex reliquis Scripturæ locis, quos affers, abundè constare fateor, satis opulentum esse Divinæ Sapientiæ in Christianitate reconditum Thesaurum, vel potius Thesaurum illum in Oeconomia *Mosaisca* reconditum per Christianitatem esse revelatum, hoc est, per prædicationem Evangelii. Quà cognoscitur JESUM esse Messiam, fideliterque suis adsore per Spiritum suum verè credentibus usque ad finem sæculi.

Omnesque Prophetias & Mytheria *Mosaiica* in ipso impleri, veraque illius Ecclesiâ, quibus dedit *τὸ πνεῦμα τῆς σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως*, *Spiritum Sapientia & Revelationis*, roborisque ac fortitudinis ad debellandum peccatum ac diabolum, & ad omne malignum semen funditis extirpandum, ut Charitas magis magisque nobis exundet, in ista cognitione quæ oritur ex Divino quodam sensu ac experientia, ut rerum Excellentissimarum, quarum Summus apex est Divinus Amor, gnarissimus, & inoffensâ innocentia & sinceritate ambulemus usque ad gloriosum adventum Domini nostri Jesu Christi. Hæc & hujusmodi sunt opulentissima illa mytheria Sapientia Christiana, quæ in nobis sunt revelanda. Quò quantum conferant remotæ illa longè petita speculationes recentiorum *Cabbalistarum* de Orbibus *Sephirothickis* & humanis imaginibus in immensas ferè membrorum laxitates ductis, aliis relinquo majori cum deliberatione dispiciendum.

In Caput II. Consideratio quinta.

I.

DE conceptu Adami primi in sua membra divisi uterque egimus, in Cap. I. Conf. 2. Sect. V.

II. Hic agitur quaestio de Applicatione Loci Geneseos cap. 1. v. 26. ad *Adamum* primum, an ullo colore illud mysterium inde elici possit.

1. Nam *Recentioribus Cabbalisticis* quamvis modus sit accommodandi usitatissimus, dispiciendum tamen est, an ita sit *antiquis*, nempe cum nulla sint indicia vel notamenta aut in ipso Textu aut aliunde desumpta, quæ mysterium insinuent aut confirmant, ut vellent stupendum aliquod Mysterium super fundamentum planè nullum extruere.

2. Agnosco sanè si absurdas has *Cabbalistarum* accommodationes admitteremus, vel in isto malo aliquem futurum esse

esse usum ad obturandum ora Cavillatoribus *Judaicis*, circa loca aliquot Prophetarum, quæ alio sensu atque olim impleta erant, ab Evangelistis ad Christum applicantur. Cæterum si res accuratius perpendatur, valde dispar inter eos videtur esse ratio. Nam Allegationes Evangelistarum suâ non carent concinnitate & analogia, aut impletiones Prophetiarum perfectiores sunt & quodammodo veriores eo sensu, quo ab Evangelistis applicantur, quam quo primum impleta sunt, quemadmodum de utrisque illis locis allegatis, non dubito, quin abunde evincere possem, nisi calamus ad alia properaret. *Cabbalistas* verò observo frequenter nulla alia de causâ, quam quod nomen vel appellatio illius rei, de qua agitur, in Textu occurrit, Textus Scripturae allegare.

3. Si quis ad probandam vel illustrandam Hypothesin *Pythagoricam* de motu Terræ allegaret Gen. 1. 16. 19. nullis aliis indiciis vel notamentis aut ab ipso Textu aut aliunde desumptis instructus, nã ille homo esset ineptus admodum & inscitus. Sed si quis, pensitatis sex primorum numerorum & naturis & nominibus, Juramento per traditorem *Tetractys* addito, quæ *καρδία τῆς φύσεως* apud *Pythagoreos* appellatur, observaverit singulos numeros & quoad naturam & quoad nomen, singulorum dierum operibus convenire, errasse licet hic dici posset, non tamen temerè & sine ratione dici potest errare.

4. Agnosco quæ traduntur Mysterio Pietatis Lib. 7. Cap. 7. aliquo modo ad *Cabbalistarum* accommodationes trahi posse, ubi intra aliquos limites consistunt, nec Accommodationes suas sinunt omni carere Analogiâ, verum cum sine omni rationis strictura, solo occurfu appellationis rei quam tractant, contenti, textus citant, nulli ea ipsa, quæ nos in Mysterio Pietatis scripsimus, esse possunt suffugio.

In Caput II.

Consideratio sexta.

I.

Huius Sectionis Titulus est, *videri per punctum vacui medium intelligi terram, unde augeatur suspicio de Hypothesi ARISTOTELICA hac allata.*

1. Considerandum est an non multò credibilius videatur Orbes *Aristotelicos* hic intelligi quam Vortices *Pythagoreos*, quia Orbes *Aristotelici* concentrici finguntur cum terra, punctove medio vacui excavati. Vortices verò omnes excentrici sunt, diversaque habent ac distincta Centra.

2. Præterea cum punctum medium vacui in *Or-Haen-soph* dicatur *Mundus Materialis & corporeus perfecta corporeitate*, i.e. crassissima, videndum porro an non manifesto hoc sit indicio, terram intelligi, quæ elementum est crassissimum, ac proinde non posse esse *magnam* illam *Abyssum* in carcerem omnibus malignis Spiritibus destinatum. Sed unumquemque potius Vorticem, tanquam tot *Dinarchias*, ubi & quatenus opus sit suum proprium habere carcerem. Qui antelapsus Spirituum fere nulli sunt, post lapsum verò inferior Regio versus Solem vorticeis crassior evadit, donec tandem Sol abeat in *Astrum frigidum*, *Terræ* fiat. Ac proinde dispiciendum est, an non pars concava Terrarum singularum sive Planetarum, sit in singulis *Dinarchiis*, ubi sint lapsi Spiritus, formidabilis illa & tenebrosa Abyssus malignis Spiritibus destinata, præsertim si, (quod haud ita improbabile rem anquisitiùs perpendenti fortean videbitur) Mundus quasi alter sit intra terram, Terræque ipsa, quod innuit *Plalmista*, fundetur super aquas, tanquam ingens quædam Insula ipsis innatans. Unde *סוד* *Fundamentum* quæ nona *Sephirah* est, Numerusve *Novenarius*, apud Græcos *Cabbalistas*, vocatur *אֶרֶץ*. Cum verò nihil opus sit ut hæc aquarum fornix plus 30. aut 40. millis

sit crassa, satis amplum spatium relinquitur, intra hanc Fornicem, quod malignis Spiritibus funestum ac caliginosum esse possit Habitaculum. Atque hic illud *Plinii* locum habebit. *Quid mirabilius aquis in celo pendentibus?* Nam ut aquæ in nostro coelo pendent nullâ vi Mechanicâ suffultæ, ita hæc fornix aquarum subterranea; *Sandalphone* utrobique suas partes strenuè agente. Inter fornecem verò hanc aqueam corpusque Solis maxima ex parte jam in crassos fumos vaporesque conversum, extenditur satis ampla Regio caliginosi aeris admodum debili ac dubiâ luce illustrati, Sole non aliter lucente, quam *Lucernæ* tenui fulgine incorticatæ, (quemadmodum describunt & *Henricus Regius* & ipse *Cartesius* si rectè memini) in sepulchris mortuorum. Adeo ut verè hic locus videatur miserorum illorum Spirituum qui Sacris Scripturis appellantur *Rephaim* & *Methim*. Quod si contractus hic Sol subterraneus, in terram ipse tandem abeat, crassâ obvolutus opacitate firmiterque obduratus, hinc tandem illos opprimet extremæ illæ tenebræ, ubi stertus erit & stridor dentium. Sed *subterranei Solis* in terram conversi nullum exemplum externis nostris oculis in rerum natura expositum fateor, nisi id fortè fiat in *Saturno*, ubi curiosi Planetarum contemplatores, globellum quendam in medio illius, circulo quodam ad insignem distantiam circumcinctum, Telescopiorum beneficio intuentur. Qui *Globus* an *Terella* sit, *circulusque*, ex oppositis partibus multum, seculorum antiquitate, exesa & demolita fornix, harum rerum curiosos magis anxie sollicitèque discutiendum relinquo. Quantum ad me, de eis equidem rebusquæ tam longè extra rationis experientiæq; nostræ ictum sitæ sint, parcius modestiusque philosophandum cenleo.

II. Rectè quidem hic respondes *Epicyclicarum Decadum* Notione sublata, omnem de tot terrarum distantis magnitudinibusque disproportionatis difficultatem cessare, nihilque periculi esse, ne multiplicando Decadas, terræ tandem in mi-

nutissima puncta contrahantur. Verum enimvero videndum an non suppar absurditas difficultasque etiamnum maneat, ex eo quod singulae Decades concentricè cum medio puncto excavati vacui, in infinitum ferè in alias Decades dividantur. Quamquam enim istoc pacto fateor minimè eventurū ut Terræ, mera demum puncta quasi Mathematica fiant, futurum est tamen ut *Malchuth*, hoc est, *Regnum*, quod est rerum populorumque ordinata coagmentatio, tandem fiat papyraceum dicam, (ob tenuitatem,) an Mathematicè superficialium, nulliusque planè altitudinis aut crassitiei, quod perinde absonum videtur, ac Terra in punctum contracta. Nam dividatur *Tiphereth* putà in decem *Sephiroth*, quasi in infinitum, *Malchuth* sive Regnum omni tandem, si fieri posset, superficie Mathematica tenuius fiet, & ab aliis Regnis aliquot *Sephirotharum* intervallo distitum. Quæ quidem una consideratio, videndum est, an non merito expergefacere debeat *Judeos*, & excitare ad seriam apud se ipsos disquisitionem, an non hæc infinita Decadam divisio merum *מחשבה*, quod dixi *φαντασμα* sit, postquam majores eorum in errorem hunc decem *emanationum orbium* incidissent, maximaque pars disciplinæ *Cabbalistice*, quæ nunc apud eos viget, nova non sit ac supposititia. Quod & ipsi termini *Cabbalistici* subindicant, ut *Metatron*, *Gematria*, *Notaricon* & similia, quæ à vocibus Latinis Græcisve deducuntur, ut *מטטרון* verò cum vox Hebraica sit majorem videtur mereri fidem, ut & propterea quod indicatio simplicior sit & faciliior, & quasi Anagrammatismus quidam plerisque Gentibus familiaris. Et quamquam *מטטרון* vox Græca sit, & satis absurdè à *μετὰ τὸν* deducta, cum operatio *Arithmetica* potius sit quam *Geometrica*, fieri tamen potest ut ejusmodi æqualitatis valorum Literarum in nominibus vocabulisque contentarum observate exempla quædā antiquissima apud *Cabbalistas* extarent, propriā illius operationis appellatione, propter longam interjectam earum rerum defuetudinem, deperditā. In usu verò à primis usque

usque *Cabbalisticis* fuisse, cum singulæ Literæ Hebraicæ numeralem etiam significationem habeant, haud ita veri est dissimile. *נוטריקון* verò, ut nomen ita rem novam esse, indicio est, quod illius ratio ita laxa sit & diluta, & tam nihil in se habere videatur aut concinnitatis aut roboris. Ercertè quod ad duo priora genera attinet, quamquam non inficior in Sacris Mysteriis exponendis ea aliquando locum habere posse, eorum tamen usum in sacris paginis explicandis, ut & sensus Allegorici, rariis quidem occurrere, sed ut gemmas & metallorum fodinas in terra, parcius hinc inde spargi; & ut virgā Divinatoriā in his investigandis, ita planè, in istis eruendis divino afflatu opus esse, ne in vanissimas nugacitates aberremus. Hæc verò obiter.

In Caput III. Consideratio primā. I.

Equidem habeo tibi gratias quod & hic tam copiosè & accuratè mihi enarraveris distinctiones inter *Nephefesh*, *Ruach* & *Neshamah*, etiam *Chayah* & *Jechidah*, ipsumque Librum *R. Mosi Cordueri*, huc mittendum curaveris. Hic autem quædam perpendamus, quæ in hac Sectione occurrunt. Quantum enim ad me, ego in homine unicam esse Animam firmiter statuo, eamque esse, quam omnibus hominibus *Cabbalisticæ*, sub nomine *Nephefesh* faciunt communem. Quod verò ad illud Jobi attinet c. 32. 8. *וְנִשְׁמַח שִׁיר* Et Anima *Schaddai* intelligere faciet eos, Si sic vertatur; Anima *Schaddai* responderet *וְנִשְׁמַח שִׁיר* apud *Platonicos*, idemque est qui Spiritus S. quem & præcedentibus verbis indigitari autumo. *אֵן רוּחַ הָיָה בְּאִנּוֹשׁ* *Professo Spiritus ille est in homine*. Spiritus utique Sanctus, seu Divinus, ille transit per corda omnium mortalium & pro tempore & occasione in quibusdam mirificè operatur. Sed particularem aut Animam aut Spiritum præter *Nephefesh* in homine esse,

esse, nec ex hoc loco, nec ex ullo alio evinci posse existimo. Verum si נשמת שרי reddatur *Inspiratio Schaddai*, tum recte *Neschamah*, i.e. Inspiratio dicitur emanare à *Binah*, quippe quam ego tertiam in Divinitate Hypostasim esse censeo. Cur verò *Ruah* attribuitur תיפֿרֶת *Tiphereth*, non video, nisi quod illa *Sephirah* sit Filii Repositorium propter Animam *Messie* cum Logo conjunctam, Principem Regni, & promissorem pariter & emissorem Spiritus S. qui per errorem à Cabbalisticis existimetur particularis in Homine Spiritus, ut & *Nephefch* è *Malchuth* emanare, quod *Malchuth* live Regnum *Messie* ex immenso quasi numero *Nephefchim*, i.e. Animarum tum Humanarum tum Angelicarum coagmentetur. Nec fanè opus est hisce diu inhærere. Verbum sapienti sat est. Hic verò primus error paulo crassior mihi aggenerasse videtur, nempe tam realem inter has tres animas distinctionem ut diversis in locis post mortem habitare existentium, *Nephefch* in Sepulchro, *Ruah* in Paradiso inferiore & *Neschamah* in Paradiso superiore. Ex quibus manifestò apparet singulas animas humanas, hominum saltem bonorum, tres esse animas realiter distinctas, singulosque istiusmodi homines tres esse quodammodo homines, personave tres realiter separabiles, quamvis uni in præsens culeo insitas. Unusquisque verò se unicam Personam Animamve quam unicum sensu & experientia ex eo persentiscere potest quod unicam se experiiri possit habere facultatem animæ adversivam, nihilque ad essentialem integritatem suæ personæ pertinere nisi quod cum hoc communi Centro *Cataleptico* live perceptivo inseparabiliter & essentialiter unum est, qualis est pars animæ *Plastica*. Quæ quamvis essentialiter & indiscerpi-biliter unum quid sit cum parte animæ *perceptiva*, ipsaq; quo-ad essentialiter semper eadem, variis tamen vehiculis induipotes-t, & pro varia vehiculorum puritate, variis nominibus appel-lari. Et ex hac vehiculorum distinctione, fortean nata est ipsa-rum animarum tanquam realiter distinguendarum apud Cab-balisticos.

ftri corpore ipsi vel invitæ imprimantur, repugnante interim voluntate mentis lumine illustratâ. Postremo nihil absurdum est nudas potentias, modo *divinæ potentie* sint, quemadmodum alicubi distinguit *Aristoteles*, pro contrarietate modificationum Objecti, contrariarum Actionum esse principia, nec Diversa hic requiri supposita. Hæc certè mihi maxime consentanea videntur, entiaque minimè multiplicanda esse sine necessitate.

In Caput III. Consideratio secunda.

I.

PER *Runch & Nephesh* in superioribus ad *Spiritum Naturæ* non alludi, satis jam ex te intelligo librisque, quos huc pro singulari tua humanitate mittendos curasti. Credoque te facile admissurum *Spiritum Naturæ* non tantum in *Asia* sola commorari, sed per *Asiam* universam, cum per *Mundum Factitios* suprâ intellexeris universos vortices Mundanos. An verò Spiritus hic, *Sandalphon* quatenus circa Regiones Mundi materialis crassiores versatur appellandus sit; *Metatron* verò quatenus Merator universalisque dispositor totius Materie Mundanæ Animarumque eâ contentarum, ulteriori disquisitione indiget. Suspicio enim ut non unas ita nec semper aptissimas notiones nominibus Cabbalisticis Cabbalistas recentiores accommodasse.

In Caput III. Consideratio tertia.

I.

VASA fieri non potuisse absente & evacuato DEO manifestissimè est, ac proinde rectè eum reponis in locum suum. Sed porro disquirendum est, an non eodem plane presentie adessentiave modo reponendus sit, quo ante Creationem fuit, nem-

nempe sine omni diminutione essentialis æternæque lucis vel gloriæ; ita ut omnem eam quam ante creationem habuit, & absque creatione esset, semper fuisset habiturus, etiam post creationem haberet in omnibus Mundi locis Lucem atque gloriam, nullâ perfectione ipsi per Creationem demptâ aut diminutâ, sed superadditâ tantum aut continuâ, aut intercisâ in Mundum partesque ejus pro datis occasionibus Influentiâ.

II. De destructione vasorum per præsentiam Lucis Infinitæ, quasi infinitum supponeretur igneum, &c. Huic difficultati ingeniose respondes. Idem tantum innui ac si dicatur: *Præsentiam DEI naturalem in Arca Fæderis per præsentiam gratiosam esse immutatam, &c.* Sed enim verò diligenter hîc dispiciendum est an usq; adeo quadret presentie causæ hæc comparatio. Status enim externus ac mutabilis Divini Numinis, hic comparatur cum statu itidem externo & mutabili. Status verò Numinis ante Creationem status quidam internus erat æternusque, ac proinde immutabilis ac permanens in æternum. Hujusmodi planè erat illius Lux & gloria ante Mundum conditum, quæ propterea imminui aut mutari neutiquam poterat, ut sic locus parari posset Mundis condendis creandisque. Dignum profectò est hoc argumentum, ut alta mente ac tranquillâ caute curiosæque periteretur, cum primum ponatur, præcipuumque hujus *Cabbalisticæ Metaphysicæ* Fundamentum.

In Caput IV.

I.

UTRUM *Adamus* primus DEUS sit an Creatura; ad hanc questionem summâ quidem, quam res patitur, *ex omnibus* respondes, affirmando esse conceptum distinctum DEI, quatenus ut causa prima in actu causandi consideratur. Sed curiosi hic se abstinere non possunt, quin porro quærant, cur DEUS ut prima causa humanâ formâ se indueret, quasi id quicquam contribueret ad faciliorem magisque scitam Mundorum condendo-

rum rationem, & qui factum, ut huiusmodi externo quasi modo indigeret, cum Ideas rationesque rerum omnium ac specierum in mente ab æterno immutabiliter ac necessario habuerit.

II. Et quantum quidem ad distantiam huius *Adami primi* à Mundis à se creandis, videndum quàm ægre difficultas sublevari possit, aut supponendo radiorum propagationem, per quos præsens censeretur, ut alia Objecta figurata in locis diffitis per species suas *intentionales* quodammodo adesse reputantur, aut reverà præsentem esse concedendo, quamvis aliis ob variatum præsentia modum nominibus expressum. Quippe intellectu difficile est quomodo istiusmodi radii *hominiformes* propagentur ab *Adamo primo*, cum non sit Lux corporea, nec sint reverà istiusmodi radii in Objectis corporeis, quos Philosophi veteres, *Aristotelici* præsertim, nimis temere finxerunt, & si essent sanè istiusmodi *species intentionales* ab *Adamo primo* promanantes, cum eadem hominiformes sint, difficile sit conceptu, quid à Mundis variasque rerum species creandas, ab humana specie tam longè differentes, conferrent. Quam partem igitur Responsionis tanquam minùs validam ipse videris declinare, & adhærere potius alteri. Quæ aliàs profectò facis solida, hoc tamen non vacat incommodo, quòd omnem usum huius *Adami primi* penitus videtur subvertere. Nam si *DEUS* reverà præsens in eis spatiis ubi Mundi creantur, virtute suæ præsentia eos ibi creat, quid opus est hoc *Adamo primo* tam longinquè ab eis remoto?

III. Atque hinc certè videtur haud difficile dispicere, palamque deprehendere quantilli momenti vim habeant, huiusmodi *Inventa Cabalistica*, ad fidem Creationis confirmandam, aut ad augendam Religionem, cum multò plus valeat Divini Numinis è propinquo circa nos, immò in nobis habitantis subinde recurrens tempestitiva Recordatio, ad purificandos animos & gressus nostros cum timore ac reverentia ad domesticum

mestici huius numinis nutum dirigendos, & ad agendum omnina tanquam in conspectu illius qui nostra omnium corda percrutatur ac permeat, quàm immensa cujusdam Imaginis humanæ in immanem membrorum laxitatem diductæ & immensis spatiis supra Mundum Materialem elevata ac remota incerta, & tantum non supersticiosa saltem, si non Idololatrica Contemplatio. Næ ille demum ad unionem cum prima causa, qui ex mero amore ac benignitate omnia creavit, efficaciter separat, qui omnibus deletis externis Imaginibus propriaque extincta voluntate ac amore, ad liberum illum nihilque sibi quærentem Divinum Amorem quotidie anhelat, semper memor Dicti illius, dilectissimi discipuli Domini nostri *JESU Christi*, *DEUS est Amor, & qui in Amore manet, in DEO manet & DEUS in eo.* 1. Johan. 4.

In Caput V.

I.

Inspirationes *DEI* non esse nugatorias & inutiles. Etiam huic difficultati maximè appositum accommodasti Responsum. *Inspirationes tamen DEI, Angelos proponere ut Aquilas, Boves, Leones, DEUM ut Hominem, Ignem, Nubem, &c.* Verum hic observandum est, Ubi Divina Inspiratio Angelos proponit ut *Aquilas, Boves, Leones, &c.* proponere ut Symbola quædam ac Hieroglyphica quibus miranda Arcana repræsentantur, quemadmodum fieri in Visione *Ezechielis* in Expositione nostra fusè enarravimus, quando *Deum* ut *Hominem*, ut in eadem visione Mysterium unionis *Anima Messia* cum æterno *Logo*, quo evadit verus *DEI Filius*, subindicari, quando ut *Antiquum Dierum*, cum *Filio Hominis*, ut apud *Danilem*, *DEUM Patrem* cum Incarnato *Filio* Hieroglyphicè indigitari. Ubi verò *Ignis consumens* dicitur aut *Nubes refrigerans*, vulgares esse Metaphoras manifestissimum est. Descriptio verò *Arich Anpin* & *Seir Anpin*, & *Adami primi*, qui & *Adam Cadmon* dicitur, ad

hunc censum nullo pacto referri potest, tum quod minimè probabile, doctrinas Cabbalisticas, veras & antiquas alias fuisse quam veritates quasdam Divinas, sublimes quidem & excelsas, sed nudas interim & apertas, Symbolicis Hieroglyphicisve Scripturæ Locis applicatas, non novæ verò *Involucra* & *Enigmata*, tum quod dictæ descriptiones nullas veritates Philosophicas ullius quidem momenti aut profunditatis repræsentent, sed animus potius in crassos de DEO conceptus, & rudem Anthropomorphitismum abjiciant, dum non figuratè sed propriè, quæ DEO in Scripturis, per *analogiam* attribuuntur, intelligenda insinuant. Quæ quidem cum ita se habeant, seriò tandem judicatioque determinandum est an non multò sit credibilius, posteriores *Cabbalistas* antiquis Cabbalæ Reliquiis male intellectis, per styli Prophetici ignorance, veræque Philosophiæ inscitiam, in adeo depravatas rerum Imagines pristina Theosophiæ Judaicæ simplicitatem convertisse, quàm hujusmodi Inventæ absconditæ atque aliena genuinam illius Sapientiæ fuisse suppellestem. Equidem fateor hanc *Cabbalisticam Metaphysicam* me paulo liberius iterum velle casse quàm intenderam. Sed candorem tuum obtestor generosamque animi sinceritatem, ut hanc meam libertatem æquæ animo feras, quippe qui eâ usus sum nulla alia de causa quam ex amore veritatis & non ficta erga ipsos *Judaos* benevolentia, quos hoc pacto exuscitari posse sperabam ad recognoscendum apud seipsos, quomodo aruerint tanquam extra vineam abjecti palmites ex quo à vera vita Jesu Christo sunt abscissi, & quàm vani facti sint in ratiocinationibus suis, postquam æternum *Logos* incarnatum abnegaverint, ut resipiscant tandem, & ad veram in Christo fidem convertantur, promissumque Spiritum obtineant, eamque unctionem quæ ipsos edocitura sit omnia. Interea loci minimè tibi vitio vertendum censeo, quod harum qualiumcunque Cabbalistarum Speculationum

tam

tam strenuum te accommodasti patronum, quippe quem eo consilio fecisse sat scio, ut apud omnes ipsosque adeo *Judaos* clarius posset constare, quid solidi inter Cabbalæ Judaicæ reliquias, quidve secus supersit, ut *Judaos* & *Christianos*, quod apud alterutrum bonum est, alter ab altero mutuò accipiant, & quod secus est unanimiter excludant & abjiciant, & in unum corpus tandem coalescant, unamque *Maschuth*, Sponsamve unam illibatam vel uxorem non quidem fictitii eorum *Scir Aspin*, sed veri *Messia*, Dominique nostri Jesu Nazareni, quem per errorem ipsi crucifixerunt, quique in mediis doloribus Patrem oravit ut condonaret ipsis horrendum illud peccatum, quod certissimum est cum nec Hypocriticè nec inefficaciter fecisse, sed aliquando fore ut plenum effectum preces illius sortiantur, totusque Israël convertatur ad DEUM patrum suorum, quem, Jesum Nazarenum, verum Messiam repudiando, turpiter repudiarunt. Hunc pulcherrimum præclari tui Instituti scopum esse, præstantissime N. vel ex ultimis tuis verbis è *S. Paulo* mutuatis, quibus Responsionem concludis, omnibus potest constare. *Omnia probanda, quod bonum est, tenendum.* Cæterum cum nimium multa reprobasse, *Judaos* præsertim, videri possim atque abjecisse, ut hanc jacturam aliquo modo compensem, Dicti etiam memor Amicissimi tui, Domini *N. N. van N.* nec iniqui sane nec infaceti, mihi utique *fas non esse veteres calceos Judæorum pedibus detrudere, nisi ipsis pararem novos*, experiebar equidem, Christo cæptis aspirante, quid mea ars ea in re efficere possit, hoc est cum præsentis *Metaphysicæ* sive *Theosophiæ Cabbalisticæ* fundamenta videri possim penitus subvertisse, ut damnum hoc aliqua ex parte refarcirem, novam *Mercatoris Expositionem* instigante Domino N. meditatus sum, quam vera *Theosophia Judaica* fundamenta completi apud omnes in confesso est. *Novæ verò antiqua* potius dicenda sit hæc nostra *Expositio*, si quidem

quidem genuina sit ac vera, penes harum rerum intelligentes sit iudicium. Sed utcumque cum ex paucis antiquæ Cabalæ rudibus noviter sit eruta, ea quidem ratione, *nova* perinde atque *antiqua* dici potest, ne novos *Judeis* juxta promissum Amicissimo tuo factum, non videar paravisse calceos. Quos tibi in manus eâ lege trado, ut *Judeorum* pedibus induendis, & quâ arte possis, adaptandis, sedulo des operam.

VISIO.

VISIONIS EZECHIELITICÆ

Sive

MERCAVÆ
EXPOSITIO,

Ex Principiis Philosophiæ Pythagoricæ Præcipuisque Theosophiæ Judaicæ Reliquiis concinnata,

Mirâque cum locis quibusdam S. Scripturæ hætenus obscuris, ac luculentâ congruitate consolidata.

PRIUSquam institutam hanc Visionis *Ezechieliticæ* Expositionem aggrediamur, ut meliori Methodo Majorique claritate ac firmitudine procedamus, Postulata quædam, aut antiquæ *Pythagoreorum* Philosophiæ (â qua non multum abludivit, quantum ad eas res, ad quas nos respicimus, Cartesiana) aut selectioribus Theosophiæ *Judeorum* Reliquiis, aut denique insignioribus quibusdam S. Scripturæ Locis satis consentanea, primo in loco sunt proponenda.

Postulatum I.

IN Cabbala *Mercavæ* summa contineri, quæ concipi possunt, & profundissima Mysteria, vulgarique Philosopho vix credibilia.

Ad hunc ferè sensum passim occurrunt, si rectè memini apud R. *Mosem Egyptium* in *Moré Nevochim* de profunditate Arcanorum *Legis & Operis Mercavæ* præsertim, luculenta Testimonia. Nec dubito quin ipse, eruditissime N. cum in his studiis versatissimus sis, quàm plurima alia *Cabbalistarum* suffragia huc adjicere possis, speroque neminem fore qui super hac re sit hæsitaturus.

Postulatum II.

OMnes Animas tum Angelicas tum Humanas Animamque adeo *Messia* in principio cum ipso Mundo materiali creatas fuisse, omnesque ab eo usque tempore extitisse.

Nihil ferè apud *Cabbalistas*, ut præstantissimos tum Patrum Ecclesiæ, tum Philosophorum Ethnicorum, Pythagoreos & Platonicos præteream, magis in confesso est quam *Animarum Præexistentia*, adeò ut hæc de re minimè laborare debeamus.

Postulatum III.

Totum Mundum Materialem in primævo suo statu aut diaphanum fuisse aut lucidum, hoc est, in Soles, transparentesque Cælos, æthereosve Vortices fuisse distributum.

Hoc certè constare potest ex *Cabbala* nostra *Philosophia* in Interpretatione Operis quartæ Diei. Nec permittit brevitatis ut eadem hic repetamus. Res facile intelligitur è *Philosophia Cartesiana*. Hoc tantum obiter noto, cum & ipsius *Mercava* intellectio intellectiōni operis quartæ Diei innitatur ab eave dependeat, minùs mirum videri debere, quod *Tetractys* tam sacrum esset apud *Pythagoreos* Juramentum.

Postulatum IV.

Duo quasi esse præcipua Mundi Materialis Elementa, *Naturale* alterum, alterum *Divinum*. Prius autem esse subiectum Operationum *Spiritus Naturæ* quem *Cabbalista Sandalphonem* appellant, Posterius *Spiritus S.* vehiculum, verumque illud Manna cœleste, quod Cibus Panisve sit Sanctarum Animarum ac Angelorum.

Spiritus Naturæ hic *Sandalphonem* appello tuâ Autoritate adductus. Duo autem hic statuo quasi Elementa Mundi Materialis, non quod totus Mundus Materialis ex istis, tanquam unum perfectè *Mixtum*, consisteret, ut corpus purè terrestrè

cx

ex quatuor Elementis, sed quòd duo talia corpora specificè distincta, unum *corruptibile* & mutabile, alterum prorsus *incorruptibile*, in universo hoc rerum Materialium complexu reperiantur, *Divinum*, hoc *Elementum* (sic, quod corporeum sit appellatum) cœlesti præsertim *Materiæ* seu *Æthereæ*, tanquam Sanctissimum quoddam illius condimentum, passim sit interspersum. Atque cœlos equidem $\square \Delta \Psi$ duali numero, ob hæc duo Principia seu Elementa, *Naturale & Divinum*, perinde atque propter *globulos & Materiam subtilissimam* verisimile est nuncupari. Quæ verò me ratio moverit, ut hæc duo Elementa statuerem ex variis Locis Scripturæ satis fusè in Scholiis doceo. Quæ nimio tædio hîc esset repetere. *Elementum* autem hoc *Divinum* in Visione *Ezechielis* sive *Mercava*, subindicari, suo loco notabo.

Postulatum V.

Solem in unoquoque vortice & *Medium* esse & *Imum* sive *Infimum*. Partes verò à Sole remotiores *sublimes* esse & *extremas*.

Hoc facile admitti potest, si consideremus, Motum à Circumferentia versus Centrum, dici descensum, à Centro verò ad Circumferentiam Ascensum.

Postulatum VI.

In quatuor inæquales partes dividi posse *Vorticem*, quatuorque inde fingi *Mundos* sive *Orbes*, eorumque supremum vocari *Aziluthicum*, alterum *Briathicum*, tertium *Jezirathicum*, & ultimum denique *Astathicum*.

Curiositatis nimix forsan foret, præcis limitibus hos quatuor Orbes seu Mundos circumscribere, minusque consultum nullis indicationibus ipsorum spatia determinare. Igitur ne nullam Intervallorum distinctionem fecisse videar, plenioris Explicationis gratiâ, sumpto nostro vortice, puroque supposito & sine Planetis, quorundam tamen interim nomi-

Ff 2

mini-

minibus Planetarum retentis, extendatur Orbis sive Mundus *Aziluthicus* à margine Vorticis ad Orbitam Saturni, *Briathicus* ab Orbita Saturni ad Orbitam Martis, *Jezirathicus* ab Orbita Martis ad Orbitam Mercurii, *Asiathicus* ab Orbita Mercurii ad corpus Solis jam frigescentis. Duplicem enim *Parmendes* posuit, & calidum & frigidum Solem, qui primò *Cometa* factus mox *Planeta* sit seu Terra. In duas verò Regiones dividi potest Orbis *Asiathicus* in superiorem & inferiorem. Superior à *Mercurio* ad *Atmospharam* extenditur. Inferior *Atmospharam*, ipsumque corpus *Astri frigidi* complectitur.

Postulatum VII.

Omnes Animas etiam in Mundo *Aziluthico* corporeis ali- quibus vehiculis indutas fuisse.

Hoc certè valde consentaneum est, alioqui, si omni corporeitate caruissent haud videtur adeò verisimile, quòd status earum mutari potuisset. Præterea *Messias* Animarum omnium bonarum Pastor, eas dicitur salvaturus *in illis mundis* hoc est, modo quàm perfectissimo. Heb. 7. 25. Quæ tamen Salus consistit in recuperatione corporis *Spiritualis & glorificati*, verèque *Paradisiaci*, cujus locus est in Mundo *Aziluthico*, Superioris nempe præsertim Paradisi. Nulla igitur major felicitas animæ competit, quoad speciem, quàm ut habeat vehiculum sive corpus cæleste, Spirituale & gloriosum. Huc postremò adjici potest Dictum illud *Cabbalisticum*: Nullam virtutem Divinam descendere sine Indumento.

Postulatum VIII.

Esse *Revolutionem Animarum* humanarum per omnes Mundos *Aziluthicum*, *Briathicum*, *Jezirathicum*, & *Asiathicum*, aut suâ culpâ aut Divino Fato profectam.

Hinc Animarum *Revolutionem* quadruplicem omnino esse constat. Singulasque *Revolutiones* esse certas quasdam in singulis illis Mundis ab introitu ad exitum moras. Hic ve-

ronotatu dignum est *Fatales Revolutiones* vitalesve Periodos ex essentiali charactere Animarum exortas immane quantum inter se differre. Quod præsertim intelligendum est de *Revolutione Aziluthica & Briathica*. Esse verò Animarum *Revolutionem* in confesso est apud *Cabbalistas*, qui & *גודל* Animarum eam appellant.

Postulatum IX.

Angelicarum Animarum Revolutionem, quanquam ad terrestrem Regionem propriè dictam haud pertingit, ad superiorem tamen partem Mundi *Asiathici* & *Atmospharam* extendi.

Hoc enim videtur esse discriminis inter Animam *Angelicam* & *Humanam*, quod *Humana* carnem terrestrem induere possit, *Angelica* verò nequaquam. Cui fortasse affine est illud *R. Mosi Cordueri*: Vehiculum *Angeli* melius esse humano, Animam verò hominis meliorem *Angelicâ*. Quod certè si ponatur sensu paulò uberiori, nempe quod Anima humana ex sua natura Divinitati aliquanto addictior sit quam Angelica. *Angelicam* verò vehiculum aliquanto opulentiùs & quod ad suas delicias promptius alliciat Animam *Angelicam*, quam humanum humanam Animam ad suas, hinc causa deduci possit cur *Angeli* priùs lapsi sint quàm Animæ humanæ, priusque in Mundum *Jezirathicum* discescerint, quàm illæ. Nullum enim ferè apparebat discrimen inter *Angelos* & *Homines* in Mundo *Aziluthico* & *Briathico*, nec ullum erat peccatum in illis Mundis Statibusve reperiri, cum in utrisque retineretur immaculata Innocentia, quemadmodum in *Cabbala Philosophica* insinuavi. Aliqui verò ex Ordinibus *Angelicis* suâ culpâ non Divino Fato in Mundum *Jezirathicum* prorumpentes, tentarunt postea Animas *Briathicas*; Quæ quidem hic latius deducendi non est locus. Nec tamen nisi parcius & compendiosius hisce de rebus egimus in *Cabbala Philosophica*; in *Geneseos* Cap. 2. & 3.

Postulatum X.

INimas, quæ non sua quidem culpa, ^{per se} laborant, sed Divino quodam Fato, in Mundum *Asiathicum* delabuntur, Divinâ quâdam vi munitas ac agitas tunc certoque in Mundum *Aziluthicum* reverti.

Hæc enim Vasa sunt electa, quæ Divina virtute fideliter adjuta, nullæ illius Mundi aut res adverſe aut Illecebræ perfringere possunt aut emollire flectereve in vitium. *Agrippa* alicubi, ni malè memini, appellat *Heroes*.

Postulatum XI.

IN Mundo *Aziluthico* Animas tum *Humanas* tum *Angelicas* Divino Amori, Divinisque ac sublimibus speculationibus, neglectâ ferè ac vix perceptâ adhuc vitâ *naturalis vehiculi*, totas fuisse intentas.

Quem quidem Animarum statum in hoc Mundo ipsum nomen innuit. Nam & ipse agnosceis vocem *חַיִּילִין* alludere ad vocem *לֵאן* quæ denotat rem propinquam. Hic igitur omnes Animas cum Davide dixisse, *Bonum est mihi adhaerere & quasi agglutinari DEO*, hoc est, arctissimam cum illo unitatem servare, spretis neglectisque rebus omnibus externis. Tanto amore erga DEUM solum incenduntur Divinamque contemplationem Animæ in statu *Aziluthico*. Unde hic Locus Mundusve, ob amorem hunc igneum & *Seraphicum*, uti & ob igneam vivacissimamque naturam *Cœlestis materiæ* ibi locorum (quod & ex celeri Cometarum traiectioneprehenditur) haud ineptè cœlum *Empyreum*, (quæ suprema Beatorum sedes censetur) appellari potest. Comparo hunc statum cum statu *Adami* ante *Evam*, è Costa ejus factum. *Cabb. Philosoph.* Cap. 2. v. 8. Ubi *Adamus* in Divinum Intellectum Solem illum Justitiæ (quemadmodum & ipse *Philo* eum appellat *Solem*) quasi Aquilinis oculis perpetuo obtutu defigitur.

Postulatum XII.

IN Mundo autem *Briathico*, Animas intentissimum illud rerum Divinarum studium, internæque Contemplationis ardorem paululum relaxasse & foras quasi prospexisse, nempe in Mundum *externum Materialem*, & attendisse aliquantulum vitæ ac motibus *vehiculi naturalis*, Societatesque *Politicas* instituisse, & humanitatem interim, ac charitatem sinceramque Amiciam inter se coluisse.

Atque hunc quidem Animarum statum vel ipsum nomen iterum denotat, quemadmodum & ipse innuis, quasi *בְּרִיאת* diceretur cum allusione ad *בְּרִית* vel *בר* foris, extrâ. Hic enim notatum est *extra* prospicere animas in hoc statu Societates inire *Politicas* & de rebus agendis consilia capere, sed summa interim cum benignitate & innocentia. Comparo hunc statum cum statu *Adami* post *Evam* è costa ejus factam, & ante lapsum, *Cabb. Philos.* Cap. 2. à v. 18. ad finem capitis. Non incommode autem hic accidit quod Mundus hic *Briathicus* cœlum occupet *Saturni* & *Jovis*, qui *Consilii* apud Astrologos, & *Benignitatis* sunt Iudices. Interea loci non abs re cœlestis monere, cum huc res rediisset, tempus tunc fuisse, in quo DEUS tranſegit cum Anima *Messia* de-Passione ejus & Redemptione Mundi. Nam proximè restunc aberant à verò lapsu. Et memoratur præterea in *Pesikta* quod Deus è Throno gloriæ animam *Messia* proferens rogabat an vellent populum redimere & pro eis pati. Notum verò est apud *Cabbalistas* *Thronum* & *Briam* idem significare.

Postulatum XIII.

A Nimam *Messia* in Mundo *Aziluthico* tantum profecisse & tam arcto amore ac unionem cum Divino Intellectu, sive æterno *Logo* coaluisse ut tandem summo planè gradu *Aziluthico* vel potius *Hyperaziluthico*, & si Scholasticè loqui liceat *Hypo-*

Postulatum XV.

A Nimam *Mesia*, statim atque Princeps quatuor Mundo-
rum constitutus esset, pactumque Crucis pepigisset cum
patre, potestatem habuisse confirmandi Animas etiam *Angeli-
cas* perinde atque humanas in statu suo *Aziluthico* vel *Bria-
thico*.

Eo usque scilicet ut nihil incommodi ipsis accideret præ-
ter *Naturam* præterque *Fatum*. Atque huc sanè spectare vi-
detur insignis ille locus *Pauli ad Colossenses* Cap. 1. v. 19. *Quo-
nimiam libuit Patri ut omnis plenitudo in eo inhabitaret; & ut
pace per sanguinem crucis ejus facta, per eum reconciliaret omnia
sibi, per eum inquam, tum qua in terris, tum qua in caelis.* Sed
pergitur ad duos reliquos Mundos.

Postulatum XVI.

A Nimas Angelicas in Mundum *Jezirathicum*, præ nimia
vehiculi naturalis vivacitate ac lasciviâ primas prorupisse,
nec Innocentiam amplius retinuisse, sed *Irascibili & Concupisci-
bili*, effreni modo indulgisse.

In Mundo quidem *Briathico* sive Cælo *Saturni & Jovis*
Animæ tum humanæ tum Angelicæ cautè & circumspicte, &
senili quasi quodam cum consilio, at cum summo interim can-
dore ac benignitate omnia peragebant. Lapsis verò Anima-
bus Angelicis in Mundum *Jezirathicum*, *et dicitur ad Jezirathico*
ut loquitur *Plotinus*, vel si malles, *Irascibile & Concupiscibile*
mirum in modum exæstuant, ac si majorillarum ad solem
appropinquatio naturalia vehicula fortius everberaret & irrita-
ret, nec temerè hic Mundus *Martis* ac *Veneris* Cælum appella-
retur. Hic enim *Irascibili & Concupiscibili* loca effusissimè
relaxabant, malisque Cogitationibus & Inclinationibus ne-
quiter indulgebant. Unde forte in nomine *יעזירא* ad *ירא*
alluditur. Inter reliqua autem vitia enormis exorta est super-
bia & imperium militari virtute proferendi indomita libido,
adeo

adeo ut si uspiam, hic facta sit illa latè famigerata aut *Gigantum*
aut *Luciferi* pugna ac Rebello. Quam feliciter tandem com-
presserit DEI Filius. Vide *Barue*. Cap. 3. v. 26. *Illic fuerant
Gigantes illi nominati qui principio erant permagni, periti rei mi-
litarii, &c.* perpende locum, egregiè enim huc facit. *Illic fue-
rant Gigantes*, nempe in magna illa, altaque DEI domo, quæ
est cælum. *Adami* etiam Tentatio per *Ophoneum*, *Luciferi* Le-
gatum seu Oratorem, huc forsan referenda est. Et opportu-
nè hic est reminiscendum, per *Serpentem* stylo Prophætico,
non unam singularem personam, sed corpus politicum, ut in
Apocalypsi, intelligi posse. Confer statum Mundi hujus *Jezi-
rathici* cum statu *Adami* consilio serpentis oblectuti. *Cabb. Phi-
losoph.* Cap. 3. v. 1. & 6.

Postulatum XVII.

Humanas etiam Animas tandem lapsorum Angelorum astu
indem delapsas esse.

Hoc est *חטא* sive nuda declaratio lapsus *Adami* in Pa-
radiso cælesti. Symbolicè & Ænigmaticè in litera descripti.
Quippe quum Lapsus *Adami* in Paradiso terrestri Figura sit &
Imago lapsus in cælesti. Ubi unus aliquis homo non intelli-
gitur, nec unus Serpens vel Diabolus, sed per Propheticam
Henopiam species humana, & corpus Diabolorum sive Ange-
lorum lapsorum Politicum Serpente representatum, sicut Ser-
pens septiceps in *Apocalypsi* exponitur, *Politice* nempe per *He-
nopiam*. Ad quem sensum videtur locutus *Salomon*. *Ecclef.*
c. 7. 29. *DEUM* fecisse *האדם* *Adamum* sive *Hominem* re-
ctum, *והטור* & ipsos inquisivisse *חשבונו רבים*. Ubi *חשבונו*
videtur poni pro *צרות*. Quod & magis Grammaticè sonat,
& huic quidem statui Animarum vel potius lapsui, *Jezirathico*,
consonantiùs.

Postulatum XVIII.

ANimas humanas pariter ac Angelicas effrænum suarum cupiditatum expletarum ffordibus onustas quasi ac lassatas in Mundo isto *Jezirathico*, in Mundum *Asiathicum* porro subsedisse, *Angelicas* quidem usque ad *Atmosphæram Astri frigescens* aut jam frigidi, *Humanas* verò etiam in ipsum *Astri frigidi corpus*.

Commodè equidem hætenus accidit ut *Regiones* in quibus Mundi siti sunt, apta nomina æque ac ipsi *Mundi* sint sortitæ, cum Mundus *Aziluthicus* Cælum, à me *Empyreum* vocatum, occupet, *Briathicus* Cælum *Saturni* ac *Jovis*, *Jezirathicus*, *Martis* ac *Veneris*, ubique convenienter rebus ipsis significandis. Quod credo aliquo modo videri posse hic contingere, nempe si notemus per *Asiath* מַשִּׁיחַ opus vel opificium rectè alludi, *Mercurium* verò *Fæcturis*, *Technici* & *Mechanicis* ab *Astrologis* *Philologis*que præfici; *Opificium* verò *Fæcturæ*que *Mechanicæ* materiam aliquam crassiorem requirere. Neaddam in superioribus Mundis *Divinâ* quadam *Magiâ* res ferè fieri. Virtutem verò *Magicam* etiam in superioribus partibus Mundi *Asiathici* multum minui, in inferioribus verò extingui prorsus solamque vigere *Mechanicam*. Nec prætereundum duxi Mundum *Jezirath* ita fortè appellari non tantum *moralis sensu* ob perverfas Cogitationes *figmentave interna*, sed ob *Figmenta* etiam *externa* distorta & absbna planèque nova & inaudita, quæ *Rephaim* abusi virtute *Magicâ* in Mundo *Jezirathico* prodixerint, sic dicto, inquam, ob inauditas rerum formationes *externas*, enormes, deformesque, & *Divinæ* pulchritudinis Legibus contrarias. Qua virtute *Magica* cum tam fœdè abusi essent, minus mirandum est, tandem detrudendos fuisse in statum *Asiathicum*, ubi *Magia* minus viger, sed illius loco tandem succedit *Ars Mechanica* & *Manufactura*. Hæc verò nomen Regionum congruitas mihi nihil tale expectanti, post distin-

distinctionem Mundorum istis limitibus factam, observata est. Quam certè negligere religio erat, cum *S. Johannes* tam præclaro mihi prævit exemplo, qui septem Intervalla Ecclesiæ septem Civitatum nominibus, ad statum singulorum Intervallorum significandum aptis pulchrè distinxit & illustravit.

Ceterum quantum ad ipsum statum Mundi *Asiathici*, manifestum est Animas huc delapsas ffordibusque antea vitæ coinquinatas, magis impuris crassisque vestiri vehiculis. Nam Regionem inter *Mercurium* & *Solem*, etiam antequam Sol in crustetur Maculis non tam cœlestem esse quam aëream ipse agnoscit *Cartesius*. Quæ procul dubio crassescit magis Sole corticibus incrustato. Necesseque est Animas huc delapsas magis segnem ac laboriosam vitam agere quàm cum in superioribus magisque puris Cœli Regionibus spirabant, in terrestria verò tandem corpora detrusas cogi demum hæere quasi ac laborare in luto. Confer statum hunc *Asiathicum* cum statu *Adami* Lapsi. Cabb. Philof. cap. 3. v. 13. 16. 17. 18. 19. Ubi manifestum est, *Mosen* totum laborem *Asiathicum* & *Mechanicum* solâ fere Agriculturâ per *Diorismum* Propheticum exprimere.

Postulatum XIX.

Singulis Mundis Statibusve Mundos singulos statusve aliquo smodo inesse *Aziluthico* Briathicum, *Jezirathicum* & *Asiathicum*, *Briathico* *Jezirathicum*, *Asiathicum* & *Aziluthicum*, *Jezirathico* *Asiathicum*, *Aziluthicum* & *Briathicum*, &c.

Hoc certè non magis mirum videri debet *Judeis*, quàm quod apud *R. Mosem Corduerum* occurrit. In *Aziluth* per se sicut *וְצִיִן* sive *Aziluth*, *Briath*, *Jezirath*, *Asiath*, quamvis omnia sint *Aziluth*. Quamquam & istud huic rei tam accuratè forte non quadrat. Res ipsa nullam in se habet difficultatem. Satis enim consentaneum est, in singulis Mundis, quamquam unus certus status maxime valeat præ reliquis, reliquos tamen ibi

esse *divina*, si non *divina*, aut *divina* saltem remissiori, aut in aliquibus saltem animabus si non in omnibus.

Plura hic *Postulata* forte præmissi quam quibus opus sit in *Mercava* explicanda. Sed si quædam sint ad quæ in interpretanda ista Visione non sim recursurus, scias tamen non frustra interferi, cum ea ad quæ recursurus sum suffulciant. Spero autem hæc quæ præmissi adeo consona fore *Visioni*, ut, quemadmodum Lucem *Visioni* allatura sunt, ita robur ac firmitudinem sibi à visione sint reportatura, cæteraque in visione his ita cohæsuræ ut satis plena ac luculenta hinc emerfura sit *Mercava* Explicatio.

Antequam verò *Explicationem* aggrediar præmonendum censui, me hoc in loco non quidem Expositionem *Mercava* *Ethico-Politicam*, qualem exhibui in *Divinis Dialogis*, meditari, sed magis *Metaphysicam* vel *Theosophicam*, nec ad ulla circumstantialia quæ Propheta obiter tangat, sed ad ea sola, quæ ad essentiam hujus Divinæ Theoriæ spectent, respecturum esse. Ea verò omnia, hisce ferè quæstionibus quinquaginta duabus, quas propositorum sum, contineri existimo. v.g.

1. Quodnam sit Divinæ hujus *Visionis* subjectum adæquatum.
2. Quid *Turbo*.
3. Quid *Spiritus* movens *Turbinem*.
4. Quid *Aquilo*, terminus à quo movetur.
5. Quid magna *Nubes*.
6. Quid *Ignis* se involvens.
7. Quid item *Splendor* circumcirca.
8. Et quid *Electrum* in medio *Ignis*. Atque hæc de corpore *Turbinis*. Quærendum porro,
9. Quid sint quatuor illa *Animalia*,
10. Cur dicantur habere in genere similitudinem *Hominis*.
11. Cur quatuor habere facies singula.
12. Cur quatuor *Alas*.
13. Cur habere pedes rectos.
14. Plantasque pedum vitulinas.
15. Et cur addantur *Scintille* quasi *aris aris candentis*.
16. Cur *manus* *Hominis* cuique sub *alis*.
17. *Ala* *Animalium* cur juncta alterius ad alterum.
18. Cur bina sursum extensa, binæque contigant corpus.
19. Cur cum unumquodque *Animal* quaternas habeat facies, quatuor tamen distincta sint *Animalium* corpora eandem

eandem facies habentia. Curve, cum singula singularia *Animalia* sint, facies tamen habeat unumquodque quaternas. 20. Facies *Aquila*, Facies *Hominis*, Facies *Leonis*, & Facies *Bovis* quid significant. 21. Quid eorum coram facie sua ambulatio. 22. Quid gressus eò quò impelleret *Spiritus*. 23. Curque non reverterentur cum ambularent. 24. Aspectus *Animalium* quasi *Carbonum ignis ardentium* & *Lampadarum* quid denotet. 25. Cur istiusmodi visio discurrens in medio *Animalium* *Splendorque* *Ignis* & de *igne fulgur* egrediens. 26. Et cur *Animalia* dicantur ire & reverti (cum antea dictum, non reverti) & in similitudinem *fulguris* coruscantis. 27. Sonus *alarum* quasi *aquarum multarum*, *Tonitru* aut *Castrorum*, quid denotet. 28. *Submissio* *alarum* ad vocem super *Firmamentum*, quid innuat. Atque hæc fere sunt quæ quæri possint de *Animalibus*. Pergendum ad *Rotas*. 29. Quid sint quatuor *Rota*. 30. Quid *Rota* illa una super *Terram* cum quatuor faciebus. 31. Quid aspectus ipsarum tanquam *Tharsis*. 32. Et quare visa sit *Rota* quasi in medio *Rota*. 33. Quid sit per quatuor suas partes ire nec reverti. 34. Unaque illis similitudo. 35. Horribilis cantus horum dorforumve altitudo quid denotet. 36. Curque totum corpus oculis plenum appareat. 37. Cur dicantur *Rota* ambulare pariter cum *Animalibus*, cum stantibus stare & elevatis de terra *Animalibus* simul cum ipsis elevari. 38. Cur quocunque ibat *Spiritus* *Rota* dicantur sequi *Spiritusque* *vita* eis inesse. Atque hæc de *Rotis*. Quærendum porro 39. Quid similitudo *Firmamenti* quasi aspectus *Crystalli* horribilis, *Animalium* capitibus immixtus. 40. Quid intelligendum per *Thronum Saphirinum* super hoc *Firmamentum*. 41. Quid per *Hominem ipsi insidentem*. 42. Quid per *Electrum igne circumhabitante circumdatum*, à lumbis deluper, & usque deorsum splendente in circuitu. 43. Quid per *Arcum pluvium* *videmur* circumfulgentem. Atque hæc fere sunt Quærenda quæ occurrunt, Cap. 1. *Ezechielis*. In Capite verò 10. hæc pauca.

44. Cur quatuor Animalia vocentur Cherubim in repetita Visione. 45. Cur dictus sit Cherub manum de medio Cherubim extendere ad ignem dareque in manus viri induci lineis. 46. Cur corpus Rotarum terga habere dicatur & manus & alas. 47. Cur ipsis Rotis inclamatum sit, *וְהָיָה הָרֹתָם* O Rota. 48. Cur singulae Rotae dicantur quatuor facies habere. 49. Curque in Enumeratione una tantum facies distincta singulis attribuitur. 50. Cur quatuor Animalia unum Animal appelletur Ezechiel c. 10. v. 20. (*Hoc est Animal quod videram sub DEO Israel in Flumine Chebar*) & cur Fluminis Chebar facta sit mentio. 51. Quis sit praecise DEUS Israel. 52. Et quae denique illius Gloria.

Haec sunt quinquaginta istae duae Quaestiones essentiales (omissis circumstantialibus) & omnes ferè quae ad plenam Mercavae intellectionem sint necessariae. Quibus qui appositè solidèque responderit, hoc est applicando veritates aptas, satisque profundas aut sublimes & quae non facile in captum vulgarem cadant, juxta Postulatum primum, nix est qui plenam, perfectamque Mercavae Expositionem dederit. Quid verò nostra tenuitas hac in re possit, DEO ceptis aspirante, jam tentabimus, respondendo singulis Quaestionibus, eo quo posita sunt ordine.

Ad primam igitur respondeo, Quod Objectum adzquatam Divinae Visionis apud Ezechielem cap. 1. & cap. 10. (omissis circumstantialibus) est Regnum Messia Spirituale cum aeterno Logo Hypostaticè uniti, & ab omni ferè ævo, Animarum Angelicarum pariter atque Humanarum Principis à DEO Patre constituti. Per Spirituale autem Regnum Messia intelligo compagem Divino-politicam omnium Animarum sive Angelicarum sive Humanarum quocunque vehiculo, caelesti, terrestri-ve indutarum, quae genuini sint illius subditi, eo sensu quo & Paulus loquitur; *Si quis Christi Spiritum non habet non est ejus*, Rom. 8. 9. Nihil verò nobis hac in notione cum Vasallia & Hypocritis. Quanquam enim aliquo modo ad eos etiam extendatur

tur Regnum Christi, id tamen in hac Visione non respicitur. Interim opportunè hic moneo, hujus praesertim Visionis gratia nomina illa notissima decem Sefirot harum decem illis Numeris Cabbalisticis fuisse applicata. Hinc enim nomini primae Sefira & Kether Corona, & decimae Sefira & Malchuth, Regnum, prima data est occasio. Cumque expectatio Messia ejusque Regni in terris non tam ad Gentes quam ad Judaeos videretur pertinere, Judaei quidem nomen Malchuth retinuerunt. Graeci verò Cabbalistae facillè illud nomen passi sunt interciderè, decimumque Sefiram sive decimum Numerum, omisso nomine *מלכות*, nominibus *אין* & *אין*, (quae voces magis Philosophicae sunt,) contenti sunt celebrare. Solutionis hujus primi Problematis è Postulato decimo tertio & decimo quarto petenda est ratio. Interim omittere non possum quin hic norem, Regnum hoc Spirituale sive Malchuth, ipsissimam illam Malchuth esse quam Cabbalistae Uxorem *וְהָיָה הָרֹתָם* Seir Anpin esse iungunt, quaeque tam miris Aenigmatis oblarvata occurrit in Idra Rabba; Et Seir Anpin revera esse Animam Messiam cum aeterno Logo conjunctam. Atque hoc (quod & supra innui) in causa esse, cur quidam Cabbalistae descriptionem & circumscriptionem illius inchoent à Chochmah, alii verò à Gedulah, & utrique sanè non sine ratione. Nam qui veram illius Divinitatem videntur respicere incipiunt à Chochmah secunda Partzuph cum qua unitur; qui animam illius respiciunt, à Gedulah, cum illius Anima referatur ad Tiphereth. Quod obiter rursus monere haud abs refore censui, cum & Expositionem nostram aliquo modo confirmet.

Ad secundam respondeo; Et congruenter quidem Cabala mea Philosophica naturalis, nimirum, sicuti Turbo Vortex quasiliquidam aereus est, ita Vorticem Aethereum (qualem supponit Cabala mea Philosophica) Aethereum quasi Turbinem rectè cenferi. Ac proinde Turbinem aptissime significare Vorticem Aethereum non absimilem eis à Cartesio descriptis. Do-

etiam verò celestium vorticum partem fuisse Philosophiæ Pythagoricæ à Philosophia Judaica oriundæ, in Cabbala mea Philosophicæ Defensione fufius doceo.

Ad tertiam, Spiritus movens Turbinem est Principium Hylarchicum (de quo in Enechiridio meo Metaphysico) sive Spiritus Natura, æterni Spiritus Instrumentum. Vox est טור, quam vulgò vertunt Ventus. Sed & Spiritus rectè etiam vertitur. Et septuaginta hoc ipso in loco reddunt טורא Spiritus igitur Natura est motor hujus Turbinis, hoc est, ingentis alicujus molis Monadum Physicarum in Abyſſo, quo fiat Inchoatio Vorticis Ætherei.

Ad quartam, Aquilo verò qui Hebraicè hic נפח dicitur & occultum seu absconditum significat, quippe quod in partibus Aquilonaribus vix appareat Sol:

איך נפח האש נפחיתו כי נפחיתו

quemadmodum istæ Regionēs à Dionysio Afro describuntur. Hic Zaphon, inquam, est status ingentis illius molis Monadum Physicarum in Abyſſo, antequam à Spiritu Natura contorqueantur in vorticem, incipientque fieri vortex celestis seu Æthereus, cum Igne in medio, ut Pythagorici loquuntur. Qui status procul dubio est status profundissimæ absconſionis, Invisibilitatis & Tenebrarum. Quemadmodum etiam describi videtur in principio Geneseos. Tenebra erant super faciem Abyſſi. Hic igitur status Zaphonicus est Terminus à quo movetur hic inchoatus vortex sive Turbo. Supra quem statum exaltari incipit per נפח האש (quemadmodum vocant septuaginta Interpretes) in proximè sequenti parte descriptionis.

Ad quintam, Nubes magna est ingens moles hujus vorticeis inchoati, & ad conditionem sive similitudinem Nubis cuiusdam perducti propter obscuram quandam Lucis interspersa apparentiam. Neque enim nubes perfectè opaca est nec omnimodo lumine destituta, ut nec vortex in hoc statu: Nec materia subtilissima adhuc sufficienti copiâ ad cen-

trum

trum vorticis ablegata, corpusve vorticis satis pellucidum factum.

Ad sextam, sed in proxima parte descriptionis id fit. Ibi enim occurrit Ignis se involvens מליקח אש Ignis se captans, ut habet Bibliorum Anglicanorum Margo. Quod vorticalem motum planè innuit seu gyrum, ut cum lascivus Catulus caudam suam in gyrum se movendo caprat. Sed & ipsa Turbinis vox innuit in gyrum moveri seu revolvi. Hic autem Ignis in gyrum motus quid aliud esse potest quàm sol vorticis, quem Pythagorici πῦρ i. e. Ignem simpliciter vocant. Solem autem vorticaliter moveri ex motu macularum patet.

Ad septimam: Splendor circæcircum, est corpus vorticis Ætherei diaphanum factum & lumine Ignis sive Solis ubique perfusum, juxta Postulatum tertium.

Ad octavam. Electrum verò in medio Ignis est Elementum Divinum celestis vorticis materiæ inclusum & interspersum, cujus præcipuum vehiculum est pars materiæ celestis maximè subtilis & ignea, ac proinde dicitur emanare מן הלב המדוך è medio ignis, intelligiturque cum subtilissimis partibus Materiæ celestis, per omnes Regionēs Ætherei vorticis aliquo modo diffundi, juxta Postulatum quartum. Hactenus igitur & vorticis cuiusdam cum Sole in medio lucente, Descriptio compendiaria. Quæ doctrina vorticum, cum Cabbalæ Bereschith pars sit præcipua, maximèque genuina laud parvam fidem facit præsentī Interpretationi Mercavæ quæ præ manibus est, quemadmodum & supra monui. Pergimus ad Quæstiones reliquas.

Ad nonam, Nullius fere rei celebratio mentio est apud Cabbalistas quàm quatuor Mundorum, Aziluthici, Briathici, Jezirathici & Asialthici, sive Mundi Emanationis, Creationis, Formationis & Facſionis, arreptæ hujus quadripartitionis occasione, prout verisimillimum est, ex quatuor Animalibus hujus Visionis quatuorve Rotis, quæ, ut mox indicabimus, idem fere significant. Et certè satis patet apud Cabbalistas doctrinam

Hh 2

quæ

quatuor Mundorum, partem esse *Cabbala Mercavae*. Quam & ipse itaque feci *Expositionem* nostrae *Mercavae* partem, sano sensu intellectam, & praesenti Hypothesi consentaneo. Dico igitur quatuor *Animalia* esse quatuor *Mundos* vel *Eonas* Animalium Angelicarum pariter atque Humanarum quatuor distinctas Regiones alicujus Aetherei vorticis, successu temporis occupantium, (nam quae successivè contingunt sub uno intuitu simul representantur in Visionibus Prophetis) juxta Postulatum sextum, octavum & nonum. Nec offendi debet quisquam quod *Mundos* appellem cum ipsas Animas intelligam, tum quod has Animas tanquam quatuor diversarum Regionum vel Orbium Aetherei vorticis Incolas considero, tum quod *Cabbalistsae Judaici* Mundum Creationis de ipsis Animabus humanis; Mundum Formationis verò de ipsis Angelis intelligunt. Quod certè planè arguit quatuor hos *Mundos* adeò apud *Cabbalistas* celebratos de personis potius intelligendos quàm de locis: Quemadmodum & nos exposituri sumus, mentione locorum stationumve ubi commodum fuerit non neglecta. Quatuor verò *Animalia* quatuorve *Rota*s *Mundos* hosce quatuor significare sensu supradicto ex mente ipsorum *Cabbalistarum*, tum ex Libro *Jezirah*, tum ex *Tractatu de Anima R. Mosi Cordueri*, Cap. 2. aperte constat. Ubi quatuor quasi species aut tres saltem animarum facit, nempe *Neschamah*, (quae est vel *Aziluthica* vel *Briathica*) *Ruach* & *Nephefch*, tres verò posteriores realiter facit distinctas diversisque postmortem locis collocat. Hominemque ex istis tribus constare auctumat. Verba haec sunt: Congressi sunt *Ophan*, (*Rota*, i. e. *Mundus Asiah*, ob *Sandalphonem* qui dicitur *Ophan*) & *Angelus* (*Metatron*, seu *Mundus Jezirah*) & *Thronus*, seu *Mundus Briah*, atque dixerunt, *Faciamus Hominem*. Nam ex compositione nostra, *Neschamah* ex *Throno*, & *Ruach* ex *Angelo*, & *Nephefch* ex *Ophan*, &c. Et rursus per *Thronum* ait intelligi *Briah*, per *Metatronem Jezirah*. *Sandalphonem* verò esse *Rotam* & de illo dictum

dictum esse *Ezech. 1. 15. Et ecce Rota una erat in terra*. Et in eodem denique capite *Metatronem* vocat *Animal* illud *Ezechieliticum*. Ex quibus abunde patet per quatuor *Animalia* Rotasve, supra dictos quatuor *Mundos* apud *Cabbalistas* intelligi. Ego verò *R. Mosi Corduerum* aliosque *Cabbalistas* insignem errorem commisisse censeo, quod ex eo quod una eademque *Animalia* quatuor statuum vices subire possit, juxta *Postulatum* octavum, *Animam* humanam ex quatuor tribusve *Animabus* realiter distinctis constare arbitrati sint. Quem errorem per hanc nostram *Expositionem* satis feliciter correctum fore spero. Quando dicunt vestem *Aziluth* esse *Briam*, & vestem *Bria* *Jezirah* & *Jezirah* *Asiam*, si de variis subtilitate ac puritate differentibus vehiculis intelligeretur, ferendum esset. Sed cum *Nephefch* faciunt vehiculum *Ruach* & *Ruach* vehiculum *Neschamah*, id certè intolerandum est, utpote quod innuat omnia esse corporea. Quae nimis crassa profectò est philosophandi ratio.

Ad decimam. Praemoneri dico in genere similitudinem *Hominis* hisce quatuor *Animalibus* competere, ne quis ob capita *Aquilina*, *Leonina*, *Bovina*, alasque humeris additas, & ob ungulas *Vitulinas* quidvis potius ea existimet quàm humanarum Angelicarumve Animalium Symbola. Interim verò dum eadem haec *Animalia Cherubini* dicuntur in *Visione* repetita cap. 10. non levis est subindicatio Animas humanas & Angelicas easdem fere esse & eadem fere humanam figuram specieve gaudere & sub ea apparere. Et postremo manifestò hinc constare per quatuor *Animalia* nullos alios quatuor *Mundos* intelligi posse quàm qui ex *Animabus* humanis Angelicisve consistant; adeo ut *Mundus Aziluthicus* & *Mundus Fabricae* qui dicitur, ex eo genere sit. Et certè non levis absurditas est apud *R. Recentiores Cabbalistas*, quod *Mundus Aziluth* & *Mundus Asiah* quatenus *Mundus Fabricae* dicitur, à reliquis duobus *Mundis* toto genere differant. Quem quidem errorem haec visio pulchrè corrigit.

Ad undecimam. Huic Quæstioni satisfaciendum est ex *Postulato* undevicesimo. Nec levis quidem momenti veritas hic subindicari potest nempe quatuor istos status *divini* radicali & essentiali semper Animæ cuique inesse, quamquam non semper *conspiciantur*. Perpende etiam cætera quæ isti *Postulato* subnexa sunt, ut & ipsum *Postulatum* octavum.

Ad duodecimam. Cum quatuor Animalia quatuor *alas* habere dicantur, id nihil amplius innuit, quam alata esse Animalia. Cum verò Animalia Animarum Symbola sint, Animalium alatarum esse Symbola, hoc est, non *negligentibus* culpa in Mundum *Jezirathicum*, *Asiaticum* & de lapsas esse, sed *Divino* potius *Fato* juxta *Postulatum* octavum deicendisse, quos *Hebreos* alicubi appellat *Agrippa*, aut saltem ex eo genere esse, quæ serio respuerint Divinaque itidem gratiâ alas recuperaverint. Meminiis enim oportet Objectum ad quatuor hujus visionis esse Regnum Messie *Spirituale*, quemadmodum in solutione primæ Quæstionis explicavimus. Alarum verò mentio hic optime convenit cum illa Animarum appellatione apud R. Mosem Corduerum, ubi ait, *Aves* SANDALPHONIS esse NEPHECHIM, *Aves* METATRONIS RUCHIM, & *Aves* THRONI NESCHMATHIM. Quod sano quidem sensu intelligi potest de triplici statu Animarum, quasi in Mundo *Briathico* appellari deberent *Neschmathin*, in *Jezirathico* *Ruchim*, & in Mundo *Asiathico* *Nephechin*. Thronum enim ad Mundum *Briathicum*, *Metatronem* ad Mundum *Jezirathicum*, & *Sandalphonem* ad *Asiaticum* pertinere supra est notatum. Interim cum Anima quatenus in corpore terrestri *Nephech* appellanda sit, i. e. *visus*, & quatenus in vehiculo *Jezirathico* *Ruch*, i. e. *visus* videndum an non aptè hinc explicari possint verba illa Pauli 1. Cor. 15. *Et sic uti spiritus est in corpore*. Esse utique corpus quod animæ congruat quatenus in statu *Nephech*, esse quatenus in statu *Ruch*, nec corpus, quamquam idem numero, eodem modo se habens, vel similiter modificatum, utrique statui posse competere.

petere. Sed hisc cum minus huc pertineant, non est immorandum.

Ad decimam tertiam. Habere verò dicuntur *pedes vestes*, partim ut plenius innuatur, staturam habere humanam, partim ut rectitudo ambulationis incessusve eorum significetur, adde & Affectus. Nam pedes affectus significant apud *Pythagoreos*. Ac proinde יסוד רגל יסודי dici potest eo sensu quo יסודי *Isai* 44. 2.

Ad decimam quartam. *Septuaginta* pro plantis pedum *vitulinis* ponunt מידו *anum*, i. e. *Pedes alati*. Unde constat eos nihil humile de pedibus horum Animalium sensisse. Nec humile certè quicquam sonat quod plantas *vitulinas* habere dicuntur. Nam perinde est ac si dixisset *Angelicas*, hoc est, *Cherubicas*. Nam *Cherub* Vitulus est vel Bos. Faciesque *Cherub* in decimo capite *Ezechielis* respondet faciei *Bovis* in primo, ipsumque nomen *Cherub* est ארר *arare*. Plantæ igitur *vitulina* seu *Cherubica* magnam illam affinitatem innunt & cognitionem inter naturam Animarum *Angelicarum* & *Humanarum*. Ex aliis enim indiciis *Humanas* Animas esse innuitur, ex hoc *Angelicas* vel *Cherubicas*. Ac proinde in repetita visione ubi *Cherubim* tam aptè dicuntur plantarum *Vitulinarum* nulla fit mentio quippe supervacanea futura.

Ad decimam quintam. Et digna sanè pedibus his *Cherubis* subsequens est descriptio. quod nempe *scintille* addantur quasi *arui politis* vel *candentis*. Quum enim pedes affectum significant, *Es politum* & *candens* puritatem & firmitatem affectuum, *scintillæ* verò exilientes, ad occursum rerum difficultiorum ejaculationes coeletes denotant.

Ad decimam sextam. *Manus hominis* sub *alâ* cuique est, partim ut humana forma ad has Animas reverà pertinere expressius intelligatur, partim ut subindicetur, Alas versus Deum sursum extensas nihil valere nisi præstò sint manus, id est, opera & conatus fidelisque executio earum rerum, quæ ad vota obui-

obtinenda contribuant. Legemque hanc esse Adamantinam per omnes Mundos *Aziluthicum, Briathicum, Jezirathicum, & Asirathicum*. Otiosam verò & inertem speculationem in Regno Messie *Spirituali* ubique exulare.

Ad decimam septimam. *Ala* verò *Animalium* in extensione sua sursum junctæ sunt alterius ad alterum ut intelligatur unio animorum ac votorum omnium Mundorum in Regno Messie *Spirituali*, ardentissimumque ac promptissimum pro bono publico desiderium ac studium. Nam manus subest aliis, unicuique, ut supra notatum est.

Ad decimam octavam. Quod *binæ* autem *sursum extensæ* *binæque* dicantur *contere corpus*, commodissimè sic intelligitur. Nempe si meminierimus binas illas extensas eas alas esse quæ suprà dictæ sunt conjungi cum aliis alterius Animalis, qua intelligitur omnium Mundorum partiumque singulorum, votorum, studiorumque pro communi bono unio ac societas. Dum verò hæ sic extensæ ac unitæ sunt, alteræ rectè observantur *contere corpus*, hoc est, *demitti*. Alæ enim demissæ contereunt corpus avium. Quibus innuitur singulorum bonum privatum communi bono oportere ac solere submitti ac subordinari, & tamen etiam hæc alarum demissione singulorum Animalium corpus tegi, hoc est, submittendo & subordinando privatum bonum bono publico, privatum cuiusque bonum ac securitatem re ipsâ procurari. Atque hoc id ipsum est quod egregius ille Philosophus ac Princeps *M. Antoninus* in *Meditationibus suis* toties inculcat, de malis privatis ferendis, nempe, quod in bonum cedant Universi.

Ad decimam nonam. Solutio hujus Quæstionis facile elici potest ex solutione Quæstionis nonæ & undecimæ. Respondendo igitur quanquam unumquodque Animal quaternas habet facies, hoc tamen nihil impedire, quo minus quatuor distincta sint Animalia, nempe distincta Animalium corpora quaternas facies habentia, quippe quæ quatuor distinctos

Mun-

Mundos suprà memoratos repræsentant, qui ex eo præsertim distinguuntur, quod singuli unum peculiarem statum habent longè præ reliquis tribus prædominantem, unoque aliquo ex quatuor istis Animalibus, distinctè repræsentabilem. *Aquila* nempe, *Homine*, *Leone* vel *Bove*, ita ut unus Mundus sit *Aquila*, alter *Hominis*, tertius *Leonis*, quartus *Bovis*. Hinc quatuor distincta corpora Animalium sunt, non unum solummodo corpus quatuor faciebus præditum. Cum verò quatuor isti Mundi non solum unum quempiam statum in eminenti gradu habeant, sed tres etiam reliquos, gradu aliquo magis minusve suppresso, hinc distincta ista quatuor corpora, non unica facie contenta sunt singula, sed quaternis faciebus gaudent, unâ præ reliquis eminenti, & à qua Corpus Animalve specialiter nominari possit *Aquila*, *Homo*, *Leo* vel *Bos*, quemadmodum fit in *Apocalypsi* cap. 4. 7. Quodque porro confirmari potest ex *Ezechiel* cap. 10. v. 14. Postremo quantum ad ordinem Nominationis Animalium fit certè prout res tulerit. Quemadmodum videre est *Ezech.* c. 1. v. 10. Ubi numeratio incipit à facie *Hominis*, Capite verò 10. v. 14. Numeratio incipit à *Cherub*, id est, à *Bove*. In *Apocalypsi* verò incipit à *Leone*. Cap. 4. v. 7.

Ad vicecimam. Quid nî igitur nobis liceat ab ea facie vel Animante incipere quod præsentî Argumento maximè conveniat, & quid singula significant breviter ex præmissis *Postulatis* indicare. Dico igitur ex *Postulato* undecimo per *Aquilam* Mundum Animarum *Aziluthicum* denotari. Animal enim aliquod singulare per *Propheticam Henopatam* multitudinem personarum quantamcunque significare posse notissimum est. Vide *Synopsin meam Propheticam*, Lib. 1. cap. 3. Cum verò sedes Mundi *Aziluthici* sit *Cælum Empyreum* ab imo vel infimo vorticis maximè remotum, ac proinde Regio maximè sublimis per *Postulatum* quintum, cumque status Animarum *Aziluthicus* sit status fixissimæ contemplationis in Solem *Mundi Intellectuali* (quam ipsam ob causam status primus *Adami* describitur

tanquam hortum Eden inhabitantis versus Kedom, nempe quod eximio quodam modo radii החכמה הקדומה *Sapientia Primordialis*, uti appellatur in *Sepher Jezirah*, semita 20, illustraretur; Et R. Abraham F. D. omnes plantas Sapientie acceptas asserit מוקד ab Oriente, scilicet *Intellectuali*, & plantatas fuisse in ספר Sapientie) hincinquam manifestum est, live *altum Aquila volatum* sive *visus aciem*, quam in ipsum Solem, illaso oculo potest defigere, consideres, hoc Animal aptissimum Symbolum esse Mundi Animarum *Aziluthici*. Perpende quæ scriptum ad *Postulatum* undecimum; Mirabilem deprehendes rerum congruitatem, & quam consentaneum sit Mundum statumve Animarum *Aziluthicum* primum earum statum fuisse, & per *Aquilam* in hac Visione significari.

Jam verò per *Hominem* statum Mundumve *Briathicum* indigari ex *Postulato* duodecimo ejusque explicatione manifestissimum est. Quòd hic Mundus secundus sit ordine ex ipsius descriptione abunde patet. Nec verò per *Bovem* aut *Leonem* rectè representari potest. Restat igitur ut representetur per *Hominem*. Quin imò ex caractere humano res satis confirmari potest, cujus est Politicas Societates inire, pacem colere & justitiam, de rebus agendis consilium capere & similia, qui planè est Mundi *Briathici* character. Perpende *Postulatum* duodecimum & quæ sub illo innuimus. Mundus denique *Briathicus* est status quidam *Paradisiacus*, quomodo igitur aut cum labore ac lassitudine *Bovis*, aut cum *ferocitate Leonis* convenire potest? Relinquitur igitur ut representetur per *Hominem*.

Porro ex ipsa descriptione Mundi *Jezirathici*, cum planè constat per *Leonem* significari, nempe quod in eo statu תור הזהב in Animabus Angelicis præter modum excitatum sit, & ambitioni & superbæ contentionique bellicæ laxata, adeo ut Regnum sive Regionem *Briathicam* ex qua lapsa erant vi & armis tandem invaserint, ingentesque tumultus fecerint, quos Sapientia sua ac fortitudine tandem compressit

sit *Anima Mefia* qui Princeps Mundorum erat constitutus, juxta *Postulatum* decimum tertium & decimum quartum. Atque huc forsitan rectè trahi possunt ea R. Simeonis *Jochaida* quæ occurrunt apud *Rittangelium* in librum *Jezirah*. Ubi mentio fit *Serpentis occidendi*, & *Filia super Turrem posita* in Aere, factæque Proclamationis singulis diebus in Cælo, quicumque interfecerit *Serpentem* illi datum iri in uxorem *Filiam Regis* cum indumento aureo. Quod aurum sex dies Creationis significare innuit idem *Simeon Jochaides*. Sex dierum verò opera peregrisse *Mefiam*, literaliter intellecta in *Apologia mea* aperte moneo. Estque hic ipse *Mefias*, nempe *Schiloh*, cum multi bellatores virique clypeati nihil valuerint, quem R. Simeon *Jochaides* dicit interfecisse *Serpentem* & exercitum ejus in Mari & in Arida & in Cælo, quasi eadem *Anima Mefia* Dux etiam esset *Israëlitarum* in Deserto. Quam rectè igitur *Leo* Mundo *Jezirathico* conveniat vel ex his constare potest. Sed & ex hoc etiam porro conjectari: Nempe quod hæc Anima Angelicæ propter vigorem vehicularem animique fortitudinem אלהים dicta sint, à se ipsis saltem, qui vel audaciam suam ac temeritatem qua in statum hunc *Jezirathicum* ausi sint prorumpere, fortitudinem reputarent. Cum certè sibi cavere oportuisset à nimia appropinquatione versus Solem tanquam ab Inferno מפיא בפיא אלו אלו, ne sicut infelices *Tineæ* nimis prope candelam volitantes alas tandem urerent. Hæc tamen Animæ istac occasione אלהים dictæ & sic apud se ipsas reputata, rerumque fere omnium bonarum malarumque (propter calorem ac temulentiam in vehiculis excitatam) experienciâ ac notitiâ instructæ, de qua maximè gloriarentur, sunt illi *Elohim*, quorum mentionem facit serpens ad *Adamum*, Gen. 3. 5. Eritis sicut *Elohim scientes boni & mali*, hoc est, יצר טוב ויצר רע quemadmodum appellat R. *Moses Egyptianus* in *Mora Nevochim*, unde hic status *Elohim* (quem *Cabbalista* Mundum Angelorum appellant cum sit Mundus tantummodo Angelorum lapsum) *Jezirah* sive

Mundus *Jezirathicus* rectè nominatur. Ut hic præteream, *יצרים הרוינים* figmenta five Formationes externas *perversa Magia* per rebelles hos Spiritus noviter excitatas ulteriozem occasionem nomini *Jezirah* dare potuiffet. Palam interim est præfervidam Animarum Angelicarum audaciam, rectè per *Leonem* significari. Postremò ex eo etiam res conficitur, quod *Bos* & *Aquila* maximè ex Diametro opponi videantur, obsegni-
tatem unius & velocitatem alterius. Ut *Aquila* igitur in sublimi volans Mundum *Aziluthicum* repræsentat, ita necesse est ut *Bos* Animal tardum & in terra segniter se movens mundum repræsentet *Astathicum*, unde cum & *Briathicus* Homini assignatus sit, *Jezirathicus* necessariò relinquitur *Leoni*.

Denique ex Descriptione Mundi *Astathici* ad *Postulatum* decimum octavum, manifestum est *Bovem* statum istum admodum aptè significare. Cum omnia tunc crassiora incipiant fieri ac segniora donec Animæ lapsæ in terreno tandem luto pedem figant tanquam lassus Bos. Cætera vide in Notis ad *Postulatum* decimum octavum; Ubi status *Adami* in terreste corpus lapsi laboribus Agricultura illustratur. Quàm autem accommodum Agricultura Animal sit Bos, omnes norunt. Nec hic præterire possum quàm apta solutio egregii quidem Problematis hoc in loco occurrat, nempe cur *Moses* Bovinam Figuram vel *Vitulinam* præ reliquis elegerit quam super Arcam Fœderis collocaret. Nam cum integram Quadrigam illic collocasse, opus futurum fuisset magis moliminofum, illud Animal elegit quod maximè erat proprium. *Bovem* scilicet Mundi *Astathici* Insigne quò *Anima Messia* jam descenderat Tentoriumque fixerat inter filios Israelis.

Quàm ad vivum igitur Mundus *Aziluthicus*, *Briathicus*, *Jezirathicus* & *Astathicus* in *Aquila*, *Homine*, *Leone* & *Bove* depicti sint vidimus. Animal autem quod *Aquila* appellandum est (& sic de reliquis tribus Animalibus) cum quaternis faciebus repræsentari, Arcanum est *Cabbala Mercurii* à dignum, cum inde

inde moneantur Animæ in quocunque statu constitutæ sint radicem uniuscujusque Mundi in ipsis manere. Quod magna profectò animationi debet esse animabus in Mundos inferiores lapsis & excitationi ut animum habeant revertendi, cautioni verò eis qui in Mundis sint superioribus. Juxta Monitum illud Apostoli, *Itaque qui vident stare vident ne cadat*.

Ad quæstionem vigesimam primam. Ambulatio Animalium coram facie sua אל עבר פניו nihil amplius significat quàm incessum directum, nec per ullam vim externam internamve pravitatem à via deflectentem. Quod Privilegium est quod solis subditis Regni *Messia Spiritualis* competat.

Ad quæstionem viciesimam secundam. Regnum verò *Messia Spirituale* per hanc Visionem *Ezechieliticam* significari ex præfenti Quæstione patere potest. Nam cum gressus Animalium eo ferantur quo impellit Spiritus, illud planè insinuat subditos Regni *Messia Spiritualis* impulsu instinctive Divini Spiritus sua omnia agere, nihil ex voluntate propria, quasi omnino essent *נפש חיה*, afflatuque Divino ad opera sua instigati. *רוח הקודש* igitur in hac Visione significat *Spiritum Sanctum*, quem *Cabbalists* alias vocant *בנין* estque is ille *אחד הרוח אשרים הים* qui in *Sepher Jezirah* memoratur. Quem Spiritum *R. Abaron* eminentissimus *Cabbalista* intelligi vult *Plal. 33. 6. Verbo DEI facti sunt Celi & Spiritu oris ejus omnis virtus eorum*. Cæterum *רוח בנין* sive *Spiritus secundum* quem commemorat *R. Moshe Botril*, de Spiritu Deorum viventium procedentem, ego verissimè intelligendum existimem de *Spiritu Natura* Divini Spiritus instrumento, Spiritum vero *אשרים הים* DEI viventis unicum esse, nempe *Spiritum Sanctum*, firmiter effetenendum. Qui est una ex *Divinis Hypostasis* in hac Visionem occurrentibus, cruenus duas reliquas suis locis.

Ad quæstionem viciesimam tertiam. Non reverti dicuntur cum ambulant eo quod nullà vi externà possint repelli. Neque enim ulla vis aut consilium est contra DEUM. Di-

vino verò Fato Afflatuque supra notatum est hæc Animalia ferri.

Ad quæstionem vicesimam quartam. Aspectus verò Animalium quasi carbonum ignis ardentium & Lampadarum, Ignis quidem Zelum firmum & fervidum, lampades claram cognitionem illuminationemve significant, atque utraque tanquam dona Spiritus Sancti, qui hic omnia movere intelligitur. De *Messia* enim dictum est ille baptizabit vos Spiritu S. atque Igne, sed magis Philosophicè fortean intelligi potest de Vehiculis celestibus seu Æthereis & *viginti avzndu* apud *Pythagoreos* celebrato; Quam tamen conditionem comitantur supra dictæ virtutes.

Ad quæstionem vicesimam quintam, *Discursio splendoris Ignis* & de igne fulguris egredientis inter Animalia, visa est frequens eruptio atque emicantia virtutum *Spiritus Sancti* in membris *Regni Messiae Spirituales*. Quæ res etiam significata est eximie per linguas igneas tempore *Pentecostes* sedentes super unumquemque Apostolorum, juxta promissum veri *Messiae Jesu Nazareni*, quo omnibus innotesceret hunc ipsum cum esse.

Ad quæstionem vicesimam sextam. Animalia quanquam ante dicta sunt non reverti, hic tamen ire & reverti dicuntur, sed alio planè sensu. Priori enim sensu dicta sunt non reverti eo quod repelli non possint ullà vi nec à femita recta deflecti. Hic verò reverti dicuntur tanquam re feliciter ac celeriter gesta. Unde itus reditusque eorum comparantur fulguri coruscanti. Vel adhuc magis Philosophicè, itus reditusque instar fulguris coruscantis, cum fulgur de cælo sit, significare possunt descensus harum Animarum de cælo certosque ad cælum reditus, juxta *Postulatum* decimum. Reciprocatio enim coruscantis fulguris hunc itum reditumque non ineptè repræsentat. *R. Moses Aegyptius* in *More Novechim* part. 3. cap. 2. de motu circulari cælorum intelligit. Ego de circuitu sive Revolutione

tionem Animarum potius intelligendum autumo. Quod ex *Rotationum* explicatione plenius confirmabitur.

Ad vicesimam septimam: *Sonus verò Alarum* quasi aquarum multarum, Tonitruum, aut Castrorum dicitur, quo intelligatur quatuor hæc Animalia non esse tot Animalia singularia sed significare totidem numerosas admodum multitudines personarum Animarumve Angelicarum & Humanarum secundum stylum Propheticum. Vid. *Synopsin Propheticam*. Lib. 1. c. 3.

Ad vicesimam octavam. *Submissio* denique *Alarum* ad vocem super Firmamentum ex Textu sic intelligenda est. Dicitur enim, cum vox fieret super Firmamentum, quod erat super caput eorum, quod stabant & submittebant suas Alas. Ubi vox procul dubio vox est Aurigæ hujus Quadrigæ Currusve Cherubici. Unde significatur motus eorum sili perinde cælesti aliquo signo aut instinctu atque coelitus cieri, eaque penitus à Divino verbo Spirituque regi. *Nam in verbo est Spiritus*. Joh. 1. 4. Stare autem non solum dicuntur sed submittere vel demittere alas suas, quod nulla vota nullasque proprias voluntates habeant, ac promde jussu cælestis Aurigæ non solum motum externum corporis sistant sed internum appetitum & voluntatem atque sic alas submittant.

Ad vicesimam nonam. Pervenimus jam ad *Rotas*, quæ idem fere significant quod *Animalia*, quatuor nempe status Animarum, sed respiciendo præsertim ad *Revoluciones* earum ab uno statu ad alterum. Quam Cabbalistæ *דגלגל* i.e. *Revolutionem Animarum* appellant. Quatuor verò *Rotas* & quatuor *Animalia* idem fere significare ex eo intelligitur quod annotavit etiam ipse *R. Moses Aegyptius* in *More Novechim*, nempe quod & ipsi *Roti* sunt caro & terga, & alæ & manus. Quæ certe res valde absfona esset nisi *Rota* idem innuerent quod quatuor *Animalia*, nempe Animas in quatuor distinctis conditionibus constitutas, sed quatenus in *Rotatione* sive *Revolutione* (*דגלגל*) consideratas.

sideratas. His præmissis ad quæstionem viciesimam nonam respondeo. Quatuor Rotas significare quatuor illos status Animarum. *Aziluthicum, Briathicum, Jezirathicum & Asiatihicum*; quatenus sunt in Revolutione, juxta *Postulatum* octavum & nonum. Hoc dico præcipue significari quæquam foras aliquam potest esse allusio ad quatuor Orbes *Postulato* sexto memoratos.

Ad tricesimam. Una illa *Rota* super terram cum quatuor faciebus est Mundus vel Orbis *Asiatihicus*, hoc est, Anima illius Mundi quoad *Revolutionem* suam spectata. Hæc *Rota* speciali sensu *Ophan* dicitur, & *Sandalphon* apud *R. Mosem Corduerum*. Habere verò dicitur quatuor facies ob nullas alias rationes quam ob quas *Bos* sive *Animal quartum*, quatuor facies habere dicitur, quas nihil opus est hic repetere. Resolvuntur verò in *Postulatum* undevicesimum. Interim notandum etiam hæc re elucescere *Rotarum & Animalium Identitatem*. *Asiatihicum* verò Mundum per hanc *Rotam* notari inde constat, quod esse *super terram*, hoc est, ad terram usque sive *Astrum frigidum* (quæ pars est Orbis *Asiatihici* infima dicatur pertingere. Qui unus locus opinionem *Jonathanis, Ben Uzziel* abunde confutat, qui Orbes cœlestes *Aristotelicos* per has *Rotas* *Ezechieliticas* vult intelligi, quemadmodum notavi in *Dialogis Divinis*.

Ad tricesimam primam. Aspectus verò *Rotarum* tanquam *Tharssis* dicitur cum allusione ad significationem vocis *Tharssis*, quæ quanquam lapidem pretiosum marini coloris significet, significat etiam simpliciter *Mare*, (atq; sic reddit versio vulgaris Latina) *Mare* autem stylo Prophetico multitudinem denotat. Arque hoc proinde respondet *sono* *Marum Animalium* (in Quæstione vicesima septima) *tanquam Aquarum multarum*, quibus significabantur ingentes multitudines. Unde iterum innotescit *Animalium & Rotarum identitas*.

Ad tricesimam secundam. Visa est *Rota* quasi in *Medio*

Rota

Rota propter quatuor Orbes *Postulato* sexto descriptos. Hæc certe longè tolerabilior est Interpretatio quàm *Jonathanis Ben Uzziel* qui Orbes *Aristotelicos* se mutuò involventes hic intelligendos existimat cum nec ipse numerus congruat. Neque ego certe quatuor illos Orbes principaliter hic significari censeo sed obiter tantum perstringi. Præcipuum verò Visionis scopum hoc in loco esse subindicationem quatuor Periodorum *Revolutionum*ve Animarum quæ majores sint aliæ aliis, siquæ aliæ alias includant. Ut si v.g. Periodus fiat à summa parte ad imam partem (modo quodam *Epicyclari*) & ad summam rursus, Orbis *Aziluthici*, deinde à summa parte Orbis *Aziluthici* ad imam partem *Briathici, Jezirathici, vel Asiatihici* & ad summam à singulis rursus *Aziluthici*, manifestum est primam Periodum seu *Revolutionem* includi in secunda, secundam in tertia & tertiam in quarta tanquam omnium maxima. Et sic vice versâ ab ima parte *Asiatihici*, &c. Rotam igitur visam esse quasi in medio *Rotæ* nihil amplius significat quàm *Revolutiones* Animarum alias aliis majores esse posse ac proinde alias ab aliis includi.

Ad tricesimam tertiam. Quod autem dicuntur *Rota* per suas quatuor partes ire & non reverti, distinctionem quatuor Orbium supra memoratorum innuit. Isti sunt illi ארבעה רבדים quatuor quartæ partes sive Regiones in quibus singulæ eunt. Non reverti verò dicuntur, non quidem eo quod rectè quasi lineæ pergant, hoc enim *Revolutioni* earum repugnaret, sed quod *Divino* quodam fato ac invincibili ferantur, quæ admodum monui de *Animalibus*.

Ad tricesimam quartam. Quod verò una *Rota* sit similitudo non contemnendum subinnuit Arcanum & *Mercavæ & Cabbalæ* non indignum, (hoc est,) Nihil fere habere Mundum inferiorem quod non habet aliquo modo superior. Quod certe aliqua ratione representatum est in *quaternis* faciebus singulorum *Animalium*, nempe, consimiles fere ubique esse negotiationes,

Kk

nes,

nes, consimiles ubique Animarum formas visibiles, Humanas putā, & secundum quosdam *Rabinos* in masculinam & femininam distinctas, plasticamque habere singulas, quæ pro singulis Mundis, omisissis omittendis, vehicula in figuram humanam efformet. Nec opus est ut in re tam facili latius expatiemur.

Ad tricesimam quintam, *Horribilis Canthorum dorsorumve Rotarum altitudo* vastas illas denotat Animarum Revolutiones à Mundo *Aziluthico* usque ad *Astrum frigidum Afiathici* & hincursus ad Mundum *Aziluthicum* [Et in via:] Quis non horreat & obstupescat ad tales rerum vicissitudines, ad tam imensos Animarum delapsus ascensusque. Ut ea Anima quæ modò in summo *Cælo Empyreo* sicut *Aquila* volitabat, succedentibus seculis tandem in *terra* reperiretur, & ut *Bos* lassus pedem figeret in *Luto*, juxta hanc Visionem *Ezechieli*!

Ad tricesimam sextam. Quod corpus Rotarum oculis plenum appareat, ex eo fit quod reverà *Rota* nihil aliud sint quam ipsæ Animæ rotatæ sive in *גלגל* constitutæ. Atque sic oculi pari ratione illis attribuuntur, atque terga, alæ ac manus. *Ezech. c. 10. 12.* Quibus planè significatur *Rotas* & *Animalia* eandem rem repræsentare, quemadmodum sæpe jam notavi.

Ad tricesimam septimam. Idemque in sequenti Quæstione innuitur. Illa enim admodum trivialis abjectaque foret observatio; *Rotas* nempe ambulare pariter cum *Animalibus*, cum stantibus stare & elevatis de terra *Animalibus*, simul cum ipsis elevari, nisi monitu hōc subinsinuaretur, unam eandemque rem significari (quamvis non sub eodem respectu) per *Animalia* & per *Rotas* ipsas (nempe in hac Philosophicā Theosophicæ Interpretatione Visionis) & ut una eandemque res semper moveretur simul cum se ipsa, ita *Animalia* & *Rotas*, unam eandemque rem repræsentantes, ad instar unius rei, simul moveri aut simul quiescere.

Ad tricesimam octavam. Hoc verò porro confirmatur etiam

etiam ex hac quæstione. Iterum enim dicitur de *Rotis* quod supra dictum est de *Animalibus*. Quocunque scilicet in *et Spiritus eas sequi*. Quo innuitur easdem esse Animas *quæquæque* quæ per quatuor *Animalia* repræsentantur. Ac proinde membra omnes esse *Regni Messia Spirituales*, quemadmodum supra notavi. Veritatem verò hanc vehementius inculcari, addendo porro, *Spiritum vitæ* fuisse in *Rotis* (quod & cap. 10. v. 17. repetitur) *רוח חיים* *Septuaginta* vertunt *anima* *חיים*. *Spiritus* autem *vitæ* *Rotis* non competit sed animabus, quibus *Divina Nativitas* nondum perditā sit, aut rursus recuperata. Neque infrequens est apud Prophetas unam eandemque rem sub diverso respectu per res diversas in eadem visione repræsentare. Sic *Apoc. c. 17.* Imperium Romanum quatenus *latum* ac *populosum* per *multas aquas* repræsentatur super quas *meretrix* sedet. v. 1. *Etv. 3.* quatenus in *corpus Politicum* redactum per *Besiam* figuratur, cui eadem mulier insidet. Atque hæc de *Rotis*. Pergimus ad *Aurigam* & *Thronum* ejus, &c.

Ad tricesimam nonam. Per *similitudinem Firmamenti* quasi aspectum *Crystalli horribilem*, cui *Thronus* est impositus, intelligitur ingens vorticis *Expansum*, diaphanum ut *Crystallus*, propter verò immensam extensionem *horribile*, ita ut horrorem spectanti vel contemplanti incuriat, præsertim dum considerat *Animarum גלגל* per tam vasta spacia rotari.

Ad quadagesimam. Quantum ad *Thronum Saphirinum* non dubito quin aliqua allusio esse possit ad lapidem *Saphirum*. *Cælestem* enim quandam ac ætheream naturam refert color ejus *caruleus*. Tinctus verò ac coloratus est commodè in reliquo æthere *Thronus*, ut sit *Objectum* ab immensa mole *Ætheris* circumfusa distinctum, quæ diaphana seu pellucida ut *crystallus* repræsentatur. *Durities Saphiri* durabilitatem *Regni* illius qui *Throno* insidet, significat. Huc spectat illud ad *Hebraeos* cap. 1. (ex *Postulato* decimo tertio & decimo quarto) §. 8. *Thronus tuus DEUS in seculum seculi, virga recta, virga re-*

gnitui, dilexisti iustitiam & odisti transgressionem, propterea, unxit te o DEUS, DEUS tuus oleo exultationis ultra confortes tuos. De regno Messie ejusque anima hic agi manifestissimum est, cum de unctioe facta sit mentio. De qua paulo post in hac visione. Altera Saphiri virtus est, ut venerem impuritatem non ferat, fœdasque libidines comprimat. Quæ purissima & immaculatissima Virginitas statui summè Aziluthico maximè convenit. Et redempti à terra Apoc. 14. Agni utique asseclæ, virgines vocantur ob puritatem affectuum.

Verum enim verò quamquam hæc non contemnenda sunt, magna tamen animo insidet suspicio majus adhuc quid per Thronum Saphirinum indigitari. In Tykune Zoar, Orationis Eliahu Interpres, de Numerationibus tandem agens aperte ait dictionem ספירות à voce ספיר [Exod. 24. 10. כֶּסֶף לַלְבָּיִת] derivatam esse: quasi Sephiroth Numerationes non significaret, sed Emanationes flammantes & scintillantes, Splendoremque Saphiri imitantes. Cujus quidem sententiæ quamquam minimè accedo, ut qui decem Sephiroth decem Numeros tantum significare existimem, quemadmodum sit in Denario Pythagorico, tamen dissimulare non possum quin admodum verisimile credam Thronum hunc Saphirinum etiam ad Sephiroth per satis perspicuam nec minus usitatam Paronomasiam Propheticam alludere. Non quidem ad Sephiroth ipsas quæ non nisi meræ Numerationes sunt, sed ad eas res quarum sunt Repositoria, & ad ipsas sanè quatenus earum rerum Repositoria sunt, & ad tres primas præcipuè, quæ tres primariæ seu Primordiales Numerationes à R. Schabthe appellantur. Suntque Corona Summa, Sapientia & Intelligentia. Quas & tres mentes esse asserit (si satis fidus sit Ristangelus illius Interpres) quas inde necesse est tres esse Personas, quippe quæ sic habent centra sua perceptiva distincta singulæ. Ipseque asserit quamlibet earum esse mentem per se, & in æquali dignitate quasi summè unum quid constituere. Quæ quidem ad Fidem Christianam

Christianam Catholicam & Orthodoxam quam proximè videntur accedere.

Cæterum illud ad quod nos hîc maximè spectamus, hoc est: Allusionem scilicet hanc ad tres primarias Sephiroth, insinuare ipsam Divinitatem hunc Thronum Saphirinum esse ad quem evecta sit Anima Messie per Postulatum decimum tertium, ex unione illius Hypostatica cum Persona Chochmah, sive æterni Logos. Unde ipsa Divinitas quæ sui ipsius Locus, Thronus ac Fulcrum est, facta est Anima Messie Thronus atque Fulcrum. Neque habet hæc locutus quicquam in se absconditi, cum DEUS & מְקוֹם & מָנוֹחַ & Locus & Habitaculum appelleretur. Ut verò tres primæ Sephiroth triunam Divinitatem complectuntur, ita septem reliquas creatorum Spirituum præsertim bonorum Universalitatem significare in Annotatis ad secundam Tabulam Cabbalisticam breviter indico. Ita ut Thronus Saphirinus simpliciter ad decem Sephiroth alludere possit, quibus omnibus aliqua ratione Anima Messie dici possit insidere: ut & ipsi mali Genii ipsum scabellum fieri Throni illius, quos quasi pede premat suppressatque, reliquos verò Spiritum regat ut supra notatum est.

Quin & Ophan sive Sandalphon, quatenus Spiritum Naturæ etiam sensu magis extenso significare potest, inferioribus hujus Throni partibus merito videtur posse accenseri. Quid enim istuc mirum si is qui cum Divina Sapientia sive Chochmah, quod internum est æternumque DEI verbum, tam mirificâ unione unitus sit, absolutissimum imperium habeat in Verbum externum qui Spiritus est Natura, adeo ut illum in quoscunque voluerit motus excitare possit & omnimoda miracula patrare, elementaque Mundi mutare ordinareque prout libuerit. Qui enim Filius Regis habet auream etiam illius habet unicam, quæ sex dies Creationis significat quemadmodum videre est in Tykune Zoar. Ingens verò hoc Privilegium ei concessum videtur ex fide pacta de Redemptione Populi DEI & de ac-

eidendo Serpente in Cælo in Mari & in Aridâ. Quò quædam non coactè respicere videntur quæ in eodem libro occurrunt, in *Sepher nempè Jezirah.* Ubi mentio fit Filie Regis in Turri conspicibilis, quæ in uxorem celsura fit illi qui *serpentem* occiderit puta in Cælo *Jezirathico* perinde atque in Mari & in Aridâ. Ibi verò dicitur *Schiloh* fuisse qui hoc præclarum facinus patrauerit, quemadmodum supra notavimus.

Quæ verò potest esse illa *Filia Regis* in Turri sublimi nisi *Chochmah* sive *Eterna DEI Sapientia*, quidve *nuptia* nisi unio *Hypostatica*, ut *Anima Mesiæ & Sapientia DEI aterna* una fiant *Hypostasis*, sicut vir & femina unum corpus, quemadmodum innuit Apostolus. *Filiam* verò *Regiam* ac gloriosam in *turre*, idem esse quod *Chochmah* in *Kether*, illa appellatio unitatis *Pythagorica* (אֵל מִיִּדָּה) persuadere potest. Ubi מִיִּדָּה, id est, *Turris*, respondet *Kether*, Coronæ, & מִיִּדָּה, per quem *Gratiæ Cabbalistæ* (אֵל הַדִּיּוּת) *Divinam mentem* intelligunt, respondet *Kether* *Chochmah*. Sed Throno huic *Saphirino* explicando plus satis operæ impensum est, nisi quod hinc facilius satisfacturi sumus *Questioni* sequenti.

Ad quadragesimam primam. Hominem igitur Throno *Saphirino* insidentem sine morâ respondeo *Animam* esse *Mesiæ* cum aeterno *Logo Hyperazilusticè*, vel si Scholasticè malleimus loqui, *Hypostaticè* unitam, juxta *Postulatum* decimum tertium. Hic est ille אֵל מִיִּדָּה אֵל הַדִּיּוּת qui humanâ formâ equo insidens conspicitur, Apoc. 19. Idem nempe qui מִיִּדָּה אֵל הַדִּיּוּת *Verbum Jehovæ* (אֵל מִיִּדָּה אֵל הַדִּיּוּת) apud *Chaldaum Paraphrasten* toties dicitur, quemadmodum notat *Rittangelius* in *Sepher Jezirah*. Verbum autem hoc *Jehovæ* humanâ formâ Patriarchis apparuisse notissimum est. Quam igitur ob causam meliorem id factum putari potest, quàm quod nudus *Logos* non esset, sed אֵל מִיִּדָּה אֵל הַדִּיּוּת, quanquam nondum אֵל מִיִּדָּה אֵל הַדִּיּוּת *Logos* cum *Anima Mesiæ* quanquam nondum cum *carne illius* unitus, ac proinde huma-

nâ formâ, qualis est ferè *Animarum* separatarum *Angelorum*que, nisi fortè datâ operâ figuram mutant.

Atque profectò ipse *Calvinus* Hominem hunc Throno insidentem Christum esse enixè contendit, aptisque Sacræ Scripturæ locis confirmat. Nam sub hac forma representatum esse in Visione *Danielis* secundamque Trinitatis personam ibi referre statuit, ut Antiquus Dierum primam, (quid autem in hac *Ezechielitica* Visione primam personam referat, mox notabimus.) Neque enim contentus patrum sententia *Calvinus*, qui dicunt in genere hoc præludium fuisse magni illius Mysteriorum apud Paulum memorati, *DEUS manifestatus est in carne*, meritoque illud *Hieronymi* execrans, qui verba ait fieri de Patre ipso, probat hic Filium, secundam Personam, humanâ naturâ indutum, esse intelligendum ex Johan. 12. 41. *Hac dixit Esaias quando vidit gloriam ejus*, nempe Christi, & locutus est de eo. Et si Dominus solio insidens celsò & elato, illic Christus est, cum Logo aeterno unitus, procul dubio idem Christus est in Visione hac *Ezechielitica*, cum *Apprehensio Ezechielis & Esaiæ in utraque visione eadem sit*, quemadmodum nos docet *R. Moses Aegyptius More Nevochim*, part. 3. cap. 6. & res ipsa demonstrat.

Concludimus igitur Hominem insidentem Solio *Logos* esse אֵל מִיִּדָּה אֵל הַדִּיּוּת, cum nec DEUS Pater, nec Spiritus Sanctus humanam naturam sumpsisse dicantur. Et ut de tertia *Hypostasi* ex mentione *Spiritus* suprâ constabat, sic de secunda ex humana Forma super Solium *Saphirinum* apparente hic satis constare censeo. Atque hinc forsan opportunè moneri possumus, cur in Incarnatione *Mesiæ* nulla Animæ facta sit mentio. Ut Johan. 1. 14. *Et Logos caro factus est*, quasi nudus *Logos* cum carne unitus esset, nullâ animâ interveniente. Sed ratio est, quia unio *Animæ Mesiæ* cum Logo infinitis fere ante seculis, facta intelligitur. Unde sat erat de Logo meminisse, cum *Logos* animam in se contineat.

Ad quadragesimam secundam, ut duabus proximè sequentibus Quæstionibus accuratius respondeatur, versum vicesimum septimum & vicesimum octavum quàm exquisitissimè possum, Latine reddam. Et vidi quasi speciem CHASMAL, tanquam aspectum Ignis domus illi circum; ab aspectu lumborum ejus & supra, & ab aspectu lumborum ejus & infra; vidi tanquam aspectum ignis & splendorem ei circum; velut aspectum arcus, cum fuerit in nube in die pluvia, sic aspectus splendoris circum. Chasmal & vulgaris versio Latina, & septuaginta Interpretes & pleræque omnes Translationes reddunt Electrum, quod Medici vulgo Succinum vocant, quodque cordi imprimis amicum esse ajunt, ut taceam de Cerebro. Quod satis consentaneum est conspectui ejus circa medias partes. Nam domus igni est circa Electrum. Usus ejus in oleum redacti eximius est apud Medicos. Per Electrum verò hoc significari Divinum Elementum supra ad quæstionem octavam notavi. Aureamque Filia Regis Tunicam huc referendam censeo, aurumque purum transparent ex quo Nova Hierosolyma facta est Apoc. 21. Nam aurum transparent proculdubio ad Electri speciem quàm proximè accederet. Sed mutata Divini hujus Elementi consistentia in speciem olei nostris rebus magis accommodata est, ut aptius conveniat cum illo loco supra citato ad Hebræos. Thronus tuus DEUS in seculum seculi, &c. Dilexisti iustitiam & odisti transgressionem, propterea unxit te O DEUS, DEUS tuus oleo exultationis ultra confortes tuos. Qui locus planè intelligendus est de Messia. Et Messiam itidem hac in visione intelligi debere etiam ex hac ipsa voce חשמל non obscure insinuari videtur.

Nam חשמל per חמורר five transpositionem litterarum Cabbalisticam est למשה tanquam inscriptio esset hujus Figuræ humanæ super solum sedentis, quâ indicetur cujus esset figura vel Imago, quemadmodum inscribitur femori Herois Apocalyplici Equo albo insidentis. Rex Regum & Dominus Dominantium. Fateor deesse literam, sed admodum commodè. Nam sic

sic & nomen Messie, quanquam non adeò plene, satis aperte subinnuit, quasi legendum esset למשיח & simul naturam illius rei, quæ electri speciem præ se fert. (Quod Divinum illud Elementum esse censeo in Postulato quarto memoratum) per quàm eximie illustrat, nempe quod sit למשה in oleum vel unctiōem. Quod quidem oleum sive Divinum Elementum est vehiculum Spiritus Sancti. Estque hæc ipsissima illa unctiōe qua S. Johannes monet fideles. 1. Johan. 2. Unctio utique quæ ipsos doceat omnia & quam à Christo acceperint. Univerſi enim hujus Divini Elementi penes ipsum est dispensatio, quatenus in unam personam cum Divino Logo coaluit, ut facile demonstrari potest, ex Johan. c. 6. Unde non temere per omnes Mundos diffundi supra observavimus. Maxime proprius autem Effectus primusque hujus unctiōis est in cor ipsum, quo à sui amore mundetur, ut Amoris verè Divini fiat capax. Servatorque beatos mundos corde prædicat quia ipsi DEUM videbunt. Et certe non incommode accidit quòd per Gematriam Cabbalisticam חשמל unguentum hoc, & נור פנים i. e. Lux faciei DEI, idem valeant. Qui valorum consensus notatus est ab ipsis Cabbalisticis in Emek Hammelech, sive Valle Regia. Adduntque insuper מרכוב & חשמל per suam Gematriam idem esse. Et verum equidem est literas utriusque in unam summam collectas, utrobique eandem esse sive æqualem. Unde certè illi haud inſcitè colligere possunt Chasmal hoc in Visione ad vestimentum internum aureum Filia Regis supra memoratum rectissime referri, esseque vestem internam ad quam Renati pro suo modulo suspirant, quemadmodum monet Apostolus. 2. Cor. 5. v. 2. 3. 4.

Quid sit igitur Electrum & quæ Mystera esse possint in voce חשמל sufficiat pauca hæc breviter libasse. Quod verò domus Igni dicitur esse circa Electrum vel Chasmal, videtur innuere Chasmal sive Divinum Elementum in igneo sive Aethereo Messia vehiculo includi, totum verò vehiculum ex eo non

componi, quamvis eo ungatur longè ultra consortes. Cum
verò domum ignis ab aspectu lumborum & suprà & ab aspectu
lumborum & infra extendi ait, totum vehiculum *Anima Mes-*
sie igneum, quod dixi, vel æthereum esse notat, ipsumque *Ele-*
ctrum pervadere, atque hoc omne esse *particulare corpus* glo-
riosum *Messie* distinctum ab alia gloria quam statim proxi-
mis verbis describit. Vidi tanquam *aspectum ignis & splen-*
dem ei circum, &c. Quorū enim ista Repetitiō nisi quod
aliā igneam gloriā sive Lucem velit describere. Quæ qua-
lis sit in subsequenti Quæstione dicemus.

Ad quadragesimam tertiam. *Vidi, inquit, tanquam aspectum Ignis & Splendorem ei circum, velut aspectum Arcus cum fuerit in nube in die Pluvia, sic aspectus splendoris circum.* Hæc est altera illa gloria à vehiculo *Messia* distincta. Describitur autem per *Ignem, & Splendorem, & Arcum pluvium.* Est autem hic *Atтик Jomin*, secundum tuam Tabulam *Cabbalisticam*, qui respondet *Antiquo Dierum* in Visione *Danielis.* Et tria etiam hic occurrunt ut illic, nempe in tua Tabula, *Ignis, Splendor, Ires.* Quæ tria *causaliter* sibi sibi ita loqui, in Prima *Sepharab* vel persona continentur. Ipse enim *DEUS Pater* est *causaliter* & *causaliter* in se continet *Filium* *Antiochia* in *dux ant*, & ab eo cum *Filio* procedit *Spiritus Sanctus.* Cujus varia dona per colores *iridis* representantur. *Pater* est causa causarum etiam sui ipsius & *simplicissima* quasi *Lux*, unde & vocatur *Pater Luminis*, ut qui prima *Lux* sit & *simplicissima* sed sub triplici specie hic representata, *Ignis, Splendoris & iridis* propter rationem supra dictam *Ignis* est *caput imperceptibile, Splendor* vel *Lux* est *Caput Ensoph.* (Nam *קדוּן* & *קדוּן* quemadmodum ipse mones, per *Gematriam* idem valent) & *Atтик Anpin* diffusio *Spiritus.* Sed hæc omnia *lucenter ac causaliter*, nisi quod *Lux* sit expressa appellatio hujus primæ personæ prout ipse in Cognominibus & subordinatis mones. Hæc igitur in ultimo loco

veantur ac dirigantur assistentiâ Spiritus & ministerio Angelorum.

Ad quæstionem quadagesimam sextam. Rotæ carnem & terga habere dicuntur & manus & alas, immo addam & caput פ. 11. (nisi forte nihil aliud significet quam primam partem) & oculos expressissimè; etiam Rotas ipsas asserit plenas esse oculis, non contentus dixisse carnem, terga, manus & alas sic esse, quasi totæ fere consisterent ex oculis. Hæc autem omnia tanta cum industria inculcantur, ut satis possimus intelligere, quatuor *Rotas* & quatuor *Animalia* idem esse uti supra monuimus. Animalibus enim non Rotis istiusmodi partes competunt. Cæterum cum hæc Animarum Uniuersitas in quatuor *Animalibus* plenè contineretur, nemo profecto causam facile excogitare potest, cur hic iterum in *Rotis* tanta arte tantoque opere depingerentur, nisi ut expressissimè inde deprehendere possimus *Revolutionem Animarum* per has Rotas indicari.

Ad quæstionem quadagesimam septimam. Et ne aures ipsis deesse videantur, ipsis *Rotis* acclamatum est Propheta audiente. פ. 12. *O Rota.* Et surdum profecto esse oportet qui hac voce expectatus non statim agnoscat ad *Cabbalistarum* Animarum פ. 12. hic alludi. Estque mutatio vocabuli in hoc loco (nam hæcenus *Ophannim* dixerat) quasi clavis totius *Mysterii Rotationum*, apertaque indicatio, Revolutionem Animarum, tum Humanarum, tum Angelicarum hic indigitari, earum præsertim quæ non tam *propria culpa* quam *Divino fato* descenderint, nullasque ascendere posse nisi pars fiant *Rotationum Regie Quadrige* a semper benedicti *Messia*. Ut verò Auriga Rotas, præsertim *Animalibus*, nisi *Rota* ipsa *Animalia* essent, inelamaret, videtur absurdissimum. Acclamando verò פ. 12. non unam aliquam Rotam, sed omnes quatuor intelligit. Sic enim פ. 12. significat. Ezech. 23. 24. & in hoc ipso capite פ. 6. Quo solo in loco occurrit vox פ. 12. , in aliis locis omnibus in utraque visione

vox פ. 12. & פ. 12. usurpantur, præterquam hujus capitis versu 13. ubi acclamatur פ. 12. . Videtur autem vox פ. 12. versu 6. data operâ usurpari, ut ubi acclamandum foret פ. 12. de omnibus Rotis *Aziluthica*, *Briathica*, *Jezirathica* & *Asiathica* intelligi possit fausta hæc & alacris Acclamatio. Quippe quod Rotæ hæc quatuor, *Regnum* notant *Messia Spirituale* quacunque in Rotatione positum.

Ad quadagesimam octavam. Singulæ verò *Rota* quatuor facies habere dicuntur ob eandem causam ob quam singula *Animalia* dicta sunt quatuor habere facies, & præterea, quod toties inculcatum est, quod idem significant quod *Animalia*, nempe Animas quatuor Mundorum, Rotatione sive Revolutione tantum additâ.

Ad quadagesimam nonam. In enumeratione verò, una tantum facies distincta singulis Rotis attribuitur, tum ut in hoc etiam Rotæ similes sint Animalibus, quorum singulis, quamvis quaternaria haberent capita, unum præ cæteris peculiariter attribuebatur, *Aquilinum*, *Humanum*, *Leoninum* aut *Bovinum*, tum ut hæc enumeratione prior illa veritas plenius confirmaretur.

Ad quinquagesimam. Quatuor autem *Animalia* unum Animal appellantur versu 20. quia in omnibus Mundis & Revolutionibus unæ eademque sunt individua Animæ, sive sint in statu *Aziluthico*, sive *Briathico* seu denique *Jezirathico*, *Asiathico*ve. Cumque nec Angelicæ profecto Animæ à nostris plena specificatione videantur distingui, hinc innumeræ hæc multitudines Animarum sive *Angelicæ* sive *Humane* sive in hoc statu, sive in illo per Propheticam *Henopetiam* unum Animal rectè dicuntur, præsertim cum sint unum *Regnum* & sub uno Principe, Anima nempe *Messia*. Facta verò hic mentio est Fluminis *Cocher* ut plane constare possit, eandem esse visionem quam prius viderat פ. 12. פ. 12. Quodbis il-

hic inculcatur quo probabilius fiat, aliquid subesse Myfterii. Et certè mihi tale videtur Myfterium subesse quod non parvi momenti fit ad rectam Intellectionem Visionis. Innuit igitur hæc circumstantia loci, *subjectum visionis* in genere non esse de rebus purè immaterialibus & æternis, sive de tranquilla prorsus serenæque, de fixa immobilique Æternitate, sed de rebus Immaterialibus, cum fluxu temporis seculorumque decursu ob unionem cum materia, conjunctis. Hoc נר כר Flumen Chebar (sive ad מים כר ad validum Aquarum fluxum, sive ad significationem כר, quatenus temporis particula est ac fere præteriti, alludatur) significat. Nam & Hebraeus olim omnia ferri dicebat מים כר, addebaturque, ni male memini, nihil verè enunciari posse de re quapiam, quia res prius effluerit, quam de ea possit quid pronuntiari. Sed hoc certe verum est, mutationes Mundi materialis esse quasi in perpetua præteritione, ut omittam tres primos æonas hujus Visionis, Aziluthicum, Briathicum, & Jezirathicum jam præteruisse, ut rectè hæc visio super fluvium Chebar conspecta dicatur, juxta rationem nominis Chebar. Et ex quatuor Rotis manifestum est, omnia hic esse in motu. Quæ quidem quantum in principio notasse, magis methodicum fuisset, malui tamen hic memorari quàm silentio prorsus præteriri, cum inscitiam eorum Cabbalistarum opportunè prodatur, qui quosdam ex his Mundis Mercavae, ad res purè materiales evehant, cum ne unum quidem Mundum pure immaterialem indicari mihi satis constare videatur.

Ad quinquagesimam primam. Ex prædictis satis clarè constat, DEUM Israelis præcisè sumptum, esse Æternum Logon cum Anima Messia unitum, quemadmodum rectè deduci potest ex sexto capite Esaiæ, & Johan. 12. vers. 41. Hæc dixit Esaias quando vidit gloriam ejus (nempe Christi) & locutus est de eo. Visionem autem Esaiæ & Ezechielis eandem fere esse

esse supra notavimus ex Maimonide. Hunc fuisse DEUM peculiarem & quasi Angelum custodem Populi Israelis multa Scripturæ loca naturaliter videntur indicare. Ut 1. Cor. 10, 4. Ubi Christus dicitur cibasse & potum præbuisse Israelitis. Et vers. 9. Israelita dicuntur tentasse Christum. Christus verò nuda Divinitas non est sed Anima Messia cum æterno Logo unita. Et certè quod occurrit Heb. 13. vers. 8. ultra, haud incommodè, extendi potest quàm ad Nativitatem Christi in carne. Jesus Christus heri & hodie idem & in secula. Ille debellabat serpentem in cælo, ille debellabat in Mari nempe Pharaonem in Mari Rubro, idemque debellabat serpentem rusum septicipitem, Imperium utique Romanum suisque tandem in manus tradet. Hoc autem dictum est ad Hebraeos ut afflictiones pro Christo fortiter possent ferre. Vide Mysterium Pietatis lib. 1. cap. 8. Dedit etiam Legem Israelitis in Deserto (quam Incognito, quod dicitur) nec in forma Filii DEI sed custodis Angeli populi Israelitici innuere videtur Baruc, cap. 3. 36. Is DEUS noster, non æstimatur alius cum ipso comparatus, id est, Vilescunt Dii gentium cum DEO Israelis comparati, quia ipsi meri Angeli sunt DEUS verò Israelis æterna Sapientia אקונוי רחמינו cum Anima Messia unita, quemadmodum sequitur, Invenit omnem viam scientiæ (id est, tum Legem, tum Cabbalam) quam dedit JACOBO filio suo & ISRAELI dilecto suo. Postea in terra visa est & inter homines conversata. Nempe Sapientia hæc demum incarnata est, quem Jesum Christum vocamus. Sed expressissimus locus pro illius incarnatione est. Johan. 1. vers. 14. Et sermo caro factus est. Hic est מים ר (Hebraice diceretur אמרין feminino genere, perinde ac חכמה) qui toties apparuit humana formâ Patriarchis, unde rectè colligi potest Animam Messiam subfuisse, quippe qui fuerit quasi Angelus Custos Familiae Israeliticae. Quod planè hic innuitur apud Johannem vers. 11. Ad sua venit (id est,

est, ad proprium populum, quibus tam diu tanquam Angelus eorum cultus præstauerat) & sui cum non exceperunt. Et certe nunc מלאך יהוה nunc יהוה dicitur. Zachar. 3, 1. 2. Nam de Angelo *Jehova* vers. 1. Magni Sacerdotis Patrono vers. 2. dicitur, quod dixit Jehovah, ad Satan, Increpet Jehovah in te Satan. Ipse igitur Angelus dicitur Jehovah. Quod nusquam tamen verum esse potest nisi in persona Christi, qui & Angelus fœderis, & Angelus cultus Israël, & Jehovah simul erat. Hæc & similia loca mihi plane demonstrare videntur, Animam *Messia* cum æterno Logo ante Incarnationem fuisse unitam, atque hanc Hypostasin ex Animâ *Messia* & æterna Sapientia sive Logo coalescentem DEUM esse *Israhel* præcisè sumptum.

Ad quæstionem ultimam. Quæ verò sit hujus DEI *Israhel* gloria facile intelligitur ex tota expositione hujus Visionis *Ezechielis*. Estque hæc ipsissima illa gloria Christi quam memorat Johan. 17. vers. 5. Ego te glorificavi in terra, opus consummavi quod dedisti mihi ut facerem, nempe firmiter statuit, sicut promiserat in Mundo putâ *Briathico*, pro redemptione populi in hac terra, infima Regione immensæ illius Provincie sibi à Patre commissæ pati. In sequenti igitur versu orat, ut in eas postmodum Regiones superiores redire liceat, ubi apud Patrem vel in gloria Patris quemadmodum in Visione *Ezechielis* describitur, regnaverat, ante Mundi *Asiathici*, in quo tunc consisterat, jacta Fundamenta. Hic enim sensus videtur genuinus illius Orationis vers. 5. Nunc igitur glorifica me tu Pater apud te ipsum eâ gloriâ quam habui apud te priquam Mundus esset. Quod necessario de humana natura intelligendum est. Divina enim est immutabilis nec potest status illius minui. Et dicere eâ gloriâ quam habui & quæ, quod nulla Grammatica permittit ut vertatur *Habituus sum* & sic permitteret, frigida tamen perfectio sic esset & diluta Interpretatio.

tatio. Argumentum enim nihil in se peculiare haberet, omnibusque nervis careret ac venustate.

Atque nunc spero me, pro modulo meo, quinquaginta hisce duabus quæstionibus circa visionem *Ezechielis* satisfacisse. Quæ procul dubio Veteris *Cabbala Metaphysica* pretiosissima est Fodina. Ex qua omnes veritates *Metaphysica* ullius momenti effodiendæ sunt, aut saltem commodè ad eam referendæ. Cujus rei eximium puto fuisse instrumentum decem Numeros, quos *Græci Cabbalists* Denarium *Pythagoricum*, *Hebraei* decem *Sephiroth* nominant. Nec tamen Numeros sed *Emanationes* esse, haud satis solido consilio, quantum ego quidem existimo, finxerunt. Sed penes harum rerum peritiores judicium esto. Ego interim usum horum decem Numerorum Nominumque in *Tabula Cabbalistica*, singulis affixorum, per modum brevis quasi *Catechismi Cabbastici* vel potius *Mercurii*, aliquot propositis Quæstionibus illustrabo: ut clariù pateat nihil opus esse ut istæ decem *Sephiroth* pro tot *Emanationibus* habeantur. Decem verò illa Nomina ad Visionem hanc *Ezechieliticam* spectare nullam puto apud emundæ naturis homines unquam fore controversiam.

CATECHISMUS CABBALISTICUS,

Sive
MERCAVÆUS,
Quo, in DIVINIS MYSTERIIS
MERCAVÆ EZECHIELITICÆ

Explicandis & memoriā
retinendis

DECEM SETHIROTHARUM *Ufus*
egregie illustratur.

Quest. I. Visionis *Ezechieliticæ* quodnam est subjectum proprium & adæquatum?

Resp. Subjectum proprium & adæquatum Visionis *Ezechieliticæ* est Regnum Spirituale DEI Israël quatenus DEI Israël.

Hic autem notandum ex hac summaria questione rationem patere Nominis decimæ *Sephira* quæ vocatur *Malchuth*, id est, *Regnum*. Nomen verò decimæ sive ultimæ *Sephira* hoc esse, quoniam tametsi *Malchuth* prima sit *propositione*, illiustamen *cognitio* ultima est *assecutione*. Plena enim illius cognitio ante non obtinetur quàm satisfactum fuerit Questionibus de reliquis novem. Quod verò *Graci Cabbalists* hanc *Sephiram* *Da: Arian* non vocant, sed tantum, *Adam* vel *Adam*, inde factum esse, quod vox *Da: Arian* non tam ad *gentes* quam ad *Israëlitas* sive *Judeos* pertineret, supra insinuavi.

Quæst. II. Quisnam est hic DEUS Israël quatenus Israël?

Resp. Est Anima *Messia* in unam personam (Hebrai *Cab-*

Cabbalists פרוצות, *Graci* *Προσωπον* vocant) cum secunda persona *Divinitatis* coalescens.

Quæst. III. Suntne igitur *Personæ* unâ plures in *Divinitate*?

Resp. Sunt omnino tres.

Quæst. IV. Quomodo appellatur prima?

Resp. Prima vocatur *Kether*, כתר hoc est *Corona*. & *Attik Jomin*, Antiquus dierum. Sic appellatur à *Cabbalists* *Hebrai*, estque planè Summitas *Divinitatis* omniumque supremus Pater atque Rex. A *Gracis* verò *Cabbalists* vocatur *Κεϋ* Item fortasse *Κεϋ* quasi *Αγεϋς* præterito = (quod facile fit) ac si diceret *Κεϋ* *Αγεϋς* *Τὸ* *νῦν*. Per *τὸ* *νῦν* verò illi intelligunt *τὸ*, *Joventem*. Hæc & notatio & vis nominis occurrit alicubi apud *Macrobiū*. *Κεϋ* verò qui & valde senex depingitur, cuiusque vel ipsum nomen ad temporis significationem alludit, apte respondet nomini *Attik Jomin*, i. e. *Antiquo Dierum*. Sed & *Κεϋ* *Αγεϋς* hæc *Sephira* appellatur a *Pythagoreis* qui *Gracorum Cabbalistarum* sunt antiquissimi, *Κεϋ* verò *τὸ* *νῦν* & *Kether* sive *Corona* optimè conveniunt cum *Κεϋ* *Τουρι*, quæ *Acropolis* est summitasve Civitatis. *Κεϋ* verò cum sit *Mens Divina*, pulchrè convenit, ut *Κεϋ* *Αγεϋς* *Τὸ* *νῦν*, quod est *Κεϋ* *Αγεϋς*, *Joventis Turris*. Sic autem appellatur *Unitas* in *Denario Pythagorico*. Arque hinc planè constat cur *Kether* primæ *Sephira* nomen dederit. *Kether* verò qua ratione è Visione *Ezechielis* emicuerit supra notavimus.

Quæst. V. Quomodo appellatur secunda Persona?

Resp. Secunda Persona appellatur *Chochmah*, *Sapientia*. Secundamque *Sephiram* occupat. Denotatur etiam per *Regis* putà *Supremi Filiam in Turre*. Quod præclarè convenit cum *Pythagoreorum* *Κεϋ* *Αγεϋς*. Ubi *Κεϋ* *Αγεϋς* *Τὸ* *νῦν* *Κεϋ* significat, idemque est quod supremus omnium Pater atque Rex, utque hæc *Sephira*, *Chochmah* apud *Hebræos*, ita apud *Pythagoreos* *Ερμην* vocatur. Hoc enim apud ipsos nomen est *Binarii*. *Platonici* vocant *τὸ* *νῦν* & *Johannes* *Κεϋ* *Αγεϋς* *Τὸ* *νῦν* ad *Μετὰ* alludendo

Mm 2

quod

quod nomen est secundæ Personæ apud *Chaldaum Paraphrasen*, innuque supra *מטרר* appellandam fuisse *Hebraicè*, nulloque sexus discrimen esse in Divinitate certissimum est. Quomodo verò hæc secunda Persona è Visione *Ezechielis* eluxerit, supra monuimus.

Quæst. VI. Quomodo vocatur Persona tertia?

Resp. Tertia Persona vocatur *Binah*, Prudentia, tertiamque *Sephiram* occupat, & à *Pythagoreis* expressè vocatur *ᾠσιμια*, Prudentia. Apud *Johannem* verò c. 1. §. 4. *ὁ λόγος ὁ θεὸς ὁ υἱος*. Unde *Pythagoreorum* (sic appellari forte potest (qui *λογος* apud *Johannem* responderet) *ὁ λόγος ὁ θεὸς ὁ υἱος*. Tertia verò hæc Persona occurrit in Visione *Ezechielis* sub nomine *רוח ה' רוח* sed præsertim sub nomine *רוח ה' רוח* quæ pulchrè responderet *רוח ה' רוח* apud *S. Johannem*. Cur verò veteres Cabbalisticæ vocem *רוח ה' רוח* in *רוח ה' רוח* verterint nihil necesse est hic inquirere. Satis est quod antiquæ *Cabbala* vox in Christianâ Religione sit restituta.

Interea loci abundè patet, quomodo primi tres *Numeri* sive *Sephiroth*, nominū trium Divinarum *Hypostasium*, sive Personarū tā in Tabula *Sephirothica* quàm in *Denario Pythagorico* apta fiant Repositoria, horumq; trium *Numerorum* sive *Sephirotharū* hunc esse usum genuinū, neq; quicquam necesse esse *Judeis* rem ullā habere cum *Emanationibus*, non magis certè quàm *Pythagoreis* apud quos *Emanationum* nulla prorsus sit mentio. Nomina verò æternæ infinitæq; Divinitatis tribus hisce *Numeris* concludi, testimonio esse potest, quod occurrit in *Idra Rabba* de distinctione *Arich Anpin*, & *Seir Anpin* qui septem sequentibus numeris clauditur. Et *R. Menachem Haraknati* apud *Ristangelium* in *Sepher Jezirah*, tres primas *Numerationes*, primordiales vocat (ut & *R. Schabirbe*, *Mentes*) septem verò reliquas appellat *מדות*. Quales verò reliquæ septem revera sint, pergendo in hoc *Catechismo* nostro *Cabbalistico* mox satis intelligemus. Deprehendimus enim non esse nisi locos communes; juxta quos

Quæ

Quæstiones porro instituendæ sint ad pleniorē notitiā Regni *Messia* sive Dei *Israëlis*. Qui *Esaiæ* c. 6. vocatur *Rex Dominus exercituum*, *Rex Jehovah Zebaoth*. Nomen verò *Jehovah* secundæ Personæ competere, ut *ו' ה' & ו' ה'* secundæ *Hypostasi Platonicæ* notissimum est. Est autem hic *Jehovah* Rex cum Anima *Messie* in unam personam unitus. De regno cujus Regis, postquam de Rege ipso jam constet, qui sedet in gloria Patris Spiritumque suis distribuit, quærendum porro est, ex loco communi *Gedulah*.

Quæst. VII. Quæ sit Regni DEI *Israëlis* sive *Messia* magnitudo, amplitudo vel extensio?

Resp. Huic quæstioni non incommode responderi potest ex Propheta *Baruch*. O *Israël* quàm magna est Domus DEI tui, quàm amplius locus possessionis ejus! &c. Et certè vel unus *Aethereus* vortex moles ingens quædam est & quasi immensa. Et ad unum aliquem vorticem videtur respicere Propheta, Mundumque illius Orbemve *Jezirathicum*, quoniam mox addit. Illic fuerant Gigantes illi nominati (*ג' רפאים*) usitatissimè, ob attentionem *Aziluthicam* prorsus remissam & ferè extinctam, sic dicti qui principio erant permagni, periti rei militaris, quos tamen DEI filius debellavit & profligavit in confiniis Mundi *Briathici* & *Jezirathici*. Et addit porro: Non hos elegit DEUS, neque viam Scientiæ tradidit eis: Neminem horum elegit DEUS Pater Rex supremus cui nuptum det filium *Chochmah* cum vestimento aureo, sed elegit Animam *Adessia*, prout supra explicavimus. Hic verò *Chochmah*, i.e. *Sapientia*, *Scientia* dicitur, sicut & vocatur à *Pythagoreis* *Ἐπιστήμη*. Iterumque dicitur *Scientia*. §. 37. De qua tamen ait: *Posse, in terra visa est & inter homines conversata*. Quod plane innuit æternam esse *Sapientiam* incarnatam. Quod verò via *Scientia* non simpliciter *Scientia* apud *Barucum* dicitur id optimè convenit cum verbis Christi. Ego sum via, veritas & vita. Vulgaris versio è *Græce* habet: *Posse in terra visus est, &c. respicien-*

doad §. 36. Is DEUS noster est, &c. Sed eodem recidit quo Tralatio hæc Tremelliana. Tunc enim [coram Factore suo] §. 35. intelligendum est de illa *Hypothese* quam Platonici *ὑπόθεσις* vocant. Breviter igitur amplitudo Regni *Messie* universos quatuor Mundos *Aziluthicum*, *Briathicum*, *Jezirathicum* & *Asiathicum* occupat, quemadmodum intelligere est ex nostra Expositione Visionis *Ezechieliticae*. Utrum verò ob meritum Passionis pretiumque sanguinis effusi, cujus vel una guttula suffecerit ad infinitos Mundos redimendos ei datum sit imperium suum in omnes omnino Mundi vortices, ubicunque quicquam Animarum lapsarum sit, proferre, an verò aliis modis supremo Regi (cujus providentia & sapientia non solum *ὑπερταύτης* est, sed planè infinita est) visum sit cum lapsis animabus agere, gravissimis doctissimisque Theologis ac Theosophis disputandum relinquo, penesque sapientiores sit judicium. Interim ex loco *Gebhurah* querendum est.

Quæst. VIII. Quibus viribus virtutibusque instructa sint genuina *Spiritualis* Regni *Messie* membra?

Resp. Hic respondeat *Paulus* pro omnibus, *Philip.* 4. 13. *Πάντα ἵκανα ἐν τῷ κυρίῳ ἰησοῦ χριστῷ.* Omnia possum per eum qui me corrobora Christum, nempe per Spiritum omnibus credentibus promissum. Quemadmodum precatur *Ephesi* 3. 16. Ut det vobis pro divite sua gloria, ut fortiter corroboremini per Spiritum suum in interiore homine, Et *Colossi.* 1. 14. Omni potentia potentes facti secundum gloriosum robur ipsius ad omnem tolerantiam & animi lenitatem cum gaudio, gratias agentes Patri, qui idoneos nos fecit ad participandam sortem Sanctorum in luce; qui eripuit nos ex potestate tenebrarum & transiit in Regnum Filii sui dilecti, nempe in Regnum *Messie Spirituale*. Infinita loca sunt Sacre Scripturæ quæ huc congeri possint. Inter cætera verò præsertim *Psalmus* duodevicesimus mysticè intellectus. Egregie inde illustratur *Gebhurah* moralis. Cæterum *רוח הדין* in *Roth* alios etiam præclaros edidit fructus. 1. *Cor.* 12. 1. in usum Regni

Regni Christi. Distinctiones donorum sunt, sed idem Spiritus. Nam huic quidem per Spiritum datur *רוח חיים*, profundissime Sapientiæ, etiam Cabbalisticæ, ratio, alii verò *רוח חכמה*, per eundem Spiritum; Antiquitatem utique, Historiam, humanam reliquam literaturam, ipsamque adeo Scripturam rectè adhibendi explicandique ratio ac peritia. Alteri verò fides per eundem Spiritum, Fides nempe omnibus veris Christianis communis, quæ tamen est donum Spiritus. Alii verò donum sanationum, alii operatio miraculorum, alii Prophetia, &c. *Gebhurah* igitur sive vis virtusque *Spiritualis* Regni *Messie* est Spiritus ejus suis omnibus membris infusus, quo omnes malas cupiditates perfecte subjugant & extinguunt solique Christo vivunt, præclaræque alii alia aliisque locis & temporibus, prout res tulerit, virtutum vocantis eos in mirabilem suam Lucem edunt specimina. Nam cum *Chasamal* unctionem, aureamve Tunicam, pro suo modulo quisque, cum Principe, Capiteve Summoque Sacerdote participant, illi sanè in Mundis omnibus, virtute hujus *Divine Magiæ* elementis externis imperant, ut Christus olim ventis fluctibusque marinis. Et *Elias* in Veteri Testamento, hoc *חשמה* instructus vel potius מלכוש (per Gematriam) togâ, dicitur Fluvium *Jordanem* divisisse, Spiritumque *Elia* in *Eliham* descendisse cum Toga; quasi ad hunc מלכוש al-luderetur.

Hæc est pars Toga aureæ Filie Regis, quæ Potestas est, Animæ *Messie* data, ordinandi sex dies Creationis, ut supra monui, iubendique ut fiat Lux, & ex benedictione sua ut volucres in celo piscesque in Mari multiplicentur. Unde minimè profecto mirum videri debet, quod Anima hæc incarnata, post gratiarum actionem duos pisciculos & quinque panes in cibum quinque millibus hominum sufficientem multiplicaret. Im-mendum esset *Mosis* ac *Prophetarum*, *Christique* ac *Apostolorum* miracula, quibus *Gebhurah*, vis, sive virtus *Spiritualis* Regni *Messie* in membris ejus etiam terrestri corpore oneratis, illustratur,

tur, hic commemorare. Talia autem cum fiant in infima Regione Mundi *Astathici* quid non facturae sunt Animae in Mundi superioribus. Et si *Divini Elementi* virtute externis Elementis imperant, quid non poterunt in propria sua vehicula, pulcherrime ea veliendi luceq; perfundendo mirabili. Quid non in suis vehiculis defendendis thorace hoc *Chasmatino* induerent, (cum descendunt in inferiores Regiones Mundi *Astathici*) contra vaporum contagia, ut naturale *Electrum* dicitur valere contra omnes pestes ac venena. Sed nimum diu hic haesimus. Pergamus ad Locum *Tiphereth*, ex quo porro quaerendum est.

Quaest. IX. Quae sit *imago* Politica, pulchrave Ordinis Politici atque Legum in Regno *Messia*, constitutio?

Resp. Omisissis quae apud *Dionysium Areopagitam* occurrunt de Angelorum *Hierarchia*, breviter & appositè ex *S. Paulo* hic responderi potest & ex *Ezechiele*. Quod summum visibile caput *Hierarchiae* Regni Christi sit ipse *Messias*, humana forma in Visione *Ezechielis* exhibitus, & sic descriptus apud *Paulum* Coloss. 1, 14. *Ὁς ἐστὶν ἀόρατος τὸ θεῶν. Ὁς ἐστὶν ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ ἀφανήτου.* Qui est imago DEI invisibilis. Quod certe non incommode exponi potest, Princeps totius *Hierarchiae* vel Princeps totius *Ordinationis* vel *Creationis* politicè sumptæ. Nam *Messias* sic significat 1. Pet. 2. 13. *ὑποτάγητε αὐτῷ ὡς κυρίῳ, ὡς τῷ θεῷ.* Estque nihil magis tritum apud Latinos quam phrasis creandi Magistratus. Rectè autem dicitur Princeps *Creationis* Politicæ tum quod ipse sit *agens* respectu DEI Patris qui hoc Regnum huic primum commisit, omne illi datus iudicium ac potestatem in cælo atque in terra, tum quod ille postea omnes sub se Magistratus creaverit. Nam per eum creata vel ordinata sunt omnia, quae in cælis sunt & quae in terra, visibilia & invisibilia, sive Throni, sive Domina, sive Imperia, sive Potestates &c. Quippe secundum *Ezechielem* ille quatuor Mundorum Dominus est atque Rex. Tantum addo sextam hanc

hanc *Sephiram* apud *Pythagoreos* appellari *ἡγεμονία*, non quidem illa significatione qua *Aristoteles* dicitur scripsisse *ἡγεμονία*, sed significatione *Politica*, quatenus *ἡγεμονία* significat non tantum ornatum ordinatumve in genere, sed ipsum ordinem Politicum. Et quidam certè Magistratus apud *Lacedaemonios*, expressè *ἡγεμονία* dicebantur. Pulchrè igitur nomen sexti Numeri *Pythagorici* cum *Tiphereth* nomine sextae *Sephirae* convenit. Quantum ad leges verò Regni, una fere summa ac principalis Lex est. Quicquid iusserit Amor verè Divinus, quo nemo quæ sua sunt querit sed quæ sunt Christi sive *Messiae* Principis, quem admodum innuit Apostolus conquerendo de contrario. Philip. 2. 21. Atque hæc est vera *Pythagoreorum* Lex. Nam illi triplicem Legem finxerunt *ἡγεμονία*, quæ est Superum, Mundi puta *Aziluthici* præsertim ac *Briathici*. *ἡγεμονία* qui est Hominum, & *ἡγεμονία* quæ est Inferorum. Sed hisce non est immorandum. Septimus locus est *Nesach*, ex quo quaerendum.

Quaest. X. Quæ prælia sint quæque Victoriæ Regni *Messiae*?

Resp. Hæc igitur verisimile est Monumenta quædam recitata fuisse antiquissimorum præliorum ac Victoriarum Animæ *Messiae* in Confiniis Mundi *Jezirathici*, ubi *Serpentem* profligaverit, uti supra notatum est ex *Tykune Soar*, vel *Gigantes* sive *Rephaim* debellaverit, iuxta Prophetiam *Baruchi*. Etiam quomodo *Serpentem* in Mari occiderit, nempe *Pharaonem* in Mari Rubro, quomodoque occisus esset aliquando *Rufum* *Serpentem* *Septicipitem* in *Apocalypsi* descriptum, qui & *ἡγεμονία* ibi dicitur, tanquam idem ille quem in confiniis Mundi *Jezirathici* olim debellaverit, postea ex superioribus Regionibus Mundi *Astathici* deiciendus in terram, ibique postremo confringendus & incarcerandus per mille annos & in exitu ultimæ Tubæ in stagnum Ignis & Sulphuris in finali conflagratione cum omnibus impiis Animabus & obduratis coniciendus. Et ut verbo dicam, septima hæc *Sephirah* locus commu-

nis erat Historiarum de rebus præclare gestis Animæ *Messia* ejusque exercituum, multasque Prophetias complectebatur de eis rebus, quæ à se suisque adhuc gerendæ essent, nempe ab ipso *Messia* ejusque servis ac Prophetis Sanctisque Martyribus. Cujus Prophetiæ partis *Cabbala Mercavæ* (quæ in manibus Angelorum à primis usque seculis custodita est, & cum antiquis Prophetis magis parè & obscurè subinde communicata) *Apocalypsis*, quantum quidem ad tempora à Nativitate *Messia* in carne ad finalem Terræ conflagrationem, plenior videtur Restitutio. Estque Apotheoseos *Messia* præclarum Argumentum sicut alias moneo, hæc Apocalypsis, quam à DEO ipsi primum revelavit, per Angelum suum servo *Johanni* missam significavit. Ad צמח *Messia* qui per suam mortem vim mortis subvertit referendum est illud Pauli. 1. Cor. 15. Κατά τὴν ἰσχύα τοῦ θανάτου. Illudque ad צמח particularium Christianorum, Rom. 8. 37. Ἄν. ἐν ταῖς θλίψεσι, *Apocalypsis*. Atque pauca hæc raptim ac festinanter de *Sephirah Nezach* notasse sit satis. Pergimus ad צדק ex quo loco communi querendum.

Quæst. XI. Quæ Pompæ, qui Triumphi sint Regni *Messia*?

Resp. Per צדק *Sephiram*, cum proximè præcesserit צמח Victoriæ, palam est significari, quicquid gloriam ac Majestatem Personarum rerumque ab eis præclara virtute gestarum exprimere possit vel amplificare. Hujus verò *Sephiræ* צדק haud minima quidem pars videtur consistere in laudibus per Cantica Instrumentaque Musica celebrandis. Ut post egregiam illam victoriam contra *Pharonem* & exercitum ejus in Mari rubro partam, statim *Moses* incipit cum filiis *Israël*, Cantabo *Jehova* eo quod admodum excelluit, &c. Mox verò *Miriam* Prophetissa soror *Aaronis* cum Tympano in manu sua, quam sequebantur omnes scæminæ cum tympanis ac fistulis respondet, Cantate *Jehova*, eo quod admodum excelluit, equum & sessorem ejus dejecit in mare, &c. Exod. 15. Et Apoc. 15. Reportantes victoriam

riam ex Bestia citharas Dei in manibus habere dicuntur & cantare canticum *Mosis* servi DEI & Canticum Agni dicentes: Magna & mirabilia sunt opera tua, Domine DEUS omnipotens, justa ac vera sunt viæ tuæ Rex Sanctorum, &c. Hoc quidem genus exprimendi gloriam ac magnificentiam Personarum rerumque ab eis gestarum frequenter occurrit in *Apocalypsi*. Estque mos omnino frequentissimus in laudibus victorum celebrandis, Cantilenis Instrumentisque Musicis uti. Unde minime mirandum est hanc octavam *Sephiram* à *Pythagoreis* vocari, *musicalis*, eoque magis, quod quum studiis Mathematicis dediti essent *Aaronis* observaverint octo tonos continere, quem admodum ex eo quod Quaternarium primum corpus constituere notaverint, quartam *Sephiram* צדק appellare maluerunt quam *musicalis*. Adeo usque indulserunt isti rebus *Mathematicis*. Sed pergitur, Hymnodias verò & Instrumentorum Musicorum concentus etiam in superioribus Mundis, *Aziluthico* & *Briathico* usurpari Chorum Angelicorum concentus in Nativitate Servatoris satis luculento argumento esse potest; quos Pastores noctu audiverunt. Et si occiso *Serpente* & exercitu ejus ad mare rubrum ducta Animæ *Messia*, *Israëlita* ad eum modum ovabant cantabantque, non est certe credibile *Serpente* exercituque ejus in cælo *Jezirathico* profligatis, cælestes *Israëlitas* siluisse. Nec pompam Triumphalem solis hymnis & canticis illic locorum celebrari autumo, quibus aures demulceantur, sed esse spectacula quæ oculos etiam pascant. Nam Christus devictâ morte per Crucem, non resurrexit solum, sed in conspectu discipulorum ascendit gloriosâ nube vectus in cælum. Ubi procul dubio innumeris Angelorum turmis ei obviâ euntibus & de victoria ejus triumphantibus receptus est in gloriam quam apud Patrem habuit antequam Mundus hic *Asiathicus* conditus esset. Ad hanc etiam *Sephira* partem referri potest Historia *Elie* qui post multos labores exantlatis pro vero cultu *Jehova*

sic reddit: *Et permanebit cum Sole & ante Lunam*, ut Septuaginta, *עד תהיה אחרת*, tempus non situm significando. Estque nota Grammatica apud Buxtorfium כִּי cum ל ab initio temporis esse. Et Textus Hebraicus habet לִפְנֵי יְהוָה. Quod אֲחֵרִים Græcè, vel *coram Luna* aut in *conspetu Lune*, Latine transtulisse, sensus futurus fuisset admodum absurdus, insipidus ac dilutus, planèque ἀνεχθήναι: & quasi de tempore non ageretur sed de situ, Lunæque Majestas ac conspectus augustius quid esset quam ipse Solis. Ut nihil dicam de redundantia תהיה hoc in sensu. Adeò ut hac in parte omnia sint facta recta.

Quod si cui forte durius videatur, ut *Spiritus Prophetiae* intelligatur se in antiquissima Mundi secula retraxisse, ut præterita tanquam futura posset enunciare, reminiscendum est Propheticam hanc descriptionem durationis Regni *Salomonis*, imaginem etiam eam durationis Regni *Messiae*, ac proinde per totam illius durationem extendi, ac propterea Spiritum Prophetiae per rectam ac debitam analogiam prope prima illa secula se sistere voluisse, ut eodem habitu durationem Typi Regni *Messiae* ipsiusque Regni prædicat ac describat. Atque sic perinde verum erit Regnum *Salomonis* mansisse עד תהיה, atque duraturum fuisse עד תהיה, neutra revera competunt *Salomoni*, sed *Messiae*. Vide Myster. Piet. lib. 7. cap. 7. sect. 4. Si quis verò hæc subtilius dicta existimet hic scrupulus facile eximitur reddendo וְאֵרֶךְ (quam lectionem procul dubio securi sunt Septuaginta) non quidem עד תהיה, sed עד תהיה, quemadmodum monuimus ad Postulatum decimum quartum. Quippe sic Psalmi versus quintus secula Regni *Messiae* præterita revera indigitabit & ante Mundum Aethiopicum utique conditum.

Pergit verò Prophetæ & describit durationem Regni *Messiae* etiam postquam Mundus *Aethiopicus* sit conditus, v. 6. Quæ planè prædictio est illius *Incarnationis* & descensus ad Aethrum

frigidum. Καταβύθους, (de *Messia* loquitur) καὶ οὐρανὸν ἐν ἡμέρᾳ ἑνῇ, & c. Descendet ut Pluvia in vellus, ut gutta stillans, in terram. Descendet ut Pluvia in vellus, sic enim significat *in terram*. Nec puto vellus ita intelligendum esse ac si lana esset sine pelle, (neque enim celebratissimum illud vellus aureum sic intelligitur aut depingitur) sed pellem lanosam innui. Quæ & ad istos *versus* *dieuntur*, apud Græcos Cabbalistas satis notos, *in genere*, & *speciatim* ad agninum Christi corpus, tum quoque ad temperamentum innocuum & immaculatum, tum quoque ad usum illius destinatum, cum *Agnus* futurus esset *Paschalis*, alibi possit. Ut gutta stillans descendet in terram. Anima nempe *Messia* in terrenum corpus. Et certè *Synesius* Hymno 3. Animam in corpus terrestre delapsam, ὑγροῦς λιπαρὰ vocat, (quem admodum hic *טָהוֹר* appellatur) *caelestem stillam* vel *guttam*, *καταβύθους* & *οὐρανὸν*, que in terram sit fusa. Hoc ille de anima sua, quod potiori jure Animæ *Messiae* competit. In versu verò septimo, ulteriore durationem Regni *Messiae* etiam in Mundo hoc *Asiathico* & *speciatim* beatum *Millennium* videtur describere: *Αἰωνισμὸς ὁ τῆς ἡμετέρας αὐτῆς διακρίσεως*. Resurrectio quasi erit *Justitiæ* (que misere occisa erat & oppressa sub regno Bestiæ septicipitis & Pseudoprophetæ) in diebus illius, putà posterioribus, præsertim intra Tubam ultimam, in ipso utique Millennio. Textus Hebraicus habet פֶּרַח צְדִיק יִפְרוּ, florebit vel reflorescet justus (quod eodem recidit) in diebus ejus, putà in Millennio. *וְהָאֲבָנִים יִשְׁעוּ לָהּ* & *אֲבָנִים יִשְׁעוּ לָהּ*. Et abundantia pacis usque dum ex adverso (Nam Luna apud *Pythagoreos* *ἀντιπῶς* vocatur notante *Aristotele*) auferatur Luna. Quod per *Hypallagen* Propheticam significat, donec nos ablati fuerimus è Regionibus his sublunariis & in Mundum *Azyluticum* Cælumve *Empyreum* rursus translati, ubi Luna amplius à nobis non conspicietur tanquam ex adverso posita, sed omnino è conspectu nostro evanescet. Et propter diuturnam hanc pacem tam firmiter stabilitam & durantem per tot secula, in Regno *Messiae* etiam

hic in terris, verisimile est, nonam *Sephiram* יסוד à *Pythagore* dictam esse ^{Arcana}.

Atque huc usque duratio Regni *Messia* propriè sic dicti, an verò illa ^{Arcana}, post devictam mortem, qui ultimus hostis dicitur 1. Cor. 15. qui per Christum sive *Messiam* abolendus sit, regno *Messia* sit accensenda equidem subdubito. Mentio enim sit Regni Patris post Terræ conflagrationem futuri. Matt. 13. v. 42. 43. uti & cap. 26. v. 29. Ubi Christus dicit se ex fructu vitis non bibiturum usque ad diem illum quum ipsum bibat cum discipulis novum in Regno Patris sui, in Mundo putà *Azithico*. Et Paulus expressim ait 1. Cor. 15. 24. Tum demum fore finem cum Christus tradiderit Regnum DEO ac Patri, cum omne Imperium ac Potestatem ipsamque adeo mortem abolerit conjiciendo in stagnum Ignis atque Sulphuris. Postquam verò Christo filio subjecta fuerint omnia tunc & ipsum Filium subjectum iri Patri, qui subiecit ei omnia ut DEUS sit omnia omnibus, quiescit supremus ille omnium Pater atque Rex.

Messias verò qui Esai. 6. dicitur Rex ille *Jehovah exercituum*, prout supra notavimus, erat quasi Imperator universarum copiarum à summo omnium Rege atque Patre constitutus. Debellatis igitur omnibus hostibus, ne ipsa Morte, nedum peccato exceptis, rebusque ad perfectā ^{Arcana} pacemve universalem firmissimam permanentissimamque reductis, Regnum sic fide suā ac fortitudine pacificatum, post ineffabilem Pompam ac Triumphum in summis Cœlis post universalem Resurrectionem, Terra adhuc conflagrante, celebratum, (quod ad *Sephiram* יסוד referri debet) quasi officio Imperatorio jam defunctus, Regnum, inquam, tradet Patri in *æterna Pace* stabilitum. Quod igitur referri debet ad יסוד (ad quam hic etiam ^{Arcana} *Pythagoræ* fortean extendi potest.) Nec Regnum Christi sive *Messia* hic tam finiri videri quam consummari ac perfici, ex eo nempe quod Regnum evaserit supremi omnium Regis atque Patris DEI. Quemadmodum loquitur Apostolus.

Atque

Atque sic novem primis *Sephiroth* peragatis ad decimam rursus devenimus, quasi facto circulo, scilicet ad *Sephiram Malchuth*, hoc est, ad Regnum DEI Israelis seu *Messia Spirituale*. Quod quatenus Subjectum universale est totius Visionis *Ezechielitica* sive *Mercava*, rectè ad illud collineavit prima Quæstio; Cum verò plenior hujus Regni cognitio prius obtineri nequeat, quàm satisfactum sit eis quæstionibus quæ referuntur ad reliquas novem, *Sephiram Malchuth* meritò ac naturali sanè Methodo *Synthetica* ultimum in *Tabula Cabbalistica* locum occupat, quemadmodum in principio monuimus.

Interea loci, per brevem hunc *Catechismum Mercavæ* sive *Ezechieliticæ* satis eluxit genuinus usus decem communium Nominum *Sephirotharum*, satisque constat decem *Sephiroth* tantum esse decem capsulas sive Repositoria ubi maxima *Mercava* Mysteria recondantur, indeque prout res tulerit, depromantur, quippe quæ inventa sint ad memoriæ subsidium vel adminiculum in conservanda tradendaque Cabbala *Mercavæ*, eā fere ratione quæ ex brevi hoc nostro *Catechismo Cabbalistico* innotescit.

Nam proposita semel Quæstione de subjecto Visionis *Ezechielitica* occurrit *Malchuth*. Ex ipso verò Responso, quod ad *Malchuth* pertinet, & ad notitiam Trinitatis personarum sive יסודות in Divinitate deducit, occurrit tres primæ *Sephiroth*, *Kether*, *Chochmah*, & יסודות *Sod*, quæ aliàs dicitur *Binah*, sensu magis Philosophico, & quo *Platonici* *ἑν* hanc Hypostasim vocant Mundique conditricem faciunt. Quas tres Personas in Visione *Ezechielis* satis subindicari supra notatum est. Proposita verò quæstione de Amplitudine Regni *Messia* occurrit *Gedulah*, quā quatuor Mundi Rotæque quatuor, Animarum גבול continetur. De viribus verò virtutibusque *Geburah*. Ubi Dona ac virtutes יסודות *Sod* *הור* *הור* *הור* in Rotis, explicantur. De ordine Politico ac *Militari*, quod supra additum oportebat, cum *Messias* Princeps sit idemque *Jehovah*

Oo

horale

hovah Zebaoth. Esai. 6. (quæ eadem fere visio est cum hac *Ezechielis*) & *Jos. 6. Princeps militiæ Jehovah* dicatur & perquam magnificè describatur in *Epinikio Debora & Barac*, sub nomine *Jehova Dei Israelis*. Jud. c. 5. v. 4. 5. Quæstione, inquam, factâ de ordine Politico ac Militari occurrit *Tiphereth*. Et certè quodammodo eminet *militaris*. Cujus Princeps est Anima *Messia* cum *Chochmah* seu *aterno Logo* conjuncta. Unde rectè dicitur *Jehovah Zebaoth & Princeps militiæ Jehovah Patris*. Et ipse certè, in Clavi tua sublimioris *Cabbale* inter nomina secundæ *Sephiræ*, non solum *Jesch, Ens, Essentia* sed & *Verbum & Bellum & Judicium & Amen* numeras. Quod optimè quidem convenit cum Visione illa *Apoc. 19*. Ubi *Verbum*, i.e. *Logos*, insigni ordine militari incedens introducit. Deinde vidit calum apertum, & ecce equus albus, & qui insidebat ei vocabatur fidelis & verax. En tibi tuum *Amen*, & qui iuste iudicat & pugnât. En bellum & Judicium, & c. 13. Vocaturque Nomen ejus & c. 14. En verbum. Exercitus autem qui sunt in celo sequebantur eum equus albis, & c. En *Tiphereth*, i.e. *Ordinem militarem*. De præliis igitur ac victoriis congruenter propositâ Quæstione, occurrit *Nezach*, victoria. Quæ subindicatur in Visione *Ezechielica* per cursum pervicacem Animalium ac Rotarum, quæ dicuntur nunquam reverti, hoc est, nulla vi reprimi posse. Unde innuitur tandem ex sua parte staturam esse victoriam. De Pompâ ac Triumpho post partam victoriam occurrit *Hod*. Et certe tota *Mercava* videtur currus *Messia* triumphalis, ut nihil dicam de fulgurationibus, quæ tot esse possunt post partas victorias, triumphalis gloriæ rutilationes. De durabilitate & stabilitate Regni occurrit *Jesed*. Quæ *Sephirah* ad Thronum *Saphirinum* refertur. Notitia verò *Malchuth* ex his omnibus elucescit.

Vides tandem, dilectissime N. qualem, Christo cœptis nostris aspirante, cruerimus *Mercava* Explicationem. Talem profectò, quæ, ut *Judei* grata esse debet, utpote quæ ex Principiis

cipiis ipsorum *Cabbalisticis* magna ex parte conflata est, ita spero, quod nec ingrata futura sit *Christianis*, sed utrisque potius gratissima. Quippe quæ gloriâ Majestatemque *Messia*, etiam quantum ad humanam illius naturam, tam eximie illustrat. Nectamen interim ex ullis istiusmodi dogmatis concinnata est, quæ antiquæ, Catholicæ vereque Apostolicæ Fidei repugnent, sed quæ interim obscurissima aliquot Sacræ Scripturæ loca mirifica claritate explanent.

Et certè quod *Judeos* attinet, immensa profectò *Israëlitici* populi gloriæ censenda est accessio, quod *Messias* non solum ex eorum stirpe oriundus esset, sed à primis usque temporibus factus sit Gentis eorum quasi *Angelus custos*, conversatus sit cum antiquis *Patriarchis*, *Serpentem* occiderit in *Mari rubro*, populumque per desertum deduxerit in *Terram Promissionis*, & ut verbo dicam, cum Anima *Messia* à primis usque seculis cum *Chochmah* sive *aterno Logo* unita esset, Filius DEI maximè eximio sensu sic factus verusque *Jehovah* sive DEUS, quod peculiaris tamen populi *Israëlitici* DEUS constitutus esset, juxta illud quod occurrit *Deut. 32, 8. Cum possessionem distribueret Excelsus gentibus, cum dispararet filios ADAMI, statuit terminos populorum xai deatim ascham nu.* (sic Septuaginta.) Pars verò *Jehova* populus ejus (populus nempe *Israëliticus*) *Jacob funiculus Possessionis ejus*, i.e. Cum *Excelsus*, supremus ille omnium Pater atque Rex cæteris gentibus Angelos Præsides præfecerit, populo tamen *Israëlitico* suum proprium præfecit *Jehovam* Filium. Quo quidem Privilegio quodnam esse potest majus aut augustius? Quisve Amor & Condescensio magis stupenda, quam ut hæc *Chochmah* quam & *Barucus* viam Scientiæ vocat (uti & ipse Christus se viam, veritatem ac vitam appellat) ut hæc *Chochmah* cum Anima *Messia* *conditum* est, carnem tandem de Gente *Judaica* sumeret, ut adhuc familiaris cum suis versari posset, juxta Vaticinium *Baruchi*.

Quod nos *Christiani*, in *Jesu Christo*, quem ut DEUM verumque

rumque *Messiam* colimus, ante annos plus mille sexcentos, impletum affirmatissime contendimus. Ipseque certè argumentis inexpugnabilibus, in *Mysterio Pietatis*, lib. 7. hunc *Jesum* eum ipsum esse luculentè demonstravi. Quibus spero, aut similibus argumentis motos tandem fore *Judeos* ut recognoscant horrendum Patrum suorum errorem adeoque suum, dum in eadem infidelitate persistunt (qui Gentis suæ antiquum Tutorem ac Patronum Angelumve Custodem peculiaremque DEUM apud ipsos incarnatum suosque in carne invifentem, turpiter injusteque crucifixerunt, clavis manus pedesque ligno affigentes) & ingenuo pudore ob tam horrendum facinus confusos, sinceram de infidelitate pœnitentiam acturos, oculisque Fidei apud ipsos apertis, visuros eum quem crucifixerunt, illudque demum in eis impletum iri quod prædixit *Zacharias* Propheta. *Effundam super domum Davidis & super habitantes Hierosolyma spiritum gratia & deprecationum, respicientque ad me (antiquum suum Tutorem ac Servatorem DEUM) quem crucifixerunt, plangentque super hoc tanquam plautu de Unigenito & amare plangent de eo ut amare quis plangit de primogenito. Die illo magnus erit planctus Hierosolymis, ut planctus Hadadrimmon in convallibus Megiddon.* Tam plenè sincereque illis temporibus *Judeos* pœnitebit de tam indignis modis apud ipsos tractato proprio *Israëlis* Custode ac Servatore DEO. Quæ tempora ut DEUS dignetur accelerare, eorumque studiis favere, quæ huc aspirant, tuisque præ ceteris, qui tantopere huic negotio insudasti, & etiamnum insudas, animatus precatur

Dat. Ragleiz, Jul. 16.

A. D. 1675.

Tibi addictissimus

HENR. MORIS.

FUNDAMENTA PHILOSOPHIÆ

Sive

CABBALÆ AËTO-PÆDO- MELISSÆÆ,

Quæ omnem Creationem propriè dictam negat, Essentiamque supponit Divinam quasi Corporeo-Spiritualem, Mundumque Materialem aliquo modo Spiritum.

Cum brevi ac luculenta prædictorum FUNDAMENTORUM Consutatione.

Πάντα δημιουργῶν, τί καλὰ κατῴκει.

Fundamentum 1.

EX nihilo nihil posse creari.

2. Ac proinde nec Materiam creari posse.
3. Nec ob vilitatem naturæ suæ à se existere. Cujus Confectarium, aut Fundamentum potius sit, Nullam rem vilem à se existere posse.

4. Nullam igitur Materiam esse in rerum natura.

5. Quicquid verò est, Spiritum esse.

6. Spiritum autem hunc increatum esse, & æternum intellectualem, sensibilem, vitalem, per se moventem, infinitum amplitudine & à se necessariò existentem.

7. Ac proinde Spiritum hunc revera esse Essentiam Divinam.

8. Nec ullam Essentiam præter Divinam à se existere posse.

9. Cum verò nulla omnino sit essentia præter hanc in

rerum Universitate per Axiom. 1. 2. 3. 8. & manifestum sit aliquam ex Essentia hac unica, actu dividi, palam esse, Essentiam Divinam dividi posse.

10. Cum verò Essentia Divina sit, singulas particulas infinitas esse, & in orbes infinitæ virtutis & amplitudinis posse extendi expandive.

11. Et verò cum singulæ arenulæ, lapidumve granula particulaque Aeris, Ætheris, &c. sint partes hujus Divinæ Essentia, æquè manifestum esse, quod in minutissimas has partes possint contrahi & constringi.

12. Ex contractis partibus constare Mundum, qui vocatur, *Materialem*, cum reverà adhuc *Spiritualis* sit, constans utiq; ex divisis Spiritibus, particulisve Divinæ Essentia, in *Monadis Punctisve Physicis* contractis & constipatis.

13. Contractionem hanc esse *statum Somni* seu Soporis, Divinis his particulis, Expansionem verò *statum Evigilationis*.

14. *Evigilationis* verò gradus esse vario, videlicet in Virâ *Vegetativam, Sensitivam, Rationalem*, & in *Neschemam, Chajah, & Jachidah*; immò tandem *Evigilationem* fieri & expansionem in infinitum ferè amplitudinis & virtutis Orbem, adeò ut hæc Divina particula Spiritusve particularis Mundum sibi fabricare possit ex terra, aqua, aëre, cælo, cæterisque partibus consistentem.

15. Ac proinde particularem hunc Spiritum è pulvisculo putà marmoris fieri posse Plantam, è Planta brutum, è brutò Hominem, ex Homine Angelum, ex Angelo denique novæ Terræ, Cælique Creatorem DEUM.

16. Idemq; dici posse de singulis Divinæ Essentia particulis, quas necesse est aut actu separatas esse aut separabiles, nempe omnes aut esse, aut esse posse Deos Terrarum Cælorumq; Creatores. Quod id ipsum est quod Puer per insomnium mox in Scholiis narrandum innuebat, à me rogatus an unum DEUM crederet. Qui subridens respondebat se plures credere esse Deos alios ab aliis seorsim distinctos.

Præ-

Prædictorum Fundamentorum Confutatio.

Ad Axioma sive Fundamentum primum Responsio.

I.

Quamvis quibusdam quidem nihil durius aut absurdius videatur quam Creatio alicujus substantiæ ex nihilo, considerandum tamen esse, an quicquam magis absurdum esse possit, quàm primi hujus Axiomatis Confectaria; Nam ex hoc fonte virtute Axiomatis tertii hæc immanissima absurda profluunt. 1. Divinam Essentiam in partes posse dividi sive discipipi. Quod est Axioma nonum. 2. Divinas particulas Monadasve Divinas quanquam in infinitum extensibiles in punctum tamen Physicum posse contrahi vel constringi. Quod est Axioma undecimum. 3. Pulvisculum marmoris evadere posse, in Terræ Cælique Creatorem DEUM, quod est Axioma decimum quintum. 4. Denique plures esse DEOS æternos, increatos, alios ab aliis separatos, terrarum cælorumque Creatores, quod est Axioma decimum sextum. An non horum singula multo absurdiora sunt, quàm ut Ens summè perfectum, quale verus est DEUS, aliquam substantiam creet ex nihilo, hoc est, faciat ut aliqua substantia existat, quæ ante non extiterat. Quandoquidem Ens perfectum omnia possit quæ nullam implicant Contradictionem.

2. Facilius intelligi posse aliquid ex nihilo creari per Ens summè perfectum quàm Ens imperfectum à se posse existere per Confectarium Axiomatis tertii, & per Axioma octavum. In Ente enim imperfecto (si humanæ mentis facultates consulamus) nulla est causa cur à se existat, in Ente verò summè perfecto est causa, cur & à seipso existat, & substantias alias, quæ ante non extiterant existere faciat, utpote quod omnia potest,

quæ

quæ non implicant contradictionem, uti dixi. Ut verò quid, quod jam omnino non existit, postea existat, nullam implicat contradictionem. Ut omnes norunt qui Logicam vel primoribus labiis attigerint. Vide Enchirid. Metaphys. c. 2. sect. 6. & c. 5. sect. 1. 2.

Ad Axioma Secundum.

UNde manifestum est, Materiam creari posse, quāquam non possit à seipsa existere, nec necesse esse ut quicquid est, sit Spiritus, contra Axioma quintum.

Ad Axioma Septimum.

Videtur sanè Spiritus hic Divina Essentia ex ipsius descriptione Axiomate sexto contenta. At verò si consideremus alias illius conditiones, quod discerpi possit in partes per Axioma nonum. In statum litoris sive stuporis redigi, & in punctum Physicum hoc stupore constringi per Axioma duodecimum & decimum tertium, manifestum est talem non posse esse Divinam Essentiam. Divina enim Essentia rationem in se debet continere suæ existentia, quod non possit non esse à se: Quæ proprietates soli Enti summè perfectio competit. Hunc verò Spiritum Ens esse imperfectum palam est, quod præ stupore in puncta Physica possit constringi. Quid autem vilius est puncto Physico stupore constricto, omnique vita sensuque destituto? Spiritus igitur hic non potest esse Ens à se existens per Consecrarium Axiomatis tertii, ac propterea nec esse Divinam Essentia per Axioma octavum. Cum à se existere Divinæ Essentia sit proprietates.

Quibus addas aliam Essentiam demonstrari posse necessariā à se existentem à Spiritu hoc mobili ac mutabili distinctam. Quæ verus Cabbalistarum אין est, verusque adeo DEUS. Quod iterum ostendit Spiritum hunc non esse Divinam Essentiam, sed merum Figmentum, אין verò verum esse DEUM ex eo patet, quod à se necessariò existat. Quod nulli rei competit

petit præterquam Essentia Divina per Axioma octavum. Cum igitur, inquam, אין sit DEUS Spiritus hic non potest esse DEUS.

Ad Axioma Decimum & Undecimum.

PLurima hinc emergunt Absurda. 1. Divinas has Monadas in infinitum extensas tot esse DEOS, cum à se invicem realiter sint separabiles, ac proinde infinitum esse DEORUM numerum. 2. Monades hæc Divinæ cum singula infinita sint amplitudinis, mirum videri in puncta Physica posse constringi, nec Antitypas ante fieri atque duras, cum tandem siciant, alioqui se invicem penetrarent. 3. Cum singula Monades infinita sint extensionis, fore, quando omnes in statu extensionis sive Evigilationis sunt, ut tota Divinæ Essentia Universitas dura fiat sive Antitypa, propter Essentia spissitudinem, quæ æqualis est spissitudini singularum Monadum contractarum. 4. Necessariò fieri, ut ingens pars Divinarum Monadum sigillatim contrahantur, ut reliquæ à spissitudine hac liberentur. Quæ igitur immanis quædam ac necessaria imperfectio est hujus Divinæ Essentia.

Ad Axioma Duodecimum.

DOctrinam Præexistentia Animarum hac Hypothesi deturpari & conspurcari, dum supponuntur Anima ortum ducere à Mundo Materiali, lapidesque aut stercus ante fuisse quam Animæ essent humana corpora organizantes, rursusque in lapides ac stercus, ni sibi rectè caveant, mutari posse.

Ad Axioma Decimum tertium.

Cum omnis Materia congeries sit Animarum consopitarum, considerandum esse, quantos dolores ipsis creaturæ sint Ascia, Serræ, Lima, &c. Partem verò DEI in hunc stuporem & dolorem delabi posse, quàm ridiculum aut horridum!

Ad Axioma Decimum quartum.

DEUM fieri Lapidem, Stercus, Pediculum, Bufonem, Diabolum, &c. immane quantum absonum esse, neminem non videre.

Ad Axioma Decimum quintum.

ET ex his rursus novarum terrarum, coelorumque Creatorem. Quod tamen fieri non potest, nisi immensa ferè moles Divinarum Monadum sint in statu soporis sive stuporis. Unde sequitur nullum unum DEUM esse qui suà solius virtute creare potest Cælum atque terram reliquasque Mundi partes.

Ad Axioma Ultimum.

Polytheismum hunc Atheismum plane inferre, cum unusquisque DEUS singularis infinito imperfectior sit cunctis simul quippe qui sunt numero infiniti, quemadmodum suprà notavi ad Axioma Decimum & Undecimum. Verus autem DEUS nulla perfectione destitui potest, nedum infinito.

Et quantum ad Polytheismum, si quis responderet, unius Mundi unicum esse DEUM, ex prædictis tamen constaret DEUM istum unum nullum esse propter infinitam suam Imperfectionem; Nec vel unum Mundum condi sine infinito ferè Divinæ Essentiæ dispendio, cum infinitus ferè numerus Monadum Divinarum stupore contractarum ad unum Mundum condendum requiratur.

SCHOLIA.

UT plenius intelligatur natura hujus Cabbalæ Aëto-Pædo-Melissæ ejusque confutatio, primò occasionem narrabo Tituli ipsius Cabbalæ, deinde pauca de duplici Philosophandi ratione subjungam. Anno Domini 1675. circa finem mensis Aprilis, sub lucis ortum, tempus veris infortiis opportunissimum, mirabile hoc mihi contigit Insomnium. Videbar mihi in inferiori quodam esse Conclavi satis amplo in quo fenestra

erat

erat ad Orientem. Spectanti verò mihi illam versus, videbatur Avis quædam grandis ad aliquam distantiam, volare versus fenestram, magnitudine ac figurâ Aquilæ, postquam verò ad fenestram propius accessisset, paulo minor videbatur, & meditari introitum. Quod cum observassem, fenestram aperui, per quam statim volavit in conclave, & ne rursus evolare subitò fenestram clausi. Magno enim studio tenebar capiendi eam. Et feci sanè facili negotio, cum illa capi perinde gestire videretur atque ego eam capere. Seque adeo cicurem & familiarem præstitit ut ultro manui insideret instar Accipitris. Ad quem modum mihi videbar federe cum ea sub arbore, conclavi subito in apertum horrum mutaro. Videbatur autem admodum levis pugno insidens, cumque dorsum alasque manu altera demulcerem corpusque palpando curiosius contrectarem, nullum fere corpus partesve musculosas habere videbatur, sed ossa tantum arida, pennasque ac plumas colore accipitrem, Aquilæve referentes, Rostrum verò nec accipitrem referebat nec Aquilam, quippe quod plantum omnino erat, multo quidem planius quam rostrum Anatis, sed in angulum desinens, nec rectum, nec obtusum, nec valde quidem acutum. Hoc verò rostro, ad quod obstupui, loqui incepit, adeo ut statim suspicaret, Avem non esse, sed Genium aliquem, vel Spiritum, & allocutus amicum quendam, qui adesse videbatur, jussi, excurrere se & evigilare, ut certus sit nos somno non teneri, nec illud; insomniis. Ille verò, quæ est illius prudentia ac cautela, quasi Spiritum autumans, videbatur se subducere: ceterum simul atque abiisset; Avis hæc statim conversa est in puerum pusillâ staturâ, capillitium habentem in floccos cæruleos albosque distinctum haud absimile verriculo (quo areas conclavium tabularum aquâ madefacto verrere ac emundare solent) ex istiusmodi floccis discoloribus concinnato. Erant autem colores capillitii, ut in istiusmodi verriculis, sordibus quasi obfuscati & conspurcati, tunicamque gestabar eisdem coloribus, sed sordi-

dis pariter & obfuscat. Puer verò atque Ego colloquium continuavimus. Cujus, partis quidem prioris nihil omnino memin. Perfectè verò memini me rogasse, unde veniret, cumque respondisse à Sione. Sed pergens in sermocinatione, certusque, ut videbatur, me cum Spiritu Geniove aliquo loqui, nesciusque, bonusne esset Spiritus an malus, statim decrevi puerum questione una & altera explorare. Rogabam igitur, crederetne in Jesum Christum, ille respondebat, Non. Unde rursus statim rogabam, unum ne crederet DEUM: Ad quod subridenti vultu respondebat, se multos credere DEOS esse (One by One) sic ille Anglicè respondebat) *alios ab aliis separatos, vel alios aliis succedentes*. Ad quod dictum vehementi indignatione commotus, jussi facessere Satanam, crebrisque calcitationibus puerum imperivi. Quod fecit ut statim se in Apem converteret, segniterque volaret, bombilans circa medias tibias, nec in hanc formam conversum strenuis etiam calcitationibus impetere destiti, sed in medio hoc animi æstu ac tumultu è somno excitatus sum, haud parum demirans, unde mihi acciderit tale insomnium. Neque enim in memoriam revocare poteram quicquam, quod occasionem daret istiusmodi Insomnio. Ac proinde suspicans nihil triviale ei subesse, nec casu sed providentiâ mihi contigisse; cumque *in præsentia*, (ut loquitur Aristoteles) non esset, sed *in præsentia*, serio apud me ipsum meditabar cujusnam tandem rei Hieroglyphicum esset. Quamobrem, cum hoc Insomnium eo tempore mihi accideret, quo in legendis MSS. quibusdam Cabbalisticis maxime versabar, ut in Emek Hammelech, sive Valle Regia aliisque, suspicari quidem incepti eò visionem sive Insomnium spectare posse, & Repræsentationem esse Cabbalæ cujuspiam Judaicæ, cujus Fundamenta in tam horridam delirationem tandem desinerent. Quod præcipue me ad istam Interpretationem movebat, hoc est, nempe quod Puer rogatus unde veniret, responderet, se venisse à Sione. Quod verò primum in

forma

forma *Aquilina* apparuerit, sublimem aliquam speculationem *Judaicam* esse significabat, quam igitur *Cabbalam* esse conjectabam. Quodque *Aquila* per *Fenestram Orientalem* intraret in *Conclave*, *Orientalem* esse *Philosophiam*, qualis est *Cabbala Judaica*. Quod verò *Aquila* major appareret à longinquo, quam cum propinqua esset tandemque ab *Aquila* in *Apem* abiret, prope humum bombilantem, satis apertè innuebat *Judaicam Cabbalam* multo majora ac sublimiora primo aspectu promittere, quam reverà præstat in exitu. Quò spectare etiam videtur color plumarum *Avis Aquilinus*, & pennæ ossaque *arida* omni carne musculosâ destituta. Sed meminisse etiam oportet, quamvis musculosa caro deflexerit, manere tamen ossa quantumvis arida, nec veterem *Cabbalam Judaicam* funditus periisse. Duosque illos colores Capillitii ac *Tunicæ Pueri, candidum ac caruleum*, Divinos quasi esse ac cœlestes, quamvis, heu, nimum quantum sordidatos ac obfuscatos, ut madidum verriculum è floccis concinnatum, sordidæque aræ affricum. Et certè Cabbalistica illa Theoremata, de *Divina Nemesi*, Animarumque *præexistentia*, satis olim pura ac sublimia, ut nunc quidem sunt pulverem cœnumque verrunt. Et ut, nec rostrum *Avis* omitam, quo loquebatur, planum quidem, sed nec in rectum, nec obtusum, nec in valde acutum desinens angulum, quid profectò significet nescio, nisi quod, *Cabbala* hæc, quamquam loquelâ & argutiâ quadam non caret, caret tamen *resistuntine ac firmitate*. Neque enim fingi potest rostrum magis infirmâ ac ineptâ figurâ, quam quod hæc avis habere videbatur. Quod verò Puer subridens dixit, se plures credere esse Deos alios ab aliis separatos confidentiam innuit istiusmodi Cabbalistarum, qui tam crasse philosophantur, aliorumque ex hac confidentia contemptum. Ita enim usu venire solet ut quanto cujusque conceptus crassiores sunt, & Imaginationi corporeæ magis innixi, tanto vehementius animum moveant, fortiusque captivent Assensum. Interea loci ex hisce indicis

Pp 3

quan-

quoniam ordine satis tumultuario notatis, credo satis pate-
re, *Cabbala Judaica* genus saltem aliquod & subindicari per hoc
Infomnium & perstringi, quod fit tum per Symbola illa magis
ænigmatica, tum per apertam illam & execrandam doctrinam
de pluribus Diis. Cui pessimæ Conclusioni haud ita arduum
erat, consentanea adinvenire Fundamenta, quæ supra recita-
vimus. Et certè talem esse apud *Judaos Cabbalam* ex istius-
modi *Fundamentis* consistentem postea certò intellexi, tum
consulendo amicū quendam rerum *Judaicarum* satis gna-
rum, qui libere & ingenuè fassus est, hanc unam esse Philoso-
phandi methodum apud *Cabbalistas*, ex negatione Creationis
propriè dictæ, ulliusque rei existentiae à se ipsa, præter Divi-
nam Essentiam, ex quibus necessario profluit absurda illa Deo-
rum plurium opinio; tum notando loca non pauca in *Emek
Hammelech*, quæ planè innuunt ex DEO omnia fieri tanquam
ex causa eorum *materiali*, perinde ac tanquam à Causa *Efficien-
ti*. Ex quibus omnibus satis innotescit, cur Philosophia supra
à me descripta, & *Cabbala* appellanda sit, utpote quæ *Judaica
Philosophia* genus quoddam est, & *Acto-pado-melissæ*, nempe
propter Infomnium hoc de *Aquila*, *Puero* ac *Ape*, quibus illius
natura & detecta est & perstricta. Atque hæc de ratione Tituli
huius *Cabbala*. Ut natura autem illius accuratius intelligatur,
pauca de duplici Philosophandi via subnectemus, ut quā tan-
dem insisterit hæc *Cabbala Acto-pado-melissæ*, clarius depre-
hendamus.

Ut breviter igitur dicam. Duplex illa Philosophandi ra-
tio hæc est. Una quidem ex *sensu quodam ac sagacitate Intelle-
ctuali*, altera verò ex *crassa Imaginatione, sensuque corporeo*. Philo-
sophatio verò ex his duobus Principiis, nihil aliud est nisi
quædam circa deducendas ex utrolibet conclusionēs commu-
nis Rationis Exercitatio. Ad priorem fontem referendæ sunt
omnes *innate* Intellectus humani *Ideæ*, notionēve rerum ac-
curatæ, quales nullus externus sensus percipere potest, ut trian-
guli

guli, circuli, Tetrahedri, Entis summè perfecti & similium.
Etiam Axiomata *Noematicæ* sive *immediate* vera, *Logica*, *Ethi-
ca*, *Mathematica*, ut quodalicui rei convenit quatenus talis, id
nequaquam convenire potest suo contrario: Quod tibi fieri
non vis alteri ne feceris. Quæ æqualia sunt uni tertio, æqualia
sunt inter se. Quam veritatem non solum in quantitate cor-
porea, sed in omnibus omnino rebus Mentis humanæ sagacitas
intellectualis primo intuitu deprehendit. Item, Quicquid est,
finitum est aut infinitum. Necesse est aut Materiam æternam
esse, aut æternum esse DEUM. Hæc mens humana certò per-
cipit vera esse, suā solius innixa sagacitate, non beneficio Im-
aginationis corporeæ, sensuumve externorum, qui nec *ater-
nitatem*, nec *necessitatem*, nec *Infinitatem* possunt percipere,
nec *notionem* denique *DEI*. Hisce etiam accensenda sunt duo
præclara illa Axiomata, Ens summè & absolute perfectum tale
esse cui omnis omnino perfectio aut formaliter aut effective
insit. Et, Extensum quoddam immobile dari, à mobili materia
distinctum. Huc sensus Intellectualis necessario penetrat,
Sensus externus non item, nec corporea Imaginatio. Hæc &
infinita fere hoc genus alia sunt insita humanæ mentis supel-
lex, non ab externis sensibus mutuata, haustave, sed ipsi mentis
humanæ Essentiæ intexta. Vide Antidot. adversus Atheismum.
lib. 1. cap. 5. 6. & 7.

Ad alterum fontem reducenda sunt ista. Substantiam
& corpus æquè latè patere. Omne extensum esse corporeum
(cum suo consensario, Spiritus nusquam esse.) Nihil fieri pos-
se nisi ex præjacenti materia, vel quod idem est, Nihil posse
creari. Omne corpus motum ab alio corpore moveri. Omnia
Mundi Phænomena rationibus purè Mechanicis posse expli-
cari. Cohærentiam corporum, atomorum hamatarum unio-
ne contineri, & id genus alia fere infinita præsertim apud *De-
mocriti* & *Epicuri* Sectatores, apud *Lucretium* præ cæteris, quem
cum admodum adolescens evolverem, putabam profecto sub-
inde

inde me Satyrum quempiam Simiumve senem ē sylvis Philosophantem audire, adeo omnia ex solo sensu externo crassaque Imaginatione deducebantur. Quod genus Philosophos innumeros ē lustris locisque desertis credibile est jam dudum confluros fuisse, si DEUS ac Natura brutis Animalibus loquendi, scribendique facultatem concessissent. Ipsa enim facile potuissent prolixas crassarum Imaginationum concatenationes sive carmine, sive soluta oratione ornatē & copiosē deducere & enarrare. Hoc verò propriē philosophari non est, sed materialia *ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ τῆς φύσεως* inani operā recensere.

Ex hisce paucis satis spero intelligi, quodnam sit inter has duas philosophandi Methodos discrimen, quas cum simplices esse planē constet, si quis ex utroque fonte rationes suas contexat, mixtum quoddam genus fore, minime difficile est statuere. Ex quo genere *Cabbalam* hanc *Aëto-pado-melissam* esse jam breviter subindicabimus. Primum enim Fundamentum: *Ex nihilo nil posse creari* ē secunda philosophandi ratione haustum esse manifestissimum est, nempe ex *Imaginatione crassa, sensuque corporeo*. Quippe, quod cum Anima Artifices omnes, ipsamque adeo Naturam sua omnia opera semper ex aliqua præjacenti materia efficere observaverit, hisce, sensuum externorum corporeæque Imaginationis præjudiciis prægravata nihil nisi ex aliqua præjacenti materia fieri posse confidenter apud seipsam concludit, vel quod idem est. *Ex nihilo nil posse creari*. Quasi verò nihil fieri possit, nisi quod externus sensus factum deprehenderit crassave Imaginatio, quæ externorum sensuum filia est, possit concipere. Supposito verò hoc primo principio, rectē philosophatur, hoc est, ratione suā utitur hæc Philosophia *Aëto-pado-melissæ* in secundo, quod necessarium est primi Fundamenti consecrarium. Tertium verò Fundamentum firmissimum est & ē priora philosophandi methodo petitum, nempe *Materia mobilitatem non habere suam esse existere non posse*. Hoc externus sensus corporeave

Ima-

Imaginatio non dictat, sed sensus intellectualis, innataque ipsius Mentis sagacitas, inter cujus notiones communes axiomatave *Noëmatica* sive *immediatē vera*, supra numeratum est: *Quod alicui rei convenit, quatenus talis, id nequaquam convenire potest suo contrario*. Quam ob rem, cum manifestum sit, à se existere, Enti summē perfectō competere, quatenus tale, æquē perfectō manifestum est, Enti cuilibet vili ac imperfectō, (qualis est præ cæteris omnibus Materia,) idem competere non posse, ac proinde materiam à se non posse existere. Quod est, quod dixi, Fundamentum tertium. Unde porro patet, *Cabbalam* hanc *Aëto-pado-melissam*, nec à primo Fonte, nec à secundo ortam esse, sed Philosophiæ genus quoddam esse ex utroque genere mixtum.

Jam verò suppositis duobus illis heterogeneis Fundamentis, primo nempe & tertio, recta est illa in quarto quintoque Philosophatio, communisve Rationis deductio, nempe *nullam esse in rerum Universitate materiam*, sed *quicquid est, Spiritum esse*. Item in sexto, septimo & octavo. Quæ planē innuunt Spiritum hunc vera esse DEUM, vel Divinam Essentiam, nullamque esse Essentiam in rerum Natura præter ipsam, juxta dictum illud Paganicum:

Jupiter est, quodcunque vides, quocunque moveris.

Quæ non explicata est satisque firma Philosophatio ex Axiomatibus 1. 2. 3. ut & de Divisibilitate Divinæ essentia, externorum sensuum adminiculo. Quorum usus ac testimonium in hujusmodi causis solidum est ac legitimum, nempe, an id quod videmus tangimusque in partes dividatur, nec ne. Hoc enim sensus externus rectē circumstantiatus, certò ac fideliter deprehendit. Immane hoc absurdum ex male positis Principiis, fidem facientibus de facto externis sensibus, necessariò infert communis Ratio. Nec temerè ex hac Divinæ Essentia Divisibilitate in Fundamento decimo concluditur: Singulas particulas in quas solvi potest Divina Essentia, si in ulla particulæ

Qq

possit

possit solvi, infinitæ esse virtutis & amplitudinis, quoniam nisi hoc esset, sed finitæ essent amplitudinis & virtutis, singulis illis particulis infinita deesset perfectio, ac proinde Entia essent modis infinitis imperfecta, nec magis a se existere possent quam *Monades materiales*, per Fundamentum tertium. Tam firmiter, positis supra dictis principiis, immanissima hæc absurditas concluditur, & majores adhuc inde absurditates concluduntur, in reliquis Fundamentis, donec res tandem eò erumpat, ut plures concludatur esse Deos, terrarum celorumque Creatores. Videmus igitur quam plena periculi res sit, contra illa *Mosaica* præcepta peccare. *Ne conseris vineam tuam duobus generibus, & Ne arato Bove & Asino simul.* Nam ex conjunctione duorū illorum malè coherentium Principiorum: *Ex nihilo nil posse creari, & Materiam propter vilitatem naturæ suæ à se non posse existere*, (quorum alterum ex sensu corporeo crassaque Imaginatione, alterum ex intellectuāli sensu ac sagacitate originem ducit) omnes istæ stupendæ absurditates necessariò proflexerunt. Quamobrem manifestò cogimur alterutrum ablegare, ut monstra illa Philosophiæ evitemus. Posterius verò ablegare minime fas est, cum insitis illis & inviolabilibus humanæ mentis notionibus adeo sit consentaneum. Materia enim cum adeò vilis recula sit, impossibile plane est, ut, à se existere ipsi competat, quippe cum id Enti perfectissimo quatenus tale, competere necessariò intelligatur. Quod autem Enti alicui quatenus tale convenit, illud nequaquam convenire potest suo contrario. Prius igitur illud amandari oportet (utpote quod corporeo tantum sensui crassaque imaginationi innititur) nempe, *Ex nihilo nil posse creari.* Illud enim intimæ intellectuālis Animæ naturæ nequaquam insitum est, sed externa tantum illius *crusta* sive *Larva*, quam amoveri oportet & avelli ut veris animi oculis res contemplemur, recteque sic philosophemur. Et ob hoc, inquam, primum hoc Fundamentum rejiciendum est, tum quod *externis tantum sensuum impressionibus*

pressionibus, corporeæque Imaginationi omnem suam probabilitatem acceptam referat, quæ nullum omnino pondus habent in rebus extra suam Sphæram sitis, ipsasque Mentis, ni summopere sibi caveat, operationes vitiant atque depravant, tum quod ipsarum ingratiis, Anima intellectuālis, propriis viribus, Fundamentum primo isti Fundamento contrarium ex seipsa eruerit & detexerit, nempe Ideam Entis summè perfecti sive DEI: *Ens utique summè & absolutè perfectum tale esse cui omnis omnino perfectio aut formaliter aut effectivè insit*, quemadmodum supra notavimus. Quod tamen verum esse non potest, nisi admittatur proprie dicta Creatio.

Sed de his excursum est ultrà quam putabam. Ex dictis abundè constat, quæ sit ratio nominis hujus Cabbalæ Aëtio-pado-melissæ, qualisque illius natura, quodque non ex uno simplici philosophandi genere orta sit, sed mixtum quoddam sit genus, partim ex sensu corporeo crassaque Imaginatione, partim ex intellectuāli sensu ac sagacitate derivatum. Nec mirari quidem debemus Philosophiam ex tam male coherentibus principiis tam infelicem habere exitum.

AD FUNDAMENTA CABBALÆ

AËTO-PÆDO-MELISSÆ

DIALOGUS.

Compiler. Cabbalista Catechumenus.

Comp.

Appropinquantibus Nundinis non omnia ex te querere possum, quæ constitueram: jam saltem paucis dicas, suntne hæc Fundamenta Cabbalæ tuæ, quæ in Somnio Aëto-Pædo-melissæ proponuntur?

Cabb. Neutiquam. Sed quid respondebo properanti; nisi concedis ut, quæ ad *Ulteriorem disquisitionem*; *Mercava* Expositionem, & *Catechismum* uberius reponenda sunt, ad aliud tempus differam?

Comp. Fiant hæc. Nunc primò hoc tantum quero; nunquid Tu, *omnem Creationem propriè dictam negas*? quid ergo *Creatio* est in hypothetis tua?

Cabb. Paradoxis paradoxa reponam; & quia omnia ad Rationis trutinam tam accuratè examinari video, quæ in sublimioribus his plerumque cæcunt; problematicè respondebo, ut judicare queatis, annon termini nostri Cabbalistici aliam quoque secundum rationis dictamen admittant interpretationem, quam quæ absurditatis vitio laborare dici queat. Ipsam autem hypothesin nostram alio tempore diducam latius. Ut autem ad quæstionem tuam respondeam, novi quendam è nostratibus, qui *Creationem propriè dictam* definit *Effectiorem Efficientis infiniti, qua constituitur ens separabile*. Hæc definitio *Creationis activæ* facile applicari potest ad *Creationem etiam passivam*; & *relativam*, seu respectum, quem creator habet ad creaturam, vel contra: Item ad mediatam quoque, sive ratione efficientis talem; sive ratione effecti. Quid hic absurdi?

Comp. Cur autem omittis id, quod nos formalem rationem dicimus *Creationis*, nempe quod sit *ex nihilo*?

Cabb.

Cabb. Quia particula *Ex* tantum est characteristica *materia*; nec propriè ad spiritum pertinet; qui tamen potissimum est creationis propriè dictæ subjectum: deque hoc nullatenus dici potest, quid sit vel non sit *ex* aliquo, sed tantum quod *ab* aliquo: sicut nec dicimus ideam fieri ex anima, vel mente, sed ab illa: vel spiritus creati radios fieri ex centro (nisi forte localiter) sed à centro: vel manus aliæ angeli apparentis membra formalia fieri ex angelo, sed ab illo.

Comp. Sic tamen videris excludere materià à Creatione.

Cabb. Non nisi ab *immediatâ*. Ponamus enim sic: 1. Creatorè constituere in esse naturam spirituale. 2. idq; vel arbitrariè vel semper prout semper intelligit, generat, &c. 3. horù spirituum aliquos ob causam aliquam è statu cognoscendi, & penetrandi, seu movendi descendisse in statum impenetrationis. 4. hæmonadas inertes variis modis coalescere. 5. istam coalitionem quam diu talis est, dici *Materiam*. 6. ex hac constare materiata omnia aliquando ad statum solutionem regressura. Hæc omnia nullam involverent contradictionem. Unde Creator, etiam Materiatorum dicendus esset efficiens, quamvis non immediatus.

Comp. Sic autem creatura esset Deo coæterna; & coexistens.

Cabb. Non aliter ac Soli coexistere dicitur radius & lux; Menti idea; Enti modus; Dependens, ei à quo dependet: Effectum Efficienti in actu posito: vel similiter. Sic enim semper in Deo melius concipi poterit *Unitas*, quia semper opposita habebit *plura*: *Bonitas*, ob incessantem communicationem; *Allus*, quia semper actuabit aliqua; *Principium* & *Causa*, quia semper influet causaliter; *Subjectum*, quia semper habebit *adjuncta*; *Mensura*, quia semper mensurabit quædam; *Prioritas*, quia semper habebit posteriora; *Substantia*, quia semper substat quibusdam; *Corona*, quia semper ambiet quædam; & sic Numerationum cæterarum, adeoque & *Regni* notio, quia semper habebit subditos.

Qq 3

Comp.

Comp. Sic sequetur Deum creare per intrinsecam necessitatem.

Cabb. Nihil in eo absurdi, si creatio intelligatur ratione subiecti immediata: adeoque non nisi naturæ spiritualis, quæ certò respectu est immanens, ut motio ab Igne, cogitatio ab Anima, volitio à Deo procedens: unde & à conservatione parum differt, juxta nostrates. Sed in mediata, quæ est transiens ad extra, agit liberè, ita ut alia die, v.g. ex chaos creet cœlum, alia terram, alia sidera.

Comp. Quomodo autem hoc modo effectus erit posterior suâ causâ?

Cabb. Ordine naturæ; licet non temporis.

Comp. Sed hoc modo naturæ spirituales ab Ipso creatore parum discrepant, & quia supponeretur ex illis oboripuisse materiam, sequeretur Essentiam divinam esse quasi corporeo spiritualem.

Cabb. Prius quidem aliqui ex antiquis statuisse videntur, qui *Animam divinam particulam auræ* asseruerunt, & *hominis Dei genus* vocarunt (Abd. 17, 28.) Id tamen sano sensu accipiendum; ut *aure Dei* ab ipso Deo ad minimum differat tanquam principium à principio; & *generis* convenire non sit convenire essentialiter. Unde etiam Essentiam divinam corporeo spiritualem esse, à nemine asseritur nisi ab his, qui omnem spiritus naturam negant. Quamvis forte posteriori jure aliqua in Deo reperiri possit, ut ita dicam, *seminalis*, quam in spiritibus *elementis*. Et illa autem hypothetis naturæ Dei multo statuitur spiritualior, quam ex vulgari, quia per illam, *Materia*, quæ talis, ne quidem substantia esse dicitur, sed potius substantiæ scilicet spiritus extrinsecæ & accidentalis quondam modificatio, à qua quam longissime distat Deus; quippe qui intelligentissimus & omnium maxime motor est.

Comp. Sed mundus tamen materialis aliquo modo statueretur esse spiritus.

Cabb. Materia, quæ talis non est spiritus, sed illa ipsa tantum substantia, quæ sub formâ materiæ apparet, in cœcitate nimirum & quiete illa, atque privatione prioris felicitatis, aliquando spiritus fuisse, & adhuc fundamentaliter & radicaliter talis esse, & talis aliquando iterum fore formaliter, dixerunt. (Rom. 8, 19, 20, 21, 22, 23. Eph. 1, 10, 1. Cor. 15, 28.) Exemplis esse possunt, homo vivus & homo mortuus, vapor tenuis & glacies, &c.

Comp. Ergone statuis, ex nihilo nihil posse creari?

Cabb. Dum materiam *sestam* statuerem & coalitionem monadum spiritualium corpulentiam, quia hæc coalitio creatio appellatur, materiam & nihil factam esse parum *ineptum* dicerem. Spiritum autem nec productum esse ex nihilo, nec ex alio quo asseritur; quia & ex causâ materiali spectat, quæ in spiritibus exultat. Confectaria autem ad Ax. 1. cumulari, hypothesei meam non tangerent. Sed absurda & incongrua ex vulgari opinione, quod nempe materiam à Deo creatam sit ex nihilo,

pro-

profuscentia, hæc essent: 1. quod ab Ente summe perfecto, summe intelligente, summe libero, motum per se habente in summo gradu, summe penetrante, summe immutabili, summe positivo, summe vivo, &c. produci immediate diceretur ens summe imperfectum; omni scientiâ, intellectu, & cognitione in summo gradu carens; summe necessarium, coactum, & ad leges motus passivi in summo gradu obligatum, adeoque omni omnino libertate & volitione destitutum; motu per se in extremis gradibus carens, sed non nisi modibus alienis & impressis subiectum, adeoque per se in summo gradu quiescens & immobile. Omni penetratione tam activa, quam passiva inter se carens; summe mutabile, summe privativum omniq; beatitudine & bonorum realium positione orbatum; adeoque summe mortuum & torpidum; & per consequens nihil omnino eorum habens, quæ in causa continentur; unde etiam natura Deo plane contraria à pluribus dicta est: Cum tamen causa efficiens sicut non producere potest aliquid sibi plane simile, ita nec aliquid plane dissimile. 2. Et hoc tamen subiectum tam vile atque inane, quod minimam partem universi occupare merito à nobis dicitur, in eadem hypothesei vulgari, statuitur Deo coextensum, imò coexistentem, atque coordinatum, adeoque in tantam extollitur existimationem, ut in tota Philosophia gentili omnis doctrina hoc solo subiecto exhauriatur, quæ etiam mensura statuitur theorematum de Spiritu & Deo; (quod à posteriori demonstrare appellant,) unde maledictus ille materialismus & per consequens Atheismus. 3. Sicut contradictionem implicant, non esse & esse; ita contradictionis hujus consequens est Ex non esse, esse, si accurate & ad leges characterum casualium loquendum est. 4. Eodem modo Deus dici deberet creare mortem, peccatum, umbram, monstra, malum, &c. quæ privationes sunt, ut materia privatio est naturæ spiritualis, quippe cujus definitionem ne unicus quidem terminus positivus jure merito ingredi debet; quia nec discipulitas Eadem competit in abstracto & in atomo consideranda. 5. Creatio materiæ ex nihilo Sapientie Dei & diametro repugnat, quippe quæ tali in casu cum, quod optimum fuisset, potuisset omnem creaturam facere spiritum, aliquam tamen & tantundem fecisset non spiritum, & non optimum. 6. Contra Bonitatem ejus est, quia creasset aliquid citra communicationem plerorumque bonorum suorum. 7. Contra pulchritudinem ejus; quia materia à primo pulchro & diametro distat. Imò g. ab uno extremo statueretur processum dari ad alterum immediatus. Unde g. absurdum esset ad evitandas absurditates incertas & non necessariò ex hypothesei fluentes, absurditates admittere alias plures, naturæ animæ, & regni Messiani insigniter nocivas, mentemque barathris materialibus cœnosis se immergentes, ut præ naturæ spiritualis oblietatione tandem quasi plane materialis esset, quod Deus averat!

Comp. Ergone dicis materiam creari non posse?

Cabb. Non immediate; Sed postquam immediate creatus Spiritus ob causas debiles & alibi memorandas in istum jam moris statum descendit, ut materiæ qualitates & nomen admittat, monas physica & atomus existens; ex his deinceps creatio ulterius mediata fieri potest & facta est; sicut ex peccatore mortuo nova creatura per Messiam. Ad axioma igitur 3. & 4. & 5. Materia quæ talis, seu formaliter considerata non tantum non existit ex se, sed ne existit quidem positive, sed privative, sicut umbra; quæ, &c. Et quicquid est, spiritus est, sive fundamentaliter tantum, sicut homo mortuus, homo, sive etiam realiter & formaliter, ut Anima, Angelus, Deus.

Comp. Quid ergo ad reliqua reponis?

Cabb.

Cabb. Sequentia per se corrunt. Non enim omnis spiritus est Essentia Divina, (quod Axiom. 6. & 7. præferunt.) identitate numerica, sed tantum specificè vel genericè. Hinc à nobis expresse statuitur Systema separatorum: quod comprehendit Briathicum, Jezirathicum & Atiathicum. Et hæc, in quantum producta, (non excludunt enim ipsam quoque concurrentem divinam, tem), non à se existunt, sed ab Autore Emanationum; qui solus à se existit; juxta Ax. 8. Essentiam autem divinam, (quod vult Ax. 9.) dividi posse, non admittimus, sed unitatem in eà quam maximè veneramus. Sicut ex. gr. cum in fonte quodam limpidissimo oculis latent particule alique terrestres & petrosæ, & illæ deinceps separantur & concreverunt, nemo dicit fontem dividi in lapillos, sed lapillos separari; ita Creator primò quidem produxit infinitas spirituum myriades, cum ipso in summo felicissimæ perfectionis gradu unitas, (in quo adhuc mansit Melias,) ita ut Deus esset omnia in omnibus: deinde autem ob varios adhibiti arbitrii proprii gradus, horum facta est secretio, tot graduum, quot sunt cognitionis; ad extremum usque, qui est istius privatio: adeoque mors illa, aliquando iterum absorbenda Jesh. 25. 8. Quamvis autem (juxta Ax. 10.) singulæ particule non sint infinitæ. Spiritus licet in se consideratus, quoad nos indensitatis est, ejusque amplitudo sive extensio tanta est, quantam admittit gradus cognitionis, & unionis ejus. Non ergo restringitur ipsa (ex Ax. 11.) divina essentia, sed illud quod eidem analogum fuit, spiritus nempe creatus; & hæc particule, & quibus mundus materialis constat, non possunt dici, *est Divina Essentia*, sed illius naturæ, quæ à divina Essentiâ effecta, constituta, producta, facta, creata, extra posita fuit. Potestque constructio hæc vocari somnus, juxta Ax. 13. vel mors, &c. Et evigilatio, de qua Ax. 14. 15. 16. quæ à nobis vocatur *secretio spiritualis*, tam, ut habet gradus ascensum, quot statui possunt descendens; quorum extrema tamen non sunt alia, quam ultima Deo contrapositio in statu mortis, & summa cum Deo unio, (licet non unitas): & ita quidem, ut etiam vis creandi (non primaria, quæ est כְּרִיאָה produceret spiritus sed) secundaria, quæ est (non ex nihilo negativè, sed ex præexistente in habili subiecto, seu nihilo privativo, de quo 2. Mac. 7. 28.) formaret vel faceret, v. g. per יְרִידָה vehicula angelorum, &c. per עֲשִׂיָּה naturas crassiores; eidem communicari queat: quod de Melia non negamus ex Jesh. 65. 17. 18. In Scholis autem ad Ax. 12. non rectè nobis imputatur, Animæ derivatio e mundo materiali: quia non omnis spiritus ad ipsum hunc gradum delapsus est, sed plurimi in gradibus quibusdam intermediis subsisterunt, inter quos & animæ. Nec dolores partibus his (juxta Schol. ad Ax. 13.) ascribimus, quia dicimus illas cognitione etiam sensuali carere: simile tamen quid & analogum etiam scripta vestra illis ascribit Rom. 8. 22. Cetera prætermittit, & ad ipsos Vestrates, Philosophiam vulgarem resutantes, si sano sensu intelligantur, provoco.

Comp. Metuo, ne nimium festinando cæcos parias catulos.

Cabb. Academicæ hæc & temerariis gratia propono, nec ab ullo hominum assensum requiro. Hypothesin autem Cabbalisticam propriis terminis debito tempore latius explicabo.

Comp. Sit saltem Gloria Dei nostri & Christi ejus omnium scriptorum nostrorum

F I N I S.

APPARATUS
IN LIBRUM SOHAR
PARS TERTIA & QUARTA,

Quarum prior est

LIBER

שַׁעַר הַשְּׁמִי'ם

Seu

PORTA CŒLORUM,

In quo

Dogmata Cabbalistica de Æn-Soph, Adam

Kadmon, Zimzum, Aziluth, Briah, Jezirah, Asiah, Nomine Tetragrammato, Revolutionibus Alphabeticis, Avvir Kadmon, עֵשׂ כֹּה מֵהַ בֵּן, Personis Attik, Arich, Abba vel Imma, Seir Anpin & uxore ejus: de luminibus Cranii, Oculorum, Aurium, Narium, Oris in Adam Kadmon: de Partibus Animæ, Nephech, Ruach, Neshamah, Chajsh, Jechidah, Literis Tetragrammati: quaternario, denario, Sephiris, Numeris, mensuris, pulchris, vestimentis, contractione & lapsu vasorum, natura vasorum, radiorum, Lucis ambientis & intermæ: de differentiis localibus, eoque, quod dicitur supra, infra, ante, retro, dextrum & sinistrum, longum, latum, profundum in Sephiris: de descensu animæ in corpus; de Sephiris Akudicis, Nekudicis, Berudicis: De restitutione vasorum: De conceptione, generatione, Infantia, adolescentia, & uls rationis & Seir Anpin; De Balance: De superscriptione, vel involutione Perlinarum intra se invicem, crinibusque capitis & Barba, &c. Philosophicæ proponuntur & explicantur, cumque Philosophia Platonica conferuntur.

Autore R. Abraham Cohen Irira, Lusitano:

è Lingua Hispanica primò in Hebraicam translatus, nunc in Latinam contractus.

Alteræ vero continet

Arbores seu Tabulas Cabbalisticas Universales, quæ sunt
quinque Compendia Cabbalistica gravissima, & inter Hebræos
maximi æstimatione, hic typis æneis expressa Figuris 16.

Cum PRÆFATIONE de Applicatione Dogmatum Cabbalisticorum ad SCRIPTA N.T.

Scriptum Philologo-Philosophico-Theologicum, omnibus publicorum speculationum amatoribus utilissimum.

SOLISBACI, Typis ABRAHAMI LICHTENTHALERI, 1678.

PRÆFATIO EDITORIS AD LECTOREM.

§. 1.

Admonitus aliquoties, ut ea, quæ partibus Apparatus Cabbalistici in Librum Sohar primâ & secundâ Phrasi quidem nativâ, terminisq; artis propriæ, sed obscuris nimis, & à communi loquendi docendique usu remotioribus proposita sunt, ulterius & dilucidius paulò explicarem; nunquam tamen sum ausus, meam hic immiscere sententiam: sed in hoc scriptum tandem incidi Cabbalistico-Philosophicum, ineluctabili quidem difficillimoque accessu undique cinctum; sed nunc tandem superatum, quamvis ita, ut, sicubi quidam simul subrepsérint errores, venia propterea sit roganda. Illudque non in mei, sed tui gratiam, nunc in lucem edo: cum compendiis quinque Cabbalisticis, quas arbores vocare solent. De quorum in hoc studio utilitate plura quidem dici possent, nisi id potissimum agerem, ut studiosam juventutem ad ipsos Scriptores Cabbalisticos, studiumque in propria lingua ipsum allicerem: quò ex ipso fonte dulcius biberent aquas has. Si quis tamen, cui nondum sit satisfactum, manu ductionem desideraverit ulteriorem, literisque ad editorem per Bibliopolam, apud quem prostat hoc opusculum, directis, id significaverit, eidem operam meam conatumque inserviendi pro viribus spontè lubensque hic offero.

§. 2. Nec planè inutiles fore hos conatus, ex eo judico, quòd aliquoties à Judæis, mirantibus, quod sublimia hæc studia excolerem, interrogatus: an igitur etiam in Evangelio nostro reperiamus vestigia dogmatum Cabbalisticorum; id audacter affirmavi: urgentibusque, exemplum orationis Dominicæ proposui; in quo *Pater noster* non incongruè refertur ad Gradum Chochmah, in qua est initium Manifestationis; ita tamen, ut occultissima illa Sephirah prima, cum ipsa natura Infiniti, ab illa nunquam excludatur; sicut etiam persona Matris ab eo nunquam separatur: ut ita hac compellatione uno conceptu denotentur tres primæ, Kether, Chochmah, Binah. Quod autem additur: *qui es in cælis*; hoc ipso innuitur ætissima illa unio graduum supernorum cum Tiphereth, seu potius Seir Anpin; qui nomine יְהוָה designari solet. Et hoc ipso innuitur persona Cabbalæ Christianæ prima. Et sequitur de persona secundæ: *sanctificetur nomen tuum*. Ubi per nomen intelligitur Tetragrammaton, quod Characteristicè refertur ad Tiphereth, & Seir Anpin, qui est gradus ille יְהוָה, omnia quasi mysteria Senarii in se continens: de quibus Meursius Denario Pythagorico c. 8. cum quo anima Mesia ætissima & specialissima, nec unquam dissoluta unione sese univit. Per *sanctificetur* autem id rogatur, ut emittatur influentia è Sanctitatis fonte, nempe Coronæ & Sapientia (Vid. Appar. P. I. p. 672. 670. 367.) in filium. Et tertio sequitur: *adveniat regnum tuum*: ubi indubitato intelligitur Malchuth, sedes Spiritus Sancti, cum omnibus illis attributis, quæ à Cabbalistis ad hanc classem referri solent. Atque sic exhaustum est totum Systema Aziluthicum: & sequitur Briathicum, seu Mundus Mentium separatarum, animarumque sublimium, quæ in summis mansionibus & palatiis Paradisiacis benevolentissimæ visionis Dei fruuntur: ubi rogamus; *sint voluntas tua, sicut in cælo & in terra*, i. e. descendat influxus יְהוָה seu benevolentia tuæ à gradu Coronæ originario, per omnia Systemata, in terram usque; sicut descendit per Aziluth in

in cælum, seu paradysum hunc supremum. Porro sequitur Mundus Jezirathicus seu Angelorum, quibus commissæ sunt cura & nutritio creaturarum inferiorum: ita, ut juxta Cabbalistas, sub initium Anni Præfecti isti accipiant tantum, quantum ad distribuendum per totum annum surrogatis suis sufficiat: nos autem rogamus, ut ipse Pater nobis suppeditet influxum hunc sustentativum, substantiâ nostrâ superiore, cum omnibus reliquorum bonorum necessariis; non per Angelum præfectum, nec de anno in annum; sed de die in diem. Tandemque sequitur Mundus Asiah, cum mentione Corticum eadem triade, sed inversâ, quæ in Aziluth: rogando nempe remissionem peccatorum, liberationem à seductione, & ipso malo radicali. Tandem autem, prout nunc descensum est iterum ascendit יְהוָה ab Asiah, ubi regnum inferius, in Jeziram, ubi הַיְלִיּוֹת, seu potentes exercitus Angelici: & porro in Briam; ubi Thronus gloriæ: tandemque in Aziluth ubi Mundi Mundorum, zones zonum, i. e. istorum principia. Et tandem, ne videatur hac distributione facta esse mentalis aliqua divisio Divinorum graduum, deprædicatur unitas in vocula אֶחָד, quæ numero suo 91. repræsentat numerum duorum nominum אֶחָד וְאֶחָד. Quæ omnia miram connexionem Cabbalisticam insinuant, cum admiratione adversariorum.

§. 3. Porro Vita Domini & Servatoris nostri generatim proponi potest eadem quasi methodo, sed inversâ. Quicquid enim 1. Cabbalisticè asserunt de Malchuth, commodissime referri potest ad conceptionem virginalem, nativitatemque ejus humilem & paupertate plenam. 2. Quod dicitur de Jesod, maximam partem referri potest ad Circumcisionem, Baptismum, & alia fundamenta officii ejus, præsertim autem vitam ejus justissimam, quam simul & præcepit aliis, & exemplo suo præmonstravit. Prout & 3. juxta gradus Nezach & Hod, Propheticos prædixit eventus plurium ætatum, uno & simplici vaticinio, idque vicibus & allegoriis pluribus. Et

4. variis miraculis, juxta gradum Tiphereth, se Regem esse Messiam comprobavit. Utque totum hoc corpus Aziluthicum eo melius affectis suis communicaret; adeoque veram naturam Spiritus in illis efformaret, sacratissima Symbola corporis & sanguinis sui iisdem sumenda proposuit: atque mox in rigorosissimum gradum Gebhuræ ascendens, omne id dolorum & pœnarum genus toleravit, quod propriam decadem Sephirothicam exhaurit. Tandem autem 5. è judicio ereptus, sinistraque omnia perpessus, ad dextram elevatus est: emenso nimirum toto senarii sui curriculo; ubi unitus cum Patre, i. e. notionibus ejus tam infimâ, quàm mediâ & supernâ *אֵלֶּיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תָּסֵב* adæquat.

§. 4. Quia autem non unus est conceptus Repræsentationum divinarum, aliquoties Sacratissimam Triadem non tantum secundum Longitudinem, ut supra dictum, (ad quam referri potest partim profunditas gratiosissimi ejusdem descensus: partim altitudo incomprehensibilis ejusdem sublimitatis, juxta Eph. 3, 18.) Sed & secundum latitudinem præfigurari posse meditatui sum: ita, ut totum latus dextrum Paternum; medium, Filii; & sinistrum, Spiritus Sancti sit. Quod fortasse & alii observabant.

§. 5. Nec desunt Exempla magis specialia, obiter saltem observata, e. g. si quis Judæo cuidam Cabbalistæ Textus Evangeliorum quorundam Dominicalium, v. g. de nuptiis, primo Christi miraculo celebribus Joh. 2, 1. proponeret; l. præfari posset, totam illam Historiam insinuare doctrinam de influxu Divino ad vitam Christianam; qui influxus cum admodum sit vehemens, prout & vehementissimi conatus ad bene agendum in Christiano requiruntur Matth. 11, 12. non immerito dici poterit, influxum illum esse Gebhurathicum, i. e. severitate & rigore atque vehementia plenum. Nuptiæ autem ipsæ sunt Malchuth Matth. 22, 2. Non potest autem impleri hoc regnum influxu hoc, nisi per diem tertiam, quæ est Binah seu mater; de qua Cabbalistæ dicunt, quod

quod *דִּינִין*, i. e. omnes influxus vehementes ab ipsa excitentur: unde etiam Mater Christi symbolicè simul ibidem introducitur. Sex autem extremitates Tipherethicæ designantur per sex hydrias: Purificatio ad Gebhuram. (vid. Lexic. p. 367.) Impletio aquarum, influxum paternum, per Chesed, cum quinque Chasadim: Mutatio in vinum rubrum, applicatio horum influxuum ad vitam fœderi Christi analogam; omnes convivæ ad Malchuth referri possunt. Quod autem primus convivarum dicitur, *vinum bonum asservatum esse huc usque*; hoc ipso denotatur influxus ille, asservatus in Binah, pro seculo Messiæ. Conf. Lexicon. p. 432.

§. 6. Eodem modo Historia Evangelica Matth. 8, 1. seqq. Sic proponi posset Cabbalistæ cuidam; ut Christus descendens de monte sit quasi Tiphereth, qui elevatus fuit in Kether, repletusque influxu summo: ita, ut vim habuerit confringendi duos cortices; dextrum, i. e. lepram albicantem; & sinistrum, i. e. morbum militis. Unde cortici dextro applicuit manum dextram, cum applicatione totius decadis ad verba Domini, 7. 4. ita, ut verba illa: *vide nemini dicas*; ad Kether, de qua nihil dici potest: *sed vade*, ad Chochmah; unde primus quasi motus est ad extra: *Offende te*, ad Binah; ubi manifestatio actualis: *Sacerdoti*, ad Chesed; ut notum: *Offer holocaustum*, ad Gebhurah; ubi ignis & exultio, quod præcepit Moses; ad Tiphereth; ad cujus sensum intimum Moses pertinet: in *Testimonium*, ad Nezach, Hod, Jeshod; qui sunt testes: *ipsis*, ad Malchuth, quæ est congregatio Israël. In eodem gradu Malchuth autem, quæ *דָּבָר* dicitur, (Vid. Lexic. p. 243.) Verbo sanavit Seruum militis, ut alia specialiora istius historię nunc taceam.

§. 7. Sic, si Cabbalista Judæus interrogaret, quare prætoriori Messiæ datum sit nomen Johannis & non Zachariæ; & aliquis responderet, quod juxta Malachiæ 4, 6. & Luc. 1, 17. nec non Matth. 11, 14. Johannes fuerit Elias; quodque nomen *אֵלֶּיךָ הַנְּבִיאָה*, quatenus iste fidem vitamque 4. patrum

reintro-

reintroducere debuit in Iſraelitas ; numeris æquipolleat
nomini יִרְדָּן. Judæus ſane iſtum applicandi modum reſi-
cere non poterit ; quia eadem methodo Cabbaliſtæ ubique
quaſi utuntur.

§. 8. Sic quoque poſſet fieri applicatio hymni Beatæ vir-
ginis Luc. 1. ita, ut 8. 46. ad Aſiah: 47. ad Jezirah: 48. ad
Briah: 49. ad Aziluth: & tres primas: 50. ad Cheſed: 51. ad
Gebhurah: 52. ad Tiphereth: 53. ad Nezach, Hód: 54. ad
Jeſod: 55. ad Malchuth ; ubi conſurſus patrum, referatur.
Item, nomen Salvatoris noſtri applicari poteſt ad Sephiras,
non minus, quàm Tetragrammaton. Item, hymnus ad
agnum Apoc. 5, 12. ad ſeptem inferiores. Item, Charisma-
ta 1. Corinth. 12, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. ad totam decadem, &
alia plura ſimiliter: & omnia juxta analogiam Cabbalæ, ſatis
congruè applicari poſſunt ; quamvis id *car. ad 2. v. 11* ſaltem
fieret.

§. 9. Plura de his non ſubneſto, ſed ad ipſam lectio-
nem autorum Cabbaliſticorum ſtudioſos remitto; utque etiam
errata, quæ tam translator, quàm corrector inter concate-
nata negotia alia horis tantum ſucceſſivis huic negotio accurren-
tibus, obreperſerunt, haud gravatim corrigantur, etiam atque
etiam rogo.

TABULA ERRATORUM.

Pag. 1. lin. 2. שְׁמִי. p. 13. l. 23. tota l. 29. aliena l. 30. ipſam p. 10. lult. loco
de, leg. queq. p. 23. l. 26. ſufficientiſimum, perfectum p. 29. l. 24. quæ. p. 30. l. 13. poſt
alio inferatur Colon. p. 36. l. 24. loco ſe leg. eſſe, p. 43. lult. ſublimius. p. 49. l. 10. do-
leatur comma poſt Syſtematis. p. 47. l. 9. ultima. p. 48. l. 17. poſt Hyle leg. ſui, p. 71. l. 4.
deleatur ſequitur. p. 54. lult. cæterarum, p. 54. l. 6. continet. l. 29. tum. p. 59. l. 26. po-
venire p. 56. l. 19. loco intermedi leg. intermediis. p. 65. l. penult. del. denomination. p. 76.
l. antepenult. loco Hyle leg. Part. p. 77. l. 18. & p. 76. l. 24. poſt eminenter infer. ibi comma.
hic colon. p. 98. l. 30. leg. augmentationi. p. 106. l. 13. loco quæ leg. qui. p. 111. l. 1. lo-
co que leg. ſui. p. 123. l. 17. eſtque. p. 136. l. 22. An-Sophici. p. 141. l. 18. vita. p. 144.
l. 23. 350. p. 162. l. 19. loco que leg. quamvis p. 171. l. 19. loco earum leg. ſux. p. 196.
poſt reſponſetur infer. in p. 19. l. 14. loco 4. leg. p. 211. l. 16. loco claritas de alienat
leg. ardor de ardore. p. 237. l. penult. Injan. p. 245. qui.

APPARATUS IN LIBRUM SOHAR PARS QUARTA, QUÆ CONTINET EXPLICA- TIONEM ARBORUM SEU TABULARUM QUINQUE CABBALISTICARUM GENERALIUM. Cum Repræſentatione omnium & ſummo- rum totius Cabbalæ Capitum breviffima & perſpicua, juxta diverſas Hypotheſes.

Major collation fault: Pars Tertia (Liber Porta Coelorum by Irira) was displaced by the binder to just after Pars Quarta. To access in intended sequence, please use the bookmark provided.

Actual restoration to this point in the PDF would involve alterations in the images of the facing pages, and hence has not been done

§. 1.

§. 2. Corolla in Capite Sancti illius benedicti:
Principium, quo Rex potestatem concessit, ut ali-
quid efflueret.

§. 4. Chochmah seu Sapientia ADAMI PRIMI, Cranium ADAMI PRIMI dicta, usque ad aures; quò refertur nomen עֵץ חַיִּים חַיִּים חַיִּים חַיִּים.

§. 6. He. Quò pertinent Puncta Accentuum: Phantasia: Cerebrum Binæ seu Intelligentiæ.

§. 8. He. Quò pertinent literæ Accentuum : Contem-
platio: Cerebrum, Radix Rigorum.

§. 9. Radix Binæ seu Intelligentiæ, dicitur Auris dextra ADAMI PRIMI; quo referuntur Accentus Superiores, punctorum Nominis יֵד. הִי. וְאֵן. הִי. סֵף. 63.

He. Lux hæc pertingit usque ad apicem Barbæ, suntque decem Sphiræ ambientes. At quando in os intrant, tunc ex illis fit lux, quæ vas ambit.

§. 10. Radix Tebhunæ, seu prudentiæ, vocatur Auris fini-

lira ADAMI PRIMI: Accentus superiores punctorum nominis אב 63.

א, cujus figura componitur ex א & י quorum numerus est 10. Lux hæc pertingit ad apicem barbæ; cujus decem Sefhiræ sunt de notione lucis internæ. Cum autem in os intrant, tunc fit pars exterior vasis: cujus desiderium est uniri cum luce ambiente.

§. 11. Oculi dexter ADAMI PRIMI, unde lumina punctata prodeunt. Huc referuntur puncta punctorum nominis אב 63. Lux illa pertingit usque ad pedes: suntque decem Sefhiræ ambientes.

§. 12. Oculi sinister ADAMI PRIMI certo tantum respectu vocatur sinister: hinc etiam prodeunt lumina punctata: & huc referuntur puncta punctorum nominis אב 63. Lux illa pertingit usque ad pedes, suntque decem Sefhiræ ambientes.

§. 13. Nasus ADAMI PRIMI. Huc referuntur Accentus medii punctorum nominis אב 63. Lux illa pertingit usque ad pectus.

אב אב אב אב

De his figuris nasi in Ez Chajim Tr. Adam Kadmon præter ea, quæ excerpta sunt Part. 1. Apparatus p. 336. traduntur sequentia: Dux nares sunt quasi duo Jodin, & paries intergerinus est quasi Vav, unde prodit figura א; cui si addantur duo Vavin, oritur scriptio Literæ Vav plena, h. m. וו. Et illa duo Vavin dicuntur accentus medii, nimirum, qui in media voce locum habent; ut sunt | Psik & ~ Makkiph; qui ambo, cum uniuntur, efficiunt א, nempe א illud, quod est in א; sicut Vav dictorum Accentuum etiam est א illud, quod in Litera א extat. Jam, si sumatur א Auris dextræ, cujus decem Sefhirothica designatur litera י; & uniatur cum א naris dextræ, quæ resolvitur in י; hinc fiunt literæ יי & figura literæ יי, ubi; supra, י in medio, & י infra. Item si sumatur י ab

ab Aure sinistra, & uniatur cum יי, quæ in Nare sinistra, producit א alterum eodem modo: & sic erunt duo Alephin formata per י. Si autem sumatur י Auris sinistra cum י Naris sinistra, & י Auris dextræ; exsurget figura tertia literæ א; ubi; supra, & infra, & י in medio. Porro, si sumatur י Auris dextræ, י Naris dextræ, & י Auris sinistra, orietur figura quarta literæ א; ubi; supra & infra, & י in medio: Unde quatuor אאאא, quibus designatur vis literæ א, quæ est in א Nasi; in qua aequalis saltem est manifestatio, non verò talis, qualis in י literæ א deprehenditur.

Foramen Nasi dextrum, symbolum lucis ambientis, est Radix Jisrael; & hæc, quando intrat in Os, tunc fit Lux interior. Foramen Nasi sinistrum, symbolum lucis internæ, est Radix Jaakob; & hæc, quando intrat in Os, tunc fit vasis pars interior.

§. 14. Os ADAMI PRIMI. Huc referuntur Accentus inferiores punctorum nominis אב 63. Literæ Alphabeti hic quoque applicantur: אב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת נבדוהווחטיכנלמנסעפצקשרש. Lumina hic prodeuntia dicuntur fasciata; suntque Lux ambiens & Lux interior, prodeuntes ex dextra oris parte. Interiora & exteriora vasis in sinistra oris parte locantur. Hic etiam reperitur הכל Anhelitus, quæ vox quater sumpta, efficit vocem קפה קול Vox, ad quam refertur Radix Leah: & רבדו Loquela, ad quam refertur Radix Rachel.

§. 15. Frons ADAMI PRIMI, è qua prodit Lux nominis אב 63. ה א. ו א. ה א. ה א. ה א. quæ suum habent סתם, i. e. Accentus, puncta, Apices & Literas. Lumina hic vocantur ברורים grandinata.

§. 16. Apex Barbæ ADAMI PRIMI.

§. 17. Chesed seu Benignitas ADAMI PRIMI: ubi tres articuli brachii dextri: א articulus primus Chesed; ad quam refertur ב, articulus primus Nezachicus; Nam huc intrat

locum habet è regione articuli summi staturæ gradus Nezach, in ADAM KADMON.

§. 17. Sphæra hæc vocatur Chochmah τ *Arich*: & intra hanc est caput alterum, quod vocatur cerebrum occultum; (vid. Part. 1. Appar. pag. 690.) ex quo Mater suctionem habet: & fit ex Gebhurah τ ATTIK, quæ locum habet è regione articuli primi, staturæ gradus Hod, in ADAMO PRIMO.

§. 18. Inter Coronam & Cerebrum occultum reperitur spatium aliquod, i. e. manifestatio τ דרלל, i. e. τ דלל אחרת **Capitis illius, quod ignoratur**, & meninx auræ illius tenuis; quæ est notio Tiphereth **Capitis illius, quod ignoratur.**

§. 19. Frons τ *Arich*, à Jesod **Capitis illius, quod ignoratur**, cum Chefed τ ATTIK JO-MIN; quæ locum habet è regione articuli primi Jesodici, in ADAMO PRIMO.

§. 20. Duodecim albedines, & duodecim cincinni, è tribus combinationibus Tetragrammaticis, quæ in cerebro inveniuntur: & hi cincinni usque ad initia humerorum ejus pertingunt. Radix autem capillorum est è Nezach & Hod τ דרלל; quatenus sunt symbola pedum. Huc etiam pertinet nomen Lanæ puræ.

§. 21. Auris τ *Arich* dextra gradus Nezach τ דרלל, sub symbolo Testiculi dextri.

§. 22. Auris sinistra τ *Arich* gradus Hod, τ דרלל, sub symbolo Testiculi sinistri.

§. 23. Oculus dexter τ *Arich* gradus Nezach τ דרלל, sub symbolo femoris dextri.

§. 24. Oculus sinister gradus Hod τ דרלל, sub symbolo femoris sinistri.

§. 25. Nasus τ *Arich* gradus Malchuth τ דרלל: quò pertinent duæ nares nasi, qui dicitur פדרשק; ad quas referuntur **Leah & Rachel.**

§. 26. Os τ *Arich*. Hic locum habet τ דעת Cognitio τ דרלל; & manifestatur per 22. literas, quæ ibi inveniuntur:

§. 27. Facies τ *Arich*: quò referuntur 370. lumina, de quibus in Idra magna: estque locus pomorum, de quibus infra, parte Barbæ septima.

§. 28. Facies τ *Arich*: quò pertinent 370. Lumina.

Figuræ III.

Columna media.

§. 1.

B Inah Personæ *Arich*.

§. 2. Arteria aspera: ubi locum habet nomen τ עב, 72.

§. 3. Oesophagus: ubi locum habet Nomen τ קטל 161. אלף. ה. יוד. ה.

§. 4. Guttur personæ *Arich*.

§. 5. Barba personæ *Arich*; quæ continet 13. Tikkunim in *Arich Anpin*, ex Mich. 7, 18. Nimirum:

1. *Quis est Deus sicut tu?* qui locum habet proximè ad aures; estque angulus barbæ dexteræ, & Malchuth gradus Kether: quò refertur Tetragrammaton Atbaschatum τ מלפני: item angulus Barbæ sinister, Malchuth Coronæ summæ, & Tetragrammaton τ מלפני. Vid. Fig. 2. è regione §. 21. & 22.

2. *Tollens iniquitatem*: & 3. *& transiens super pravitationem*: illa, Crines labii superioris: & hæc, semita sub Naso illius. Vid. ibid.

4. *Residui hereditatis suæ*: Crines sub labio. Fig. 3. sub §. 5.

5. *Non tenuit in perpetuum iram suam*: divisio Barbae in duas partes. ibid.

6. *Quoniam voluit Misericordiam*: Crines illi, qui sunt in latitudine Maxillae. Figur. 2. sub §. 28.

7. *Revertetur, miserebitur nostri*: Locus genarum crinibus nudus; qui vocatur Ager pomorum. Vid. §. 27. Fig. 2. & sub §. 23. ib.

Tikkun octavus est id, quod in Barba manifestè apparet, nempe ipsa Barba in *Arieh*; quæ influentia octava dicitur: *subijciat iniquitates nostras*. Ex hac influentia suctionem habet Pater. Figur. 3. sub §. 1.

9. Crines parvi, qui absorbentur in Radicibus ipsius Barbae in *Arieh*, qui vocantur: *& projicies in profunda maris omnia peccata eorum*. Figura 7. è regione §. 22. & 25.

10. Crines parvi sub gutture: *Dabis veritatem Jacob*. Fig. 3. sub §. 6.

11. Quod crines pendeant æqualiter, & unus non promineat præ altero: *Gratiam Abraham*. ib.

12. *Quam jurasti Patribus nostris*: quod non pedent pili super os, & os liberum est ex omni parte, & pulchri sunt pili circa illud. Figur. 3. sub §. 27.

13. *Mysterium crassitie Barbae testæ*: è cujus influentia fugit Mater: *A diebus antiquis*. ibid. sub §. 1. 3.

§. 6. Guttur personæ *Arieh* & *Uxor* ejus; quæ est Binah in *Arieh*, in quo sunt nomina *אֵל* & *בֵּן*. & *הָאֵל* & *הָאֵל*.

§. 2. Ubi invenitur Tiphereth *הָאֵל*: locumque habet è regione articuli supremi gradus Jesod, in ADAMO PRIMO.

§. 7. Daath Personæ *Arieh*.

§. 8. *הָאֵל*. Numerus vocis *כֶּתֶף*: estque axilla dextra, Corona, vel extremitas summa gradus Chesed.

§. 9. *הָאֵל*. Numerus vocis *כֶּתֶף*: estque axilla sinistra, Corona vel extremitas summa gradus Gebhurah.

§. 10.

§. 10. *הָאֵל*. Pars prima gradus Chesed. Articulus primus & summus brachii dextri in *Arieh Anpin*, in quo est articulus supremus articuli supremi gradus Nezach in ATTİK; locumque habet è regione articuli primi in articulo secundo Nezachico, in ADAM KADMON.

§. 11. *הָאֵל*. Pars prima Gebhuræ: Articulus supremus brachii sinistri in *Arieh*, in quo est articulus supremus articuli primi gradus Hod in ATTİK; & locum habet è regione articuli primi, in articulo secundo Hodico, in ADAMO PRIMO.

§. 12. *הָאֵל*. Pars prima Tiphereth; quæ fit ex Jesod *הָאֵל*: ex articulo ejus primo, ubi est pars prima corporis in *Arieh Anpin*, in quo articulus primus articuli secundi Jesodici in ATTİK; & locum habet è regione articuli primi, in articulo secundo Jesod, in ADAM KADMON.

§. 13. Mammæ humanæ.

§. 14. *הָאֵל*. Secunda pars Chesed; Articulus secundus brachii dextri, in quo est articulus secundus articuli supremi Nezachici in ATTİK; & locum habet è regione articuli secundi, in articulo secundo Nezachico, in ADAMO PRIMO.

§. 15. *הָאֵל*. Pars secunda Gebhuræ; Articulus secundus brachii sinistri in *Arieh Anpin*, in quo est articulus secundus articuli supremi gradus Hod in ATTİK; & locum habet è regione Articuli secundi, in articulo secundo Hodico; in ADAMO PRIMO.

§. 16. *הָאֵל*. Pars secunda Tiphereth: pars secunda corporis in *Arieh*, initium pectoris ejus, in quo est pars secunda, in parte secunda Jesod, personæ ATTİK: Et hic erumpunt ad exteriora pectoris quinque Chafadim seu benignitates, & quinque rigores.

§. 17. *הָאֵל*. Pars tertia Chesed: articulus tertius brachii dextri in *Arieh Anpin*, in quo est articulus tertius articuli pri-

mi Nezachici in ATTIK; & locum habet è regione articuli tertii, in articulo secundo Nezachico, in ADAMO PRIMO.

§. 18. הך, Pars tertia Gebhura: Articulus tertius brachii sinistri in *Arich Anpin*, in quo est articulus tertius articuli primi Hodici in ATTIK; & locum habet è regione articuli tertii, in articulo secundo Hod; in ADAM KADMON.

§. 19. Diaphragma in *Arich Anpin*; quod foveæ pectoris ejus vicinum est.

Columna dextra.

§. 20. Mater suctionem habet è Corona summa. Vid. Fig. 2. §. 16.

§. 21. Pater, Corona ejus: quò refertur Binah in *Arich*, in qua est medietas Tipherethica: latus dextrum ודלח; locumque habet è regione articuli primi Jesodici, in ADAM KADMON. Huc refertur Nomen בן 72. item litera Jod, in nomine Tetragrammatico: Aziluth, quæ est in Aziluth; nempe tota Persona, generaliter considerata.

§. 22. Daath: quinque Chasadim seu Benignitates; & quinque Gebhuroth, seu Rigores.

§. 23. Chochmah superinvestit brachium dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum summum; notionesque חסד, Chofed, Chochmah & Nezach, quæ in illo sunt.

§. 24. Binah superinvestit Brachium dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum supremum; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in illo sunt.

§. 25. הך, Pars prima Tiphereth, superinvestit dimidiam partem pectoris, in latero dextro, & partem ejus primam, notionesque Daath, Tiphereth & Jesod, quæ ibi inveniuntur.

§. 26. Chofed superinvestit brachium dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum secundum, & notiones Chochmah, Chofed & Nezach, quæ in ipso sunt.

§. 27. Gebhurah superinvestit brachium, ejusque articulum secundum, & medietatem pectoris in *Arich Anpin*; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in illo sunt.

§. 28. הך, Secunda pars Tipherethica superinvestit brachium dextrum, & dimidiam partem pectoris in *Arich Anpin*; notionesque Daath, Tiphereth & Jesod, quæ in illo sunt.

§. 29. Nezach superinvestit brachium dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum tertium; notionesque Chofed, Chochmah & Nezach, quæ in illo sunt.

§. 30. Hod superinvestit brachium sinistrum in *Arich Anpin*, & articulum quidem tertium in ipso; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in illo sunt.

§. 31. הך, Jesod & Malchuth, Personæ ipsius Patris, investiunt brachium & medietatem pectoris in *Arich Anpin*, ejusque partem tertiam, in qua sunt notiones Daath, Tiphereth & Jesod.

§. 32. Diaphragma Patris, quod proximum est foveæ pectoris ejus.

§. 33. Mater suctionem habens ex cerebro oculo; de quo Fig. 2. §. 17.

Columna sinistra.

§. 34. Mater, Corona ejus: quò refertur Binah in *Arich*, in qua est medietas Tipherethica: Latus sinistrum ודלח; & locum habet è regione articuli primi Jesodici in ADAM KADMON. Huc refertur nomen בן 63. item litera ה in nomine Tetragrammatico. Bria Systematis Aziluthici; nempe tota persona generaliter considerata. Confer Figur. hujus 3. §. 21.

§. 35. Daath quinque Chasadim seu Benignitates, & quinque Gebhuroth seu Rigores.

§. 36. Chochmah superinvestit brachium sinistrum in *Arich Anpin* & articulum quidem primum, notionesque Chochmah, Chofed & Nezach, quæ in illo sunt.

§. 37. Binah superinvestit brachium sinistrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesque $\pi\alpha$ Binah, Gebhurah & Hod, quæ in ipso sunt.

§. 38. $\pi\eta$, Pars prima Tiphereth, superinvestit brachium sinistrum in *Arich Anpin*, & medietatem pectoris sinistram, notionesque ejus Daath, Tiphereth & Jesod.

§. 39. Chesed superinvestit brachium sinistrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum secundum; notionesque Chochmah, Chesed & Nezach, quæ in ipso sunt.

§. 40. Gebhurah superinvestit brachium sinistrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum secundum; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in ipso sunt.

§. 41. $\pi\theta$, Secunda pars Tiphereth, superinvestit brachium sinistrum in *Arich Anpin*, & medietatem pectoris sinistram; notionesque ejus Daath, Tiphereth & Jesod.

§. 42. Mamma dextra. Vid. Figur. hac tertia §. 13.

§. 43. Mamma sinistra.

§. 44. Nezach superinvestit brachium sinistrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum tertium; notionesque Chochmah, Chesed & Nezach, quæ in ipso sunt.

§. 45. Hod superinvestit brachium sinistrum in *Arich Anpin*, & in ipso articulum secundum; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in ipso sunt.

§. 46. $\pi\iota$, Jesod & Malchuth: Nezach, Hod, Jesod & Malchuth Personæ Mariæ, quæ ipsi sunt propriæ, superinvestiunt brachium, cum medietate pectoris in *Arich Anpin*, ejusque partem tertiam; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ sunt in ipsa.

§. 47. Diaphragma Mariæ, quod proximum est fori pectoris ejus.

Figur.

Figura IV.

Columna media.

§. 1.

$\pi\kappa$, Pars tertia Tiphereth *Arich Anpin*: ex qua fit Nechamah Coronæ in Seir; estque pars tertia corporis *Arich*, initium à scrobe pectoris ejus, & porrò deorsum, in quo est pars tertia Partis secundæ Jesod in ATTIK; & hic desinit Jesod in ATTIK, sub notione corollæ, quæ habet tres notiones, ut sequitur.

§. 2. $\pi\lambda$, Pars prima Nezach: Articulus primus pedis dextri in *Arich*, in quo est articulus supremus articuli secundæ Nezachici in ATTIK; & locum habet è regione articuli primi, in articulo secundo Nezachico in ADAM KADMON.

§. 3. $\pi\mu$, Pars prima Hod: articulus primus Hod in *Arich Anpin*, in quo est articulus primus articuli secundæ Hodici, in ATTIK JOMIN; locumque habet è regione articuli primi, in articulo tertio Hodico in ADAM KADMON.

§. 4. $\pi\nu$, Pars prima Jesod: Articulus primus Jesodicus in *Arich Anpin*, in quo est articulus primus corollæ Jesod in ATTIK, & locum habet è regione articuli primi, in articulo secundo Jesodico, in ADAM KADMON.

§. 5. $\pi\zeta$, Pars secunda Nezach; articulus secundus pedis dextri in *Arich Anpin*, in quo est articulus secundus articuli secundæ Nezachici in ATTIK; & locum habet è regione articuli secundi, in articulo tertio Nezachico in ADAM KADMON.

§. 6. $\pi\eta$, Secunda pars Hod: articulus secundus gradus Hod in *Arich Anpin*, in quo est articulus secundus articuli tertii Hodici in ATTIK; & locum habet è regione articuli secundi, in articulo tertio Hodico in ADAMO PRIMO.

§. 7. $\pi\theta$, Pars secunda Jesod: Articulus secundus Jesodicus in

in *Arich Anpin*, in quo est articulus secundus Corollæ Jesod in ATTIK; locumque habet è regione articuli secundi, in Articulo tertio Jesodico ADAMI PRIMI.

§. 8. Lana Agnorum: item tredecim fœdera, (toties enim fit mentio fœderis Gen. 17.) est nomen barbæ in Seir.

§. 9. ך, Tertia pars Nezach: articulus tertius pedis dextri in *Arich Anpin*, in quo est articulus tertius articuli secundi Nezachici in ATTIK; & locum habet è regione articuli tertii, in articulo tertio Nezachico ADAMI PRIMI.

§. 10. ך, Tertia pars Hod: articulus tertius Hodicus in *Arich Anpin*; in quo est articulus tertius articuli secundi in ATTIK, & locum habet è regione articuli tertii, in articulo tertio Hodico, in ADAMO PRIMO.

§. 11. ך, Pars tertia Jesod: articulus tertius Jesodicus in *Arich Anpin*, in quo est articulus tertius Corollæ Jesodice in ATTIK, & locum habet è regione articuli tertii, in articulo tertio Jesodico, in ADAM KADMON.

§. 12. Vestimentum Corollæ Jesodice ADAMI PRIMI, est Corolla *Arich Anpin*.

§. 13. Mamma dextra in *Arich Anpin*; in qua est pars tertia Nezachica in ATTIK.

§. 14. Mamma sinistra in *Arich Anpin*, in qua est pars tertia Hodica in ATTIK, quæ descendunt in Mundum Briah. Et hi sunt gradus Nezach, Hod & Jesod novi: & decem albedines Barbæ in Seir, quæ pertingit usque ad pectus ejus: ubi Corona Regni. Dispositio illarum albedinum est hæc:

א articulus primus Nezachicus.

ב articulus secundus Nezachicus.

ג articulus tertius Nezachicus.

ד articulus primus Hodicus.

ה articulus secundus Hodicus.

ו articulus tertius Hodicus.

ז pars prima Jesodica, &

ח pars secunda Jesodica.

§. 15.

§. 15. Huc descendit Barba in Seir; de qua supra §. 8. à summo ad locum hunc inferiorem.

Columna dextra.

§. 16. ך, Pars tertia Tiphereth; hic & porro deorsum vocatur ישראל Senex.

§. 17. Corona Jisraël Sabha, quæ superinvestit brachium & medietatem pectoris in *Arich Anpin* dextram, ejusque partem tertiam; notionesque ejus Daath, Tiphereth & Jesod.

§. 18. Chochmah; ubi א pars prima Nezach, superinvestit pedem dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesque ejus Chochmah, Chesed & Nezach.

§. 19. Binah; ubi ב pars prima Hod superinvestit pedem dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesque ejus Binah, Gebhurah & Hod.

§. 20. Daath; ubi ג pars prima Jesod superinvestit gradum Jesod in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesque ejus Daath, Tiphereth & Jesod.

§. 21. Chesed; ubi ד pars secunda pars Nezach superinvestit pedem dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum secundum, notionesque ejus, Chochmah, Chesed & Nezach.

§. 22. Gebhurah; ubi ה pars secunda Hod superinvestit pedem dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum secundum, notionesque ejus Binah, Gebhurah & Hod.

§. 23. Tiphereth; in qua ו pars secunda Jesod superinvestit gradum Jesod in *Arich Anpin*, ejusque articulum secundum, notionesque ejus, Daath, Tiphereth & Jesod.

§. 24. Nezach; ubi ז pars tertia Nezach superinvestit pedem dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum tertium; notionesque ejus, Chochmah, Chesed & Nezach.

§. 25. Hod; ubi ח pars tertia Hod superinvestit pedem

C

dextram

dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum tertium, notionesque ejus, Binah, Gebhurah & Hod.

§. 26. Pars tertia Jesod, in qua quinque Benignitates Patris, superinvestitque Jesod in *Arich Anpin*, ejusque articulum tertium, notionesque ejus, Daath, Tiphereth & Jesod.

§. 27. Vestimentum Corollæ in *Arich*, est Corolla Iisrah Sabha: ubi quinque Gebhuroth Patris.

Columna sinistra.

§. 28. א, Pars tertia Tiphereth: abhinc & porro deorsum Binah vocatur Tebhunah seu prudentia prima.

§. 29. Corona Tebhunah; quæ est vestimentum brachii & dimidii pectoris in *Arich Anpin* sinistri, ejusque articuli tertii, notionemque ejus, Daath, Tiphereth & Jesod.

§. 30. Chochmah; ubi 2 pars prima Nezach superinvestit pedem sinistrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesque ejus, Chochmah, Chesed & Nezach.

§. 31. Binah; ubi 7 pars prima Hod superinvestit pedem sinistrum in *Arich*, notionesque ejus, Binah, Gebhurah & Hod.

§. 32. Daath; ubi 10 pars prima Jesod superinvestit Jesod in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesque ejus, Daath, Tiphereth & Jesod.

§. 33. Chesed; ubi 5 secunda pars Nezach, superinvestit pedem sinistrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum secundum; notionesque ejus, Chesed, Chochmah & Nezach.

§. 34. Gebhurah; ubi 1 pars secunda Hod superinvestit pedem sinistrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum secundum; notionesque ejus, Binah, Gebhurah & Hod.

§. 35. Tiphereth; ubi 7 pars secunda Jesod superinvestit Jesod in *Arich Anpin*, articulum nimirum secundum, notionesque ejus, Daath, Tiphereth & Jesod.

§. 36. Hucusque prudentia prima, & imago prima.

§. 37. Hic incipit prudentia secunda, & imago secunda. Ubi ad 2 articulum primum Nezach, applicatur Chochmah: ad 7 primum articulum Hod, Binah: ad 10 partem primam Jesod, Daath: ad 5 articulum secundum Nezach, Chesed: ad 1 articulum secundum Hod, Gebhurah: ad 7 secundum articulum Jesod, Tiphereth.

§. 38. Hic incipit prudentia tertia; ad quam refertur Jesod: nimirum ad 7 articulum tertium Nezach, ipsum Nezach applicatur: ad 7 articulum tertium Hod, ipsum Hod. Loco Jesod autem est Atarah Corolla: sub qua sunt omnes tres notiones חסד, גבורה, & דאית.

§. 39. Sequitur 11, articulus tertius Nezachicus Tebhunah, ad §. 33. pertinens, qui est articulus tertius Nezachicus Matris supernæ, qui sub conceptu totius personæ Matris superinvestit 11 *Arich*, notionemque pedis ejus sinistri, & hujus articulum tertium, sub notione Chochmah, Chesed & Nezach, quæ ibi inveniuntur.

§. 40. 7, articulus tertius Hodicus ad §. 34. pertinens; qui est articulus tertius Hodicus Matris supernæ, qui sub conceptu totius personæ superinvestit 7 *Arich*; notionemque pedis ejus sinistri, & hujus articulum tertium, sub notione Binah, Gebhurah & Hod, quæ ibi reperiuntur.

§. 41. Corolla Jesodica Matris supernæ, ad §. 35. pertinens; quæ superinvestit 10 *Arich Anpin*, sub Conceptu Corollæ Jesodicae 10 *Arich Anpin*, cum notionibus ejus,

Daath, Tiphereth & Jesod, quæ ibi reperiuntur.
Corolla.

Figura V.

§. 1.

ORdo Imaginis ω Seir Anpin, quæ constat 248. membris, nempe 243. referunt numerum אכרם; & si accedit ה è Binah, quæ vocatur ה primum Tetragrammati, prodeunt 248. qui est numerus אכרהם.

§. 2. Articulus supremus Nezach *Maternæ*, nempe Chochmah; quæ dividitur in tres partes: quarum prima est ה i.e. Chochmah, nimirum articulus supremus articuli superni: & in eo iterum sunt tres articuli חוה, Chochmah, Chesed, Nezach; quorum singuli alios habent tres articulos similes חוה, in figura depictos. Secunda est ח i.e. Chesed, nimirum articulus secundus articuli superni; & in eo iterum sunt tres articuli חוה; quorum singuli alios habent tres articulos similes חוה, in figura depictos. Tertia est נ, i.e. Nezach, nimirum articulus inferior articuli superni: & in eo iterum sunt tres articuli חוה; quorum singuli alios habent tres articulos, similes חוה, in figura depictos. Ecce, hic sunt 27. Sēphiræ speciales, juxta 27. literas.

§. 3. Articulus supremus Hod *Maternæ*, nempe Binah; quæ dividitur in tres partes; quarum prima est ב, i.e. Binah, nimirum articulus supremus articuli superni: & in eo iterum sunt tres articuli בנה, Binah, Gebhurah, Hod; quorum singuli alios habent tres articulos similes בנה, in figura depictos. Secunda est ג Gebhurah, nimirum articulus secundus articuli superni; & in eo iterum sunt tres articuli בנה, quorum singuli alios habent tres articulos similes בנה, in figura depictos. Tertia est ה, i.e. Hod, nimirum articulus tertius articuli superni, & in eo iterum sunt tres articuli בנה, quorum singuli alios habent tres articulos similes בנה, in figura

figura depictos. Ecce, hic habes 27. Sēphiræ speciales, juxta 27. literas.

§. 4. Articulus supremus Jesod *Maternæ*, nempe Daath; quæ dividitur in tres partes: quarum prima est ד, i.e. Daath, nimirum articulus supremus articuli superni: & in eo iterum sunt tres articuli דתי Daath, Tiphereth, Jesod: quorum singuli alios habent tres articulos similes דתי, in figura depictos. Secunda est ת, i.e. Tiphereth, nimirum articulus secundus articuli superni; & in eo iterum sunt tres articuli דתי, quorum singuli alios habent tres articulos similes דתי, in figura depictos. Tertia est י i.e. Jesod, nimirum articulus tertius articuli superni; & in eo iterum sunt tres articuli דתי, quorum singuli alios habent tres articulos similes דתי, in figura depictos. Ecce, hic sunt 27. Sēphiræ speciales, juxta 27. literas.

§. 5. Articulus medius Nezach *Maternæ*, nempe Chesed, quæ dividitur in tres partes; quarum prima est ח, i.e. Chochmah, nimirum articulus supremus articuli medii: & in eo iterum sunt tres articuli חוה Chochmah, Chesed, Nezach; quorum singuli alios habent tres articulos similes חוה, in figura depictos. Secunda est ה, id est Chesed, nimirum articulus secundus articuli medii: & in eo iterum sunt tres articuli חוה; quorum singuli alios habent tres articulos, in figura depictos. Tertia est נ, i.e. Nezach, nimirum articulus tertius articuli medii: & in eo iterum sunt tres articuli חוה; quorum singuli alios habent tres articulos, in figura depictos. En 27. Sēphiræ speciales, juxta 27. literas.

§. 6. Articulus medius Hod *Maternæ*, nempe Gebhurah; quæ dividitur in tres partes; quarum prima est ב, i.e. Binah, nimirum articulus supremus articuli medii: & in eo iterum sunt tres articuli בנה Binah, Gebhurah, Hod; quorum singuli alios habent tres articulos similes בנה, in figura depictos.

depictos. Secunda est א, i.e. Gebhurah, nimirum articulus secundus articuli medii: & in eo iterum sunt tres articuli בגה; quorum singuli alios habent tres articulos; in figura depictos. Tertia est ה, i.e. Hod, nimirum articulus tertius articuli medii: & in eo iterum sunt tres articuli בגה; quorum singuli alios habent tres articulos, in figura depictos. Ecce, 27. Sephiræ speciales, juxta 27. literas.

§. 7. Articulus inferior Jesod Maternæ, nempe Tiphereth; quæ dividitur in tres partes: quarum prima est ד, i.e. Daath, nimirum articulus supremus articuli medii, & in eo iterum sunt tres articuli medii דהי Daath, Tiphereth, Jesod: quorum singuli alios habent tres articulos similes דהי, in figura depictos. Secunda est ת, id est, Tiphereth, nimirum articulus secundus articuli medii; & in eo iterum sunt tres articuli דהי; quorum singuli alios habent tres articulos, in figura depictos. Tertia est י, i.e. Jesod; nimirum articulus tertius articuli medii: & in eo iterum sunt tres articuli דהי; quorum singuli alios habent tres articulos, in figura depictos. Ecce, hic sunt 27. Sephiræ speciales, juxta 27. literas.

§. 8. Articulus inferior Nezach Maternæ, nempe Nezach; quæ dividitur in tres partes: quarum prima est ח, i.e. Chochmah, nimirum articulus supremus articuli inferioris; & in eo iterum sunt tres articuli inferiores חחח Chochmah, Chesed, Nezach; quorum singuli alios habent tres articulos similes חחח, in figura depictos. Secunda est ת, i.e. Chesed, nimirum articulus secundus articuli inferioris: & in eo iterum sunt tres articuli חחח; quorum singuli alios habent tres articulos, in figura depictos. Tertia est נ, id est, Nezach; nimirum articulus tertius articuli inferioris: & in eo iterum sunt tres articuli חחח; quorum singuli alios habent tres articulos,

culos, in figura depictos. Ecce, hinc emergunt 81. Sephiræ, quæ referunt nomen כסם.

§. 9. Articulus inferior Hod Maternæ, nempe Hod; quæ dividitur in tres partes: quarum prima est ב, i.e. Binah, nimirum articulus supremus articuli inferioris: & in eo iterum sunt tres articuli inferiores בגה Binah, Gebhurah, Hod: quorum singuli alios habent tres articulos similes בגה, in figura depictos. Secunda est א, i.e. Gebhurah, nimirum articulus secundus articuli inferioris: & in eo iterum sunt tres articuli בגה; quorum singuli alios habent tres articulos, in figura depictos. Tertia est ה, i.e. Hod; nimirum articulus tertius articuli inferioris: & in eo iterum sunt tres articuli בגה, quorum singuli alios habent tres articulos, in figura depictos. Ecce, hinc proveniunt 81. Sephiræ, quæ referunt nomen כסם.

§. 10. Corolla Jesod Maternæ, nempe Jesod; quæ dividitur in tres partes, quarum prima est ד, i.e. Daath, nimirum articulus supremus articuli inferioris: & in eo iterum sunt tres articuli דהי, Daath, Tiphereth, Jesod: quorum singuli alios habent tres articulos similes דהי, in figura depictos. Secunda est ת, i.e. Tiphereth, nimirum articulus secundus articuli inferioris: & in eo iterum sunt tres articuli דהי, quorum singuli alios habent tres articulos, in figura depictos. Tertia est י, id est, Jesod, nimirum articulus tertius articuli inferioris: & in eo iterum sunt tres articuli דהי, quorum singuli alios habent tres articulos, in figura depictos. Ecce hinc emergunt 81. Sephiræ, quæ referunt nomen כסם.

Et huc refertur applicatio Phylacteriorum, secundum mentem רבינו חם (8.) Sub adolescentia secunda à Tiphereth Matris notionem Chasadim, per Tetragrammaton מֶה; & notionem Gebhuroth, per Tetragrammaton בָּנָה. Et huc refertur applicatio Tephillin, juxta mentem רבינו שלום Jarchi. (9.) In statu uterino autem duo tantum ipsi tribuuntur cerebra, & tunc vocatur אֵלֶם mutus, & non אֱלֹהִים. (10.) Huc pertinet generalis notio literæ; Tetragrammaticæ: unde fit Jezirah Systematis Aziluthici.

§. 5. Sub linea sequuntur (1.) Frons סֵיִר Anpin, supra quam referuntur 27. Synedria, juxta numerum literarum; & infra eam manifestantur 22. literæ Alphabetice ordinariæ; unde splendor quinque Benignitatum & quinque Rigorum. (2.) Aures סֵיִר Anpin; nempe auris dextra, à Binah סֵיִר Anpin; & Auris sinistra, à Binah סֵיִר Anpin, & Auris sinistra, à Seir Anpin. (3.) Oculi, nempe oculus dexter, qui denotat quinque Benignitates, provenientes à Daath; & oculus sinister, qui denotat quinque Gebhuroth, provenientes à Daath. (4.) Nasus סֵיִר Anpin. (5.) Facies סֵיִר Anpin ad dextram & sinistram: quò refertur numerus קָן 150. proveniens ex nomine נֶחֱם, multiplicato juxta decadem Sephirothicam: suntque 150. Lumina, prout in *Arich Anpin* sunt שָׁנָה 370. prout adducitur in *Idra magna* h. l. qui numerus provenit ex nomine benignitatis מֵל, bis plene scripto. (6.) Os סֵיִר Anpin. (7.) Barba סֵיִר Anpin; cujus partes huc illuc dispersæ, sunt sequentes, cum applicatione Textus Exod. 34. 6.

§. 6. (1.) Pars prima Barbæ, angulus אֱלֹהִים: quò refertur ex dicto Textu vox מֵל DEUS, suntque crines, proximi capiti: Pars interna ejus est Binah Sapientiæ; pars ambiens, Malchuth Sapientiæ. (2.) Pars Secunda Barbæ est מֵל מִלִּיקִים: nempe crines labii superioris, & hujus pars interna est Chesed

Chesed Sapientiæ; & pars ambiens, Jesod Sapientiæ. (3.) Pars tertia est וְהֵנִן & gratiofus, nempe, semita sub naso: cujus internum est Gebhurah sapientiæ, & pars ambiens, Hod sapientiæ. (4.) Pars quarta est אֶרֶץ longus: nempe capilli labii inferioris: cujus pars interna est Tiphereth Sapientiæ; pars ambiens, Nezach sapientiæ. (5.) Pars quinta (in Figur. 7.) est אֶפֶסֶת seu natus: quod nempe barba dividatur per medium: ejusque pars interna est Nezach Sapientiæ: pars ambiens, Tiphereth. (6.) Pars Sexta est וְרַב הָסֵד & multus misericordia, nempe crinis, per latitudinem maxillæ; cujus pars interna est Hod sapientiæ; pars ambiens, Gebhurah sapientiæ. (7.) Pars septima est וְאֵמֶת & veritate: nempe locus genarum crinibus nudus: (huc referatur Facies Seirica, de qua supra §. 4. num. 5.) (8.) Pars & influentia octava est נֶחֱם servans misericordiam; est Tetragrammaton מֶה; nempe pars Barbæ anterior manifestæ, cujus internum est Malchuth Sapientiæ: ambiens, Chesed Coronæ. (9.) Pars nona (Figur. 7.) est מֵל מִלִּיקִים millibus: Crines minuti, absorpti in ipsa Barba; cujus pars interna est Gebhurah Coronæ; & ambiens, Hod Coronæ. (10.) Pars decima est נֶחֱם נֶחֱם ferens iniquitatem: Crines parvi sub gutture: cujus pars interna est Tiphereth Coronæ; & ambiens, Nezach Coronæ. (11.) Pars undecima, (Fig. 7.) est וְפֶסַע & pravitationem: quòd crines dependant æqualiter: cujus pars interna est Nezach Coronæ; & ambiens, Tiphereth Coronæ. (12.) Pars duodecima est וְחַטָּאת & peccatum. Quod os liberum est, nec pilis tectum: cujus internum est Hod Coronæ; & ambiens, Gebhurah Coronæ. (13.) Pars decima tertia, וְנֶקֶד & innocentem judicando: pars Barbæ altera, occultata. Ejus internum est Jesod Coronæ; & ambiens, Chesed Coronæ.

§. 7. Sequitur (1) Guttur Seir Anpin, unde fiunt cerebra infantia, expulsa ab adolescentiis, nempe tria מֵל מִלִּיקִים

de Jeshod $\tau\omega$ *Arich*. (2.) Cheshed, divisa in tres articulos: ubi primus, denotatus per η , est articulus primus brachii dextri $\tau\omega$ Seir, qui in se continet articulum primum articuli primi pedis dextri $\tau\omega$ *Arich*, & Jisraël Sabha & Tebhunah. Secundus, denotatus per ζ , est articulus secundus brachii dextri Seir Anpin, & in se continet articulum secundum articuli secundum pedis dextri $\tau\omega$ *Arich*, & Jisraël Senis & Tebhunah. Tertius, (Figur. 7.) denotatus per γ , est articulus tertius brachii dextri $\tau\omega$ Seir, qui superinvestit articulum tertium articuli tertii pedis dextri $\tau\omega$ *Arich*, & Jisraël Sabha, & Tebhunah; & hæc dicitur Cheshed prima.

§. 8. Sequitur Gebhurah, & quidem (1.) Articulus ejus primus, denotatus per α , estque articulus primus brachii sinistri $\tau\omega$ Seir, qui superinvestit articulum primum articuli primi pedis sinistri $\tau\omega$ *Arich*, Jisraël Sabha, & Tebhuna (2.) articulus ejus secundus, denotatus per β : estque articulus secundus brachii sinistri $\tau\omega$ Seir, & vestit articulum secundum articuli secundi, pedis sinistri $\tau\omega$ *Arich*, & Jisraël Sabha & Tebhunah. (3.) articulus ejus tertius, (Figur. 7.) denotatus per γ , estque articulus tertius brachii sinistri Seirici, qui superinvestit partem tertiam articuli tertii, pedis sinistri in *Arich Anpin*, & Jisraël Sabha, & Tebhunah: & hæc dicitur Cheshed secunda.

Columna sinistra Fig. 6.

§. 9. Columna hæc representatur Leah, & quidem intra circulum, (1.) Corona Leæ; ubi applicatur nodus Phylacteriorum, è regione Daath Seiricæ, ubi est Malchuth Tebhunæ. (2.) Oculi Leæ teneri, Gen. 29, 17. provenientes ex Nezach Hod Tebhunæ; quæ reperiuntur in Cheshed & Gebhurah Seiricis.

§. 10.

§. 10. Sequitur (1.) Chochmah Leæ è regione articuli primi brachii dextri Seirici. (2.) Binah, è regione articuli primi sinistri Seirici (3.) Daath, è regione Tiphereth Seiricæ; & supra hanc simul notatur, quod sit ψ levis, prout in omnibus mulieribus. (4.) Cheshed, è regione articuli secundi brachii dextri Seirici. (5.) Gebhurah, è regione articuli secundi brachii sinistri Seirici (6.) Nezach, è regione articuli tertii brachii dextri Seirici. (7.) Hod, è regione articuli tertii brachii sinistri Seirici.

Figur. VII. Columna principalis.

§. 1.

Sequitur (1.) Tiphereth, ejusque pars prima $\delta\eta$, quæ vocatur Cheshed tertia, ejusque tertia abscondita: estque pars prima Tipherethica in Seir, quæ superinvestit partem primam, membri secundi Jeshodici in *Arich Anpin*. (2.) Diaphragma in Seir; ubi etiam (3.) locum habet Jeshod superior Jisraëlis.

§. 2. Pars altera Tiphereth, denotata per $\delta\eta$; ubi dux tertia (ad dextram & sinistram) benignitatis tertia, quæ dicuntur manifestæ: suntque pars secunda & tertia Tipherethicæ in Seir Anpin, quibus superintegitur pars secunda membri secundi Jeshodici, in *Arich Anpin*.

§. 3. Et abhinc, & porro deorsum vocatur Jeshurun; ubi occurrit (1.) Nezach, & in specie γ , Articulus primus pedis dextri in Seir, qui vestit articulum primum articuli tertii pedis dextri in *Arich*, & Jisraël Sabha & Tebhunah. (2.) α ; articulus secundus pedis dextri in Seir, qui superintegit articulum secundum articuli tertii pedis dextri in *Arich*, Jisraël Sabha, & Tebhunah. (3.) β articulus tertius pedis

D 3

dextri

dextri Seirici, qui obvelat articulum tertium articuli tertii pedis dextri in *Arich*, *Jisrael Sabha* & *Tebhunah*. Et hæc vocatur *Chesed* quarta manifesta.

§. 4. In *Hod* pariter occurrit (1.) $\overline{\text{ד}}$, articulus primus pedis sinistri Seirici, qui superinvestit articulum primum articuli tertii pedis sinistri in *Arich*, $\overline{\text{ד}}$ & *Tebhunah*. (2.) $\overline{\text{ב}}$ articulus secundus pedis sinistri Seirici, qui superintegit articulum secundum articuli tertii pedis sinistri in *Arich*, $\overline{\text{ב}}$ & *Tebhunah*. (3.) $\overline{\text{ג}}$ Articulus tertius pedis sinistri Seirici, qui regit articulum tertium, articuli tertii pedis sinistri in *Arich*, $\overline{\text{ג}}$ & $\overline{\text{ה}}$: & hæc est *Chesed* quinta manifesta.

§. 5. In *Jesod* eodem modo occurrit (1.) Pars prima $\overline{\text{ו}}$ articulus primus *Jesod* Seirici, qui vestit articulum primum articuli tertii *Jesod* in *Arich*, & *Jisrael Sabha*. Et hic locum habet collectio quinque Benignitatum. (2.) $\overline{\text{ז}}$ articulus secundus *Jesod* Seirici, quo vestitur articulus secundus partis tertie *Jesod* in *Arich*, & $\overline{\text{ז}}$. (3.) $\overline{\text{ח}}$ articulus tertius *Jesod* Seirici, quo velatur articulus tertius partis tertie *Jesod* in *Arich*, & $\overline{\text{ח}}$. Et huc refertur corolla, cui nomen *Ephraim*, & collectio quinque Gebhurarum.

Columna secundaria pars dextra.

§. 6. Hic representatur Persona *Jacob*, & quidem (1.) *Kether Jacobi*, è regione *Tiphereth* Seiricæ. Et huic etiam tribuuntur tredecim formationes. (1.) *Chochmah*, è regione articuli primi *Nezach* Seiricæ. (2.) *Binah*, è regione articuli primi *Hod* Seiricæ. (3.) *Daath*, è regione articuli primi *Jesod* Seirici. (4.) *Chesed*, è regione articuli secundi *Nezach* Seiricæ. (5.) *Gebhurah*, è regione articuli secundi *Hod* Seiricæ. (6.) *Tiphereth*, è regione articuli secundi *Jesod* Seirici. (7.) *Nezach*, è regione articuli tertii *Nezach* Seiricæ. (8.) *Hod*, è regione articuli tertii *Hod* Seiricæ. (9.) *Jesod*, è regione articuli tertii *Jesod* Seirici.

Jesod, è regione articuli tertii *Jesod* Seirici. (11.) *Corolla*, è regione corollæ Seiricæ.

Columna secundaria pars sinistra.

§. 7. Hic representatur *Rachel*, & quidem (1.) supra circuli, *Malchuth Leæ*: qui locus vocatur nomine capillorum *Rachelis*. (2.) intra circulum, *Kether Rachelis*: quo refertur *Phylacterium* manus: & *Tetragrammaton* $\overline{\text{יהוה}}$: item *He* ultimum *Tetragrammati*: estque *Asiah* *Systematis* *Aziluthici*: eique tribuuntur sex conformationes, & sex gradus. (3.) infra circulum, *Chochmah*, è regione articuli primi *Nezach* Seiricæ. (4.) *Binah*, è regione articuli primi *Hod* Seiricæ. (5.) *Daath*, quæ vocatur $\overline{\text{ד}}$ levis, constans è quinque *Gebhuris*: è regione partis primæ *Jesod* Seirici. (6.) *Chesed*, quæ dicitur *Gebhurah* prima, è regione articuli secundi *Nezach* Seiricæ. (7.) *Gebhurah*, quæ dicitur *Gebhurah* secunda, è regione articuli secundi *Hod* Seiricæ. (8.) *Tiphereth*, quæ dicitur *Gebhurah* tertia, è regione articuli secundi *Jesod* Seirici. (9.) *Nezach*, *Gebhurah* quarta, è regione articuli tertii *Nezach* Seiricæ. (10.) *Hod*, *Gebhurah* quinta, è regione articuli tertii. (11.) *Loco* *Jesod* est *Atarah* seu *Corolla*, è regione *Corollæ* *Jesod* Seirici: quo refertur nomen *Jeruschalaim*. Atque sic finita est *Arbor*, vel *Tabula Cabbalistica* prima, quæ prolixè & accuratè satis representat *Hypothesin* recentissimam è *Manuscriptis* *R. Jizchak Lorjensis*: & pro commoditate inspectionis in unam *Tabulam* magnam, conglutinatis omnibus septem figuris, concinnari potest.

Figura VIII.

§. 1.

Sequitur Arbor, vel Tabula Cabbalistica secunda, quæ desumpta est ex Libro illo celebri, Emek hammelech; ejusque Capite ultimo & finali, quod continet anacephalæosin totius Tractatus: & constat figuris quinque, 8. 9. 10. 11. 12. quæ etiam quidem proponunt Hypothesin Lorjensem; sed paucis mutatis è Manuscriptis aliis.

§. 2. Primò ergo occurrit ille, de quo Daniel. 2, 22. dicitur, quod ipse revelet profunda & abstrusa; & noverit, quid sit in tenebrositate, & apud quem maneat Lux, nimirum *Æn-Soph*; principium illud arbitrarium & agens liberissimum, quod est Caligo simplicissima occulta oculis omnium viventium: non enim videtur, nec manifestatur, ob nimiam sui profunditatem & tenebrositatem: ita, ut etiam, quæ talis, manifestam Mundorum productionem non potuisset instituire.

§. 3. Hinc produxit lucem de luce, per aliquod sui vestigium, & prospexit naturis producendis, per lucis suæ amotionem, gradatim institutam; quamvis ipse semper maneat idem, etiamsi lucem providentia suæ variare videatur; quia sic gradatim manifestavit scibilia, antea tenebrosa: & ita quidem, ut nemo tamen dicere queat, lucem istam ab ipso esse separatam, vel diversam: unde Propheta dicit, quod lux cum ipso habitet; i. e. ab ipso evibretur, & omnia tamen maneant in unitate. Circulo secundo ergo repræsentatur lux Infiniti, quam agens illud liberrimum produxit per aliquod sui vestigium.

§. 4. Circulo tertio occurrit Systema vestimenti, è vestigio facti; quo evacuatus est locus pro Mundis, qui dicitur mundus primus inter mundos *Æn-Sophicos*. Et hanc lucem promi-

promicare jussit, sub symbolis literarum Alphabeti, cum ipsarum combinationibus: ita, ut singulis classibus attribuantur Sefiræ & nomina Tetragrammatica. Quæ Sefiræ Systematis vestimenti cum 23 1. portis, vel Classibus à priori: & 23 1. classibus à posteriori, sunt sequentes. Nempe (1.) sub Kether proponitur revolutio literæ Aleph, quatenus cum omnibus literis Alphabeti combinatur, quæ Classis e.g. ita se habet:

עב

אב גר הו וז טי כל מנ סע פצ קר שת
אב דה וז חט יכ למ נס עפ צק רש תב
אד הו וז טי כל מנ סע פצ קר שת בב
אה וז חט יכ למ נס עפ צק רש תב גר
או וז טי כל מנ סע פצ קר שת בב דה
אז חט יכ למ נס עפ צק רש תב גר הו
אח טי כל מנ סע פצ קר שת בב דה וז
אט יכ למ נס עפ צק רש תב גר הו וז
אי כל מנ סע פצ קר שת בב דה וז חט
אכ למ נס עפ צק רש תב גר הו וז טי
אעל מנ סע פצ קר שת בב דה וז חט יכ

אב

אם נס עפ צק רש תב גר הו וז טי כל
אז סע פצ קר שת בב דה וז חט יכ למ
אס עפ צק רש תב גר הו וז טי כל מנ
אע פצ קר שת בב דה וז חט יכ למ נס
אפ צק רש תב גר הו וז טי כל מנ סע
אץ קר שת בב דה וז חט יכ למ נס עפ
אק רש תב גר הו וז טי כל מנ סע פצ
אר שת בב דה וז חט יכ למ נס עפ צק
אש תב גר הו וז טי כל מנ סע פצ קר
אח בב דה וז חט יכ למ נס עפ צק רש

Et sic porro per totum Alphabetum: & hæc classis à combinatione quasi media vocatur **א**. Vid. Librum Emek hammelech, Porta prim. cap. 5. fol. 4. cuius verba sunt hæc: Lex prior construitur è numero 231. bis sumpto, quæ sunt Alphabeti antrorsum & retrorsum scripta: proceduntque & extenduntur secundum longitudinem, donec Thav vestimenti inferius attingat finem circuli, ubi nimirum iterum incipit **א**-En-Soph. Et hæc vocatur Longitudo vestimenti. Secundum latitudinem verò attextuntur literæ **א** centri loco; nimir. **א** antrorsum, **א** retrorsum: sicut & plenitudines ejus **א** & **ב**, i.e. potestatis 72. & 63. antrorsum locantur: nimirum **ב** supra centrum, & **א** infra illud, quæ nimirum sunt 20. literæ: ita, ut quælibet litera cuilibet Alphabeti stationem & lineam suam confirmet: sine hoc enim literæ suam non haberent firmitatem, propter nimiam Charactæ lucem, quæ est ipsa substantia. Atque hoc est mysterium: Fuit, est, & erit; ad denotandam firmitatem literarum, quam corroborat Nomen **א**, supra dictum, in plenitudinibus suis, juxta Alphabeti supra dicta. Atque sic **א** & **ב** firmitatem dant 331. Alphabeti retrorsum scriptis: ita, ut 10. supra literas **א**, quæ est vitalitas centri, quod est anima atque vita ipsius Turnæ Alphabetice, nimirum **א** in medio; & 10. infra illud. Et nomen **א** in 4. plenitudinibus suis comprehendit omnes Mundos; quoniam per **א** edificatur Mundus Aziluth, & per **ב** Briah, per **ג** autem Jezirah, & per **ד** Asiah. Ista enim sunt radix, massa, fundamentum, vita, stabilitas, & statio omnium Mundorum, qui infra ea. Et quatuor illa nomina ascendunt ad numerum 232. qui convenit cum numero 231. adjungendo generalitatem Alphabeti **א**.

§. 5. Et postquam facta erat vestis hæc, contraxit eam Deus, ita, ut medietatem inferiorem 231. posteriorum elovaret

varet post medietatem superiorem 331. portarum anteriorum: & hac ratione evacuavit locum pro mundis; quia non erant capacitate, ut utri possent luce illâ magnâ vestimenti hujus. Sumpsit ergo finem ejus in manum, elevavitque, usque ad ejusdem initium: nimirum ordinem, qui est à Lamed usque ad Thav, reposuit post medietatem ordinis, ab Aleph usque ad Lamed; ita, ut post **א** reponeretur **ל**; post **ב** pariter **ב** &c. prout planius figura edocet: & hoc modo 21. Lamedin ascenderunt post 21. Alephin, & 21. Memin post 21. Bethin, &c. Et sic facti sunt mas & femina, nempe antierius & posterius, adhærentia sibi invicem; suntque 11. personæ, nimirum persona **א** est Kether, & masculus sub notione anterioris; & **ב** Kether, sub notione posterioris, & ita porro. Et sicut medietas vestimenti Alphabeti posterioris ascendit post medietatem primam, ita nomina **א** & **ב**, quæ sunt 19. Literæ, abierunt post **א** & **ב**, quæ sunt 20. literæ: unde patet, quod Jod plenitudinis **א** ultimi in **א** residua manserit infra, citra consortem: de quo part. II. Appar. p. 150. Thef. 6.

§. 6. In hac Tabula hoc etiam notandum, quod in posterioribus ad Gebhuram referatur Combinatio **א**, qui est numerus nominis **א** 86. Item, ad Tiphereth applicetur combinatio **א**, qui est numerus duorum nominum **א** 97. additâ unitate.

Figura IX.

§. 1.

Figura hæc representatur mundus vestimenti, prout fuit illo tempore, cum Deus conduplicaret vestem suam, medietate unâ reductâ post medietatem alterius; quæ vocatur contractio prima. In summitate Figuræ autem representa-

tur litera ultima ה, quasi extremitas personæ כח, quæ est Malchuth mundi vestis, cujus pedes extenduntur in Aërem primum pro necessitate mundi: de quibus vide latius Emek hammelech sect. 2. c. 7. Intra quadratum autem representatur locus vacuus, qui vocatur spatium primum, five vestigium supremum. Estque Mundus secundus è Mundis Æn-Sophicis: de quibus omnibus sic loquitur Autor Libri Emek Ham-Melech, Section. 2. Cap. 2. fol. 11. b. Locus iste vacuus erat quadratus: & vocatur spatium primum; quia primum est inter omnia. Et in Sohar vocatur קדמון אורה aura vel spatium primum. Item, רש"י עילוי seu vestigium sublime. Et quia fundamentum lucis vestimenti desumptum est ex Tetragrammato; juxta quatuor ejus plenitudines, quæ sunt radix, cardo & massa quatuor Mundorum אבן, correspondentium quatuor literis ejus: hinc apex summus correspondet Mundis Æn-Soph. Item capit. 3. cum è quatuor literis prodeant quatuor plenitudines יב, כב, סב, וב, unde creati sunt Mundi אבן; ideo locus iste est quadratus. Hinc in quatuor Angulis reperiuntur quatuor plenitudines Tetragrammaticæ, quæ supereminent & apparent supra circulum כור הטהור Sphæræ splendoris, quæ extat in medio ejus. Et Sphæra ista est circularis: spatium primum autem quadratum, quod à Philosophis vocatur anima Mundi. ib. cap. 4. Item porro capite 5. Nomen autem spatii primi est גמל, id est, tredecim Memin: sicut enim Mem Clausum comprehendit omnia; sic aer hic primus omnia ambit. Et quia aer primus tenuis admodum est & circumdatus ab Æn-Soph; hinc vocatur סס, cujus plenitudo ipsi literæ similis est, citra omnem discrepantiam; sicut nulla etiam est diversitas inter Æn-Soph, & id, quod ipsi vicinum est, ipsique adhæret. Habet autem tredecim literas, quoniam fit ex Jod, quod est opifex Sancti illius benedicti. Jod autem ita

factum

factum est, sicut dicit R. Schimeon Joachides multis in locis: Apex supra, apex infra, & corpus in medio: i. e. punctum superius, punctum inferius, & inter hæc, medium. Et competit aëri primo portio quædam de Jod supra dicto, ex nomine יו: Unde patet, quod juxta 3. notiones partium Jod, tria nomina Tetragrammatica simplicia hic extant, quæ sunt 12. literæ; & si addas totum, quod denotat Æn-Soph, qui ipsas compingit, habebis 13. literas. Et istæ tredecim literæ radix sunt omnium tredenariorum, quæ deinde occurrunt in mundo disposito; ut sunt 13. dispositiones Barbæ Arich Anpin; & 13. quæ in Anpin, cum ex Arich Anpin 4. in ipsum descendunt: nam aliàs Seir Anpin non nisi novem habet: & è Seir Anpin descendunt in Malchuth. Malchuth enim non nisi 6. dispositiones habet, juxta id, quod scribitur 1. Reg. 10. 19. Sex gradus erant folio. Et istæ non competunt ipsi sub mysterio barbæ; ipsa enim barbæ non habet: sed sub notione dispositionum ipsius. Et ab illa promanant deorsum in Mundum Briah; unde 13. fluvii balsami puri, qui sunt merces bona justorum. Item capite 6. Jam scito autem, quod aer primus totus sit פא, quoniam non est factus nisi per privationem & sublationem lucis dimidii vestimenti, quod vestigium ibi reliquit, sicut diximus. Et istud vestigium est פא non - Ens: & tamen respectu non-Entis simpliciter ita dicti, quod antea aderat, vocatur Ens; Nec tamen est ens perfectum, sed tantum spatium æreum, quod non percipitur, imò ne videtur quidem:

Lux enim quamvis non percipiatur, ad minimum tamen videtur: sed aer iste abstrahit ab utroque, & nec percipitur, nec videtur.

E 3

Figura

Figura X.

§. 1.

Hic repræsentatur Systema vestimenti conduplicati: In quo locatus est Adam primus occultus, qui circumdat splendorem dictum: habetque decem circulos, & decem interstitia, de quibus in Emek hammelech, sect. 4. c. 6.

§. 2. Sequuntur autem intra circulos; decem Sephiroth Sphæræ & orbis Systematis Tehiruthici, seu splendoris & eorum, quæ ex hoc producta sunt, de quibus in Emek hammelech sect. 5. c. 3. verba sunt hæc: Sphæra splendoris est finis graduum occultorum, & in se comprehendit 10. colores, quæ sunt 10. ejus Sephiroth: Suntque ipsa substantia ejus, & scaturiunt e medio caliginis, ejus meminit Liber Fons Sapientiæ, quem composuit Moses Magister noster s. q. p. Caligo autem nihil est aliud, nisi occultum absolutum. Ibi autem dicitur, quæ sint istæ: Lux de luce, Splendor de splendore, Fulgor de fulgore. Id & scito, quod אור Lux præstantior, quam אור splendor; & splendor præstantior quam אור fulgor. Appellat autem primam lucem mirabilem, quæ est Kether: & secundam אור occultam, quæ est Chochmah; & tertiam, coruscantem, quæ est Binah. Et sensus est: tres primas illas sine dubio esse Kether, Chochmah, Binah, atque æquales; quoniam in tribus illis, vas & substantia unum & idem sunt: & simul conescunt, nec separantur. Ulterius, quartam vocat lucem subtilem & claram; & hic est splendor de luce. Quintam, lucem clarescentem; quæ est lux de splendore. Et hæc sunt Gedulah & Gebhurah, quæ proveniunt e coruscatione Coronæ & Sapientiæ simul sumptarum. Et splendor de luce præstantior est, quam lux de splendore, quia omnia judicanda sunt secundum Fundamentum. Atque sic in prima vas est splendor, & ipsa substantia,

tia, Lux in altera, ordine inverso: atque ita in omnibus specialibus & partibus, quarum fiet mentio. Porro, sextam appellat lucem splendentem: atque hic est fulgor de luce. Septimam, lucem depuratam, & hæc est lux de fulgore, i. e. e coruscatione Coronæ & intelligentiæ simul sumptarum producitur Tiphereth, quæ splendet de Chochmah, ut filius subjectus patri suo: & Nezach lux depurata, quasi dicat, argento fuso similis, in quo scoriæ nullæ immixtæ sunt. Deinde octavam vocat lucem claram & clarescentem, qui est fulgor de splendore: nonam autem lucem fulgidam, qui est splendor de fulgore. Sensus est, quod ex coruscatione Sapientiæ & Intelligentiæ, simul sumptarum, producatur Jesod, combinans Latera & Hod, כהן fulgens in æthere, e phrasi fulgentissimæ albedinis; quæ tamen non usque adeo defecata. Tandem decimam vocat lucem נוגה serenam. Et hæc est claritas de claritate. Sensus est, quod ex coruscatione trium primarum, quæ sunt lux ipsa septem inferiorum affluens iis, producatur ignis niger, nempe Malchuth, finis ultimarum, ex igne albo nempe Binah, quæ est ultima primarum, unde in hac vas & substantia æquales sunt.

§. 3. In medio autem est nomen ipsius Sphæræ Tehiruthicæ seu splendoris, quæ ambit omnes mundos sub ADAMO PRIMO occulto. Vide Theses Cabbalisticas Apparat. P. II. pag. 150. Thes. 5. seqq.

Figura XI.

§. 1.

PRODUCTO (1.) vestimento; (2.) factaque ejus conduplicacione, (3.) ut relinqueretur locus Mundorum, qui dicitur אור קדמון; (4.) productoque intra istum ADAMO PRIMO occulto,

occulto, (5.) & intra hunc naturâ illâ splendidâ, quæ שֹׁהַר dicitur, quam agens illud summum liberrimum produxit per literam Jod plenitudinis He ultimi Tetragrammati סג; quæque circumdat omnes mundos, quotquot reperiuntur sub ADAMO PRIMO occulto, à summo ad imum, ad illum usque locum, ubi iterum incipit Aen-Soph: deinde (6.) intra hanc Sphæram splendidam emanare fecit decem Sephiras Mundi Tohu.

§. 2. Mundus autem Tohu distinguitur in tres Sephiras superiores, & septem inferiores. Et septem quidem inferiores contractæ sunt.

§. 3. Sed Kether non quidem contracta fuit: sed passa est aliquam debilitationem virium; quia non potuit sufficere omnem lucem intra se susceptam: & ab illa descenderunt decidua quædam, quæ asservantur pro seculo venturo in usum Roris, ad resuscitandum mortuos.

§. 4. Sed Chochmah & Binah passæ sunt fissuras quasdam ad instar tritici vel hordei. Namque & חֶסֶד est 22. Numerus literarum in genere, quæ ipsa generalitas quoque non minus passa est aliquid, quam ipsæ literæ, quæ sunt vasa, planè contracta. Vid. Emek Ham-Melech Sect. 6. cap. 14. & seqq.

§. 5. E septem autem inferioribus contractis fragmenta descenderunt; & effecerunt tres turmas sive species rigorum vel juris, in loco illo, ubi nunc est בְּרִיךְ; quæ vocantur בְּנֵי אֱלֹהִים filii Elohim. Lux autem interior reversa est sursum.

§. 6. E fragmentis autem dictis fabricatus est mundus foraminis Abyssi magnæ. Et ista fragmenta sunt Radix mali, ut esset liberum arbitrium in Mundo hoc, qui tam bonus est, quam malus. Et huc pertinet illud Rabbiorum: Deus extruxit Mundos, eosque iterum destruxit, &c.

Figura

Figura XII.

§. 1.

Deinde emanavit (1.) ADAM KADMON secundus ex Corona (2.) רִישׁ דָּאָן seu caput, quod quasi non est, & Chochmah Corona: & (3.) רִישׁ דְּאֵרִיךְ Caput in Arich Anpin, & Binah Corona. Vid. Appar. P. II. p. 155. 156. Th. 55. 56. 57. 58.

§. 2. Deinde autem restaurabat, quod destruxerat, creaturæque è decem Sephiris vel punctis quinque personas Systematis Aziluthici, de quibus dicitur Genes. 5, 2. בְּהֶרְאֵהוּ בָּרָא.

§. 3. Ex Kether autem formatus est ATTIK JOMIN, (qui representatur sub circello,) qui est Arich Anpin; qui in se continet tria illa capita, & regione faciei ejus depicta: nempe רִישׁ דָּאָן, Caput, quod non cognoscitur: רִישׁ דְּאֵרִיךְ, caput, quod quasi non est: & רִישׁ דְּאֵרִיךְ, seu caput Arich, per decades suas Sephirothicas distincta.

§. 4. Formabat autem in capite ejus septem formas vel partes capitibus, (Vide figuras duas parvas Sephirothicas cum appictis literis septem Tikkunim; & ad locum Kether appiunge literam א.) quales sunt (1.) א, i. e. גּוֹלְגַתַּת, cranium. (2.) ר, seu רֹס Ros. (3.) ק, i. e. קְרוֹמֶת seu meninx. (4.) ל, i. e. רַעֲוִיָּה benevolentia, seu frons. (5.) ע, i. e. עֵצֶר נָקִי lana pura, seu capillus tredecim cincinnorum. (6.) פֿ, id est, פֶּתַח עֵינַי oculus apertus, & tandem (7.) ח, i. e. חוֹסֶמֶת nasus: de quibus omnibus prolixè agitur in Idra magna, in Sohar Naso fol. 61. col. c. seqq.

§. 5. Et ecce (1.) cranium factum est ex Corona רִישׁ דְּאֵרִיךְ Anpin, & corona capitibus ejus, quod quasi non est, per Chesed Malchuth רִישׁ ADAM KADMON; & (2.) Ros crystalli-

F

nus

nus factus est ex Chochmah אֵן & אֵרִיכ, per Gebhuram Malchuth ADAMI PRIMI: & (3.) Membrana auræ tenuis facta est ex Binah אֵרִיכ Anpin, per Tiphereth אֵן Malchuth ADAMI PRIMI: Et (4.) benevolentia benevolentiarum facta est ex Chesed & Nezach אֵן & אֵרִיכ, per Nezach אֵן Malchuth ADAMI PRIMI. Et (5.) Lana pura facta est ex Gebhurah & Hod אֵן & אֵרִיכ, per Hod אֵן Malchuth ADAMI PRIMI: & (6.) Oculi aperti facti sunt ex Daath, & Tiphereth, & Jesod אֵן & אֵרִיכ, per Jesod אֵן Malchuth ADAMI PRIMI & (7.) Nasus, qui dicitur פֶּרֶשֶׁת factus ex Malchuth אֵן & אֵרִיכ, per Malchuth ADAM KADMON. Et hoc est caput, quod illuminat totum Mundum Aziluthicum. Et crines ejus extenduntur ex Tikkun Lane puræ.

§. 6. Sed tredecim Tikkunim vel formæ & partes Barbe אֵן & אֵרִיכ, describuntur Textibus sacris; nempe in Propheta Mich. c. 7, 18. extant partes Barbæ in אֵן, prout tredecim cognomina miserandi Exod. 34, 6. pertinent ad Barbam in אֵרִיכ, quorum ordinem exhibet figura. Confer Fig. 3. §. 5. & Fig. 6. §. 5.

§. 7. Deinde facti sunt Abba velima, quos barba contigit extrinsecus: suntque duæ partes אֵרִיכ seu octava, & נִקְרָא seu decima tertia: quoniam barba dependet usque ad foveam pectoris in אֵרִיכ; quousque etiam pertingunt Abba velima, ut docet figura.

§. 8. Quandoque autem, tempore nimirum benevolentiae, cum nos bonis nostris operibus elevamus aquas femininas; Pater & Mater copulantur per collisionem duarum dictarum influentiarum, octavæ & decimæ tertiæ: & exhinc generantur duo cerebra, ununturque in duas coronas, procedentes ex conformationibus capitis & Barbæ, per duas influencias dictas. Et tunc manifestantur duæ personæ יִשְׂרָאֵל Sabba, & חַבּ seu Tebhunal; quæ investiant אֵרִיכ fovea

fovea pectoris ejus, & porro deorsum. Pater autem & Mater sunt Chochmah & Binah Systematis Aziluthici.

§. 9. Sed è sex Sephiris sequentibus, nempe à Chesed usque ad Jesod, fit persona Seir Anpin, per congressum Patris & Matris.

§. 10. Et è puncto Malchuth Mundi Tolu fit persona Lex, & sub illa Persona Rachel: nempe Rachel prodit post יָבוֹר seu statum uterinum primum; juncta אֵרִיכ Seir, ubi vocatur Jaacobb, attergo, à fovea pectoris, & porro deorsum. Leah autem prodit cum ipso è statu uterino secundo, ab initio cervicis, & loco ossiculi לֵחַ, usque ad foveam pectoris, ubi caput Rachelis est. Ambæ autem cum ipso formatæ sunt, quatenus concipitur adhuc substitisse in Utero, tam primo, quam secundo, inque infantia prima & secunda, & adolescentia prima & secunda. Deinde autem prodierunt quinque benignitates, & quinque rigores pro congressu ejus cum Uxore.

§. 11. Deinde autem factum est diaphragma quoddam, quasi velum inter mundum Aziluth, & Mundum Briah, cuius locum, sicut & locum קְלִיפּוֹת, hic solummodo attigisse sufficiat.

Figura XIII.

§. 1.

Hic incipit Tabula nova, quæ est arbor Tertia Cabbalistica: Huiusmodi (1.) denotatur lux Infiniti, (2.) caput, quod non cognoscitur (3.) locatur אֵרִיכ Anpin, & quidem ad dextram primò: de cujus formatione vid. Appar. P. I. p. 636. no. 5. quod nempe sibi selegerit omnes Nekudoth, seu notiones punctorum nominis מַה, seu gradum ejus Chochmah: un-

de factum est mysterium masculi in *Arich Anpin*, ad partem ejus dextram: ita, ut omnes situs, tam partis anterioris quam posterioris, qui in latere dextro, sint de nomine מֶה, & tantum sexus masculini. Sed no. 3. ad sinistram locato, denotatur pars foemina in *Arich Anpin*, quæ latus ejus sinistrum occupat: sibi que selegit structuram suam de nomine בֵּן, nempe quinque inferiores coronæ nominis בֵּן, quæ sunt à Tiphereth, & porro deorsum: unde totum latus sinistrum, tam quoad partem anteriorem, quam quoad posteriorem provenit de nomine בֵּן, & notionem habet solummodo foemininam. (4.) Sed de parte infima nominis מֶה extenduntur in *Arich Anpin*, septem partes capitis פֶּה גִּבְתָּהּ קֶרֶן, de quibus supra figura 12. §. 4. (5.) cum paulò interius ATTIK sibi selegisset coronam nominis מֶה: & de nomine בֵּן quinque primas Sefhiræ Kether; & tres primas Chochmæ, & quatuor primas Binæ: Et septem Coronas septem inferiorum. Vid. Appar. P. I. p. 636. §. 4. (6.) apparet in capite *Arich* discriminatio capillorum: (7.) benevolentia benevolentiarum, seu frons de Jesod ATTIK JOMIN. (8.) sunt tredecim cincinni, qui sunt quasi vestis 13. albedinum cerebri in ATTIK JOMIN; de quibus in Idra; nempe Lana munda, ubi capilli copiosi dependent æqualiter. (9.) Oculus è נֶה in ATTIK JOMIN. (10.) Nasus è Malchuth. (11.) Corona in *Arich*, seu cranium fit ex Chesed *Arich Anpin*, estque quasi Neschamah, & ambiens superior in *Arich*: dividitur autem in tres conceptus: quorum primus est lux interna; estque Tetragrammaton עֵץ, (quod semper Neschamah naturam habet.) sed ita: ut literæ tantum fundamentales punctentur, nempe Jod per Cholem, He per Zere, vav per Kamez & He iterum per Zere, h. m. יוֹד הֵי וָו הֵי: reliquis literis sine punctis manentibus. Secundus est lux ambiens

biens etiam Tetragrammati עֵץ, sed ita, ut punctentur omnes literæ, hoc tamen modo: ut e.g. omnes tres literæ in יוֹד punctentur per Cholem, & ambæ in הֵי per Zere; & omnes in וָו per Kamez; & ambæ הֵי ultimi per Zere. Tertius est ambiens superior etiam עֵץ, sed ita punctatum, ut literæ fundamentales habeant puncta sua ordinaria Cholem, Zere, Kamez, Zere: sed reliquæ literæ plenitudinis omnes punctentur per Kamez, h. m. יוֹד הֵי וָו הֵי: & hæc est corona in *Arich*, sub notione ipsius lucis. Sed similes tres conceptus etiam reperiuntur in vasis istius cranii: suntque tria etiam nomina jodata, sed ex אֶחָדָה; quia אֶחָדָה est vas & receptaculum nominis יוֹד: Puncta autem hic adhibentur eadem quæ in prioribus: & eodem modo repræsentant partem vasis internam, ambientem, & ambientem supremam. Suntque 1. אֶלֶף הֵי יוֹד הֵי 2. אֶלֶף הֵי יוֹד הֵי 3. אֶלֶף הֵי יוֹד הֵי.

(12.) Caput secundum est meninx subtilissima, quæ est quasi spiritus, & pariter dividitur in tres conceptus supra dictos; sed ita, ut tria Tetragrammata sint סָג; puncta verò ut prius; nisi quod loco Zere nunc subjiciatur Sægol, h. m. יוֹד הֵי וָו הֵי 2. יוֹד הֵי וָו הֵי 3. יוֹד הֵי וָו הֵי. Qui modus etiam occurrit in vasis, quæ sunt tria אֶחָדָה ut priora cum punctis, ut antea; nimirum per Sægol.

(13.) Caput tertium est cerebrum occultum in *Arich* de Gebhurah in ATTIK JOMIN: quæ quasi est Nephesh & lux interna trium capitum; habetque tria Tetragrammata מֶה punctata ut priora; sed ita, ut loco Zere sit Sægol, & loco Kamez Pathach. Eodemque modo in vasis ejus, ubi est אֶחָדָה Alephatum, & puncta sicut Tetragrammatica. Et hæc sunt 18. nomina, juxta numerum הֵי, quia abhinc affluit vita omnibus mundis. Vid. Ez Chajjim Manuscript. Tract. Injam Parzuph *Arich Anpin*, P. II. cap. 5.

(14.) Et hæc sunt Kether, Chochmah, Binah scaturiginum ejus, contenta intra Kether, Chochmah, Binah in *Arich Anpin*.

(15.) Est semita recta à Naso usque ad os. (16.) Os ipsum (17.) Hic incipit Barba cum textibus Exod. 34, 6. supra jam aliquoties descriptis: vid. Figur. 6. §. 5. & continuatur usque ad numerum (29.) (sic corrigendum est spialma in Figura, ubi loco 29. §. 9.) Et hæc est pars Barbæ sanctæ, quæ superintegit Personas Patris & Matris; & hucusque etiam pertingit Jesod in ATTIK JOMIN fœmininum: nam masculinum percurrit per totum Jesod in Seir Anpin. (30.) Est guttur in *Arich Anpin*, nempe Binah ejus: & abhinc provenit Corona Patris & Matris.

(31.) Est humerus dexter in *Arich Anpin*: quò refertur nomen ם׳ ejusque plenitudo duplicata, h. m. ם׳ ם׳ ם׳ ם׳, estque canalis gradus Chochmah. (32.) est humerus sinister in *Arich Anpin*; quò pertinet nomen ם׳, eodem modo, sed alia punctatione: ut: ם׳ ם׳ ם׳ ם׳. (33.) Brachium dextrum in *Arich Anpin*, cum dimidia tertia Tipherethica superna, à parte dextra, quæ vestitur à Patre. Nam Pater dependet à Chesed. Intra duos circulos autem representatur Gedulah originalis, procedens in corpus Patris: ex qua deinde fiunt cerebra in Seir Anpin.

(34.) Brachium sinistrum in *Arich Anpin* cum dimidia tertia Tipherethica inferiore, ex parte sinistra, quæ vestitur à Matre. Nam Mater dependet à Gebhura, & intra duos circulos representatur Gebhura originalis, procedens in corpus Matris: ex qua deinde fiunt cerebra in Seir Anpin. (35.) Ex hoc loco proveniunt quinque Chasadim pro Patre. (36.) Ex hoc loco proveniunt quinque Gebhuroth pro Matre. (37.) denotantur benignitates Jesodice in ATTIK JOMIN versus dextram, modo tacto. (38.) Exhinc prodit Jisraël Sabba, loco

loco benignitatum manifestatarum. (39.) denotatur Gebhura in ATTIK JOMIN versus sinistram, in propatulo. (40.) Abhinc prodit Tebhunah, loco benignitatum manifestatarum. (41.) denotatur Tiphereth in *Arich Anpin*. (42.) pectus in *Arich Anpin*. (43.) fovea pectoris in *Arich Anpin*: & hucusque extenditur *Arich Anpin*, & deinde vestitur à Jisraël Sabba & Tebhunah. (44.) Hic incipit Seir Anpin. (45.) est Tiphereth originalis, duæque ejus Tertie, procedentes in Patrem & Matrem, Jisraelem Senem & Tebhunam; unde Cerebra pro Seir Anpin. (46.) Chesed & Gebhura nominis ם׳ vocantur quinque Chasadim. (47.) Chesed & Gebhura nominis ם׳ vocantur quinque Gebhuroth. (48.) est crus dextrum in *Arich Anpin*, cum dimidia Tertia Tipherethica inferiore, ex parte dextra: quæ vestiuntur à Seir Anpin, qui provenit à Nezach. Et hæc est Nezach originalis, procedens in corpus Patris; unde fiunt cerebra pro Seir Anpin. (49.) Crus sinistrum in *Arich Anpin*, cum dimidia tertia inferiore, ex parte sinistra: quas vestit uxor ejus Rachel, quæ provenit ab Hod. (50.) Est Jesod in *Arich Anpin*, quod est Chesed & Gebhura, notionis masculinæ & fœmininæ. (51.) His locis ulterius describitur Jesod in *Arich*, prolongatum cum Jesod Patris; intelligitur enim notio masculi: quia Jesod fœmininum jam cessavit in pectore. Et hoc est Jesod originarium, quod procedit in corpus ם׳ Seir Anpin: unde fiunt cerebra pro uxore ejus. (52.) Hoc loco est fundus Systematis Aziluthici, & hucusque pertingunt pedes in *Arich Anpin*.

Figura XIV.

§. 1.

Est altera pars Tabulæ præcedentis, generaliter repræsentans omnes personas Aziluthicas: nam (52.) repræsentatur lux in *En-Soph*, Mundusque Aziluthicus; & intra canalem, caput, quod ignoratur; & deinde *Arich Anpin*: ejusque Corona: item cerebrum interius: (53.) autem repræsentatur *Binah* ad guttur in *Arich*: nempe influentia sancta, quæ superintegit ^{Patrem & Matrem} Patrem & Matrem, descenditque usque ad foveam pectoris ejus; estque quasi oleum pro Capite in *Seir Anpin*.

(54.) Persona *Patris*; & usque ad numerum (65.) designantur illius *Sephira*, quarum ultima ^{עטרת} seu corollæ; & huc referuntur cerebra imaginis *Patris*. (66.) est persona *Matri*, & usque ad (77.) illius *Sephira*; & huc referuntur cerebra imaginis *Matri*. (78.) *Israël Sabba*; & usque ad (89.) illius *Sephira*, quarum ultima est ^{עטרת} seu corolla. (90.) Est Persona *Tebhunæ*, & usque ad (101.) illius *Sephira*. (102.) Repræsentatur Persona *Seir Anpin*, qui vocatur *Israël puer*. (103.) Corona ejus (104.) *Chochmah*. (105.) *Binah*. (106.) *Daath*. (107.) *Gedulah*. (108.) *Gebhurah*. (109.) *Tiphereth*, quæ abhinc & porro deorsum vocatur *Jeschurun*. (110.) *Nezach* (111.) *Hod* (112.) *Jesod* (113.) *Halitus*, qui exit ex *Jesod*. (114.) Repræsentatur Persona *Leah*; & usque ad numerum (125.) designantur illius *Sephira*. (126.) autem persona *Jacob*; & usque ad (137.) illius *Sephira*, quarum ultima est ^{עטרת} seu corolla. (138.) est Persona *Rachel*; & usque ad (149.) sunt illius *Sephira*. (150.) Hoc loco est fundus Systematis Aziluthici, qui est loco scabelli pedum omnium 12. personarum simul: Et abhinc

abhinc fit separatio, & fiunt tria Systemata, *Briathicum*, *Jezirathicum* & *Asiathicum*; unum infra alterum, in templis & palatiis suis: Dominus autem singularis est absconditus, omnibusque dominatur.

Figura XV.

§. 1.

Figura 15. jam expressa est P.II. Apparatus ad p.7. hic autem adhuc addimus paucula hæc: (1.) quod nomen ^{אדיר} plenè scribatur tripliciter: nempe, ut exurgat numerus קמא 161. Hoc modo: אדיר הו' יוד הו': deinde numerus קמא 143. Hoc modo: אדיר הו' יוד הו': & tandem numerus קמא 151. Hoc modo: אדיר הו' יוד הו': Horum usus etiam est in describendo statu uterino ^{עבור} *Seir Anpin*; ubi vox ^{עבור} *עבור*, cujus numerus est 288. tripliciter deducitur. 1. si sumatur קמא 161. & 52. & tres partes nominis אדיר, nempe אדיר & יס: item porro עב 72. exsurget numerus 288. Et hic est modus ^{עבור} *עבור* primus. 2. si sumatur קמא 151. & numerus אדיר 65. & עב 72. idem erunt 288. Et hic est modus ^{עבור} *עבור* secundus. 3. si sumantur קמא 143. & 45. & 26. & duæ universalitates una nominis כהן, & altera nominis כהן 26. exsurget רחן, & addito עב 72. erunt 288. Et hic est modus ^{עבור} *עבור* tertius.

(2.) Nomen עב immutabile est, cum cætera Tetragrammatica diversimodè variantur. Et ejus plenitudinis plenitudo est hæc: יוד יוד דלתה הו' יוד - הו' יוד - הו' יוד.

(3.) Sed nomen כהן tres habet variationes, nempe 1. יוד הו' יוד הו' הו' 3. יוד הו' יוד הו' 2. יוד הו' וואו הו' Præter has variationes hoc nomen כהן duas habet plenitudines alias, quarum una habet numerum כב 62. & altera כן 67. No-

Pater superius, qui est Chochmah Mundi Aziluthici, & se habet ut Ruach, seu gradus animæ spiritualis. (f.) est lux ambiens decem Sefhirarum personæ illius, quæ vocatur Mater superna, & ipsa est Binah Mundi Aziluthici, & se habet ut Nephesh, seu gradus animæ plasticus & vegetativus. (g.) est lux ambiens decem Sefhirarum illius personæ, quæ vocatur Seir Anpin, & hæc continet sex Extremitates, quales sunt: Chesed, Gebhurah, Tiphereth, Nezach, Hod, Jesod, Mundi Aziluthici. (h.) Est lux ambiens decem Sefhirarum Personæ illius, quæ vocatur Uxor Seir Anpin, illa nimirum quæ dicitur Malchuth Mundi Aziluth: Et hic sex Personæ terminantur. (i.) Est lux ambiens sexaginta illarum Sefhirarum, quæ reperiuntur in sex illis personis, quales sunt, ATTIK & Arich, Pater & Mater, Seir & Uxor ejus, in Mundo Briathico. (k.) est Lux ambiens Sexaginta Sefhirarum, quas continent Sex personæ, quales sunt: ATTIK & Arich, Pater & Mater, Seir & Uxor ejus, Mundi Jezirathici. (l.) Est Lux ambiens Sexaginta Sefhirarum, nempe Sex personarum, quæ singulæ continent suas decades Sefhirothicas; sunt autem ATTIK JOMIN, Arich Anpin, Pater & Mater Seir & Uxor ejus Mundi Asiathici.

(11.) Designantur decem צהריות coruscationes, prout vocantur decem illæ Sefhiræ in ADAM KADMON; nimirum (m.) אור מואר אור Lux de luce, quæ vocatur lux mirabilis, estque Kether. (n.) אור מואר אור Splendor de splendore, qui dicitur lux occulta; estque Chochmah. (o.) אור מואר אור fulgor de fulgore; quæ est Lux coruscans, estque Binah. (p.) אור מואר אור Splendor de splendore, qui vocatur lux subtilis & clara; estque Chesed. (q.) אור מואר אור Lux de splendore, quæ vocatur Lux clarescens; estque Gebhurah. (r.) אור מואר אור fulgor de luce, quæ vocatur lux splendens, estque Tiph-

Tiphereth. (s.) אור מואר אור Lux de fulgore, lux depurata dicta, estque Nezach. (t.) אור מואר אור Splendor de fulgore, lux fulgida dicta; estque Hod. (u.) אור מואר אור fulgor de splendore, lux subtilis & clarescens; estque Jesod. (v.) אור מואר אור ardor de ardore, quæ lux serena vocatur; estque Malchuth. (x.) est spatium illud vacuum, quod En-Soph luce replevit; א"י סוף enim numeris æquivalere א"י: ut demonstrat, quod En-Soph (cujus nomen sit benedictum in æternum:) illuminet per se ipsum omnes mundos, & nemo alius: quod absit!

(y.) Est filium א"י En-Soph, quod protrahitur in omnes decem Sefhiras & versus omnia latera.

(z.) Incipit Mundus Aziluth; quò pertinent Scriptio Tetragrammatica א"י א"י א"י א"י & Nomen Ehjeh Jodda-rum. א"י א"י א"י א"י: quæ sunt א"י א"י א"י א"י Lux faciei Dei.

(A.) Est Kether, quo pertinet nomen Eje. (B.) Chochmah, quo pertinet nomen Jah. (C.) Binah; quò pertinet Tetragrammaton cum punctis Elohim (D.) Daath, cui tribuitur Tetragrammaton א"י א"י א"י א"י (E.) Chesed, cui nomen El vel Eloah. (F.) Gebhurah, cui Nomen Elohim. (G.) Tiphereth, ubi Tetragrammaton cum propriis suis punctis. (H.) Nezach, cui Nomen Tetragrammaton Zebhauth cum connotatione nominis Adonai. (I.) Hod, cui Nomen, Tetragrammaton Zebhauth, cum connotatione nominis Elohim. (K.) Jesod, cui nomen El Chaj, item El Schaddaj. (L.) Malchuth, cui tribuitur nomen Adonai. Huc referuntur Canales influentiarum denominati juxta literas Alphabeticas.

(N.) Est linea, quæ protrahitur à Kether in Chochmah (ב.) est linea, quæ derivatur à Kether in Binah. (ג.) est linea, quæ protrahitur à Chochmah in Daath. (ד.) Est linea, quæ protrahitur à Chochmah in Chesed. (1) est linea, quæ

protrahitur è Binah in Gebhuram. (י.) est linea, quæ protrahitur è Daath in Chesed. (ח.) est linea, quæ protrahitur è Daath in Gebhuram. (ט.) est linea, quæ protrahitur ex Chesed in Tiphereth. (ז.) est linea, protracta è Gebhurah in Tiphereth. (ו.) est linea ducta ex Chesed in Nezach. (ד.) est linea derivata ex Gebhurah in Hod. (ב.) est linea protracta ex Tiphereth in Nezach. (ג.) est linea protracta ex Tiphereth in Hod. (פ.) est linea protracta ex Nezach in Jesod. (ק.) est linea, protracta ex Hod in Jesod. (צ.) est linea, quæ trahitur ex latere dextro, nimirum ex Kether, Chochmah, Chesed & Nezach, & descendit in Malchuth. (כ.) est linea, quæ trahitur ex latere sinistro, nempe ex Kether, Binah, Gebhurah & Hod, & prorogatur in Malchuth. (כז.) est linea protracta ex Kether in Daath. (כח.) est linea protracta ex Daath in Tiphereth. (כט.) est linea protracta ex Tiphereth in Jesod. (ל.) est linea, quæ ducitur ex latere medio ex Kether nimirum, Daath, Tiphereth & Jesod, & tota descendit in Malchuth.

Sphæra Litera (M) signata, repræsentat Mundum Briathicum, ubi observanda.

Sephiroth.	Nomina.	Angeli.	Chori Angelorum
1. Kether.	אדמה	Jehuel.	Seraphim.
2. Chochmah.	אדמה	Raphaël.	Ophanim.
3. Binah.	אדמה	Cherubiel.	Cherubim.
4. Daath.	דודא	Schemuel.	
5. Chesed.	דודא	Zadkiel.	Schinanim.
6. Gebhurah.	דודא	Tarschisch.	Tarschischim.
7. Tiphereth.	האדמה	Chasmal. alii Metatron.	Chaschmalim.
8. Nezach.	האדמה	Usiel.	Malachim.
9. Hod.	האדמה	Chasniel.	Bene Elohim.
		10. Jesod	

10. Jesod	יהודה	Zephaniah: alii Jehuel.	Ischim.
11. Malchuth.	{ יהודה יהודה אל שר } [אל שר]	Michael.	Arelim.

Rambam verò Angelos ita dividit; ut 1. sint חיות 2. מלאכים 3. מלאכים 4. מלאכים 5. מלאכים 6. מלאכים 7. מלאכים 8. מלאכים 9. מלאכים 10. מלאכים R. Jischmaël, & Autor libri Pliah hunc observant ordinem, ut primò locent Cherubim. 2. Chaschmalim. 3. Chajoth. 4. Arelim. 5. Seraphim. 6. Tarschischim. 7. & 8. Ophanim. 9. Ischim. 10. מלאכים. In Sohar. Section. Jethro ordo hic observatur 1. Arelim. 2. Seraphim. 3. Chaschmalim. 4. Schinanim. 5. Tarschischim. 6. Ophanim. 7. Elohim. 8. Ischim. 9. Chajoth. 10. Bene Elohim. Hoc autem certum est, quod Seraphim pertineant ad Binah: Chajoth, ad Tiphereth, vel sex Sephiroth Jesus: & Ophanim ad Malchuth: de aliis dubium quidem est: sed tamen Cherubim referuntur ad Kether, vel, si ejus loco numeratur Daath, ad Chochmah, &c. Videatur Beth Elohim Tractat. 2. c. 6.

Circulus Literæ (N.) designat Septem Palatia Sanctitatis Mundi Briathici; ubi observanda

	Palatia.	Nomina.	Sephiroth.
1.	Palatium Sancti Sanctorum	אל	Kether: Chochmah: Binah.
2.	Palatium Amoris.	מצפץ	Chesed.
3.	Palatium Meriti.	יהוד	Gebhurah.

4.	היכל רצון	Palatium Bene- volentia.	יהוה	Tiphereth
5.	היכל עצם שמים	Palatium Substan- tia Caeli.	אלהים	Nezach.
6.	היכל נוגה	Palatium Sereni- tatis.	מצפץ	Hod.
7.	היכל לבנת הספיר	Palatium albedi- nis crySTALLINæ	יהוה אדני	Jesod. Malchuth.

Numerus autem dictorum Nominum Sanctorum ex-
quat numerum vocis תכלול.

Circulus (O.) repræsentat Mundum Jezirah, qui est
Mundus Angelorum, ubi inveniuntur Scriptio Tetragra-
matica 1. יהוה ואוהא. 2. Ehjeh Alephatum, ut אלהיהוה יהוה
hic observari possunt:

Sephiroth	Nomina	Sancti	Gradus Animæ
1. Kether	יהוה	Messias Filius David.	Jechidah.
2. Chochmah	יהוה	Moscheh.	Chaijah.
3. Binah	יהוה	Chanoch.	Neschamah.
4. Daath	יהוה		Spiritus inter- nus, qui diffun- ditur in omnes 6. extremitates.
5. Chesed.	יהוה	Abraham	
6. Gebhurah	יהוה	Jizchak	
7. Tiphereth	יהוה	[Jaacobh Elijhu.	
8. Nezach	יהוה	Moscheh.	
9. Hod	יהוה	Aharon.	
10. Jesod.	יהוה	Joseph, qui vocatur justus.	

11. Mal-

11. Malchuth.	{ ויהוה } { ויהוה } { אל יהוה }	{ David Rex. [Elifcha.
---------------	---------------------------------------	---------------------------

Ad hoc Systema referuntur Nomen כב 22. literarum,
nempe פסוקים פסוקים פסוקים quod per varias me-
chatefes fit ex 22. literis prioribus benedictionis Sacerdotalis;
quæ sunt: יהוה וישמר יער יהוה de quo vide librum
Pardes Tr. 21. cap. 14.

In Circulo (P.) notanda sunt Palatia Jezirathica cum se-
quenti dispositione:

Palatia.	Nomen	מב 42. litera- rum.	Sephiroth.	Textus Jeschaj. 6, 2. 3. in spatiis.
1.	אב		Kether.	
	ב		Chochmah.	Seraphim sta- bant supra il- lud: Sex alæ.
	ג		Binah.	
	ד		Gedulah.	Sex alæ.
2.	קדש		Gebhurah.	unum in duabus.
3.	נדר		Tiphereth.	velabar facies suas: & duabus velabat
4.	כבוד		Nezach.	pedes suas, &
	הקדש		Hod.	duabus volabat,
	גלפון		[Jesod.	& clamabat hic
5.	שקד		[Malchuth.	ad illum, & di- cebat: Sanctus, Sanctus, Sanctus, Do- minus Exercitium, plenitudo totius terræ gloria ejus.

Hoc verò nomen 42. literarum desumptum est ex 42.
literis

literis prioribus Historiæ creationis, usque ad בְּרֵאשִׁית vocis per varias transmutationes, quæ prolixè describuntur in libro Pardes Tr. 21. c. 13. Huc etiam refertur nomen מַשְׁכָּוֶן Principis facierum.

Circulus (Q.) repræsentat Mundum Asiaticum, qui est Mundus Sphærarum cœlestium, in quo locum habet scriptio Tetragrammatica 1. יְהוָה וְהוּא הוּא. 2. אֱלֹהֵי הָיָה יְהוָה. Nota hic veniunt:

Sephiroth.	Nomina.	Membra.
כֶּתֶר	אֲדָנִי	Cranium.
חֲכָמָה	אֲדִינִי	Cerebrum dextrum.
בִּינָה	אֲנִי	Cerebrum sinistrum.
דַּעַת	אֲנִי	Cerebrum medium, cuius locus est in parte capitis postica.
חֶסֶד	אֲנִי	Brachium dextrum.
גְּבוּרָה	אֲדִינִי	Brachium sinistrum.
הַתְּ	דְּנִיָּה	Totum corpus à gutture usque ad membrum sanctum.
נֶצַח	דְּנִיָּה	Pes dexter.
הוֹד	דְּנִיָּה	Pes sinister.
יְסוֹד	דְּנִיָּה	Signum fœderis Sancti.
מַלְכוּת	{ דְּנִיָּה דְּנִיָּה אֲדִינִי }	Corolla, quæ est in Jesod.

Huc etiam refertur nomen מַלְכֵּי הָאָרֶץ Princeps facierum; qui dicitur Rota una in terra.

Figura (R.) repræsentat decem circulos cœlestes, quibus

bus præest Angelus quidam, cui nomen דְּרִגְיָאֵל, qui circumdat omnes decem Sphæras. Dividuntur autem secundum Sephiroth, & refertur

Ad Kether, Mundus Intelligentiæ, Sphæra prima, quæ dat facultatem omnibus stellis & circulis.

Ad Chochmah, Sphæra motus diurni.

Ad Binah, Sphæra octava stellarum fixarum, & duodecim signorum cœlestium, cum quibus combinantur duodecim menses.

Ad Gedulah, Saturnus.

Ad Gebhurah, Jupiter.

Ad Tiphereth, Mars.

Ad Nezach, Sol.

Ad Hod, Venus.

Ad Jesod, Mercurius.

Ad Malchuth Luna, & in medio locatur Terra.

Figura (S.) repræsentantur Septem cœli: nempe

1. Cœlum primum & summum עֶרְבֹת, quod applicatur ad Chesed; ubi dicuntur reperiri Thesauri benedictionum & largitionum, & gratiæ, omniumque bonorum, quæ in Mundo.

2. מִבֵּן, quod refertur ad Gebhurah, ubi Thesauri nivis & pluviarum, benedictionis, & Thesauri spiritus vitæ.

3. כֶּסֶף refertur ad Tiphereth, in quo locantur Angeli, cantantes coram Deo benedicto.

4. זָבֹול refertur ad Nezach, in quo est altare supernum, & Michael Sacerdos Magnus sacrificat animas iustorum super isto altari.

5. שְׂהַקִּים, refertur ad Hod, ubi sunt molæ, quibus molitur manna pro iustis, in seculum venturum.

6. רַקִּיעַ, In quo Sol & Luna, & stellæ, & planetæ, & omnes decem Sphære; & refertur ad Jesod.

7. וילון, & refertur ad Malchuth, nec alium habet usum, nisi quod dicatur, intrare vesperi, & prodire mane.

8. Porro sequuntur adhuc שָׁן 390. cœli, juxta numerum שְׁמִים, qui omnes statuuntur sub firmamento, quod וילון dicitur, & circumdant octodecim millia mundorum, simulque Gehennam & Hortum Eden.

9. Octodecim millia mundorum, in quibus versatur Schechinah, cum Metatrone, qui est princeps stans coram facie Dei: Cibatque & nutrit omnes creaturas, quæ in mundo.

10. In medio statuitur terra, infimo loco, quæ dicitur חֶבֶל orbis; & ad dextram ejus Gan Eden: ad sinistram autem, Gehenna.

Figura (T.) repræsentat Hortum Eden, ejusque septem mansiones: ubi in circuitu est murus Paradisiacus, & sequuntur septem palatia; in medio autem arbor Vitæ.

Figura (U) repræsentat Septem mansiones inferni; & quidem circulo primo exhibentur aquæ lachrymantium. Secundo, aquæ creationis. Tertio, aquæ Oceani. Quarto, mare salsum. Circulis autem minoribus distinguuntur ad dextram Septem Terræ, quæ sunt 1. אֶרֶץ. 2. אֶרֶם. 3. גִּיאָה. 4. נְשִׁיחַ. 5. צִיָּה. 6. אֶרֶקָה. 7. חֶבֶל, quæ & חֶבֶל. De quibus videatur Sohar, Part. Breschith fol. 45. col. 179. item, Vajikra, fol. 4. col. 14. item Emek Ham-Melech fol. 176. col. 4. & Pardes Tract. 6. cap. 3. Ad sinistram autem septem habitacula infernalialia, nempe 1. שְׂאוֹל. 2. אֶבְדֹן. 3. מִשְׁתֵּחוֹן. PL 40, 3. 4. גִּיהֶנֶם. 5. שְׁעָרֵי מוֹרֵת. 6. צִלְמוֹרֵת. 7. בְּאֵר שַׁחַר. Jer. 7, 32.

Figura

Figura (X.) repræsentat quatuor pedes Sedis Corticum, de quibus Jechesk. 1, 4. suntque

Nomina קליפּוֹת, seu corticum.	Nomina Spirituum.	Nomina Regnorum.	Nomina Sephirarum.
1. רוּחַ סַעֲרָה Turbinis	אֲשִׁינוּר quò pertinet רַחֲבָה	אֶדוֹמִי Edomitum	Malchuth
2. עָנָן גָּדוֹל magna	בּוֹס quò pertinet כְּמָאֵל	מֵדוּמִי Medorum.	Nezach, Hod, Jesod
3. אֵשׁ הַמְתַּלְקָחֶת ignis vorticofus.	מַחֲלָה	גְּרֵקוֹרִי Græcorum.	Gedulah, Gebhurah, Tiphereth.
4. נֹגַהּ לוֹ סִבִּיב splendor ipsi undique.	לִילִית	בָּבֶלִי Babylonium.	Kether, Chochmah Binah.

In medio horum omnium est quasi חֶבֶל flammæ in ignis.

Figura (Y.) repræsentantur Klippoth cum 12. principibus ipsorum, qui præfecti sunt duodecim mensibus anni.

Nomina Principum sunt sequentia:

1. בְּעִירִיוֹן; qui ita dicitur, vel, quia sic רְבִיעִי quartus, vel à quarto proveniens: nam Samael, à quo duodecim hæc Klippoth proveniunt, est quartus inter naturas perditrices; quia ipso priores sunt קַמְשִׁיאל & בְּלִיאֵל, & עֲתִיאל: vel ex loco Pf. 92, 7. 2. אֲדִמִּירֹן; cujus colores sunt quasi דָּם sanguis aquis mixtus. 3. צִלְדִּמִּירֹן; cujus colores sunt, quasi sanguis צִלּוֹל limpidus. 4. שְׂדִירִיוֹן; cujus colores planè sunt nigri. 5. שְׁלֵחֲבִיוֹן; cujus colores sunt instar flammæ ignis. 6. עֲבִירִיוֹן; cujus colores sunt instar terræ. 7. עֲבִירִיוֹן; cujus colores sunt

ad instar nubium. 8. נחשירון; cujus colores sunt ad instar cupri. 9. נהשירון; colores ejus sunt quasi serpentum. 10. נהשירון; cujus colores sunt ad instar piscium magnorum. 11. נהשירון; cujus exercitus & colores omnes; sunt ad instar brutorum & iste præest mille ducibus fortibus, qui degunt in montibus; qui singuli iterum præfunt mille aliis Pl. 50, 10. 12. נהשירון; cujus formæ sunt instar mulierum malignarum. Itemque aliquando vocatur התולירון; quia cum suis aliquando apparet in forma catorum magnorum. In medio hujus circuli locatur סמאל & אשמאלי, & ad angulum hujus quadrati Euro-meridionalem locatur homo, & serpens, & Lilith senior uxor Samaelis. Ad angulum Euro-Septentrionalem bos & Asinus, & Aggereth, filia Machalath: & ad angulum Zephyro-Septentrionalem Scorpio: & אסימון innominatus & נעמה. Ad angulum autem Zephyro-meridionalem, Leo & equus, & Lilith junior, Uxor Asmodæi.

Figurâ (Z.) repræsentantur decem Sephiroth lateris ad-versi, quæ sunt septem palatia alterius generis; & decem istæ Sephiræ locum habent à tergo Sanctitatis Mundi Afiah. Samael autem impius circumdat totam decadem Sephirothicarum horum corticum, qui sunt undecim; ad similitudinem undecim specierum suffimenti, & ad similitudinem undecim maledictionum montis Ebal; & ad similitudinem Mannæ, & decem ipsius diversitatum, & undecim Ducum Edomitiorum, juxta vocem 'N, Deut. 32, 37. & juxta undecim dies à Choreb Deut. 1, 2. & ad similitudinem undecim aulæorum. Et juxta vocem והאשררפנים Eisth. 9, 3. quæ habet undecim literas.

Palatium autem primum continet Sephiras 1. Kether, ubi כתר, quod nomen alludit ad Textum Pl. 37, 34. Ab aliis huc refertur תומיאל vel תומיאל; item קטמיאל, 2. Chochmah; quò referuntur duces Esau, & nomen istius corticis est עוגיאל. Et quidem scribunt נעאל vel עגאל. Et in Tikkunim hæc Sephirah vocatur בלעל ארס; alii autem scribunt בלי אל quod

quod Deum neget. 3. Binah; cujus cortex vocatur סחריאל vel הרסאל: in Tikkunim autem vocatur שערסאל ab Esau piloso; alii eundem vocant עירסאל: quidam autem putant tres istas species Impuritatium non dari, sed cortices tantum esse septem; quod tamen non approbatur.

Palatium secundum continet Chesed, cujus cortex vocatur חסדיאל; in Tikkunim autem vocatur עומאל, item חוריאל: Pl. 80, 14. & alii huc referunt סמאל, item אגניאל, ex Exodi 15, 1.

Palatium tertium est Gebhurah, cujus cortex vocatur גולה. Ab aliis vocatur זעפאל; & in Tikkunim vocatur אגניאל, alii huc referunt עומאל, item שערסאל.

Palatium quartum continet Tiphereth, cujus cortex vocatur עוגיאל item הגרינון, & in Tikkunim vocatur עוגיאל, ab Og Rege Basan.

Palatium quintum continet Nezach, cujus cortex est קצפאל item ערב וק; ab aliis huc refertur תאומיאל, alludendo ad vocem תאומות Exod. 15, 5.

Palatium sextum continet Hod, cujus cortex est סמאל: In Tikkunim autem huc refertur תומיאל, Ex Pl. 9, 7.

Palatium septimum continet primò Jesod, cujus cortex vocatur גמליאל item נחשיאל item עכריאל. Et in Tikkunim huc locatur סמאל præputiatus. Huc ab aliis refertur draco cæcus. Secundò Malchuth, cujus cortex est לילית impia. Et in Sohar Sect. Achare moth cortex decimus vocatur אל המתים דורש אל המתים. Vide plura in Pardes Tr. 25. c. 4. Sed nomen נחש serpens eundem habet numerum cum משיח, qui cortices eradicabit è mundo Jesch. 25, 8.

F I N I S.
SOLI DEO GLORIA
per CHRISTUM.

Unterricht für die Buchbinder.

Bindet Figura 1. gegen pag. 195. Figur. 2. gegen pag. 198.
Figur. 3. gegen pag. 201. Figur. 4. gegen pag. 207. Fig.
5. gegen p. 212. Figur. 6. gegen p. 216. Figur. 7. gegen p.
221. Figur. 8. gegen p. 224. Figur. 9. gegen p. 227.
Figur. 10. gegen p. 230. Figur. 11. gegen p. 231. Fig.
12. gegen p. 233. Figur. 13. gegen p. 235. Figur. 14. ge-
gen p. 240. Figur. 16. gegen p. 243.

LIBER
שער השמיים
Seu

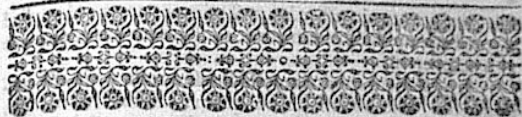
PORTA CÆLORUM

In quo

Dogmata Cabbalistica Philosophicè
proponuntur & cum Philosophia Pla-
tonica conferuntur.

Autore

R. Abraham Cohen Irira, Lusitano.

DISSERTATIO PRIMA.

CAP. I.

Quod Entia vel omnia sint necessaria, vel omnia contingentia; vel aliqua necessaria & aliqua contingentia. Ubi simul demonstratur, quod non omnia sint necessaria; nec omnia contingentia: sed aliqua necessaria, & aliqua contingentia: & quod non nisi Unum detur, quod sit necessarium à se ipso existens: quod sit causa omnium contingentium, id est entium reliquorum omnium.

§. 1.

Utrum Univerſum, ex viſibilibus conſtans & ex inviſibilibus, adeoque cum omni ente conſideratum, neceſſariò ad unum ſequentium modorum refertur. Vel enim omnia quæ ſunt, ſunt Entia neceſſaria: (Ens autem neceſſarium eſt, quod non poteſt non eſſe ullo modo.) Vel omnia ſunt contingentia: (contingens autem eſt, quod à ſe non habet eſſe, ita tamen, ut non repugnet ei, ut exiſtentiam habeat, quam tamen accipiat ab alio: ut hac ratione indifferenter ſe habeat ad eſſe & non eſſe: ſitque quodammodo non ens, cum aptitudine tamen ad exiſtendum.) Vel partim ſunt neceſſaria; partim verò contingentia.

§. 2. Jam verò certum eſt, non omnia Entia eſſe neceſſaria; quia multa ſunt & pereunt; adeo ut quodammodo dici queant eſſe & non eſſe: quoniam è privatione exiſtentia ſua,

LIBER

OMNIA

2m

In pro

PORTA COELORUM

Dogmata Cabalistica Philosophica

proponuntur & cum Philosophia

conferuntur.

Abraham

R. Abraham Cohen Levi, Auctore

sua, deducuntur in esse, cum possibilitate tamen redeundi ad non esse; dum scilicet amittunt existentiam suam, quam ab alio acceperant.

§. 3. Eodem modo impossibile est, omnia entia esse contingentia: quia hoc modo nunquam existerent, & nulla res unquam daretur actu. Si enim contingens, ut diximus, indifferenter se habet ad esse & non esse, ita ut per se & a se non existat, quamvis nec repugnet ipsi existere; necessario, si in esse deduci debet, quo nunc privatum est, causam aliquam requirit, à qua constitutur in esse, quæque ipsi det existentiam illam, ad quam per se indeterminatum est & indifferens, & quam à se habere nequit.

§. 4. Si itaque ex dicta distinctione duo membra concidunt; verum indubitato erit membrum tertium; quod nempe in hac rerum universitate reperiatur & necessarium & contingens.

§. 5. Porro tamen infertur, Ens necessarium non dari nisi unum; adeoque cætera entia omnia, tam præterita, quam præsentia & futura, esse contingentia, quæ illam naturam, illamque existentiam, quam habent, quæque ex sese essent privata, accipiunt ab Ente necessario.

§. 6. Quod ut demonstretur, sic argutabimur: Individualitas cujusvis rei non datur cum extrapositione: nota enim est diversitas illa, quæ intercedit inter rem singularem vel individuum; & inter notionem communem pluribus extra se positis, per quæ multitudinis naturam habet: quæ duo propterea sunt incompatibilia. Unde hæc individualitas competit Uni, quatenus nempe hoc Individuum est singulare, & determinatum quid, quod non extenditur, nec multiplicatur per aliquod extra se positum, sive unum sit, sive plura; sed est Idem & à se ipso inditans.

§. 7. Jam verò extra dubium est, quod Ens necessarium sit tale, quatenus est singulare: Est enim, quod est, quate-

quatenus est singulare; prout & entia alia; quæ, quatenus sunt singularia, existentiam habent & sunt.

§. 8. Ubi quidem hoc obijci potest: Si ens necessarium non est tale, nisi quatenus est singulare, sequitur, quia tale est ob singularitatem, (adeoque ex alio quodam) illud esse contingens: tertium enim non datur. Si autem est contingens ob singularitatem, non erit necessarium; adeoque esset contradictio in adjecto.

§. 9. Sed verum tamen est, Necessarium tale esse, quatenus est singulare & individuum: quia Universalia non sunt à se ipsis nec per se ipsa, sed mediantibus singularibus & per singularia. Unde indubitato concluditur, Individualitatem hæc competere Enti Necessario à se ipso, quatenus est Necessarium à se ipso & in actu: uno verbo, propter necessitatem existendi ipsi essentialem & naturalem, & propriam: & quia non est ab alio, sicut genus vel species; nec in potentia ullius rei alterius est illud producere: ita ut cum à se ipso sit necessarium, impossibile sit illud esse ab alio.

§. 10. Quod si ergo necessitas existendi ipsi competit ob suam Individualitatem: hæc autem Individualitas non extenditur ad extra se positum aliud, quia alias res simul essent singulares & universales; indivisibiles & divisibiles, individua & non individua, quod est absurdum: Hinc ad oculum patet, quod Ens necessarium sit unum, singulare, individuum, & ita sibi Idem, ut non sit commune aliis: imò ut etiam impossibile sit plura dari Entia necessaria, præter hoc.

§. 11. Reliqua autem entia contingentia, quia possunt esse & non esse, causam habebunt suæ existentiae: quæ vel etiam contingens est, ut ipsa, vel necessaria. Si contingens, iterum ab alio erit, quia poterit esse & non esse, & opus habebit productore, & sic in infinitum, quod absurdum est. Unde subsistendum erit in Uno, quod, cum Necessarium sit à

parte sui, etiam causa est omnium contingentium, quæ sunt Entia reliqua à Causâ primâ diversa.

CAP. II.

Ex eo, quia natura Individualis & singularis Cause primæ est ipsa Divinitas, ostenditur, quod hæc & illa sint unum & idem, adeo ut necesse sit, Deum esse Unum, non extensum ad aliquem extra se positum.

§. 1.

UT confirmemus, quod posuimus de Unitate Cause primæ; quæ non est natura communis aliis; adhuc aliam subnectemus rationem. Illud, propter quod omne Ens individuum est atque singulare, nullo modo potest esse universale & commune pluribus. Exempli gratia: Illud, propter quod Abraham est homo, id est natura humana, commune est individuis pluribus, ejusdem speciei, qui etiam sunt homines. Sed illud, propter quod Abraham est Abraham, id est, homo hic singularis in individuo, neutiquam commune est individuis aliis.

§. 2. Nam hæc individualitas ipsi est essentialis & ab eo inseparabilis, cumque ipso sic unum quid, ut sint res eadem; per quam tamen separatur à reliquis hominibus, ut appareat illum esse hunc & non alium:

§. 3. Adeo, ut illud, propter quod Abraham est homo, quæ est natura ejus humana, sit re ipsa idem illud, propter quod est hic homo singularis, nempe Abraham, & non Isaac vel Jacob &c. Et sicut impossibile est dari Abrahamos alios, id est, homines plures, qui citra differentiam numericam & individualement sint homo Unus, hic, digitò demonstrabilis: sic impossibile est, istum Abrahamum esse plures quam unum hominem, nempe Abrahamum hunc in individuo.

§. 4. Jam si causa prima spectatur, Divinitas ejus est ipsa essen-

essentia ejus: quia aliàs non esset à se ipsa, nec per se ipsam sufficiens sibi, simplexque & singularis; sed ab alio quodam, quod esset individualitas: adeoque ipsa esset divisa realiter à se ipsa; Et præterea, quia, quicquid non est per se, etiam non est à se, multa esset & composita ex natura aliqua & essentia imperfecta & mancâ, essetque è genere communium, nempe natura quædam sub se comprehendens Essentiam, & Individualitatem, per quam solam compleatur & determinetur & deducatur in esse actu: quæ omnia absurda sunt.

§. 5. Causa prima ergo simplicissima est & perfectissima & actus merus, nullam admittens privationem, potentialitatem, circumscriptionem & numerum; & hæc est natura ejus & ejus essentia. Et hæc nunquam non est Una, prout & indivisibilis: inque eâ non nisi una definitio est, qua discernitur ab aliis.

§. 6. Adeoque Causa prima, Deus nempe benedictus, est unus & singularis, incommunicabilis pluribus. Nam quia natura & essentia Dei sunt ipsa divinitas singularis; manifestum est, quod non extendatur ad alia, nec aliis sit communis; quia aliàs esset hic, & alius ab hoc, adeoque non hic; uno verbo; Individuum & Universale; Essentia idem, & Essentia communis, indivisibilis & divisibilis. Et concluditur, quod essentia & natura Dei sit incommunicabilis, sed in individualitate essentiam habens: Unde patet & demonstratum est, quod non tantum non detur nisi unum, singulare, individuum, & identitatem essentia habens, Benedictus nimirum, qui causatus non est, sed Causa prima; sed & repugnet, illum esse singularem in se & individuum, & simul communem aliis vel pluribus.

CAP. III.

Probatur rationibus diversis, quod Ens necessarium sit simplex & perfectum, & propterea alienum à septem modis compositionis, qui occurrunt in reliquis entibus.

§. 1.

IN præcedentibus ostendi, Ens necessarium esse unum, quod non sit cum extrapositione; quodque sit causa omnium reliquorum entium contingentium. Jam dicam, quomodo ens necessarium, de quo loquimur, sit simplex, sine diversitate, & numerus simplex, absque compositione.

§. 2. Dicimus ergo; quod, sicut in luce simplici nulla est caligo, vel nigredo; & sicut in calore perfecto non datur frigus & gelu: ita in primo perfecto, quale est Ens necessarium, non reperiatur compositio, qualis est in multitudine & numero, qui sequitur Unitatem; quæ ipsum antecedit, & est causa ejus;

§. 3. Compositum ergo est, quod, cum sit post unitatem simplicem, constituitur ex partibus suis, quæ simul sumptæ, sive aliquot, sive omnes, ipsum componunt, & cum Uno conjungunt.

§. 4. Ex eo autem apparet, quod Enti necessario, quod non est causatum, non conveniat, ut extra se existat; pro ut se habet omnis multitudo, quæ dependet ab Uno, & isto est posterior: sed illud in omnibus partibus suis est idem ipsum.

§. 5. Compositum autem aliter se habet: nam quia natura & constitutio ejus est à componentibus se, hinc istis est posterius, & ab illis causatum, & datur aliquid, quod ipsa componit ut sint unum, quia impossibile est, ut existant, & non sint causata.

§. 6. Sed

§. 6. Sed Unitas simplex & perfecta fuit, est & erit sine multitudine & compositione, quæ sunt naturæ posteriores, & contrariæ ipsi: & impossibile est, illas esse, nisi esset unitas & simplicitas, quæ non tantum ipsis prior est, sed & ab extra illas in esse constituit & generat, & ab intra est principium & causa earum; & continet & in se habet principaliter & primario & in gradu perfectissimo & eminenti, quicquid in illis est, eo quod sint ab ipsa productæ tanquam effectus ejus.

§. 7. In specie autem in primo perfecto, quod est Ens necessarium, non datur privatio vel defectus. Manifestum autem est, quod omne multum & compositum admittat privationem, & sit imperfectum: opus enim habet partibus suis, & aliquo, qui illas componat, quod est unum. Nam Unitas est actus & forma partium compositi, quatenus relationem habet ad aliud, vel alia, sive in potentia, sive actu talia. Notum autem est, quod nec potentia, quia opus habet actu, quo privata est; nec actus, qui actuatur ex potentia, adeoque defectuosus est & mancus, perfecta sint à se ipsis, sed ab alio: quod potentiam in esse deducendo, generat actum & producit Compositum, dum illa existere facit.

§. 8. Jam porro notum est, quod perfectio compositi non competat singulis ejus partibus, quia quælibet harum privata est perfectione omnibus communi: Unde omne compositum multum est, & totum simul habet perfectionem unam, communem multis partibus in se defectuosius: quare etiam totum illud non habet perfectionem absolutam & completam, quia partes componentes illud imperfectæ sunt.

§. 9. Adde, quod ea, quæ constituuntur ab alio, & componuntur cum alio, etiam cum inferiore, necessario requirant Ens aliquod perfectum, quod citra auxilium extraneum subsistat per se & sibi ipsi sit sufficiens, adeoque simplex. Nam quia alienum est ab omni potentialitate subjecti

B

& com-

& compositionis; per se simplex erit & in infinitum persistet lucens atque splendidum.

§. 10. Et quia subsistit per se & necessarium est; hinc non tantum est unum, & causa entium reliquorum, sed etiam perfectissime simplex est, & omnino perfectum: unde nullo modo eidem convenit numerus, vel compositio, quippe quæ contraria sunt naturæ ejus.

§. 11. Ex quo sequitur, 1. quod neutiquam in se admittat dimensiones quantitativas, ut sunt, longitudo, latitudo & profunditas, multo minus quod inde construitur, qualia sunt corpora ex illis composita: adeoque impossibile est, illud esse unum ex his, vel partem ejus, vel simile quid.

§. 12. Deinde quoque 2. alienum erit ab omni compositione materiæ & formæ, quæ competit rebus naturalibus, tam cælestibus, quam elementis & elementatis.

§. 13. Nec tribui eidem 3. poterit quaecunque Genus & differentia compositionis, & quibus consistunt composita.

§. 14. Nec 4. compositio & substantia, accidente & differentia:

§. 15. Item 5. potentia & actu:

§. 16. Nec non 6. supposito & natura:

§. 17. Et 7. Essentia & existentia; quæ sunt modi, quibus composita sunt omnia entia reliqua, etiam animæ intelligentes, & intelligentiæ separata & similia: quæ propterea omnia sunt contingentia, finita & multiplicia, adeoque imperfecta.

§. 18. Econtrario verò Causa ipsorum, quæ non est causatum, & vocatur Ens necessarium, à se ipsa est, & non ab alio; estque perfecta omnibus modis & excessa atque magna eminentissime atque infinite: adeoque & simplex perfectissima simplicitate: item immutabilis & æterna, elevata super omnia extra se posita, & constans perfectione infinita; estque causa omnium, sapientia infinita, bonitateque & potentia, prout dicitur Ioh. 1.

CAP. IV.

Per unitatem, quæ reperitur in multitudine, demonstratur, dari aliquod per se subsistens eminenter, quod sit causa reliquorum Unorum, & multorum. Et hoc excellentissimo, quodam modo alienum esse, ab omni natura corporis & formæ corporeæ, animæ, & intellectus viventis, existentia & Essentia: cujus eminentia depingitur sub analogia unius ad numerum relati. Simulque exponitur, quomodo ab illo dependent omnia.

§. 1.

Omnia, quæ sunt, tam corporea & materiæ innexa, quam ab hac separata, considerantur ut Unum quid. Quamvis enim differant modis variis, gradibusque, item generibus, speciebus, proprietatibus, accidentibus; quoad entitatem tamen non sunt separata, quia omnia & singula sunt entia & entium propagines quodammodo coordinatæ. Adeo, ut quamvis mutentur naturæ atque conditiones eorum, semper tamen retineant statum essendi, ob quem sunt unum quid.

§. 2. Hoc unum autem non est à se, quia non subsistit per se, sed per aliud; nec est primum simplex & perfectum, sed ultimum, defectuosum, & mancum, secundum naturam multi, quod imperfectum est, divisibile, & sub privatione.

§. 3. Jam si unum hoc, quod reperitur in multitudine, non est à seipso; queritur, cujusnam demum vi atque privilegio sit? Non sanè vi multorum, & mutabilium, in quibus consistit: quia, cum hæc talia sint, non possunt esse causa Unius, quod ab omnibus distinctum quid est. Nec etiam virtute unius & multis illis; quia, cum hoc sit singulare quid & ab aliis Unis divisum atque separatum, non sanè dare poterit

omnibus unitatem illam generalem & inseparatam, in qua omnia communionem habent.

§. 4. Ergo Unitas illa, quæ se extendit per multitudinem, dependet ab Unitate aliqua, quæ sine mutatione & numero, in perfectione completa à se ipsa & per se ipsam subsistit. Quod si enim in illa daretur aliqua saltem multitudo, eadem recurreret quæstio, & dicendum esset, quod non esset à se, nec ab uno è singularibus, nec ab omnibus simul; adeoque procederetur in infinitum, quod est absurdum.

§. 5. Hinc subsistendum erit in Uno, quod excludit omnem multitudinem; & hoc erit causa illius, & multi, & causa unitatis communis omnibus, & singulis ejus membris.

§. 6. Hoc unum simplex independens est ab alio, & improductum. Si enim dependeret à causa superiore, duo magna sequerentur absurda. Primo, quia non esset unum, perfectum & simplex: cum enim dependeret ab alio, necessario communem cum illo haberet notionem aliquam: adeoque non esset unum simplex, sed multum, & compositum è communitate causæ suæ & ipsa unitate & natura sua.

§. 7. Secundo, quia Causa ejus non esset una; cum enim foret superior causato suo, & hoc tamen est Unum primum & perfectum, adeoque principium omnis unitatis, unde causa illa superior non communem haberet naturam cum causato suo se inferiore; hinc necessario vel non esset; (quia nihil datur, quod non sit unum;) vel esset multitudo quædam, in infinitum, composita è multis infinitis, quod est absurdum.

§. 8. Unde concluditur: quod principium sine principio, & quod continet omnia Entia, sit unum simplex.

§. 9. Hoc autem non potest esse corpus, quippe quod compositum est è partibus variis.

§. 10. Nec forma corporea, quæ multiplicatur & extenditur in classes & dimensiones quanti divisibilis,

§. 11. Nec

§. 11. Nec anima, quæ ob facultates & operationes suas communis est variis multitudinibus & moribus.

§. 12. Nec est intellectus, qui compositus est, dum multiplicatur ab existentia objectorum vitalium & omnium aliorum: nec non è natura intellectuali, & actu intelligentis & objectis variis.

§. 13. Nec etiam est vita, ob motum internum eidem superadditum, unde ferme componi dicenda esset ab utroque.

§. 14. Nec est Ens compositum ab existentia & essentia.

§. 15. Nec est Essentia, cui ob defectum suum prospectum sit de existentia, qua dum carebat, erat non-Ens.

§. 16. Et tandem non est Natura, vel Ens, quod producat Essentiam secum habentem communitatem; & quæ intra suos terminos & limites definitionis admittenda sit.

§. 17. Jam igitur sciendum est, dum Causa prima vocatur Una, id fieri ad analogiam & cum respectu ad Unitatem, quæ est principium Numeri. Nam hæc est Caput omnium numerorum, ita ut non sit unus ex ipsis, nec omnes simul sumti: sed omnes complectitur implicite, eminenter & simpliciter, ut tamen non determinetur vel ad unum vel ad omnes: idque omne propterea, quia continet omnes perfectiones eorum, citra defectum, multitudinem, mutationem, & divisionem, quæ ipsorum sunt attributa: estque in omnibus non tantum in totis, quia totus numerus unus est; sed & in partibus eorum, quia quælibet etiam pars una est; ita ut existat in omni quoque parte partium eorum, & sic in omnibus: ut adeo sit totus in toto, & totus in qualibet parte, quia alienus est à partibus & indivisibilis: & omnis numerus in ipsum convertitur & resolvitur, sive magnus sit, sive parvus, prout ipsi vel viciniore vel ab eo remotiore est.

§. 18. Eodem modo Causa prima, Deus nempe benedictus; est principium omnium Entium, quæ fuerunt, sunt & erunt,

erunt, ita tamen ut non sit unum ex ipsis, nec omnia simul: idque non quod alienus sit ab ipsis, sed quod sit super illa elevatus & supereminens, modo & gradu quam perfectissimo. Per se enim solummodo subsistit, & non extenditur ad aliud quid extra se: adeo, ut in essentia sua contineat & implicet omnia entia, non tantum ceu principium, quod omnibus dat omnia, & in ea influxum habet; sed & tanquam fons scaturiens, qui emittit aquas in rivum: & producit omnia, prout ipse est omnia, sed omnia in eminenti unitate, simplicitate, & excellentia; non comprehensus sub notione Generis, terminati speciebus suis; nec limitatus differentia vel natura hac vel illa, vel ullo quod sit vel esse possit: sed existens super omnia infinitè, & eminentior omnibus illimitatè. Sicque in se continet finitum, per modum infinitatis; multum, per modum unitatis; compositum, per modum simplicitatis; & mutabile, per modum perennitatis & permanentiæ; item temporale per modum æternitatis; corporeum per modum spiritualitatis, & summum, omnia per modum Unius infinitè & eminenter didi. Prout & existit in omnibus magis intrinsecus quam ipsa sibi, estque totus in omnibus, & totus in singulis & in singulorum partibus singulis, ut tamen non includatur vel ab uno eorum, vel ab omnibus, sed ipsa includat omnia, quia ipse ab extra illa ambit, & ab intra illa implet. Ab extra enim ita est, & super omnia, ut tamen non absit vel separetur ab intimis omnium; nec tamen includatur vel comprehendatur ab universis, cum super omnia inassimabiliter & incomparabiliter sit erectus: in interiora tamen omnium extenditur & in ipsa immanere facit omnem essentiam, potentiam, & operationem eorum, sed ita, ut in se ipsum regressus sua essentia omnia perficiat. Et sic quoque Unitatem illis confert determinatam, ut similia, in genere suo, sint Unitati Ejus: quæ enim simplicia sunt, propter unitatem, quam ab Ipso acceperunt, una sunt; & quæ composita, ob unionem & nexum partium cum toto: adeo

adeo, ut omnia conspirent ordine quodam generali in unum, quia dependentiam habent à principio Uno; & tendunt ad finem Unum.

§. 19. Unde concludimus, quia totum universum est unum, vel unitum, vel cum ordine ad unum, omnia etiam emanasse ab Uno simplici & perfecto; & omnia ad unitatis naturam aspirare & agi: quia unum est causa permanentiæ & entitatis eorum, eò quod id, quod unum est, æternum esse potest, & perfectum, respectu unitatis, cum qua habet communionem.

CAP. V.

Illustrat precedentia & explicat Unitatem Causæ primæ, ejusque proprietates & perfectionem.

§. 1.

Causa prima, Creator & productor omnium entium, non est Unum numerale, ut principium numeri: quod est sub quantitate discreta & accidens.

§. 2. Nec est unum corporale, quod pertinet ad quantitatem continuam: quia licet hoc sit infectile, in partes tamen dividi potest in infinitum.

§. 3. Nec est unum essentiale, determinatum ad aliquam naturarum, ut sunt, verbi gratia, unum vivens, vel intelligentia una &c. quod non est primum, simplex, & perfectè unum, sed sive hoc, sive aliud, sunt de natura posteriorum, suntque cum privatione, compositione & defectu.

§. 4. Nec est unum accidentale, quod imperfectum est.

§. 5. Nec est unum genericum, quod continet species multas.

§. 6. Nec unum specificum, quod continet multa individua.

§. 7. Nec individuale, quod compositum est à quantitate & ma-

& materia, vel è natura specifica, & individuali, proprietatibusque & conditionibus accidentalibus; vel tandem ex essentia & supposito.

§. 8. Nec est Unum, quod admittat additionem & augmentum ab alio: ita ut ipsum sit in alio, vel aliud in ipso: quod dependeat ab alio, vel respectum habeat ad aliud.

§. 9. Nec est Unum, quod concurrat cum alio, ut fiant compositum unum, aut Totum unum.

§. 10. Nec est unum, quod compositum sit è partibus diversis, prout est universum.

§. 11. Nec est sicut unum, quod partibus suis prius est, & in illas extenditur, velut in operationes suas & facultates suas.

§. 12. Nec est unum, quod idem esse queat cum alio, vel quod similitudinem, relationem & analogiam habere queat cum alio.

§. 13. Sed est unum, quod negat omnem multitudinem, compositionem, definitionem, & terminum æqualitatis & societatis, item similitudinem, respectum, combinationem aut dispositionem cum alio: & multo magis dependentiam ab alio superiore, quod excelsius sit ipso, & causa existentiae & operationis ejus. Adeoque est Unum, infinitis modis distinctum ab omnibus entibus in universum: quodque per naturam suam superantem & vehementem actum magnitudinis suæ degit & consistit, id est, infinitè unum est, in essentia sua propria, & in simplicitate perfecta, indivisibile & indivisum, & in omnibus operationibus suis, quæ sunt entia reliqua, intimum, totum in omnibus, & in singulis & partibus eorum, & partium partibus: ita ut quàm perfectissimè sit causa existentiae, essentiae, permanentiae, potentiae, & operationis eorum.

§. 14. His addimus: quod diximus, hoc unum esse indivisibile; id nempe sic intelligendum, ut quodammodo contrarium sit *Unum*, quod est principium numeri; & puncto, quod

quod est radix quantitatis molis: quia præterquam, quod ambo sunt accidentia & sub natura multi & magni; hæc etiam ab intellectu nostro considerantur, descendendo à summo ad imum, à multo ad paucum, tanquam minima & infima secundum ultimam extremitatem. Sed causa prima & Deus benedictus, à nobis considerandus est ab imo ad summum, à paucio ad multum, tanquam supremum quid & circundans omnia entia alia & perfectissima magnitudine, & fortitudine, & potentia ipsa superans.

§. 15. Unde concludimus, quod, cum ipsum appellamus Unum, non tam affirmamus aliquid de essentia vel natura ejus, quia, cum sit infinitus, excelsior quoque est infinitis modis, quàm ut ullo intellectu vel lingua concipi aut edisseri queat: sed potius negamus de eo omnem dependentiam ab alio, & omnem tendentiam ad aliud se prius; & omnem pluralitatem principiorum, quæ simul cum uno simplici sint causæ primæ omnium entium: omnemque adeo compositionem multitudinis & alteritatis internæ, ut sunt, ex actu & potentia, ex affirmatione & negatione; ex existentia & essentia; ex substantia & accidente; ex entitate in potentia & entitate actu; ex entitate & bonitate entitatis; ex natura vitæ & intellectu; ex voluntate & intentionibus ejus; & operationibus ejus, quæ sunt benignitas, iudicium, & pulchritudo; ex bonitate & unitate & cæteris attributis, quæ à se invicem diversa sunt, & omnia simul ab essentia seu subjecto suo. Unde, cum de causa prima negamus omnes hos defectus, & perfectiones finitas, id dicimus, quod, quia illa non est causatum, sequatur, illam esse priorem omnibus entibus; & quia est una, nulla invenitur alia præter ipsam; quodque ob excellentiam simplicitatis suæ à se excludat omne multum, omnem compositionem, & motum; & summariter, cum sit infinita, omnem privationem & perfectionem finitam, definitionem, terminum, analogiam, respectum, dispositionem, & assimilationem cum causatis

fatis suis, non tantum existentibus, sed & possibilibus & similibus; & si addimus causalitatem, quam habet (ut unum in numeros) in omnia entia, prout docuimus capite precedenti, intentio nostra clara satis erit atque manifesta.

CAP. VI.

Demonstratur rationibus multis, quod Causa prima sit infinita; & explicatur, quomodo.

§. 1.

Quod causa prima & Unum simplex sit infinitum, probatur hoc modo. Causatum ultimum est circumdatum & subter omnibus causis suis: ipsum vero non circumdat nec terminat ullam rem aliam: quod si non foret, ipsum esset causa & non causatum & postremum, quia daretur aliud post illud, ab ipso dependens.

§. 2. Similiter Causa prima & Unum simplex ambit & terminat omnia entia; ipsum vero non circumdatur nec terminatur ab alio; quod si non foret, non esset primum, sed posterius, & post aliud: nec esset causa, sed causatum.

§. 3. Jam igitur, quia Deus non circumdatur nec terminatur ab alio, sequitur, ipsum esse infinitum, quia per se & a se termino caret & limite. Nam quia terminus & limitatio ipsi est defectus & imperfectio, hinc non datur in eo, per se & a se tale quid, nisi simul illi tribueretur defectus scientiæ & potentia; necesse ergo est, ut negetur de eo in summo gradu, tanquam de perfectione summa & divina.

§. 4. Et quia etiam non est causatum sui ipsius, (cum alias foret ante se ipsum, quod est absurdum) dici etiam non potest, quod ipse sit causa termini sui, qui limet & definit existentiam ejus; sicut differentia, quæ determinat Genus ad speciem.

§. 5. Mol-

§. 5. Multò minus autem terminatur ab alio; quia est prior omnibus principiis & causis; ipse vero est prima.

§. 6. Jam subnectimus pro ratione secunda: Quanto magis entia sunt una, tantò sunt robustiora & fortiora. Causa autem prima, tanquam radix omnis Unitatis in summo gradu Una est, atque simplex; Ergò etiam in summo gradu erit robusta & vigorosa: nam ipsa Potestas illimitata in essentia, est etiam interminata, & irretracta in gradibus potentia & excellentia; adeoque perfecta & sine carens.

§. 7. Ratio tertia: Actus in se & sua natura consideratus non involvit terminum; quia subjectum, quod suscipit terminum, sunt actiua vel perfectione privata; quæ opponuntur actui, qui in se est efficax & perfectus: ita ut actiua non sit passivum nec receptivum termini, nisi applicetur ad ens potentiale & passivum, amittatque perfectionem & vim suam. Jam autem Unum simplex est actus simplex & perfectus in excellenti gradu, & alienus atque liber ab omni facultate passiva, sive essentia, sive materia: adeoque est infinitum & illimitatum; prout apparebit è ratione quarta.

§. 8. Quæ est hæc: quod, quia nullius rei est susceptivum, necessariò sit infinitum, prout dicitur: quia, quod definiri nequit terminis summorum generum, quæ continent omnem naturam finitam, qualia sunt decem prædicamenta, necessariò absolutè & perfectè infinitum est. Jam vero causa prima talis est: nec reduci potest ad ullum prædicamentum, prout statuerunt Philosophi. Ergò indubitato est infinita.

§. 9. Ratio quinta: Si ad magnam durationem necessaria est magna potentia; sequitur, quod ad durationem & permanentiam infinitam necessaria sit potentia infinita. Jam vero Causa prima æternam, & principio & fine carentem habet durationem & permanentiam: Ergò illa vim quoque, potentiamque & robur habet infinitum, per quam in infinitum persilire & permanere potest. In specie, quia duratio ejus

C 2

non

non est temporalis, cui tribui queat prius & posterius; præteritum, præsens & futurum; sed sine motu continuata & una; adeoque proveniens est vi & potentia non subiecta temporali, quod quasi compositum sit e partibus infinitis, quarum tamen qualibet sit finita; sed eodem actu perfecto & vehementi continuata, ut, cum sit à se ipsa sine motu & una, sit quoque perfectissime infinita. Et hæc infinitas est unum & idem cum essentia ejus, citra devolutionem temporis, nec ita, ut quasi successivè illam acciperet & haberet de momento in momentum partem unam post aliam: quæ omnia ulterius elucidantur ratione sequenti sexta.

§. 10. Quicquid est terminatum & finitum, vel tale est ab intra per principia essentialia, ut sunt forma & materia; vel ab extra limites accipit. Primo modo terminantur naturæ corporeæ & compositæ: Secundo, simplices & immateriales. Et sic modo primo forma terminatur per materiam vel ens potentiale, in quo commoratur est, ita quidem, ut non assequatur omnem perfectionem naturæ suæ, sed illam tantum quam è dispositione sui vel materiæ suæ habere potest: quoniam etiam ea, quæ per naturam suam terminata & specificata sunt, restringuntur per rem illam, in qua degunt. Sed formæ incorporeæ pro gradu perfectionis suæ considerari possunt ut aliquid infinitum; id est, indeterminatæ sunt ad ullum gradum suæ speciei, ita tamen, ut etiam non negetur de his, ipsas esse finitas, quoniam in ordine existendi & entium, non sunt naturæ absolute perfectæ in se & per se subsistentes; sed formæ aut naturæ, quæ acceperunt esse & existentiam ab alio, quod illas determinat ad hanc vel illam existentiam, naturam aut speciem.

§. 11. Sed causa prima non terminatur à materia, vel essentia; nec limitatur, per aliquam speciem vel naturam, ut corporea: Nec est forma vel natura immaterialis existens sub communitate, unde quidem limitatur terminis speciei suæ, sed

sed ita tamen, ut, licet ei non desit ullus gradus perfectionis speciei suæ, nihilominus ad absolutam perfectionem non accedat. Sed illa, nempe causa prima est per ipsam existentiam infinita & perfecta in essendo, in se & à se subsistens, & sic infinita & interminata, prout id explicat Philosophus Aquinas in Quæstionibus suis, dum inquit in hunc ferè modum: Infinitum & interminatum duobus modis dicitur, primò privativè, cui quidem competit finis, sed in quo consummatio non extat: & hoc non habet locum, nisi in quantitativis continuis & discretis. Secundo negativè id est infinitum tale, cui nec competit, nec actu datur in eo terminus ullus vel finis. Primus modus non competit Causæ primæ, quia hæc non est quantitas, nec ulla dimensio in illa est: & deinde, quia cum omni privatione concurrat defectus, qui de causa prima dici nequit. Sed modus alter, qui negativus vocatur, verè in ipsam quadrat & propriè, quia non terminatur ab alio, & existentia, vita, intellectus, veritas, bonitas, potentia & cætera attributa ejus nullum admittunt terminum.

§. 12. Sed ut redeamus ad præcellentiam roboris ejus & singularitatem facultatis ejus agendi, dicimus per sequelam de activitate: tanta est rei præcellentia, quanta est ejus activitas; quia res magna judicatur secundum potestatem agendi, quam habet. Jam verò Causa prima est agens infinitum; quod ex eo demonstratur, quod agens non terminatur nisi vel ex parte agentis, sicut activitatem opificis sequitur natura & perfectio operis ejus: vel ex parte recipientis, vel subiecti, sicut calor modificatur & terminatur dispositione & quantitate lignorum ardentium. Sed activitas Dei non terminatur ullo agente, qui hic non datur, cum ille sit primus & à se ipso, nec dependens ab alio: nec ullo subiecto alio extra se; quia, cum in illo non sit ulla potentia operandi relativa, ipse est actus perfectus & absolutus, quamvis non adsit recipiens aliud, in potentia; nec extra illum ullum detur subiectum.

Et propterea est infinitus, & existentia ejus est perfecta & completa.

§. 13. Sicut apparet ex hoc: quod existentia viri hujus refertur ad speciem humanam, in quo ille existit cum ipsa natura sua, privatus ceteris, quæ extra ipsum; cui similis est existentia leonis, Solis, angeli & ceterorum entium. Jam igitur, si nullum est extra ipsum subiectum recipiens, id est, nulla natura vel essentia generica, specifica, individualis, &c. ab ipso separata; sequitur, ipsum esse essentiam simplicem, interminatam ab ullo existente, infinitam, & æternam. Et sicut natura generalis extenditur ad entia infinita, sic divina est infinita in essentia sua, & extenditur in infinitum.

CAP. VII.

Formatur objectio, & subjicitur Responsio. Probaturque, quia ratione non omnia divisibilia sint infinita. Et Confirmatur ex Platone, quod omnia entia composita sint ex fine & termino: quodque Causa prima, quatenus sublimior est ambobus, sit causa eorum.

§. 1.

Redibimus autem, tam ad finitum perfectum & ultimum, quam ad Unum simplex, à quo, quia est primum & principium perfectum & absolutum, initium fecimus scribendi; dicimusque; quod, quamvis Unum simplex, in se ipso non admittat numerum ullum, tamen etiam dentur quedam, ubi Totum positivè compositum est è partibus, & hæc tamen non habent partes, & talia sunt multa, & respectum habent ad Totum; & tamen in iis nec principium datur, nec medium, nec finis, nec terminus; prout explicabimus. Unde formari posset objectio: quod nempe Unum numerale, principium numeri scilicet; & punctum, quod etiam suo modo est principium quantitatis continuæ, non habeant partes, unde

unde colligeretur, quod etiam principio, medio & fine careant, & sint infinita.

§. 2. Sed respondemus: quod Unum numerale & punctum in suo genere quidem sint indefinita: quia Unum non habet partes numeri, nec punctum partes dimensionum; & tamen non repugnat, quin Unum se extendat ad numeros infinitos; & Punctum se extendat ad dimensiones infinitas; quare utrumque vocari potest indefinitum in suo genere: quavis in ordine omnium Entium generali sint absolutissimè finita. Nam post Unum simplex, quælibet essentia vel natura finita definitur definitione determinata, & restringitur differentia quadam specifica ad certam aliquam speciem, in qua comprehendatur & includatur cum proprietatibus, attributisque suis & his vel illis conditionibus, dum & aliunde quadam accidentia alia suscipit. Adeoque definita est & sub natura quadam superiore vel causa, à qua dependentia ejus ordinatur ad finem ipsi essentiali, cum hac vel illa facultate, commensurata & determinata ad operationes & opera finita. Et quia Unum numerale & Punctum hos terminos & partes admittunt, reverà sunt finita, prout & cætera Entia: quoniam hæc in concatenatione & descensu ab uno simplici & perfecto, necessario sunt composita, adeoque finita, quia constant termino & fine, potentia & actu. Quod Sapientes, qui gnari sunt Veritatis in materia de Judicio & misericordia, sic exprimunt, quod Causata ortum habeant à Restrictione Infiniti & causæ primæ, & emanatione Lucis ejus & potentie ejus, prout infra deducetur.

§. 3. Est autem Finis potentia imperfectionis, in se quidem informis, sed tamen formam & perfectionem quandam accipiens ab alio. Vel, est potentia passiva, accipiens perfectionem & actum primum, qui est in ordine ad opus, progredientem ad opus ipsum vel actum secundum.

§. 4. Terminus autem vocatur forma vel actus, & opus, quod

quod in perfectionem deducit potentiam, dando illi perfectionem desideratam.

§. 5. Adeoque Finis & Terminus sunt principia & fundamenta prima & generalia, per quæ à causa prima constituitur compositio & essentia omnium entium & operationum. Quamvis enim sibi sint opposita, tamen ab Illa dependentiam habent, & Illa est Unitas simplex, quæ illas producit ut causa, & jungit, & unit ut sint unum.

§. 6. Nunc notandum, quod Illa, nempe Causa prima talem finem quidem non habeat; sed non cum respectu ad alium, (à quo eum habere possit) quia aliàs esset potentialis, & imperfecta & ab alio superiore ad perfectionem & terminum deducta; adeoque non posset terminare vel perficere cætera indefinita: quia, quod quis non habet, nec invenitur penes illum, non potest dare alteri.

§. 7. Illa porro etiam non est Terminus supra descriptus, quia aliàs esset determinata ad dispositionem potentia, quæ in illo definit & quiescit. Nec etiam posset dari perennitas.

§. 8. Quare Unum illud simplex superius est istis omnibus, & omnibus aliis quocunque modo oppositis, quia potest æqualiter illa producere & perficere: cum absolutissimè sit infinitum, quia in ipso non dantur termini aut partes ab intra, nec ab extra ista accipit, propter quæ terminaretur v. g. ab Ente vel forma, vel Causa quâdam actuali, aut finita, aut cadente sub scientiam, vel tempus, vel locum, vel aliam conditionem similem: cum excellentia Potestatis & roboris Ejus non sit susceptiva ullius numeri vel modi: & hinc est infinitum modo quàm perfectissimo.

§. 9. Adeoque dicimus, quod Ipsum sit terminus omnium entium: non, quod sit terminus hic vel iste, aut ullo gradum natura vel affectio quædam; nec etiam quod sit ab uno vel ab omnibus; Sed quia est principium & causa omnium terminorum, qui perficiunt & formant omnes zones & potentias.

CAP.

CAP. VIII.

Probaturs rationibus haud paucis, quod Unum illud simplex, quod est Ens necessarium & Causa prima, sit Bonum perfectum, & proponuntur aliqua proprietates ejus.

§. 1.

Quod Bonum perfectum & absolutum sit Unum illud simplex & infinitum, sic probatur: Quia aliàs necessariò & positivè in Ipso involveretur aliqua multitudo & compositio: & tunc non esset per se sufficiens & perfectum; quoniam omnis pars caret perfectione partis alterius & perfectione Totius; & quicquid compositum est è partibus imperfectis, non est perfectum, ut taceam, quod omnis pars opus habeat parte alià; & singula egeant Toto ex ipsis composito, quod etiam opus habet ipsis. Prout & tam partes, quàm Totum sunt ab uno illo simplici, quod, cum ipsis sit superius, est causa eorum; & causa, quod unumquodque eorum sit unum, & ex omnibus simul consistat totum, quod etiam sit unum. Adeoque si esset compositum, opus haberet partibus & componente; essetque sub privatione & defectu, posterius, & ab alio; & per consequens, non Bonum vel perfectum, ut completum & perfectum primum, existens à se & permanens.

§. 2. Nam si Bonum absolutum non esset Unum illud simplex, quod prius est omnibus entibus; tunc illud, quod conciperemus esse ante illud, ipso foret melius: quoniam causa superior semper perfectione superat causatum, quod ab ipsa productum est: dari autem Bono absolutò melius, absurdum est: quia esset melius ex eo, quod esset communius: impossibile autem est Summo Bono dari superius, quia, cum sit super omnia elevatum, impossibile quoque est isto Bono ab-

D

solutis

solutissimo dari melius; quia hoc ob summitatem suam superius nihil admittit.

§. 3. His addimus: Bonum perfectum vel desiderio afficeretur erga causam suam, vel non. Quod non desideratum sit illam, impossibile est, quia omne effectum percipit suum efficiens, & omne formatum suum formatorem, ut accipiat actum perfectum, ab eo, a quo accepit actum primum. Quod autem desideratum sit illam, etiam impossibile est, quia Bonum perfectum a se ipso est, nec opus habet alio: adeoque nihil esset, quod cupere vel desiderare posset. Nec etiam si ipsum, siue aliud quodcumque, desideraret aliquid, quod non esset bonum; quia hic est finis & scopus omnis cupiditatis.

§. 4. Et revera, si res ipsa spectetur, admirandum omnino est dominium Boni perfecti, quod solum est essentiale & proprium Causae summæ & perfectæ, Causæ scilicet omnium entium: quod nempe in ipsa ejus essentia lateat vis & robur infinitum & incessans, conjunctum cum benignitate & clementia tam gratiosa & commiserante; adeo, ut quamvis plena facultas ipsi sit extirpandi & destruendi omnia entia in universum; nam si rapuerit, quis restituere faciet eum. Job. 9, 12. non tamen urget illa; sed benignitate & bonitate sua insigni ducit & gubernat ea blandissime; intenditque illum ipsum finem, imò & media, quæ ipsa percipiunt & desiderant: nemo autem aliquid desiderat, nisi quod pro bono habet, qui est finis omnis cupiditatis & operum omnium. Non igitur reperitur dominium & regimen in natura ullum, quod simile foret miserationi & gratiæ Boni perfecti. Et istud amatur ab omnibus, ita, ut si fieri posset, quod absit, ut spernatur vis & potestas infinita, impossibile tamen esset, ut illud spernaretur; sed necesse est, ut semper desideretur & quæzetur: cum enim causa sit omnis boni, quæ produxit omnia entia, estque perfectio omnium, & ipse finis & scopus generalis, & perfectio

omnis

omnis desiderii & amoris; alienum planè est & separatum ab omni odio & inimicitia: & sic, sicut Plato loquitur, ipsum est sufficiens per se ipsum: ita ut se exferat & influat in omnia entia influxu maximo, nec ullus tamen in ipso concipi possit defectus: nec tantum immanare finit & immittit in illa bona naturalia, quæ pertinent ad ipsorum essentiam; sed ea quoque ad se trahit, & perficit, & ad se reducit, & qualibet in suo genere beata reddit.

§. 5. Juxta hæc omnia Bonum perfectum est illud, quod est primum perfectum & simplex, non causatum, & præditum potestate infinita, unum absolutum, & necessario existens absque fine, & causa entium. Hoc est Bonum, quod non est ab alio, vel in alio, vel ad aliud; sed a se ipso, in se ipso, & ad se ipsum: quod non est corpus bonum; nec anima bona; vel intellectus bonus, natura bona, vita, vis, aut actus, nec perfectio alia singularis, vel essentialis; existens, vel potentialis; quia omnia hæc, cum sint mensurata & terminata, per naturam priata sunt cæteris perfectionibus: & quodlibet ex ipsis, quamvis sit perfectum in suo genere, non tamen est absolute.

§. 6. Nec est compositum quoddam unum ab omnibus perfectionibus, quia tale, cum foret concretum & compositum, necessario esset posterius quid, & ab uno simplici dependens; adde, quod compositum illud Boni simplicis & perfecti, & indeterminati ad naturam aliam, ab Illo dimensuraretur, & determinaretur ad certam aliquam affectionem finitam, genus vel speciem: unde defectus in ipso existeret.

§. 7. Adeoque bonum istud negandum est, & substituendum Bonum simplex, præter quod non datur aliud; Bonum elevatum super omnia bona; quod subsistit per se, & non dependet ab alio; quod non est affectio vel attributum; dispositio vel habitus; actus primus vel secundus ab ipso divisa; nec existens per causam superiorem aliam; nec subiectum in quo

D 2

existat

existat; vel finis ad quem tendat: Sed est principium sine principio & sine fine, & finis omnium bonorum.

§. 8. Et revera, affectio Boni omnino competit DEO, imò illi soli convenit: hac ipsa enim ostenditur insignis ejus Celsitudo & ipsa natura perfectionis ejus; eadem etiam demonstratur communicatio ejus, & quod omnibus entibus influxum præbeat à Bonitate sua, ut per Bonitatem Ejus crescant & exaltentur, non tamen ut ipse propterea defectum patiatur: non enim quadrat in Bonum perfectum privatio & defectus: sed id influere finit & largitur, per insignem benignitatem suam, quod præ magnitudine & immensitate boni ejus exundat & scaturiginibus suis.

§. 9. Hoc est Bonum illud perfectum, quod continet in perfectione Unius, omnes perfectiones & bonitates: quoniam existentia, & vita; intellectus & veritas; potentia & actus; benignitas & severitas; pulchritudo & omnis perfectio alia, & omnes simul continentur, reconduntur & abscondite sunt in Bono. Nam ad operandum bonum, solum Bonum perfectum omnibus influxum præbet.

§. 10. Præterea Bonum etiam per se competit causæ finali, & principio sine principio, quod est finis omnium entium. Cum enim sit principium omnium principiorum, & causa omnium causarum, eo ipso causa est omnium causarum aliarum, easque de se negat; & productionem operationum illarum ipsum perficit, & ad id, in quo quiescant, deducit. Adeo, ut, quia est sufficientissimus, & perfectus; super omnia, & in omnia influxum præbeat citra ullum sui defectum; estque scopus & centrum eminentissimo modo, & cum plena introductione in omnia, illa continet & amplexatur; producitque causaliter omnes perfectiones desiderabiles, quas dum unæ sunt cum eo, perficit, & in summo gradu beatificat & ditat.

CAP.

CAP. IX.

Concluditur, quod unum simplex & Bonum perfectum sit En-Soph seu Numen infinitum benedictum, & Causa prima, sit Causa omnium entium.

§. 1.

EX omnibus supradictis clarissime patet, quid intendat R. Jizchak Loria, dum, quam proximè ad hunc sensum, sic inquit: Unitas divina, quæ est infinita, est ante omnia Entia, estque causa eorum. Nam, quia Unum simplex est prius, & producit omnem numerum & compositionem, indubitato sequitur, quicquid est, esse vel simplex vel compositum. Si est simplex, tale est propter unitatem quæ dependet ab uno simplici, quod fecit ipsum simplex & unum, & non tantum indivisum actu, sed etiam indivisibile, & citra hanc potentiam, ut dividi possit unquam. Si est compositum; tum sanè nondum est tale, quamdiu partes ejus inter se adhuc separatae sunt, ac divisa, sed tum demum, cum uniuntur per unum simplex, quod prius est ipsis, & ipsa causaliter producit; atque tunc componuntur, & fiunt compositum unum; quod, quamvis actu non est divisum, in potentia tamen est divisibile. Adeo, ut cum Unum illud simplex sit principium, & scaturigo, & origo omnis Unitatis, ipsum etiam sit Omnia, quæ illa sunt, absolute necessitate.

§. 2. Præterea, qui Necessarium illud existens est Infinitum, sequitur, quod Causa sit omnis essentia & naturæ finitæ. Omne enim ens, si non habet entitatem suam ab Ente simplici & puro, (quia non potest esse causa sui ipsius, cum alioquin esset antequam esset, vel aliquid daret, quod non haberet, quod absurdum) tunc emanavit ab alio & virtute & ente quodam peculiari, quod esset perfectum & simplex, & necessario existens, à se ipso: nam quicquid est ab alio & emanavit ali-

D 3

unde

unde, illud dependet à quodam necessario, & quod sit à se ipso.

§. 3. Exempli gratia: lignum, non est calidum à se ipso, sed virtute ignis, qui per formam & naturam suam calidus est, & propterea causa omnis caloris, quem non accipit ab alio: quia ante calidum primum, non dici potest fuisse aliud. Quod si autem Sol & reliqua cœlestia calorem immittunt atque largiuntur igni & reliquis inferioribus; tunc vel juxta Platonicos id propterea fieret, quia constant ex igne; prout & dixerunt sapientes nostri: שמים כעלם dicitur quasi שמים ignis & מים aqua: vel juxta Peripateticos, quia calor ibi continetur eminenter & secundum excellentiam.

§. 4. Adeoque illud, quod non est à se ipso, sed ab alio necessario, dependet à tali, quod sit à se ipso, & à sua natura aut forma, aut proprietate tale: vel concludendum erit, illud, quod est ab alio, non dependere ab alio.

§. 5. His addimus: Quia Bonum perfectum tale est, quod per naturam suam validissimè extenditur, necesse est, ut sit, antequam extenditur in omnia. Nam quoniam essentiale & naturale est omnibus entibus, producere operationes sibi congruas; hinc operantur secundum perfectionem suam, vel majorem vel minorem, in sua specie; adeoque perfectiora perfectius, & quoddam perfectissime, juxta species atque excellentias suas varias. Unde concluditur, quod Bonum perfectum, quod est eminenter singulare, & infinitum, quia est Bonum actuale & influens; & quia est summum eminenter, omnia det omnibus.

§. 6. Sed quia est simplex & unum, hinc à se emanare & dependere fecit immediatè Principiatum tantummodo unum, & in illo, & per illud, quia est unum super omnia, produxit omnia, & hoc modo est causa omnium entium. Et propter illud quodlibet ex ipsis unum est, & omnia evadent una, & redibunt in unum, tanquam ad principium & mensuram suam.

DISSER-

DISSERTATIO SECUNDA.

CAP. I.

Probatur tredecim argumentis fortissimis, quod à Principio primo immediatè emanaverit Principiatum unum tantum & perfectum.

§. 1.

Quod à Causa vel principio primo, immediatè non emanaverit nisi Principiatum unum tantum, quod R. Jizchak Lorja, insecutus vestigia magni illius in Lege Luminis R. Schimeonis Jochaida in Libro Sohar, vocavit אדם seu Hominem primum: & Cabbalistæ ipso prioris, כתר עליון Coronam Summam, demonstrare possumus argumentis his.

§. 2. Quia ab Uno, quatenus Unum, non emanat nisi unum: & ab Eodem, semper manente in eadem identitate sua, non potest provenire nisi idem. Hinc ab uno illo simplici, per actum unicum, ab ipso omnino indivisum, non potest emanare nisi Principiatum solummodo unum. Jam verò Deus benedictus solus est Unum illud, de quo negatur omnis multiplicitas & alteritas potentiarum, operationum, attributorum, sive intellectui, sive objectis intellectualibus competentium, volitionum & desideriorum: & qui in essentia sua simplex persistit, in illo non potest produci ullum nomen relativum, dispositivum, coordinativum, & assimilativum, cum alio quopiam: quia ab omnibus entibus quàm absolutissime abest, & differt, quia Ipse est Infinitus; ipse est unum illud, quod alienum est à tempore & motu: & hanc ob causam non operatur aliquid hodie, quod non operatus fuerit & heri, vel operaturus sit & cras. Nec utitur instrumentis variis & mediis diversis: quia nec ante Principiatum primum, quod

quod est instrumentum & medium ad omnia principata subsequencia, aliud aderat medium vel instrumentum; nec post illud: præter Principium ipsum sine Principio; à quo immediate emanavit principiatum hoc primum, quod post emanationem suam medium est ad omnia principata alia. Eodem modo non adfuerunt substantiæ diversæ & materiæ differentes, ob quarum dispositionem & naturam diversam vis operandi in Infinito diversimodè modificata fuisset, ut per illas (principata) divideretur & multiplicarentur. Unde concluditur, quod ab Uno illo simplici non exlerat se ve emanet nisi principiatum unum.

§. 3. Ratio secunda: Quia etiam illi, qui statuunt, à causa prima immediate dependere operationes varias, & causata plura, fatentur, ista non dependere à naturâ Unitatis atque simplicitatis ejus; (quia ab Illa non emanare queat nisi principiatum unum; eo quod à perfectè uno non emanet nisi Unum;) sed à multitudine formarum divinarum, quæ sint idæ specierum, contentæ in intellectu divino, & abinde procedant: & à variatione voluntatis & liberi arbitrii, & prædominio voluntatis liberè eligentis. Quæ opinione tamen indubitato attribuitur multiplicitas Uni illi simplici, & operationes determinatæ & diversæ, & affectiones & proprietates introducuntur in incomparabilem illam naturam Infiniti omnium summorum summi.

§. 4. Ratio tertia hæc est: A causa perfectâ, qualis est prima, congruum est emanare Causarum perfectum; quod non nisi unum esse potest. Quod si enim duo essent, vel plura, necessariò differrent numero & individualitate, ut hic homo ab illo; vel specie, ut homo & leo: vel ab uno ad unum, seu secundum magis & minus: ut substantia ab accidente. Si autem differrent ut individua, sequeretur, illa constare è quantitate & materia, quæ sunt rationes fundamentales differentiarum numericarum & individualis secundum Aristotelem, Thomam

que

que Aquinatem & sectatores ejus. Adeoque nullum ex illis esset indivisibile, sed omnia naturalia, nec permanentia, adeoque imperfecta, quod fuit propositum. Si autem differrent specie, vel, quod magis, ut unum esset perfectius altero; tum sanè non omnia essent perfecta, imò nec prima; quia species sunt sicut numeri, dum una vel tantillum differentia essentialis plus habet quam altera, adeoque termè unum & idem sunt. Si autem unum referretur ad alterum, tanquam ad radicale quid, & prius, & unde haberet definitionem suam & essentiam, prout se habent substantia & accidens, tunc principiatum perfectum tamen saltem esset unum.

§. 5. Quod ulterius probatur per rationem hanc quartam, quæ est hæc: Si à Causa prima immediate emanarent duo aut plura principata, hæc necessariò vel essent penitus similia, vel penitus diversa: vel partim similia, partim diversa. Si planè sibi similia forent, non essent duo, sed unum, quia nulla intercederet differentia, qua separarentur. At si planè diversa essent, tunc, si unum esset principiatum ab eadem causa prima, hoc esset primum & perfectum, & per consequens hæc etiam una ex ipsorum differentiis, quod hoc esset primum & perfectum, ut dictum est, alterum autem non esset primum, nec perfectum. Unde sequitur, non dari principiatum nisi unum, quod sit perfectum & primum. Si autem partim convenirent, & partim discrepant; tunc omninò in uno existeret proprietates quædam, quæ alterum careret, nimirum id, in quo differrent: hæc autem vel perfectio esset, vel defectus. Si perfectio; alterum, quod illâ careret, non esset perfectum; nec etiam principiatum primum causæ primæ & perfectæ. Si autem defectus; hoc ipso diceretur privatus esse & carens perfectione quadam, quæ daretur in altero, quæque esset ipsa natura principati perfecti & primi.

E

§. 6.

§. 6. Ratio quinta. Omnis multitudo reducitur ad unitatem quandam: ut, multitudo hominum ad speciem unam, & formam humanam; & omnis multitudo formarum specificarum, quæ unæ, & necessariò sub genere aliquo determinata sunt, reducuntur ad unitatem aliquam superiorem, quæ, quia est generalis, omnes illas in se complexa est, & extra se emisit & produxit. Sitque Exempli loco substantia, quæ comprehendit omnes naturas & substantias speciales. Eodem modo apparet, quod omnis multitudo materiæ, vel subjectorum huc pertinentium, reducatur ad materiam vel subjectum primum: omnia corpora ad corpus unum: omnis calor & lux similiter ad calorem & lucem primam: item, omnes motus ad motum unum: omnes naturæ ad naturam unam, omnes naturas in se continentem: omnes animæ ad unam primam & perfectam: & omnes intelligentiæ & objecta intelligibilia ad intellectum primum & perfectum; & ad objectum & substantiam similem. Nec hoc tantum, sed omnis hæc multitudo & unitas ejus, reducitur ad unitatem causæ primæ & æternæ atque externæ, quæ non est sub ulla classe finita, vel ullo prædicamento aut genere, sed super omnia inestimabiliter elevata est. Verum ad ipsius analogiam illa subordinata & subjecta sunt principiatio primo & perfectio, quod, quia & ipsum est ejusdem generis, est determinatio & mensura cæterorum, quæ quanto propius ad hoc accedunt, vel remotius ab eo absunt, eo sunt perfectiora vel imperfectiora; & hæc proportionem ipso sunt communiora, & magis ipsi similia. Ex hinc colligitur existentia unitatis primæ, unitus, extremè perfectæ, sed emanatæ; ad quam referuntur omnia reliqua una tam emanata, quam numeri.

§. 7. Ratio sexta. Principium summum & simplex, quod emanavit à causa prima, non potest esse nisi unum. Si enim duo essent aut plura, necessariò, vel quicquid reperitur in uno, etiam reperitur in altero; vel non. Si prius, non essent duo,

duo, sed unum; quoniam, si in una essentia jungerentur, non possent esse duo, sed unum, compositum ex uno & altero, quod ambo complecteretur, & in substantia sua combineret & uniret. Si autem dicemus, unum ex illis non comprehendere alterum, & non esse unam essentiam, tunc esset imperfectum, privatumque & carens eo, quod reperitur in altero, hoc ipso se potiore. Unde sequitur, non posse esse, nec esse revera, nisi unum. Et hæc est

§. 8. Ratio septima. Primum tam sublime & elevatum super alia, quale est Principium Causæ primæ, primum & perfectum, non decet esse nisi unum. Si enim inveniretur aliud, quod ipso non est prius & celsius, hoc sane non esset primum, ut diximus, & ante omnia, tam quoad perfectionem, quam quoad simplicitatem; quodque super omnia principia & emanata esset elevatum & exaltatum, quia poneremus naturam aliam, quæ non esset prius; quod sane magnus foret error.

§. 9. Ratio octava. Prototypum illud, cui assimilari debet, quicquid est sub possibilitate, tanquam similitudini & imagini singulari, non potest esse nisi unum. Si enim essent duo vel plura; nullum ex illis esset, cui assimilaretur in debita perfectione, id quod possibile est. Quia, sicut perfectio totius speciei deest individuo aut singulari, quod ab illa emanat cum multis individuis aliis, in quorum universalitate continetur omnis illa perfectio, quæ carent singula, & cum differentiis materialibus distinguantur, quantitas & accidentia individualia, ex propter in perfecto primo etiam non reperiuntur individua multa, ut nec privatio vel defectus: hinc revera sequitur, etiam non dari nisi unum quoddam, cui assimilari, & ad quod referri possit, quicquid possibile est idæ divinæ infinitæ. Præterea, quod est

§. 10. Ratio nona, quamvis adæquatio fieret per reliqua, tamen magis similitudinem refert Unum quid: quia ipsum

quia ipsum perfectius simile est Uni simplici & unitati divinæ perfectæ & sublimi, quam multa & diversa.

§. 11. Ratio decima. Illud, quod non intercedente ullo alio proximè adjacet Uni perfectò & simplici, non potest esse nisi unum & simplex. Quia, si esset multiplex & diversum, non esset proximum & simile illi; nec, propter multipliciter & diversitatem in se contentam, posset comparari & assimilari cum Uno indivisibili, nec proximè cum ipso uniri: Quoniam cum uno non conjungitur nec proximè applicatur nisi unum; ut ad punctum centrale punctum lineare, & non lineæ pars quadam ab ipso divisa, & multominus superficies vel corpus.

§. 12. Ratio undecima. Quem ordinem causa prima observat cum causatis suis, & quibus mediis congruis & convenientibus illa deducit & promovet ad finem ultimum, qui est ipsa ejus essentia, eundem etiam tenetur observare, atque eodem modo agere cum principiato perfecto, quod, procul dubio, primum est, & ad finem dictum tam propinquum & vicinum, quantum possibile est. Sed hoc fieri non potest, nisi uno tantum gradu: quia nulla est diversitas graduum, nisi secundum quod hoc vel illud propinquius, vel remotius est à principio & fine suo ultimo. Unde sequitur, illud, quod ipsi vicinissimum est & immediatè illam attingit, tam ratione unitatis & initii, quam ratione finis & perfectionis, non sit nisi unum.

§. 13. Ratio duodecima. Quia, sicut à perfectione causæ primæ Efficientis, producitur atque emanat non tantum existentia, sed & operatio causatorum ejus, quemadmodum à Sole lucente stellæ lucentes illuminantur: ita à Causa summa, quæ est principium omnium entium, proximè dependet & emanat principium unum, quod ad similitudinem Causæ suæ producit & constituit causata subsequentiâ post ipsum; operaturque, quicquid operandum & faciendum restat; nempe quicquid

quicquid est sub pedibus ejus, quousque ipse Emanator ejus, ipso mediante, se extendit. Nisi enim operaretur modo dicto, non esset simile Causæ suæ, nec esset perfectum; sequereturque, aliud quid eidem similis esse, quod magis constitueret causata, essetque causa omnium sub se existentium, quæ diximus causaliter producta esse à Principiato hoc primo.

§. 14. Ratio decima tertia. Omnis causa efficiens conatur sibi simile efficere causatum; & quanto magis hoc ipsi simile est, tanto magis manifestatur magnitudo & potentia ejus, & tanto melius assequitur finem, quem operatione sua intendit; qui non est alius, quam ut magnificetur, manifestetur & extendatur. Indubitatum enim est, quod, quanto magis principiatum ejus ipsi simile est, tanto magis illa hinc manifestetur & ad illud extendatur, & magnificetur felicitas bonitatis ejus, perfectiorque & vehementior sit. Atque sic etiam in simili illo admodum perfecto, magis effulget & propalatur clariùs perfectio divina, & vis operationis ejus, quam si minor eidem principiato inesset perfectio: & quo majus istud, & quo similis illi est, eò melius agnosci & manifestari ipsa potest, & plus quam si vilis esset & minus, & quod ipsi non usque adeo esset simile. Jam scito, quod Infinitum illud Numen benedictum, Efficiens causa omnium perfectissima sibi simile fecerit Principiatum suum essentiale & primum in perfectissimo gradu; illique insundat, quicquid in hoc, per aptitudinem ejus, immitti potest: cum enim sit principiatum, hoc ipso finitum est; & simile illi factum, ad imaginem & similitudinem ejus, quantum per naturam principiatum possibile fuit, modo scilicet magis finito, quam est causa ejus, quæ infinita est. Et propterea Principiatum hoc perfectissimam similitudinem habet cum causa prima: alias enim hæc non assecuta esset finem, intentum ab omni efficiente, quod conatur simile sibi reddere effectum suum omni modo possibili: nec propagaretur & manifestaretur in eo pro omni potentia sua, dignifi-

fima & pulcherrima majestas ejus; nec benefaceret illi, juxta omnia, quæ invenit manus ejus, quod tamen est essentiale Bono perfecto: nec laudaretur & condecoraretur in operatione sua omni vigore possibili: adeoque non esset Causa Efficax perfecta, nec Bonum perfectum in summo gradu manifestatum; eò, quod in operationem suam se quidem exsereret, sed non quantum per potentiam suam & robur suum potuisset.

§. 15. Unde concluditur, quod Rex ille magnus & sublimis & in infinitum excelsus, Rex super Reges Regum, regnet super Regem ab ipso emanantem, qui ob singularem suam prærogativam Rex est super cæteros Reges: adeoque Rex ille excelsissimus non causatus, perfectus dicitur & exaltatus juxta excellentiam & magnitudinem Regum illorum & Regni, super quod Regnum ejus se extendit: inter quos unus est principium illud perfectum, quod immediate proximum est Causæ suæ, & deinceps ob singularitatem suam & ulterius productam operationem suam, Causa est omnium, quæ sub ipso sunt. Hoc enim tanquam instrumentum in manu operis omnia in esse constituit & generavit; & est tanquam secundus à Rege, sub quo alii Reges & plures Principes & Satrapæ, quos ipsum regit & ad perfectionem promovet.

§. 16. Et ex dictis clarissime intelligi potest intentio Magistri nostri R. Jizchak Lorja, & quid sibi velit distinctio illa in Sohar, sectione Breschich, & Tikkunim à R. Schimeone ben Jochai tradita, inter Causam omnium Causarum, & Causam Causarum. Harum prima enim indubitatè est Causa illa, quæ non est causatum, sed Causa omnium, nempe Infinitum illud Nomen, cujus nomen atque decus laudatum sit atque condecoratum. Altera verò, secundum infirmitatem intellectus mei, est Cogitatio illa suprema, Adam Kadmon seu Homo primus, Corona prima & Excelsus, qui est super Excelsum; & ut summam dicam, Principiatum hoc primum & perfe-

perfectum, quod prodit à Causa, quæ non est Causatum ab alio, Causa omnium causarum, & principium omnium principiorum: quod tamen & ipsum virtute & excellentia sua singulari est Causa Causarum inferiorum; sed non omnium causarum sicut Infinitum: quia aliàs esset causa sui ipsius. Et quamvis sit causa causarum post se sequentium, & gradatim sub se demissarum, tamen quoque Causatum vel principiatum est, prout, juvante Deo, latius docebitur.

CAP. II.

Confirmatur autoritatibus Philosophorum sapientissimorum, quod à Causa prima immediate procedat Principium perfectum Unum tantum; & mediante ipso, tanquam instrumento in manu sigulificata sint omnia reliqua Causata.

§. 1.

IN præcedentibus tredecim gravissimis rationibus probavimus, quod à Causa prima, non emanet immediate nisi principiatum unum perfectum in summo gradu; quodque mediante illo & per illud producta sint cætera causata: quod nunc confirmabimus autoritatibus Philosophorum, qui sunt sapientes argutissimi, quorum nomina labiis meis non profectam: (& mentionem tantum faciam nominum Philosophorum nostratium, ut sunt R. Moscheh bar Maimon; sapiens ille R. Joseph Albo; & R. Jehudah Abarbenel; & alii.) Et metu prolixitatis non nisi tria vel quatuor testimonia è præstantioribus allegabo, qui argumentis pulcherrimis idem probant, atque docent, quod nos asseruimus.

§. 2. Primumque erit id, quod scripsit unus ex ipsis in commentario, quem edidit super Librum de numeris Platonis, his verbis: Ab uno simplici proxime & immediate dependet mundus unus, perfectissima unitate: & à Bono perfecto mundus

mundus alius Bonus, summa Bonitate. Nimirum, quia mundus iste sensibilis propter remotionem partium inter se, contrarietatem qualitatuum, differentiam operationum, & diversitatem corporum, non perfectissimè Unus & Bonus est, intellectus concludit, quod immediatè emanaverit ab unitate & Bonitate divina mundus Unus, omni possibili modo similis causæ suæ, non sensibilis, sed intellectualis, & qui intra se complectatur formas & ideas & exemplaria omnium entium; qui non sit Bonum perfectum, sed causatum ejus perfectum, ab ipso dependens, imago, similitudo & antitypus causæ suæ, & exemplar omnium, quæ infra ipsum sunt: ad instar lucis, quæ est extra solem, & ab intimo Lucis ejus: & tamen mediante splendore, radiatione & calore ab ipso protenso, vi & proprietate causalitatis suæ producit omnes naturas reliquas.

§. 3. His addimus, quod scripsit Plotinus his verbis: Unitas perfecta & simplicitas divina tam sublimis atque elevata est super omnem essentiam & naturam, ut nulla reperiatur unitas ipsi similis, nec ipsa cum illis ullo modo comparari possit. Unde non reflectendo vel applicando se ad aliud quoddam Unum, simul constituit & perfecit omnia. Sed quatenus Numen hoc benedictum est Bonum perfectum, omni Ente eminentius; hinc omnia simul produxit: & quatenus est Unitas absoluta perfecta & simplex, non emisit e se proximè nisi Ens unum tantum, ita ut illud, quod immediatè emanavit ab uno simplici, quod omni sublimi sublimius est, sit Ens unum, vel natura, quæ comprehendit omnem naturam & entitatem; intelligibile unum, quod continet omnia intelligibilia, quodque simul sit intellectus primus, qui intra se complectitur omnes intelligentias separatas & simplices, & omnes formas divinas & ideas omnium rerum, quotquot sunt; & uno verbo, mundus intelligibilis emanavit e Bono perfecto, & ab uno simplici unum generale, à quo emanavit Anima universalis & prima, quæ est unum & generale quid, in cujus sub-

stantia certo quodam modo in tempore & motu manifestatur id, quod intellectus simplex, qui est sors perenniter & incessanter scaturiens, intra se complectitur. Hunc sequitur mundus corporalis & sensibilis, qui dependet ab intellectu, mediante Anima illa, quæ ratione generalitatis non habet simile quid; & tamen est Unum concretum & compositum ab omnibus: quoniam in intellectu simplici & Anima universali & prima Unitas eorum præcedit ipsorum multitudinem; sed in mundo corporeo & sensibili unitas omnium formarum illorum sequitur multitudinem, e qua composita est. Unde concluditur, dicimusque, omnia mundi membra & naturas eorum converti & reduci ad naturam unam animalem, tanquam caput & ducem suum: omnes animas ad animam mundi; & omnes intelligentias, quæ habitant in conclave animarum, ad intellectum, qui cæteris animabus & intelligentiis superior est, per se subsistens in perfectissima amoenitate & simplicitate; quique se habet ad illas, sicut se habet lux e sole radians ad oculos multos & lucidos. Et ut summam dicam, iste intellectus sublimis & simplex convertitur & reducitur ad radicem Lucis perfectissimè Bonæ, & simplicissimè unius, tanquam ad principium suum & finem suum, à quo emanavit proximè & immediatè; ad hunc redit.

§. 4. Hæc omnia evincit & probat dictus Philosophus Plotinus, dum demonstrat, necessariò existere aliquod, quod sit supra omnia, & eminentissimum omnium, quod omnium primum sit sine principio: De hoc dicit, quod non possit esse omnia immediatè, quia sit Unitas absoluta & simplicissima & omni numero superior: Deinde etiam demonstrat, dari aliquid, quod sit infra omnia, quod sit corpus singulare & ultimum: Unde necessariò sit inter duo ista extrema medium aliquod, quod ipsa conjungat & uniat; Hoc est Universum & compendium omnium reliquorum entium.

§. 5. Estque, juxta ipsum, triplex: quorum primum &

sumum est, quod proximè dependet ab uno perfecto; isti-
que simile est quàm perfectissimè: quod est multum genera-
lissimum, & omne, quod tamen est Unum, in substantia, &
in momento. In substantia, quia est substantia singularis, non
concreta nec composita è substantiis multis. Unum in mo-
mento, quia non extenditur nec dispartitur in partes mul-
tas: nec enim opus habet expandi in particulas punctorum
plurium localium, quæ impleat, & occupet: Deinde etiam
propterea dicitur unum in momento, quia, quicquid vult as-
sequi, assequitur & occupat & producit in momento indivisi-
bili, ita, ut non mutetur & varietur per momenta temporalia
& motum, & transitum, quasi transeat & mutetur de hoc in
illud, cessante momento uno, dum attingit alterum, & simi-
lia. Et hic intellectus simplex, qui dependet immediatè à
Causa prima, istique similis est, omni modo possibili, continet
& includit generalitatem omnium formarum & idearum in-
tellectualium in essentia sua singulari; quæ hoc modo inter
se & cum isto unæ sunt: quia omnes habent subiectum essen-
tiale unum alienum & liberum à quantitate, & indivisibile;
quoniam in singulis sunt omnes, alienæ ab omni tempore;
& quoniam non operatur hodie, quod non operatus fuerit
& heri, & operaturus sit cras: quod non competit Animæ uni-
versali & primæ, quæ est Univerſum specie secunda.

§. 6. Quamvis enim & hæc sit una in substantia, & una
in momento, nec in tempore, ita ut per naturam suam mo-
veatur & assequatur rem unam post aliam, & actum post
actum: nec etiam sit materia completa & formata, quippe
quæ, cum remotior sit ab Uno simplici & causa prima, mini-
mam habet unitatem, adeoque extenditur per distantiam
localem & spatium, quod tantum occupat motus, qui ab
anima communicatur, & à pluralitate & diversitate forma-
rum, quæ ab intellectu prænoscentur, & isti superadditur, ut
loqui-

loquitur Mirandulanus, juxta sententiam Plotini, cum quo
consentit & Aristoteles, Avicenna & alii Philosophi.

§. 7. Quod nempe Deus Deorum emanare fecerit è Na-
tura intellectuali & incorporea perfectum quidpiam modo
omnium perfectissimo, qui ullatenus creaturæ competere
possit: præter hoc autem nullum amplius ens immediatè
produxit: quoniam à Causa una perfecta quàm perfectissi-
mè, non dependeat nisi ens Unum perfectissimum: quod au-
tem perfectum est, esse non posse nisi unum. Quod si enim
duo essent vel plura, sequi, unum ex illis, plus vel minus per-
fectionis habere quàm aliud; quoniam aliàs unum foret in
altero ipso, nec essent duo vel plura, sed unum. Si autem in al-
tero esset minus perfectionis, hoc non fore perfectum. Et si
Creator immediatè produxisset plura, quàm hoc Ens perfectum,
illa non fore perfecta, quia haberent minorem perfectionem;
adeoque non essent realiter producta à Causa prima,
quia, ut dictum, quod illa producit, necessariò debet esse per-
fectum in summo gradu, & per consequens unum.

§. 8. Sciendum autem, hoc Ens perfectum, quod imme-
diatè dependet à Causa prima, secundum Platonem & Philoso-
phos antiquiores vocari Intellectum mundi formalis & intel-
lectualis: quod sic exponunt: quod ab Uno, i. e. primo om-
nium entium principio non emanaverit immediatè nisi U-
num, quod sit Intellectus primus & mundus intellectualis, in
quo sint multæ formæ divinæ, quæ ab illo sint distinctæ ut
forma & exemplar; & quæ sint causa multitudinis rerum sen-
sibilem. Non, quod causa prima id per se requiratur, ut entia
ab aliâ quâdam formâ quàm à se dependeant, quia Ipsa emi-
nenter & secundum excellentiam sit forma & exemplar om-
nium formarum, & exemplarium; sed quod alteri huic re-
ctius tribuatur formæ & exemplaris nomen, eò, quod Princi-
pium primum non comprehendat nec assequatur intellectus;
cum sit sublimior omni intellectu; Cum ergo ipsum sub esse

mere simplici & perfecto per se subsistat, nec ad ullam naturam, vel classē rerum accedat, hinc factum esse, ut substituerit Principiatum suum primum, & perfectum, quod jam sub intellectum & intellectionem cadat, & in se comprehendat exemplar omnium entium formarum, quæ in causa prima; quippe quæ nimis sint sublimes & perfectæ, & omnem intellectum & intelligibile longè superent.

§. 9. Sciendum igitur, descensum primum ab Esse simplicissimo & perfectissimo esse intellectum, qui jam est natura determinata, & non esse simplex, sed dispositum, ita ut in intellectione sua comprehendat omnes naturas reliquas, in quo similis est Esse simplici, quamvis non ratione summæ perfectionis: quoniam in Esse primo omnia entia sunt in esse eminenti & superiore omni naturæ & omnibus entibus; sed in intellectu sunt in intellectione determinata & modo quodam definito, videlicet non secundum esse simplicissimum & absolutum, sed intelligibile & intellectum, quæ est ipsa ejus natura.

CAP. III.

Contra id, quod propositum est de Principiato primo & perfecto, quod sit Causatum causa prima, formantur quatuor Dubia gravissima, quæ destruere possent omnia, quæ hætenus dicta sunt.

§. 1.

Itis, quæ diximus in duobus capitulis præcedentibus, opponuntur Dubia quædam gravissima. Primum enim ex eo, quod diximus, è causa prima immediatè non posse procedere causata multa, sequitur, illam esse determinatam per suam naturam ad Principiatum unum tantum. Ut enim ab absolutissimâ ejus Unitate & perfectione argumentamur, ad dependentiam Principiati unius & perfecti tantum; ita intel-

Aus

ctus contra argumentatur, quod, cum vis operandi in Ipsâ sit infinita, ipsi non competat restrictio ad causatum unum saltem, nisi hoc omnino ipsi simile, adeoque & ipsum foret infinitum, quod est impossibile. Si autem ab ipsâ procedit principiatum vilius, & inferius, atque finitum; videtur, ipsam non determinandam esse ad hunc saltem gradum diminutionis, vel similem, cum plenam habeat potestatem producendi super omnia principiatum finitum aliud, isto majus, & sic in infinitum; ut non opus sit subsistere in summo quodam perfecto, quod terminet potentiam ejus interminabilem. Adde, quod, cum finis & scopus causæ primæ non sit alius, quam ipsam bonitatem suam infinitam manifestare omnibus entibus; hæc autem, si finita sint & terminata, non possint eandem assequi, nec perfectè publicare; sequitur, illam non restringi ad exertionem hanc vel aliam, sed exseri & manifestari modis pluribus atque diversis.

§. 2. Objectio secunda. Hoc principiatum primum à Causa prima necessario vel est per naturam, vel ab illa emanat ex proæresi voluntatis & liberi arbitrii, ita, ut quidem fuerit in facultate ejus, producere Causatum aliquod majus vel minus; sed sic placuerit ipsi potius hoc producere, quam aliud quoddam. Si hoc, non opus est Sephiris, (quæ sunt media & instrumenta finita & multiplicia & suo modo aliena ab unitate & perfectione Causæ primæ, quæ per illas determinatur & restringitur ad causata finita, & multiplicia & diversa.) Si enim Infinitum, in intellectu suo incomprehensibili, & arbitrio suo, sic se restringere & determinare potest, ut producat hoc vel illud causatum, hoc modo vel alio, hoc tempore locove, vel alio, frustra statuimus media ista, quæ sunt Adam Kadmon, seu Homo primus; Lumina Sefhirarum; & Personæ Systematis, Infiniti, Emanationis, Creationis, Formationis, & Factionis &c. quoniam in facultate sua esset, juxta opinionem Philosophorum posteriorum, pro voluntate & arbitrio suo potentiam suam

F 3

suam

suam determinare & sic dirigere, ut, quamvis ipse sit infinitus, tamen producat causarum aliquid finitum. Unde, si supponitur, in Causa prima dari intellectum & voluntatem, eo ipso tollerentur & negarentur media; atque sic etiam Cabbala & doctrina, quæ docet istorum dispositionem:

§. 3. Si autem non admittitur arbitrium, supponendum erit, cætera omnia esse per accidens, præter causatum illud primum, quod esset naturale; & hoc est oppositum intellectus, qui ea, quæ sunt per accidens, excludit: (ut enim eveniatur hoc, res factas esse per accidens, demonstrandum est, productionem naturarum non dependere à materia, nec ab efficientibus pluribus, nec à concatenatione causarum, sed à sapientia quadam intellectuali & intentione primaria unâ.) Quod autem omnia sint per accidens, ex eo confirmari posset, quia, si tantum principiatum unum dependeret à Causa prima, nulla dari posset ratio, quare omnia sic à se invicem diversa essent: nam si unumquodque habet causam propriam, diversitas omnium causatorum & causarum secundarum, non potest referri ad causam unam: unde omnia dicenda erunt esse, ex causarum multitudine, ita ut nulli causæ tribuatur certa quædam intentio; adeoque diversitas omnium rerum sequetur esse per accidens. Perfectissimum autem quod esset in natura, non posset consistere in ullo alio, nisi in miro illo ordine, qui est inter partes & totum, & causam eorum finitam efficientem, & in diminutione & descendencia causarum sic differentium, quæ, quia à se invicem descendunt, (omnes autem à causa prima,) præter intentionem & per accidens producerent diversitatem mundorum & eorum partium: & in hoc ordine & dispositione consisteret maxima mundi perfectio.

§. 4. Objectio tertia. Cum Causa prima una sit simplicissime & sublimior omni intellectu & voluntate, sequitur, in illa non dari intellectum, nec objecta intelligendi; nec volitionem, vel objecta voluntatis: & per consequens, per accidens

dens fieri, quod omnia entia permanent, & sic disponuntur, & citra intentionem ullam causati cujusdam generalis & primi.

§. 5. Objectio quarta. Impossibile videtur, quod Adam Kadmon, tanquam emanans quoddam, immanare debeat non præsupposita substantia aliquâ, adeoque ex nihilo producere Lumina superna, & personas, & ordinem trutinæ decem Sephirarum; (ubi postea Sephirah una producat aliam, & ultimo, quæ est Schechinah, seu Gloria cohabitans, tres mundos; nempe Thronum gloriæ, vel Briah, seu creationis; Angelorum vel Jezirah, seu Formationis; & corporalem vel Asiah, seu factionis.) Cum enim superna omnem excludant compositionem materialem & corpoream; illorum Esse & generatio non potest esse ex aliquo ente; sed emanant vel creata sunt, sine materia, vel substantiâ præcedenti, adeoque, ut dictum, è Nihilo. Ad hoc autem, ut emanatio eorum existat è Nihilo, requiritur vis infinita, & actus, qui non reperitur nisi in Causa prima. Si autem diceretur, unum producere alterum, & hoc dependere ab illo, virtute & proprietate Causæ primæ, & quia sint instrumenta operationis ejus; responderi poterit, Infinitum non determinari ad operationem causatorum finitorum, nisi mediantibus infinitis: Si enim vis Causæ primæ infinita reciperetur & resideret in medio quodam finito, illa sanè, non obstante excellentia & vigore, fieret finita, & modificaretur è capacitate subjecti, quod, quia esset finitum, non posset suscipere vim infinitam. Unde medium tale finitum non posset producere vel generare ens quoddam è nihilo, quippe quod requirat tantam potentiam, quantum distet non esse ab esse, quæ est infinita. Ex quo colligit intellectus, non posse produci aliquid è nihilo nisi à Causa prima, quæ aliena est à finitate: item non dari nisi Causarum unum immateriale; si verò talia, prout hoc revera est, sint plura, sequeretur, illa omnia immediatè provenire à Causa

à Causa prima; quod est contra omnem doctrinam Cabalæ.

CAP. IV.

Respondetur ad Dubium primum: & probatur, quod Causata, quæ emanant à Causa prima, non ascendant ad copiam infinitam: quodque necesse sit, esse unum, quod sit summum, & perfectissimum inter omnia contingentia.

§. 1.

Nunc respondendum est ad quatuor illas objectiones gravissimas, capite præcedente propositas. Ad primam autem respondemus duobus modis. Primò, quod descensus perfectionis à summo gradu ad imum, & à maximo ad minimum, non possit esse in infinitum, sed tandem perveniat ad id, quod omnium maximè privatum est perfectione, quod est materia prima, quæ aliena & privata est ab omni perfectione & forma, & usque ad eam vicina atque propinqua nihilo & privationi, ut ab hac non differat per id, quod habet, quia nihil habet omnino, sed per id, quod possit obtinere & recipere, quæ est absoluta potentialitas entium, id est formarum naturalium & compositorum.

§. 2. Et quamvis inter nihilum & aliquid quidam Philosophi ponant distantiam infinitam; ex quo sequeretur, inter hæc duo dari intermedia infinita; res tamen ita se non habet: quoniam e. g. inter Terram, quæ est existens quoddam, & inter Ens non dantur intermedia innumera, sed unum tantum, quod est Hyle s. materia prima, quæ non tantum non existit immediatè, sed nihilo tam est propinqua, ut inter illa non detur medium.

§. 3. Atque hoc nunc etiam invertemus ascendendo: nam ab una perfectione ad alteram non ascenditur usque ad summam

nam per media infinita; sed tandem pervenitur ad aliquid, cujus perfectio proxima sit summo. Nec enim omnem perfectionem secundariam & finitam in sublimitate & magnitudine sua, referre possumus ad primum & infinitum; sed datur summum quoddam aliud, quantum scilicet possibile est pertingere: sicut datur imum, nempe materia: & istius summi tanta est propinquitas cum causa prima, quanta imi cum nihilo. Nam tota combinatio existentium est finita, adeoque terminata per duo hæc extrema, quorum summum est Adam Kadmon, vel Corona summa & prima; imum autem materia prima & Hyle, proxima nihilo.

§. 4. Et sicut inter Causas efficientes non datur progressus in infinitum, sed tandem pervenitur ad unam & primam, quæ non admittit aliam similem: ita nec inter Causata institui potest processus in infinitum, sed tandem pervenitur ad aliquid summum, quod immediatè proximum est Non-causato & Causæ omnium. Aliàs enim combinatio & concatenatio naturarum procederet in infinitum, nec unquam perveniretur ad Non-causatum.

§. 5. His addimus & hoc: sicut omne Causatum finitum est, tam inter potentialia quam inter actualia; sic omnis combinatio & concatenatio omnium existentium erit finita, non tantum quoad potentiam & excellentiam, sed etiam quoad numerum & computum. Quoniam infinita multitudo & perfectio infinita repugnant concatenationi rerum omnium cum primo; & ordini, qui inter illas & principium eorum; & eminentiæ, quam Causa prima habet super illas.

§. 6. Præterea non datur Numerus, cujus numeratum non descendat ab uno, quod reperitur in toto, & in singulis ejus partibus, sive sit par, sive impar.

§. 7. Unde concluditur; sicut à materia prima descenditur immediatè ad Nihilum; ita ab Adam Kadmon vel Corona summa ascenditur immediatè ad Causam primam, quæ

est *Æn-Soph*: nec intercedit ullum causatum aliud medium: & quidem non propterea, quod inter hæc duo talis intercedat relatio: sed quod omnia Causata, sive actualia sive potentialia, habeant supra se summum unum, à quo ascendant in Causam primam infinitam.

§. 8. Et sciendum est; si non supponeretur dari Causatum primum, etiam non datum iri reliqua sequentia, & ab isto dependentia.

§. 9. Imò etiam, si *Æn-Soph* sublimior statueretur hoc principiatio primo, & adhuc alio, quia tamen & hoc esset finitum, quoad magnitudinem & excellentiam suam, & necessariò daretur respectus inter ipsum & inter infinitum; hinc congruum esset istius Potentiæ, ut illud faceret perfectissimum in natura rerum; quo ipso etiam tolleretur processus in infinitum: habent enim singula & universum simul naturas suas terminosque & gradus perfectionis, & numerum finitum, quæ transgredi non possunt.

§. 10. Præterea, sicut Causa prima & *Æn-Soph* in se continet omnia mundana Systemata, nempe Mundum *Æn-Soph*, seu Infiniti, Mundum *Aziluth*, seu *Emanationis*, *Briah*, seu *Creationis*, *Jezirah*, seu *formationis* & *Asiah*, seu *fractionis*; ita etiam complectitur omnes species, & individua eorum, etiam possibilia, per omnia Systemata in genere, atque Gradus eorum in specie: unde, sicut sese extendit extra omnes mundos vel gradus dables, qui, secundum Platonicos, substantiæ vivæ intellectuales & unæ; ita meritò etiam se extendit in omnes species intra illos mundos atque gradus contentas; quia non datur ratio, quomodo, dum extenditur ad mundos & gradus, non etiam extenderetur ad omnes species & partes: imò, quia est Bonum absolutum, meritò extenditur ad omnia perfectissimè; quod non fieret, si non extenderetur ad omnes species graduum: præsertim, cum in speciebus & gradi-

gradibus, quos celsitudo Infiniti includit quàm perfectissimè, dentur quædam perfecta & bona.

§. 11. Addatur & hoc: Vel potest producere Principiatum perfectissimum, vel non. Si potest; sequitur, quia est Bonum perfectum, adeoque quàm perfectissimè extenditur ad omnia creata sua; quare non fecit atque produxit tale? Si non potest, ut statuunt illi, qui dicunt, quod omni principiatio producere potuisset sublimius, & sic in infinitum; sequitur, illum carere potentia quadam, nec esse infinitum, quia nequeat eo usque pertingere & producere principiatum atque Ens perfectissimum.

§. 12. Ulterius, *Æn-Soph* perfectissimè novit, quot modis extendi queat ad principiatum sua, & quot modis ipsis sic similis. Jam verò, si actu non extenditur secundum id, quod novit se posse, necessariò vel non vult; quod est contra Bonitatem ejus, (quod nollit in principiatum sua influere, unde non esset perfectè & absolutè Bonus;) vel non potest, quod est contra Potestatem & infinitatem ejus. Imò, habere potentiam sese exserendi, & non posse exserere se, sunt contradictoria. Potentia enim extendendi se nihil est aliud, quàm quod sit dispositus, aptus & sufficiens, ut extendatur.

§. 13. Deinde, omne causatum principaliter est causatum Causæ primæ, quæ, sive immediatè sive mediatè, est causa omnis entis. Si autem admitteretur processus in infinitum, nec subsisteret in aliquo summo, sequeretur, dari aliud quod Causatum, quod non esset Causatum causæ primæ; quod esset atheisticum.

§. 14. Concludimus ergò sic: Si sibi proponeret omne ens facere causatum, quaritur, utrum hoc futurum esset, an non? Si non fieret causatum, sequeretur, illum non posse adimplere omnem voluntatem suam, adeoque esset impotens. Si verò fieret, habemus, quod volumus, nempe quod inter Causata non detur ascensus in infinitum; sed tandem

perveniat ad summum aliquid unum, & omni possibili modo perfectum.

§. 15. Præterea, tota combinatio Possibilium est Possibilis. Quod si sic; quare non esset ab Infinito, qui solus potest, quicquid possibile est? aliàs enim daretur possibile, quod Ipse non posset producere, adeoque non esset omnipotens.

§. 16. Ulterius: omne principiatum possibile vel est Infinitum, vel finitum. Infinitum esse nequit: quia non possunt dari duo vel plura infinita; nec æquale potest esse causatum contingens, causa suæ, quæ necessaria est, & non causata: Ergo erit finitum: adeoque habebit terminos, tam quoad numerum, quam quoad perfectionem.

§. 17. Atque hinc inter omnia contingentia dabitur unum summum, quod sublimitate sua terminus erit reliquorum. Quia Causa prima, quamvis sit infinitè perfecta, non tamen in infinitum extendet causalitatem suam, nec plane habebit simile.

§. 18. Et quando loquimur de Restrictione ejus, dicemus, quod causata non possint Ipsi esse æqualia, Eamque representare juxta perfectionem Ejus & naturam Ejus perfectam atque immensam; sed in tantum saltem, quantum ipsis queat competere: ita, ut Causa prima restringat atque coarctet in se ipsam perfectionem suam immensam & infinitam, & ab Ipsa ad Causata tantum extendatur illa ejus portio & qualificatio & effectio, quam attingere queat aptitudo instrumenti finiti omnium principiatorum; id quod Cabbalists appellant spatium, vel ærem primum, quem adimpleat Adam Kadmon, adeoque illi includatur, & in ipso omnia entia, quæ omnia sunt finita & terminata; ut hoc modo non progrediantur in infinitum, quia aliàs daretur naturatum infinitum quod est impossibile.

§. 19. Si autem objiciatur: supra omne finitum dari posse aliud majus; Respondemus; supra omne finitum, quatenus

tenus tale, non repugnare, ut detur aliud; sed quatenus est summum, illo dari non poterit sublimius tale: quia aliàs non hoc esset summum, sed quod ipso esset superius.

§. 20. Et si ulterius objicitur: Hac ratione Potentiam divinam esse limitatam, quia in Ipsa conciperentur termini, quos nequeat transgredi; unde non futura esset infinita; porro respondemus: sicut cum immensitate divina consistere possunt perfectiones illæ abstractæ, quæ in ipsa continentur; ita Potentia ejus immensa consistere potest cum causaturis contingentibus. Sed perfectiones illæ, quas immensitas divina continet intra se, non sunt infinitæ, [nempe abstractæ illæ ad rerum species pertinentes; quia sunt perexiguum quid, & saltem tales, ut dici possit, melius esse, quod sint, quam quod non sint; imò, ut unica ejus perfectio omnes illas infinitis modis superet, quamvis essent infinitæ numero; & tamen non dicitur infinita numero, sed gradu saltem & excellentia.] Ergo &c. Et sic nec Potentia divina sit infinita numero, ex eo, quod possit producere entia infinita, speciebus distincta, quamvis nec sint, nec conveniat, ut sint. Verum quia potest producere contingentia, quamvis ob naturam suam contingentem sint finita & terminata, tamen intra illas operatur virtute & potentia infinita: ita ut non saltem possit producere Causatum tam magnum, sed & infinitum, si non obstarat contingentia ejus, & nisi limitaret ipsam aptitudo producti, quæ finita est. Adeoque illa hoc modo restringitur & coarctatur, ut non possit producere ens infinitum; sed terminatum & finitum.

§. 21. Unde colligitur; quæ sit natura producti illius supremi, ad quod Bonum perfectum extenditur, eique cognoscendum se præbet: nempe hoc est maximum & excellentissimum omnium, quæ reperiri queant: imò tanta est præ eminentia ejus, respectu productorum & causatorum cæterorum, quanta causa ejus, respectu cæterorum causarum.

§. 2. Differt tamen ab Eâ, tanquam principiatum: unde, & quatenus finitum est, non tantum non æquale est illi, sed ne quidem cum Ipsa comparabile; quia natura infiniti non potest tribui nisi uni. Et in nulla re ipsi assimilatur, nisi quod & ipsum sit unum, & ab uno perfectio, perfectum; quodque intra se contineat, & à sese exserat, virtute causæ suæ, per quam est & operatur, quicquid continetur in quinque Syltematibus, Æn-Sophico, Aziluthico, Briathico, Jezirathico, & Asiathico.

CAP. V.

Quod in præcedente capite conclusum est, ulterius confirmatur argumentis aliis.

§. 1.

SI causa prima supra apicem omnium causarum potest producere causatum aliud, & hoc in infinitum; Unum ex his duobus sequitur: vel, quod in infinitum dentur entia infinita, quod est absurdum, vel, si non procedatur in infinitum, quod non detur causatum perfectissimum, quod tamen in facultate ipsius esset producere: quia supposuimus, ipsam supra hoc posse producere aliud perfectius; unde nec hoc, nec aliud, quod facere posset, esset perfectissimum. Si autem producere non potest perfectissimum, tam magno laborat defectu causa prima & perfectissima, & magna relinquitur privatio in Ente illo, quod in se non contineret tantam perfectionem, quantam Causa ejus ipsi dare posset; adeoque non esset perfectum nec completum.

§. 2. Item sequeretur, Causam primam non posse actu efficere & proferre id omne, quod in facultate ejus sit, ut producat; quod est manifestè contradictorium. Si enim producit entia processu in infinitum, manifestum est; quod non tantum nunquam perveniat ad ultimum, quod tamen posset produ-

producere; sed etiam non possit producere ultimum, quod tamen in facultate ejus esset, ut produceret.

§. 3. Nec sufficit, si dicatur, Illam quidem verè posse producere singula per sese, quæ, juxta potestatem ejus, sint producibilia; sed non numerum universum & Combinationem omnium producibilium; sive ex parte, sive ex toto. Sic enim aliquid posset & non posset, quod absurdum.

§. 4. Idem oritur absurdum, ex parte Principiati. Ponatur autem Causam primam non posse illud producere: nec Causarum primum; quia tamen est possibile, sequitur, illud posse produci à Causato alio. Hoc autem minus est primo; unde sequitur, Quod minus est, posse producere aliquid, quod non poterat majus: item, Causam causarum non esse causam Causati sui: item, vilius esse potentius illo.

§. 5. Breviter: si non repugnat, ut sit; congruum est ut fiat. Si hoc, fiet per Æn-Soph, sive immediatè, sive mediatè. Si autem procedi potest in infinitum, dabitur aliquid, cui repugnat, ut sit; eritque, quod nullo modo esse potest; quod manifestè contradictorium.

§. 6. Ergo Potentia Infiniti tantum extenditur ad id, quod esse potest, & cui non repugnat, ut sit. Et per consequens, dabitur Productum & Causatum perfectissimum, omni modo possibili; quod indubitatiò erit primum.

§. 7. Addatur & hoc: Si causa prima in universali productione Entium ascendit ab omnium imo, ad omnium summum, vel ad Causatum perfectum; nec tamen posset provenire ad Causatum infinitum; sequitur, quod possit producere in infinitum semper majore majus, ita, ut nunquam accedat ad tale, quo non detur superius: adeoque nunquam produceret causatum omni perfectione plenum, quo non posset dari perfectius: prout accidit in numeris; qui, dum ascendant ab unitate, accipere possunt, quamvis actu non accipiant, augmentum in infinitum; quia omni numero adhuc super-

superaddi potest alius. Quia autem causa prima non ascendit à Causato minimo ad maximum, sed descendit à summo ad imum, à maiore ad minus, ubi non datur descensus in infinitum; quia aliàs Terra non esset ultimum inter corporea; nec Hyle & materia potentialitas absoluta, ultima & ima inter naturas, proxima non-enti: Hinc sequitur, dari quoque unum, quod proximum sit Causæ primæ, unum scilicet & perfectissimum, medium, & primum, gradusque primus, per quem descensus fit ad reliqua: quod fuit propositum.

§. 8. Nam quicquid medium est & comprehensum inter duo extrema, vel duos terminos, necessarius est terminatum & finitum. Jam verò Causa prima ab una parte; & intelligentia ultima vel Angelus, ab altera parte, sunt duo extrema vel termini omnium eorum, quæ in medio eorum sunt. Unde sequitur, intermedia non posse esse infinita: quia aliàs vel nunquam pertingeremus ad Causam primam, ascendendo, & ad intelligentiam ultimam, descendendo: vel intermedia transgrederentur terminos & extrema, adeoque non essent intermedii termini, vel termini eorum fierent intermedia, & intermedia termini terminorum; quod est absurdum. Ergo datur Causatum summum & perfectum, productum à Causa prima.

§. 9. Quod etiam probatur argumento sequenti: Omnis causa efficiens conatur causatum suum sibi reddere simile; & hoc, quò magis illi est simile, eò magis censetur perfectum; & eò magis Causa assequitur finem, quem in operatione sua intenderat. Nam quò magis Causatum causæ est simile, eò magis hæc in ipsum extenditur, & infundit in ipsum bona maiora & perfectiora: quoniam è maiori similitudine proprietatis ac virtus ejus magis manifestatur, quàm si similitudo esset imperfectior. Jam verò Causa prima Æn-Soph est causa efficiens perfecta, & sibi simile reddidit Causatum suum, in summo gradu: & influit in illud, ceterum Bonum perfectum,

de cuius naturâ est benefacere & influere omni perfectissimo modo, sed secundum dispositionem Causati, & ita, ut non evoletur & constituatur extra terminos causati, fieretque non-causatum vel simile causæ suæ, quod esset absurdum. In quantum ergo non obstat impossibilitas, requirit natura divinitatis, ut Causa prima atque Æn-Soph sibi faciat simile suum Causatum, in quantum hoc Causæ suæ simile fieri possit. Aliàs enim non assequeretur id, quod intendit omnis Causa efficiens; (nempe ut faciat sibi simile causatum suum, in quantum admittit hujus receptivitas:) nec manifestaretur & appareret in hoc, quantum fieri posset; nec bene fecisset, quantum potuisset; nec honoraretur atque condecoraretur, quantum fieri possibile esset: item, non esset Actus perfectus & absolutus; nec Bonum absolutum & verum in opere & causato suo: quia non immitteret in hoc omnem perfectionem, quam posset.

§. 10. Et hic apponemus, quæ Philosophus quidam alienigena scribit; quorum summa est hæc: Rectius statuitur natura substantiæ immaterialis, & intellectualis, quam materialis & corporeæ. Intentio enim Causæ efficientis est, sibi simile reddere opus suum: & quanto gradu simile esse potest opus causæ suæ, in tantum etiam decet illud produci. Unde, cum causa prima sit substantia incorporea & intellectualis, convenit, ut etiam producat substantiam incorpoream & intellectualem potius, quàm materialem & corpoream; quia illa similior est ipsi, quàm hæc: quò magis autem substantia creata est actualis & perfecta, eò similior est Causæ primæ, & substantiæ ejus ac proprietati divinæ &c.

§. 11. Ex his omnibus concludimus: quod à Causa prima dependeat Causatum perfectum & ipsi quàm simillimum; quod est Adam Kadmon, prout illud appellat Princeps Cabbalistarum.

CAP. VI.

*Confirmatur autoritate R. Moscheh Korduero,
quod à Causa prima non emanet immediatè nisi principia-
tum unum & perfectum.*

§. 1.

NE autem putes, ea, quæ in antecedentibus adduxi, mea tantum esse, breviter etiam allegabo, quæ scribit R. Moscheh Korduero *Tract. 2. cap. 7. lin. 22.* Verba sunt hæc: Hic occurrit Quæstio aliqua, in qua errarunt quidam Philosophis, nimirum; An Infinitum illud Numen possit producere decem Sefiras alias, præter istas; an non? Si enim hæc est proprietas Bonitatis ejus, ut influxum emittat extra sese, quare non produxit millicies millena millia Sefirarum, & mundos quàm plurimos alios, prout produxit hos? Sed hæc quæstio planè fatua est. Si enim sic foret; illæ Sefiræ aliæ, necessariò vel similes essent istis; e.g. Corona Coronæ; Sapientia Sapientiæ, &c. vel his majores, id est, subtiliores; vel minores. Similes esse, impossibile est: quia non differunt invicem nisi ut Causa & Causatum. Quomodo ergo Corona una similis esset Coronæ alteri, nisi simul in aliquo different, quod esset differentia aliqua corporalis & subjecti? Adhæc, ab uno Emanatore prodire non potest nisi Emanans tantum unum. Si enim duo essent aut plura, in quo differrent? unde non esse potest nisi principiatum unum à Principio uno. Et sic in cæteris. Nec dici potest, hæc ratione Emanatorem primum non habere potestatem producendi duas Coronas, quæ sint Causata sua, immediatè ipsi proximæ, similes sibi, ad instar speciei, & diversæ numero. Cum enim productio harum sit impossibilis, exinde non resultat defectus quidam potentie, nec in Emanatore, nec in emanante; sed hoc fit ob

tam

tam insignem utriusque perfectionem. Si enim different numero & individualitate, necesse est, ut descenderent ad vilem illam naturam corporum, quæ dividi possunt in partes, ob quarum diversitatem dicerentur plura: quod dici nequit. Nam ab excellentia Servi cognoscitur excellentia Domini. Nec inverti potest istud, quasi, cum sit incorporeus & simplicissimus, potuisset producere duas Coronas corporeas sibi æquales. Hujus generis enim multa creavit, ut sunt Angeli, qui sunt corporei, juxta veram Cabbalam, quamvis corporeitas illorum admodum sit subtilis, ad instar ignis, & subtilior, &c.

§. 2. Majores quoque esse non possunt: quia inter Emanatorem & Emanans nulla alia est differentia, quam Causæ & Causati: & in quantum fieri potest ullo modo, ut Emanans Emanatori sit simile, in tantum similis ipsi est Corona, ita, ut inter ipsa impossibile sit intercedere ullum Emanans aliud, &c.

§. 3. Nec tertio minores: quia jam datur immediatè minor, nempe Chochmah, supra hanc autem nihil est, quam Kether, nempe Causa ejus; & inter has duas nulla intercedere potest tertia: quippe quæ nec Coronæ similis esse potest, nec Sapientiæ. Hæc sunt verba R. Moscheh Korduero.

§. 4. Unde patet, quod in omnibus nobiscum concordet; in quo etiam consentiunt omnes Cabbalists, quod nempe detur Principiatum unum tantum summum, immediatè proximum Causæ primæ, Emanans cum omni perfectione possibili, quodque sit Causa, vi Infiniti, omnium inferiorum.

§. 5. Ubi notanda sunt duo: 1. quamvis R. Moscheh Korduero illud vocet Coronam, non tamen intelligi Coronam Aziluthicam, supra quam adhuc datur Olam ha-Æn-Soph; seu Systema Infiniti; prout apparet è Sohar & Tikkumim, & explicuit R. Jizchak Lorja: sed intelligitur Adam Kadmon, vel Corona istius, quæ est Caput omnium Coronarum.

H 2

§. 6.

§. 6. Deinde etiam apparet, quod R. Moscheh Kordue-ro utatur rationibus Philosophicis ad confirmandas Veritates Cabbalisticas, prout & Ego facio, auctoritates è Platone & se-
 ctatoribus ejus adducens.

CAP. VII.

Ulterius confirmatur, quod inter Causas a Causa prima non datur progressus in infinitum; sed reperitur Principiatum unum tantum summum & primum, simplex atque perfectum.

§. 1.

DUranda, magnæ auctoritatis inter Philosophos, sic scribit summariter: Quamvis omne id, quod Causa prima in se continet, sit infinitum: illud tamen, quod ipsi tribuitur, respectu Creaturarum, non potest esse infinitum. Prout dicitur de Ideis divinis. Ipsa enim Natura divina intrinsecè non habet Ideam divinam; sed tantum tales, quæ spectantur ad similitudinem, quam creaturæ habent cum ipsa. Et sicut hæ non possunt esse infinitæ: ita Causa prima non potest habere Ideam divinam, quippe quæ deberet esse infinita: quia Idea & deatum, Imago & exemplar debent esse similia, & unum debet ingredi definitionem alterius.

§. 2. Hinc apparet, in perfectionibus specierum omnium creatorum non dari progressum in infinitum: sed existere unum quoddam tam perfectum, ut eo non datur perfectius. Omnis enim species inter creata possibilis in creatore aliquam habet Ideam & formam: unde, si Ideæ non sunt infinitæ in Creatore, sequitur, etiam species ipsas non esse infinitas in creatis.

§. 3. Quod autem Ideæ non sint infinitæ in Causa prima, sic probatur; Si enim (prout ipsæ species, quæ sunt similitudines & antitypi illarum) ita sunt ordinatæ, ut una sit
 supra

supra alteram, ita ut perfectio inferioris contineatur in superiore, sicut vegetativum in vivente: & hoc modo una species plus perfectionis habet quàm altera; sicut unus numerus plus continet quàm alter: sequitur, si Ideæ essent infinitas, datum iri unam aliquam, quæ contineat perfectiones infinitas: quod est impossibile; quia aliàs etiam deberet reperiri species aliqua inter res creatas, quæ obtineret perfectiones infinitas: quod est contradictorium.

§. 4. Præterea; Sicut Causa prima datur in ordine causarum, ascensu nimirum finito; ita datur Ens aliquod primum & perfectissimum in ordine perfectionis specierum. Et sicut in Causa prima non datur facultas admittendi progressum in infinitum, etiamsi inter Causas efficientes talis supponeretur: ita nec in secunda, quamvis in perfectionibus specierum progressus in infinitum admitteretur. Et sicut in omni genere una datur species præ cæteris perfecta; ut est sol inter cælestia; & homo inter animata: ita in ordine omnium emanatorum, adeoque & intelligentiarum, eò collimant omnia. Atque sic etiam inter species meritò statuitur inveniri species una præ cæteris perfecta: quæ, ut ait Philosophus, quasi sit mensura & regula omnium reliquarum, atque suprema, quamvis finita; ad cujus naturam determinatam & definitam se restrinxit & commensuravit potentia divina.

§. 5. His addimus, quod dicit Julius Cæsar Scaliger: Si Causa prima aliquid faceret pulcherrimum & perfectissimum, & illi causato summo & perfecto deinde adhuc adderet aliquam perfectionem, sequeretur, illud non fuisse perfectum. Nam si est perfectum, & à Causa perfecta, nihil illi perfectionis amplius suppleraddi potest. Quod enim aliqua re caret, suo modo imperfectum est.

§. 6. Accedit & hoc: Inter omnes Causas inferiores non nisi una esse potest, quæ sit perfecta, emanans ab Uno perfecto; Illa enim causa, quæ caret aliquo, & minus habet boni,

caret etiam potentia. Nec dici potest, Bonum absolute tale non operari cum perfectione; quia hoc esset contra naturam Boni absoluti; quod nec vult, nec facit nisi bonum & perfectum. Unde à Bono simplici & perfectissimo non nisi completum atque perfectum provenit, in quocunque rerum genere & ordine. E. g. Homo in suo genere est perfectus, quoad bonitatem: & sic quoque pulex & musca, quia non essent, id quod sunt, nisi consecuta essent perfectionem essentiae & naturae suae. Et quia inter hominem & intelligentiam ultimam nulla intercedit species alia; indubitato sequitur, essentiae hominis nihil posse superaddi.

§. 7. Si verò hoc dubium manet, annon supra Intellectum summum Causa prima producere possit alium, addendo illi gradum aliquem supra perfectionem primam creatam? Respondere etiam potero: quod omnia quidem possit facere & producere, & nihil ipsi praeclusum sit; sed non velit. Quia non convenit, ut dicatur operari citra perfectionem. Est enim per potentiam suam infinitam superadderet aliquam perfectionem Emanatis; necessarium tamen subsisteret in aliqua; nec ulterius pergeret, atque in infinitum, quia esset impossibile, dari causatum infinitum, cum ad minimum causa ejus sublimior esset ipso. Dicimus ergo, quod Causa prima producere quidem posset causatum aliquod sublimius & perfectius productum, sed quod ipsum Causatum illud, cum esset finitum, tam substantia, quam numero, non posset admittere infinitatem: unde, vel ulterius progredi deberet in infinitum; vel producere tandem Causatum infinitum, quod est impossibile; vel subsistere in Causato quodam summo: quod, quamvis sit finitum, tamen erit omnium perfectissimum & causae primae, omni possibili modo, proximum.

§. 8. Porro addo: Causa prima exserit sese ad Causata sua vel infinite, vel finite: Non infinite: quomodo enim cognosci

cognosci possit infinitum à finito? Ergo finite: unde manifestò sequitur, non posse dari Causatum infinitum, vel numerum, quem non possit assequi intellectus Causae ejus, vel qui non sit vel par vel impar; Cum numeri omnes consistant ex unitate aliqua, omnesque sint compositi ex partibus multis, quarum quaelibet est una, quaeque in compositione sua efficiant totum aliquod unum: quod, cum sit mensuratum ab unitate, sine dubio dici debet terminatum, atque unum, & non multum è multis infinitis, & compositum in infinitum.

§. 9. Quia ergo impossibile est Causata esse infinita, quia non datur numerus ullus, qui non sit finitus: hinc patet, Scientiam Causae primae & exertionem ejus esse terminos eorum; unde in concursu & communicatione ejus cum causatis suis dabitur summum & imum. Ergo datur quoddam Summum, quia non detur sublimius, perfectius & majus.

§. 10. Iterum: Si datur perfectio supra perfectionem in infinitum, procul dubio vel Deus cognoscit perfectionem illam infinitam; vel produxisset aliquid, quod non cognosceret; vel nunc demum cognosceret, quod non cognovisset ante; quod absit! Quamvis enim cognitio nostra de Deo sit cum differentiis temporis, ita ut dicamus, eum hodie aliquid facere, quod heri non fecerit, nec facturum sit cras: In Dei tamen Scientia non ita se res habet: quia ille in natura & cognitione sua continet essentias omnium, quae fuerunt, sunt & erunt; ut tamen indivisus maneat in perennitate sua immutabili; nec, quod praeteriit, in ipso quid diminuat, vel futurum ipsi aliquid addat: unde non contemplatus est heri, quod novit hodie, nec contra. Si ergo operaretur in infinitum, necesse esset, ut existente causato novo, etiam existeret nova cognitio: quod est contra perennitatem & perfectionem absolutam scientiae & intellectionis Ejus: Hinc semper novit & produxit Causatum perfectum & summum, prout voluit.

voluit. Quamvis enim potentia ejus sit infinita, attamen natura causatorum & productorum, quæ finita sunt, perfectione & numero, non admittit causationem & influxum infinitum. Si verò quis dicat: Potentiam indicari ex operatione & effectu, & in vanum laborare Causam, si non efficiat id, quod vult. Respondemus: Potentiam Dei esse ipsam Essentiam ejus perfectam & infinitam, nec habere respectum ad aliud quid, extra seipsum; nec scopum vel finem alium extra seipsum. Unde non est opus, ut producat causatum infinitum, ut nec facit aliquid, quod est impossibile.

§. 11. Dicendum ergo est, quod Causatum fecerit omni modo possibili perfectum, quod, cum infinitum esse nequeat, procul dubio finitum erit.

DISSERTATIO TERTIA.

CAP. I.

In eo proponuntur octo modi infinitatis, quinon nisi Cause prima competunt: nempe ratione Essentiali, Perfectionis, & actus: item Durationis & perennitatis, & immensitatis perpetua.

§. 1.

Quamvis nunc sufficienter responderim ad dubium primum, propositum cap. 3. Dissertationis 2. tamen ulterius apponemus responsum adhuc aliud, quod maxime consentaneum est opinioni Philosophorum recentium, & fundatum in doctrina R. Jizchak Lorjensis. Nempe: seposito, non esse productum Principiatum possibiliter summum & perfectum; dicimus, quod Ain-Soph, seu Numen infinitum in Intellectu suo & voluntate sua restrinxerit & quasi contraxerit potestatem suam: ita ut produxerit Causata limitata tempore

tempore determinato, & loco proprio. Et hoc est, quod dicitur *מִצְדָּק* contractio vel restrictio illa lucis, quæ facta est ante Emanationem omnium mundorum, & Adami primi, principiatu ejus perfectissimi.

§. 2. De quo, ut aliquantò prolixius dicatur, ad melius intelligendam naturam infinitatis, quam Dissert. 1. cap. 6. adscriptimus Causæ primæ, præmittimus, illam dari octo modis, unde cognosci poterit, quæ sint ejus opposita, & quæ ad illam referantur, & quomodo.

§. 3. Infinitum autem est id, quod nullo modo terminos vel mensuram habet, vel, quod, sicut omnes terminos abnuir, ita, quò magis atque magis apprehenditur, eò magis quædam de eo restant apprehendenda. Quicquid ergo infinitum est, id uno ex octo his modis tale esse necesse est.

§. 4. Horum primus est ratione quantitatis continuæ: ut si concipiatur linea, superficies vel Nomen aliquod, carens terminis, & extensum in infinitum. Et hæc infinitas non tantum non reperitur in rerum natura, consentientibus omnibus Philosophis: sed, quamvis daretur, non tamen compereret Causæ primæ, quæ quàm simplicissimè indivisibilis est & una, & in immensum remota ab omni materia, quantitate, & corporeitate.

§. 5. Infinitas secunda est ratione Quantitatis discretæ; ut si conciperetur numerus innumerabilis infinitus. Hæc etiam non competit Causæ primæ, quippe cujus unitas excludit omnem alteritatem, per quam componatur ad producendum numerum; & cujus simplicitas non admittit ullam diversitatem divisionis, similitudinis, vel numeri.

§. 6. Infinitas tertia est ratione Qualitatis: ut si conciperetur color vel albedo infinita; quæ etiam non datur in natura. Qualitas enim est accidens, inharrens substantiæ, istaque minus perfectum: denominatio non datur autem substantiæ infinitæ, multo minus qualitas vel accidens aliud infinitum.

nitum, quia substantiæ finitæ inesse non posset. Causæ primæ autem etiam qualitas tribui nequit, quia, quicquid in hæc est, Ipsa est; unde excludit, tanquam perfectum quid per se subsistens, omne accidens, sive sit qualitas, sive quantitas, sive aliud.

§. 7. Quarta infinitas dicitur ratione potestatis, uti quantitas continua divisibilis est in infinitum: vel quantitas discreta, seu numerus multiplicabilis in infinitum, item materia formabilis in infinitum. Hic modus infinitatis Causæ primæ etiam tribui non potest, quia hæc excludit omnem quantitatem, numerum, materiam, & potestatem talem; nec dici potest, quod fiat per aliquod accrementum, vel divisionem; nec accipiat aliquid, vel à se ipsa, vel ab alio, quod in se non jam habeat; sive potentia sit, sive quod in eâ est.

§. 8. Infinitas quintò dicitur ratione privationis; cum aliquod privatum est illo termino, qui ipsi competit: ut, cum materia dicitur privata formis, quæ ipsam perficere debent & actuare. Tale quid non tantum est imperfectum, sed etiam indeterminatum & illimitatum. Hoc autem nec convenit Causæ primæ: quia hæc est actus simplex & purus & Bonum perfectum in se ipso; non enim tantum aliena est ab omni privatione, & potentialitate, sed nec tolerabile est, ut dicatur, dari malum infinitum, quia hoc est impossibile: sicut nec malum, quo non sit superius bonum; vel malum fundatum in bono, quia hoc est finis & scopus ejus. Unde non potest dari privatio & malum infinitum.

§. 9. Infinitas sexta tribuitur illi, quod tale est à se ipso. Estque essentia vel natura eminenter talis, quæ ipsa est terminus omnis naturæ terminatæ & finitæ, per se subsistens: unde & potentia ejus actualis, quæ non diversa est ab essentia ejus, nullum potest sufferre terminum: adeo nempe est interminatum, ut excludat omnem terminum, potentialem & actua-
lem, formalem, negativum, privativum, essentia & existentia; essen-

essentia & suppositi; generis & differentia; substantia & accidentis, & alios alibi expositos. Unde Essentia ejus infinitè sublimior est omnibus aliis; & vigor potentia ejus ita exferitur, ut absolute efficiat, quicquid est possibile; sicut etiam sublimior est infinitè omni eo, quod ab ipso cognoscitur, vel cognosci potest: & sic nec per naturam ejus ullus ipsi competit terminus, in sese, qui ipsum limiter; nec extra ipsum causa aliqua datur, quæ ipsum mensuret, vel intellectus, qui ipsum assequatur vel assequi possit; idque omne gradibus tam extremis, ut non indagari queat.

§. 10. Infinitas septima est, quam dicunt æternitatem, quæ competit tali, quod fuit, est, & erit sine principio, medio & fine perpetuum atque vivens. Item tali, quod stabile est & immobile, & in quo nulla est portio finita, quasi esset aliquid, quod jam præterit, (quod esset mutatio, cui esset terminus & finis non competens nisi finitis;) vel quod futurum sit, hoc enim jam nondum esset; & cum erit, sic erit, ut possit etiam non esse amplius, cum appropinquaverit terminus & finis ejus.

§. 11. Et tandem Infinitas octava, huc potissimum pertinens, est immensitas & ubiètas, quæ tribuitur illi, qui termino caret, spatii & loci ratione; & semper ibi est, ubi nihil est, & ubi aliquid esse potest, nec repugnat, ut sit; quoque est in ipsis entibus & intra naturam omnium rerum, adeoque in omnibus extensis, locis & spatiis, quæ sunt intra ipsa entia, quæ sunt, & esse possunt.

§. 12. Et hæc tres species infinitatis, nempe infinitas essentia, perfectionis & potentia actualis; infinitas æternitatis & perennitatis, & infinitas ubiètatis & adessentia in omnibus locis & spatiis, quæ sunt & esse possunt, per se competunt Causæ primæ infinitæ: & hæc ob hanc rationem à Cabbalistis vocatur Ein-Soph, Numen Infinitum.

§. 13. Quicquid ergò diximus cap. 6. Dissertationis primæ, confir-

confirmabimus sequenti capite 2. Et capite 3. ubi probabimus, quod Deus sit infinitus ratione essentiae & perfectionis: deinde cap. 4. quod sit aeternus, alienus non tantum à principio & fine, sed & à motu & tempore, & cap. 5. quod sit immensus, omnis quantitatis & divisionis expertus, adeoque praesens omnibus rebus, quae sunt & esse possunt; omnibusque locis, quae illas continent & continere possunt.

[Hæc quatuor capitula, nempe II. III. IV. V. quia minus ad scopum nostrum faciunt, hoc loco omittimus.]

CAP. VI.

Hic probatur septem argumentis, quod Causa prima non agat ex absoluta necessitate, & natura: sed ex consilio intellectus sui & arbitrio voluntatis & electionis suae.

§. 1.

Immensus hic atque omnipotens DEUS, qui Causa prima dicitur, non ex absoluta necessitate naturæ suæ, sed ex consilio intellectus sui admirandi, & per proæresin voluntatis suæ efficit, quicquid extra se producit & gubernat: ita ut mundum quidem condiderit & conservet, sed si noluisse, nullo impediēte facere potuisset: quare illum etiam produxit hoc tempore & loco & modo, & non aliis. Id quod probatur argumentis plurimis.

§. 2. I. est R. Moysis Maimonidæ: quod aliis non posset dari ratio tam diversi motus corporum cœlestium, & quare circuli illorum non sint majores vel minores, & quare in cœlo octavo tam innumerae Stellæ, nec plures vel pauciores; in cæteris verò una tantum, item quare Planetae, nunc viciniore, nunc remotiores, nunc oppositi, &c.

§. 3.

§. 3. II. quia, nisi supponatur divina voluntas, intellectus divinus simul esse iussisset contraria; e.g. ut Primum mobile simul moveretur ab oriente in occidentem, & contra; & similia alia.

§. 4. III. Si ageret per naturam, ex absoluta necessitate, necessario omne id efficere, quod posset; quod in infinitum procederet; & hinc etiam produceret Causatum infinitum, quod est absurdum: Vel existeret se in infinitum; unde nec ordo, nec mensura, nec numerus determinatus daretur.

§. 5. IV. Agenti primo & perfecto tribuenda est actio perfectissima; hæc autem est arbitraria; quæ perfectior est omnibus naturalibus & necessariis, istasque perficit.

§. 6. V. Ex Thoma: Quæcunque media non necessario ducunt ad finem; illa per se non sunt necessaria: E.g. ire Hierosolymas per mare, non est necessarium, quia illuc perveniri potest per terras. Sed finis & Scopus Voluntatis divinæ primus atque perfectus est ipsa ejus Bonitas & essentia infinita; hunc autem assequi potest, etiam absque creatis; quia perfectus est sibi que sufficiens, tam ante, quam post rerum productionem, cum nullâ re opus habeat; & finem sui non habeat extra se positum. Hinc sequitur, quod si producat creaturas, id faciat ex mero & nudo arbitrio suo.

§. 7. VI. Nam in Bonitate & Essentia divina perfectissime continentur omnia bona, quæ vel sunt, vel esse possunt: unde non opus est, ut aliud quid desideret.

§. 8. VII. Et tandem, Deus per se est Ens necessarium; ita ut etiam sublatis omnibus entibus, ipse tamen semper sit, juxta Ps. 102, 27. Talis autem non esset, si deficientibus causatis & ipse deficeret: si enim necessario opus haberet operibus suis, & per naturam suam ipsa produceret, tunc, ipsis non existentibus, nec ipse existeret: adeoque non esset necessarium quid ex se, sed ex alio: & sic contingens; vel necessarium, quod non à se, sed ab alio; quod absurdum. Unde

I 3

sequitur,

sequitur, quod Causa prima operetur ex arbitrio & mera voluntate.

CAP. VII.

Quomodo hæc concordent cum Cabbala R. Jizchak Lorjensis, & quid sit מַשְׁכָּל הַמַּלְאָכִים vel restrictio infiniti: ob quam nec ante hoc tempus, nec in locis infinitis produxerit entia infinita: sed finita, & tempore determinato, locisque determinatis.

§. 1.

DEUS infinitus & immensus quam perfectissime intelligitur ab intellectu suo, qui ab Ipso non est diversus: adeoque in se & per se percipit omnes substantias & perfectiones, quæ in ipso eminenter continentur, & ab Ipso sine numero prodeunt, & in entia infinita temporibusque & locis infinitis se exserere possunt citra contradictionem.

§. 2. Hæc autem intellectio naturalis & necessaria, quæ intellectus divinus cognoscit potentiam suam in se infinitam, qua facere posset entia infinita locisque & temporibus infinitis, restringitur à voluntate & arbitrio Ejus, quo ea tantum producere concludit, quæ admiranda & occulta suo consilio decernit, talia esse, quæ produci debeant, quæque non tantum finita sunt quoad substantiam, potentiam, & numerum; sed & in spatio ipsis assignato, & determinato, & in hoc temporum ordine essent, ut antea non fuerint. Infinitum autem intra se prætermisit quam plurima, quæ producere nec voluit, nec unquam voliturus est.

§. 3. Ex his intelligitur, quod scripsit R. Jizchak Loria, dum inquit: quod Numen illud infinitum quidem extendatur ad omnia loca imaginaria & possibile, & ea impleat luce vultus sui: cum autem voluerit manifestari, & producere naturas, restrinxerit, & quasi contraxerit coarctaverit; se à se ipso

in

in se ipsum, & sic reliquerit locum quendam inter infinita illa spatia, quæ ante penitus explebat, quem implere posset, prout & implevit illis entibus, quæ intra illum produxit; ita tamen, ut & ipse illuc extenderetur & ibi manifestaretur, prout ante istorum productionem.

§. 4. Sensus breviter hic est: Quod DEUS, quamvis sit infinitus, non tamen produxerit vel creaverit Entia illa infinita, in tempore infinito, quæ in immensitate sua immortus continet; nec in spatiis locisque infinitis, intra quæ potentia & amplitudo ejus infinitæ extenduntur. Non enim operatur ex necessitate naturali, quæ infinita est; sed ex arbitrio suo & voluntate, quæ contingens est; juxta quam produxit, & creavit Entia finita, temporibus finitis, & locis determinatis, & ad illa & in illa extenditur: ita ut non tantum eminentiā quādam infinita illis sit superior; sed etiam per potentiam infinitam, si vellet, posset producere Entia alia præstantiora & majora, in locis & spatiis aliis aptioribus, latioribusve & longioribus, quæ intra immensitatem & amplitudinem suam quam perfectissime continet.

CAP. VIII. & IX.

Quomodo à Causa prima dependeant reliqua.

§. 1.

Quamvis Avicenna, alique Philosophi dicant, quod Intellectus primus creatus creaverit secundum, & hic tertium, & sic porro, usque ad ultimum: quod alii etiam ad corporea extendunt, incipientes à primo mobili, per cælos, ad elementa, usque ad Vivens: His tamen repugnat non tantum Scriptura Gen. 1. 1. & Ps. 33. 6. &c. Sed & Magistri Talmudici; & R. Schimeon Jocheides in Raja mehimna, Ps. 2. Libri Sohar. f. 18. col. 3. 4. f. 19. col. 1. 2. Item in prin. Libri Tikkanim; ubi introducit Elias.

§. 2. Quæ

§. 2. Quæ loca ut melius intelligantur, sciendum est; Numen infinitum seu Causam primam immediate produxisse קדמון אדם i. e. id, quod in ipso dicitur Homo primus, qui est intellectus occultus & cogitatio divina: & ab isto subsequenter Lumina superna prodixisse, quæ sese exerunt in quinque decades Sephirothicas; ita quidem, ut ad productionem mundorum inferiorum, quæ dicuntur Creationis, seu Thronus gloriæ; Formationis seu Angelorum; & Factionis seu isto materialis, extendatur ipsa illa essentia, quæ & in Mundum Emanationis extenditur; eosque non tantum produxerit, sed & conservet & gubernet.

§. 3. In specie tamen Binâ cum duabus supremis mediante, Malchuth Aziluthica virtute mariti & superiorum in se comprehensarum, creavit Mundum Briah, singulis illius Sephiris concurrentibus ad singulas istius: nempe Coronâ ad Coronam, &c. quæ non discordant ab opinione Platoniorum, quod nempe Nephesh seu Psyche cœlorum ista produxerit.

§. 4. Deinde gradu Tiphereth Briathico cum quinque Sephiris in se comprehensis mediante, Malchuth Briathica formavit mundum Jezirah.

§. 5. Tandem autem Malchuth Jezirathica fabricavit mundum Asiah materiale.

§. 6. Et sic cum dicitur, quod Neschamah proveniat à Throno gloriæ; spiritus à Metatrone: & Nephesh à Sandalphone; sensus tantum hic est, quod proveniant à Luce interna Schechinæ, quæ ista Systemata vivificat & illustrat, ibique habitat, & per illa, cœu instrumenta operatur. Et ad hanc lucem etiam redeunt Animæ post mortem, ibique perficiuntur; non verò per ipsa Systemata, Briah, Jezirah, Asiah; quamvis illuc eleventur, & illuc pertineant, ut pars ad Totum.

§. 7. Hinc concluditur: quamvis non statuamus; Ens unum

unum esse causam alterius; tamen Sephiras, virtute Emanatoris sui infiniti, qui illis utitur, tanquam opifex instrumentis, & cum istis, & per istas operatur, creasse omne creatum, formatum & fabricatum, per certa quædam media. Ipsæ autem Sephiroth, Personæ & Lumina, per se non sunt creature; sed notiones & radii Infiniti, qui per gradus varios à summo fonte ita descendunt, ut tamen ab eo non separantur; sed ipse per has extendatur ad creationem & gubernationem omnium entium, sitque causa universalis omnium unica & perfecta; quamvis determinata ad hanc vel illam operationem, per hanc vel illam Sephiram vel modum.

CAP. X. XI. & XII.

IN his capitibus, per modum Digressionis, proponit commentationes quasdam Cabbalisticas in Historiam Creationis: quas, cum non propriè pertineant ad Scopum nostrum, hoc loco omisimus.

DISSERTATIO QUARTA.

CAP. I.

Quomodo Creator per Causatum primum emanationem instituerit; & quare potius mediantibus aliis, quam immediate omnia producere voluerit, cum responsione ad objectionem Secundam Dissertationis Secunda Cap. III.

§. 1.

AD objectionem primam in Dissert. 2. c. 3. propositam jam responsum est; quod nempe Causata Causæ primæ sint finita, & inter illa unum detur summum, idque vel per naturam causatorum, vel quia sic voluit Creator, qui

ita restrinxit & determinavit potentiam suam infinitam, ut produceret Causata determinata, locis & temporibus certis & limitatis; adeoque non prout potuisset, sed prout & quando voluit, nempe finita numero, & terminata duratione, & potentia, & proprietatibus: Et inter hæc unum summum.

§. 2. Jam sic formavimus objectionem alteram: Causatum illud supremum, vel necessitate naturæ tale est ab Infinito; vel ex procreci & arbitrio ejus: si hoc, quid opus fuit Sephiris, & luminibus Adami hujus primi, & personis Systematis Æn-sophici & cæterorum; quia potuit nuda voluntate sua restringere & determinare potentiam suam, ut producerentur causata hæc, vel alia, hoc vel alio modo, tempore & loco? Adeoque supposito in Æn-Soph intellectu & voluntate, videtur, non posse supponi media illa dicta: unde frustra nea esset tota Kabbalah. Si verò negatur in Deo intellectus & voluntas; cætera omnia exponi videntur casui fortuito; excepto hoc Causato primo, quod ex necessitate naturæ tale esset: nulla enim dari posset ratio varietatis illorum; sed hæc per accidens contigisse dicenda essent.

§. 3. Si ad hæc respondere volumus secundum alteram primæ objectionis refutationem, dicimus: Deum omnia produxisse per intellectum & voluntatem suam, & ex libero arbitrio, & quamvis immediatè res producere potuisset, voluisse tamen illas producere mediantibus Sephiris & personis suis; quæ, quamvis sint principiata, non tamen sunt creaturæ ejus; sed radii ejus, per quos quam perfectissimè manifestari queat, eoque melius, si ipsas quoque causas produceret & causarum causas, & non tantum effecta ipsa viliora.

§. 4. Quia autem modus dictæ responsionis primus nititur veritate Doctorum Cabbalisticorum, juxta illum sic respondemus: DEUM in Principiato primo produxisse omnia causata reliqua. Nam quia ipse simplicissimè unus est; ab uno autem simplici immediatè non nisi unum quid provenire

nire potest; hinc sequitur, ab Uno primo supremo infinito profluxisse simul omnia & unum. Unum nempe, quatenus profluxit ab Unitate simplicissima, illique simile est: sed quod etiam sit omnia, quatenus discedit à simplicitate illa incommensurabili cum aliis; adeoque quodammodo sit multum; quamvis absolutum & perfectum.

§. 5. Nam supposito, quod sit numerus, quia causaliter productum est ab Uno, & sub isto est: rectius dicitur ipsum esse numerum in genere potius, quam in individuo hunc vel illum, sub hac vel illa specie. Quicquid enim est primum in aliquo genere, illud est perfectum in illo genere; adeoque in se continet omnia individua illius generis, & per consequens, omnes ejus perfectiones naturales.

§. 6. Principiatum ergò hoc primum & perfectum, in unitate essentiae suæ, citra distinctionem loci, vel temporis, continet omnia reliqua causata. Quod etiam asserit Ficinus in Plotinum, dum inquit: Sicut à natura, quæ nec oculos habet, nec pedes, nisi eminenter fiunt oculi & pedes; ita ab uno simplici, quod in se nec formam habet, nec substantiam vitamve & intellectum determinata, nisi eminenter, ista omnia fieri.

§. 7. Quod autem à natura simplici immediatè proveniat multum & varium, id ita se habet: quod causatum istud, quia profluxit ab unitate, habet quidem entitatem; sed non eandem illam unitatem: & ex hoc ipso est multum. Cum enim unum quidem sit, sed minori unitate quàm causa ejus, hinc necessariò multum est, & de natura numeri. Et quia compositum est ex conceptu, qui aliquid habet de causa ejus, & ex conceptu, quo dissimile est causæ suæ; hinc apparet, quod non sit simplex, ut illa, sed compositum ex unitate cujusvis partis suæ & ex natura cujusvis universali & ex omnibus simul sumptis, atque toto.

§. 8. Interim multum hoc immediatè proveniens ab unitate

nitare prima, est multum in abstractissima generalitate, quod in se continet omnes formas: & perfectio ejus quidem consistit in multitudine, sed quæ unitatem habet in essentia ejus: Ita ut in qualibet formarum vel partium ejus contineantur quodammodo omnes formæ & partes ejus. Nam quia bonum perfectum superius est omni ente, nec ullum admittit respectum vel analogiam, nec cum uno ex illis, nec cum omnibus simul sumptis: hinc sequitur, illud causatum ipsi proximum ab illo non accipere aliquid speciale vel determinatum; sed in uniformi æqualitate, omnium respectu, formam unam perfectam; quæ in se contineat formas divinas omnium entium, essentialiter tamen distinctas.

§. 9. Et hoc ipsum est, quod docet Rabbi Jizchak Lorfensis, dum inquit: quod in Adam Kadmon, qui est principatum hoc primum, DEUS expresserit omnia nomina sancta, præsertim quatuor illa, quæ radix sunt & vita quatuor mundorum sequentium: Imò omnes literas, quæ nihil aliud sunt quàm numeri & principia formarum vel causarum omnium entium, &c.

§. 10. At verò non tantum produxit Deus omnia entia, & quicquid in iis continetur, in causato hoc primo; sed & modo quàm perfectissimo produxit, nimirum emanando, & non creando, per modum causatorum, & non formatorum, & uno verbo; eminenter formalia & intellectualia.

§. 11. Præterea, sicut Philosophi dicunt cum Aristotele, quod inter moventia semper id, quod inferius est, non movet, nisi moveatur à superiore, & hoc iterum ab alio, donec deveniatur ad primum, quod non moveatur ab alio, sed ipsum moveat omnia: sic inter causas efficientes, ubi semper inferior producta à superiore, etiam per hujus influxum operatur, & sic consequenter, usque ad primam & summam, quæ causam non habet supra se; & propterea causa est omnium causarum reliquarum, & operationum earum: ita, ut illa non tantum

tantum sit causa operationum causarum secundarum, & quidem potior, quam ipsa; sed in specie etiam causa singularis & vera ipsarum causarum, & quæ ab iis causata sunt: ita, ut illæ omnes considerentur, tanquam media quædam & instrumenta, per quæ ipsa influat, inprimatque potentiam & proprietatem suam Divinam.

§. 12. Atque sic causæ secundæ instrumenta sunt Causæ primæ, quæ ab ipsa non tantum emanant, sed & moventur, ut producant alia, & moveant. Nam causa causæ potius causa est causati, quàm ipsa causa, quia influit prius & majori vi & perfectione in intimum istius: & omnia causata potius causam respiciunt primam, quàm secundas; quia, sicut à prima accipiunt essentiam & potentiam; sic etiam semper accipiunt permanentiam, & durationem atque operationem. Nam quicquid est, semper dependet ab ente necessario; quod, sicut ceu infinitum in omnibus est, ita in omnibus causa est essendi & operandi.

§. 13. Unde patet, quod Causa prima non tantum dedit essentiam & potentiam operandi Adamo primo, sed illum etiam conservet & gubernet, tanquam instrumentum operandi, in quo luceat & extendatur gloria ejus: sicut, qui lapidem projicit in aquas, non tantum est causa circuli primi, sed & omnium à primo productorum.

§. 14. Et sic causa prima non tantum produxit mundum hunc Divinum & intelligibilem, qui est Adam Kadmon; sed & omnes ipsum insequentes: & lumina hujus quasi animæ sunt Sephirarum & personarum; hæ verò quasi instrumenta & corpora, quamvis spiritualia & incorporea: præter quæ tres adhuc dantur, qui quidem singuli immediate dependent ab iis, qui supra eos, ut Causatum primum ab infinito: omnes tamen etiam dependent ab isto; quia in omnibus est immediate, & causa illorum essentia & potentia & operationis.

CAP. II.

Formantur objectiones quedam contra ea, quæ dicta sunt, cum subnexis responsionibus: addunturque rationes quare Deus potius mediata produxerit ea, quæ potuisset producere immediate.

§. 1.

Hic obijci potest primò: frustraneum esse, quod Deus dicatur operatus fuisse per media plura, quod facere potuit per unum. Si enim Deus sufficiens fuit ad omnes per se operationes; quid opus fuit causis secundis? vel, si istæ sufficientes sunt, quid opus est primâ?

§. 2. Deinde absurdum videtur, à duabus causis perfectis effectum & causatum tantummodò unum provenire. Nam causa prima operationem illam vel absolvit totam, vel saltem aliquam ejus partem: si totam; nihil superest, quod agat causa secunda: si partem; sequitur, partem alteram non dependere à causa generalissima, quod est absurdum: nec etiam causa hæc prima erit perfecta & absoluta, sed particularis, unde nec bonum absolutum, quia non extenderetur ad totum & omne causatum.

§. 3. Ad hæc respondemus: in omni Causa efficiente duo esse consideranda; Primò ipsam essentiam operantis, qualis e.g. est ignis: Secundò ejusdem potentiam, cujus virtute operatur: qualis v.g. est calor: jam verò potentia efficientis inferioris provenit à superiore, qui illam talem effecit & conservat, quamdiu est, eamque dirigit, tanquam causa fundamentalis instrumentum operis sui, ad producendum effectum: ita, ut operatio non tantum proveniat à potentia operantis, sed & à superioribus. Hinc sequitur, tam propinquum esse virtutem & potentiam agentis superioris huic vel illi operationi, quam propinquum est ipsum agens inferius. Nam

virtus

virtus inferioris causatum non producit per se solam, sed virtute proximè superioris; & hoc iterum à superiore; adeoque omnia à supremo, quod à seipso, & non ab alio est potens: Unde causæ immediate non per se producunt causata, sed virtute agentis primi. Sicut ergò non est absurdum, quod essentia effecti dicatur provenire tam ab agente ipso, quam à potentia & proprietate ejus; Sic etiam absurdum non est, effectum produci tam à Causa secunda, quam à prima; & ab utraque immediate. Non enim dicitur, unam partem calefactionis provenire ab igne, & alteram à calore: Vel, unam partem scripturæ produci à manu, & alteram à calamo: sed tota calefactio provenit ab igne, & tota à calore; sicut tota Scriptio à calamo fit, & tota à manu; quamvis non uno modo: quia unum se habet ut instrumentum, & alterum ut causâ principalis.

§. 4. Unde non frustra se exserit, & concurrat Causa prima; quia secunda non agit, nisi virtute primæ. Unde non est defectus, agere per media, quod fieri posset sine illis: nec impotens dicenda est potentia Divina: quippe quæ, cum infinita sit, omnia potest, quæ sunt possibilis: sed hæc est natura bonitatis ejus, ut operibus suis in summo gradu beneficiat, & ita se exserat non tantum per essentiam; sed & per potentiam & operationem; ut hac ratione ipsi fiant similes, non tantum quoad essentiam, sed & quoad operationem.

§. 5. Et sic etiam multò dignior est Divina providentia, dum ipsi etiam provisoribus prospicit, quam si solummodò prospiceret curatis: sicut etiam potentior est rex, qui ipsi etiam regibus imperat, quam qui tantum populo.

§. 6. Et quia proprium est providentiæ, influxum præbere; hinc apparet, providentiam summam influxum præbere ipsi etiam influentibus, simul cum implendis: unde dignior & perfectior censetur influxus, qui per media magnifica & perfecta

fecta

fecta distribuitur; quia dispositio mediorum & instrumentorum insigniter adjuvat rerum ordinem, quibus prospicitur.

§. 7. Adde, quod major sit potentia superioris, quam inferioris: Unde, quicquid potest inferior causa, id multo eminentius potest superior: Unde, si inferiores producant operationes quasdam, multo magis eas producere poterunt, & producant Superiores, quæ incorporeæ sunt & perfectæ. Nam quod magis est actu, magis etiam agit; quia quodlibet agit secundum potentiam suam: jam verò Divina semper sunt actu, & eminentius; quare etiam majori excellentia operantur; cum etiam sint proximiora causæ primæ.

§. 8. Accedit, quod inter agens primum, quod nihil accipit ab alio, & tantum præbet; & inter effectum ultimum, quod nihil præbet, & tantum accipit; sint media, quæ simul accipiunt & præbent: cum hac tamen distinctione: ut, quod proximum est primo, tantum ab hoc accipiat, sed omnibus sub se locatis præbeat: & quod proximum est ultimo, accipiat ab omnibus, quæ supra se, & præbeat tantum ultimo. Unde apparet, quod, quæ propinquiora sunt primo, potentius agant, & in omnia, quæ sub eis, extendantur & influant.

§. 9. Deinde, qui dat principale, etiam dat accessorium, quod inde sequitur, E. g. qui dat terræ gravitatem, etiam dat tendentiam deorsum. Et sic causa prima, si omnibus dat essentiam, omnibus etiam præbet operationem, quæ essentiam consequitur.

§. 10. Porro: perfectio causati demonstrat perfectionem causæ, sicut dicitur, ab excellentia servi innotescere excellentiam Domini, & contra; Unde à Causa prima perfectissima etiam proveniet causatum perfectissimum. Si ergo causatum nihil posset producere, imperfectum esset; quoniam, quod quid perfectius est, eo magis extra se semet exserit, sicut docent exempla caloris & lucis. Si verò causatum est imperfectum; imperfecta etiam erit causa, quod absurdum.

§. 11. Et concludimus: Sicut essentiale est bono agere bene; ita essentiale est bono perfectissimo agere optimè. Jam verò melius est exseri ad plura, quam sibi tantum relinqui. Imò nisi bonum illud influeret extra se, ad plura à se separata, particulare esset, & non universale & summum. Et exemplum habemus in Sole, qui extendendo radios suos non tantum illuminat stellas, sed etiam potentiam illis præbet lucendi ulterius, cum hac tamen differentia, quod, quæ propiores ipsi sunt, & similiores, majorem ab ipso accipiant lucem, illuminentque & alias, ut ulterius luceant. Unde patet, quod causa prima ita communicaverit bonitatem suam causatis suis, ut etiam possint influere in alia: mundusque perfectior & causæ suæ similior est, si constat ex partibus influxum præbentibus, quam si actitatur saltem essent & non agentes, adeoque defectuosæ & naturæ tantum femininæ, quæ tantum acciperent.

§. 12. In specie autem, quod operatio causæ secundæ potius tribuenda sit causæ primæ, quam Causæ suæ propriæ, exinde patet, quod Causa prima, ratione secundæ, non tantum sit causa essendi, & potentia ejus operandi, & conservandis utriusque; sed & adjuvet operationem ejus, & influat in ipsam & in operationem ejus: ita, ut sicut in manu ejus est omnia destruere, si ipsis adimeret essentiam à se dependentem; ita ipsis adimere posset operationem, occultando faciem suam ab iis: quoniam & ad hanc immediatè concurrat, & hæc per ipsam est, quod est.

§. 13. Unde sequitur: quia causa prima non tantum omnia operatur, quasi non adessent causæ secundæ; sed etiam fecit causas secundas, ipsisque dedit potentiam operandi; ipsam plus agere hoc modo, quam si ageret absque mediis.

CAP. III.

In hoc ex R. Moscheh Korduero confirmatur, quod Sefhira omnia agant vi Cause primæ, sintque instrumenta ab ipsa producta, non tantum quoad essentiam & potentiam, sed & quoad operationem.

§. 1.

EA, quæ hic adducuntur ex R. Moscheh Corduero, ejusque libro Pardes Rimmonim Tractat. 4. de Essentia & Instrumentis, c. 4. fol. 23. col. 3. 4. fol. 24. col. 1. huc exscribere super vacuum duximus: cum illustrent tantum quod jam dictum est, & ibi videri queant.

§. 2. Notandum tamen est, cum dicit: Causam primam esse quasi animam, quæ vivificet & illuminet Sefhiras emanantes, & per illas operetur in inferioribus: non intelligi Nephesh, vel formam, unitam cum materia; ubi ex ambobus his constituitur compositum aliquod tertium perfectius, quam singula sola, inque quo ambo illa operantur simul: nam causa prima actu eminenti exsistit potentiam & proprietatem suam, mediantibus causis secundis & instrumentis; ita, ut sit causa perfectissima tam mediorum istorum, quam eorum, quæ ab iis producta sunt.

§. 3. Et Unitas illa infiniti etiam non immediate adest Sefhiris illis aziluthicis, sed iis, quæ sunt in Adam Kadmon, qui est principiatum illud primum & summum, & cogitatio vel idea suprema, conceptusque Systematis An-Sophici, & radix atque Scaturigo luminum supernorum, quæ ad instar Neschamæ vitam dant mundo emanationis. Quamvis nec cum decem Sefhiris ipsius Adam Kadmon proximè uniatur An-Soph, seu Causa omnium causarum; sed per restrictionem illam sæpè dictam, quæ retraxit gloriam & excellentiam suam; & per canale illum Suppositum à R. Jizchak Lorjensi.

CAP.

CAP. IV. V. VI. VII. VIII. IX.
X. XI. XII. XIII. XIV.

§. 1.

Capite Quarto Causa prima aliena esse dicitur ab omni natura intelligibili & sensibili; & à septem gradibus entium reliquorum, in quibus perfectio reperitur diminutio: allegato Platone & Dionysio Areopagita.

§. 2. Capite Quinto deducitur: quod Causa prima nullatenus sit composita cum alio quodam; unde de ipsa negentur omnia: quæ tamen negatio non inferat defectum, sed excellentiam: unde Infinitum illud, quamvis nihil sit ex omnibus rebus, supra illas tamen, & causa illarum esse dicenda sit: juxta Platonicos.

§. 3. Capite Sexto: quamvis Causa prima non dicatur esse ullum ex omni genere entium, omnia tamen in ipsa reperiri: & quamvis nullum habeat nomen, omnia tamen in illa dari: ita, ut in illa multa quoque contraria sint, absque contrarietate, idque deducitur prolixè.

§. 4. Capite Septimo omnes naturæ juxta Platonicos & Mirandulanum distinguuntur in tres classes; quarum una est causalis, vel eminenter talis; altera formalis & substantialis; tertia æquivocè, vel analogicè & remotè talis. Ut, v. g. ignis datur primò quoad naturam causalem & eminentem in coelis, ubi est potentialiter, non verò formaliter: Ab hinc autem extenditur natura ejus formalis & substantialis, quæ datur in igne ipso; sicut natura ejus analogica reperitur in lignis ardentibus, & similibus. Inter has prima adscribitur causæ primæ; ita, ut v. g. intellectus in illa sit causaliter & eminenter; sicut in Adam Kadmon est formaliter, & in anima mundi analogicè. Ad quod illustrandum ex Plotino adducitur: quod in homine reperiantur tres hominis species: Formalis vel Divina; loquens;

L 2

& cor-

& corporea: quæ dicuntur ab Hebræis vocari Neschamah, Ruach, & Nephesh. Et sic omnes omnium rerum perfectiones in causa prima dicuntur esse eminenter: sed formaliter tales, i. e. illæ, quas voluit extra se protendi, attribuuntur luminibus immediatè ab illo emanantibus, quæ Platonice dicuntur Mundus intellectualis: Et analogicè tales attribuuntur intelligentiis & animabus, quæ in cælis & elementis, & in animatis, & vegetabilibus, & animantibus irrationalibus, & animante rationali: quæ referuntur ad tres mundos Creationis, formationis, & fabricæ. Ubi simul prolixè agitur de secundo istius distinctionis modo, qui ortum habet à primo, & ab ipso distinguitur, quod sit unitas determinata; cum primus sit unitas interminata, & per se subsistens. Allegaturque ex Proculo & Platonice; quod à principio primo immediatè emanaverit multum unum, à quo deinde sint multa reliqua. Item, quod intellectus primus immediatè extendatur ad reliquas intelligentias separatas; & deinde ad potentias animarum intellectualium. Et concluditur, quod entitas causalis extendatur ad entitatem analogicam, mediante entitate formali, quæ applicatur ad emanationem Sefhirarum supernarum; quæ, cum contineant formaliter omnes illas perfectiones, quæ sunt in Causa prima, illas, jubente & volente Numine infinito, derivant ad omnia creata.

§ 5. Capite octavo supra dicta ulterius confirmantur, loco quodam adducto è scriptis magni illius Cabbaliste R. Asariel. Cum quo consensire dicuntur & alii Cabbaliste, quales sunt R. Meir Gabæus; R. Jehudah Chajar; R. Moscheh Corduero; & præ cæteris R. Schimeon Jochaides, qui dicit, quod Numen infinitum eminentius omni ente & cognitione, per Sefhiras immediatè à se emanantes, produxerit, & gubernet omnes mundos; perque eas innotescat, & extendatur ad omnia. Ex quo satis intelligi possit, quis sit Sefhirarum usus, & quid profint atque operentur.

§ 6. Ca.

§ 6. Capite Nono ulterius dilucidatur: quod naturæ formales à Platonice non referantur ad bonum summum & unum simplex: sed ad intellectum generalem, sive ad mundum intelligibilem, principiatum nempe primum, qui sit forma una & formæ omnes; vel rectius, unum illud, quod illi appellant ideas Divinas, tam specierum, quales sunt: hominis, leonis, equi &c. quam generum Divinorum, ut sunt: bonitatis, veritatis, unitatis essentialis. Quod sic explicatur: dum videmus res multas convenire in uno quodam, meritò concludi: supra illud, quod in multis est, dari perfectionem aliquam unam, ab istis abstractam, per se subsistentem, & ad ea, quæ suæ naturæ sunt, sese extendentem. Non enim dici posse, quod unum illud generale, v.g. pulchritudo, quæ reperitur in multis pulchris, dependeat à multis, quatenus sunt multa & diversa; quia hæc, quæ talia, non possint constituere unum aliquod omnibus adæquatum: prout nec unum aliquod individuum tale quid possit constituere, ob causas inibi recitatas: nec tertio, unum hoc generale possit esse à se ipso: nec quarto, id queat esse unum illud simplex & perfectum, quod ita compositum esset è multis; unde concludendum; quod dependeat ab alio, nempe ab uno causali, quod per se subsistit, docente Proculo. Et hoc applicatur ad Sefhiras supernas, de quibus hoc tantum innotescat; quod, cum proximè proveniant à Causa prima, in se contineant perfectiones divinas formaliter, easque derivent in omnia entia reliqua.

§ 7. Capite Decimo autem porro explicatur natura & proprietas summarum harum mensurarum: & ostenditur, potissimum exemplo pulchritudinis, quod, quamvis extendantur ad inferiora, non tamen ad illa referenda sint, nisi per modum efficientis & effecti: adeo, ut quamvis ipsis communent proprietatem, & potentiam suam; non tamen communent ipsas naturas suas. In specie verò de dicta pulchritudine,

L 3

dine,

dine, per quam in uno convenient multa pulchra, dicitur, quod sit natura quædam generalis, emanans ab uno, quod per se subsistit: (quod etiam applicatur ad species & monades Divinas,) quodque ista non sit ipsæ res pulchræ, sed natura quædam peculiaris, una simplex, & prima in suo genere, invariabilis, indivisibilis, incomposita, incorporea, non temporalis, sed omnibus corporibus, animabus & intelligentiis superior, nempe formalis, vel idealis & perfecta: quæque in causa prima sit eminenter, in Sephiris autem emanantibus formaliter, & realiter, & causa formalis, & efficiens omnium pulchrorum inferiorum. Eodem planè modo, sicut supra omnia multa datur unitas, per quam illa sunt una: & supra omnia corpora universale quoddam, quod illa continet, & movet: & supra omnes naturas natura quædam generalis, quæ illas unit: & supra omnes animas singulares, anima universalis Divina, quæ ipsarum caput est, & princeps, illasque unit, & ordinat: & super omnes intelligentias una generalis & formalis, quæ omnes illuminat: & super omnes monades & omnia bona, unum simplex & bonum perfectum, nempe Æn-Soph. His præmissis, subicitur: omnes entitates analogicæ & improprie tales respicere, velut unitatem & mensuram suam, & principium primum formale, seu ideale, Coronam summam, quæ in se contineat omnia entia reliqua: Sed per nomen Eh-jeh characterem habeat dictæ entitatis. Et omnes vitas, & omnia manifestata converti, velut ad unitatem & principium suum reale, ad vitam formalem & primam, & lucem intelligibilem, quæ est Chochmah. Deinde, omnes intelligentias converti ad intellectum, primum & intellectualem, qui est Binah, tanquam ad unitatem, & principium suum generale, formamque omnis cognitionis intellectualis, & rationalis, & vitalis. Et omnia gratiosa, ad Chesed, seu gratiam perfectam & formalem. Et omnia distribuentia premium & poenam, ad Gebhura. Et omnia pulchra, ad pulchritudinem formalem & perfectam.

fectam. Et omnia per se subsistentia, ad Nezach, quæ denotat permanentiam: Et omnia conversa ad laudem superiorum, ad Hod. Et omnia conversa ad influxum inferiorum, ad Jesod. Et omnia, quæ à superioribus accipiunt, & ad inferiora demittunt, & inferiora superioribus assimilare conantur, ad Malchuth, & Regnum formale. Porro subnequitur: Sapientiam de ea, quæ est in Aziluth, & quæ est in Intelligentiis abstractis, item in animabus intelligentibus, non prædicari univocè, sed analogicè; allegatis Aristotele & Thoma Aquinate: unde concluditur; illas converti ad unum quoddam. Et sicut ea, quæ in secunda specie prædicantur univocè, referuntur ad unum per se primum; ita etiam, quæ analogicè, debere habere primum analogicum, quod sit per se, & primum in hac analogia, & ad quod reliqua convertantur: ut ulterius explicatur ex Marsilio Ficino, quod nempe v.g. intellectus tribuatur Deo & animæ, nomine generali, non æquivocè, nec per accidens, nec improprie, nec univocè, ut ea, quæ sub uno genere, vel specie: sed ita, ut intellectus animæ consideretur ut posterius quid emanans, & conservatum ab intellectu Divino, qui sit exemplar ejus. Quod ipsum est prædicatio illa dicta analogica, ut ulterius explicatur exemplo prolocutionis cum voce, & locutionis internæ in mente, & locutionis intellectualis. Et tandem concluditur, quod species & monades divinæ, sive generales, vel intermedie, quales sunt Sephiræ emanationis, sive speciales, quales sunt exemplaria, & causæ efficientes specierum inferiorum in Sephiris contentarum; quæque proprie vocantur ideæ & formæ divinæ, influentes ad omnia ipsis analogica, abstracta sint per naturam, à quantitate, loco, & tempore; adeoque indivisibiles, immobiles & perennes, semperque concurrentes ad inferiora: ut e.g. à Sapientia suprema, lucente in principiato primo, gradatim descendat vis & perfectio Sapientiæ, ad omnia reliqua causata mundi Æn-Sophici, & Aziluthici; qui dicitur בליטה: & sic etiam in mundo

mundo Briathico ad intelligentias, item ad animas rationales, in Jeziram seu mundum Angelorum; nec non ad mundum hunc corporeum, quamvis secundum magis & minus, ita tamen, ut singulis imprimat notam aliquam divinam istius generis. Et ita Gebhurah.

§. 8. Capite Undecimo plura traduntur de monadibus determinatis, & perfectionibus formatis ab uno primo infinito; & ostenditur, in quo convenient ista, & in quo discrepent; & quomodo ad hoc omnia referantur, tanquam radii eradiantes ab ipso, tanquam à Centro; unde cum ipso sint una singularissimè: Et in specie dilucidatur, quod monades illæ seu lumina & Sephiræ, & modi Divini quodammodo sint causa prima, & quodammodo non: quodque ab illa quidem emanarint, sed ut à scaturigine sua non separentur, & ita per se subsistant & extendantur ad omnia entia inferiora separata, & divisa ab iis: quæ propterea non tantum non sunt perfecta, & formalia, sicut dicta omnium rerum exemplaria, & idèz; sed & magis vel minus improprie talia; nec unita, nisi mediatis his monadibus cum causa prima, quæ per istas quoque manifestatur & cognoscitur; prout per eas etiam manifestantur res ceteræ, quæ ab illis dependent, & ad illas convertuntur, tanquam ad numeros, pondera, mensuras, & leges suas: quod latius ibi explicatur.

§. 9. Capite Duodecimo ulterius explicatur, quod per monades & formas divinas innotescant, & manifestentur inferiora dependentia ab iis, tanquam à mensuris & formis suis: prout etiam, his mediantibus, aliquantulum manifestetur de causa prima incomprehensibili.

§. 10. Capite Decimo tertio declaratur, quod Sephiræ sint Divinitas determinata, & se habeant ad omnia entia reliqua, tanquam centrum ad circumferentiam, & radii, vel lineæ à centro ad circumferentiam, vel contrà ductæ. Item, quomodo differant monades istæ à monade prima, nempe ut

secum.

secundum à primo, & ut instrumenta ab opifice: quodque cum uno primo unum sint, ut radii Solis cum luce ejus interna; & radii circuli cum centro; atque sic unum etiam inter se, citra confusionem, quamvis etiam distincta, citra divisionem, tam inter se, quam à causa sua.

§. 11. Caput 14. De Mundo intellectuall Specialia plura tradit: & in specie, quod, cum emanarit ab uno simplici, non sit simpliciter unum quid, sed quodammodo multum & numerale, sed cum hac distinctione: quod alia sit ejus notio, quatenus reperitur in uno simplici, & ab illo accipit essentiam: & alia, quatenus ab illo prodit, descenditque ad motum proprium: & sic per se subsistentiam habet formaliter, quam in scaturigine habet causaliter. Et ex hoc principio alteritatis in eo deducuntur principia, & genera generalissima omnium rerum: unde Plato in Parmenide, & post ipsum Ammonius, Plotinus, Porphyrius, & reliqui Platonici in hoc mundo intellectuall collocant formaliter, quicquid negatur de uno simplici; quamvis aliquatenus dissentiant Jamblichus Syriacus, & Proculus, quibus durum videtur, quod dicantur contraria in eodem reperiri, qualia dicunt esse hoc ipsum, & esse aliud; esse in motu, & esse permanens, &c. quod priores tamen non applicant ad notionem hujus Systematis primam, qua respectum habet ad Causam suam; sed ad secundam, qua ad vitas superiores se exserit, easque intra se discernit, & cognoscit, & extra se producit: quæ ibi latius diducuntur. Nempe: cum quid occultum est quoad essentiam, illud magis manifestari per vitam, & adhuc magis per intellectum. Hæc autem sic applicantur ad Sephiras, & monades, & mensuras personasque, & Lumina Divina. Nempe; quod in principiato primo sine dubio contineantur omnes personæ & Sephiræ, non tantum duorum mundorum Divinorum, sed & trium reliquorum: ita, ut perfectiones illæ, quæ in causa prima tantum cognoscuntur negativè, in illud effluent

M

specia-

specialius, sintque ibi formaliter, tanquam monades determinatae, pro omnibus numeris & entibus stabilibus: adeoque in Adam Kadmon gradu primo, & in luminibus vel Sephiris Mundi Aen-Sophici, ab Adam Kadmon emanantibus, vitarum instar, gradu Secundo; in Sephiris autem Mundi Aziluthici, velut in intellectu, gradu tertio. Et hæc dicitur causa, quare inter Numen infinitum & opera ejus tot sint intermedia, & quomodo per Sephiras aliquantulum intelligi queat ipsum infinitum, & similia plura.

§. 12. Capite Decimo quinto ulterius exponitur; quomodo, mediantibus Sephiris, aliquantulum nobis innotescat de Infinito, & quod ipsis mediantibus coram illo sistatur cultus noster: quodque tandem hæc omnia per illas nobis plenius manifestanda sint, ad nostram felicitatem.

DISSERTATIO QUINTA. CAP. I.

Respondetur ad objectionem tertiam Dissertationis Secunda Cap. tertio propositam; quod nempe Causa prima, quamvis nec sit intellectus, nec objectum intellectus, sed utroque superior, nihil tamen ipsam lateat.

§. 1.

Objectio tertia, Capite tertio Dissertat. secundæ proposita, hæc est: Si causa prima est unum simplex, omni intellectu & voluntate superior, de ea dici non potest, quod vel intelligat, vel intelligatur; vel velit, vel desideretur: unde sequeretur, Entia tantum casu circumferri, non observante Causa generali & prima.

§. 2. Sed respondemus: Negationes in Causa prima non inferre

inferre privationem vel defectum; sed excellentiam; unde hæc via consequitur, illam omni substantiâ determinatâ, omni intelligibili, vitæque & intellectu infinitis modis esse superiorem; illarumque causam esse. Cum enim sit supra omnia, & nihil de omnibus, omnia æqualiter produxit. Et sicut defectus quidam est, si opifex dicatur carere manibus; hoc tamen in ipsa natura potius est excellentia. Et sic in principio primo talis non datur intellectus, qui per concursum vitæ & substantiæ contempleretur intelligibile; sed illud est bonum tale, quod per se quidem non est intellectus, sed tamen etiam non privatum istis perfectionibus. Et sicut naturas rationales non vocamus cæcas, quamvis non utantur oculis corporeis: nec intelligentias separatas irracionales, quia non ita ratiocinantur, ut rem unam intelligere quærant ex alia; vel à posteriori: ita nec Aen-Soph dici potest carere intellectu, vel scientiâ.

§. 3. Idem quoque dici potest de voluntate, & aliis attributis: testante etiam Plotino.

§. 4. Ubi notandum: Nomina illa, quæ prædicantur de Causa prima, esse triplicia: nempe, vel affirmativa, ut cum dicitur Sapiens; vel negativa, ut cum non dicitur esse Sapiens, nempe ita, ut sunt producta ejus; vel eminentiæ, ut cum dicitur, ipsum esse superiorem omni intelligente: quæ omnia eò tendunt, ut hæc attributa non ita negentur esse in causa prima, quasi illis sit privata; sed quod infinitis modis ipsis sit eminentior, omniumque causa, in summo gradu bona.

CAP. II.

*In hoc respondetur ad objectionem quartam Cap. 3.
Dissertat. 2. propositam.*

§. 1.

Objectio ultima sæpe dicti capitis hæc est: quod videatur impossibile, quod Adam Kadmon è nihilo produxerit lumina superna, & personas, vel dispositionem decem Sephirarum: & una Sephirah aliam, & ultima, nempe Schechinah, tres mundos inferiores. Hæc enim superna, cum sint immaterialia, non aliter esse posse quam ex nihilo: Producere autem ex nihilo, non competere nisi Infinito. Et si dicimus: summa illa, cum sint instrumenta Infiniti, virtute istius producere producta sua, mox regeritur: Infinitum in causis mediis finitis etiam terminari ad operationes finitas: ut, per consequens, causa talis media non possit producere aliquid ex nihilo, sed hoc non nisi infinito ipsi competat. Unde porro sequitur: non posse dari nisi principiatum tantum unum, quod sit immateriale. Si autem sint plura; sequeretur: omnia immediatè emanasse ex ipso infinito: quod est contra omnes Cabbalistas.

§. 2. Respondetur autem, concedendo: quod impossibile sit, ab ullo principiato sibi relicto, citra auxilium Infiniti, aliquid produci posse ex nihilo. Nam sicut producta à Causa prima dependent, quoad Essentiam, & quoad Conseruationem; ita etiam quoad operationem: Unde omnis actus, & essentia, & potentia cujuslibet causæ secundæ, nunquam non dependet ab Essentia, & actu Infiniti. Jam verò absurdum acque impossibile non est, dari potentiam emanatam, vel causam secundam, quæ operari queat virtute primæ, & istius auxilio. Ad hoc enim non requiritur Essentia infinita, vel potentia talis: quia id, quod producitur, etiam non est infinitum,

nitum, nec modus operandi infinitus; quia fit virtute, & speciali concursu causæ primæ, sine qua secunda nec est, nec operari potest, nec operatur quicquam. Cætera, quæ prolixius de hac questione hic disputantur, hoc tempore à præfenti scopo aliena duximus.

CAP. III.

De Aziluth, seu Emanatione, & quomodo conueniat cum En-Soph, seu Infinito; & ab eo differat.

§. 1.

Receptum est ab omnibus Cabbalisticis, quod Lumina monadica & mensuræ supernæ, quæ vocantur Adam Kadmon, Lumina nempe mundi En-Sophici, Sephiræque & personæ illius, & mundi Aziluthici, emanant ab En-Soph; non per modum simplicis creationis, ut ea, quæ in Briah, nec per formationem, ut angeli; nec per factionem, ut corpora; sed per Emanationem, quam hic explicabo.

§. 2. Nota nimirum quidem est magna illa differentia, quæ est inter bonum perfectissimum infinitum, & materiam primam: item, quantum differat essentia compositi, vi formæ cujusdam, a potentia materiæ: quod simile nunc applicabimus ad Sephiras & Lumina divina, per modum emanationis protensas & substantiæ: vel, ut ita dicam, natorum Infiniti. Jam notum est, quod *En-Soph* siteductio rei ex re, & emanatio ejus; non per modum creationis, vel alium quendam facta.

§. 3. Jam ergo, quod ad substantiam attinet: sicut è materia prodit forma, & in illa quiescit, & sustentatur; & hæc est fulcrum essentiæ & existentie, & operationis ejus, tanquam substantia illam continens: ita ex Infinito catenatim se exeruit & emanavit Aziluth, seu Emanatio, quæ in substantia

ejus erat ante omnia; & illud ipsum eandem etiam postemanationem suam sustentat & conservat.

§. 4. Sciendum autem: Infinitum non ita continuasse in se Emanationem, sicut potentia materiæ passivæ continet formam, vel actum, quo est privata: sed sicut Causa Efficiens continet causatum sibi analogum; quæ comprehensio non est privativa, imperfecta, & tenebrosa; sed eminenter talis, perfecta & luminosa. Nec etiam Infinitum consideratur ut vas, vel spatium, subjectumve, & sustentaculum: sed tanquam Efficiens, constituens, & perficiens: quoniam hanc ipsam Entitatem, quam ab initio produxit, illam etiam semper innovat, & in esse conservat. Et sicut Forma unita est cum Materia: ita Aziluth unita est cum Infinito, non, ut in illud agar, vel illud perficiat; sed quia ipsa est passiva, & perficibilis, non ut det, sed ut accipiat, non ut constituat aliquid compositum; sed ad instar mulieris imprægnatæ virtute infinita Dei, ad progneranda omnia entia reliqua.

§. 5. Et sicut ex materia & forma fit unum compositum, à quo una confit operatio communis: sic ex unitate *Æn-Soph* cum *Sephiris* una prodit operatio communis, quæ emanat ex Infinito, & extenditur in *Sephiras*, & per illas ad omnia causata infra ipsas locata, ita, ut Infinitum & *Sephiræ* ad unam operationem & causatum idem conspirent, prout decet causam primam cum secunda: Ita, ut agens primum, per instrumentum à se factum, & motum, via sua propria, operationem suam perficiat: adeoque potentia & actus quasi unum sint.

§. 6. Differentia autem utriusque talis est, qualis inter formatum & formans, perfectum & perficiens: ita tamen, ut *Æn-Soph* tam qui intra sese, quam qui foris in emanationem se exerit, sit unum, & substantia una, cum hac tamen distinctione: quod *Sephiræ* in *Æn-Soph* sint per modum unius & singularis, causantis & eminentis, atque independentis & Infiniti:

Infiniti: Sed in Aziluth modo quodam formali, plurali, & determinato.

CAP. IV.

Quod Aziluth suprema in se contineat omnes perfectiones Creationis & generationis, sine omni privatione & defectu eorum.

§. 1.

Creatio est imperfectum quid ex parte creati, quod ex nihilo prodit in esse: sed generatio viventis contra perfectum quid, ex parte generati, quippe quod non ex nihilo, sed ex natura constituentis accipit entitatem suam.

§. 2. Ex hac autem imperfectione creati, nempe quod ex non esse constituitur in esse, apparet perfectio Creatoris, qui sine motu, nec requisita substantia, vel dispositione ulla, illud ex nihilo produxit: sicut ex perfectione generati, in generante deprehenditur defectus aliquis, quod nempe ex materia quadam determinata & prædisposita, cum immutatione & diminutione etiam sui, aliquid generarit, aliquando à se separatum.

§. 3. Quæ ambo si applicentur ad *Emanationem*, dicimus: quod utraque dicta perfectio in illa contineatur, negatis etiam in illa utriusque imperfectionibus. Certum enim est, quod emanaverit citra mutationem, & variationem, vel defectum causæ suæ infinitæ, sicut & in creatione reperimus. Unde apparet: quod emanata, in relatione ad Emanatorem suum, quam maximè sint perfecta.

§. 4. Sicut talia etiam sunt in se ipsa considerata, & quatenus emanantia. Quamvis enim non dicantur esse ex nihilo, sicut Creati, sed ex ipsa substantia Emanatoris sui infiniti, qui causa ipsorum est immediata, & ex substantia ejus, ut ita dicam, externa; hæc tamen sicut lumen unita & an-

& annexa est luci internæ insensibili, & ab omni emanato occulta: & post emanationem suam similia sunt Emanatoris suo, sicut ignis luci à qua prodiit. Nec aliter differunt ab illo, nisi quod ille sit à seipso, & hæc ab alio: ille sine principio sit primus, & causa horum; hæc autem causata à primo. Unde concludimus: quod in *Aziluth* contineantur perfectiones creationis ex nihilo, & generationes viventis.

CAP. V. & VI.

§. 1.

Capite Quinto ulteriùs declaratur: quod *Aziluth* similis sit splendori, qui prodit à luce, & extenditur ad specula, & colores, & oculos fulgidos: & quomodo similis sit naturæ specierum sensibilium, prodeuntium è corporibus coloratis, sine constituyente, & motu externo.

§. 2. Et Capite Sexto proponitur simile, quod occurrit in libro *Jezirah*: nempe *Sephiras* invicem junctas & unitas esse sicut flamma annexa est prunæ.

CAP. VII.

Hic absolvitur explicatio naturæ Aziluthicæ; & sermo est de Briah, seu Creatione; Jezirah, seu Formatione; & Asiah, seu Factione: quomodo nempe differant, & conveniant cum Aziluth,

§. 1.

Quicquid est, vel est ex aliquo, & materia quadam: qualia sunt corpora naturalia; vel ex nihilo: id est, non præexistente substantia & materia, vel ejus parte. Jamque *Aziluth* & *Briah* à Causa prima sunt sine præcedente aliquo subjecto; sed ex potentia & operatione causæ primæ: cum hac tamen differentia, quod *Mundus creationis*, qui est

Thronus

Thronus gloriæ, & intelligentiarum separatarum, in hoc tantum gradu sit, ut nullam habeat præcedentem materiam; unde accepit nomen *בריאה* seu Creationis: Emanatione autem, vel mundis Emanatorum quia sublimior est, & perfectior, præter perfectionem illam priorem Characteristicam, Creationi superadditum sit nomen *אצילות*: non tantum, quod sublimior sit omnibus cæteris; sed etiam unita & connexa cum principio suo, à quo emanando dependet cum omnibus attributis suis.

§. 2. Et hæc Emanatio similis est lumini, procedenti è luce vel corpore luminoso: vel emanationi proprietatum, potentiarum & passionum, sine motu egredientium è substantia: Item speciebus colorum visibilibus: & animæ sensitivæ & vegetativæ, procedentibus ab anima rationali & intelligente: quæ omnia Emanatione quadam imperceptibili dependent à causis suis: ita, ut si respiciatur causa, *Aziluth* sit actus sublimior, purior & perfectior, & magis alienus à motu, quam creatio; quia emanat immanendo cum unione, & sine separatione: & si respiciatur causatum, *Aziluth* etiam majorem similitudinem cum causa sua præ se ferat: dum ipsa istud est formaliter, quod causa ejus est causaliter & eminenter; vel sic, ut loquuntur Cabbaliste, ut nulla sit differentia inter emanatum & Emanatorem, nisi quæ est inter Causam & Causatum: Usque adeò, ut quasi unum sint, quamvis analogicè *Aziluth* habeat naturam multi & finiti.

§. 3. Hæc omnia autem non dantur in Creatione, sed de hac tantum dicitur, quod sit creata sine præcedente materia & substantia.

§. 4. *Jezirah* autem, quæ est *Mundus Angelorum*, etiam quidem creata est ex nihilo, & sine præcedente subjecto & substantia: sed tamen creata est in Substantia & subjecto. Nam Angeli quidem sunt substantiæ intelligentes & incorporeæ, sed locatæ super & in corpora firmamenti summi, & supra.

N

& in

& in corpora cœlestia, ignea atque aërea, ut illa vivificent & moveant: Vel, ut loquuntur Cabbalists, spiritus utentes corporibus, quæ vocant Lampades ignis, quibus investiantur: Vel, ut etiam dicunt, animalia ignea loquentia, i.e. intelligentia cum ratiocinatione, & colligendo unum ex alio. Ita, ut, sicut animæ rationales & humanæ juxta Philosophos incorporeæ, & per se subsistentes, creatæ sunt ex nihilo, & sine præcedente substantia; sed tanquam formæ & perfectiones ad corpora naturalia destinatæ; ita Jezirah creatæ sit in substantia, nempe corporibus æthereis, igneis & aëreis. Unde apparet, quare creatio angelorum vocetur *יצירה*: quod, ut mihi videtur, est impressio formæ per se subsistentis in substantiam corpoream, quæ ab illa non planè est aliena, sed per ejus influxum producta: (qualis est forma in materia, non tamen materialis:) ita, ut cum illa habeat unionem; & tamen cum differentia essentiarum: quia, quamvis forma illa corpori suo det essentiam, & influxu suo in illud immittat quasdam operationes, & potentias suas; non tamen omnes eidem includit, etiam principales & sublimes, quæ à materia manent separatæ, à vasis alienæ, & incorporeæ, ad instar creatoris & causæ suæ. Quibus adjungo, quod oretenus accepi à magistro meo R. Jisraël Serug: quod naturæ Jezirathicæ consentiunt Spiritibus Briathicis, & corporibus Asiatichis.

§. 5. Hæc autem omnino dependent à materia in esse, subsistere, posse & operari: Suntque compositæ, & formæ eorum sunt partes Universi, quæ per se esse non possunt, sed immerse sunt materiæ, extensæ quantitativè; adeoque divisibiles & subjectæ motui perpetuo: item multiplices, & subjectæ ortui & interitui, argumentationi & diminutioni, passioni, alterationi, & similibus; nec subsistentes per se, & à se, (sicut formæ Briaticæ, quæ cum majori perfectione subsistunt per se: & formæ Jezirathicæ, quæ etiam quidem subsistunt per se,

se, sed ita, ut etiam extendantur ad aliud;) nec etiam habent existentiam per se, nec sunt substantiæ, imò ne entia quidem; sed tantum generantur cum compositis, in quibus sunt: nam illis prior est materia, & ejus potentia, motu naturali, educuntur unà, cum qua illæ sunt partes compositi. Et hoc vocatur Asiah. Unde satis patet, quid sit Aziluth, & quomodo cum reliquis mundis conveniat, vel ab iis differat.

CAP. VIII.

Breviter repetuntur supra dicta, & uberiorè discutitur de restrictione Infiniti, de Emanatione Adam Kadmon, Nomine Tetragrammato. & quatuor ejus plenitudinibus: item de Revolutionibus Alphabeti, & similibus.

§. 1.

Hætenus dictum est de Causa sine causa, à qua omnia, quod nempe sit Ens necessarium, bonum perfectum, unum simplex, sublimius omnibus entibus, quæ ab ipsa producta sunt, quamvis ipsis non haberet opus, & solummodo ex eo, quod sit bona & benefaciens: & quomodo extendatur ad omnia. Item, quòd immediate non nisi unum causarum produxerit, cui nomen Adam Kadmon: hoc autem mediante, lumina, & Sephiras & Personas mundi Æn-Sophici & Mundi Aziluthici, & tres sequentes.

§. 2. Nam juxta hypothesin R. Jizchak Lorjensis, tam magna fuit Lux proveniens ab Infinito, & tanta ejus vis, ut causata illud non potuissent sufferre, nisi mediante principio hoc primo, ejusque portis & fenestris; per quas nihil aliud intelligitur, nisi illi conceptus, per quos dicta lux augetur, & ad inferiora commensuratur, & diversimodè disponitur: adeò, ut quasi sint idæ quædam Divinæ, & monades Summæ, & mensuræ perfectissimæ: & tamen pro diversitate

tate analogiæ suæ magis vel minus lucidæ : utque id hoc loco sit formaliter, quod in Causa infinita est causaliter, & eminenter.

§. 3. Media autem illa, per quæ lux hæc ad omnia extenditur, metaphoricè vocantur cranium, cerebrum, oculus, auris, nasus, os; & fenestræ aliæ, per quas lux & influentia descendit.

§. 4. Atque sic responsum est ad quatuor objectiones sæpe dictas, atque demonstratum, quod non ex defectu potentia & infirmitate, sed ex nimia bonitate & insigni gratia sua Deus mediata produxerit ea, quæ potuisset producere immediate: ut apparet major perfectio tam in ipso, quam in causatis suis; quia per illa operatur, effecitque, ut sint causæ, quæ & ipsæ operentur, & non tantum causata: præsertim, cum quicquid operantur illæ, ipse efficiat Deus, & quidem cum majori perfectione.

§. 5. Diximus etiam, quis sit Usus istorum mediorum: & quod ab entitate causali & eminente non descendatur ad analogicè talem, & sensu improprio & remoto, nisi mediante entitate formali & perfecta; qualis sunt illæ monades determinatæ, mensuræque & formæ, quæ non tantum sunt causa naturarum inferiorum, sed eas etiam cognoscere faciunt causam suam occultam & infinitam, atque se ipsas, & similia plura.

§. 6. Nunc restat, ut subjiciamus, quod R. Jizchak Lorja edocuit discipulos suos, quales in specie sunt R. Chajim Vital, & R. Jisraël Serug, Præceptor meus: nempe, quod Aen-Soph produxerit emanando hominem primum principium suum immediatum: quodque determinando gloriam & potentiam suam infinitam produxerit causatum finitum, quod dictus Doctor appellat *ḥayyot* seu restrictionem: quasi nempe contraxerit Lucem suam infinitam, & intra se reliquerit spatium quoddam vacuum; non tamen sine vestigio, formæ, vel

vel impressione, facta à luce priore: quodque intra hoc spatium sese immiserit de novo, sed non totum, nec ex omni parte; sed uno tantum loco singulari, tanquam per canalem & transitum quendam. Inque illud immiserit Tetragrammaton: & ex illo literam Jod reddiderit plenam, hoc modo: *יה*: idemque extenderit in nomen *יהוה*. Item, quod He primum extenderit in nomen *אד*: & literam Vav reddiderit plenam per Aleph, hoc modo *אב*, illamque extenderit in nomen *אב*: & tandem He ultimum reddiderit plenum cum He, illudque extenderit in nomen *אח*: quodque in nomen primum & generale, & in quodlibet è quatuor illis introduxerit decem Sephiroth. Porro, quod in singulas decem Sephirarum, & alia, duas posuerit proprietates vel naturas, unam circularem, & alteram rectilineam: item duas species lucis, ambientis nempe, & internæ. Et tandem, quod in Adam Kadmon concipiendum sit unum Alphabetum viginti duarum literarum cum 231. Revolutionibus; de quibus in libro Jezirah. Ut jam non dicam de vasis, eorumque parte interna & externa, item luminibus, ambiente & interna: nec de Nephesh ejus atque Ruach, aliisque specialibus. De quibus nunc ulterius dicendum est.

CAP. IX.

Quod Causa prima omnibus causatis suis manifestaverit essentiam & naturam suam, seu non in jam, quantum talem, sed ita, ut se ipsum restrinxerit & quasi multiplicaverit, atque illa produxerit finita & multiplicata.

§. 1.

AEN-Soph in se continet omnia quæcunque sunt, & esse possunt; quia, juxta Aristotelem, perfectum & universum sunt unum; quoniam nihil ipsi deest: ni enim summum

perfectum in se haberet omnes perfectiones, determinatum esset ad unam, vel plures.

§. 2. Jam quæritur: dum produxit omnia, an omnibus dederit & immiserit essentiam & naturam suam; vel, an dedit aliquid, quod ipse non est, nec intra naturam ejus est? Si responderetur, quod dedit id, quod est, & quod erat in natura ejus, regeritur: quicquid ipse est, esse infinitum & simplicissimum; quod autem dedit, finitum est, & quodammodo compositum. Item: id quod ipse est, non tantum non est productum, sed nec produci potest, quia nemo illud producere posset; nec etiam produci potest id, quod jam est. Quod autem producit & emanat, constituitur de non esse in esse. Unde constat: quod non dedit aliis id, quod ipse continet in natura sua.

§. 3. Si autem dicitur: ipsum dedisse tale quid, quod ipse non est, & quod non est in ipso: videtur, datum iri aliquid, quod non detur in infinitè perfecto, quod absurdum.

§. 4. Ut hæc concilientur, dicimus: quod Aen-Soph res produxerit, partim tales, qualis ipse est, & id, quod in eo invenitur; partim tales, qualis ipse non est, & qualia in ipso non dantur. Nimirum, dedit & fecit, quod ipse est, & quod in ipso datur; sed non prout in ipso est, verum dependens ab independente, finitum ab Infinito; multiplex & compositum ab uno & simplici perfecto; potentiale ab eo, qui est vis & actus infinitus; mobile ab eo, qui permanet perenniter; adeoque modo quodam imperfectiore & diminutiore, quam est perfectio ejus infinita. Unde concluditur: quod, sicut causa prima est omnia, modo independente & infinito; ita entia ab illa dependentia sint causa prima, sed modo dependente & finito. Et hoc est, quod Doctor noster vocat *צמצום* vel restrictionem illam, quâ mediante Aen-Soph res emanare fecerit extra se, sed ita, ut non separaverit ab iis, quod ipse est,

est, & quod in natura ejus datur: quamvis non tales fecerit, qualis ipse est.

§. 5. Et sic clarè satis explicatur, quid intelligat Doctor noster, dum dicit: Deum, ut sese posset extendere, oportuisse semet contrahere. Et sic etiam intelligitur, quid sint contractiones illæ, quæ statuuntur in Adam Kadmon: & quid sit illud, quod lumina summa duplicata fuerint per triades Sephirarum: & per hanc contractionem produxerint causata sua inferiora, inque illa immiserint essentiam & naturam suam; sed non eo modo, quo sunt ipsa, & quem intra essentiam suam continent, sed modo quodam arctiore, magisque deciduo & diminutiore.

CAP. X.

Quomodo in unitate Causæ primæ potuerit esse simile quid natura multiplici & finita: item Varietatis.

§. 1.

Infinitum est perfectio, & actus purus, & ut Cabbalists illud appellant, *מטה חסד metrum benignitatis*. Sed, quia in Causatis produxit naturam terminorum & limitum, vocatur *מטה שופר metrum judicii*.

§. 2. Jam verò videtur, non potuisse Deum terminum limitemque statuere extra se, nisi tale quid prius habuisset in se. Omne enim agens agit secundum id, quod est in se. Unde infertur, quod quodammodo limitatus, & contractus fuerit, in se ipso prius, quam extenderetur ad causata sua, illisque daret terminum & judicium in se contentum.

§. 3. Quia autem Aen-Soph verè infinitus est; hinc, si aliquis in ipso statuendus est terminus, inveniendus est modus, quo intra se ipsum quodammodo distinguatur à seipso; (liceat ita loqui propter exiguitatem intellectus nostri.)

Quasi

Quasi nempe quodammodo moveretur à se ipso, ad aliud; (quamvis omnia in ipso, & in ipsa essentia sua:) adeoque ab Infinito ad finitum.

§. 4. Hæc autem expressio infiniti ex se ipso, ad aliud, quod est finitum, est illud, quod vocatur *נפש* delectatio, quasi esset motus quidam. Et hæc est illa distinctio, quam formamus in intellectu nostro, quasi sit directio sui, & inclinatio quædam ad aliud, ad quod nempe se disponat, & determinet; Infinitum videlicet ad finitum; & independens ad dependens: Id volo, quod intellectu suo, qui est ipsa ejus perennitas & essentia, Deus sese applicuerit ad Causata sua futura: non secundum essentiam suam, quæ incomprehensibilis est, sed secundum illum conceptum determinatum & definitum, quem de immensitate & amplitudine ejus ista possint supportare, quique secundum exiguitatem intellectus nostri ab ipso admodum diversus & distinctus est. Quoniam hæc applicatio ad aliud non fit secundum immensitatem ejus, quæ incomprehensibilis est omni alteri; sed secundum æstimationem illam definitam, juxta quam entia hæc illam possint sufferre, & unum quidem magis quam alterum.

§. 5. Et hinc sequitur motus ille analogicus, juxta quem infinitum concipitur definiri, & Deus, egrediendo à se ipso ad aliud quid, producere de immensitate sua causata finita. Ubi quidem semper radix quasi aliqua Causatorum finitorum, multiplicium, mobiliumque remanet in simplicitate infiniti; causaque eorum immobilis manet, quamvis jungatur cum dicta natura multiplici & mutabili.

§. 6. Et hæc est illa contractio, & æstimatio, & mensura, quam Doctor noster etiam vocat delectationem, vel motum, in *Æn-Soph*, prout traditum est ipsi, ut nempe dare queat rationem, quomodo causata finita ex ipsa emanaverint.

§. 7. Subjicit autem immediatè hypothesin de *כלום* seu *veste*: quæ, prout mihi videtur, nihil aliud est, quam
idea

idea illa, & exemplar, quo quasi vestitus est *Æn-Soph* à Causatis suis. Dicit autem Doctor noster, illam esse legem plenam literis. Quia, sicut istæ sunt causa & principium Nominum Sanctorum, quæ sunt *Sephira*: ita sunt principium omnium entium Formæ illæ causatæ, characterisantes omnia causata.

CAP. XI. & XII.

§. 1.

Capite Undecimo ulterius demonstratur, quomodo à simplicitate absolutissima provenire queant causata multa, & finita: & plura de contractione vel restrictione Infiniti: ut nempe exactius intelligi queat, quid sit illa delectatio seu exhilaratio Infiniti, quam Doctor noster adscribit Infinito: quasi nempe commotus fuisset, ut ita dicam, intra sese, ut egredereetur quodammodo à se ipso, ad alia: Cum intellectu suo in se perliceret, quod multitudo naturarum finitarum, & quodammodo imperfectarum tam varia, quidem esset ipsa bonitas infinita, benignitasque & amor; sed modificata à jure & rigore imperfectionis. Ex quo deinde idem vim illam, qua ipso actu produxit, & in esse proprio constituit dicta entia, vocavit restrictionem, qua se ipsum determinavit, ad productionem rerum diversarum. Et hæc ipsa est lucerna præcepti, in qua Lux Legis primæ, quæ est idea prima & eminentissima omnium entium. Estque radix & fundamentum illius *קרינתא רבנית* seu *Coruscationis vehementissimæ*; quæ, cum sit *דן* seu *Jus*, descripsit atque formavit terminos, limitesque ac mensuras omnibus rebus. Hic est locus ille generalis omnium entium, qui mysticè vocatur Vacuum Infiniti: in quo continetur Lux, ab hoc ibidem relicta, destinata & præparata pro omnibus causatis futuris: quæ postea crassior facta dicitur, sed virtute lucis novæ, quam illuc immisit principium

cipium primum; adeoque produxit Adamum primum & lumen *Æn-Sophica*: & per consequens, quatuor Systemata

אֵין סוֹפָה
§. 2. Capite Duodecimo ulterius agitur de contractione Infiniti, qua locum fecisse dicitur causatis suis producendis, & vestigium aliquod reliquisse in spatio illo, quod sit subiectum, & quasi vas omnis lucis illuc infusa: ex qua productus sit Adam Kadmon, & ipso mediante, reliqua entia. In specie autem declaratur, quid sit *אֵין סוֹפָה* *Spatium primum*: nempe substantia, omnium primò emanando, producta, & perfectissima, quæ, quia quasi mensura est omnium ceterorum entium, illa contineat, ad instar loci cujusdam generalissimi, quod contineret omnia corpora. In hunc autem deinde *Æn-Soph* ita contractus, dicitur infudisse lucem suam & potentiam suam, illumque formasse, & perfecisse: ita, ut Adam Kadmon, causatum ejus primum perfectissimè & actu secundo compositus dicendus sit, è spatio, facto per contractionem, seu essentia; & è luce in illud immissa, seu existentia vel actu secundo. Et huc etiam tendit omnis retractio vel duplicatio trium Sefhirarum Triadis ultimæ, scilicet tres Triadis mediæ vel secundæ: ut nempe ex retractione & spatio hoc producat aliquam substantiam, tanquam vas quoddam, in quod quicquid deinde immititur vel infunditur, Lux vocatur, quæ est existentia ejus, & perfectio ultima, actusque secundus. Uno verbo: essentia singularis & interminata multiplicatur & terminatur ad entia multa & diversa, per Substantias multas & finitas, in quibus, tanquam in vasis recipitur: Unde hæc vocantur vasa, spatium, vacuum, non aliter, ac cum Lux Solis unica & generalis, per diversa specula diversos fulgores producit. Non enim putandum est, vasa illa & subiecta recipientia esse materialia, ut hæc recipiunt formas; sed spiritalia, & naturas determinatas, quæ existentiam actu suscipiunt, quæ quodammodo ab ipsis erat separata.

§. 3. Spe-

§. 3. Specialissimè verò c. 13. supra dicta omnia contrahuntur in decem conclusiones sequentes. 1. quod *Æn-Soph* restrinxerit, & determinaverit, atque limitaverit potentiam suam operandi, atque vim suam ad dispositionem potentie producti, naturamque dependentis. 2. quod, quamvis sit Infinitus, in specie tamen determinaverit intellectum & voluntatem suam ad Causata finita. 3. quod, quatenus ipsis infudit essentiam finitam, hoc ipso quodammodo permanserint defectuosa, & infinitate illa carentia, quam ipse in se habet. 4. quod diminutior hic gradus causati ex eo proveniat, quod causa ejus non absolute in illud extendatur. 5. quod, quia benedictus ille non est de numero causatorum suorum, sed omnibus eminentior, respectu istius eminentie omnia produxerit æqualiter. 6. quod ens necessarium per se subsistens & unum, ut propterea in multa distendi nequeat, tamen quasi multiplex fiat in causatis, intuitu naturæ eorum, vel substantiarum, vasorum & foraminum illis tributorum: per quæ determinatur essentia unica & infinita ad naturas definitas & diversas: & hæc sit causa multitudinis rerum. 7. Quia impossibile est, ut causatum omnino simile vel omnino dissimile sit Cause primæ; quod Deus propterea eidem aliquid dederit de eo, quod ipse est: & aliquid non dederit, nempe infinitatem, quam per sæpe dictam contractionem intra se cohibuit, & illi negavit. 8. Quod, quia fieri non potest, ut ultimum causatum planè simile sit causæ suæ, id necessariò compositum sit ex unitate, & multiplicitate. Ex unitate, quatenus est analogum causæ suæ; ex multiplicitate autem, quatenus illa inferius est per contractionem & separationem; adeoque ab illius similitudine abscedit. 9. Quod infinitudinem Dei, quæ terminum habere non potest, sequatur finitudo, quæ privata quidem est termino, (sed eum tamen habere potest:) nempe potentia indefinita, vel substantia informis, & formata, quæ nempe per applicationem causæ suæ, accipit

conformationem, ut sunt contractio, quæ efficit spatium; & influxus, qui illud implet. 10. Quod Deus, cum omnibus causatis sit eminentior, ita retraxerit sese in se, ut cum nullo illorum conveniat; & per hanc retractionem ab omnibus videatur separatus. Sed quia etiam applicatur ad omnia, tanquam causa quoad essentiam, potentiam, & operationem eorum, simul tamen etiam sit omnia in omnibus: ut, quia ut dicimus, ipse est lux, quæ illa implet, ipsis planè sit intimus.

DISSERTATIO SEXTA.

CAP. I. II. III. IV. V. VI.

§. 1.

Capite Primo, post absolutam doctrinam de Zimzum, seu contractione, & immisione lucis *Æn-Sophicæ*, per quam producta sint emanata suprema, jam agere incipit de his emanatis, & primo de Adam Kadmon. Quod autem reliqui Cabbalistsæ supra decem Sephiras non collocaverint lumina alia, causam hanc esse: quod doctrinam istam vel ignoraverint, vel occultare voluerint: excepto R. Jizchak Loriani. Probatur ergo, supra decadem Sephirothicam alia dari lumina superiora, primò ex libro Jezirah, Mischnâ 4. (5.) Ubi per *יהי עין* Dominum unicum intelligit Causam primam, & per *קדשו מכן* *habituaculum sanctitatis ejus*, lumina hæc summa: item ex Mischnâ 5. (6.) ubi per *מאמר* *verbum ejus*, intelligit dominium Causæ primæ: & per thronum ejus, sublimia hæc lumina, Infinito proxima. Porro allegat ex Tikkunim Tikk. 1. Ubi supra Coronam summam decadis Sephirothicæ locatur Tetragrammaton alephatum: per

per quod intelligit Causam Sephirarum formalem, & efficientem, Causatum nempe superius; & per Dominum Mundorum, *Æn-Soph*.

§. 2. Capite Secundo, porro idem probat ex Tikkun 19. in fine fol. 41. b. ubi expressè nominatur *אדם קדמון לכל קדמון* *Adam omni primo prior*. Item ex Tikkun 69. ubi loquitur de peccato Adami: ubi per *אור צהי ואור מצוהצח* intelligit mundum Aziluthicum, supra quem adhuc locantur superiora. Porro ex libro Sohar Sect. Breschith, (fol. 26. c.) ubi superiora hæc lumina satis clarè describuntur.

§. 3. Capite Tertio idem ulterius probat ex alio loco, supplementi vel Tikkun 69. de Adam Kadmon. Ubi per illum hominem, qui factus dicitur ad imaginem Dei, intelligit decem Sephiras Aziluthicas: per illum autem hominem, qui dicitur similitudine carere, Adam Kadmon: de quo plura hic tractantur, & quomodo conveniat cum causa prima.

§. 4. Capite quarto latius deducit, quare Adam Kadmon vocetur Adam, vel homo: nempe, quia 1. sicut homo est microcosmus, sic Adam Kadmon macrocosmus, continens omnia Causæ primæ causata. 2. sicut homo materialis summum locum habet inter inferiora, sic Adam Kadmon inter superiora. 3. sicut in homine materiali totius creationis finis est; ita in divino initium, Prov. 8, 22. 4. sicut Adam inferior accipit omnia ab omnibus, ita superior omnia dat omnibus. 5. Sicut hic est principium lucis reflexæ, ita ille principium directæ. 6. Hic terminus lucis descendens, ille ascendens. 7. Hoc movente per modum aquarum fœmininarum, omnes mundi moventur: illo efficiente, per modum aquarum masculinarum sunt, manent, & perficiuntur omnia entia. 8. Sicut inferior ascendit à materia infima usque ad Causam primam: ita superior descendit ab actu simplici & infinito, usque ad potentiam ultimam, & diminutissimam. 9. Sicut inferior est finis creationis, & quodammodo etiam quoad intentionem

creatoris, ita superior est finis verus, quamvis externus, in intentione Infiniti. 10. sicut homo inferior est habitaculum Schechinæ, regnique Sancti, quo gubernantur atque implentur tres mundi כִּנּוּי; sic Superior est habitaculum Infiniti, lucisque ejus summæ, & proximè accedens ad similitudinem & Imaginem ejus veram; adeoque gazophylacium omnium perfectionum, quæ insunt, & influxuræ sunt in omnia causata, omnique tempore & loco: causa nempe secunda, & instrumentum opificis primi ad creationem, conservationem & perfectionem omnium entium. 11. Porro etiam vox אדם refert numerum 45. qui est numerus Tetragrammati alephati, quo docetur: quod Adam Kadmon sit nomen primum, & causatum primum, (sicut אלה est litera prima, & per metathesin פלה) quod modo mirabili continet decem Sephiras, per decem ejus literas designatas. Plura alia hic omisimus, hoc tantum addendo; illud ipsum, quod in libro Jezirah dicitur; decem esse Sephiras בלי סוף, sic hic exponi, præter illud, quod est סוף, id est, אדם, nempe Kadmon, numerum 45. exprimens.

§. 5. Capite Quinto Objectiones quædam formantur contra id, quod lumina quædam dentur supra decadem Sephirothicam: nempe è Libro Tikkunim, & Raja Mehimna, nempe, quod causa causarum, id est Æn-Soph immediatè sit in Corona, & hæc primum ejus sanctuarium. Ad quæ responder: quod per causam causarum non semper intelligatur Æn-Soph, sed etiam Adam Kadmon: ita, ut hoc respectu Æn-Soph dicatur causa omnium causarum. Vel, quod per Coronam tunc intelligatur ea, quæ est in Adam Kadmon. Additque: quod juxta mentem R. Jizchak Lorjensis & discipulorum ejus, R. Chajim Vital, & R. Jisraël Serug, etiam Æn-Soph dicatur, quæcunque Causa superior est decade aliqua Sephirothica: v. g. Malchuth mundi Æn-Sophici respectu

et Aziluth, quam immediatè produxit: Malchuth in Aziluth, respectu Briah, &c.

§. 6. Capite Sexto ulterius objicitur, quod in toto libro Sohar, & Tikkunim, & Raja Mehimna non nisi quatuor mundorum fiat mentio, nempe ארבע: nullibi autem dicatur de mundo Æn-Sophico, in quo Adam Kadmon, & quinque ejus lumina. Et respondetur: quinti hujus mentionem non fieri ex eo, quod nimium sit occultus, nec ab ullo intellectu apprehendi queat: & tantum lateat in apice literæ Jod. Item, quod mundus quintus concipiendus sit tanquam anima quarti, & non tanquam aliquid ab hoc separatum.

CAP. VII.

Quid sit in Adam Kadmon spatium ejus; Canalis ejus tenuis; circuli; rectilinea; Tetragrammaton primum; & quatuor inde dependentia; Alphabetum; cum 231. portis, & quicquid in ipso continetur.

§. 1.

Facta contractione Infiniti, exortum est אור קדימון Spatium primum. Vacuum nempe, & Locus omnium mundorum producendorum. Hoc, quantum mihi videtur, est substantia Homini primi, qua nempe determinationem accepit in esse suo, & formationem vitæ & intellectus ejus, aliarumque perfectionum; quas per influxum luminis sui ipsi dedit causa prima.

§. 2. Et huic tribuitur nomen hominis, non parvi & imperfecti; sed macrocosmici, perfecti & primi; quia secundum excellentiam, intentionem causæ, & naturam, prior est omnibus reliquis entibus.

§. 3. Per Canalem illam autem tenuem, per quem à causa sua accepisse dicitur, non tantum essentiam & bonitatem essentia, in qua subsistit; sed & potentiam, per quam omnia

omnia produceret; denotatur ipsa ejus unitas, quâ quodammodo unum quid est, cum uno absolutissimo & simplici, cumque ipso unita & ab ipso accipit, tam id, quod ipsum est, quam id, quod inferioribus communicat & infundit. Vel: elevatio & ascensio illa, quâ, mediante unitate suâ, unitur cum Uno primo.

§. 4. Per Spatium autem, quod semper remanet inter Æn-Soph, & inter Adam Kadmon, denotatur essentia ista, propter quam diversus est, & remotus à perfectione causa suâ; è contra verò accedit & assimilatur spatio, sive nihilo, ex quo productus est, & existentiam accipit. Sciendum enim, omne ens quasi componi è contrariis & negatione; vel ex eo, quod accipit, & ex eo, quod non accipit.

§. 5. Circuli designant vitam ejus: quoniam, ut arguit Plotinus, vitalitas movetur per motum circularem à seipso, in seipsum.

§. 6. Dividitur autem in partes suas, quæ sunt decem Sephiroth, in nomine essentiali contentæ: quod ipsum est causa numeri primi, qui consistit in entitate prima; & propterea ipse est principium omnium reliquorum entium.

§. 7. Rectilineum designat intellectum Adami primi: axis neme circuli, quo vita denotatur: unde hic est causa motus ejus, per quem uniuntur & connectuntur intellectua lia & vitalia inter se, & cum ipso: actuque recto & perpetuo, confestim & perfectissimè assequitur scopum & finem suum. Dicitur autem rectus; quia sine deflexione vel aberratione à via causatorum suorum ascendit ad seipsum, & ad causam suam: & sic descendit ab ipsa per intellectum & voluntatem, non materialem vel localem ad se ipsum, & ad causam suam.

§. 8. Et propterea quatuor illa nomina in ipso contenta, derivantur à primo, quod ipsis est radicale: adeoque etiam ipsa radices sunt quatuor mundorum ארבע, quæ ab Adam Kadmon proveniunt, virtute & concursu Infiniti.

§. 9. Vel

§. 9. Vel aliter nomen יחיד est unitas ejus, respiciens inferiora.

§. 10. Nomen יסוד Essentia ejus extensa ad reliquas Essentias & materias: & propterea in ipso contigit mors & lapsus: ad instar numeri binarii, qui descendit & delabatur ab unitate; estque principium multi, & divisionis, & defectus.

§. 11. Nomen חיה denotat vitam ejus extensam ad omne genus vitarum: & propterea est conversio & motus à se ipso, in se ipsum, & à se, ad causam suam, à qua omne bonum provenit. Hic est numerus ternarius, qui dualitatem reducit ad unitatem, & redintegrat dissensiones ejus, cumque perficit, efficitque indivisum. Et propterea nomen חיה, ad instar vitalitatis, conformatur, & restituit nomen סג in statum & naturam ordinatissimæ Bilancis (tripartitæ,) illudque reducit ad causam suam.

§. 12. Nomen יסוד designat intellectum, qui radix est omnium cæterorum intellectuum. Et Nomen סג ipsum, non tantum per nomen חיה reformatur; sed & per vitam illam & intellectum hunc reducitur ad se ipsum, & ad causam suam, & ab his perficitur.

§. 13. Parum autem diximus de nomine יחיד, quia denotat unitatem Hominis primi, sublimiorem omni entitate, & occultam; cum quâ, ut etiam simile fiat unitati simplici & infinitæ atque primæ, unitur nomen סג, designans essentiam; unde etiam ad ipsum refertur Nomen אהיה, quod producitur ab Unitate, quæ est Nomen יחיד, cujus uxor est Binarius, qui, cum sit imperfectus, divisus est & in potentia: non potentia actuabilis, ut materia; sed directâ ad actum, vel actus primus, non quiescens in se ipso, sed tendens ad alterum, & subsistens in altero; & cum sit imperfecta, per illud in perfectionem deducta. Unde die secunda, non dicitur, כי טוב; quod bonum: quia duale, quatenus est primum,

P

num, ab unitate amotum, est principium multitudinis divi-
sæ, & separata; adeoque imperfectum, & non bonum.

§. 14. Sed Nomen $\aleph$ designat vitam: & huc pertinet
arbor vitæ, Tiphereth, Lex Scripta, mundus Jezirah, qui vi-
vificat, & movet mundum corporeum, tam cœlestem quam e-
lementarem.

§. 15. Nomen $\beth$ denotat intellectum, qui est actus
conversus à vita & ad vitam, essentiamque & unitatem; ad
perfectionem deductus & in actum ab objecto, quod est no-
men $\beth$, quod movet intellectum, eumque perficit.

§. 16. Notandum autem, quod Objectum intellectuale
& intellectus, dum adhuc sunt in potentia, inter se sint di-
stincta & separata: sed cum simul in actum deducuntur, i. e.
cum objectum actu consideratur, & intellectus illud ipso
actu intelligit, non tantum sunt connexa & unita, sed unum
& idem. Unde intelligi potest, quid sit copula Seir Anpin
cum uxore sua, de quibus mystice loquitur Salomo in Can-
tico; quæque sunt nomina $\daleth$ & $\beth$, Lex Scripta, & Lex o-
ralis.

§. 17. Concludimus ergo: quod quatuor hæc nomina
omnia in Adam Kadmon denotent conceptum illum, quo ap-
plicatur ad Inferiora, adeoque compositus est ex unitate, essen-
tia, vita, & intellectu suo.

§. 18. Sed spatium & canalis tenuis, sub notione circulari
& rectilinea, pertinet ad conceptum illum, quatenus consi-
deratur in se ipso; ubi reperitur potentialitas aliqua, forma-
ta deinde per unitatem, essentiam, vitam & intellectum
ejus.

§. 19. Et quia Adam Kadmon medium quid est inter
Æn-Sophi, & mundum Aziluthicum: omne autem medium
in se habet analogum quid extremorum suorum: hinc sine
dubio ab Æn-Sophi accipit nomen $\aleph$: & unitur cum Azi-
luth per nomen $\beth$: quoniam per id, quod summum est in
ipso,

ipso, unitur cum eo, quod supra se, & per id, quod imum est in
ipso, cum eo, quod infra se. Ne autem extrema cohæreant
sine medio, hoc etiam accedit: quod, quia non potest esse
simplex & unum, sed multiplex & duplum; hinc quod ma-
gis ad Summitatem accedit, est nomen $\daleth$; & quod magis
ad inferius, est nomen $\beth$. Relictis ergo extremis, quorum
summum planè sursum vergit, & imum plane deorsum labi-
tur; de mediis saltem dicemus, quorum, quod analogum est
superiori, ab inferiore plane abscedit, istique nullatenus
prodest; quod forsitan est mysterium contractionis, & mortis
nominis $\daleth$. Quod autem analogum est inferiori, huic lapso
opitulatur, damnumque refarcit, cujus causa fuerat; ex eo,
quod nimium descendisset ad inferius, ipsique dedisset id
omne, per quod præcedens elevatum erat supra. Breviter:
inter duo extrema $\daleth$ & $\beth$ duo sunt media $\aleph$ & $\beth$: quo-
rum prius elatum per lucem reflexam, quæ semper est juris
nota, cohibuit influxum suum ab inferiore, posuitque cali-
ginem fasciam ejus, (Ijob 38, 9.) quod est mors ejus: secun-
dum autem, nempe $\beth$ descendendo ad imum, nempe $\beth$,
per lucem directam, quæ est benignitatis nota, illuminabat
has tenebras, & perficiebat imperfectum, & luce privatum.
Et ut paucis dicam: lux prioris, ob nimiam excellentiam
suam, occæcabat oculos visus: alterum autem contrahebatur
& restringebatur, ut videri posset, & manifestaretur, &c. Et
hoc est mysterium Regum Edomitiorum, quorum septem
priores regna esse quidem dicuntur, sed & mortui esse, id est,
incepisse quidem medii naturam exercere, sed deinde ad alte-
rum extremum conversos esse, adeoque mortuos; dum quasi
separarentur à servis suis, qui ipsis opus habebant. Alterum
autem, nempe $\beth$ à priore, n. m. $\daleth$, separatum, contrarium
fecit: unde de Rege octavo non dicitur, quod sit mortuus; sed
uxor ipsi tribuitur; quod de prioribus non dicitur: ut appa-
rest

reat, ipsum ab inferiore non fuisse separatum, sed cum ipso potius unitum, eique influxum, lumenque & vitam dedisse.

CAP. VIII.

Pergit agere de quatuor Nominibus Tetragrammaticis, quæ in Adam Kadmon: deque ipsius Nephech & Spiritu, aliisque ad essentiam ejus pertinentibus.

§. 1.

Jam dictum est, quod nomen יי denotet unitatem; & nomen א dualitatem, & essentiam primam, & quasi materiam potentialem, aliunde perficiendam: sed nomen הוה Trinitatem, quæ sit reductio dualitatis ad unitatem: primo quidem ad illam, quam in se habet; deinde quoque ad primam & generalem, atque simplicem, &c.

§. 2. His addimus: quod ternarius sit principium numeri; quia, quantum binarius delabitur ab unitate, iste restituit, dum illum reducit ad unitatem. Estque primus impar, qui in se continet primum parem, & unitatem, quæ sunt pater & mater omnium numerorum: habetque, ut dicit Aristoteles, in se, principium, medium & finem.

§. 3. Jam Adam Kadmon emanavit ab uno simplici, adeoque est unitas: sed & descendit, & delapsus est in ipsam naturam suam, adeoque est duo. Iterumque reducit ad unum, quod in se habet, & ad summum; adeoque est tria & quatuor.

§. 4. Et hæc est causa, quod nomen essentialia habeat quatuor literas, tres diversas, & unam bis sumptam: quoniam He primum est uxor ה Jod; & alterum, uxor ו Vav. Primum emanavit à Jod, viâ directa, & alterum à Vav, viâ conversâ & reflexâ.

§. 5. Et quatenus compositio Tetragrammati è tribus literis diversis constat, in Aziluth, omnibusque entibus reliquis; tria

tria veniunt consideranda; Benignitas; jus strictum; & misericordia: terminus; termino carens; & compositum: Vel; Forma & actus; materia & potentia; & quod ex his provenit: item, Benedictio; Sanctitas; unio: summum; medium; imum: & in singulis tria; nempe הוה; הוה; הוה: & tres mundi, ביע:

§. 6. Et quatenus Tetragrammaton habet quatuor literas; in Aziluth reperiuntur, Benignitas; jus strictum; misericordia; & quod exinde provenit: In Briah, quatuor pedes Throni: in Jezirah, quatuor facies; Leonis; Aquilæ; Bovis; & hominis: vel Michael; Gabriel; Uriel, & Raphael: & in Asiah 4. elementa; cum Patribus Abraham, Jizchak, Jacob & David: & inter Jisraelitas, Sacerdos; Levita; Jisraelita & Profelyti &c.

§. 7. Sed ut ad quatuor Nomina redeamus: יי est velut punctum; א velut linea; הוה ut superficies; הוה ut corpus: unde in his duobus facta est bilancis forma, & similitudo maris & feminæ; quibus tribuuntur 3. dimensiones quantitativæ, longitudo, latitudo & profunditas. In 4. istis autem, puncto, linea, &c. reperiuntur, 3. 2. & 1. quæ simul sumta efficiunt 10; numerus absolutus & perfectus, continens & efficiens omnes numeros reliquos; atque essentialis decem Sephiris, à quibus, & ad quas omnia.

§. 8. Vel etiam dici posset cum Proculo & Patritio: quod ab uno simplici, quod est En-Soph, primo emanarit unitas Entis, in qua omnes monades omnium entium, quod est Adam Kadmon, & lumina ejus: quam sequitur Entitas prima & perfectior; quæ est Attika Kedischa, Senex Sanctus: Vitalitas prima, quæ est Arich Anpin: Intellectus primus, Pater & Chochmah: Voluntas prima; Mater & Binah & Providentia: Actus primus, Seir Anpin: & operatio proveniens ex omnibus, Uxor ejus & Malchuth: & hæc omnia, quatenus

Adam Kadmon ea continet in se, adeoque ad inferiora applicatur.

§. 9. Vel: Ab Æn-Sophi, i. e. Uno generalissimo, productum esse Universum, qui est Adam Kadmon, qui est unum & multum, & ex quo, & in quo omnia: & 4. nomina esse radices 4. mundorum *אֵלֶּיךָ*, quos produxit. Differentias autem generum notari per circulos homocentricos, sicut Ens, substantiam; hæc corpus; hoc, vivens; illud, sensitivum; & hæc, rationale continet. Sed Differentias specificas designari per rectilineum; prout ab una specie ascenditur ad alteram, usque ad summam Causæ primæ proximam, quæ cæteras continet, ut numerus major minorem. Differentias autem numericas referri ad dispositionem bilanciformem; ubi facies faciei obvertitur, & duo vel plura ejusdem perfectionis, & speciei, tantum distinguuntur, ut mas & femina. Quæ differentię numericæ etiam denotantur per id, quod dicitur antè, & posterius; quorum illud quasi actus, & hoc quasi potentia. Et hoc modo in Adam Kadmon repræsentantur omnium rerum ordines, tam genera, quàm species, & individua.

§. 10. Hæc ipsa quoque denotantur per literas, quæ sunt numeri primi, quos ens primum intra se continet. Nam sicut unum simplex, ente primo superius est: sic iste numerus, qui in ente primo continetur, omni numerabili superior est: qui numerus generalissimus denotatur per conversiones Alphabeti, perque eum constituta sunt omnia entia, sicut è literis nomina & orationes; qualia nomina & orationes sunt Sephi-ræ. Unde patet ratio, quare literæ intra Adam Kadmon locentur; nempe, quia sunt principia Sefhirarum.

§. 11. Sed istæ Sephiroth in Adam Kadmon primò describuntur ut circuli; & deinde, ut lineæ rectæ. Audi vi autem à Magistro meo R. Jisraël Serug, quod circulus concipiendus sit ut punctum, quod propter sublimitatem suam incomprehensibile est, & principio & fine caret. Et hac ratione circulus

circulus etiam prior est lineæ, juxta hypothesin Lorjensem, in qua circuli vocantur Nephesh, & rectilineum Ruach; ubi per Nephesh vita, & per Ruach intellectus denotatur: quoniam, sicut è puncto extenditur linea, ita è vita intellectus prodit, & ad illam redit. Et tale punctum est Jod, nota denarii: unde circuli decem.

CAP. IX. & X.

§. 1.

Hoc Capite Nono, præter Nephesh & Ruach, in Adam Kadmon etiam locat tres gradus animæ reliquos: ita ut Neschamah referatur ad Canalem tenuem: Chajjah ad filum influxus Æn-Sophici: & Jechidah ad ipsum Æn-Soph, quatenus circumdat hunc hominem primum. Item, quod linea ab infinito per Adam Kadmon ducta, terram attingat in Terra Sancta, & Hierosolymis, locoque Sanctuarii; perque illam Schechinah descendat in terram, ascendatque sacrificia, preces, animæ, & Angeli. Item, quod in puncto poli Septentrionalis, ubi maria absorbentur intra terram, sit foramen abyssi magnæ, quod ad Septentrionem refertur: ex quo prodeant, & diebus Sabbatis atque festis redeant cortices, & spiritus immundi, qui tentant & terrent homines: allegato Joel c. 2, 20. & Pl. 148, 7. ubi etiam cortices intelligit.

§. 2. Capite Decimo ulterius exponit quatuor literas Tetragrammaticas, nempe, quod Jod, & nomen *יהוה* designent in Adam Kadmon objectum ejus intellectuale: He primum & *הוה*, intellectum ejus: Vav & *והוה*, actum intelligendi: & He ultimum & *הוהוה*, vocem elocutionis ejus intellectualis, procedentem ab intellectu. Quod etiam applicat ad Chochmah; ad quam Jod; ad Binah, ad quam He; ad Daath, quæ est Neschamah interna gradus Tiphereth, ad quam Vav; & ad Malchuth, ad quam He ultimum pertinet: quæ omnia

ulterius

ulterius explicat per nomina Patris & Matris, Filiique & Uxor ejus.

CAP. XI.

Ulterius proponitur hypothesis Lorjana de luminibus Adam Kadmon.

§. 1.

Iuxta hypothesin R. Jizchak Lorjensis, Adam Kadmon in medio corporis sui intentionalis statuit diaphragma quoddam, contraxitque lucem suam in partem corporis sui supernam, quæ præ copia foras promicuit per quasdam aperturas, inibi inventas, nempe capitis, oculorum, aurium, nasi & oris: adeo, ut erumperet in quinque lumina, vel gradus animæ, quarum singula habent decem Sephiras internas, & totidem externas, vel ambientes.

§. 2. De luce autem è capite vel cranio exeunte, nihil dixit, eò quod nimis occulta sit. Lux oculorum autem juxta naturam suam internam & supremam, secundum quam interdum vocatur lux cerebri; ipsi est Chaijah, seu animæ anima hominis Aziluthici. Lux aurium, Neschamah, dicti mundi Aziluthici. Narium, ejusdem Ruach: & oris, Nephesh ejusdem.

§. 3. Et ab hac incipere dicit existentiam vasorum: quibus subjungitur doctrina de decem Sephiris, quæ vocantur *Ne* Akudim, & postea decem Sephiroth *Ne* Nekudim, quæ prodierunt ex oculis Adam Kadmon, ex quibus facta est restructio, in modum maris & fœminæ; unde quinque personæ Aziluthicæ, Attika & Arich, quæ referuntur ad unum, Pater & Mater; Seir & Uxor ejus: quæ statuuntur loco corporum luminum superiorum, quæ sint istorum animæ.

§. 4. Cum tamen hæc Aziluthicæ sint Chaijoth & Neschamoth omnium mundorum: Et primò quidem Mundi Briathici;

thici; sed hoc modo: ut Malchuth Aziluthica sit ejus Nephesh: Seir, Ruach: Mater, Neschamah: Pater, Chaijah: & Arich vel Attik, Jechidah.

§. 5. Et sicut personæ Briathicæ sunt corpora Aziluthicarum; ita eadem sunt animæ Jezirathicarum, quæ eodem modo se habent ad Asiah. In quo, qui Dei populus sunt, suam Nephesh accipiunt à Malchuth & Asiah: Spiritum, à Seir & Jezirah: Neschamah, à Matre & Briah: Animæ animam, à patre & Aziluth; & Jechidah, ab Attika vel Arich, & mundo *Atin*-Sophico: adeoque ascendunt ad Adam Kadmon & causam primam.

CAP. XII.

De partibus animæ humanæ, Nephesh, Ruach, Neschamah, Chaijah & Jechidah.

§. 1.

Definitio animæ humanæ Cabbalistarum convenit cum definitione Platonicorum: quod nempe sit substantia incorporea, rationalis, quæ, cum sit producta ab Intellectu divino, istius etiam naturam in se habet. Et quia applicatur ad corpus, inclinante natura & voluntate ejus, in illud infundit vitam, secundum similitudinem & imaginem suam: ita, ut ex se, & ex corpore, congruis qualitatibus disposito, membrisque & vasis debitis præparato, constituat vivens & compositum unum, quod vocatur vivum rationale: & hoc tanquam instrumento essentiali, naturalique sibi adhærente, hæc anima rationalis utitur, prædita intellectu, cujus, per influxum & operationem suam propriam, ipsa est causa.

§. 2. Atque ita in homine statuitur vitalitas vel Nephesh, appropriata corpori naturali & instrumentali, in quo vita tantum est in potentia, quæ tamen propter illud, & per illud, subsistit, & operatur: vocaturque vegetativa & sensitiva. De-

inde anima ipsa in corpus extensa per se subsistens, quam Aristoteles vocat Potentiam, quæ allequitur sapientiam idearum & sensibilibus: Plato autem, & sectatores ejus, rationalitatem intellectus ejus ita describunt; quod intelligat rem ex re, & de tempore in tempus. Porro in homine etiam reperitur intellectus specialis, communicatus ab intellectu generali & divino, qui uno momento intelligit omnia simul & semper. Præterea in homine etiam datur unio intellectus istius communicati cum generali & Divino, à quo ille formatus est, perque hanc intelligit, sicut & ipse, perfectissimè omnia intelligibilia, summa & ima. Tandem etiam gradu quinto & ultimo in se habet unitatem illam, quæ similis est causæ suæ primæ, quæ est unum simplicissimum, cum qua unita est, sicut punctum lineæ vel radii cum centro circuli, nempe cum principio & fine generalissimo, omnibus entibus intimo.

§. 3. Id ergo, quod in homine vocatur Nephesh, est vita corporis, dependens ab anima rationali; quæ per se subsistit, & extenditur in corpus, eoque utitur tanquam instrumento, vocaturque Ruach, Spiritus. Sed Neschamah est intellectus animæ essentialis, infusus in illam, ab intellectu superno, Divino & generali. Unio autem & adhæsiō particularis cum intellectu formali & generali, talis nempe, ut sub hoc & sub operatione ejus subsistat & operetur, vocatur Chaijah: Et tandem Jechidah, juxta meam opinionem, est unio animæ, quæ similis sit causæ suæ primæ, & cum illa coheret, & connectitur, ita, ut hæc illius quasi caput, cor, vel centrum sit, à quo dependeat, & ad quod reducat, quicquid ipsa est, & quicquid continet, atque operatur.

§. 4. Ex dictis intelligitur, quod quinque illa lumina, quæ emanant ex Adam Kadmon, sint quasi Nephesh, Ruach, Neschamah, Chaijah & Jechidah Mundi Aziluthici: qui quasi gradus sunt scalares, per quos descendit ab intellectu formali, generali & divino, sive cogitatione, qui est Adam Kadmon,

in mundum vasorum, qui quasi corporeus est, respectu superioris, nempe mundus Aziluth, & decem Sephiroth emanativa: quæ mysticè dividuntur in cranium, cerebrum, cor vel linguam, duo brachia, corpus, duo crura, sedus effusionis, & corollam: & à quinque illis gradibus animæ, excepto uno, formatae sunt. Nempe, locum Nephesh habet lux Oris, & Sephiræ Akudicæ: quatuor autem ab extra consistunt, tanquam pars rationalis & intellectus inferior, item intellectus divinus, & unio emanationis, cum vasis emanatis.

§. 5. Vel dici potest: quod sub intellectu generali tres sint gradus intellectuum analogicorum; nempe: superior, medius, & inferior, quorum unus se habeat ut anima rationalis; alter ut plastica; & tertius ut adhærens supernis; per quos ille, tanquam per media congrua, descendat in mundum Aziluth, eumque emanare faciat, & vivificet, & faciat intellectualem & divinum.

§. 6. Sed quia in libro כנפי יונה & libro האצילות סדר hypothesis hæc Lorjana paulò aliter proponitur; de iis etiam aliqua apponam. Et dico: quod אור קדמון *Spatium primum*, quod continet quatuor Nomina Sancta, & 22. literas, sit Adam Kadmon, nondum formatus: qui, postquam formatus est, vocetur אור אורה *Aura*: operationes autem & perfectiones ejus sint nomina, quæ continent omnes mundos, & literæ, quæ denotant istorum principia, numerosque & formas omnium rerum. Sequiturque; שדירו עלאה *splendor supernus*, cum 248. luminibus suis, productis è quatuor nominibus אבן מן מן *in* est Systema Sefhirarum, Cranii, oculorum, aurium, & Nasi אדם Adam Kadmon, quæ sunt Jechidah, Chaijah, Neschamah & Ruach Mundi Aziluth. Deinde Kether, cum decem Sephiris circularibus, sunt Sephiræ Akudicæ: quamvis enim sint decem, non tamen habent nisi vas unum, prodeuntque ab ore אדם Adam Kadmon; & sunt Nephesh Mundi Aziluth. Sed Nephesh Akudicæ sunt decem Sephiræ, quæ vocantur בליט vasa, quæ

proveniunt à vase Sephirarum Akudicarum. Fractio autem & mors contigit in decem Sephiris inferioribus, ex Necudicis. Et restitutio facta est per Sephiras מַח, quæ prodierunt è fronte Adam Kadmon, & junctæ sunt cum Sephiris מַח vel מַח. Et ex mixtura & conversione unarum ad alias, juxta ritum maris & lunæ, productæ sunt sex personæ, quarum duæ summe sunt una, & sunt quinque corpora, vel vasa spiritualia, illuminata à quinque animis Divinis, prodeuntibus ab Adam Kadmon, qui est cogitatio suprema, & intellectus summus.

§. 7. Scias autem, quod inter corpora mundi infini materialis firmamentum summum, quod dicitur עֲרֹבֹת, correspondeat personæ Attika: sed Arich Anpin cum duobus capitibus, quæ sunt רִשָּׁא דְאֵרִיךְ Caput Non existentis, & רִשָּׁא דְאֵרִיךְ Caput longi, (quia Caput דְּאֵרִיךְ Attika vocatur דְּלֹא יוֹרֵד quod non cognoscitur,) correspondet primo mobili, coeloque stellato, & planetarum: Deinde pater, qui est Intellectus gradus Chesed, correspondet elemento aquæ: mater, à qua Rigores excitantur, igni: Seir Anpin, aëri; & Uxor ejus, terræ.

CAP. XIII.

Ex dictis datur ratio, quare præter tres mundos creatos etiam producti sint tres mundi emanativi: de quorum dependentia, & numero, & unde sit initium motus, quæ est Causa Varietatis omnium rerum.

§. 1.

AN-Soph creavit tres mundos, creativum, seu intelligentiarum separatarum; formativum, seu intelligentiarum ad regenda corpora constitutarum; & factivum hunc: omnes autem creavit per emanativum, qui est locus decem Sephirarum, quæ versantur in ore omnium Cabbalistarum.

Hæc

Hæc quidem distribuuntur in diversas personas, tamen illustrantur à quinque gradibus lucis & animæ supernæ, cujus typus & imago est homo corporeus: quæ sunt Jechidah, Chaijah, Neschamah, Ruach & Nephech: quæ à Doctore nostro vocantur lumina cranii, oculorum, aurium, nasi & oris Adami primi: quorum luminum hic est finis, ut per illa perficiatur mundus emanativus, & his mediantibus, cum causa prima uniatur.

§. 2. Præter hunc Adamum primum, & lumina mundi An-Sophici & emanativi adhuc tres sunt gradus superni, videlicet intellectus divinus, anima divina, & corpus divinum; quæ sunt exemplaria, & causæ trium mundorum בְּיֵצֶר creatorum.

§. 3. Mundus creativus se habet tanquam intellectus; quantumvis creatus sit; similisque est Adamo primo: quæ mihi videtur esse causa, quare in Sohar & Tikkunim aliquoties vocetur אֵרֶךְ רַבְרִיאָה Adam creativus. Mundus formativus se habet ut anima, & similis est luminibus supernis, quæ illuminant Mundum Aziluth. Mundus factivus est quasi corpus & receptaculum superiorum, & quodammodo similis est mundo emanativo, in se considerato, tanquam vas luminum supernorum. Adeoque dantur Mundi Divini, qui sunt principia & exemplaria trium mundorum dictorum; qui se habent instar vasorum intellectualium, per quæ An-Soph omnia produxit, gubernat, & perficit.

§. 4. His addimus, quod Adam primus & lumina ejus sint principia & exemplaria sex personarum emanativarum, hoc modo: Adam Kadmon est principium Senis Sancti, qui etiam vocatur Senex Senum occultus, sicut lux cranii & cerebri refertur ad Arich Anpin, qui est Corona Aziluthica, & sapientia prima, & occulta. Lux oculorum, conceptu suo interior, est principium & exemplar Patris. Lux aurium, matris. Lux nasi, Seir Anpin. Et lux oris, uxoris ejus. Ex quibus mundus

patet,

patet, quare præter Aziluth, de qua priores; statuatur lumina mundi Æn-Sophici & Adami primi; de quibus in hypothesis Lorjensi.

§. 5. Et quia causata descendunt ab uno simplicissimo, per restrictionem extensionis & influxus ejus; hinc necessarii sunt finita, multiplicia, & quodammodo composita; minusque perfecta & varia: sed secundum magis & minus, prout nimirum magis vel minus absunt à Causa prima; unde sequitur: quoniam descendendum fuit ad imperfectionem hanc consummatam, & compositionem & multitudinem quasi infinitam, quam videmus in mundo hoc corporeo & sensibili; quod opus fuerit tot intermediis, quæ continuatis gradibus procedant, determinentque & multiplicent vim Infiniti, donec commensurari posset cum inferioribus, & proportionem quadam intellectuall illa producat, conservet & gubernet.

§. 6. Quoniam autem à principiis absolutissimè stabilibus & immotis, quamvis sint multa & diversa; non possent in natura provenire operationes diversæ & temporales; quia semper agerent secundum naturam & essentiam suam: hinc statuenda sunt principia variabilia & temporalia, ut possint esse causa variationis inferiorum. E.g. si sol & luna cum reliquis planetis & fixis non moverentur, quamvis sint corpora multa; tamen operationes & effectus tam varios non producerent eodem in loco, tempore & subiecto, quales semper fieri videmus: nec etiam esset ordo temporum, noctis atque diei, æstatis atque hyemis, multò minus caloris & frigoris, humiditatis & siccitatis, cum diversitatibus mixtorum hinc provenientium: prout nec generatio & corruptio, elementorum, inanimatorum, viventium & sentientium, quæ à motu, & diversà à sole, reliquisque corporibus coelestibus, distantia, oriuntur. Quamvis enim unum, quatenus tale, non generet nisi unum; quatenus tamen variatur & mutatur, producere potest operationes varias & diversas, unam hodie, alteram

cras;

cras; unam juxta minorem, & alteram juxta majorem distantiam; unam intuendo, alteram occultando se, &c. Unde concludimus, quod ad producendam diversitatem operationum, præter multitudinem luminum & principiorum, necessaria sit & alia istorum natura, juxta quam interdum communicationem habeant, interdum illa careant: sive in totum, sive ex parte, ex attributo vel hoc, vel alio, vel pluribus; ad operationem hanc vel aliam, vel plures, vel omnes; tempore, loco, parte, modoque, vel hoc, vel alio. Quamvis enim uno modo fierent res multæ; in istis tamen nulla esset variatio & motus: quoniam ex una eademque re, quamvis sit multiplex, non fit nisi unum & idem: ita, ut procedi posset in infinitum, nisi perveniretur ad rem aliquam mobilem, vel gradum talem, qui, quamvis certo respectu manet id, quod est; tamen respectu mutabilitatis & variabilitatis dispositionis suæ est causa operationum diversarum, & in primis omnium mutationum, & motus. Et hic gradus, ut mihi videtur, in mundo Spirituali & Divino est ille, qui vocatur Lux Oris Adami primi, & Sephiræ Akudicæ, per quas Lux originaria superna immittitur in os, & per os interdum intrat, interdum exit; nunc magis, nunc minus; interdum è, vel in gradu primo, secundo, tertio, &c. nunc toto, nunc ejus parte, cum diversitatibus pluribus aliis, de quibus R. Jizchak Lorja Tract. כ"ט ולא כ"ט Et hæc est causa variationis & motus, qui tribuitur personis emanativis; quæ propterea non tantum interdum gratiæ & benignitatis; interdum juris stricti & rigoris; interdum misericordiæ; interdum omnium horum simul, vel aliquorum ex his, influxum præbent; unitis Sephiris nunc tribus, nunc quatuor, quinque, sex, septem, nunc omnibus; ita, ut pro vario modo unionis earum, variæ etiam emergant operationes in inferioribus: sed etiam admittunt conceptus mysticos, statum embryonis, nativitatis,

Infan-

Infantiæ, suctionis, adolescentiæ, usus cerebrorum & copulæ.

§. 7. Non enim sufficit, quod lumina superna dicantur multa; quia propterea in natura non producerentur effectus temporales & varii: sed inter summa & ima requiruntur lumina quædam variantia, quæ vocantur vasa: eò, quod à supernis distinguantur, tanquam illorum receptaculum, & cisterna aquarum, quas è supernis accipiunt, & extra se ulterius emittunt; nunc omnibus, nunc multis, nunc aliquibus, nunc hoc, nunc illo modo, &c. ita, ut murentur, prout mutatur motus in supernis, quem sic applicant inferioribus, motui absolute subjectis. Nam è causis novis & variatis, oriuntur operationes novæ & variæ.

§. 8. Sic ergo ab unitate prima & simplici, immediate emanat in hominem primum, numerus omnium rerum generalissimus: adeoque universitas omnium rerum, quarum ipse virtute Infiniti Causa est. Cujus rei exemplum sit numerus quinarium, qui in se continet primum parem, nempe 2. & primum imparem, nempe 3. adeoque perfectissimus est inter numeros compositos, tanquam omnium naturam continens, quorum omnes vel pares sunt, vel impares. Et hic quinarium etiam datur in Adam Kadmon, quoniam Tetragrammaton, quod in ipso est, in se est unum, & componitur è quatuor literis, quæ sunt quinque: quò pertinent quinque mundi; quinque lumina; quinque personæ; & distributio decem Sephirarum, quæ in se continent universitatem omnium rerum: nempe apex literæ Jod inter mundos, designat Æn-Sophicum; inter lumina, lucem cranii; inter personas, Senem Sanctum. Jod ipsum inter mundos, Aziluthicum; inter lumina, lucem oculorum, vel cerebri; & inter personas patrem. He primum, inter Mundos, Briathicum; inter lumina, lucem aurium; inter personas, matrem. Vav, inter mundos, Jezirathicum; inter lumina, lucem Nasi;

inter

inter personas, Scir. He ultimum inter mundos, Asithicum; inter lumina, lucem oris; & inter personas, Uxorem & Scir.

§. 9. Quod autem Adam Kadmon in se continet per modum quinarium, id gradus sequens continet per modum denarii; quatenus nempe quilibet è quinque illis gradibus dividitur in duos: quæ sunt lux ambiens, & lux interna implens. Et sic gradus tertius idem continet per vicenarium, si nempe decadi priori luminum addatur decas alia vasorum. Et sic gradus quartus per quadragenarium, quatenus nempe accedunt conceptus descensus à causa sua, & regressus ad illam. Et sic porro. Et hoc modo influxus Infiniti immutabilis non tantum multiplicatur, sed etiam quodammodo variatur & movetur in illis gradibus mutabilibus, & mobilibus intermediis; & sic producuntur inferiora, quæ sunt mutabilia & varia.

CAP. XIV.

Quomodo ex quinque vel sex mundis dictis componatur unum quid sub forma hominis, compositum è membris suis, potentisque anime & intellectus.

§. 1.

Mundus Æn-Sophicus, i.e. causatum primum & perfectum Cause primæ infinitæ, est mens, vel intellectus omnium Mundorum: quod Platonici vocant mundum intellectualem, & intellectum primum, qui est locus Monadum & Idearum divinarum, quæ sunt exemplaria & causæ omnium rerum. In hoc homine primo unitas ejus summa, & intellectus ejus immobilis, videtur designari per lucem, prodeuntem è cranio; & ex hac unitate ortum habent omnes unitates omnium entium. Lux cerebri vel oculorum est essentia ejus, quæ continet, & prognerat omnes reliquas essentias.

R

Lux

Lux aurum est vita ejus, cum omni vitarum genere. Lux nasi est intellectus ejus, cum omnibus reliquis. Et lux oris est voluntas ejus, quatenus in se continet, & producit, atque movet omnes reliquas voluntates.

§. 2. Deinde, quinque personæ Aziluthicæ sunt quinque gradus animæ, h. m. Senex Sanctus & Longus, (qui in Sohar habentur pro uno, exceptâ coronâ unicâ.) sunt Jechidah hominis illius magni & unius, i. e. totius rerum universitatis, Pater est istius Chaijah, vel Neschamah Neschamæ. Mater, Neschamah. Seir Anpin, Spiritus ejus. Et uxor ejus, istius Nephesh, gradusque ultimus Animæ Adami primi. Atque sic tres mundi אבא sunt corpus istius hominis universalissimi. Et Briah quidem loco capitis est: hoc enim, quia continet sensus, tam internos, quam externos, est pars corporis humani suprema & excellentissima, vas & habitaculum animæ rationalis, & hæc mediante intellectus; regitque & gubernat membra reliqua, eademque per media congrua ad finem, ultimamque perfectionem suam dirigit. Sed corpus reliquum, nempe pectus & venter, manus & pedes, correspondent Jeziræ, quæ composita est ex angelis, à quibus provenit motus, & vita omnium inferiorum: sed mundus Asiah correspondet fœderis membro & cruribus; nempe crus dextrum, firmamento; sinistrum, elementis; & membrum fœderis, homini.

§. 3. Breviter: Unum simplex produxit hominem magnum generalissimum, qui intra se continet quinque mundos, seu partes suas. Et ex his mundus An-Sophicus est intellectus ejus, qui componitur 1. ex Adam Kadmon, cujus similitudo est Senex Sanctus: 2. ex luce Cranii, seu Arich Anpin: 3. ex luce cerebri & oculorum, seu patre: 4. ex luce aurium, seu matre: 5. ex luce Nasi, seu Seir Anpin: & 6. ex luce Oris, seu uxoris. Deinde Homo hic universalis componitur ex anima, & apice literæ Jod, quæ est Kether, ejusque Jechidah

Jechidah: Secundò ex ipso corpore literæ Jod, quod est Chochmah & ejus Chaijah: Tertiò ex He primo & Binah, quæ est ejus Neschamah: Quartò ex Vav & Tiphereth, cum annexis, qui est Spiritus ejus. Quintò ex He ultimo, nempe Malchuth, quæ ipsi est Nephesh. Corpus autem referunt, capitis loco Briah; ubi quinque sensus externi correspondent quinque personis dictis, relatis ad Nephesh: & quatuor sensus interni correspondent quatuor literis Tetragrammati, & quatuor nominibus אבא , item quatuor Mundis, & quatuor pedibus Throni gloriæ; item quatuor Turmis angelicis, cum quatuor animalibus, & quatuor rotis. Sed frons, duo oculi, duæ aures, duæ nares, cum duobus labiis & lingua correspondent decem Sephiris Briathicis: & sicut inter Sephiras dantur quinque benignitates, & quinque rigores; ita in capite duæ partes faciei, & in qualibet quinque partes: quia frons & lingua componi censentur ex utraque extremitate. Corpus autem & Brachia comparantur cum Jezirah, ita, ut duo brachia, duo Ubra & venter respondeant quinque personis ejus, & quinque gradibus animæ: sed decem digiti manuum referant decem Sephiroth, & quinque Benignitates, & quinque Rigores cum decem turmis Angelorum, (contentis in duobus Cherubinis, qui sunt instar duarum manuum, nempe Metatron & Sandalphon.) quæ sunt 1. Chaijath. 2. Ophanim. 3. Arelim. 4. Chaschmalim. 5. Seraphim. 6. Malachim. 7. Elohim. 8. Bne-Elohim. 9. Cherubin. 10. Ischim. Et hac ratione, ventris loco erit æther Arabhoth, quod mihi videtur esse illud firmamentum, supra quod Jecheskieli apparuerunt animalia: Ubra verò erunt fontes illi, per quos demittitur influxus. Et tandem mundus cœlestis & elementaris comparatur duobus cruribus, & membro fœderis, ita, ut quinque membra, nempe duo crura, duæ manus & fœdus, sint quasi quinque personæ, & quinque gradus animæ, & quinque corpora, quæ in mundo sensibili, nempe quatuor elemen-

ta, & quinta essentia ætherea, & decem digiti pedum, referuntur ad decem Sephiroth mundi Asiah; decem circulos; decem cortices; & decem composita elementaria, ut sunt; inanimatum perfectum, & imperfectum, vegetabilia, pisces, aves, animalia terrestria, homines, Spiritus aquatici, ærei, & ignei.

§. 4. Et concludemus cum Plotino, quod 1. Adam Kadmon sit quasi Intellectus: 2. quinque ejus lumina, rationalitas, quæ est locus quinque habituum, ut sunt: Intelligentia, Ars, Prudentia, Sapientia & Scientia. 3. Aziluth, vis ratiocinandi in specie. 4. Briah, sensus interni & externi. 5. Jezirah, vegetativa: & Asiah quasi corpus hominis istius magni & universalis.

CAP. XV.

Uterius proponuntur sex conceptus in Adam Kadmon.

§. 1.

Necesse est, ut Adam Kadmon, (& sic omnia causata reliqua,) reperitur in Infinito, quamvis istius cum causatis nulla sit comparatio: Si enim non quodammodo reperiretur in illo, non posset esse id, quod est in natura sua. Et hic est conceptus primus causati primi, continentis omnia causata reliqua, nimirum, ipsa illa immensitas, quæ eminenter continet in se omnia entia.

§. 2. Secundus est, quod Causa prima intelligat & velit causatum suum primum, & cum ipso uniatur, illudque producat, & progeneret: & juxta hunc conceptum Adam Kadmon prodiit, ex immensitate inæstimabili, & determinationem accepit per unionem influentis. Hic conceptus vocatur applicatio Infiniti ad Causatum suum.

§. 3. Conceptus tertius est, quod Causa prima primo huic

huic homini præbeat entitatem, quâ subsistat extra causam suam, in ipsa natura sua determinata.

§. 4. Quartus, est conversio, & dispositio Causati, quâ revertitur ad Causam suam, ut sibi communicet Bonitatem essendi & perfectionem, sicut primò ipsi communicaverat entitatem solam. Si enim Causa primò statim essendi momento ipsum produxisset omnibus numeris absolutum, non converteretur ad illam, sed in se acquiesceret sibi relictum. Necessum ergo est, ut redeat ad Causam suam.

§. 5. Et quia nemo hoc causatum elevare posset supra se, adeoque non acciperet id, quod est, & quo tum caret, nisi virtute superioris cujusdam attolleretur & disponderetur, ut aptum fiat, ad suscipiendum, quod erat; dubium non est, quin Æn-Soph post gradum hunc quartum eleveret hoc causatum suum, ipsumque disponat, (qui est conceptus quintus) ad istam perfectionem, quam in illud immittere vult; & immittit.

§. 6. Hanc autem Adam Kadmon, ita conversus ad causam suam, & dispositus ad illam recipiendam, tandem accipit, conceptu sexto; ita, ut in se sit perfectus, & felix, unitus cum fonte suo, & illius virtute & proprietate repletus: quæ deinde producit & gubernat omnia.

§. 7. Et à sex istis conceptibus omnia prodierunt, quæ à causa prima, ipso mediante, producta sunt. Et fortè ex conceptu primo, prodiit Adam Kadmon: ex secundo, lumina mundi Æn-Sophici; ex tertio, Aziluth; ex quarto, Briah; ex quinto, Jezirah; ex sexto, Asiah.

§. 8. Eodem modo etiam ratione luminum superiorum, juxta illum conceptum, quod infinitum sublimius sit omnibus entibus, produxit lucem cranii: Juxta secundum, quod contineat omnia, lucem cerebri: juxta tertium, quod illud producat extra se, lux oculorum: juxta quartum, quod convertatur, & disponatur, lux aurium: juxta quintum,

quod perficiat illud, lux nasi: juxta sextum, quod adjuvet operationes ejus, ad producendum inferiora, lux oris.

§. 9. Idem procedit in personis, ita, ut ad primum gradum Senex Sanctus; ad secundum, Arich; ad tertium pater; ad quartum mater; ad quintum, Seir Anpin; ad sextum, uxor ejus referatur.

CAP. XVI.

Quod ex quinque potentiis vel gradibus, quæ concipiuntur in Adam Kadmon, provenerint quinque Mundi.

§. 1.

Adam Kadmon, quatenus concipitur ut unitas omnium aunorum, quæ sunt quasi Coronæ, & centra omnium substantiarum spiritualium, produxit mundum Æn-Sophicum, in quo lucent lumina superna: quatenus concipitur ut obiectum intellectuale primum, quod continet ideas omnium entium, produxit mundum, qui continet decem Sefiras, seu numeros, mensuras, & pondera intellectualia & perfecta: Sed quatenus concipitur ut intellectus, creavit mundum Briah, qui continet intelligentias abstractas, à materia separatas: porro, quatenus concipitur ut vita, formavit mundum Jezirah, & Angelos; qui sunt motores & animæ corporum præstantissimorum: quatenus autem concipitur ut substantia, quæ est gradus ultimus & imperfectissimus, fecit mundum Asiah, qui respectu cæterorum plane imperfectus est, & à superioribus perficitur.

§. 2. Præterea considerandum, quod sequitur. Ab uno primo immediatè productum est causatum primum, Adam Kadmon, juxta illum conceptum, quo Causa ipsa consideratur in se, ut per se subsistens, & supra omnia: sed quatenus refertur ad causata sua, & ad illa extenditur, illisq; manifestatur,

festatur, produxit nomen Tetragrammaton, mundosque ad istud relictos, hoc modo: apex literæ Jod, & Mundus Æn-Sophicus, cum Adam Kadmon, & quinque luminibus, respectum habent ad Causam primam, quatenus elevata est super omnia: Gradu secundo, vel tertio, (quia Adam & lumina interdum pro uno habentur, interdum pro duobus;) Jod & mundus Aziluth respectum habent ad causam primam, quatenus consideratur, tanquam contineat omnia; sicut numerus literæ jod denarius continet omnes numeros; Porro, quatenus causa prima consideratur ab Adam Kadmon, ut causa efficiens rerum omnium, iste gradu tertio vel quarto produxit He primum, & mundum Briah. Et quatenus illam consideravit ut formam conservantem & gubernantem omnia, produxit Vav & Jezirah. Tandem, quatenus ipsam consideravit ut finem, qui ad se trahat, & in se perficiat omnia entia, produxit He ultimum, & Asiah. Quod etiam applicari potest ad lumina superna: item ad personas, quæ nunc sex, nunc quinque numerantur.

§. 3. Porro, Deus infinitus, qui est elevatus supra omnia, continet omnia; producitque; gubernat & perficit omnia; cum tribus causis, efficiente, formali & finali: & operatur omnia per lenitatem, Rigorem, vel misericordiam: unde generantur à Causa hac, quinque vel sex, quæ reperiuntur in ipso eminenter, & in mundo, luminibus & personis similiter: quia, quatenus in se continent summum, medium & imum; convertuntur ad causam suam, tanquam ad principium, à quo prodierunt; & tanquam ad medium, quod ipsa dirigit, & ad se reducit; & tanquam ad finem, qui ipsa perficit. Et quia composita sunt ex essentia, potentia & operatione; per se subsistunt, adscendunt ad causam suam; & inclinant ad operationes suas.

§. 4. Præterea, Senarius est numerus rotundus; prout & quinaris: quia, dum multiplicantur per se, redeunt in se.

Et in specie, Senarius compositus est ex partibus sex: nempe 3. 2. & 1. vel 3. 1. Et quinarium ex masculino primo, 3. & femina prima, 2. Senarius etiam constituit sex terminos corporis, qui sunt, summum, imum, dextrum, sinistrum, anteriorem & posterius. Et quinarium quinque corpora naturalia, nempe elementa, & quintam essentiam ætheris. Et hæc est causa, quod in Tetragrammato reperiuntur He & Vav, qui sunt quinarium & senarium.

CAP. XVII.

Exponitur Psalmus ultimus: Quia non directè ad scopum nostrum, hoc caput omisimus.

CAP. XVIII.

Caput ultimum est anacephalaosis totius hujus Dissertationis.

§. 1.

Attequam finiamus hanc Dissertationem, breviter repetemus ea, quæ in illa dicta sunt. Nempe 1. quod causæ primæ duplex extet operatio: nempe mundorum separatorum ב"י, & mundorum superiorum. Vel sic: gradus operationum, vel sunt tres inferiores, vel superiores, qui sunt Adam Kadmon, cuius formam habet Briah: lumina mundi Æn-Sophici, quorum similitudo est in Jezirah: & mundus Aziluth, cuius imago est Asiah. Primus & conformitas ejus, est quasi intellectus abstractus, sive mens: Secundus & similitudo ejus, est quasi anima: & tertius & imago ejus, quasi corpus, subiectum, & vas. Nempe, inter emanantia Adam Kadmon est lux simplex, per se absoluta & subsistens, & sic Briah inter creata. Lumina Mundi Æn-Sophici inter emanantia

nantia & divina sunt lumina unita cum substantia, vel subiecto, vaseque & receptaculo; & sic Angeli inter creata, qui junguntur & uniuntur cum corporibus. Tandem Mundus Aziluth in ordine emanantium est quasi vas & receptaculum, in quod lumina superna imprimuntur; & eandem naturam habet Asiah, respectu animarum intellectualium, earumque originis, qui est Thronus, intellectus nempe abstractus, alique non ita abstracti & simplices, sed compositi è potentiis aliis, consistentes super corpora, & moventes atque gubernantes eadem. Et sic inter Divina & emanantia datur intellectus simplex, qui est Adam Kadmon: deinde animæ subsistentes, & illustrantes vasa divina, quæ sunt lumina Æn-Sophica: Et denique substantiæ & vasa, quæ illa suscipiunt intra se, & per illa illuminantur, quæ sunt Sefiræ emanativæ. Eodem modo inter creata dantur intelligentiæ, animæ, & corpora, distincta in tres mundos ב"י.

§. 2. Secundo explicationis modo Æn-Soph dicitur esse supra omnem intellectum, & objecta intellectualia: Adam Kadmon autem objectum intelligibile quidem, sed tanquam sol, per se nimis sublimis & absconditus oculis omnium intelligentium: sed lumina Æn-Sophica sunt intelligibilia determinata, quædam tamen magis, quædam minus; prout magis vel minus abscedunt à facie Adam Kadmon, vel appropinquant imum versus, in quo faciunt vas & receptaculum, quod est Aziluth, & Sefiræ ejus, quæ fiunt intelligentiæ in actu, per influxum & irradiationem luminum Divinorum, tanquam objectorum suorum determinatorum; quibus mediantibus aliquantum percipiunt de Adam Kadmon, qui solus immediate est intelligibile summum, elatum super omnes intellectus; & mediante hoc Adam Kadmon isti ascendant, ut aliquantulum apprehendant de occultissimis Infiniti.

§. 3. Tertius explicandi modus est hic: Omnes perfectiones

ationes mundi formalis & divini considerantur esse causali-
ter & eminenter: In Adam Kadmon formaliter, & perfectè:
in luminibus communicativè, & quidem perfectè: & in Azi-
luth communicativè quidem, sed imperfectius.

§. 4. Quartus modus. Æn-Soph est immensitas incom-
municata & incommunicabilis: Adam Kadmon, Communi-
catio prima, & perfectà, adeoque æqualis & perpetua: Lu-
mina, communicatio secunda; sed non usque adeo perfectà:
etsi perpetua, tamen inæqualis. Et sic intelligitur, quo-
modo Bonum absolutum benefaciatur semper, atque exten-
datur.

§. 5. Quintus. Æn-Soph est unitas infinita & simplicis-
sima, elevata supra omnia, velut eorum causa. Adam Kad-
mon est unitas essentia vel substantia primæ, quæ, cum de-
terminata sit quodammodo ad omnia entia, certo respectu
& applicatione eadem produxisse dicitur. Lumina sunt in-
telligentiæ, à dicta unitate prima emanantes. Et primò
quidem lumina cranii, cerebri & oculorum, sunt tres gra-
dus intelligentiarum; nimirum summarum; mediarum; &
infimarum: quæ à Proculo dicuntur, intelligibile essentiale;
intelligibile essentiale, & vitale; & intellectus; & intellectus
essentialis, vitalis, & intellectus. Vel aliter: formantes;
formatæ & formantes; & intelligentiæ formatæ tantum. Vel,
illuminantes; illuminatæ & illuminantes simul; & illumina-
tæ tantum. Vel denique intelligibiles; intelligibiles & in-
tellectuales simul; & intelligentes tantum. Deinde lux Nasi
est anima rationalis, communicationem habens à mente
vel intellectu, & propterea consistens super corpus divinum.
Et lux oris est imago animæ primæ, vitæque ejus, & anima,
adhærens corpori, estque forma ejus; & per illud, tanquam
instrumentum naturale, operatur operationes suas. Sed Azi-
luth est ipsum corpus, cujus cranium est Kether: Cere-
brum, Chochmah: Cor, vel Lingua, Binah: duo brachia,
Chesed

Chesed & Gebhurah: Duo crura, Netzach & Hod: Corpus, &
fœdus, & corolla: Tiphereth, Jesod & Malchuth.

§. 6. Sextus. Post Æn-Soph sequitur intellectus primus
& generalis Mundi Divini, qui est Adam Kadmon. Post il-
lum, intellectus communicati & particulares, distincti in tres
classes divinas; summam, mediam & imam. Has sequitur
anima vel intellectus, qui in tempore intelligit & operatur: &
quia stationem habet super corpore, in illud immittit gra-
dum quintum, nempe naturam, vel animam secundam, quæ
repleta est speciebus vel seminibus, & causa efficiens est, &
formalis totius existentia corporis, & totius potentia, & ope-
rationis ejus. Et hæc est Aziluth, in qua Arich Anpin, ætheri;
Pater, aquæ; Mater, Igni; Scir Anpin, Aëri; & uxor ejus,
Terræ correspondent. Vocaturque corpus; quia est vas &
receptaculum graduum animæ & mentis, supernorum, qui
ob Æn-Soph, mediante Adam Kadmon, in dictum mun-
dum Aziluth immittuntur, illumque vivificant & intellectu-
lem faciunt; ut dicunt Platonici. Dicitur autem corpus &
vas, respectu superiorum: cum in se sit spiritualis & divinus,
magnoque gradu ab inferioribus distans. Inter quos mun-
dus Briah etiam est intellectus simplex, & spiritualis: Sicut
& Jezirah: qui saltem distinguitur à Briah, eo, quod nexum
habeat cum corpore, superque illo consistat, & illud gu-
bernet.

§. 7. Et hoc Caput, hancque Dissertationem conclude-
mus loco quodam illustri Doctoris nostri R. Jizchak Lorja,
qui dicit: Æn-Soph se habet tanquam Sol, qui in se invisi-
bilis est, & incomprehensibilis, nisi extra ipsum, & in di-
stans. Secundus ipsum videndi modus est per fenestram.
Tertius: Si tantum è longinquo, vel fenestra videatur; vel
mediante vitro, aut velo. Quod simile ad infinitum & gra-
dus subsequentes sic applicari potest: Infinitum compren-
di non potest, nisi quam remotissime, & mediantibus gra-
dibus

dibus multis, ab illo productis, & longissimè descendenti-
bus à perfectione, & simplicitate infinita. Et hæc distantia
& amotio mihi videntur esse Adam Kadmon, & lumina Æn-
Sophica. Post illa Kether vel Attika assequitur Infinitum,
sine ostio quidem, vel fenestra, sed admodum remotè.
Chochmah autem tantum quasi per januam, vel fenestram
Coronæ, & non per nudam distantiam (mundum sc. Æn-
Sophicum manifestatum,) causam suam assequitur. Binah
eandem apprehendit per duas fenestras, quæ sunt Kether &
Chochmah; quarum proxima minor est. Et sic usque ad Malchuth,
quæ cognoscit infinitum, mediantibus novem fenestris, quarum
ultima ipsiq; proxima; nempe Jesod, est minima. Sed Mundus
Briah, non tantum non in distans, nec tantum non per fe-
nestras; sed etiam mediante velo quodam. illum videt: per-
que hunc lux ejus iterum per fenestras multas, magnas & par-
vas, de gradu nimirum ejus summo, usque ad imum descen-
dit; & è minimo istius foramine illum accipit Jezirah, cui
duplex velum obtenditur, nimirum unum proprium, & al-
terum Mundi Briah: adeoque hic mundus lucem supernam,
nunc magis nunc minus percipit; prout per plures, vel pau-
ciores fenestras illabitur. Deinde mundus Asiah eandem lu-
cem per triplex vitrum vel velum accipit; quæ sunt, Briah,
Jezirah, & Asiah.

§. 8. Summa hæc est: Necessum esse, ut plura dentur
media, per quæ recipiatur lux superna, si suscipi debet ab
inferioribus: Et hæc omnia propter imbecillita-
tem recipientium.

DISSERTATIO SEPTIMA.

CAP. I.

*De Speciali significatione Nominis Tetragram-
mati.*

§. 1.

Quia in Adam Kadmon statuimus existere nomen Te-
tragrammaton, de illo nunc quædam dicenda sunt.
Nempe, Jod, prima ejus litera, concipitur ut punctum,
quod non tantum est indivisum, sed & indivisibile: designat-
que unitatem, quæ, cum aliena sit ab alteritate, etiam non
tantum indivisa est, sed & indivisibilis.

§. 2. He designat ens, quod est compositum ex essentia,
& existentia; sicut He compositum est ex 7 & 1, vel, ex tri-
bus Vavin, quibus designatur essentia, existentia, & ens.
Vel: essentia, potentia, & actus; forma perfecta, materia
perfecta, & compositum ex istis: & prout Plato dicit: com-
positum constare è fine & termino: & in supernis talia sunt:
essentia, vitæ, & intellectus: & in mundo; intelligentiæ,
animæ, & corpora: & in istis, cœlestia, elementa, & ele-
mentata.

§. 3. Vav denotat vitam, quæ est emanatio & motus ef-
fentiz, quæ in seipsa manifestatur: estque medium uniendi,
& connexionis, inter essentiam & intellectum.

§. 4. He ultimum est imago & similitudo intellectus, vel
mentis, & ad instar illius triplex est; composita nempe ex po-
tentia intellectuali, actu intelligendi, & fine, seu objecto
intelligibili; prout etiam se habet essentia, quam designat He
primum; quia intelligibile, quod est essentia, non est di-

versum quid ab intellectu, quatenus est in actu, sed cum ipso unum est.

§. 5. Quaternitas autem istius nominis etiam designat unitatem, essentiam, bonitatem & veritatem, quæ sunt attributa generalia omnium. Item quatuor causas, *finalem*, efficientem, formalem, & materialem, vel instrumentalem.

§. 6. In hoc nomine etiam continentur omnes literæ, tam consonantes, quam vocales. Tres enim literæ, Jod, He, Vav, sunt 21. addito autem ipso nomine, fiunt 22. quor sunt literæ. Vel, si totum nomen numeres, habebis 26. & cum toto 27. qui est numerus literarum cum duplicibus. Et sic in eo etiam continentur quinque vocales, ad quas puncta omnia referuntur.

§. 7. Et hinc patet, quomodo Tetragrammaton, quia continet omnes literas, non tantum sit causa omnium nominum, & verborum, quæ sunt symbola omnium rerum: sed per illud etiam cognosci queant omnia, tam intelligibilia, quam sensibilia: adeoque symbolum sit illius Entis, quod omnia produxit & conservat, & ad operationes omnium concurrat.

CAP. II.

Proponuntur & specialia quadam alia de Tetragrammato.

§. 1.

Jod, quia simplex; est unum & primum quid, & simile uni, quod numeris; & puncto, quod corporibus omnibus prius est. Punctum autem, secundum longitudinem motum, producit lineam, nempe Vav: & hæc in latitudinem motu, producit superficiem, & sic ex 1 fit 7. (motus enim à dextra tendit sinistram versus, & omnis communicatio est à summo ad

ad inum.) Et hæc est expressio hujus literæ plena, hoc modo: ם. Vav autem & Daleth sunt decem, sicut Jod eorum principium. Porro, si Daleth fiat crassum, ipsique addatur profunditas, inde fit corpus, in quo omnes tres dimensiones, h. m. 7: quæ est nota profunditatis.

§. 2. Notum autem, quod ך sit symbolum fœminæ, quia in se habet notam descensus primi ab uno, cum omnibus numeris; estque principium omnis separationis: sicut & juxta significationem nominis, Daleth fœmina pauper est, & perfectione caret; & sicut janua aperitur, ut accipiat influxum supernum, & masculum. Et tum generatur causatum inferius, nempe He, desuper apertum rima quadam tenui; quia in summitate receptionem habet subtilem admodum: inferius autem habet aperturam latiore, quia progenerat causatum crassius & imperfectius, quod, ut prodeat, opus habet portâ latiore.

§. 3. Deinde, unum correspondet puncto; duo, lineæ; quia hæc est extensio inter duo puncta. Tria, superficiei; quia figura prima est Triangulum inter tria puncta. Quatuor puncta constituunt corpus primum, quale est cubus. In quaternario autem continetur denarius, hoc modo: 1. 2. 3. 4. Et hoc modo Tetragrammaton in se quidem est unum; sed continet duo, nempe duo He: tria, nempe tres literas Jod, He, Vav: quatuor, nempe quatuor literas: quinque, cujus nota est He: sex, cujus nota est 1: Septem, in modo scribendi, qui vocatur ך 52. cujus numerus minor est 7. Octo, quia numerus nominis est 26. & numero minore 8. Novem, in scriptionibus, ך 72. ם 63. ם 45. (& ך; si enim Nun finale denotet 700. & Beth 2. numerus minor erit 9.) Decem, quia in dictis plenitudinibus occurrunt decem literæ. Adeoque Tetragrammaton omnes continet numeros. Et sicut in denario omnes continentur numeri; ita in quaternario omnia corpora; suntque duæ notæ perfectionis generalis,

ralis, per quas omnia mensurantur & numerantur: quæ sunt similitudines decem Sephirarum Mundi Æn-Sophici, qui causa est quatuor mundorum.

§. 4. Sicut autem Jod plenè scriptum, iterum producit denarium; ita sciendum est, quod inter internum & externum nulla sit differentia; sed sit res eadem. Et hoc modo etiam jod, tanquam punctum, & tanquam denarius, est primum & ultimum; simplex, & forma una, & tamen continens omnes formas, sive universale simplex & perfectum, & generale primum; i. e. causa tam efficiens, quam finalis rerum omnium.

CAP. III.

Quis sit locus Nominis Tetragrammati, & alia quadam de denario.

§. 1.

A Libi dictum est, quod locus Tetragrammati sit in canali, seu finali Æn-Sophico, tanquam anima omnium animarum: quod nihil aliud est, quam applicatio illa, qua Æn-Soph intelligit, & desiderat omnia causata sua, & cum illis unitur. Si enim numerus duarum primarum Tetragrammati, id est, 15. in se ducatur, & sic etiam duæ posteriores, i. e. 11. oriatur 346. qui est numerus רצ"ו, bona voluntas; & addito quaternario Tetragrammatico 850. qui est numerus שכל intellectus.

§. 2. Secundus locus Tetragrammati in Adam Kadmon est, cum plenè scribitur, unde proveniunt quatuor nomina עב סג סה בן, quæ sunt origines luminum Mundi Æn-Sophici אבן & אבן.

§. 3. Tertius Tetragrammaton locandi modus est hie: ut apex י Jod sit in luce cranii: Jod, in luce cerebri & oculorum: He, aurium: Vav, Nasi: & He ultimum, Oris.

§. 4. Quar-

§. 4. Quartus Tetragrammati locus est in Aziluth, & quinque ejus personis: Attik enim, ob sublimitatem suam, ad nullam literam refertur. Modo quinto Tetragrammaton locatur in qualibet Sephira omnium personarum. Sexto, in Briah, & in unaquaque; è quinque personis ejus, & in qualibet Sephira cujuslibet personæ. Et sic in Jezirah & Asiah, & personis eorum, numerisque, intelligentiis, animabus, corporibus; adeoque in omnibus rebus.

§. 5. Ad hoc Nomen Tetragrammaton etiam applicantur sequentes quaterniones. Nomen איהוה, quod alii ad Binah & ad Daath, alii ad Kether referunt; propriè autem pertinet ad Kether gradus Binah. Et nomen איהי, quod pertinet ad Malchuth. Item, אבן. Item, Lenitas, Rigor, Misericordia, & quod ista continet. Et סנה. Et quatuor lumina: directum, reflexum, vestigium & scintilla. Et quatuor pedes throni, ad quos referuntur patres. Et quatuor genera populi Sancti, Sacerdos, Levita, Israhelita, & profelytus. Et quatuor animalia, Leo, bos, Aquila, homo, & uniuscujusque quatuor facies. Et uniuscujusque quatuor alæ. Et quatuor principes Angelorum, Michael, Gabriel, Uriel, vel Nuriel, & Raphael. Et post istos quatuor exercitus Angelici, ad dextram, sinistram, ante & retro locati. Et quatuor vigilie noctis. 4. turmæ corticum. Et 4. species ignium spiritualium: albus; ruber; flavus, & niger. Et 4. fluvii Eden. 4. Cardines mundi. 4. puncta Sphæræ cœlestis. 4. Elementa. 4. Venti. 4. Qualitates. Et 4. temperamenta. 4. anni quadrantes. Et 4. passionēs; cupiditas, timor, gaudium & tristitia: vel, amor, odium, delectatio & dolor. 4. Virtutes; prudentia, justitia, temperantia, & fortitudo, residentes in quatuor potentiis animæ, intellectu, voluntate, concupiscibili, & irascibili. 4. Virtutes Theologicæ, Fides, Spes, Charitas, vel benignitas, timor humanus & divinus. 4. quibus constat homo; corpus, potentia vegetativa, potentia vitalis, & anima rationalis. 4. formæ generum in mundo intellectuall. Et 4. specierum, analogæ illis, e.g. justus, fortis, benignus, pulcher.

T

Et

Et 4. principia entium supernorum, juxta Proculum & Syriam, unitas, æternitas, terminus, & quod ex tribus his componitur. Et sic entia summa etiam sunt 4: intelligibile primum; ens in intelligibile; intellectu præditum; vita intellectus; & intellectus vitalis. 4. etiam sunt omnium rerum summa genera, unum simplex; intelligentiæ separata; animæ; & corpora. Vel, juxta Patritium, incorporea; corporea; incorporea incorporata; corporea incorporata, i. e. intelligentiæ; animæ; naturæ, & corpora. 4. species providentiæ: dare omnia omnibus; dare omnibus, sed non omnia; dare omnia, sed non omnibus; & dare quibusdam, sed non omnibus. 4. Species animarum: intellectuales; divinæ, semper sequentes Deum; sequentes aliquando, sed in puritate; & quæ his modis carent. Sic in cælo quatuor: corpus, quod movetur; anima, quæ illud movet; intelligentia, propter quam illud movet; & motus vel actus, ab his omnibus procedens. Item quatuor causæ: finalis; efficiens; formalis; & materialis. Sic in omnibus, juxta Philosophos, reperiuntur 4: essentia; existentia; proprietates; & actus. Item: unum; bonum; verum; & essentia. Et in homine, secundum Ijobum; cutis; caro; ossa; venæ. Item 4. quadraturæ lunæ. 4. fluxus & refluxus maris viginti quatuor horis. 4. gradus spirituum immundorum, quos vidit Elias & Jehekiel. 4. supplicia synedrii. 4. Regna. 4. metalla: argentum; aurum; cuprum & ferrum. 4. paria sepulta in urbe quaternionis. 4. vexilla. 4. anni præputii. 4. vestes sacerdotis communis. 4. vestes auræ sacerdotis magni. 4. species fasciculi scenopegitici. 4. annuli altaris: mensæ; arcæ. Et sic omnis Philosophia divina continetur doctrina de essentia; unitate; veritate; bonitate. Item, essentia; existentia; potentia; & actu. Et naturalis de materia; privatione; forma; & composito. Item, substantia; qualitate; quantitate; & motu. 4. species mutationum: generatio & corruptio, respectu substantiæ; alteratio, respectu qualitatis;

litatis; augmentatio & diminutio, respectu quantitatis; ascensus, descensus, & motus in circulum, ratione motus. Et sic quatuor Elementa, & quatuor elementata: inanimatum; vegetabile; brutum; & homo. Et in Geometria: punctum; superficies; linea; corpus. Et omnis perfectio intellectus consistit in potentia intelligendi; Scopo, vel objecto; actu intelligendi; & elocutione actuali rei intellectæ. Quaternarius enim est numerus perfectus, quia continet formam omnium numerorum, quod est unum; materiam omnium numerorum, quæ sunt duo; compositum ex utroque, quæ sunt tria; & operationem, quæ sunt quatuor. Item, quia continet primum parem, nempe 2. & primum imparem, 3. & totum denarium 1. 2. 3. 4. Estque numerus justitiæ, quia est quadratus, adeoque æqualis, & stabilis, semperque rectus & immutabilis, etiam si moveatur, vel cadat: unde per illum jurarunt Pythagoræi, tanquam per principium totius naturæ, &c.

CAP. IV.

De Sephiris in genere.

§. 1.

Quia fundamentum & objectum Doctrinæ Cabbalisticæ sunt Sephiræ; nunc dicendum est de istarum proprietatibus, & attributis. Nempe, media illa, de quibus diximus, quæ repræsentant causam primam, in se occultam planè, sunt Sephiræ; quæ ab illa immediatè emanarunt, & illius virtute produxerunt, & gubernant omnia reliqua.

§. 2. Istæ Sephiræ sunt productæ ab uno primo simplici, manifestantes bonitatem ejus infinitam: specula veritatis ejus, & analogia essentiae ejus cellissimæ: Ideæ Sapientiae ejus, & repræsentationes voluntatis ejus: receptaculum potentiae ejus, instrumentum operationis ejus: gazophylacia felici-

felicitationis ejus, distributrices benignitatis ejus: Judices regni ejus, qui in lucem producant jus ejus: & tandem denominationes, attributa, & nomina illius, qui summus est omnium, & omnium causa: decem nomina indelebilia: decem attributa augustissimæ Majestatis ejus: decem digiti manuum ejus, quinque dextri, & quinque sinistri: decem lumina, quibus ipsum eradiat; & decem vestes, quibus amictur: decem visiones, quibus apparet: decem formæ, quibus omnia formavit: decem sanctuaria, in quibus glorificatur: decem gradus prophetiæ, quibus manifestatur: decem cathedra, in quibus informat: decem throni, in quibus judicat populos: decem species Paradisi, vel thalami, pro iis, qui ipsis digni sunt: decem gradus, quibus descendit, & quibus ad istum ascenditur: decem campi, producentes omnem affluentiam & benedictionem: decem fines, desiderati ab omnibus; sed quos assequuntur tantum iusti: decem lumina, illuminantia intelligentias: decem species ignis, exurentes omnes concupiscentias: decem species gloriæ, beatificantes omnes animas intellectuales, & mentes abstractas: decem dicta, quibus creatus est mundus: decem spiritus, quibus iste movetur & vivificatur: decem verba, & decem numeri, mensura, & pondera, quibus omnia numerantur, ponderantur & mensurantur: decem lapides lydi, quibus probatur omnium rerum perfectio; prout nempe quid magis vel minus ad illas accedit, vel ab illis abscedit: decem prædicamenta, quibus continentur omnia: genera generalissima, quæ in sinu suo comprehendunt omnia, & extra se edunt: providentiæ, extensæ ab uno extremo ad alterum, & curæ suæ omnia dirigentes ad commodum & emolumentum suum: causæ secundæ, per quas prima omnia operatur, conservat & gubernat: radii divinitatis ejus, per quos omnia illustrantur & manifestantur: formæ & idææ, & species, per quas omnia producuntur: animæ & potentie, per quas omnibus datur essentia,

tiæ, vita & motus: ordo temporum, quo omnia dimensurantur: loca incorporea, quæ intra se comprehendunt omnia: monades supernæ, ad quas reducuntur omnia multa, & per illas ad unum simplex: & denique perfectiones formales, quæ, cum dependeant à perfectione una eminente, interminabiles, causæ sunt omnium perfectionum dependentium: quæque illuminant intelligentias simplices, & à materia separatas, & animas intellectuales, & corpora cœlestia, elementaria, & elementata.

CAP. V. VI. VII.

§. 1.

CAP. V. agitur de Nomine Sephirah: nempe quod derivetur à rad. ספר numeravit, ut Gen. 41, 49. cessavit numerari: ubi de Numero agitur prolixè.

§. 2. Juxta Platonicos enim, sicut Infinitum est ante ens primum, quod necessariò est multiplex & compositum; ita Numerus, qui est in ente hoc primo, est ante omnia entia reliqua, quæ sunt idææ divinæ, exemplaria, & causæ omnium entium. Et supra numerum hunc, qui consistit in entibus numeratis vel numerabilibus, necesse est, dari Numerum, qui per se subsistit absolutissimè, & qui causa est, quod ens primum distribuatur in entia, id est, species & idæas: ita, ut per numerum illum, qui est essentialis enti primo, eveniat, ut ens hoc non subsistat gradu quodam certo; sed ab illo uno descendant multa distributa in genera & species, distinctas qualitatibus, & numero.

§. 3. Revera enim hæc est natura entis primi, ut, cum sit post unum simplex, necessariò sit numerabile & multum: quod si autem numerus esset entibus posterior, & non prior; differentia, quæ semper inter illa datur, esset accidentalis;

T 3

non

non tantum entibus, & ideis secundis, sed & primo: cum tamen ex multitudinibus ejus, & non per accidens, generetur numerus, & multitudo specifica reliquorum entium; tradente Ficino, qui videatur ipse.

§. 4. Cap. VI. agitur de nomine **דבר** Pulchritudo, & quod David Psalm. 104, 1. appellet Sefhiras emanatas nomine **דבר** decus, pulchritudo; quodque, secundum alios Sefhirah derivetur à nomine **ספר**, quod, quasi mutato **ס** in **ש**, juxta Job 26, 13. habet significationem pulchritudinis. Ubi de Pulchritudine in genere agit, secundum Platonicos: deque Pulchro primo prolixè.

§. 5. Capite VII. agitur de nomine **מסורה** mensura; ubi prolixè agitur de mensuris quantitatis continuæ, & discretæ, & proprietatum; ut auri, purioris vel impioris; item colorum, quorum mensura, albedo, &c. Quodque sic Causa prima sit mensura omnium rerum. Et hanc naturam mensuræ proprietatis, & perfectionis, & graduum, attribuit Sefhiris. Cum enim, quod primum est in unoquoque genere, sit mensura reliquorum illius generis; & Sefhiræ sint talia prima, prout e.g. Sapientia, in genere Sapientiarum, & sapientium: Intelligentia, in genere Intelligentiarum, & intelligentium, &c. eademque, juxta requisita mensuræ, sint stabiles, & invariatae; nec non causæ efficientes & formales omnium rerum; hinc istas meritò earundem mensuras dici, concludit.

CAP. VIII.

Explicatio specialior, quare Sefhira dicantur numeri, mensura, & pulchra.

§. 1.

Sefhiræ ergo dicuntur numeri, respectu Infiniti. Sicut enim ab uno numerali proveniunt omnes numeri; ita illæ emanant

emanant ab uno primo infinito. Deinde etiam dicuntur numeri, respectu inferiorum; quia ab illis componuntur, determinantur, & ordinantur omnia, quæcunque creata sunt, mensuræ, pondere, & numero; & illæ omnia regunt, perficiunt, & beatificant. Porro etiam numeri sunt respectu sui ipsius: sicut enim Unitas essentialis est infinito, ita multitudo & numerus est Sefhiris & causis secundis. Hæ sunt numeri, quia priores sunt omnibus entibus; & ista disponunt, quoad naturam eorum interiorum: & dividunt, quoad naturam eorum externam. Numeri sunt: quia, cum descendunt ab uno simplici, sunt tam in totum, quam ex parte multiplices, & numerabiles. Numeri: quia comprehendunt intra se multitudinem formarum, quæ, propter res multas & diversas, sunt multæ & diversæ. Numeri: quia in qualibet Sefhira continentur omnes decem, & in singulis istius decadis, decas alia, & sic in infinitum. Numeri: quia qualibet Sefhirah inseparabiliter unita est cum reliquis novem, & cum principio infinito. Numeri: quia continent essentiam & vas; lucem ambientem & externum vas; lucemque internam & vas internum. Numeri: quia continent quatuor Mundos **אצילות**, sub notione & conceptu Systematis Aziluthici. Numeri: quia Kether continet 620. columnas lucis; Chochmah 32. semitas; Binah 50. portas; Chesed 72. pontes; &c. Et tandem numeri: quia sunt compositæ ex essentia & subsistentia; naturæ & supposito; Substantia & accidente; ex essentia, potentia & actu; intellectu & voluntate; speciebus diversis, & operationibus variis: Suntque intelligibiles & intelligentes; dependentes à causis suis, subsistentes per se, & extensæ ad inferiora: & istorum causa aliquando ascendunt ad superiora, & accipiunt omnes lucem & potentiam novam, quam derivent in inferiora. Jamque nihil dicam de personis, quæ compositæ sunt ex mare & femina, influente & recipiente; ex quibus Sefhiræ **אם** & **אב** sunt compositæ

positæ. Nec dicam de proprietatibus Chesed & Din, Lenitatis & Rigoris, per quas varie distinguuntur: de diversis ipsarum copulis; Conjunctionibus; Separationibus; Divisionibus: nec de mysterio extremitatum, quæ illis tribuuntur: ut sunt, summum, imum; anterius; posterius, dextrum & sinistrum: nec de mysterio generationis ipsarum, & adolescentiæ earum, deque diversitatibus aliis. Prout etiam non tangam Sefhiras Mundi Æn-Sophici, cum Mundis innumeris contentis in nominibus, literis, Alphabeto, cum 231. portis, vel combinationibus ejus: nec foramina capitis, cerebri, oculorum, aurium, Nasi, & oris; quibus adscribitur mysterium lapsus & redintegrationis: item, quod una superinvestiat alteram; & omnes, hominem primum, unâ parte manente nuda, & superna. Sufficit enim, quod sciamus, istam Aziluth, tam multiplicem & numerosam, esse imaginem & similitudinem Infiniti; non æqualem ipsi, sed ut numerum ab uno divisam: quod tamen illi se communicatto, & omnibus ejus partibus; ita, ut numerus ille causam suam primam quasi enarret, & demonstret creaturis, quod in illa occultum est. Prout etiam in ipso exsculpta & conscripta est, tanquam in libro, voluntas divina; quæ est causa, quod in libro Jezirah fiat mentio istius similitudinis; quam etiam Cabbalistarum princeps, in loco Ps. 19, 1. exprimi vult, ita ut Chochmah sit liber patris; Binah, liber matris; & adhuc tertius, liber Daath; qui sint tres illi libri, per quos conditus sit Mundus; mundusque judicetur initio anni.

§. 2. Eodem modo Sefhiræ dicuntur pulchritudines; quia nimirum illæ sunt radiatio ad extra, sed una, & extensa certo ordine numerorum, personarum, proprietatum & formarum: quæ est pulchritudo admirabilis, venerabilis, & desiderabilis; promanans ex immensitate interna & occulta, unius simplicis & boni perfecti, quod splendore suo magno, intelligibili tamen, manifestat mentibus: & ita benignitate sua

sua insigni corda ad se trahit, ut se mediante, convertantur ad scaturiginem suam incomprehensibilem. Non enim tantum media sunt Sefhiræ, per quæ causa prima omnibus rebus applicatur, & manifestatur; sed & gradus scalares, per quos omnia ascendunt, & illam assequuntur. Imò Sefhiræ sunt quasi vestis, quò vestitur Deus benedictus, juxta Ps. 104, 1. & in illa apparet creaturis suis.

§. 3. Tandem etiam mensuræ dicuntur Sefhiræ, respectu Infiniti: quia potentiam ejus super omnia elevatam, & ad omnia extensam, determinant, & quasi dimetiuntur, atque limitant, & dirigunt ad operationem hanc vel illam; tanquam instrumenta, quæ inserviunt agenti primo; & causæ secundæ, subordinatæ causæ primæ. Deinde etiam dicuntur mensuræ, respectu inferiorum: quia determinatione sua limitant, & formatione sua dimetiuntur, privationem materiæ potentialem, inque illam infundunt formas, determinatas ad hanc vel illam operationem, genus, speciem vel subiectum: ut nihil dicam de locis determinatis, & temporibus destinatis, item proprietatibus, attributis, potentiis, quantitativis, qualitatibus, mixturis & ideis specialibus. Idemque præstant erga potentialitatem & informitatem animarum intellectualium: item, intelligentiarum abstractarum, quas efformant ex idea in actum primum, & perficiunt actu secundo, & ad esse, & operari proprium deducunt.

CAP. IX. X. XI.

§. 1.

Capite Nono prolixè exponitur, quare Sefhiræ dicantur vestimenta Infiniti; quia, sicut vestis proximè adjacet corpori; ita Sefhiræ sunt Infinito, ejusque lucem proximius recipiunt, & eminentius, quàm cætera causata: & sicut vestes

sunt extra corpus, & naturæ alterius, ita Sephiroth non sunt ipsum Infinitum, sed principiata ejus, quamvis ab ipso inseparabilia. Item, sicut vestes sunt accidentia corporis, ita Sephiræ non sunt causata necessaria, sed arbitraria; ita, ut non sit impossibile, Infinitum existere posse sine Sephiris, & similia plura.

§. 2. Capite Decimo exponitur, quâ ratione appellatio lucis tribuitur Sephiris; nimirum, eminenter, quoad omnia lucis naturalis attributa & propria.

§. 3. Capite Undecimo: quare Sephiræ vocentur Spiritus, voces, & verba Infiniti; nimirum allegoricè; quia, eum Deus infinitus manifestare voluit aliquid sui, produxit Arich Anpin, vel Coronam summam, quæ vocatur אֲרִיכַן, bona voluntas. Cumque applicaretur intellectus ejus ad intelligibile, produxit patrem, vel sapientiam: sed deinde prodiit quasi Spiritus & halitus internus, & produxit matrem, quæ vocatur Spiritus: cujus impulsu nascitur vox, Symbolum Seir Anpin: ex quo deinde fit nomen vel verbum, i.e. Uxor ejus.

CAP. XII.

Decem proponuntur modi, quibus per Sephiras manifestetur Numen infinitum.

§. 1.

Mundus Aziluth, in quo lucent decem Sephiroth, quando consideratur cum respectu ad Aen-Soph, nomen habet Coronæ; quia hæc ab illo accipit omnem essentiam, potentiam, & operationem. Quatenus autem deinde intelligit & concludit, vocatur Sapientia; sed quatenus respectum habet ad inferiora, & ad ista se exporrigit, vocatur Intelligentia: quæ illis sese applicat per excellentiam proprietatis & naturæ suæ; & hæc est gratia & benignitas. Sed quando juxta dispositionem recipientium determinatur & limitatur; qui

qui est quidam descendendi modus, est Gebhurah, jus strictum. Porro, quatenus conjungitur activum cum passivo, Chesed cum Gebhurah, vel actus cum potentia, vocatur Tiphereth. Et quatenus benignitas omnibus influxum largitur, (quia essentiale est benignitati affluere omnibus, tam justis, quam injustis; quamvis non largiri omnia, sed suam tantum proprietatem, nempe gratiam;) vocatur Nezach, superatio. Quando autem quibusdam dat aliquam partem debitam; videlicet præmium & poenam inferioribus, quæ sunt composita è duobus contrariis, ut quæ habent liberum arbitrium, vocatur Hod, gloria. Sed Jesod appellatur, quatenus dat omnia omnibus. Et tandem Regnum est compages omnium perfectionum emanantium, & in qua omnes concurrunt, & consistunt.

§. 2. Secundò. Kether est symbolum causæ finalis & Aen-Soph: Chochmah, formalis: Binah, efficientis. Et quia Causalitas Infiniti nihil est aliud, quam emanatio Influxus bonitatis, veritatis, & justitiæ ejus; iste autem per bonitatem ejus, extenditur & exporrigitur; per veritatem manifestatur, & publicatur; per justitiam autem, nempe distributivam, datur & conservatur omnibus & singulis portio ipsorum debita & statuta. Hinc Chesed denotat emissionem & applicationem maximæ bonitatis ejus: Gebhurah, justitiam & judicium: Tiphereth, manifestationem veritatis; & propterea vocatur Lex scripta. Hæc omnia autem influunt triplici gradu, nimirum in summa, media, & ima: gradus influendi in Summa denotatur per Nezach, quæ sic dicitur, quod superet, & quod vincat omnem privationem & defectum; & quod cum ipsa uniatur perennitas & sempiternitas: Hod autem denotat gradus infimorum, quæ sese convertunt erga superiora, & repræsentant privationem & egestatem suam; simulque perfectionem, excellentiam & potentiam Superiorem. Nam inferiora sunt quasi femina defectuosa, & de-

siderant superiora; & quod dicit Aristoteles, à forma pulchra redduntur. Sed Jesod denotat naturam mediorum; quia jungit & unit superna, perfecta & agentia, cum inferioribus egentibus & passivis; estque praponderator inter Nezach & Hod; utriusque communicationem habens, & illa uniens. Deinde autem Malchuth est collectio & receptaculum omnium perfectionum dictarum, recipitque à Jesod & à supernis, largiturque essentiam & perfectionem omnibus creatis, quorum regimen habet.

§. 3. Tertiò. Dei Voluntas, quod velit manifestari & innotescere, est Kether; Consultatio de modo, quomodo id in actum deducatur, & decretum ejus intellectuale, est Chochmah; ipsa deductio in actum, est Binah; nempe Elohim, qui in principio creavit cælum & terram, in hunc finem, ut possit communicare bonitatem suam, quod est Chesed: id quod fieri debet, debita dispositione mediorum, certa quadam serie inter ipsum, & inter universum ordinatorum, ad principium & finem generalem, quæ est ipsa causa prima, est Gebhura: per quam manifestat veritatem & pulchritudinem suam insignem; quod est Tiphereth. Quod autem actu creavit Mundum Briah, designat gradum Nezach: & mundum inferiorem Asiah; gradum Hod: & mundum intermedium Jezirah, est Jesod. Malchuth autem continet omnia.

§. 4. Quartò. Sefhiræ repræsentant Infinitum, tanquam causam omnium entium, eorumque essentia, potentia & operationis; hoc est Kether: Vita & veritas ab ipso intellecta; est Chochmah: Intellectus, est Binah: gratia & benignitas, est Gedulah; potentia, est Gebhura: Pulchritudo & Misericordia, est Tiphereth: Superatio victoriosa, est Nezach: Gloria, est Hod; Justitia, est Jesod: Regnum, est Malchuth. Ita, ut quamvis ille Infinitus elevatus sit super omnes perfectiones istas, ainentia quadam infinita omnes tamen contineat modo perfecto, absoluto, simplici & occulto, ita, ut
ipse

ipse sit vita, intellectus, veritas, benignitas, rigor & victoria &c. earum unica; & omnia attributa & perfectiones ejus, quæ sunt Sefhiræ istæ; sint inseparabiles ab ipsa ejus essentia, & à se invicem, ita, ut omnes sint in una, & una in omnibus: idque sine omni mutatione, multiplicatione, & compositione; quoniam in ipso causaliter & eminenter sunt hæ perfectiones omnes, ipse easdem produxit in esse proprium, uniturque cum illis, & per illas, cum omnibus creatis &c. perque illas manifestatur intelligentiis creatis, humanis & angelicis.

§. 5. Quintò. Kether est similitudo DEI Infiniti, quatenus sublimior est omni ente, & cum nullo aliquid commune habet. Chochmah designat ipsam Sapientiam, quatenus nempe Infinitus in se continet, tanquam objectum intelligibile, omnia entia. Sed quatenus sese exlerit ad inferiora, & ipso actu causaliter producit omnia creata, repræsentatur in Binah. Et quia Causa in divinis triplex est; hinc finalis est in Chesed, tanquam Bonum ab omnibus desideratum: efficiens in Gebhura, qui est gradus Elohim, à quo omnia ordinantur & distribuuntur, numero, mensura & pondere: formalis & ultima est in Tiphereth, quæ est Lex Scripta. Quæ autem per tria hæc attributa producit Deus, designantur per quatuor Sefhiras sequentes; nimirum Aziluth, per Nezach, quæ spectat ad misericordiam: Briah, per Hod, quæ est ad sinistram, respectu Aziluth: In specie autem, quia in illa sedem figit Binah; à qua juris origo. Et sicut Nezach & Hod sunt duo fratres, uno loco commorantes: sic Mundus Briah non separatur ab Aziluth; sed hæc sedem suam habet super ista, & per eam protenditur ad omnia inferiora: & in ea sunt naturæ incorporeæ, & intellectuales, quæ per celebrationem & laudem convertuntur ad Aziluth. Deinde per Jesod, Jezirah; quia in ista residet Tiphereth: & per Jezirah, Briah unitur cum Asiah; sicut Tiphereth & Malchuth, per Jesod; &
U 3 sicut

sicut anima rationalis conjungit unitque intellectum abstrahum & simplicem, cum corpore materiali. Adde, quod Jezirah sit fundamentum Mundi Asiah, quoniam istum conficit, vivificat, & immediatè movet. Malchuth autem est Mundus Asiah, in quo ipsa quoque sedem figit; & ambæ sunt ultimæ & passivæ.

§. 6. Mediantibus Sephiris intelligitur, quod Causa prima sit à se ipsa, (h. e. Kether,) vivens in secula seculorum; (Chochmah,) perfectissimè intelligens omnia; (Binah,) quodque illa ex mera bonitate, non indigens ullo alio, nec assumpto auxilio ullo, (Chesed,) & per excellentiam potentie sue infinitæ (Gebhurah,) statuerit, sese exferere modo isto, & ad entia hæc; (Tiphereth,) dando actum & formam (Nezach,) potentialitati & materie etiam ab ipsa proveniente (Hod,) in hunc finem, ut inde fiat compositum, vel ens perfectum (Jesod,) & ex illo opus (Malchuth,) per quod convertatur ad principium suum, qui etiam est finis ejus; in quo invenire potest beatitudinem suam.

§. 7. Septimò. Sephiræ testantur, quod Æn-Soph, causa eorum, sit ens: vivum: intelligens: volens: potens: decernens: dans essentiam: insistens operationi: conservans & continuans: & perficiens omnia entia.

§. 8. Octavò. Ostendunt, quòd Deus infinitus sit ens: intelligens: providens: benignitate: judicio: & misericordia: continuans: nemine interruptente: universitatem omnium rerum: super quas habet plenum dominium.

§. 9. Nonò. Sephiræ testantur, quod Æn-Soph sit elevatus super omnia: contineat omnia: producat omnia: bonitate: potentia: & scientia: conservetque omnia, quæ creavit: ipsisque det potentiam operandi: concurrat ad operationem eorum: & his mediis perficiat omnia.

§. 10. Decimò. Mediantibus Sephiris manifestatur, 1. quod Æn-Soph 2. sit infinitus, celsitudine & perfectione: 3. æter-

æternus, principio & fine carens: 4. immensus, & existens in omnibus locis, omnibusque operibus, tam possibilibus, quam realibus: 5. elevatus super omnia extra se posita, quæ vel sunt, vel esse possunt: 6. continens omnia, & illa producens: 7. conservans & augmentans illa: 8. & illa perficiens: 9. & hæc omnia in hunc finem, ut exferat bonitatem suam insignem, & beneficiat omnibus causatis suis: 10. ut in illis manifestetur, & omnium ore laudetur, condecoretur & exaltetur.

DISSERTATIO OCTAVA.

CAP. I. II. III. IV. V.

§. 1.

Capite Primo exponitur: unumquodque de quinque luminibus mundi Æn-Sophici componi è decem Sephiris duplicibus; nempe, partim ambientibus & externis, partim circumdati & internis: & quomodo ex luce ultima, nempe oris, fiant vasa.

§. 2. Capite Secundo dicitur; ex eo, quòd non fracta sint vasa summa, factum esse, ut lux Coronæ remaneret foras, quasi separata: in vas Coronæ autem ingressa sit Sapientia; & Binah in vas Sapientie: atque sic porro, usque ad lucem Malchuth, quæ ingressa sit in vas gradus Jesod; unde vas illius remanserit sine luce.

§. 3. Capite Tercio: quomodo ex oculis Adam Kadmon facta sint vasa superna.

§. 4. Capite Quarto: quomodo differant Sephiræ Nekudim, quasi vasis, à Sephiris Akudim: & quæ sint utrarumque proprietates.

§. 5. Capite Quintò: quomodo influxerint lumina in decem Sephiras Nekudicas; & quomodo Septem inferiores non

non potuerint recipere eadem, faciemque suam averterint ab iis, in quo consistat mysterium lapsus & mortis.

CAP. VI.

Quinque proponuntur rationes, quare Emanationis autor admisit contractionem & lapsum; & quid inde emolumenti.

§. 1.

NE putes autem, hanc contractionem & lapsum factum esse per accidens: quia deliberato animo, sapientique consilio illam instituit Deus, in maiorem manifestationem gloriæ & maiestatis suæ; prout evincitur quinque rationibus. Primò enim per lapsum hunc jacta sunt fundamenta mundorum producendorum: ut nempe causæ ipsorum proximæ acciperent facultatem illos producendi, ordine & modo debito, qui primò requirit privationem. Nam sicut ab infinito, ob nimiam sublimitatem ejus, non poterat provenire mundus Æn-Sophicus & Aziluthicus; nisi mediante restrictione illa, quæ quasi retraxit se ipsum, seque disposuit, & quasi commensuravit iisdem: sic à Sephiris emanatione productis, quæ ob nimiam sublimitatem suam à creatis planè sunt separatæ, non potuerunt produci mundi כְּבִיזָה; Intelligentiæ Separatæ, animæ rationales & corpora, nisi mediante hoc lapsu & descensu per quem Septem Sephiræ structuræ dispositæ sunt, ad generationem trium mundorum sequentium. Hæc dispositio autem non facta est, nisi auxilio superiore: Cum enim ab isto semper dependeant, tam quoad essentiam, quàm quoad potentiam & operationem; de novo etiam acceperunt, per certam quandam dispositionem præparativam, potentiam & lucem debitam, ad perfectionem mundorum dictorum. Quamvis enim lapsus ille esset principium ipsorum essendi, in potentia; actum tamen existendi & perfectionem non acce-

ceperunt, nisi ex dicta restitutione, & constitutione causarum suarum proximarum.

§. 2. Secunda ratio est: quia lapsus iste erat causa, ut in mundo infimo existerent Spiritus maligni, corticesque, & Spiritus impuritatis; per quos Deus tentare volebat homines, sui sectatores, in maiorem istorum puritatem & iustitiam; & punire peccatores.

§. 3. Ratio tertia: quia per lapsum hunc, in locum mundorum producendorum, ab illis dispersebantur per istum scintillæ quædam; quod erat principium dispositionis eorum: ut possent recipere causata futura; quas scintillas, ita delapsas à luce superna, iusti operibus suis bonis restituunt, seligunt & expurgant ab obscuracione hac infima, in quam delapsæ sunt, desertæ à vasis suis supernis; ut illas reducant, & rursus elevent, debitâ quadam dispositione; quæ vocatur aquarum fœmininarum nomine, ad Schechinam, regnumque Sanctum, quæ his ipsis exornatur, & deinde unitur cum marito suo, & ambo cum patre & matre; & isti cum superioribus, usque ad Adam Kadmon, & Æn-Soph; adeoque extrahunt lucem novam, quæ ingreditur omnia dicta media, luæque & perficit omnia ad imum usque. Quod fuit mysterium Sacrificiorum.

§. 4. Quartò: quia quamvis Malchuth etiam esset in mysterio אֲכֻדִּים Akudim, unita cum corona summa; tamen etiam fuit in gradu decem Sephirarum Nekudicarum, illoque in loco, ubi nunc est Senex Sanctus: & quia ibi jam fuit, quamvis jam delapsa sit in locum, ubi nunc est, nunc tamen facultatem habet illuc iterum ascendendi, auxiliantibus operibus iustorum; qui legis præceptorumque studio illam restituunt, & elevent ad locum coronæ summæ & Senis Sancti, ubi prius fuerat, ut ibi sit corona mariti sui.

§. 5. Quintò: quia per lapsum hunc placuit Infinito ostendere nobis, quod in manu ejus sit plus dare, quàm causata

ejus possint supportare; quodque propter istorum imbecillitatem non immanare fecerit in ipsa plus luminis magisque perfectum: quo ipso per contractionem illam conspicitur magnitudo eminentiæ ejus, potentiæque & proprietatis longè majoris, quàm causata & naturæ possint recipere.

§. 6. Summa hæc est: quod Septem Sphiræ inferiores propter imbecillitatem suam non potuerint sufferre lucem summam, & intelligibile illud, quod ipsis affluxit è supernis; adeoque nec assequi vel intelligere per illud diviniora & sublimiora; sicut intellectus inferior non potest assequi objecta sublimia: unde quasi averterunt faciem, eam occultando, ne aspicerent lucem illam, qua obducerentur caligine, & excæcarentur. Unde prolapsæ sunt in lucem propriam sibi: quæ, cum non esset tam subtilis & vibrans, sed ipsis magis congrua, intellexerunt intra se ipsas, se ipsas: & deinde per se ipsas, tanquam causæ, mundum creativum; quem etiam præparaverunt per istam contemplationem, ut esset locus, principiumque & fundamentum illius essentiæ vel substantiæ, quam deinceps illuc immiserunt. Non tantum autem delapsæ sunt à contemplatione supernorum tam sublimi, & relictæ sunt quasi mortuæ: sed etiam descenderunt ad contemplationem mundorum inferiorum Jezirah & Assiah, minus perfectorum; eoque ipso præparaverunt illis locum & modum, quo deinceps habere deberent essentiam illam, quam ipsis infusuræ essent, quæ non in perfectione; sed ita ut non darent illis, nisi esse in potentia, sine forma & imagine; sed ut vacuum quid, & inane, utque tenebræ essent super faciem abyssal, i. e. potentialitatis formandæ, quæ deinceps deducta est in actum, vi & proprietate Spiritus Dei, qui ferebatur super faciem aquarum; i. e. mediante luce, & restitutione, quam assecutæ sunt Septem Sphiræ, lapsæ; ita, ut quasi de novo producerentur, augerentur, illustrarentur, formarentur, & perficerentur per lumina superna, quæ in illas de novo

novo influxerunt, & illas distinxerunt, & conformarunt in personas Sephirothicas, adæquatas, & facie ad faciem coordinatas, ad instar maris & feminæ influentis & recipientis.

§. 7. Et hæc omnia illustrari possunt ex Platonismo: Verum enim est, quod illis traditum fuit; quod anima nostra rationalis amiserit alas suas, & delabendo è supernis descendit ad ima; ab objecto intelligibili summo, & intellectu generalissimo, ad proprium & essentialem sibi; & ab illo, ad rationalitatem; & ab hac, ad plasticam; & tandem ad sensus corporeos, & potentiam vegetativam, quo ipso immergitur in vallem umbræ mortis, nempe corpus hoc corruptibile.

CAP. VII. VIII.

§. 1.

Capite Septimo explicatur: quomodo Sphiræ delapsæ re-integratæ sint, per modum bilancis tripartitæ, facie conversa ad faciem, ad instar maris & feminæ: & quomodo facta sit persona Senis Sancti.

§. 2. Capite Octavo: quomodo factæ sint personæ Arich Anpin; patris; matris; Seir Anpin; & Uxor ejus: è quibus & Senes Sancti, componitur Systema Aziluthicum.

CAP. IX.

Quid sit natura vasis; radii; & lucis ambientis; & interna: & quomodo facta sint vasa, supra dicta.

§. 1.

UT rectius intelligatur, quod dictum est de luminibus, vasis lapsis, & restitutione; hic præmittimus, quod in Divinitate

tate nihil sit materiale, nec quicquam corporeum: & quicquid inibi dicitur modo loquendi materiali & corporeo, allegoricum sit, & figuratum, nec aliter, quam per extrinsecam denominationem: prout & in scriptura multa reperiuntur Dei attributa, quæ non nisi corporibus competunt; ut sunt, oculi, aures, os, manus, pedes, gaudium, Dolor, &c. Et quia in rebus intellectualibus superius nihil assequimur, quam quod ibi sit intellectus, & objectum intelligibile; hinc Deo non possumus tribuere sublimius quid, quam per modum intelligentis & intellecti.

§. 2. Vas ergo in Divinis, i. e. in entibus duorum mundorum supremorum, Æn-Sophico & Aziluthico, nihil est aliud; quam essentia quædam intelligens, sive potentia intelligendi, quæ in se recipit objectum aliquod intelligibile, quod excitat actum aliquem intelligendi.

§. 3. Lux autem est objectum intelligibile, vel veritas, percipienda ab intellectu: quæ, cum percipitur, intellectum illuminat, & adimpler, & potentiam ejus intelligendi deducit in actum.

§. 4. Jam lux interna est objectum unitum, & proximum, & ipso actu præsens intellectui, & ab illo receptum, & perfectè comprehensum, atque intellectum.

§. 5. Lux ambiens autem est objectum, sublimius intellectu, & isti saltem propositum, cumque tantum ab extra illuminans; prout se habet sol erga colores.

§. 6. נִרְצָה Radius, est objectum intelligibile, internum, essenziale, & unitum cum intellectu; ita, ut quamvis ille decidat à perfectione sua, & privatus sit operationibus intellectualibus; non tamen obliviscatur & deperdat ideas, vel intelligentiones primas, per se, naturâ suâ manifestas, & tam clarè ipsi notas, ut oblivioni tradi nequeant. Adeoque hæc est lux objectiva, quam intellectus perdidit lapsu suo; restitutus autem, iterum percipit virtute superiorum. Vel, radius est

est objectum imperfectius, & debile, quod intellectus in se se impeditus, & quandoque dispersus extra se dimittit.

§. 7. Sciendum autem, quod lux vel objectum, illuminans & formans intellectum, duplici modo se habeat: primo, tanquam impressio objectorum summorum; & similiter, do specierum, vel idearum generatarum in intellectu, vel ab illo productarum; ut ab eo concipiantur: (estque quasi conceptus formalis.) Secundo, tanquam ens ipsum, & natura supernorum, quæ unitur cum intellectu; ut per illam, quatenus fit species & idea, intelligat objectum, tanquam finem & scopum manifestatum à se ipso perfectè, & non nudâ ideâ ipso carente & inferiore: (estque quasi conceptus objectivus.) Fieri enim non potest, ut à Non-ente possit fieri manifestatio objectorum summorum clarior, quam ab illis ipsis per se: sicut etiam per medium aliquod ipsis inferius non manifestantur vel innotescunt.

§. 8. Et quod diximus de intellectu & objecto ejus; etiam applicari potest ad Voluntatem & Bonum; ubi hoc est Lucis instar & perfectio; illa verò quasi Vas ejus & receptaculum, quod illa privatum est, eamque desiderat; cumque illam accipit, ab ipsa repletur, & ab ea redditur beatum. Idem dici potest de Vase, collato cum Efficiente principali, à quo illud accipit hanc ipsam operationem, qua perficitur. Nec non de Essentia, vel natura, respectu existentia: item de materia & formâ: & uno verbo, de omni potentiâ, & actu; è quibus quodammodo composita sunt omnia causata Infiniti.

§. 9. Jam, si per intellectum separatur forma vel actus à composito, vel ente formato vel actuato; relinquitur potentia, dum privata est formâ vel actu, multò aptior ad recipiendum formam vel actum, quem jam habuit, & iterum habere apta est, & habitura; quia rursus unietur cum re tali,

quæ ante ab ipsâ separata fuit; ita, ut cum totum esset quasi forma, vel formatum, jam quidem sit informe, sed formabile.

§. 10. Et hoc est mysterium illius divisionis, quam fecit os spirituale supernum resorptione & emissionem anhelitus sui; quasi nempe exhalatio gravior & crassior separata fuerit à leviori & subtiliore; & una remanserit infra; altera autem ascenderit sursum. Ubi ita tamen separata fuit inferior & gravior, à superiore & leviori; ut idonea maneret eandem rursus accipere, & potentiam retineret, illam de novo consequendi. Et hoc ipsum est, quod vocamus vas & receptaculum.

§. 11. Confectio autem vasorum, per allegoriam visionis, h. m. intelligenda est. Egressio radiorum visivorum ex oculo, eorumque directio ad objectum visibile, id denotat; quod ab essentia superiorum prodeat actus secundus; qui, respectu originis suæ & actus primi, se habet ut forma ad materiam; & ut perficiens ad perfectum. Nam actus semper est finis internus, desideratus ab essentia & à creatore: qui non contentus est dedisse essentiam, sed etiam efficit, ut actuetur, & hoc modo perficiatur. Cum ergo essentia pervenit ad actionem suam, & actum secundum, tanquam ad perfectionem suam & formam; hinc se habet ad instar materie & potentie; formabilis & perficibilis, per illum actum secundum. Sed radii visivi, dum recurrunt cum speciebus visibilibus ad instrumentum visus, quod est oculus; hoc ipso testantur, quod in isto sit potentia, aptitudo, & quasi vas, quod illos recipiat & perficiat ab idealitate sua. Visio enim fit, cum oculus accipit species visibiles, & ab iis perficitur, & visus sese exserit, & agnoscit objecta visibilia. Unde, sicut egressio radiorum præsupponit subjectum aliquod, à quo emittuntur, & cujus ipsi sunt perfectio, & actus secundus: ita, quando illi redeunt cum speciebus ad instrumentum visus;

sus; ex eo pater, quod istud se habeat, tanquam potentia, illorum respectu: & quia ab illis formatur & patitur, ab iis etiam perficitur; ita, ut consequatur actum videndi, ab ipso desideratum. Ex quo etiam apparet, quomodo per visionem oriatur natura vasis & receptaculi specificati.

§. 12. Notum autem est, quod os inter emanantia sit Malchuth, quæ vocatur sapientia inferior: visio oculorum autem referatur ad Jod, & Sapientiam superiorem: quæ ambæ sunt causa vasis: una, dum compositum privatur forma & operatione suâ; ita, ut quod relinquitur, sit quasi materia & ens potentiale: altera autem, dum per intellectum forma & actus separatur à materia & potentia; quamvis idem intellectus omnia restituere possit loco suo. Eodem fere modo, ut in contractione: ubi quod magis spirituale & simplex, adeoque quasi forma & actus est, recolligitur ad intimiora; & quod magis materiale, crassumque & potentiale est, relinquitur ut vas quoddam. Sicut, cum quis intellectum ordinarium in actu positum conciperet ut abstractum, non tantum ab habitibus sapientiæ, sed & à speciebus intellectualibus, & operationibus mentalibus: Intellectus tantum remanebit potentialis, qui, cum privatus ponatur omni objecto; in potentia tamen est, ut habeat omnia; adeoque quasi locus Sapientiæ, quamvis notione planè subtili, & quasi tabula rala, in qua nihil est scriptum.

§. 13. Observandum autem: quod, quamdiu duo lumina, prodeuntia è duobus oculis, non ununtur; eodemque modo duo lumina aurium, & narium; quamvis unum concipiatur esse ambiens, & alterum internum; exinde tamen non fiat vas quoddam: quoniam tantum ex eo fit vas, quando unum cum altero unitur. Omnis enim unio fit inter perficiens & perfectum, materiam & formam, actum & potentiam: prout apparet in omnibus compositis, tam acciden-

cidentalibus, quam substantialibus: ubi pars una habet respectum potentiae ad alteram, tanquam ad formam & actum suum, sicut apparet in vegetativa hominis: quae, quamvis in se sit forma & actus; tamen quasi potentia & materia est, respectu sensitivae: eodemque modo haec, respectu rationalis: quod non fit in formis disparatis: ubi, quamvis una sit perfectior altera; tamen propterea non est forma vel actus alterius. Ex quo patet ratio, quare ex ore, in quo non sunt duo anhelitus separati, sed unus compositus ex interno & ambiente, facta sint vasa: non verò ex luminibus & radiationibus oculorum, aurium & nasi, dissepatis: Quod autem ex oculorum visione facta sint vasa, ex eo est, quod cum descenderent radii, ad aures, nasum & os, ista lumina in se includerent; & cum redirent ad originem suam, ab iis abstraherentur species vel ideae; ita ut remanerent, tanquam vas vacuum, & potentia sine actu.

CAP. X.

Quòd haec omnia non sint intelligenda materialiter.

§. 1.

Omissa objectione, hoc capite proposita, quod nempe ex eo, quod in Divinis his quandoque utamur voce corporis & materiae, tum sequatur, rem ipsam esse corpoream: id saltem dicimus, quod Aen-Soph omni intellectu & intelligibili sit superior. Unde Adam Kadmon erit intelligibile primum, sed sibi soli; quia ob nimiam sublimitatem, omni etiam intellectu mundi Divini, superior est. Quinque autem lumina ejus sunt objecta determinatiora, sed secundum magis & minus, prout remotiora vel viciniora statuuntur origini, vel inferioribus: ita, ut tandem in iis repe-

reperiatur, natura vasis, quod quidem privatum est illis, sed aptum tamen, illa recipere & intelligere. Et per haec objecta determinata aliquatenus intelligi potest objectum sublimius, nempe Adam Kadmon; & hoc mediante ipsa causa prima.

CAP. XI.

Quomodo intelligenda sint sex differentiae locales: vel extremitates quantitativa in Sephiris.

§. 1.

AB omnibus Cabbalisticis Sephiris tribuuntur sex istae differentiae, quae sunt, supra, infra, ante, retrò, dextrum & sinistrum, quae reducuntur ad tres, ut sunt longitudo, sub qua superius & inferius; latitudo, sub qua dextrum & sinistrum; & profunditas, sub qua antèrius & posterius.

§. 2. Jam verò Aristoteles docuit, quòd tres sint facultates, quas anima sensitiva tribuit corpori, quibus tres differentiae corporis inserviunt: una nempe nutritiva, & augmentativa: secunda sensitiva; & tertia, motus localis: ita, ut illa pars corporis, quae assumit alimenta ad nutriendum & augmentandum corpus, vocetur altitudo, vel pars superna, estque caput: cui opponuntur pedes, tanquam imperfectius quid, qui dicuntur esse infra. Deinde pars illa, ubi locus est sensuum, eorumque organorum, vocatur anterior; ejus autem opposita, sensibus carens, vocatur posterior. Et sic dextrum ipsi est id, ubi est vis locomotiva, & à quo, tanquam robustiore, incipit motus: ex cuius oppositione intelligitur sinistrum.

§. 3. In Sephiris ergò singulis superius id dicetur, quo mediante, illae à causa sua accipiunt essentiam & perfectionem. Inferius est ultimum illud, ad quod pervenit influ-

entia hæc. Anterior est actus Causati secundus, nempe existentia, & operatio ejus. Sicut posterius, potentialitas ejus, & essentia vel natura, & actus primus, & potentia operandi. Dextrum est, quando causatis suis largiuntur influxum rei bonæ & perfectionis, & benignitatis. Sinistrum autem eadem operatio, sed cum privatione, qua redarguunt puniuntque. Et hæc est explicatio prima.

§. 4. Secundò. Superius est id, in quo Sephiræ similes sunt & adhærent causæ suæ, à quâ immediatè accipiunt influxum. Inferius, in quo conveniunt cum causatis ad horum productionem & gubernationem. Anterior, actus & existentia eorum. Posterior, essentia & natura cum potentia existendi, vel actus primus. Sinistrum, potentia activa seu ad operandum. Dextrum, operatio & opus ipsum in actu beneficiendi.

§. 5. Tertiò. Superius est Actus. Inferius, potentia. Dextrum, objectum, infusum intellectui, qui aliàs eo esset privatus, & sinistri loco. Anterior, inclinatio ad inferiora, ut ipsis prospiciatur, & illuminentur, & bonitate impleantur. Posterior, id, quo ab inferioribus amovetur.

§. 6. Quartò. Superius, est essentia. Inferius Vita. Dextrum, Intellectus. Sinistrum, voluntas, ab intellectu mota. Anterior, inclinatio ad causatam, qua ista producuntur & perficiuntur. Posterior, aversio à creaturis, unde privatio, mors & malum.

§. 7. Quintò. Longitudo à summo ad imum denotat essentiam emanantium, quæ composita est ex analogia cum causa eorum, quod est summum; & ex ipsa eorum natura; & ex eo, quod descendunt à scaturigine, & ab illa recedunt, quod est imum. Vel: communicatio causæ, mediante naturâ ejus, exhibita causato. Latitudo denotat potentiam activam,

activam, quæ includit agens & influens, quod est benignum & dextrum; & patiens & recipiens; quod est rigorosum & sinistrum. Profunditas vel crassitas est conversio ad inferiora, per quam ista formantur, & influxum boni accipiunt: & elongatio, per quam ab illis amovetur lux & concursus. Vel anterior est opus misericordiæ, bonitatis, & præmii: posterior actus iræ, rigoris & pænæ.

§. 8. Sextò. Superius est id, quod emanantia intelligunt de causa sua, per causam suam. Inferius, quod intelligunt de se ipsis, per causam suam. Anterior, quod intelligunt de se ipsis, per se ipsa. Posterior, quod intelligunt per se ipsa, de operationibus suis. Dextrum, quo influunt ad operationes suas, secundum perfectionem & potentiam suam. Sinistrum est descensus & defectus, qui reperitur in operationibus eorum, propter inferioritatem naturæ earum.

CAP. XII.

§. 1.

Quod eminenter & negativè etiam in Infinito sex istæ differentiæ locales, vel extrema quantitativa reperiuntur.

CAP. XIII.

Quomodo anima intelligens descendat in corpus materiale; item, quomodo vasa delapsa iterum ascendant, & restituta sint.

§. 1.

Capite Sexto diximus; quomodo vasa delapsa & mortua sint. Hic autem subjungemus, quid de anima statuam Platonici, quæ paucis mutatis optimè quadrabunt ad propositum nostrum. Nempe, anima cum oriunda sit ab intellectu,

lectu, facultatem habet intelligendi intelligibilia superna: quamvis etiam in se habeat illas potencias, quibus uniri possit corpori, illique infundere vitam, sensum & motum. Et quia duæ hæ operationes non tantum prodesse possunt ipsi animæ, sed ipsi etiam mundo; quoniam in ambabus consistit actus & perfectio, tam animæ, quam mundi: hinc merito ambæ fuerunt in actum deducendæ. Sed quia anima intelligens est ultima intelligentiarum, adeoque potentia & rigor ejus admodum est debilis: gubernatio autem corporum terrenorum non minus difficilis: hinc congruum non fuit, ut tempore uno duæ operationes tam diversæ deducerentur in actum; sed potius, ut id diversis congereret temporibus. Primò ergo occupata fuit contemplatione supra dictâ, quamvis intentione non adeo magna; deinde cessavit, & non continuavit hanc intellectionem, & tandem plane illam deseruit & intermisit. In quantum ergo remissior facta est operatio superna, in tantum corroborata est inferior, ita, ut cum cessaret contemplari intellectu simplici, contempleretur ratiocinando: & cessante etiam rationalitate, inciperet plastica, quâ mediante respiceret corpus sibi futurum, quod formare & vivificare deberet, infundendo ipsi sensus internos & externos, motumque localem, & vegetationem; adeoque privabatur alis intellectus & voluntatis divinæ, terramque versus citato cursu delata est in corpus terrenum. Et quia ibi privata est operationibus suis præstantioribus & nobilioribus, hinc inibi dicitur mortua esse. Sciendum autem, animam non descendere vel ascendere mutatione locorum & spatiorum, sicut pluvia motu locali delabitur: sed inclinatio ejus ad corpus, & influxus ejus in illud, quo illud vivificat, est descensus: ascensus autem tum dicitur, cum non inclinatur ad illud, nec illud vivificat; sed plastica convertitur in rationalitatem, & rationalitas in intel-

lectum; tunc dici potest, quod anima ascenderit in mundum intellectualem & divinum: sicut, cum rationalitas ab intellectu avertitur, & inclinatur ad plasticam, & hæc ad congruitatem suam vitalem, tunc anima dicitur descendere in mundum corporeum & sensibilem, & illuc immergi.

§. 2. Et hæc non tantum est Sententia Platoniorum; sed & verum juxta Cabbalistas; prout & R. Schimeon Ben Jochai edocet, dum inquit: quod Lilith, quæ est concupiscentia, vel ejusdem præfectus, persuadendo seduxerit animam rationalem, donec illam excluderet è paradiso superno, qui est intellectus divinus: & quia hoc ipso amiserit facultates suas supernas, & operationes suas intellectuales, hanc ipsam fuisse causam, ut descenderet in mundum hunc infimum Asiah. Et hoc ipsum etiam docet Ramban, & Don Jehudah Abrabanael.

§. 3. Ut autem revertamur ad vasa delapsa; hoc dicitur: quod è decem Saphiris organicis, quæ vocantur Sephiræ Nekudicæ, septem inferiores contractæ sint, delapsæque & mortuæ: idque ex eo, quod essent intelligentiæ humiliores & ultimæ, adeoque propinquæ Mundis מַדְבָּרָא; quamvis sua naturâ ab istis longè diversæ: Unde non potuerint supportare, prout superiores & robustiores, objecta intellectuala superna sublimiora, aptitudine sua intellectuali; unde quasi excœcate à luce nimia, suæque debilitari minus congrua, oppressæque influxu nimio, iisdem obverterint terga & conversæ sint ad operationem diminutiorem, prout dictum est de anima: nimirum, vasa hæc deserta ab objectis supernis conversa sunt ad inferiora, magis sibi analogâ, & descenderunt ab uno ad aliud. Et quia vas, quod ferre non potest id, quod recepit, dicitur contractum; & corpus vivum, sublata vitalitate & animâ, vocatur mortuum; prout etiam vocatur id, quod ab uno mundo transiit in alium, præ-

fertim humiliorem, obscurum, angustumque, ad instar sepulchri & tartari: & qui privatus est potentia & operatione, nec producit operationes suas naturales; vel, cui submoven-
tur media ad operandum requisita, vocatur mortuus; hinc non immerito vasa hæc vocantur contrafacta & mortua, & descendisse ad naturas inferiores tenebrosas & angustas, nempe $\gamma\beta$.

§. 4. Deinde autem respectu lapsus hujus ab intellectu, ne sublimi, descensusque ad operationem, inclinantem ad inferius, illud ipsum, quod vasa hæc restituta sint in perfectionem illam, quam perdiderant, & quasi de novo producta; vocatur illorum generatio: ut enim lapsus & amissio lucis mortis nomine; ita ascensus & receptio lucis, vitæ nomine vocatur, quæ non nisi per generationem acquiritur. Reditus ergo ad perfectionem deperditam; quæ in eo consistit, ut reciperent, & supportare possent lumina superna, vel lumina objectorum intelligibilium, merito quædam quasi regeneratio est, & receptio animæ atque vitæ. Et quia per lapsum & mortem triplex passa erant detrimentum: quorum primum est, quod ipsa objecta eorum vel formæ, vel species eorum ideales & intelligibiles obscuratæ sint, & repletæ privatione & umbrâ mortis: Secundum, quod crassior facta sit & debilitata in ipsis potentia intelligendi, & quasi obbrutuerit, & facta sit stupida: & tertium, quod separationem passa, & admodum remissa fuerit unio illa & cohesio, quæ fuerat inter objecta ipsa, & potentiam intelligendi; sine qua intellectio non potest esse in actu. Ut itaque reciperent perfectionem desideratam, necesse erat, ut species eorum & formæ intelligibiles illustrarentur, moverent & formarent, & illuminarent, impulsu quodam vehementi, potentiam intelligendi. Deinde hæc ipsa etiam erat corroboranda & perficienda, ut purior fieret & subtilior, ut clarius & expressius

pressius reciperet lumina intelligibilia. Ante omnia autem necessaria erat unio & conjunctio specierum intellectualium cum intellectu potentiâ: quod nisi fieret, nec iste intelligeret; nec illæ intelligerentur: e.g. non tantum necesse est, ut lux sit fulgentissima, & aer pellucidus; sed etiam, ut lux per aerem extendatur & uniatur cum ipso intimè, lumenque illi infundat, si ipse lucere debet. Et quia nihil perfectum sit à se ipso tantum, lapsumque non resurgit, nisi relevetur; hinc necesse est, ut virtute superiorum vasa hæc lapsa recipiant perfectionem. Adeoque tres illæ perfectiones, quibus erant destituta, ipsis redditæ sunt à tribus illis personis perfectis, vel decadibus Sephirothicis non lapsis, quæ sunt Arich Anpin; Pater supernus; & mater superna. Idque hoc modo: Arich Anpin, qui est corona Aziluthica, omnium Sephirarum & personarum prima, immittebat in vasa hæc fracta, & unitate carentia, unitatem; idque per Daath, quæ continet quinque benignitates, & quinque rigores. Quæ benignitates correspondent objectis intelligibilibus; rigores verò potentiis intelligendi; & Daath utrorumque unioni. Et sic ab Arich Anpin, per Daath, proveniebat redunitio vasorum cum luminibus suis: à patre autem, formæ ipsorum intelligibiles recipiebant lumen; sed à matre restaurabatur potentia intelligendi, ut posset illud recipere.

§. 5. Summa huc redit: quod Arich Anpin, qui eminent in se continet duo illa contraria, benignitatem & judicium; exaltaverit & coadunaverit species vel formas intelligibiles cum intellectu vasorum lapforum; ut iterum deducerentur in actum, & consequerentur per unionem hanc perfectionem illam, quam ut finem desiderabant. Hæc autem unio fiebat per Daath, quæ dependet ab Arich Anpin, secundum lineam rectam; estque unio Sapientiæ & Intelligentiæ, nec non benignitatum, cum rigoribus. Sed

pater dabat facultatem objectis obfuscatis & debilibus, ut possent movere & formare intellectum: sicut ignis illuminat & apparere facit literas in charta scriptas succo ceparum, vel malorum citreorum, quæ sine illo erant invisibiles: sic enim per influxum & lumen ideæ supernæ & sigilli efficacis, quod tribuitur patri, iterum formabantur & perficiebantur, manifestæque fiebant intellectui impressiones objectorum, hætenus occultatorum & obfuscatorum. Per fulgorem & potentiam matris verò etiam subtilius fiebat inum illud tenebrosus & caliginosus: cumque acciperet potentiam novam, corroborabatur & disponebatur, ut percipere & assequi posset objecta illa, quæ antea ipsi erant occulta, & disproportionata. Et hoc est mysterium conceptionis, & generationis, & partus matris supernæ: item nativitatis. Scilicet Anpin & ukoris ejus, qui tanquam liberi progeniti sunt dicto modo intellectuali.

CAP. XIV.

Quæ dicta hætenus, ulterius explicantur: additurque, quomodo ab objecto intelligibili & intellectu proveniat intellectio actualis: & quid sit illud, quod superius dicatur illuminare inferius.

§. 1.

Recptum est penes omnes Philosophos, quod intellectio in actu posita, admodum similis sit generationi viventium, & operationi agentium naturalium. Sicut enim agens omnia agit virtute formæ illius, quam actu habet: ita intellectus per objectum intelligibile; quod non tantum ab extra illum movet; sed etiam ab intra illum actuat & conformat ad intellectionem, nunc hanc magis, nunc illam.

§. 2. Et

§. 2. Et sicut à patre & matre, numero distinctis, producit filius: sic ab objecto intellectuali & potentia intelligendi, quamvis sint diversa, provenit intellectio, vel intellectus in actu perfecto.

§. 3. Sicut autem pater non immediatè generat filium, sed mediante semine, conjecto in utero matris: sic objectum intelligibile; quamvis non semper uniatur, vel uniri possit cum intellectu, (sicut & pater:) id præstat per ideam intellectualem; quam R. Jizchak Lorja vocat lucem internam, dependentem à luce ambiente, quæ ingreditur in vas, vel intellectum.

§. 4. Potentia igitur intelligendi, seu mater, per formam intellectualem, ut semen, intelligit & generat intellectionem intellectualem & internam, tanquam filium; auxilio Patris, cujus loco est objectum intelligibile, quod vel immediatè, vel mediante idea est causa fundamentalis cognitionis vel intellectionis.

§. 5. Ex quibus omnibus perspicuum est, quod non tantum in mundo Emanativo locum habeant nomina Patris & matris, tanquam causa prima & secunda ad generationem causati cujusdam inferioris, quod quasi filius est: sed etiam ad intellectionem omnium & singulorum requiratur objectum intelligibile, loco patris; potentia intelligendi, loco matris; ubi deinde ipsa intellectio & cognitio vocatur filius.

§. 6. Quod autem diximus: ab Arich Anpin, Patre & Matre illuminatas esse Septem Sephiras lapsas, id ulterius explicabitur, si dicemus, quid sit illuminatio in supernis, & quomodo fiat. Hæc autem nihil est aliud, nisi quod intellectus unus notificet & manifestet alteri hoc vel illud objectum, vel cognitionem veritatis alicujus, quæ antea ipsi ignota erat. Hoc autem intellectus superior inferiori præstat, vel duobus modis sequentibus, vel uno ex illis.

Z

mus

mus est: si confortat & adauget in illo potentiam intelligendi: Secundus: si ipsi determinat, & methodicè proponit objectum intelligibile. Sicut enim corpus inferius corroboratur accessu & unione superioris: ita per unionem intellectus robustioris & superioris cum inferiore & debiliore, hic ab illo accipit facultatem novam, per quam intelligere queat id, quod solus non poterat assequi: Quod enim superius est, semper est perfectio, & actus quidam, respectu inferioris; sicut ignis calorem communicat rei frigidae solo accessu suo. Et sic dubium non est, quin intellectus inferior, qui se habet ut potentia, accipiat augmentum perfectionis & facultatis, per unionem cum superiore, qui ipsius quasi actus est. Et hæc illuminatio fit respectu potentiae intelligendi.

§. 7. Sed respectu objecti intelligibilis intellectus inferior illuminari dicitur, cum objectum ipsi sic determinatur, prout ille aptus est illud intelligere & percipere. Nam inferior, tanquam discipulus, non potest assequi veritatem, per media generalia & sublimia, quæ assequitur intellectus superior, tanquam Magister & Doctor; sed necesse est, ut illa dividat & proponat particulatim, secundum captum istius intellectus, & ut citra errorem & confusionem illa possit concipere.

CAP. XV.

Quid denotetur per unionem decem Sephirarum nominis נון cum Sephiris Nekudatcis, vel vasis contractu.

§. 1.

EX dictis intelligi poterit, quid sit illud, quod Doctor noster dicit: decem Sephiras Nominis נון, quæ prodicunt

runt è fronte Adam Kadmon, sese univisse cum Sephiris Nekudicis contractis, ut istas restituerent, & iterum perfecterent. Nempè, ut per unionem hanc Vasa fracta restaurarentur & regenerarentur de novo, ut possent assequi & intelligere lumina vel objecta superiora; quæ istorum quasi animæ erant, quæ ante hanc unionem, vase adhuc debili, nec dum corroborato, non poterant intelligere. Et hoc est illud, quod Nekudim Nominis נון tanquam femina, opus habuerint Sephiris נון, ut masculis. Ex quo hoc obortum est emolumentum, ut non tantum constituerentur omnes personæ Mundi emanativi: sed etiam ut confortarentur & acciperent facultatem, per quam possent sustinere lumina intelligibilia; in quo consistit istarum perfectio, quam ab initio amiserant.

§. 2. Ne autem obijciatur: non esse verisimile, quod vasa potuerint recipere onus hoc novum, quia non potuerint sustinere prius: sciendum, lucem hanc additam non fuisse respectu objecti; quia hoc modo onus ipsorum omnino fuisset auctum: sed respectu potentiae intelligendi, cui addita fuit perfectio & facultas, ut fuerit disposita & apta ad recipiendam sublimitatem luminum intelligibilium: & tantum abest, ut adaucta ipsis sint lumina objectiva; ut potius sint debilitata, & determinata, atque diminuta, & in plures partes dislecta, pro potentia illa intelligendi. Et debilitata quidem sunt eo ipso, quod inferius semper quasi velum prætextum sit superiori; ita, ut lux illa, quæ primo à scaturigine descendebat immediatè, deinceps delapsa sit per media multa, fenestrasque, & velamina diversa; ut ab oculis illis incorporeis potuerit conspici. Determinata autem sunt eo ipso, quod vasa fierent robustiora, & quælibet Sephirah ulterius dispeceretur in suas decades.

§. 3. Porro etiam. Ut intellectio actualis instituat, requi-

requiruntur duo: primò, ut adsint objecta; & secundò iudicium, vel illorum dijudicatio. Intellectus enim non intelligit, nisi uniatur cum objecto, sive immediatè, sive mediantè idea & formà ejus, quam vel ab ipso, vel à causa ejus accipit. Et sæpe accidit, ut intellectus quidem habeat ideam, & speciem intelligibilem, & tamen per eam non intelligat: ut apparet in homine docto, qui, quamvis obtineat habitum sapientiæ, sæpe tamen non intelligit per illum, vel tempore somni, vel quia occupatus est contemplatione alià, vel quia versatur circa moralia vel artificialia, vel aliam ob causam: vel, si simul tangit ista: id tamen fit debilitè, & sine iudicio.

§. 4. Illa ergò Lux, quæ fortificat & exaltat potentiam intelligendi, ita, ut perfectè possit dijudicare, quod ipsi proponit idea, per quam intelligit; & in objecto assequi id, quod antea non poterat; vocatur $\aleph$; nempe Tetragrammaton Alephatum, quod refertur ad gradum Tiphereth, vel personam Seir Anpin, in quo commoratur Daath vel cognitio, ad instar Animæ & vitæ ejus. Cum enim jungat gradus Chochmah & Binah; etiam continet Benignitates & Severitates, quas immittit in sex Sefiras structuræ, quæ constituunt personam $\aleph$ Seir Anpin. Sed Nomen illud $\aleph$ non est lux visibilis; nec potentia recipiens; sed facultas, quæ corroborat, & vis specialis, quæ est causa intellectionis actualis, & perceptionis, & dijudicationis, quæ antea inibi fieri non poterat, ob nimiam imbecillitatem.

§. 5. In intellectu ergò, & vase consideranda sunt duo: unum est potentia, quæ receptura est lucem vel objectum, ut sunt Sefiræ Nekudicæ nominis $\aleph$: alterum est lux illa, quæ illuminat & fortificat istam potentiam, ut possit dijudicare, & assequi, & actu dijudicet & assequatur objectum; & hoc est illud, quod vocatur $\aleph$; quod tanquam mas uni-

tur

tur cum $\aleph$ & $\aleph$; quæ est lux illa potentialis & formata, sic corroborata, ut operari queat istam operationem. Ubi hæc intercedit differentia; quod nomen $\aleph$ tantum recipiat objecta; sed $\aleph$ sit causa, ut percipi queant & dijudicari. Et quia, quicquid elevandum est ad operationem aliquam, potentia suâ naturali sublimiorem, opus habet dispositione quadam nova: hinc, ut disponerentur Sefiræ Nekudicæ nominis $\aleph$, ut assequi possent lumina objectiva, naturam suam priorem excedentia, opus erat influxu novo, & luce emanante ab Adam Kadmon; qui est scaturigo omnium luminum supernorum: & quia erat intra illa Nekudim; illa elevabat & corroborabat, ut assequerentur finem desideratum. Et à luce Nominis $\aleph$, unita cum Nekudicis $\aleph$, quæ nunc vocantur $\aleph$; productæ sunt Personæ divinæ mundi Aziluthici: quæ sunt, Attik; Arich; Abba; Imma; Seir & uxor ejus; & facta sunt vasa pro luminibus supernis. Uno verbo: Sefiræ $\aleph$ non sunt intelligendæ, quod ratione objecti, sed quod ratione potentia intelligendi acceperint, & exaltaverint vix Nekudicarum, ut possent assequi, quod ante non poterant.

CAP. XVI.

Quomodo septem vasa lapsa surrexerint, virtute Matris supernæ, à cognitione sui ipsius & causatorum, ad cognitionem causarum suarum: quæ sunt tres vel quatuor persona superna.

§. I.

Cum ita restituti essent septem intellectus vel vasa, in naturam suam vitalem, & priorem; tunc intelligebant se ipsos, & quidem perfectius & clarius, quam antea: Et non tantum se, sed etiam, per se, inferiora, quorum erant causæ;

Z 3

perfe-

perfectiūs etiam, quam priūs; nempe mundos בָּיָע sed nondum intelligebant Sephiras superiores, nempe Kether, Chochmah, Binah; vel personas ex illis constructas, quæ sunt, Senex Sanctus; Pater & Mater: nec dum etiam eò pervenerant, ut intelligerent lumina Akudica, nasi, aurium, oculorum, cerebri, & cranii Adami primi: hic ipse autem & Æn-Soph planè ipsis manebant ignoti.

§. 2. Ut autem assequerentur tres Sephiras summas; adeoque è septem fierent decem, opus erat, ut acciperent influxum novum, quem Cabbalists vocant יִקָּח suctionem à Matre; ut adolescerent, & ad perfectionem suam ultimam pervenirent; quæ in intelligentiis incorporeis non tantum est cognitio sui ipsius, & inferiorum, sed & superiorum: à quibus, ut causis, dependet omnis istarum perfectio & magnitudo. Binah igitur immediatè producebat septem illas Sephiras organicas delapsas, influebatque & dabat illis, (vi superiorum, Patris, Arich &c. usque ad Æn-Soph,) facultatem novam, quæ allegoricè vocatur lac, quod ab ipsa fugerent, in hunc finem, ut possent intelligere, & intelligerent ipsam Binam, & superiora.

§. 3. Hoc nihil aliud est, quam quod dicunt Philosophi: quod intellectus inferior intelligat superiora, prout ista disponunt potentiam ejus intellectualem, eumque formant, & illi largiuntur species necessarias. Item: quod, cum intellectus intellectui dicitur assistere, nihil sit aliud, quam quod intellectus unus ab altero accipiat ideam & imaginem. Item: quod intellectus humanus, cum convertitur ad Deum, hujus luce illuminetur &c.

§. 4. Quod autem è sex vel septem, factæ sint decem; nil est aliud, quam quod post productionem trium mundorum creatorum in sextiduo creationis, vel assumpto Sabbato, septiduo acceperint perfectionem omnium numerorum; ad quam

quam dicuntur adolevisse & crevisse, tanquam ad staturam Sephirothicam, quæ est decas. Et hanc assecutæ sunt omnes; ut & pariter utraque persona, androgynos primò, & deinde dissecta.

CAP. XVII.

De ultima perfectione, quam consecuti sunt intellectus sape dicti, vel vasa, post restitutionem suam: dum illos suscepit Binah, & informavit ipsa, & non per speciem infusam, nec per medium quoddam aliud; ut ita intelligerent ipsam & superna.

§. 1.

Non quiescebat Spiritus Matris supernæ; quod dedisset perfectionem dictam septem illis Sephiris, quæ mutatae erant in duas personas, marem & foeminam; sed ipsis etiam infundeat perfectionem ultimam; quod nempe ipsa plane uniretur cum iis, tanquam objectum: per quod intelligerent tam ipsam, quam Patrem, & reliqua summa, usque ad Causam primam. Et hoc ipsum est, quod dicunt Philosophi; quod Causa prima cum intellectu emanante uniatur & jungatur ipsa, & non per ideam, formamve & speciem, actumque; intermedium vel objectum medians; idque in hunc finem, ut per ipsam essentiam divinam percipiat & intelligat Deum ipsum. A quo non longè abest illud Platoniorum; quod intellectus noster objecto divino fruatur dupliciter; analogicè, & formaliter. Analogicè; cum à superiore accipit species, formas & ideas; per quas, ut per causatum quid, intelligat; nempe ab operationibus ejus, potentias ejus; & his mediantibus, essentiam ejus. Formaliter autem; cum intellectus noster, post usitatum hunc cognoscendi modum, superinvestitur ab intellectu superiore, tanquam à forma & actualione,

tione: ita, ut ipse operetur sub illo, ab illo formatus ad operationes suas divinas illi proprias, quas solus perficere non potuisset.

§. 2. Hæc tamen inter Philosophos & nostrates est differentia, quod illi intellectum superiorem cum inferiore uniri tantum statuunt per modum finis & objecti: putantes, impossibile esse, ut intellectus productus unus subintrare possit in alterum: Nos autem, quia de sublimioribus loquimur, non habemus pro absurdo, quod detur ingressus talis, per quem intellectus unus essentialiter uniatur cum altero. Et ut ad intellectus nostros delapsos revertamur; dicimus, quod restitutio istorum ad naturam suam sublimem, consistat in hoc, quod quasi concepti sint à Matre, & de novo progeniti, ad instar filiorum; quod autem lactati sint ab illa, denotat nobis influentiam, & lucem, & vim, & facultatem novam, per quam creverint in decadem seu perfectionem completam, adeoque intelligant superna; quod in statibus uterine & nativitatis nondum poterant, ubi tantum intelligebant se ipsos & inferiora. Jamque porro de unione dicimus, & quomodo Mater ingressa sit in illos; quod vocamus illorum Cerebra: quia hoc ipso producuntur in illis Chochmah, Binah & Daath, ut ita intelligant Matrem, & in illa Patrem, &c.

§. 3. Dicimus ergo: quod tria hæc cerebra ortum habeant ex eo, quod intraverint gradus Nezach, Hod, Jesod Matris, in vasa Chochmah, Binah, Daath dictorum intellectuum, jam præparatorum; atque abhinc deinde sese extenderint per totum corpus Personæ Seir Anpin, constantis è sex Sephiris fundamentalibus; quæ sunt *היהוה* (vid. Part. 1. Appar. p. 14. seq.) Sensus istorum omnium est, ut natura dicta inferior formaretur à superiore, & intelligeret per ipsam, (& non per medium quoddam aliud,) non tantum eandem, sed

sed & superiora. Nec hoc tantum, quod intelligeret Binam matrem per ipsam matrem; sed etiam in illa, & per illam, semetipsam & naturas inferiores, quas illa causaliter & eminenter in se continet, & in illas influit. Quod ipsum indicatur per illud, quod Binah dicatur ingredi in omnes septem Sephiras structuræ, quæ sunt causæ proximæ creationis trium mundorum inferiorum.

§. 4. Per generationem ergo intelligitur purgatio Vasorum vel intellectuum istorum, facta per actum superiorum, à tenebris & stupiditate, in quam delapsa erant, ob defectum luminis, versus imum quod ipsis sordium loco erat, & inquinamenti. Lactatio est illuminatio intellectuum horum, quæ ipsis præparabatur via ad objecta, cum istorum limitatione congrua, quò ea possent percipere. Cerebra autem dicuntur, cum illis infunditur actualis cognitio veritatum intelligibilium & supernarum, à qua dependet ipsorum felicitas & perfectio.

§. 5. Vel: nativitas esse poterit reditus ad naturam suam priorem, à qua cum delapsa essent, dicebantur descendisse. Et sic factio est receptio mediorum intellectualium, per quorum dispositionem dirigebantur ad cognitionem. Cerebra autem erunt comprehensio scientifica in actu, & cum perfectione requisita.

§. 6. Vel: nativitas est essentia, quam, quasi per resurrectionem, de novo acceperunt; factio est vita, quasi nempe in iis creverit potentia, & adoleverit essentia. Cerebra autem sunt intellectus, qui est perfectio, & quasi ætas virilis essentia & vitæ.

§. 7. Inter quas expositiones, quamvis omnes sint veræ, magis tamen propria videtur prima: nempe, quod nativitas sit reditus vasorum mortuorum & delapsorum, ad locum excellentiæ suæ, & ad ipsam naturam suam priorem; ut, tanquam intellectus, non amplius captivati, majori perfectione intelli-

gerent se ipsos, & quicquid sub ipsis est. Lactatio verò est lux & influentia nova, quam acceperunt à causa sua; per quam non tantum hanc, sed & superiora intelligunt, ideis maxime perspicuis. Cerebra autem sunt unio & ingressus ipsius causæ suæ dictæ, in ipsa; ut per hanc, & in illa, intelligerent ipsam, & superna omnia quam perfectissime.

§. 8. Et sicut unionem Sephirarum מ"ב cum vasis א"ד retulimus ad potentiam istorum intellectivam, ejusque corroborationem: ita jam mysterium lactationis & formationis cerebrorum, provenientes à matre, referimus ad objectum intelligibile; dicimusque, illam esse lucem & actum, provenientem à veritate scibili, vel objecto intelligibili: ut nempe è sex vel septem fierent decem, modo nempe objectivo; ut scilicet intelligerent numerum perfectum, & plenum, qui in se continet, & è se emittit omnia: item, quod à Binah acciperent species intelligibiles & ideas objectivas trium primarum Kether, Chochmah, Binah: item, quod sub statu cerebrorum, ipsa mater fieret objectum illorum; cum reliquis summis, usque ad Infinitum.

CAP. XVIII.

Quid denotetur per bilancem, & obversionem facierum, qua Sephiris tribuitur.

§. 1.

Sæpe jam dictum est, quod vasa confracta restituta sint; sper ordinem, in bilance præfiguratum; & convertendo invicem facies ad facies: quæ etiam causa est, ut, quæ prius dicebantur Nekudim, nunc dicantur מ"ב. Jam ergo dicendum est, quid sit etiam istorum sensus. Dicimus ergo: quod Sephiræ Nekudicæ, quæ deinceps delapsæ dicuntur, primò ita emanaverint, ut converterent facies tergis. Ita enim descendebat causa ad causatum, ut hoc nullo modo elevare-

tur

tur & converteretur ad illam: quo ipso nec causata consequebantur perfectionem suam; quippe quæ in eo consistit, ut redeant ad causam; nec etiam intellectus, cujus perfectio in eo consistit, ut non declinet inferiora versus, sed convertatur in seipsum, & exaltetur sursum ad Originem suam; adeoque cognoscat tam se, quam causam suam, motu nempe circulari & converso, & non rectilineo, ut primitus; ubi intentio eorum tantum hæc erat, ut tantum effluerent deorsum, & influxum darent, citra reflexionem sursum factam, qua iterum acciperent. Certum enim est, quod perfectio non dependeat ab inferiore, ad quod quis sese exserit: sed à superiore, à quo quis accipere debet: ita, ut idem fiat finis ultimus, quod fuit principium primum; & causatum accipiat bonitatem essendi, ab eo, quod primò ipsi dederat solum esse.

§. 2. Et hæc conversio inferior, ad causam suam dictam, ad sese inclinatam est illa מ"ב קליא seu *staterificatio*, & ordinatio facierum ad facies; unde ortum habet restitutio & perfectio Sephirarum lapsarum: quæ nihil aliud est, quam influxus superioris in inferius, quando convertitur, & elevatur, & disponitur ad aliud: ita, ut ambo consentiant in eo, quod superius influere, & inferius accipere velit: non autem, quod intentio illorum sit, tantummodo dare: sed ut dictum, causa influere debet, ut ultimarò perficiat causatum suum, illudque secum uniat; causatum verò recipere influxum illum, ut cum causa sua uniatur: prout abundanter intelligi potest exemplo discipuli & magistri; quorum ille fieri debet ad instar maris vel cisternæ, respectu lucis, sibi affusæ, & non tantum canalis & aquæ ductus, ad distribuendum illam inferioribus; prout Sephiræ fecerant ab initio.

§. 3. Summa hæc est: Nunc inferius possidet & retinet objectum, inque sese conservat, & ad illud reflectitur, antequam illud emittat ad ulteriora. Primò enim id dederat, quod

intra sese nondum receperat; quasi si quis vellet docere alium, quod nondum didicisset ipse, nec ad illud discendum sese præparasset: id quod describitur per receptionem influxus parte sui posticâ. Influxus ergo de facie ad faciem factus, nihil aliud est, quam conversio recipientis versus influens, ad sese primum; quo ipso tam influentia, quam receptio omnium erit perfectissima: præsertim, si ita recipiat subjectum passivum, ut non tantum iterum communicet, & statim fiat activum; sed ut etiam retineat, & secum ferat, adeoque intelligat, quod recepit; ita, ut si deinde id iterum communicare velit fierique efficiens, sit quasi discipulus, qui, postquam satis intelligit objectum sublime, & ipse fieri potest magister, objectumque illud debitâ methodo iterum proponere intellectui inferiori.

§. 4. Sephiræ ergo Nekudicæ propterea contractæ dicuntur, quod descenderent rectilineariter; & restitutæ, per conversionem recipientis ad influens, qua reductæ sunt ad unitatem statim-formem; ita, ut non amplius inclinarent versus ipsum: sed circa summa occuparentur, ad instar speculi caustici, ubi radii uniuntur motu quasi circulari, & sese in vicem perficiunt.

CAP. XIX.

Quomodo intelligendum sit illud, quod persona una superinvestiat alteram, & inferior superiorem.

§. 1.

HOc ut rectius intelligatur, præmittendum est; perfectio nem naturarum esse duplicem; quarum una est cuique rei propria, nempe illius forma & natura determinata, quâ distinguitur ab aliis: Altera autem, reperitur in unione & collectione naturarum, specierum, & perfectionum omnium entium, & totius mundi, in uno subjecto. Sed, quia una species distincta est ab alia, adeoque illius perfectio caret perfectione alterius; hinc non plane est consummata: hinc producta est natura illa

illa intellectualis; causatum, nempe causa primæ proximum, quod in se continet, per modum objecti & intelligentis, omnes reliquas species & perfectiones mundi naturalis; adeoque non suâ tantum, sed etiam reliquorum entium omnium, quatenus ea cognoscit; vel ex eo, quod ex ipsis componatur; vel ex formis eorum.

§. 2. Quod ergo persona una intrare dicitur & pertransire alteram, vel in illa consistere, & superior per inferiorem quasi vestiri, nihil aliud est, quam quod superior cum inferiore uniatur, eamque informet, & illuminet, & perficiat per semet ipsam, ita, ut inferior ipsi sit quasi materia, vel species intelligibilis; quia ab illa formatur, & hac ratione etiam illam intelligere potest. E contra verò, quod hæc vestis sit alterius, nihil aliud denotat, quam quod illam contineat instar materiæ, quæ formam; Sephiræ, quæ lucem; corporis, quod animam; & omnis perfecti, quod perfectionem suam: & uno verbo: intellectus, qui objectum suum in se comprehendit. Atque sic docetur, quod persona vel intelligentia inferior cognoscat superiorem, quæ ad instar objecti in ipsam ingreditur, eamque vivificat & perficit, ut perfecte & comprehensive illam intelligat.

§. 3. Adde, quod talis vestis sit medium quoddam, quo lux superna inibi recepta modificatur & disponitur, ut ulterius tradi possit inferioribus: sine qua obvelatione & contemperatio fieri non posset, ut intellectus inferiores vehementem illam vibrationem dictæ lucis supernæ tolerare & assequi, vel intelligere queant.

CAP. XX.

Quare Sephira Nekudica facta sint Personæ: & quare, dum una superinvestit alteram, aliqua istius pars relinquatur sine velamine: item, quid sint crines capitis & Barba.

§. 1.

PORRò & hoc traditur, quod Attik non tantum; sed & Arich pexcreseat in decadem: ita tamen, ut iste illam tantum ve-

fiat à Chesed usque ad Malchuth; tres verò supernæ dicti Ar-
tik maneat nudæ, & tegmine carentes: ex eo, quod omnes de-
cem Sephiræ & Arich non sufficiant ad involvendum illum
totum, sed tantum septem ejus inferioribus adæquantur.

§. 2. Sensus horum est hic: quod Arich Anpin intelli-
gere non possit Senem Sanctum totum, tanquam objectum, quod
potentiâ suâ intellectivâ multò sit sublimius; unde descende-
re quasi cogatur, in decadem Sefirothicam arctiorem, cujus
Sephiræ ad inferiores gradus & Attik applicentur, ut median-
tibus objectis inferioribus magis sibi congruis, id cognoscant,
quod per unum objectum sublime non potuissent assequi. Et
hoc modo Arich Anpin etiam tantum cognovisse dicitur se-
ptem inferiores & Attik, quas, velut objectum suum, in se re-
cepit, obtexitque, & perfectè comprehendit: tres verò supe-
riores, proportionem suâ sublimiores, objectum cognitionis ejus
esse non potuerunt in se, & suâ naturâ: sed ab extra imminen-
tes decadem & Arich illuminarunt; ita, ut dicantur illius lux
ambiens, prout septem ejusdem inferiores sunt istius lux in-
terna. Idem quoque est respectus inter patrem & matrem,
atque Arich Anpin; in quo superintegunt octo Sefiras in-
feriores, Pater nempe ad dextram, & Mater ad sinistram:
Sicut etiam pater & mater superinteguntur à Seir Anpin, à
dimidio gradu Tiphereth, & porro deorsum: nec non ab uxo-
re sua ipsa, eadem proportionem, sed à tergo tantum.

§. 3. Ubi notandum, quod omne objectum cognosci-
bile cognoscatur dupliciter: vel à priori, nempe si aliquid co-
gnoscatur per causam, aut per se; vel à posteriori, & ab
effectis. Perfectissimus ergo cognoscendi modus est, si in-
tellectus cognoscit rem ipsam, in ipsa, & per ipsam. Sed si
rem cognoscit per similitudinem, sive ideam, speciemque, ab
illa separatam; vel, ab effectis & operationibus, cognitioni mul-
tò debilior est & imperfectior. Atque sic uxor Seirica, quæ
est persona ultima, non cognoscit Maritum, nisi à posteriore,
i. e.

i. e. per ideam speciemque; & ab effectis & operibus, impres-
sis intellectui ejus. Cum autem, factâ dissectione, eidem
obvertit faciem, eumque eo unitur, tanquam cum objecto
suo sibi inharrente; tunc non tantum ratione objecti, sed
& ratione ideæ multò perfectius illum intelligit. Sed hoc
certum est, quod id non fiat semper, sed saltem aliquando:
quodque nec tum ita cognoscat totum, sed saltem triadem
ejus infimam, nempe 173. Sed Seir Anpin Patrem & Ma-
trem cognoscit de facie ad faciem, & quidem perfectè at-
que semper, idque per ipsam essentiam eorum; sed non to-
tos, verum illam tantum partem quam complectitur, nem-
pe eorum 173. Idem etiam comprehendit 17, Arich Anpin
& omnia superna, sed mediante Patre & Matre: quod etiam
accidit Uxori ejus. Sed Pater & Mater cognoscunt 17, A-
rich Anpin per se ipsum, à Malchuth usque ad Binam ejus,
& per illum, Senem Sanctum, cum superioribus: & sic por-
rò, ut dictum.

§. 4. Jam etiam dicendum aliquid est de crinibus capi-
tis & Barbæ in Arich Anpin, Seir Anpin & Uxore ejus: nem-
pe per hoc intelliguntur lumina objectiva & intelligibilia,
quæ reflectuntur, tenduntque ab imo, sursum; prodeun-
tia per foramina innumera dictorum capitum & Barbarum:
suntque objecta selectissima & singularia, admodum limitata,
ut naturæ inferiores per illa cognoscant & intelligant id,
quod de ipsorum scaturigine occulta aliàs non poterant
comprehendere. Prodeunt enim à capite & Barba, quæ
sunt loca cerebri & oris; quia infunduntur intellectibus su-
perioribus, sicut ideæ, speciesque imprimuntur cerebro, per
locationem: quasi nempe ab ore edocerentur mysteria Di-
vina, & objecta stupenda, cæteroquin occulta. Crines au-
tem sive cognitiones istæ, dicuntur referri ad metrum Ju-
ris: quia benignitatis natura est multiplicare, & congerere,
& o-

עשרת המלך הקדוש

ואתה אחפרסה וְאָקוּעִימרת
כגוה שלישת'ה החתון
דאָק
הנקרא רישא דלאו רישא דלאו דעולא
אדעיה חאב חצת'ה ראשונות דמלכות דאָק שלמעלה
מהפרסה וְקרא עתיקסתם

דחתנותאלו נקרא עתיק יומין

דעת

חסד דמלכות דאָק
גולגלסא דאָק
נצח דמלכות דאָק עמר
נקרא אור יומין
נצח אור יומין
ביעה סתומא
אורא דיתם על גבי קרומא
ה' דמלכות דאָק
קרומא אורא
יס' דמלכות דאָק
נצח אור יומין
דעת גולגלסא
מלכות דמלכות
דאָק חוטמא
גבורה דמלכות דאָק
סלא דאָק
הוד דמלכות דאָק עמר
נקיור שמאל
הוד אודנא שמאל
דאָק כיעא
הוד עיקש שמאל
דאָק גולגלסא

פהאא

עגול זה נקרא כתר דאריך

עגול זה נקרא חכמה דאריך

מצח דאריך

מסוד דררוא עם חסד דעת יומין
ועמו כגור פראשון ריסור דארם קדמין
יב חוורת' ויב יומין סג הויות שב מוח יומין
ער ישר כח'ו דלית וסוד השעות מנצח בור דררוא בסוד יומין

עמר נזי

אזן אריך נצח
דריא נסוב' יומין
עזרארין נצח
הקוין ישר
יהחמו

פה דאריך

אשר בשכס לאבן
תקוין יב לאבן
רעת דררוא וסמל
עליו רב אהון
אשר שם

פני אריך

אשר בשכס לאבן
תקוין יב לאבן
רעת דררוא וסמל
עליו רב אהון
אשר שם

בין כתר לסוד סתומא יומין אורא
סודו בלתי דלית בא יומין אורא
בחות תת דררוא

איה יומי' ניהל מלכות דאריך
מצפץ
אל כמור תקוין א דאריך

שכאן בגעו העקורים ונאן מלכות
דעקורים ששם שורש'ה הנהודים

פאה שמואלית מלכות דאריך
מצפץ
אל כמור תקוין א דאריך

איה יומי' ניהל מלכות דאריך
מצפץ
אל כמור תקוין א דאריך

באין וזמטה בקרא יוסף סבא
 כתר יס
 שבד מלביש נרצו וחצי החנה
 ראה הימני פרק ג שבו כח
 בחנות דת

נ חכמה ה כינה
 מלביש רגל
 ימין אא
 בחינת חן
 שבו

רעת יס
 מלביש יסוד אא
 פרק א בחינת
 רתי שבו

ת' חסר וגבורה
 מלביש רגל
 יסוד אא
 בחינת חן
 שבו

ח נצח יסוד ד הוד
 מלביש רגל
 ימין אא
 בחינת חן
 שבו

מלביש עשרה ראיון
 עשרה
 רגל ראבא

ת
 נעשה נשמה לכתר זעיר
 פרק ג גבורה אריר הדיין כושבו שכולמטה שמו
 פרק ד פרק יסוד דעיקר ושלום יסוד עתק בבחנת עשרה

ה יס נ
 פרק א דגלימין פרק א יסוד אא פרק א דהוד אא שבו
 אריר שבו פרק שבו פרק אא שבו פרק א דהוד
 דעיקר ושלום יסוד עתק בבחנת עשרה
 פרק א דהוד אא שבו פרק א דהוד אא שבו
 פרק א דהוד אא שבו פרק א דהוד אא שבו

ז ו ו
 פרק א דגלימין אא פרק א יסוד אא פרק א דהוד אא שבו
 שבו פרק א דהוד אא שבו פרק א דהוד אא שבו
 פרק א דהוד אא שבו פרק א דהוד אא שבו
 פרק א דהוד אא שבו פרק א דהוד אא שבו

צמור כבשים
 ג כריתות שם
 זקן דזעיר
 ד ד ח
 פרק א דגלימין אא פרק א יסוד אא פרק א דהוד אא שבו
 שבו פרק א דהוד אא שבו פרק א דהוד אא שבו
 פרק א דהוד אא שבו פרק א דהוד אא שבו
 פרק א דהוד אא שבו פרק א דהוד אא שבו

מלביש עשרה יסוד אא
 עשרה
 ד ד יסוד אא שבו
 פרק א דהוד אא שבו פרק א דהוד אא שבו

דלמעה למטה
 חוהוהי חרשים יוד חרות דזעיר בעיקר חוהוה של
 כח דלמעה

ת
 מכאן זמטה בקרא חבונה ראשונה
 כתר תבונה
 שבו מלביש נרצו וחצי החנה
 השקלי פרק ג שבו בחינת רתי

נ חכמה ה כינה
 מלביש רגל
 ימין אא
 בחינת חן
 שבו

צ חסר ו גבורה
 מלביש רגל
 יסוד אא
 בחינת חן
 שבו

עד כאן תבונה א צלם ראשון

כאן מתחיל תבונה שני צלם

נחמה יסודת ה בינה
 צחסד ורתת וגבורה

כאן מתחיל תבונה שלישי

יסוד
 ח נצח עשרה ד הוד
 ח ח
 ח ח
 ח ח

ח עשרה ד ד
 זהו פרק דאסא עלאה
 רוצה אסא מלביש א
 עלאה הוא בחינת עשרה
 בכלות ח יסוד אריר
 הפרק ח אצפן בבחינת
 מלביש רגל שבו

קנה עב

אבא
כתר שלו
 בנה דארין שבו חצ
 תת צד ימין דרראוער
 כנר פרק א' דרסר
דאק
 עב: שבשם אצילות
 שב אצילות
 כללות הפרצות

גרין דארין
בניה דארין
 תקין השטיין דארין
 הנגה והוא עכסות
דיקנא דארין
 טיאלמין

מזל ה
 נקרא יבכשו
 עזובין
 תקין ד לשארת בחלו
 שיעול שחת השפה
 תקין ה לא חשק לע או
 תחלת תקין ל' חלוקים

רעת

הח והג

תקין ט שערות קטנות סבלות כשרשי תקין צצט
 דארין ונקראים וטוין כפצולות ים כל השארתם

רעת

הח והג

אימא
כתר שלה
 בניה דארין שבו חצ
 תת צד שמאל תררא
 ועומר כנר פרק א'
 רוסוד דאק
 סג השבשם כירא
 ראצילות
 כללות הפרצות

בניה
 מלכישין
 שטאלא
 פא בחינת
 כגה שבו

גבורה
 מלכיש זרוע
 שטאל א'
 פא בחינת
 כגה שבו

דרשמו

הור
 חגים של
 מלכישין
 פרצות חבא שטאלא
 עצמו מלכיש פרק ג' שבו
 שיהיו נחליה פרק ג' שבו
 לעשה מלכיש בחינת כגה
 חורע וחצי שבו
 החזה דאק
 פלג שבו בחי
 פלג השבו
 חצי לגה
 שבו

חכמה
 מלכישין
 שטאל א'
 פא בחינת
 חח שבו

חסד
 מלכישין
 שטאל א'
 פא בחינת
 חח שבו

דר ימין

נבח
 פרק ג' דריווער
 א' שבו פ' ד
 עלין דריווער פרק ג' שבו
 ועומר כנר פרק בחינת חח
 ג' פרק ד' דריווער שבו
 ג' אדם קטון
 רה
 פרק ג' דריווער שטאל
 א' שבו פלג ד

גרין דארין
 נקרא בניה דארין דמה וכן
 שני תת דרראוער כנר פרק עלין דריווער
 תקין י שערות קטנות דתרות ברונא תקין אה
 ליעקב
 תקין יא שחמליון בשיקולא ולא נפקא דא שרא
 חסד לאכרם

תפ
 שנעשה מסיס
 דרראוער שטאל
 פרק לשון ד
 א' שבו פלג ד
 דריווער דעתי
 ועומר כנר
 ד פרק דכח
 דאק

דר אדם

אר
 פרק ג' דריווער
 א' שבו פק ד
 דריווער נבח ד
 דריווער כנר
 פרק דריווער ד
 נבח דאק
 פרק ג' דריווער
 דאק שבו פק ג

בניה
 מלכיש זרוע
 ימין א' פ
 כחית כגה
 שבו

ח
 פרק ג' עליון
 דריווער דאק
 שבו פרק עליון
 דריווער ד
 נבח דעתי
 ועומר כנר
 ד פרק דכח
 דאק

הור

ימ
 חגים של
 מלכישין
 פרצות חבא שטאלא
 עצמו מלכיש פרק ג' שבו
 שיהיו נחליה פרק ג' שבו
 לעשה מלכיש בחינת כגה
 חורע וחצי שבו
 החזה דאק
 פלג שבו בחי
 פלג השבו
 חצי לגה
 שבו

מלכיש
 זרוע
 ימין א' פ
 כחית כגה
 שבו

חסד
 מלכיש זרוע
 ימין א' פ
 כחית כגה
 שבו

נבח

ימ
 חגים של
 מלכישין
 פרצות חבא שטאלא
 עצמו מלכיש פרק ג' שבו
 שיהיו נחליה פרק ג' שבו
 לעשה מלכיש בחינת כגה
 חורע וחצי שבו
 החזה דאק
 פלג שבו בחי
 פלג השבו
 חצי לגה
 שבו

סדר הצלם דיעור ^{רמ"ח} ברמ"ח אבריו
 רמ"ח כמניין אברים ומאים מלובשין בה
 דבינה הנקראת ה' הרי רמ"ח כמניין אבריהם
 פרק עליון דיסוד אימא

פרק עליון דהוד דאימא

בינה

ה' פרק א' דפרק עליון יט' ג' פוק' ^{כמה}
 ג' פוק' דפרק עליון יט' ג' פוקים ^{כמה}
 ה' פוק' ג' דפרק עליון יט' ג' פוק' ^{כמה}
 הרי ין ספירות פשוטות נגד ין אותיות

רעת
 ה' פרק א' דפרק עליון יט' ג' פוק' ^{כמה}
 ונא יש בו רתי ^{כמה}
 ה' פרק ב' דפרק עליון יט' ג' פוק' ^{כמה}
 ונא ג' פוק' ^{כמה}
 ה' פרק ג' דפרק עליון יט' ג' פוקים ^{כמה}
 הרי ין ספירות פשוטות נגד ין אותיות

פרק עליון דנצה דאימא

חכמה

ה' פרק עליון דפרק עליון וכו' ג' פוק' ^{כמה}
 וכל אחת יש לו עוד ג' פוקים ^{כמה}
 ה' פרק שני דפרק עליון וכו' ג' פוק' ^{כמה}
 ג' פוק' התחתון דפרק עליון וכו' ג' פוק' ^{כמה}
 הרי ין ספירות פשוטות נגד ין אותיות

פרק אמצעי דהוד דאימא

גבורה

ה' פרק א' דפרק אמצעי ג' פוקים ^{כמה}
 ג' פוק' דפרק אמצעי ג' פוקים ^{כמה}
 ה' פרק ג' דפרק אמצעי ג' פוקים ^{כמה}
 הרי ין ספירות נגד ין אותיות

פרק התחתון דיסוד אמא

תת

ה' פרק א' דפרק אמצעי ג' פוקים ^{כמה}
 ג' פוק' דפרק אמצעי ג' פוקים ^{כמה}
 ה' פרק ג' דפרק אמצעי ג' פוקים ^{כמה}
 הרי ין ספירות נגד ין אותיות

פרק אמצעי דנצה דאימא

חסד

ה' פרק עליון דפרק אמצעי ג' פוק' ^{כמה}
 וכל אחת יש לו עוד ג' פוק' ^{כמה}
 ה' פרק א' דפרק אמצעי ג' פוקים ^{כמה}
 ג' פוק' דפרק אמצעי ג' פוקים ^{כמה}
 הרי ין ספירות נגד ין אותיות

פרק תחתון דהוד דאימא

הוד

ה' פרק א' דפרק תחתון ג' פוקים ^{כמה}
 ג' פוק' דפרק תחתון ג' פוקים ^{כמה}
 ה' פרק ג' דפרק תחתון ג' פוקים ^{כמה}
 הרי פא ספירות דמניין כסא

עטרה דיסוד דאימא

יסוד

ה' פרק א' דפרק תחתון ג' פוקים ^{כמה}
 ג' פוק' דפרק תחתון ג' פוקים ^{כמה}
 ה' פרק ג' דפרק תחתון ג' פוקים ^{כמה}
 הרי פא ספירות דמניין כסא

פרק התחתון דנצה דאימא

נצה

ה' פרק עליון דפרק תחתון ג' פוקים ^{כמה}
 ג' פוק' דפרק תחתון ג' פוקים ^{כמה}
 ה' פרק ג' דפרק תחתון ג' פוקים ^{כמה}
 הרי פא ספירות דמניין כסא

בעל הרצון שהוא חושך המוחלט בעולם מעין כל ח.
 בעל הרצון שהוציא בעל הרצון ע"י הרצון
 המלבן ש מהרצון שפנה מקום לעולמות
 עולם הראשון מעולמות האין סוף

ספירת של עולם המלבן

ללא שער פנים

ללא שער פנים

כתר	ל	א
חכמה	מ	ב
בינה	נ	ג
דעת	ס	ד
חסד	ע	ה
גבורה	פ	ו
תפארת	צ	ז
נצח	ק	ח
הוד	ר	ט
יסוד	ש	י
מלכות	ת	יא

כתר	א	ב
חכמה	ב	ג
בינה	ג	ד
דעת	ד	ה
חסד	ה	ו
גבורה	ו	ז
תפארת	ז	ח
נצח	ח	ט
הוד	ט	י
יסוד	י	יא
מלכות	יא	יב

ת האין סוף

שהיה מקפל את לבושי הציו כחציו וזהו צמצום הא

עולם המלבוש בזמן

מקום פנדי הנקרא אייר קדמון
אורשימו עילאה והוא עולם שני
מ'עולמות האין סוף ושמו של אייר קדמין
הוא יגמם והוא כולו אין

כדור הטהירו

ידה יו
כיו חק

ידה יו
כיו חק

עולם המלכות
המקובל

אדם קדמא סתימא
המקור השמימי והם יציגו

עשר

מסורתי
ללמוד

ספירות
הכמה

כדור
השמימי

השמימי

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

תפ

ד פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה פיקד דורע
 דזעיר מלכיש פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 שליש פיקד דורע מלכיש פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 ימין דורע ימין חסדג שליש מכותה פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 ויס ותבונה ימין דורע ימין חסדג שליש מכותה פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 ימין דורע ימין חסדג שליש מכותה פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה

ותקין אפס שנחלק הדקן במצב מניח דחסר בקיף תת
 דחסר
 ותקין אפס שנחלק הדקן במצב מניח דחסר בקיף תת

ותקין אפס שנחלק הדקן במצב מניח דחסר בקיף תת
 ותקין אפס שנחלק הדקן במצב מניח דחסר בקיף תת
 ותקין אפס שנחלק הדקן במצב מניח דחסר בקיף תת

פרסא דזעיר

כאן סוד יסוד
עליון דזעיר

בש המגולים ארת
 פרק דזעיר ופרק דזעיר מלכיש פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 ומכאן למטה נקרא יסוד

יס פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 מלכיש פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 אפס שנחלק הדקן במצב מניח דחסר בקיף תת

כללות ה חסדים

חסד ד
המגולה

יס פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 מלכיש פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 אפס שנחלק הדקן במצב מניח דחסר בקיף תת
 יס פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 מלכיש פיקד דורע ימין חסדג שליש מכותה
 אפס שנחלק הדקן במצב מניח דחסר בקיף תת

עטרה אפרים

כללות ה גבורות

כתר דיעקב

כנרת דזעיר ושלן אסן

יג תקונים

חכמה כנרת
 כנרת דזעיר ושלן אסן
 אפס שנחלק הדקן במצב מניח דחסר בקיף תת

חסד נגד פכ
 נגד פכ תת
 דזעיר ושלן אסן

גבורה נגד פכ
 נגד פכ תת
 דזעיר ושלן אסן

נצח יסוד
 נגד פכ
 דזעיר ושלן אסן

עטרה
 כנרת עטרה דזעיר

מלכות לאה

כתר רחל

תפילה דזעיר

ה דשם עשיר
 יסוד עשיר
 ששה מעלות

ה קל
 כנרת דזעיר ושלן אסן
 אפס שנחלק הדקן במצב מניח דחסר בקיף תת

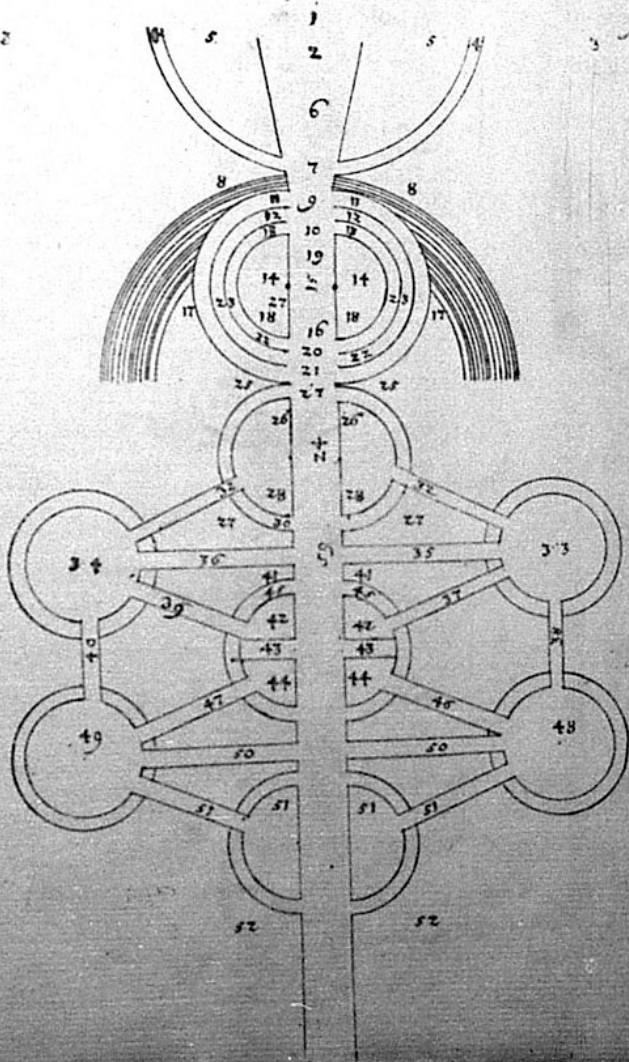
ה ת
 גבורה נגד פכ
 נגד פכ תת
 דזעיר ושלן אסן

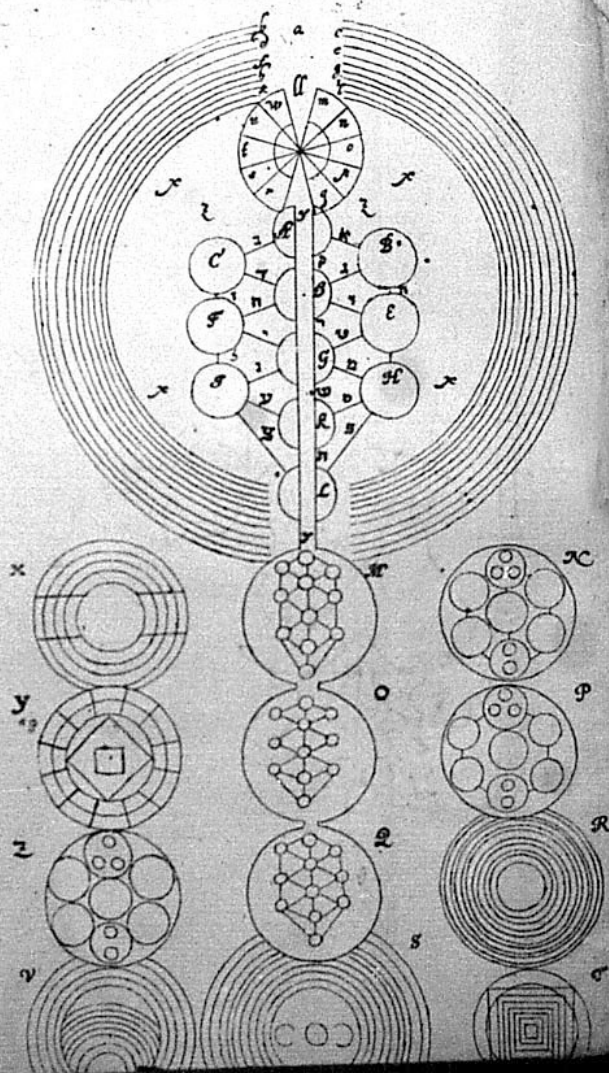
ה נ
 גבורה נגד פכ
 נגד פכ תת
 דזעיר ושלן אסן

עטרה
 כנרת עטרה דזעיר

ירושלים

כנרת עטרה דזעיר

אדם קדמון שני

עתיק יומין

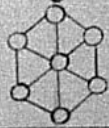
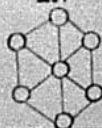
אנפין

אריך

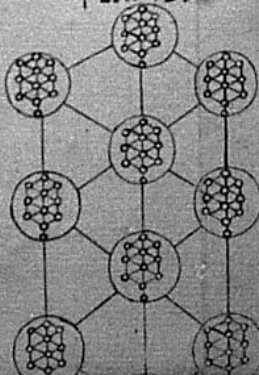

תב

ים

זעיר אנפין

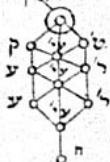
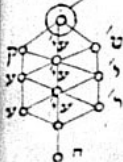

עקב

דלג

דאריך

דאין

ג' תקוני דיקנא של אין ואריך

תקוני של אין במילה: תקני של אריך בשמות

אל

אמיאל כמוד

רחום

ב נושא עין

וחנון

ג ועבר על פשע

אריך

ד לשארית נחלתו

אפים

ה לא החזיק לעדאפו

ורב חסד

ו כי חפץ חסד הוא

ואמת

ז ישוב ירחמו

נוצר חסד

ח יכבוש עונותינו

לא לפים

ט ותשליך במצולות ים וכו'

נושא עין

י תתן אמת ליעקב

ופשע

יא חסד לאברהם

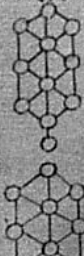
וחטא

יב אשר נשבעת

ונקה

יג מימי קדם

לאה

קליפות

